

શ્રી વિનયવિજય ઉપાધ્યાયકૃત

શ્રી શાંત સુધારસ

પ્રથમ ભાગ :: ભાવના ૯

પ્રકાશક:-

શ્રી જૈન ધર્મ પ્રસારક સભા

ભાવનગર.

શ્રી વિનયવિજય ઉપાધ્યાયકૃત

શ્રી શાંત સુધારસ

:: પ્રથમ વિભાગ ::

(સ્વાધ્યાય ૬)

વિવેચક :

મોતીચંદ ગિરધરલાલ કાપડિયા
સોલિસિટર અને નોટરી પબ્લીક.

પ્રકાશયિત્રી—

શ્રી જૈનધર્મ પ્રસારક સભા.

ભાવનગર.

સંવત ૧૯૯૨ ફાલ્ગુન
સને ૧૯૩૬ માર્ચ.

પ્રત : ૧૦૦૦

સર્વ હ્રસ્વ લેખકને સ્વાધીન

પ્રથમ આવૃત્તિ

મૂલ્ય રૂ. ૧-૦-૦

મુદ્રક:

શાહ ગુલાબચંદ લલુભાઈ

શ્રી મહોદય પ્રિ. પ્રેસ-ભાવનગર

શ્રી વિનયવિજય ઉપાધ્યાય વિક્રમની સત્તરમી સદીની છેલ્લી પચ્ચીસીમાં જન્મ્યા અને અઢારમી સદીમાં પોતાની સાહિત્ય પ્રસાદી જનતાને આપી. એવી પ્રસાદીઓ પૈકીની આ શ્રી શાંતસુધારસ ગ્રંથ એક વિભૂતિ છે. એમાં શાંતરસ ગેયરૂપે છલોછલ ભરેલો છે અને પ્રત્યેક ભાવના સાથે ગુજરાતમાં સુપ્રસિદ્ધ દેશીના રાગોમાં સાદી પણ માર્મિક સંસ્કૃત ભાષામાં સુંદર ઢબે ગાઢ શકાય તેવું એક એક અણક આપ્યું છે. આ પ્રથમ વિભાગમાં નવ ભાવનાઓ આવે છે. અનિત્ય, અશરણુ, સંસાર, એકત્વ, અન્યત્વ, અશુચિ, આશ્રવ, સંવર અને નિર્જરા. પ્રથમની પાંચ ભાવના આત્માને ઉદ્દેશીને છે, છઠ્ઠી શરીરને ઉદ્દેશીને છે અને સાતમી, આઠમી અને નવમી ભાવનામાં તત્ત્વચર્યા ખાસ કરીને તત્ત્વદષ્ટિએ કરી છે. આખો ગ્રંથ અતિ મધુર ભાષામાં અને સુંદર રીતે લેખક મહાત્માએ તૈયાર કર્યો છે.

મારા જીવનિવાસ દરમ્યાન મને આ આકર્ષક ગ્રંથ પર વિવેચન લખવાની અભિલાષા થઈ. મને મળેલી શાંતિનું આ ગ્રંથ પણ એક પરિણામ છે. અત્ર પ્રથમ ભાગ રજુ કર્યો છે. બીજા વિભાગમાં બાકીની ત્રણ અનુપ્રેક્ષા ભાવના (ધર્મસંકતતા, લોકપદ્ધતિ અને યોધિદુર્લભતા) આવશે અને ત્યારપછી મૈત્રી, પ્રમોદ, કારુણ્ય અને માધ્યસ્થ્ય ભાવનાઓ આવશે.

આ અંથના કર્તા શ્રીવિનયવિજય ઉપાધ્યાયનું ચરિત્ર અને વિસ્તૃત ઉપોદ્ધાત બીજા વિભાગમાં આવશે. બની શકશે તો શાંતરસને રસ ગણવા સંબંધીની સાહિત્યવિષયક ચર્ચા પણ બીજા ભાગમાં કરવાની તક હાથ ધરવામાં આવશે. શ્રી અધ્યાત્મકલ્પદ્રુમમાં એ ચર્ચા મૂકવાની હતી તે રહી ગઈ છે, તે વિચારનો અમલ આ પુસ્તકના બીજા ભાગમાં કરવાની ઇચ્છા છે. બીજો ભાગ પણ લગભગ આ પ્રથમ વિભાગ જેવડો જ થશે એમ લાગે છે.

સર્વને ગાવાની અથવા અભ્યાસ કરવાની સગવડ થવા માટે ઉપ-યોગી લાગશે તો માત્ર મૂળ અંથને બીજા ભાગમાં પૃથક્ આપવાની પણ ઇચ્છા છે અને સમાન ભાવનાઓ (યશઃસોમ અને સકળચંદ્ર ઉપાધ્યાયની) વચ્ચે વચ્ચે મૂકી છે તે પૈકી બાકીની રજુ કરવામાં આવશે.

કેટલાક અંથો પચાવી હૃદયમાં ઉતારવા યોગ્ય હોય છે, આત્માને ઉદ્દેશીને એની પ્રગતિ અને સાધ્યસામિધ્યની નજરે જ રચાયેલા હોય છે અને શાંતિના પ્રેરક અને સાધ્યને નજીક લાવનાર હોય છે તે પૈકીના આ અંથ હોઈ એને નવલકથાની પેઠે વાંચી જવાનો નથી, એને તો જેટલી વાર અને તેટલી વાર વાંચી હૃદયમાં ઉતારવા યોગ્ય છે. કેટલીક વાતો વ્યવહારુ નજરે ન એસે તો વિચારવા યોગ્ય છે, પણ અંતે આ અંથમાં અતાવેલ રસ્તે જ સિદ્ધિ છે એ વિચારપૂર્વક જ આ અંથ પચાવવાનો છે. આવા પાંચ અંથો મેં જૈન સાહિત્યમાંથી ધારી રાખ્યા છે તે પૈકી શ્રી અધ્યાત્મકલ્પદ્રુમ પછી આ બીજો અંથ છે. જે હેતુથી અંથ-કર્તાએ આ અંથ રચ્યો છે તે મુદ્દો ધ્યાનમાં રાખી તે પર વિસ્તારથી વિવેચન કર્યું છે. જ્યાં અપૂર્વ ભાવ જણાય ત્યાં બલિહારી મૂળ લેખ-કની છે, જ્યાં કિલ્લતા જણાય ત્યાં મારી જવાબદારી છે. અભ્યાસક

દષ્ટિએ આ વિચારણા કરી છે એ ધ્યાનમાં રાખી એમાં પ્રવેશ કરવા વિરૂપિ કરું છું. બીજા ભાગમાં હજુ પણ વિશિષ્ટ ભાવો જણાશે એટલી ખાત્રી આપી આ ગ્રંથ અનેક વાર વાંચવા અને વાંચ્યા કરતાં પણ વધારે વિચારવા અને વિચારથી પણ વધારે જીરવવા અંતિમ પ્રાર્થના કરું છું અને આમાં રસ પડે તો બીજા ભાગને પણ તેટલા જ રસથી વધાવવા વિનંતિ કરું છું.

આ ગ્રંથની ગેયતામાં કેવી મગ્ન છે, એની રચનામાં કેટલી નૂતનતા છે, એના ભાષાપ્રયોગમાં શી ભવ્યતા છે, એના રસમાં કેવી જમાવટ છે એ સુઝવાયકે સ્વયં સંગ્રહવી, અનુભવવી અને એ વિચારણાને બીજા ભાગમાં પ્રકટ થનાર ઉપોદ્ધાત સાથે સરખાવવી. ખૂબ મગ્ન આવે અને જોડા સંસ્કારો જાગે એવી વિશિષ્ટતા અત્ર ભરેલી છે. આ તો સાહિત્યની દષ્ટિએ વાત થઈ, પણ વ્યવહારની અનેક મુંઝવણો તદ્દન જુદી ભાત પડે તેવી રીતે નિકાલ કરવાના આમાં કોયડા આપ્યા છે તે શોધવા જેવા છે. આ ગ્રંથ પર વિચાર કરતાં અનનુભૂત અભિલાષાઓ જાગે તેમ છે અને અપૂર્વ વીર્યોદ્ધાસ થાય તેમ છે એમાં જરા પણ અતિશયોક્તિ નથી. માત્ર દૈનિક છાપાની નજરે એના પર નજર ફેરવી જનારને આ વાંચન કશો લાભ કરે તેમ નથી. એમાં લેખક કે વિવેચકની શૈલી તરફ વિચાર કરવા કરતાં અંતર્ગત મંડાણો પર ધ્યાન આપવાની વાતો છે અને તેને માટે યોગ્ય વાતાવરણ, એકાગ્રતા અને બંને તેટલી એકાંત જોઈએ. સાધ્યદષ્ટિ જાગૃત કરવાની એમાં પ્રેરણા છે અને જાગૃત થયેલી હોય તો તેને વધારે એતનવંતી બનાવવાના તેમાં વિશિષ્ટ પ્રયોગો છે. આ દષ્ટિએ આ ગ્રંથ પચાવવાનો છે. સાહિત્યમાં એનું અનુરં સ્થાન છે. આ

સર્વ હકીકત ઓળખી જાણી ઉપોદ્ધાતમાં આપ વિસ્તારથી જોશે, એકાંતમાં જોશે ચેતનરામ સાથે વિલાસ કરવાની વૃત્તિ થાય, અંતર આત્માનંદ શી ચીજ છે તેનો ખ્યાલ કરવા અભિલાષા થાય, અનાહત આંતરનાદ સાંભળવાની આકાંક્ષા થાય અને પ્રવૃત્તમાન દુનિયાને થોડી-વાર ભૂલી જઈ અનનુભૂત ઉન્નત દશા અનુભવવા લાલસા થાય ત્યારે આ ગ્રંથ હાથમાં લેવો, એને માણવો, એને અપનાવવો, એને અપનાવતાં આંતરના પ્રદેશો ખુલી જશે અને પછી અપૂર્વ ગાન અંદરથી ઊઠશે. એવા વખતના અનિર્વચનીય સુખની શક્યતા અત્ર છે એમ મને લાગ્યું છે અને એની પ્રાપ્તિ કાઠ કાઠને પણ આ ગ્રંથદ્વારા થઈ જાય તો તેટલે અંશે મારો જીવનિવાસ વધારે ફલવતો થાય એ ધૃષ્ટાંત્રી આ અદ્ય પ્રયાસને જાહેરની સેવામાં રજુ કરું છું.

પ્રીન્સેસ સ્ટ્રીટ, મનહર બીર્ડિંગ

મુ'બ તા. ૧૬ માર્ચ ૧૯૩૬

સં. ૧૯૯૨ ના ફાલ્ગુન વદ અષ્ટમી

મોતીચંદ ગિરધરલાલ કાપડિયા.

અનુક્રમણિકા

પ્રથમ વિભાગ

પ્રવેશક

જીવનનો ઉદ્દેશ-એનું સાક્ષ્ય.	૧
અર્થ વગરની દોડાદોડી.	૧
હેતુ કે સાધ્ય વગરની ધમાલ.	૨
નવાણુ ટકા સાચી વાત.	૨
સુખની વાંચા. સાર્વજનિક.	૩
સાંસારિક સુખ સ્થાયી નથી,	
પછવાડે દુઃખ છે.	૪
મારું મારું કરે, પણ અંતે	
વિચારમાં.	૫
મનોવિકારના આવિર્ભાવો.	૬
ખરું સુખ શું અને ક્યાં ?	૬
સ્વવશ તે સુખ, પરવશ તે દુઃખ.	૭
સ્પષ્ટ નિર્ણયની જરૂરીયાત.	૮
નાટકને ઓળખવાની વિચાર-	
રણા.	૧૦
ભાવનાનું કાર્યક્ષેત્ર.	૧૧
વસ્તુનું યથાસ્વરૂપે ઓળખાણ.	૧૨
વિવેક-વિચારણા એટલે શું ?	૧૨
આત્માવલોકન.	૧૩
શ્રવણ-વાચનનો સાર.	૧૪
અશુભ ભાવનાઓ.	૧૫

બાર અનુપ્રેક્ષા-ભાવના.	૧૫
ચાર હેતુ ભાવના.	૧૫
પ્રસ્તાવિક હકીકતો.	૧૬
નામદર્શન. (ટાઇટલ)	૧૭

અંધકારની પ્રસ્તાવના

મૂળ શ્લોકો.	૮	૧૮-૨૦
આઠ શ્લોકોનો અક્ષરાર્થ.	૧૯-૨૧	
બાર અનુપ્રેક્ષા ભાવનાના		
નામ અને તેના અર્થ.	૨૨	
૧. જંગલ વર્ણન. તેમાં		
ભૂલો પડેલો.	૨૩	
માર્ગદર્શક મહાત્મા.	૨૪	
આશ્રવ વાદળો.	૨૫	
કર્મલતાઓ.	૨૬	
મોહ-ભયંકર અંધકાર.	૨૭	
ભયંકર અટવીમાં રખડપાટી.	૨૮	
કરુણાભંડાર તીર્થંકર.	૨૯	
સાન્નિધ્યમાં શાંતરસ.	૩૦	
એમની વાણીની ભવ્યતા.	૩૧	
આશિષ, નમસ્કાર, વસ્તુ-		
નિર્દેશ.	૩૧	

૨. મોહનો મંત્ર.	૩૩
શાંતરસ કેમ જામે ?	૩૫
ભાવનાનો રહસ્યાર્થ.	૩૬
ભાવનાનું ક્ષેત્ર.	૩૬
ભાવનાની શક્તિ.	૩૭
૩. બુદ્ધિશાળી ઓતા પ્રત્યે.	૩૮
તમે ચક્રબ્રમણથી થાક્યા છો ?	૩૮
તમારે અનંત સુખ મેળવવું છે ?	૩૯
તો નમ્ર વિસ્રમિ છે-આ વાંચો.	૩૯
૪. સુંદર મનોમંદિરના	
માલેક પ્રત્યે.	૪૦
એ ભાવના કાનને પવિત્ર કરે	
તેવી છે.	૪૨
એને ગાતાં મગ્ન આવે તેમ છે.	૪૩
એ શ્રુતજ્ઞાનનો વિષય છે.	૪૩
ભાવના વિવેકજન્યા છે.	૪૪
સમતા વેલડીનાં ફળો અહીં છે.	૪૫
એ લતા વેગવાન છે.	૪૫
મોહ એનાં મૂળને જામવા	
હેતો નથી.	૪૬
ભાવનાથી સમતાલતા બિગે છે.	૪૬
૫. એ સમભાવ શું છે તેની	
ઓળખાણ.	૪૭
આર્તધ્યાનના ચાર પ્રકાર.	૪૮
રૌદ્રધ્યાનના ચાર પ્રકાર.	૪૯
મનોબિકારનું જોર.	૫૦
વિષયોની શક્તિ.	૫૦

દુર્ધ્યાની-વિષયી સમભાવને	
બાળી નાખે.	૫૧
૬. સમાન ક્રિયા-આશય ફેર	
પરિણામ.	૫૧
પ્રશમસુખ કેને મળે ?	૫૨
૭-૮ ગ્રંથમાંની બાર	
ભાવનાઓ.	૫૩
તેનો નામનિર્દેશ અને વર્ણન.	૫૪

પ્રકરણ ૧ બું

અનિત્ય ભાવના

મૂળ શ્લોકો. ૩.	૫૬
તેનો અક્ષરાર્થ.	૫૭
ગેયાષ્ટક.	૫૮-૬૦
તેનો અક્ષરાર્થ.	૫૯-૬૧
સદર પર નોટ.	૬૨
ક. શરીર પાછળ બેલછા.	૬૩
એ તો વાદળ જેવું ઠેકાણા	
વગરનું છે.	૬૪
એ ક્ષણભંગુર છે.	૬૪
યૌવન માતેલા સાંઠ જેવું છે.	૬૪
એને પંપાળનાર સમજી નહોય.	૬૫
જ્ઞ. જીવન અસ્થિર છે.	૬૫
સંપત્તિ સાથે વિપત્તિ લાગુ છે.	૬૫
ઇન્દ્રિયના વિષયો સમરંગી છે.	૬૬
પ્રિયજન મેળાપ સ્વપ્નવત્ છે.	૬૬
આમાં આનંદ-સુખ કયાં છે ?	૬૭

ગ. આજના આનંદ

આપનારા. ૬૭

તે આવતી કાલે ઘૂણા કરાવે. ૬૮

ચેતન અચેતન નાશવંત છે. ૬૯

છતાં એના પર રાગ કેમ ? ૬૯

ધ્રુવપદ. તારી ચિંતાઓ

વ્યર્થ છે. ૭૦

સર્વ અપને તાનમેં મસ્તાન છે. ૭૧

ધનની સર્વ બાબતો અર્થ

વગરની છે. ૭૧

કુશાગ્રે રહેલ બિંદુ જેવું સર્વ છે. ૭૨

‘વિનય’ શબ્દનો ભાવ. ૭૩

૧. ઇન્દ્રિય સુખ ક્ષણિક છે. ૭૪

અને તે નાશવંત છે. ૭૪

વીજળીના ચમકાર જેવું છે. ૭૫

નવયુગની નારીના વિલાસો. ૭૫

૨. જીવાનીનો લટકો ચાર

દહાડાનો. ૭૬

એ જીવાની દિવાની છે. ૭૭

જીવાનીના અત્યાચાર કેવા

નડે છે ? ૭૮

યુરોપની રાણીઓ. ૭૮

૩. ધડપણના ચાળાઓ. ૭૯

ભર્તૃહરિનો કુતરો. ૮૦

કામદેવ મરેલાને મારે છે. ૮૦

ધડપણમાં કુતરા જેવી દશા. ૮૦

આધિવય બેખમકારક છે. ૮૧

૪. દેવતાનું અનુપમેય સુખ. ૮૧

એનો પણ છેડો આવે છે. ૮૨

એની સરખામણીમાં તારું

સુખ શું ? ૮૨

છતાં દેવોના છેલ્લા છ માસ

કેવા જાય છે ? ૮૨

૫. આબુબાલુ જરા નજર

કર. ૮૩

સાથે રમ્યા તે ગયા. ૮૩

ચર્ચા કરનારા ચાલ્યા ગયા. ૮૩

ત્યારે તું શેના ઉપર મિગ્નશ

મારે છે ? ૮૪

અને છતાં તારી આશા

અમર છે ! ૮૫

૬. ચેતન ભાવો. ૮૬

અચેતન ભાવો. ૮૬

સમુદ્રનાં મોઝાં જેવાં સર્વ છે. ૮૭

અંતે સર્વ વિસરાળ થવાનું છે. ૮૭

આખરે એ પંખીનો મેળો છે. ૮૮

૭. ચમરાજ તો મોટા કાળીઆ

ભરે છે. ૮૯

એના કાળકવળથી કોઈ અચતું

નથી. ૯૦

તારાથી એ કેટલો દૂર છે ? ૯૧

તારે એની સાથે દોસ્તી છે ? ૯૧

એમાં મ્હોં શેનું બગાડે છે ? ૯૨

૮. સચ્ચિદાનંદમય તારું

૩૫ બો. ૯૩

એકાંત નિત્ય સુખનો અનુભવ. ૯૪

પર્યાલોચન

સમસ્તનું એકીકરણ. ૯૫

સવાર અને સાંજમાં તકાવત. ૯૬

શેના ઉપર અને કાને માટે

સર્વ ? ૯૬

તારા સુખના વલખાં ખોટા છે. ૯૭

અને આમ કયાં સુધી

હાંકીશ ? ૯૮

ચક્કરને ઓળખવામાં સુખની

ચાવી. ૯૮

ઉપાધ્યાયજીના કથનનું રહસ્ય. ૯૮

જ્ઞાનાણુવમાં અનિત્ય ભાવના ૯૯

વસીયતનું આંતર રહસ્ય. ૧૦૧

પારકાના પૈસા. ૧૦૧

અનિત્યતાથી ગભરાવાનું

નથી. ૧૦૨

ચિદાનંદજી-જૂઠી જૂઠી જગ-

તની માયા. ૧૦૩

કરકંડુ અને સનતકુમાર. ૧૦૪

સિવિલીયનને પ્રશ્નપરંપરા. ૧૦૪

પછી મરણ-કહેતાં માટી

મુંઝાયો. ૧૦૪

વસ્તુસ્થિતિનું નિદર્શન. ૧૦૫

પુનરાવર્તન શોભારૂપ છે. ૧૦૬

સ્વયં ત્યાગ શમ સુખ

કરે છે. ૧૦૬

સકળચંદ્રજીવ ગેય અનિત્ય

ભાવના. ૧૦૭

પ્રકરણ ૨ જી

અશરણ ભાવના

પરિચય શ્લોકો. ૩ ૧૦૮

સદરનો અર્થ. ૧૦૯

ગેયાષ્ટક ૧૧૦-૧૧૨

સદરનો અર્થ. ૧૧૧-૧૧૩

સદર પર નોટ. ૧૧૪

ક. પારકી આશા નિરાશા

જ છે. ૧૧૫

મરણ એ ચોક્કસ વાત છે. ૧૧૬

છતાં મરણ એ કાઢીને ગમણું

નથી. ૧૧૬

મરણ વખતે કેવી દશા

થાય છે ? ૧૧૭

એને કાઢી જીવાડી શકવું

નથી. ૧૧૮

અંતે સર્વ અહીં મૂકી જવું

પડે છે. ૧૧૯

અને હારેલા જીગારીની

સ્થિતિ થાય છે. ૧૧૯

મોટા રાજ મહારાજના

એ હાલ છે. ૧૨૦

જ્ઞ. આઠ મહોનો નિર્દેશ. ૧૨૦
મદનાં આંતર તરવો. ૧૨૧
મદથી તણાઈ જનારા. ૧૨૨
પણ અંતે એ નરકીટ છે. ૧૨૨
મહોન્મતને ચમકાકા છોડતા

નથી. ૧૨૩

ગ. અંતે એના હાથ હેઠા
પડે છે. ૧૨૪
એનું ધૈર્ય પણ નાશ પામે છે. ૧૨૫
એની નાડીઓ તૂટે છે. ૧૨૬
એના પૈસા પર ગીધો તૂટી
પડે છે. ૧૨૭

૧. સ્વજનોના વાત્સલ્યો. ૧૨૮
પણ કોઈ માંદાની પથારીમાં
સૂતા નથી. ૧૨૯
સંતનો વ્યાધિનો પ્યાલો. ૧૨૯
સુખી ગણાતાની વાસ્તવ
સ્થિતિ. ૧૩૦

ખરું સાચું શરણુ ધર્મનું છે. ૧૩૧
નૈતિક વિભાગ. ધર્મ-શરણુ
છે. ૧૩૨

ધર્મની પરીક્ષા કરીને મત
આપ્યો છે. ૧૩૩

આરિત્રનું સ્મરણુ કરવું જરૂરી
છે. ૧૩૪

૨. મહારાજ પણ રગદોળાય
છે. ૧૩૫

કલકલ પક્ષી અને માછલી. ૧૩૫
માંધાતા અને ચક્રીઓ પણ
ગયા. ૧૩૬

ત્યારે તું તે કાણુ માત્ર? ૧૩૬
૩. લોઢાના ધરમાં પેસ- ૧૩૭
અથવા મ્હોંમાં તરખલું લે; ૧૩૭
પણુ એ ઉપાય કારગત નથી. ૧૩૭
૪. વિદ્યા-મંત્ર-ઔષધિ, ૧૩૮
દેવ વશ થાય કે ગમે તેમ
થાય. ૧૩૮

રસાયણ દવાઓ લેવાથી ૧૩૯
પણુ મરણુ છોડતું નથી. ૧૪૦

૫. ઘડપણનો ભય પણ
એવો જ છે. ૧૪૦
પવનજયથી કે દવાથી એ
અટકે નહિ. ૧૪૧

દરિયાપાર ગયે પણ અટકે
નહિ. ૧૪૧

અંતે હાથમાં લાકડી લેવી
પડે છે. ૧૪૨

૬. જરા માથાને પળિયા-
વાળું કરે છે. ૧૪૨

શરીરને કસ વગરનું કરે છે. ૧૪૩

૭. ઉગ્ર વ્યાધિ થાય ત્યારે
શરણુ ? ૧૪૩

અને સગાઓ શું બોલે છે ? ૧૪૪

પણ માત્ર ધર્મ જ જ્ઞાતિ
આપે છે. ૧૪૫
૮. મોટે ધર્મનું જ શરણુ કર. ૧૪૫
અથવા ચાર શરણુ કર. ૧૪૬
મમતાને છોડી દે. ૧૪૬
જ્ઞાંતસુધારસનું પાન કર. ૧૪૭

પર્યાલોચન

વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિએ અશરણુ
ભાવ. ૧૪૮
આધાર આધેય તત્ત્વ. ૧૪૮
નવ નંદરાબ્જ-સ્મશાનયાત્રા. ૧૪૮
ચિંતામાં મૂકતાં ઢાંકણુ પણ
કાઢી નાંખે. ૧૪૯
જ્ઞાનાર્ણવમાં કાળનું વર્ણુન. ૧૫૦
એક દિવસ એવો જરૂર
આવશે. ૧૫૦
મરવાની વાતથી ચોંકયા
કેમ ? ૧૫૧
જય છે જગત ચાહ્યું રે,
ઓ જીવ ! જોતે. ૧૫૨
ધરનાં ધર પણ છોડવાં જ
પડે. ૧૫૨
નવકાર દે તે વખતે. ૧૫૩
આત્મધર્મને પીછાનવો. ૧૫૩
ચિદ્વાનંદજીના અવતરણુ. ૧૫૪-૫
આ ભાવના રૂડતાંન ભાવવી. ૧૫૬

આપસ્વભાવમાં મગ્ન થવું. ૧૫૭
પામરતાનો ત્યાગ કરવો. ૧૫૮
સકળચંદ્રજીવ અશરણુ
ભાવના. ૧૫૯

પ્રકરણ ૩ જી

સંસાર ભાવના

પરિચય શ્લોકો પ. ૧૬૦-૧૬૨
સદરનો અર્થ. ૧૬૧-૧૬૩
ગેયાષ્ટક. ૧૬૪-૧૬૬
સદરનો અર્થ. ૧૬૫-૧૬૭
સદર પર નોટ. ૧૬૮
ક. સંસાર નાટકના પાત્રો. ૧૬૯
એમાં મનોવિકારનું જોર છે. ૧૭૦
લોભ શું કરે છે તેનું દર્શાવે. ૧૭૧
એવા તો અનેક અંતર
વિકારો છે. ૧૭૨
તૃણભાષા એથી પણ
વધારે છે. ૧૭૨
એનાં અનેક દર્શાવે. ૧૭૪
એવા વિકારોની વિટંબણાઓ. ૧૭૫
સ્વ. એક ચિંતા મટે સાં
ખીજી ઉત્પન્ન થાય. ૧૭૫
એ સર્વ એને કર્મરજથી ભારે
કરે છે. ૧૭૬
એના મનનો ખેદ કેમ મટે ? ૧૭૬

એનું વાતાવરણ જ ચિંતામય
છે. ૧૭૬

પણ છતાં એમાં એને મજા
આવે છે. ૧૭૭

મોટા વેપાર કરનારાની ચિંતા. ૧૭૮

ગ. ત્યારે બાહ્યસુખમાં કાંઈ
દમ છે ? ૧૭૮

ઘડપણમાં પૂરી પરાધીનતા
છે. ૧૭૯

આ નાટક તો ચાલ્યા જ
કરે છે. ૧૮૦

આદર્શો અધવચ રહે છે. ૧૮૦

ઘ. હીરાજડિત પાંજરામાં
પોપટ. ૧૮૧

પણ કેદખાનું એને સ્વાભાવિક
લાગે છે. ૧૮૧

જ. અને તે એવાં તો અનંત
રૂપ કર્યાં. ૧૮૨

તું સર્વ ઠેકાણે રખડી
આવ્યો છે. ૧૮૩

પુણ્યપરાવર્ત. ૧૮૩

આવા અપાર સંસારમાં તારું
સ્થાન. ૧૮૪

એની આખી શરમ કથા
વિચારવા જેવી છે. ૧૮૪

૧. દારુણ સંસાર. ૧૮૫

મોહરાજાએ પાયેલ દારૂ. ૧૮૫

એણે પકડેલ ગળું. ૧૮૬

એણે કરેલી ફસામણીઓ. ૧૮૬

એના શાસનમાં તને કેમ
ગમે છે ? ૧૮૭

૨. એનાં બંધનો જ વિચાર. ૧૮૮

તું એ બંધનોથી જકડાયો છે. ૧૮૮

છોકરાશ્વ બંધન પર વિચાર-
રણા. ૧૮૯

એ જ મિસાલે બીજાં બંધનો ૧૮૯

તારા પોતાનાં અપમાનો
સંભાર. ૧૯૦

૩. કર્મ નચાવે તેમ તારે
નાચવું છે. ૧૯૧

પણ તારો પૂર્વ ઇતિહાસ
સંભાર. ૧૯૧

તારાં પૂર્વ પાઠો બરાબર
યાદ કર. ૧૯૨

ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રપાઠ ૧૯૩

જ્ઞાનાર્ણવકાર વૈવિધ્ય વર્ણવે
છે. ૧૯૩

૪. આ ભાવમાં બાળપણની
પરાધીનતા. ૧૯૪

જીવાનીની મદમત્તતા. ૧૯૪

ઘડપણમાં પરવશતા. ૧૯૪

અને છેવટે યમદેવને વશ. ૧૯૪

૫. દીકરો આપ થાય છે,
આપ દીકરો થાય છે વિગેરે. ૧૯૫

કુબેરદત્તાનાં સગપણો. કથા ૧૯૬
મુંઝવી નાખે તેવી વિચિત્ર-
તાઓ. ૧૯૭

૬. દારૂડીઆ જેવી તારી દશા. ૧૯૮
અહીંની અનેક અગવડો. ૧૯૮
માનસિક ઉપાધિનો પાર નહિ. ૧૯૯
છતાં એ સંસારને ચાહીએ
છીએ. ૨૦૦

મધના ટીપાની આશા. ૨૦૦
એ દારૂ પાનાર કોણુ ? ૨૦૧
૭. કામ તો ધાડપાડુ છે. ૨૦૧
વૈભવની આખર સ્થિતિ. ૨૦૨
૮. ભયને કાપે તેવું સાધન
શોધ. ૨૦૩

જિનવચન ધારણુ કર. ૨૦૪
એ અટપટા વિષયની શોધ. ૨૦૫
શમ અમૃતનું પાન કર. ૨૦૫

પર્યાલોચન

મુદ્દાઓનું સંક્ષિપ્ત દર્શન. ૨૦૬
સિદ્ધિર્ધિના મામા ભાણેજ. ૨૦૭
પ્રથમ સ્તરીરને ઝોળખવું. ૨૦૮
સ્ત્રી, સંતતી અને પૈસા. ૨૦૮
સંસાર ચક્કી. ૨૦૯
અંદરની ઉપાધિનો પાર નથી. ૨૧૦
સંસારને બરાબર ઝોળખ્યો
નથી. ૨૧૧

પણુ આ સર્વ શેની ખાતર ? ૨૧૨

માનેલા સાચા સુખી પણ
કેટલા ? ૨૧૨
અને તેમને પણ જવાનું

તો ખરું જ ! ૨૧૩
વિચાર કરી આંખ ઉઘાડો. ૨૧૪
સમરાદિત્ય જેવાં ચરિત્રો
વિચારો. ૨૧૪
અવસર ગયા પછી પસ્તાવો
નકામો. ૨૧૫

સંસાર ભાવના અર્થ. ૨૧૬
સકળચંદ્રજીવિત સંસારભાવના. ૨૧૭

પ્રકરણ ૪ થું

એકત્વ ભાવના

પરિચય શ્લોકો ૫ ૨૧૮
સદરનો અર્થ. ૨૧૯
ગેયાષ્ટક. ૨૨૦-૨૨૨
સદરનો અર્થ. ૨૨૧-૨૨૩
સદર પર નોટ. ૨૨૪

ક. પુનરાવર્તન ભાવનામાં
દોષ નથી. ૨૨૫

શુદ્ધ દશામાં આત્મા મેલ
વિનાનો છે. ૨૨૬

આત્મા, કર્મ અને આત્માનું
શુદ્ધત્વ. ૨૨૬

એની વર્તમાન કર્મોવૃત્ત દશા. ૨૨૭

એની વિભાવદશા-પર્યાયો. ૨૨૮

મૂળ સ્વરૂપ અને લાગેલ કચરો. ૨૨૯
આત્મા સર્વ શક્તિમાન છે. ૨૨૯
આત્માના મૂળ ધર્મો (ગુણો) ૨૩૦
એવો આત્મા વ્યક્તિગતે

એકલો છે ૨૩૦

તેની અત્યારની રમતો

ક્યાંથી ? ૨૩૧

એ સર્વ મમત્વ છે. ૨૩૨

એ સર્વ કલ્પનાથી ઉપ-

જાવેલ છે. ૨૩૨

જ્ઞ. આત્મા કેવો પરભાવમાં

પડી ગયો છે ? ૨૩૩

પરભાવરમણતાનાં

પરિણામો. ૨૩૪

એ જાણકાર છતાં અશુદ્ધ છે. ૨૩૪

મ. પરસ્ત્રી સંબંધી વિચાર

જેવું એ છે. ૨૩૪

પરભાવરમણ ભય પીડા

નોતરે છે. ૨૩૫

છતાં અત્યારે પરભાવ

સ્વભાવ થયો છે. ૨૩૬

જ્ઞ. તને મળેલી અત્યારની

સગવડતાઓ. ૨૩૬

પરભવના પડદાને ફેંકી દે. ૨૩૭

આત્મલહરીની શીતળ લહેર

ભોગવ. ૨૩૭

છેવટે એને ક્ષણવાર પણ

ભોગવ. ૨૩૮

એક વાર તો ચેતનને ભાવી જો. ૨૩૯
આવો અવસર ફરી ફરીને
નહિ મળે.

જ્ઞ. સમભાવ સાથે એકતા કર. ૨૩૯
સમતા વગરનાં કામો-

આરાધના સ્તવન. ૨૪૦

પરમાનંદપદની સંપત્તિ માટે

સમભાવ. ૨૪૦

નમિરાજર્ણિ-ચતુર સ્ત્રીઓ. ૨૪૧

એકતાનું જ્ઞાન થતાં સજ્જવર

જીક્યો. ૨૪૨

ધન્ના-શાળિભદ્રની વાતો. ૨૪૨

ખૂનીઓ પણ એકતા સમજી

તર્યા છે. ૨૪૩

૧. તારું આ દુનિયામાં શું છે ? ૨૪૩

એ વિચારનારને શું લાગે ? ૨૪૪

૨. એ એકલો જન્મે છે. ૨૪૪

એ એકલો મરે છે. ૨૪૫

એ એકલો કરે છે, એકલો

ભોગવે છે. ૨૪૫

વરરાજા તો તું એકલો જ છે. ૨૪૬

જ્યાં જવાળ તારે આપ-

વાના છે. ૨૪૬

૩. પરિગ્રહ વધે તેટલો

તે ભારે થાય છે. ૨૪૭

આંચકા આવે ત્યારે પોક

મૂકે છે. ૨૪૮

વહાણનું દર્શાંત.

૨૪૮

૪. દારૂડીઆની મેષ્ટાઓ. ૨૪૯
પરભાવમાં રમણુતાથી બૂલ્યો. ૨૪૯

૫. સુવર્ણુ ચોખુ અને
સેળભેળવાળું. ૨૫૦

૬. કર્મની મેળવણીથી એનાં
રૂપો. ૨૫૦

૭. શુદ્ધ કાંચન સ્વરૂપે એ
ભગવાન. ૨૫૨

અનુભવમંદિરે એને સ્થાપ. ૨૫૨
પછી એની સાથે આનંદકર. ૨૫૪

૮. શમરસમાં મગ્ન કર. ૨૫૫
વિષયાતીત રસમાં તરબોળ
થા. ૨૫૬

પર્યાલોચન

સંસારા પોરિસી. ૨૫૭

એ વિચારણા કેવી રીતે કરે? ૨૫૮
સિંહ એકલો જંગલમાં. ૨૫૮

જગમેં ન તેરા કોષ, સિદ્ધા-
નંદજી. ૨૫૯

મેળવવાની ચાવી. સંયોગ પર
જય. ૨૬૦

આત્માવલોકન, અંતરદષ્ટિ. ૨૬૦
હૃદયમંદિરમાં સ્વરૂપે ચેતન. ૨૬૧

હારેલા જુગારીની દશા. ૨૬૨
મહાલક્ષ્મીની ઘોડદોડ

જતાં-આવતાં. ૨૬૨
માનાર્થુવમાં શુભચંદ્રામાર્થ, ૨૬૨

બૂલ્યો ફિર ફૂલ્યો મિદાનંદજી. ૨૬૩
બણુવા ગણુવાનું પ્રયોજન. ૨૬૪
મળેલ દીવાદાંડીનો હિપયોગ. ૨૬૪
આખી ભાવનાનું સમુચ્ચય
કરણ. ૨૬૫

પ્રકરણ પ મું

અન્યત્વ ભાવના

પરિચય શ્લોકો પ ૨૬૬-૨૬૮
સદરનો અર્થ. ૨૬૯-૨૬૯
ગ્રેયાષ્ટક. ૨૭૦-૨૭૨
સદરનો અર્થ. ૨૭૧-૨૭૩
સદર પર નોટ. ૨૭૪

ક. આ ભાવનામાં બહાર
જોવાનું છે. ૨૭૫

બહિરાત્મા, અંતરાત્મા,
પરમાત્મા. ૨૭૫

એનાં યંત્ર ઠંડા પડવામાં
સમય લાગે છે. ૨૭૭

પારકાને રોટલો આપવો,
ઘોટલો નહિ. ૨૭૭

પારકાને એ બરાબર
ઘોળખતો નથી. ૨૭૮

પારકા કર્મોએ એને રંખી
નાખ્યો છે. ૨૭૮

અનુભવા પર વિશ્વસથી
વિકૃતિ. ૨૭૯

અનંત જ્ઞાનના ધણીની
સ્થિતિ નં. ૧ ૨૭૯
જ્ઞ. પારકી પંચાતના
દાખલાઓ. ૨૮૦
આ તે તારી કેવી સ્થિતિ
થઈ! ૨૮૧
નકામી બાબતોની ખટપટ. ૨૮૧
અને ધરનાં તો ઢેકાણું નહિ. ૨૮૨
ગ. પરકીય શું શું છે તેની
ગણના. ૨૮૨
વેપાર, લડાઈ, આનંદ, શોક. ૨૮૩
ધરની ચીજો ફરનીયર
સર્વ પર છે. ૨૮૩
આ સર્વ પરમાં તું ફસાઈ
ગયો છે. ૨૮૪
ઘ. તેં સહેલી પીડાઓ
પારવગરની છે. ૨૮૪
તારી મજાઓ પરભાવમાં
જ છે. ૨૮૫
પણ તારે સર્વના હિસાબ
આપવાના છે. ૨૮૫
જ્ઞ. જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર. ૨૮૬
ત્રિરંગી વાવટો. ૨૮૬
૧. ચેતનજી! તારું ધર શોધ. ૨૮૮
સમજીની ફેંકાફેંક કેવી હોય. ૨૮૮
તારા સંબંધીમાંથી તારું
કાણું? ૨૮૯
મહાયાત્રામાં સાથી કાણું? ૨૯૦

૨. શરીર સાથેનો તારો
સંબંધ. ૨૯૧
૩. તારું ધર વસાવ્યું તે
રહી જશે. ૨૯૨
અંતે સર્વને છોડી જવાનું છે. ૨૯૨
મોટી રમતનો તું તો પ્યાદુ
છો. ૨૯૩
૪. આખી રમત પર માટે
ગોઠવી છે. ૨૯૩
આત્માને થયેલા વ્યાધિનું
નિદાન. ૨૯૪
વ્યાધિ દૂર કરવા માટે કરી
કર. ૨૯૪
અને અનુભવરસથી પુષ્ટિ
મેળવ. ૨૯૪
અનુભવ પર વિચારણા. ૨૯૫
યું જાણે જગ જહાવરો, યું
જાણે જીવ અંધ. ૨૯૫
વ્યાધિના નિદાન અને
ચિકિત્સા. ૨૯૬
૫. પંથીનો મેળો અને સૌ
રસ્તે પડે. ૨૯૬
મુસાફરખાનાનો બે ધડીનો
મેળો. ૨૯૭
૬. એક તરફ પ્રેમમાં સંતાપ. ૨૯૮
લક્ષ્મી કાઢની થઈ નથી. ૨૯૮
પ્રેમનો જવાબ નહિ ત્યાં
જનારને સંતાપ. ૨૯૮

જર, જમીન, જોરુ.	૨૯૯
૭. સંયોગોને છોડી દે.	૨૯૯
સંચારા પોરિસી.	૨૯૯
સ્વયં ત્યાગનો મહિમા.	૩૦૦
નર્મળ એકાગ્રતા કર.	૩૦૦
તે ક્યારે અને કેમ થાય ?	૩૦૧
ઝાંઝવામાં કંઈ વળે નહિ.	૩૦૧
૮. આશ્રય કોનો કરવો ?	૩૦૨
અમૃતપાનના ત્રણ ગુણો.	૩૦૨

પર્યાલોચન

તત્ત્વજ્ઞાની જંગ.	૩૦૩
મનુષ્ય જાતિના એ વિભાગ.	૩૦૪
હિન્દના તત્ત્વજ્ઞાની-આંતર- દર્શી.	૩૦૪
આલ્કુઅસ હકસલી.	૩૦૪
દેવશર્માને પ્રતિબોધવા ગએલા ગૌતમસ્વામી.	૩૦૫
મરુદેવાની માતૃવત્સલતા.	૩૦૫
મરુદેવા હાથીની અંબાડીએ.	૩૦૬
મરુદેવાની અન્યત્વ ભાવના.	૩૦૭
શરીરની ચિંતા-તેનું અન્યત્વ.	૩૦૭
સ્ત્રીનું અન્યત્વ-સુરીકાંતા.	૩૦૮
માતાનું અન્યત્વ-બ્રહ્મદત્તની માતા.	૩૦૯
પિતાનું અન્યત્વ-કનકકેતુ.	૩૦૯
પુત્રનું અન્યત્વ-કોણિક.	૩૦૯
સ્નેહની સ્વાર્થપરતા.	૩૧૦

સ્નેહ અને ઘડપણ.	૩૧૦
ધનનું અન્યત્વ-પરકીયત્વ.	૩૧૧
પૌદ્ગલિક સંબંધ.	૩૧૨
ભાવનાઓનું પૃથક્કરણ.	૩૧૩
આત્મભાવનાઓ થઈ ગઈ.	૩૧૪
સકળચંદ્રજીકૃત અન્યત્વ ભાવના.	૩૧૫

પ્રકરણ ૬ ઠું

અશુચિ ભાવના

પરિચય શ્લોકો પ.	૩૧૬-૩૧૮
સદરનો અર્થ.	૩૧૭-૩૧૯
ગેયાષ્ટક.	૩૨૦-૩૨૨
સદરનો અર્થ.	૩૨૧-૩૨૩
સદર પર નોટ.	૩૨૪
ક શરીરમાં-એ ગુંથાઈ ગયો.	૩૨૫
શરીરમાં શું ભરેલું છે ?	૩૨૬
કોથળી ઉઘાડી મૂક્યે કેવી લાગે ?	૩૨૬
દાર ભરેલા માટીના ઘડાનો દાખલો.	૩૨૭
એવું શરીર છે, એ ઘડો સાફ થાય ખરો ?	૩૨૮
સ્ત્ર એવા શરીરની જતના કેટલી ?	૩૨૮
એનું નહવણ-એને વિલેપન !	૩૨૯
અને કાચમાં જોઈ એડાં કાઢવાં !	૩૨૯

પણ ઉકરડા સાફ થયા
સાંભળ્યા છે ? ૩૩૦
ગ. લસણને સુગંધીમાં રાખો. ૩૩૦
નાદાન પર ઉપકાર કરો. ૩૩૧
પણ એ સ્વભાવ છોડે નહિ. ૩૩૧
એમ શરીર દુર્ગંધ છોડતું નથી. ૩૩૨
એના ઓડકારને અધોવાયુ
દુર્ગંધ જ છે. ૩૨૨
સુગંધી વસ્તુને એ દુર્ગંધી
ખનાવે. ૩૩૩
એનું ઉત્પત્તિસ્થાન જ
અપવિત્ર છે. ૩૩૩
એની પવિત્રતાના દાવામાં
મોહ છે. ૩૩૪
ક. શૌચવાદ અયથાર્થ છે. ૩૩૫
આંતર શૌચ આત્મ-
કર્તાવ્ય છે. ૩૩૫
૧. શરીરને મલીન ગણવાનાં
કારણો. ૩૩૬
શરીરને પ્રેરનાર આંતર
વિભૂતિ. ૩૩૭
એ વિભૂતિનું સત્તાગત વર્ણન. ૩૩૭
એનામાં વિચાર વિવેક
ખતે છે. ૩૩૮
૨. શરીરની ઉત્પત્તિ પર
વિચારણા. ૩૩૮
મળથી ભરેલાં શરીરમાં શાં
સાર વાનાં હોય ? ૩૩૯

એને ઢાંકવામાં આવે તો પણ
ઝમ્યા કરે છે. ૩૩૯
આખરે એ કચરાનો કુવો છે. ૩૪૦
૩. એ સારી વસ્તુને
ખગાડે છે. ૩૪૦
એક મ્હોઢાંતો જ દાખલો
વિચાર. ૩૪૧
૪. પવનને પણ એ દુર્ગંધી
ખનાવે છે. ૩૪૧
એને સુંદર દેખાડવાના
પ્રયત્નો. ૩૪૨
૫. પુરુષનાં નવ અને સ્ત્રીનાં
ખાર દાર. ૩૪૩
એ દારોવડે નિરંતર
અશુચિ વહ્યા કરે છે. ૩૪૩
એ દારોને પવિત્ર કેમ ગણાય ? ૩૪૪
૬. શરીર પવિત્રને અપવિત્ર
કરે છે. ૩૪૫
સુંદર ખોરાકને વિષ્ટા
ખનાવે છે. ૩૪૫
ગાયના દૂધને મૂત્ર ખનાવે છે. ૩૪૫
આ સર્વ ખાખતો પરથી
વિચાર કર. ૩૪૫
૭. શરીર માટે વિચારવાની
ખાખતો. ૩૪૬
હવે એવા શરીરનું કરવું શું ? ૩૪૬
પણ એનાથી કામ લેવાય
તેવું છે. ૩૪૭

શિવસાધનનું એનામાં
સામર્થ્ય છે. ૩૪૭
૮. માટે એવા શરીરનો તું
લાભ લે. ૩૪૭
ભાંજ્યાના વટાવ કર. ૩૪૮
આ કાયા મોક્ષનું દાર છે. ૩૪૮
એ જળાશયમાંથી શાંતરસ
જળ પી. ૩૪૯
કલીષ્ટમાંથી સુંદરની તારવણી. ૩૪૯

પર્યાલોચન

મલ્લિકુંવરીનું દૃષ્ટાંત. ૩૫૦
પરણુવા આવનારા રાજાઓ
દીક્ષિત થયા. ૩૫૧
શરીરના વ્યાધિઓ. ૩૫૧
વૈદ્યકીય ગ્રંથોનો હવાલો. ૩૫૨
એનું ચામડીનું ઢાંકણ કાઢ્યું
હોય તો ? ૩૫૨
આખા શરીરની રચના. ૩૫૩
કપડાં દરરોજ કેમ ધોવાં
પડે ? ૩૫૩
પણુ આપણો પનારો એની
સાથે છે. ૩૫૪
એનો લાભ લેવાથી વસુલાત
થાય. ૩૫૪
વિકાસક્રમને માર્ગે. ૩૫૫
સનતકુમાર અને શરીર. ૩૫૫
અત્યારે જિલ્લો રસ્તો
લીધો છે. ૩૫૬

સરોવર મળ્યું છે. પી લેવાની
તક છે. ૩૫૬
સકળચંદ્રકૃત અશુચિ
ભાવના. ૩૫૭

પ્રકરણ ૭ મું

આશ્રવ ભાવના

પૂર્વ પરિચય.

કર્મબંધના હેતુઓ. ૩૫૮
મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય,
યોગ. ૩૫૯
આશ્રવનો ભાવાર્થ. ૩૫૯
ઇંદ્રિય, કષાય, અવ્રત. ૩૬૦
યોગ, પચીસ ક્રિયાઓ. ૩૬૧
કર્મને આવવાનાં ગરનાળાં. ૩૬૪
પરિચયના શ્લોકો પ. ૩૬૬
સદરનો અર્થ. ૩૬૭
ગેયાષ્ટક. ૩૬૮-૩૭૦
સદરનો અર્થ. ૩૬૯-૩૭૧
પરિચય શ્લોકો પર નોટ. ૩૭૨
ગેયાષ્ટક પર નોટ. ૩૭૩
ક. મોટા સરોવરની કલ્પના. ૩૭૪
વરસાદમાં નિઝરણાથી તે
ભરાય છે. ૩૭૪
કર્મો પ્રાણીને વ્યાકુલ કરે છે. ૩૭૪
આશ્રવો પ્રાણીને ચંચળ
બનાવે છે. ૩૭૫

આશ્રવોથી પાણી મેલું

થાય છે. ૩૭૫

સ. પ્રત્યેક સમયે કર્મો

બંધાય છે. ૩૭૬

એટલે સરવાળે આવક વધતી

જાય છે. ૩૭૬

ત્યારે આવાં ગરનાળાં કેમ

અટકે ? ૩૭૭

એનો જવાબ મુંઝવણુ-

ભરેલો લાગે છે ! ૩૭૭

જવાબ આવતી ભાવનામાં

મળશે. ૩૭૮

ગ. ચાર હેતુ-એ જ આશ્રવો. ૩૭૮

એના સત્તાવન વિભાગો. ૩૭૯

પાંચ મિથ્યાત્વ. ૩૭૯

બાર અવિરતિ. ૩૭૯

પચીશ કષાય. ૩૭૯

પંદર યોગો. ૩૮૦

ઘ. ઈંદ્રિય, અવ્રત, કષાય, યોગ. ૩૮૦

આશ્રવના ૪૨ ભેદ. ૩૮૦

ઙ. એ આશ્રવોને બરાબર

ઓળખવા. ૩૮૧

એના પર વિજય મેળવવા

પ્રયાસ કર. ૩૮૧

૧. સમજી એને તજ દે. ૩૮૨

તજવાનો માર્ગ-સમતા. ૩૮૨

અમૂલ્ય મગ્નનાનો એ નાશ

કરનાર છે. ૩૮૩

૨. મિથ્યાત્વનું પરિણામ. ૩૮૩

અભિગ્રહિક-અનભિગ્રહિક. ૩૮૪

દેવ-ગુરુ-ધર્મ ને મિથ્યાત્વ. ૩૮૪

ક્રિયા અને અજ્ઞાન. ૩૮૫

૩. અવિરતિનું પરિણામ. ૩૮૫

આવા પીવાની અવ્યવસ્થા. ૩૮૬

વિષયીના ચાળાનાં પરિણામ. ૩૮૬

પચ્ચખખાણનું મહત્ત્વ. ૩૮૬

અભ્યાસદશા કેવી નિરસ છે ? ૩૮૭

સ્વયંત્યાગ અને ફરજિયાત

ત્યાગ. ૩૮૭

૪. ઈંદ્રિયોના વિષયો. ૩૮૮

હાથીને પકડવામાં સ્પર્શેન્દ્રિય. ૩૮૮

માછલું, ભ્રમર, પતંગીઉં,

હરણ. ૩૮૯

ચિદાનંદજનું પદ. વિષય-

વાસના. ૩૯૦

૫. કષાયોનું જોર. ૩૯૧

ક્રોધ, માન, માયા, લોભનાં

રૂપક. ૩૯૧

નવ નોકષાયનાં વિરસ ફળ. ૩૯૨

૬. યોગનાં આશ્રવો. ૩૯૩

મનહું કેવું રખડે છે ? ૩૯૩

૭. સારા આશ્રવો લોભની

બેડી છે. ૩૯૩

પુણ્ય અને પાપની સર-

ખામણી. ૩૯૪

૮. શાંતસુધારણનું પાન કર. ૩૯૪

પર્યાલોચન

અભિનિવેશનો ભાગ કરવો. ૩૯૫
અવ્યવસ્થિત રખડપાટો

અટકાવ. ૩૯૫

કમનાં ફળો દીર્ઘ અને
આકરાં છે. ૩૯૬

અસાધારણ વીર્યવાન સખડે

છે. ૩૯૬

પ્રત્યેક આશ્રવ ભયંકર છે. ૩૯૭

એને ખૂબ વિગતથી સમજવા

યોગ્ય છે. ૩૯૭

સકળચંદ્રજૂત સાતમી

આશ્રવ ભાવના. ૩૯૮

પ્રકરણ ૮ મું

સંવર ભાવના

પૂર્વ પરિચય

સંવરનો અર્થ ૩૯૯

પાંચ સમિતિ. ૪૦૦

ત્રણ ગુપ્તિ. ૪૦૧

દશ યતિધર્મો. ૪૦૨

બાર ભાવના. (અનુપ્રેક્ષા) ૪૦૩

બાવીશ પરીષદ. ૪૦૩

એ પરીષદોના પ્રેરકો. ૪૦૬

પાંચ ચારિત્ર. ૪૦૭

આશ્રવરૂપ ગરનાળાં બંધ

કરનાર સંવરો. ૪૦૯

પરિચય શ્લોકો. ૫ ૪૧૦-૪૧૨

સદરનો અર્થ. ૪૧૧-૪૧૩

ગેયાબ્દક. ૪૧૪-૪૧૬

સદરનો અર્થ. ૪૧૫-૪૧૭

સદર પર નોંધ. ૪૧૮

ક. આશ્રવોથી ગભરાવાનું

નથી. ૪૧૯

એનો ઉપાય સંવર ભાવ છે. ૪૧૯

અને એ પ્રયાસ સિદ્ધ છે. ૪૨૦

પ્રયાસ જરૂર કર્તવ્ય છે. ૪૨૦

સ્વ. એને કયાં કયાં લાગુ

પાડવા ? ૪૨૦

અવિરતિનો ઉપાય મંયમ. ૪૨૧

સંયમના સત્તર પ્રકાર. ૪૨૧

મિથ્યાત્વનો ઉપાય મમ્યક્ત્વ. ૪૨૨

આર્તરૌદ્ર ધ્યાનનો ઉપાય

મનસ્થિરતા. ૪૨૨

ગ. ક્રોધનો ઉપાય ક્ષમા. ૪૨૩

માનનો ઉપાય નમ્રતા. ૪૨૩

માયાનો ઉપાય સરલતા. ૪૨૪

લોભનો ઉપાય સંતોષ. ૪૨૪

ઘ. યોગનો ઉપાય ગુપ્તિ. ૪૨૫

ઙ્. રોધ હૃદયથી કરવાનો છે. ૪૨૬

વહાણને સ્થાને પહોંચવા

ત્રણ જરૂરીયાતો. ૪૨૬

આત્મવહાણને ત્રણ જરૂર

રીયાતો. ૪૨૭

તે હોય તો લક્ષ્ય સ્થાને
પહોંચતા વાર નથી. ૪૨૭
૧. આત્મવિકાસનો માર્ગ. ૪૨૮
પ્રથમ નવાં કર્મો શેઠવાં. ૪૨૯
સંવર આવતાં કર્મને અટકાવે છે. ૪૨૯
અત્ર દર્શિત સિદ્ધ માર્ગો. ૪૨૯
૨. વિષય દૂર કર, કષાયો
પર જ્ય કર. ૪૩૦
વિજ્ય સહેલાઈથી પ્રાપ્ય છે. ૪૩૧
૩. શમરસનો વરસાદ વરસાવ. ૪૩૧
ક્રોધ પર વિજ્યનો સિદ્ધ
ઉપાય. ૪૩૧
ઉપશમ અને વિરાગ. ૪૩૨
૪. તારી નકામી ફિકરો. ૪૩૨
તારાં દુષ્કર્મો. ૪૩૩
મનોગુપ્તિની ચાવી. ૪૩૩
૫. કાયાની માયા કરવા જેવી
નથી. ૪૩૩
સંયમ યોગમાં નિરંતર
પ્રવૃત્તિ. ૪૩૪
મતમતાંતરમાં મુંઝાવું નહિ. ૪૩૫
પણ સત્યની પરીક્ષા કરવી. ૪૩૫
૬. અહમ્યર્થ વ્રતને તું
ઝોળખ. ૪૩૬
આત્મવિકાસની ત્યાં ખાર
ખડી છે. ૪૩૬
અહમ્યર્થમાં સમાતી અનેક
આપતો. ૪૩૭

૭. સર્વનો આધાર પરિણતિ પર. ૪૩૭
આત્મસ્વરૂપની ઝોળખાણ. ૪૩૮
૮. તારો ઉદ્ધાર તારા
હાથમાં છે. ૪૩૮
શાંતરસનું પાન કરવા
જેવું છે. ૪૩૯

પર્યાલોચન

વિષયોનું પૃથક્કરણ. ૪૩૯
ઉપાયોનું પૃથક્કરણ. ૪૪૦
તે સર્વનો સમુચ્ચય ખ્યાલ. ૪૪૧
કર્મની આવક સામું લશ્કર. ૪૪૨
ભાવનાશાળીની વિચારણા. ૪૪૨
યતિધર્મો અદ્ભુત છે. ૪૪૩
પરીષદો અજ્ઞાન ચીજ છે. ૪૪૩
સંગમાદિ અનેક ઉપદ્રવો. ૪૪૩
દ્રવ્યસંવર: ભાવસંવર. ૪૪૪
આત્મવિકાસમાં સંવરનું
સ્થાન. ૪૪૫
પાપા પાપ ન કોણએ, પુણ્ય
કીધું સો વાર. ૪૪૫
જ્યસોમની સંવર ભાવના. ૪૪૬

પ્રકરણ નવમું

નિર્જરા ભાવના

પૂર્વ પરિચય.
વેદાંતમાં કર્મના ત્રણ પ્રકાર. ૪૪૭
સત્તાગત કર્મો અને નિર્જરા. ૪૪૭

અકામા-સકામા નિર્જરા.	૪૪૮
‘કામ’ શબ્દનો ભાવાર્થ.	૪૪૮
નિર્જરાનાં કારણો.	૪૪૯
તપના વિભાગ: આઠ,	
અભ્યંતર.	૪૪૯
આઠતપના છ પ્રકાર.	૪૪૯
અભ્યંતરતપના છ પ્રકાર.	૪૫૦
પ્રાયશ્ચિત્તના દશ પ્રકાર.	૪૫૧
વિનયના સાત પ્રકાર.	૪૫૧
દશની વૈયાવચ્ચ.	૪૫૨
સ્વાધ્યાયના પાંચ પ્રકાર.	૪૫૨
ધ્યાનના ચાર પ્રકાર.	૪૫૨
આર્તધ્યાનના ચાર પ્રકાર.	૪૫૩
રૌદ્રધ્યાનના ચાર પ્રકાર.	૪૫૩
ધર્મધ્યાનના ચાર પ્રકાર.	૪૫૪
શુકલધ્યાનના ચાર પ્રકાર.	૪૫૪
ઉત્સર્ગનું વર્ણન.	૪૫૫
સંયમ-તપ ઉત્કૃષ્ટ વિભાગમાં.	૪૫૫
પરિચય શ્લોકો. ૭	૪૫૬-૪૫૮
સદરનો અર્થ.	૪૫૭-૪૫૯
ગેયાષ્ટક.	૪૬૦-૪૬૨
સદરનો અર્થ.	૪૬૧-૪૬૩
સદર પર નોંધ.	૪૬૪
ક. કર્મરાશિનું પુર સત્તામાં.	૪૬૫
પ્રદેશોદય-વિપાકોદય.	૪૬૬
કારણે નિર્જરા.	૪૬૭
ચ. વહ્નિ એક છતાં બેદ.	૪૬૭
બેદ તેના ચેતવનારથી	
પડે છે.	૪૬૭

ગ. આત્મા એક રૂપ છે	
છતાં.	૪૬૭
નિર્જરા કારણને લઇને બાર	
પ્રકારની છે.	૪૬૮
ઘ. કર્મબંધ વખતની	
બેદરકારી.	૪૬૮
નિકાચિતકર્મ કેમ બંધાય છે?	૪૬૯
હીરની ગાંઠ પર તેલનું ટીપું.	૪૬૯
એવાં કર્મને કાપનાર તપ છે.	૪૭૦
એવા તપને નમસ્કાર છે.	૪૭૦
ઙ. તપનો મહિમા.	૪૭૧
ચાર મહાહત્યા.	૪૭૧
દ્વદ્વપ્રહારી.	૪૭૨
સમ્યક્પ્રકારે કરેલ તપ.	૪૭૨
ચ. સોનું અને કાંચન.	૪૭૩
તપથી આત્મા કર્મરંજથી	
મુક્ત થાય છે.	૪૭૩
છ. ભરતચક્રવર્તીની ભાવના.	૪૭૪
તપથી લબ્ધિ અને સિદ્ધિ.	૪૭૫
તેનો ઉપયોગ એ પ્રમાદ.	૪૭૫
તપ આંતર શત્રુ પર વિજય	
કરે છે.	૪૭૬
૧. તપના મહિમાનું	
ચિતવન.	૪૭૬
તપાષ્ટકે-શ્રીમદ્વશોવિજયજી.	૪૭૬
એ કર્મેનિ મોળાં પાડે છે.	૪૭૭
એનાથી કર્મની ચીકાશ	
ઘટે છે.	૪૭૮

૨. ખરવા વાદળાંને વીંખી
નાખે છે. ૪૭૯
તેમ તપ કર્મેને શીર્ણવિ-
શીર્ણ કરે છે. ૪૮૦
૩. તપ મનોવાંછિતને નજીક
લાવે છે. ૪૮૦
તપથી શત્રુ મિત્ર બને છે. ૪૮૦
અહિંસાપ્રતિષ્ઠામાં વૈરત્યાગ. ૪૮૦
તપ જ્ઞાનસિદ્ધાન્તનો સાર છે. ૪૮૧
૪. બાહ્યતપના છ પ્રકાર. ૪૮૧
તે પર સામાન્ય વિવરણ. ૪૮૨
૫. અભ્યંતરતપના છ પ્રકાર. ૪૮૨
તે પર સામાન્ય વિવરણ. ૪૮૩
૬. અપેક્ષા વગરના તપનું
ફળ. ૪૮૩
માનસનું એ ક્રીડાંગણ છે. ૪૮૪
૭. સંયમલક્ષ્મીનું એ
વશીકરણ છે. ૪૮૫
એ ઉજવલ મોક્ષસુખનું
બહાનું છે. ૪૮૫

૮. એ કર્મબ્યાધિનો
ઉપાય છે. ૪૮૬
એ ઓસડનું અનુપાન પણ
સાથે જ છે. ૪૮૬
એ શાંતરસનું ટું પાન કર. ૪૮૭

પર્યાલોચન

વીરપરમાત્મા.	૪૮૭
ગજસુકુમાળ.	૪૮૭
મેતાર્યમુનિ.	૪૮૮
ખંધકમુનિ.	૪૮૮
ધન્ના-શાલિભદ્ર.	૪૮૮
પરવશતા-સ્વવશતામાં ફેર.	૪૮૯
ત્યાગ વગર આરો નથી.	૪૮૯
ત્યાગની શરૂઆત દાનથી.	૪૮૯
નિયમ, વૃત્તિરોધ આદિની મહત્તા.	૪૯૦
કેવો તપ કરવો યોગ્ય ગણાય ?	૪૯૧
યશસોમકૃત નિર્જરાભાવના.	૪૯૨

સુજ્ઞ શ્રીમાન શેઠ

સર કીકાલાઈ પ્રેમચંદ રાઈચંદ

પ્રત્યે—

આપનો ધર્મપ્રેમ, ઔદાર્ય, શાંતિ અને
અભ્યાસકવૃત્તિથી આકર્ષાઈ આ પુસ્તક આપને
અર્પણ કરું છું તે આપ સ્વીકારશોજી.

મુ'અઈ
તા. ૧-૫-૩૬

લવદ્વીય,
ભાતીચંદ ગિરધરલાલ
કાપડિયા.

પ્રવેશક

આ જીવન એ એક મહાન વિકટ પ્રશ્ન છે. એનો ઉદ્દેશ શો અને એનું સાક્ષ્ય કઈ રીતે સાધી શકાય એ બન્ને બાબતનો નિકાલ કરવો એ ઘણો આકરો પ્રશ્ન છે. જીવનની સફળતા સાધવા માટે પ્રાણી અનેક પ્રકારના પ્રયત્નો કરે છે, અનેક જાતની હીકમતો કરે છે, અનેક જાતની દોડાદોડી કરે છે અને અનેક પ્રકારના પછાડા મારે છે; પણ ઘણીખરી વાર તો તે શેને માટેએ સર્વ કરે છે એનો એના મનમાં ખ્યાલ પણ હોતો નથી. જો માનસવિદ્યાદ્વારા એના મનનું એ પૃથક્કરણ કરે તો એને માલૂમ પડે કે એની દોડાદોડી અને ધમપછાડામાં કાંઈ હેતુ નથી અને કોઈ સાધ્ય પણ નથી. તદ્દન માનવામાં ન આવે એવી વાત છે, છતાં તે તદ્દન સાચી વાત છે કે આ પ્રાણીની સર્વ પ્રવૃત્તિઓની પાછળ રહેલા હેતુને તપાસીએ તો તેમાં તદ્દન અંધકાર અથવા અવ્યવસ્થા માલૂમ પડશે. આપણા અંતરાત્માને પૂછીએ કે આ સર્વ દોડાદોડી શાને માટે? કેને માટે? કયા ભવ માટે? કેટલા વખત માટે? અને પરિણામે મેળવવાનું શું? તો જવાબમાં એવા ગોટા વળશે કે ન પૂછો વાત! અને છતાં દોડાદોડી તો ચાલ્યા જ કરે છે, રેંટનું ચક્ર ફર્યા જ કરે છે, અથડાઅથડી થયા જ કરે છે અને છતાં પાછો સવાલ અંતરાત્માને પૂછીએ કે ભાઈ! આ બધું કયાં સુધી? અને શા માટે? તો પાછો જવાબ શૂન્યમાં જ આવશે. અને હજી એવી વિચારણા પૂરી નહિ થઈ હોય ત્યાં તો મન દોડાદોડી કરવા મંડી જશે. એને શાંતિથી બેસવાની-સ્થિર રહેવાની ટેવ જ નથી. એને એમાં ખરી મજા જ આવતી નથી,

એથી એ સાધ્ય કે હેતુનો વિચાર કર્યા વગર પાછું દોડાદોડીમાં પડી જશે અને અનેક પ્રકારનાં નાટકોમાં લાગ લેશે. કોઈ વખત વળી જરા વિચારમાં પડી જશે ત્યારે એની દશા ચણા ખાતા ઘોડાના મુખમાં કાંકરો આવતાં જેવી થાય તેવી થશે. એ જરા ચોંકશે અને પાછો વળી ચણા ખાવા મંડી જશે.

પણ આ વાત મૂર્ખ માણસની કહી કે સમન્નુ-ડાહ્યા-ભણેલા-પાંચમાં પૂછાય તેવા માણસોને પણ એ વાત લાગુ પડે? ઉપર કહ્યું કે એની દોડાદોડીમાં ‘હેતુ કે સાધ્ય’ નથી, એ વાત મૂર્ખાઓને લાગુ પડે કે લગલગ સર્વને લાગુ પડે? આવો પ્રશ્ન થાય તો તેનો જવાબ એક જ મળે તેમ છે અને તે એ કે સોમાં નવાણ અથવા હજારે નવ સો નવાણ માણસો પોતે શેને માટે દોડાદોડી કરે છે તે જાણતા નથી, વિચારતા નથી, સમજતા નથી, સમજવા પ્રયત્ન પણ કરતા નથી. આપણા આત્મ-ગૌરવને આ વિચાર ખરેખર નીચો પાડનાર લાગે તેવો છે, પણ પ્રાણીઓ આત્માને જ ઓળખતા નથી, આત્મગૌરવ શું અને કોતું? તે જાણતા નથી અને ગૌરવ કેમ જળવાય કે પોતાનું કેમ કરાય? તેના સ્પષ્ટ ખ્યાલ વગરના છે તેઓને માટે આ તદ્દન સાચી વાત છે અને એ કક્ષામાં સંખ્યાબંધ માણસો આવે તેમ છે; તેથી તેઓને ઉદ્દેશીને આ હકીકત હોઈ સર્વ મનુષ્યોને એ લાગુ પડી શકે તેમ છે એમ કહેવું એમાં જરા પણ વાંધો જણાતો નથી. આત્માની ઓળખાણ એ બહુ જરૂરી પણ તેટલી જ મુશ્કેલ હકીકત છે અને તેને ધરાબર ઓળખનાર તેમજ ઓળખીને એને જ અપનાવનાર માટે અત્ર વક્તવ્ય નથી. આપણી ચર્ચામાં એવા જીવનમુક્ત દશા લોગવનાર, સંસારમાં રહી સાક્ષીભાવે કાર્ય કરનાર અને વિવેકપૂર્વક સ્વપરનું વિવેચન કરી સ્વને આદરનાર અને પરને તજનાર માટે સ્થાન

નથી, પણ એ કક્ષામાં બહુ ઓછા જીવો હોવાથી આપણે તેનો વિચાર કરવાનો નથી. આ વિચારણામાં જ્યાં જ્યાં વિચારણા કરી છે ત્યાં ત્યાં આપણા જેવી સામાન્ય વ્યક્તિને ઉદ્દેશીને છે એમ સમજવું અને સાથે એટલું લક્ષમાં રાખવું કે એ કક્ષામાં લગભગ ઘણાખરા માનવોનો સમાવેશ થાય છે.

દરેક પ્રાણી કોઈક વસ્તુની ઇચ્છા તો જરૂર રાખે છે. એની ક્રિયાને સાધ્ય કે હેતુ હોતા નથી, છતાં ઘણાખરા પ્રાણીઓને પૂછીએ તો એ વાત કબૂલ નહિ કરે. એ જરા ઉડી વિચારણાની હકીકત હોઈ એનો ખ્યાલ સ્પષ્ટ રીતે દરેકને આવવો મુશ્કેલ જણાય છે અને સ્વીકાર તો લગભગ અશક્ય જ ગણાય. ત્યારે આપણે ઉપર ઉપરનો ખ્યાલ લઈએ તો માલૂમ પડશે કે પ્રત્યેક પ્રાણીની વાંચ્છા ‘સુખ’ મેળવવાની હોય છે. આ સુખનો ખ્યાલ ઘણીખરી વખત તદ્દન અવ્યવસ્થિત હોય છે. કોઈ ખાવા-પીવામાં સુખ માને છે, કોઈ કોલર નેકટાઈ પહેરવામાં સુખ માને છે, કોઈ ફ્રોક કોટ અને ટોપહેટ પહેરવામાં સુખ માને છે, કોઈ વાયલ અને રેશમી વસ્ત્રમાં સુખ માને છે, કોઈ ભ્રમરની જેમ સ્ત્રીઓમાં રમણ કરવામાં સુખ માને છે, કોઈ રૂમાલમાં સેન્ટ કે માથામાં અત્તર લગાડવામાં સુખ માને છે, કોઈ નાટક-સીનેમા જોવામાં સુખ માને છે, કોઈ હારમોનિયમ, પિયાનો સાંભળવામાં સુખ માને છે, કોઈ દિલરૂપા સતાર સાંભળવામાં મજા લે છે, કોઈ ઉસ્તાદ ગાયકના ગાનમાં મોજ માણે છે, કોઈ સુંદરીના નાચમાં મોજ માણે છે, કોઈ સુંદરી સાથે નાચવામાં આનંદ માણે છે વિગેરે વિગેરે સુખના ખ્યાલો અનેક પ્રકારના હોય છે.

કોઈ પણ ‘સુખ’ સ્થાયી રહેતું નથી. સુખની મુદત ઘણી ટૂંકી હોય છે અને માનેલ સુખ પણ જ્યારે પૂરું થાય ત્યારે

પછવાડે કચવાટ મૂકી જાય છે. દૂધપાકના સળડકા લેનારને માત્ર બેથી ચાર સેકંડ સુખ પ્રાપ્ત થાય છે, પણ પછી શું ? અને સુખને માટે બીજી વાત એ છે કે જ્યારે એ દિવસો વહી જાય છે અને તેનાથી ઉલટી સ્થિતિ આવે છે એટલે કે ખૂબ ખાનારને ભૂખમાં દહાડા કાઢવા પડે છે ત્યારે આગળ ભોગવેલ સુખ તેને કાંઈ કામ આવતું નથી, તેનું સ્મરણ ઉલટું દુઃખ આપે છે અને સુખનો વખત સર્વદા તો રહેતો જ નથી. ત્યારે કોઈ પણ પૌન્દ્ર-ગલિક સુખ કદ્દપીએ, એની સ્થિતિ વિચારીએ અને એની ગેર-હાજરીમાં થતી મનની દશા વિચારીએ તો એ માની લીધેલા સુખમાં પણ કાંઈ દમ જેવું રહેતું નથી, કાંઈ ઇચ્છવા જેવું રહેતું નથી, કાંઈ એની પાછળ પડી મરવા જેવું રહેતું નથી.

જે સુખ સ્થાયી ન હોય, જે સુખની પછવાડે દુઃખ આવવાની સંભાવના હોય એને સુખ કેમ કહેવાય ? ત્યારે આ તો પાછી ફસામણી થઈ. બીજી રીતે બોધે એ તો શક્તિસંપન્ન માણસ શક્તિનો ઉપયોગ કરી થોડી વસ્તુઓ કે ધન મેળવે, એ ધન કે વસ્તુના સાધનોથી મોજશોખ માણે, મોજશોખને પરિણામે અધઃપાત થાય. આ રીતે તો એક ખાડામાંથી બીજામાં અને બીજામાંથી ત્રીજામાં પડવાનું જ થાય. એમાં કાંઈ છેડો દેખાતો નથી, પાર આવતો નથી, કાંઠો માલૂમ પડતો નથી. ત્યારે હવે કરવું શું ? જવું ક્યાં ? આમ ને આમ ચક્કરમાં ઉપર-નીચે આવ્યા કરીએ અને થોડો વખત મનમાં સુખનાં સ્વપ્નમાં વિચરીએ એ તે કાંઈ વાજળી વાત છે ? કરવા જેવી વાત છે ? ત્યારે કોઈ એવું ‘સુખ’ શોધીએ કે જે હંમેશને માટે ટકી રહે અને એની પછવાડે ઉપર કચવાટ જેવી જે સ્થિતિ વર્ણવી છે તેવી કદિ ન થાય. હંમેશને માટે ‘સુખ’ મળે તો એક ખાડામાંથી બીજામાં પડવાનો ભય મટી જાય અને

પછી સ્થિતિસ્થાપકતા એવી જામી જાય કે નિરંતરને માટે આપણે આનંદમાં મળી માણીએ.

આવી મોટી શુન્યવણુમાં પડતાં વિચાર જરૂર આવે સોમ છે કે અત્યારની જે રચના છે અને જેમાં પ્રાણી સાચું-ખોટું સુખ માની રહેલ છે તેનું કારણ શું હશે? અને આ એક ખાડામાંથી બીજામાં પડવાની સ્થિતિનો અંત ક્યાં અને કેમ આવે? એ વિચાર-સવાલની સાથે જ ખ્યાલ આવે છે કે ઘણુંખરૂં પ્રાણી સુખ શું છે અને ક્યાં છે? તથા સાચું સ્થાયી સુખ ક્યાં હોઈ શકે? તેનો ખ્યાલ જ કરતો નથી. સ્વૂળ કે માનસિક સુખ હંમેશને માટે બની રહે તે માટે ખાસ વિચારણા જ કરતો નથી અને નાની નાની સગવડ મળે કે તેમાં રાચી જઈ પોતાને ‘સુખી’ માની લે છે. વળી તેનો છેડો આવતાં પાછો વિષાદમાં પડી જાય છે અને શુન્યવણુમાં અટવાઈ જાય છે. એને માથે મરણનો ભય તો ઉભો જ હોય છે અને ધનના સાધનથી જમાવેલી સૃષ્ટિ પાછી છોડી જવી પડશે એ ખ્યાલ તો તેના મગજમાં કાયમ રહે છે. કેટલોક વખત આ ચીજ ‘મારી’ આ બંગલો ‘મારો’ આ છાયાછા-કરાં ‘મારાં’ આ ફરનીચર ‘મારું’ એવી એવી કલ્પના કરી એ સંસારમાં ખૂબ રસ લઈ દોડાદોડ કરે છે; પણ જરા માથું દુઃખવા આવે છે કે ૧૦૪ ડીગ્રી તાવ આવે છે ત્યારે પાછો વળી એ વિચારમાં પડી જાય છે.

એના મનોવિકારો તો એટલા જખરા હોય છે કે એનું વર્ણન કરવું મુશ્કેલ છે. અભિમાન કરે ત્યારે એ લિખારી હોય તો પણ પોતાની લિખ માગવાની કુશળતાનું એ વર્ણન કરશે, પાંચ-પચાસ માણસોનાં મંડળમાં એને કાંઈ હોદ્દો હશે

તો કુલાઈ જશે, મેળાવડામાં જશે તો આગળ ખુરશી મળતાં એ મોટો થઈ જશે, પોતાની તદ્દન નાનકડી દુનિયામાં એ કેંદ્ર થવા પ્રયત્ન કરશે, એનો દંભ પાર વગરનો હશે, એની આત્મવાંચના એને ખોટો ધર્મી મનાવશે, એનો લોભ એને અનેક પાપમાર્ગોમાં ફેંકી દેશે, એનો ક્રોધ એને રાતોપીળો બનાવશે, એની મમતા એને માલેક બનાવશે, એનો લય એને રાંક-બાયલો બનાવશે, એની ઇર્ષા એને પર-ઉત્કર્ષ જોતાં ઉદ્વિગ્ન બનાવશે, એની વિષયવાંચ્છા એને ધૂળમાં રગદોળશે, એનો શોક એને મોટી પોક મૂકાવશે અને આવી રીતે અનેક અંતર વિકારો એને પરભાવમાં રમણ કરાવશે.

ત્યારે આ સર્વ ન થાય એવી સ્થિતિ ક્યાં? આવા મનો-વિકારોનો અને આવી દોડાદોડીનો હમેશને માટે છેડો કેમ આવે? ક્યારે આવે? એને માટે એને કોઈ વાર વિચાર થાય છે, પણ પાછો એ રખડપટ્ટીમાં પડી જાય છે અને અગાઉની જેવી દોડાદોડી શરૂ કરી દે છે.

ત્યારે સ્થાયી સુખ મળે તો તે ઇચ્છવાન્નેગ છે અને પ્રાપ્ત્ય તરીકે તેને માલૂમ તો કોઈ કોઈ વાર પડે છે. એને માટે એણે ખરા ‘સુખ’ ને ઓળખવું ઘટે અને તે માટે એણે ‘સુખ’ ક્યું કહેવાય એ ઓળખવું જ રહ્યું. જ્યાંસુધી ખરા સુખને એ ન ઓળખે ત્યાંસુધી એની માની લીધેલા સુખ પાછળ દોડાદોડી તો કાયમ જ રહેવાની. ત્યારે જો ખરું ‘સુખ’ મળી આવે અને તે શોધવાનો માર્ગ મળે તો પછી આ સર્વ ગુંચવણનો અંત આવી જાય. એ સુખ સાચું સુખ હોવું જોઈએ, એ નિરંતર રહે તેવું હોવું જોઈએ અને એ સુખની પાછળ કોઈ પણ પ્રકારનું દુઃખ ડોકીઆ કરતું હોવું ન જોઈએ.

એ ‘ સાચા સુખ નેના સંબંધમાં ખૂબ વિચાર કરી સુઝ પુરૂષો નિર્ણય કરી ગયા છે કે ‘ જે આત્મવશ (પોતાને તાબે) હોય તે સર્વ સુખ છે અને પરને તાબે હોય છે તે સર્વ દુઃખ છે.’ સુખ-દુઃખનું આ સિદ્ધ લક્ષણ છે. આપણા જેવા વ્યવહાર માણસને પણ તે અમુક અંશે તો સમજાય તેવું છે. આપણે દુનિયાદારીમાં કહીએ છીએ કે ‘ આપ સમાન બળ નહિ અને મેઘ સમાન જળ નહિ.’ આપણા પોતાના હાથમાં હોય તો તે વાતને આપણે આપણી જ માનીએ અથવા ગમે ત્યારે આપણી કરી શકીએ. એટલે ‘ આત્મવશ હોય તે સર્વ સુખ છે ’ એ વાત તો ઠીક જણાય છે. આપણા ઘરમાં અનાજ હોય તો તેનો ઉપયોગ કરી શકીએ અને ઘરેણું હોય તો કાળી રાત્રે હાંકારે આપે. એટલે આપણે એ વાત વગર-સંકોચે સ્વીકારીએ. આપણા નામ પર બેંકમાં રકમ હોય તો આપણે એક લખી ગમે ત્યારે બેઠતી રકમ મંગાવી શકીએ એટલે એને આપણે આપણા તાબાની રકમ માનીએ અને સુઝ પુરૂષોએ ‘ આત્મવશ ’ વસ્તુમાં સુખ કહ્યું તે વાત કબૂલ રાખીએ.

પણ રજને દિવસે નાણાની જરૂર પડે તો શું ? સરકારે ‘ મોરીટોરિયમ ’ બંદોર કર્યું હોય અને આપણે ચાલુ ખરચ માટે નાની રકમ ખાતામાંથી લેવી હોય તો તેનું શું ? ઘરેણું ઘરનું હોય, પણ સેફ કસ્ટડીમાં લેવા જવા જેટલી સલામતી ન હોય તો તેનું શું ? અનાજના કોઠારની ચાવી રસોયા પાસે હોય અને તે આવી શકે તેવી સ્થિતિમાં ન હોય તો શું ? ત્યારે તો પાછા ગુંચવાયા.

‘ પારકાને વશ ’ એ સર્વ દુઃખ એ વાત તો એકદમ કેમ સ્વીકારાય ? આપણી તો ઘણીખરી વાત પારકાને આધીન છે. રસોયો કે સ્ત્રી રસોઈ કરી આપે ત્યારે જમીએ, ઘરાક આવે ત્યારે

વેપાર કરીએ, દરજી કપડાં શીવી આપે ત્યારે પહેરીએ, પાણીનો નળ મ્યુનિસિપાલિટિ ઉઘાડી આપે ત્યારે પાણી મેળવીએ-વિગેરે વિગેરે. ત્યારે આ તો ગુંચવણ વધતી જાય છે અને વધારે વિચારીએ તો શરીર પણ પર છે, પારકું છે, ચિરસ્થાયી નથી, આપણું રહેવાનું નથી, આપણી સાથે આવવાનું નથી, આપણા હુકમમાં નથી, આપણા તાબામાં નથી. ત્યારે શું સમજવું ? આત્મા અને શરીર જૂદાં છે, આત્મા અને શરીરનો સંબંધ થોડા વખતનો છે. ત્યારે તો શરીર પણ ‘પર’ થયું. એ રીતે તો ‘આત્માને વશ’ હોય એ જ ચીજો સુખ આપી શકે અને આપણે તો બધી મદાર પુદ્ગળ અથવા શરીર પર બાંધી છે અને પુદ્ગળ (matter) યા શરીર પણ ‘પર’ હોઈ આપણને ખરેખરા સુખનું કારણ કદિ થતું નથી. કદાચ તે દેખાવમાં થોડું સુખ આપતું જણાય છે તો તે સુખ ટૂંકું હોય છે, વિનાશી હોય છે અને પોતાની પછવાડે ગદાનિ અથવા દુઃખ મૂકી જનાર હોય છે.

આ વાત ખાસ સમજવા યોગ્ય છે. આત્માથી જેટલું પર તેટલું પારકું જ છે અને પારકાની આશા રાખવી એ સદા નિરાશા જ છે. કદાચ મેગેજૈનથી આપણે વધારે સાંભળી શકીએ અથવા ચશ્મા કે દુરબીનથી આપણે વધારે જોઈ શકીએ, પણ મેગેજૈન વિસરાઈ ગયું હોય અથવા ચશ્મા કૂટી ગયા હોય તો આપણી શી દશા થાય ? અને રસોયો રસોઈ ન કરે, રીસાઈ જાય અથવા વગરરંજતે ગેરહાજર રહે ત્યારે આપણે ક્યાં જવું ? એટલે આત્માને વશ હોય તેટલું જ ખરું સુખ છે અને પારકા ઉપર-પર ઉપર આશા રાખી બેસવું એ વસ્તુતઃ દુઃખ છે, કદાચ જરા સુખ જેવું લાગે તો પણ અંતે એ દુઃખ જ છે, દુઃખમાં જ પર્યાવસાન પામે છે. આ સાથે એ વાત ધ્યાનમાં

રાખવાની છે કે ‘ આત્મવશ ’ કંઈ ચીજો કહેવાય અને ‘ પરવશ ’ કંઈ ચીજો કહેવાય તેનો આપણે ખરાખર ખ્યાલ કરવો જોઈએ, સ્પષ્ટ વિચાર કરવો જોઈએ અને ચોક્કસ નિર્ણય કરવો જોઈએ.

આ નિર્ણય શામાટે કરવો ? કારણ કે આપણને સર્વને ‘ સુખ ’ મેળવવું ગમે છે પણ સુખ ક્યાં છે અને કેમ મળે ? તે જાણતા નથી એટલે પછી જે તે મળે તેમાં સુખ માની લઈએ છીએ. હમેશને માટે સુખ મળે એ વિચાર તો આપણને પ્રત્યેકને જરૂર ગમે છે, પણ આપણે ખરા સુખનો કદિ વિચાર કરતા નથી, તેના માર્ગો આચરતા નથી, તેનાં સાધનો શોધતા નથી અને જરા જરા સુખમાં રાચી જઈએ છીએ. આત્મવશ સુખ ઉપર જ આપણે મદાર ખાંધીએ અને સર્વ પરભાવ છોડી દઈએ, પરવશ વસ્તુ કે ધન ઉપર કોઈ જાતનો આધાર ન રાખીએ તો સુખની જે વ્યાખ્યા સુઝ પુરેણોએ કરી છે તેની પ્રાપ્તિ તરફ આપણું પ્રયાણ થાય. આ તદ્દન સાદી લાગતી વાત કર્તવ્યમાં-ક્રિયામાં મૂકવી સહેલી નથી, તેનું કારણ એ છે કે આપણે સુખનો ખરો ખ્યાલ કદી કરતા નથી, તે ક્યાં અને કેમ મળે તે વિચારતા નથી, તેનાં સાધનોનો અભ્યાસ કરતા નથી, એ સાધનો આચરતા નથી અને સાચા માર્ગની સન્સુખ પણ આવતા નથી.

ત્યારે વાત એ થઈ કે આપણે સાચા સુખને ઓળખવું જોઈએ. એ ઓળખ્યા પછી એ ક્યાં અને કેમ મળે તેનો રસ્તો શોધવો ઘટે. એ વિચારણા માટે આપણે જેને આપણા માનીએ છીએ, આપણે જે ચીજોને આપણી માનીએ છીએ, આપણે જે શરીરને પોતાનું માનીએ છીએ, આપણે જે ધન-ધાન્ય-પુત્ર-પુત્રાદિને પોતાનાં સમજીએ છીએ, આપણે જે થોડો વખત રહેનારા ઘરને ઘરનું ઘર માનીએ છીએ-એ સર્વ વસ્તુતઃ શું છે ? એનો

અને આપણા સંબંધ કેવો છે ? અને આપણે જે ‘સુખ’ મેળવવા માગીએ છીએ તેની સાથે એનો સંબંધ કેવા પ્રકારનો છે ? એ સર્વ બાબતનો વિચાર કરવો ઘટે, એ દરેક વસ્તુ અને સંબંધને એને ખરા આકારમાં પૃથક્કરણ કરીને ઓળખવા ઘટે અને તે માટે આપણા પ્રત્યેક સંબંધ એના વાસ્તવિક આકારમાં કેવા છે તેને માટે ઉપર ઉપરનો જ્યાલ કરી અટકી ન પડતાં ખૂબ ઉંડા ઉતરવું ઘટે. દૂકામાં કહીએ તો આપણે વિચાર કરી વસ્તુઓને ઓળખવી ઘટે અને આપણી ચારે બાજુ કેવું નાટક ચાલી રહ્યું છે તે બરાબર સમજવું ઘટે અને તે નાટકમાં આપણે કેવા પાઠ ભજવી રહ્યા છીએ તેની તુલના કરવી ઘટે.

આ પ્રકારની વિચારણા અથવા તુલનાને ‘ભાવના’ કહેવામાં આવે છે. ખરા સુખની પ્રાપ્તિને માર્ગે ચઢવા માટે આ આંતર-વિચારણાને બહુ અગત્યનું સ્થાન મળે છે. જ્યાં સુધી આપણે શું મેળવવાનું છે તે બરાબર ન જાણીએ અને અત્યારે જેમાં રાચીમાચી રહ્યા છીએ તેનું અનૌચિત્ય ન સમજીએ ત્યાં સુધી આપણી પ્રગતિ અશક્ય છે. કોઈ અસાધારણ પ્રસંગોમાં આંતર-પ્રકાશ થઈ જાય તે અપવાદ યોગ્ય બનાવોને બાદ કરતાં બાકી આપણા જેવા સામાન્ય પ્રાણીઓ માટે તો આ સાચી વિચારણા સિવાય બીજો માર્ગ નથી.

આ વિચારણામાં આત્મા છે, આત્મા શાશ્વત છે, એના પર કર્મનાં આવરણો આવી ગયાં છે, પ્રયત્નથી તે દૂર કરી શકાય તેમ છે, આત્માનાં આ પૌદ્ગલિક સંબંધો (કર્મો) દૂર થાય ત્યારે તે એના અસલ મૂળ શુદ્ધ સ્વરૂપે રજુ થાય છે અને એ સ્થિતિમાં ખરા સુખનો સાક્ષાત્કાર થાય છે—આ સર્વ બાબતો સ્વીકારીને ચાલવાનું છે. એ સર્વ બાબતો અનુમાન

પ્રમાણથી-દલીલથી સિદ્ધ કરી શકાય તેવી છે, પણ અત્ર તેની હયાતી સ્વીકારીને ચાલવાનું છે. આપણે અત્યારનો વિષય તો આપણે કોણ છીએ? ક્યાં છીએ? શા માટે છીએ? આપણું મૂળ સ્વરૂપ કેટલું વિકૃત થઈ ગયું છે? એ સર્વનો વિચાર કરવાનો છે અને એ વિચાર બરાબર થાય તો પછી આપણે આગળ વધવાના માર્ગો અને સાધનો તો બરાબર શોધી શકીએ તેમ છીએ; તેથી આપણી પ્રાથમિક ફરજ, આપણા સંબંધો અને આપણાં પોતાનાં નાટકો અને આસપાસનાં નાટકોને ઓળખવાની છે અને એ કાર્ય 'લાવના' કરે છે.

લાવનાનું 'ક્ષેત્ર' આપણા સર્વ સંબંધોનું પૃથક્કરણ કરવાનું છે અને તે રીતે એ ભૂમિકાની શુદ્ધિ કરે છે. શુદ્ધ કરેલી ભૂમિકા ઉપર પછી સુંદર ચિત્રામણ થાય છે અને તેના ઉપર જેવી છાપ પાડવી હોય તેવી પડી શકે છે. ભૂમિકાની શુદ્ધિ માટે 'લાવના' અદ્ભુત સાધન છે. ઘણાબરા તો કાંઈ વિચાર જ કરતા નથી, થોડા વિચાર કરે છે તે મર્યાદિત ક્ષેત્રમાં વિચાર કરી અટકી પડે છે એટલે આપણે અહીં ક્યાંથી આવ્યા? શા માટે આવ્યા? આપણા જીવનનો ઉદ્દેશ શો? આ સર્વ ધમાલ અને દોડાદોડીનું પર્યાવસાન ક્યાં? એનો કદિ સ્પષ્ટ વિચાર જ થતો નથી અને વિચારણા વગર તો પછી જેવો પવન આવે તેમ આપણે ઘસડાઈએ છીએ. નહિ તો આપણે સારાં કપડાંમાં રાચી જઈએ? દૂધપાક-પુરી કે રસ-રોટલી મળે ત્યાં ખૂબ રસ લઈ સળડકા લેવા મંડી જઈએ? સલામાં એ માણસો ઉભા થઈ માન આપે ત્યાં લેવાઈ જઈએ? છાપામાં નામ વાંચીએ એટલે રાજ-રાજ થઈ જઈએ? આપણું વર્તન જાણે આપણને કાંઈ ભૂત વળગ્યું હોય તેના જેવું લાગતું નથી? પણ એવો વિચાર જ લાગ્યે આવતો હોય ત્યાં આ

વાત શી ? કેની પાસે ? અને શા માટે ? આ લાવનાનું ક્ષેત્ર છે. એ આપણા દરરોજના સંબંધને એના ખરા આકારમાં બતાવે છે અને આપણને ઉંડા વિચારમાં ઉતારી દે છે. એનું ક્ષેત્ર આપણી નાની સરખી દુનિયા નથી, પણ આખું વિશ્વ છે. વિશ્વનો અને આપણો પોતાનો (આત્માનો) સંબંધ શો છે ? કેટલો છે ? અને કેટલા વખત માટેનો છે ? તે અને આ ચારે તરફ નાટક ચાલે છે, આપણે પણ જેમાં ઉતરી પડ્યા છીએ એને ખરાખર સમજવું એ લાવનાનો વિષય છે. એક વાર આપણે ક્યાં છીએ ? ક્યાં દોડ્યા જઈએ છીએ ? શા માટે દોડ્યા જઈએ છીએ ? અને આપણને કોણ ઘસડે છે ? એ સમજાયું એટલે પછી તો સવાલ માત્ર આચરણમાં મૂકવાનો જ રહે છે.

વસ્તુને યથાસ્વરૂપે ઓળખવી એ પ્રથમ જરૂરીઆતની બાબત છે. વસ્તુને ઓળખ્યા પછી એની સાથે સંબંધ કેટલો રાખવો ? ક્યાં સુધી રાખવો ? અથવા રાખવો જ નહિ તેનો નિર્ણય થઈ શકે છે. વસ્તુને યથાસ્વરૂપે ઓળખ્યા વગર તેને અંગે નિર્ણય થઈ શકે નહિ અને કરવામાં આવે તો તે ટકી શકે નહિ. વસ્તુઓને ઓળખીએ ત્યારે આપણે અત્યાર સુધી કેમ નાચ્યા ? અને કોણે નચાવ્યા ? એ ખરાખર ઓળખી-જાણી-સમજી શકીએ, ત્યારે સમજાય કે જેને આપણે આપણાં માન્યા, જે વસ્તુને આપણી માની, જે સંબંધો ખાતર લડ્યા, હસ્યા, પડી મર્યા અથવા અનેકની ખુશામતો કરી એ સર્વ વસ્તુગતે કેવા છે અને આપણે સંબંધ કરવા લાયક છે કે નહિ અને હોય તો તેની ખાતર લડવું કે પડી મરવું પરવડે કે નહિ ? આ બતની વિચારણાને ‘વિવેક’ કહેવામાં આવે છે. વિવેક એટલે સાચા અને ખોટા, સ્થાયી અને અસ્થાયી, આપણા અને પારકા,

આનંદદાયી કે વિષાદકારી-વચ્ચેના તફાવતનું ધરાધર લાન. આવા પ્રકારના જ્ઞાન માટે ખૂબ ઉંડા ઉતરવાની જરૂર પડે છે.

આ ઉંડા ઉતરવાના-વિવેક પ્રાપ્ત કરવાના કાર્યને ‘આત્મા-વલોકન’ (Self-examination) કહેવામાં આવે છે. જ્યારે ઉંડા ઉતરીએ, પોતાની જાત તરફ જોઈએ, પારકાની ચિકિત્સા કરવાની રીત છોડી દઈએ, ઉપરછલ્લા ખ્યાલને તિલાંજલી આપીએ ત્યારે આપણે ન જાણ્યા કે ન કદખ્યા હોય તેવાં પરિણામો તરફ દોરવાઈ જઈએ છીએ. પછી આપણને આપણી વસ્તુનું, આપણા સ્થાનનું, આપણી સ્થિતિનું, આપણી ટૂંકી સમજણનું લાન થાય છે; પણ એ સર્વ પરિસ્થિતિ નીપજાવવા માટે આપણે ખૂબ અંદર ઉતરવું ઘટે છે. એને પરિણામે કઈ દશા પ્રાપ્ત થાય છે તે વિચારવાનું ક્ષેત્ર ધ્યાન વિભાગમાં આવે. આપણે અત્યારે તો વિવેક કરતાં શીખીએ, અવલોકન કરતાં શીખીએ, ઉંડા ઉતરતાં શીખીએ અને તે દ્વારા જે વિચારો આવે અને જે નિર્ણયો થાય તેને સંગ્રહી રાખીએ. એ થશે એટલે આગળ વધવાના માર્ગો આપણને મળી આવશે, સુજી જશે અથવા તો આપણે શોધી શકીએ એવી સ્થિતિમાં મૂકાઈ જશું.

આવા પ્રકારનું લાવનાનું ક્ષેત્ર છે. એનાં પરિણામે આત્મા કઈ સ્થિતિમાં મૂકાય છે તે આપણે આગળ જોશું અને છેવટે તેનો પણ વિચાર કરશું અને સામાન્ય અવલોકન કરી જશું.

શાંતરસને રસ કહી શકાય કે નહિ એ ખૂબ ચર્ચા જેવું છે, પણ એની ચર્ચામાં સાહિત્યના એક અગત્યના વિષયની અને વ્યાખ્યાઓની વૈજ્ઞાનિક નજરે ચર્ચા કરવાની હોઈ સર્વને તેમાં રસ પડે કે નહિ એ જરા ગુંચવણવાળી બાબત

છે અને ગ્રંથના પ્રવેશકમાં બીનજરૂરી છે. આ ગ્રંથની છેવટે પરિશિષ્ટમાં એ વિષય સાહિત્યની દૃષ્ટિએ ચર્ચેલો જોવામાં આવશે.

શ્રી ‘ શાંતસુધારસ ’ ગ્રંથમાં બાર ભાવનાનો અવલોકનની દૃષ્ટિએ અને આત્માને ઉદ્દેશીને વિસ્તાર કર્યો છે. એ ભાવનાઓ કઈ છે અને તેનું ઉંડું રહસ્ય શું છે તે પ્રત્યેક ભાવનામાં કર્તાએ બતાવ્યું છે. દરેક ભાવનાને છેડે વિસ્તારથી અવલોકન અને વિચારણા કરવામાં આવશે. એ ભાવનાનો વિષય અવલોકન કરવાનો છે અને તે પણ જેવું તેવું ઉપરચોટીયું અવલોકન નહિ, પણ ખરેખર અંદર ઉંડાણમાં ઉતરીને કરવાનું છે. આ બાર ભાવનાને વિવેક અને આત્માવલોકન સાથે કેવો સંબંધ છે અને એ બન્ને વસ્તુ આત્મપ્રગતિ કરવા ઈચ્છનાર માટે કેટલી જરૂરી છે તે આપણે કંઈક જોયું. બાકી પ્રત્યેક પ્રસંગે એ વાત પર ધ્યાન ખેંચવાની તક લેવામાં આવશે.

આ સર્વ બાબતમાં મુદ્દો એક જ છે કે વસ્તુને વસ્તુ તરીકે ઓળખી, સ્વપરનો ખ્યાલ કરી સ્વનો સ્વીકાર અને પરનો ત્યાગ કરવો એ પ્રકારના આદર્શને ધ્યાનમાં રાખી, તેને જેમ બને તેમ જલ્દીથી પહોંચી વળવા પ્રયત્ન કરવો. અનેક ઉપદેશનો, શાસ્ત્રગ્રંથોનો અને શ્રવણ-વાચનનો સાર એ છે કે સ્વપરનું વિવેચન કરવું, પરિણતિની નિર્મળતા કરવી, વિષય-કપાય ઉપર બને તેટલો કાબૂ મેળવવો અને સર્વથા કાબૂ મેળવવાનો આદર્શ રાખી તે સિદ્ધ કરવા પ્રયત્ન કરવો. આ ચાલુ બાબતને અંગે એક હકીકત કહી આ વિષય પૂરો કરીએ. ભાવના બે પ્રકારની છે: શુભ અને અશુભ. શુભ ભાવનાની વાત આ ગ્રંથમાં આવવાની છે ત્યારે પ્રસ્તુત હકીકત કહેવાશે. અશુભ ભાવનાઓને પણ ઓળખવાની જરૂર છે. તેના પાંચ પ્રકાર છે:—

- (૧) કાંદર્પી ભાવના: સ્ત્રી-વિષયલોગ માટે વિચારણા અને પ્રવૃત્તિઓ.
- (૨) કૈટભી ભાવના: કલેશ કરાવે તેવી, ખટપટ કરાવનારી, રાજનીતિ, ધમાલ-તોફાનની હકીકતો.
- (૩) આલિયોગિકી ભાવના: યુદ્ધ-લડાઈ કરાવે તેવી ખટપટ, તૈયારી, ધમાધમ અને વાતાવરણ.
- (૪) દાનવી ભાવના: આસુરી ભાવના: મોહ-મદ-મત્સરાદિ મનો-વિકારોના ખ્યાલો.
- (૫) સરમોહી ભાવના: રાગ-દ્રેષને વધારનારી, પોષનારી, કુટુંબ ધનમાં મમત્વ કરાવનારી હકીકતો.

આ પાંચે પ્રકારની ભાવનાઓ તજવા યોગ્ય છે. એ વાત પણ એટલી જ ઉપયોગી હોઈ ખાસ ધ્યાનમાં રાખવા યોગ્ય છે. શુભ ભાવનાને સમજતાં આ અશુભ ભાવનાઓ પણ સમજવી પડશે. વસ્તુવિવેક કરતાં તે બરોબર સમજાઈ જશે.

આ ગ્રંથમાં કહેલ બાર ભાવનાને ‘અનુપ્રેક્ષા’ (ભાવના) કહેવામાં આવે છે. એ અનુપ્રેક્ષા શબ્દનો અર્થ જ આત્માવલોકન થાય છે. ‘ઈક્ષ’ નો અર્થ જોવું એમ થાય છે અને તેની સાથે અનુ અને પ્ર ઉપસર્ગ મળી એને વધારે મજબૂત અને ચારે તરફ જોનાર બનાવે છે. એ ઉપરાંત એક બીજી હકીકત એ છે કે એ સર્વ ભાવનાઓ ધ્યાનના વિશાળ યૌગિક વિષયની પૂર્વગામિની અને ધ્યાનમાં સ્થિર રાખનાર પણ છે. ધ્યાનનો વિષય ઘણો વિશાળ છે અને તે યોગગ્રંથોમાં ખૂબ ચર્ચાયેલો છે. એ ધ્યાનના વિષયને આપણે અહીં ચર્ચી ન શકીએ, કારણ કે તે વિષય વિસ્તીર્ણ છે અને અત્ર અપ્રસ્તુત છે. એ ધ્યાનની હેતુભૂત ચાર ભાવનાઓ યોગા પુરૂષોએ બતાવી છે. એ અનુક્રમે મૈત્રી, પ્રમોદ, કાર્ષ્ણ્ય અને માધ્યસ્થ્ય છે. બાર અનુપ્રેક્ષા (ભાવના) ઓ પછી આ

ચાર ભાવનાઓ પણ ગતાવવામાં આવશે અને યોગપ્રગતિમાં તેમનાં સ્થાનનો પણ ખ્યાલ કરવામાં આવશે.

મતલબ આપણા વિચારોની સ્પષ્ટતા કરવા, આપણે ક્યાં છીએ તે સમજવા, આપણા સંબંધો અને આપણા ભાવોનું પૃથક્કરણ કરવા આ અનુપ્રેક્ષા અને ધ્યાનહેતુભૂત ભાવનાઓને ઘણું અગત્યનું સ્થાન છે અને અત્યારના અતિ પ્રવૃત્તિમય જીવનમાં તો ખાસ સ્થાન છે. આપણે કોઈ જાતનો ઉંડો વિચાર કર્યા વગર દોડ્યા જ કરીએ છીએ અને શું કરીએ છીએ તેનો ખ્યાલ થાય તે પહેલાં તો પ્રમાદમાં પડી જઈએ છીએ. આપણને સ્વપ્ને પણ દોડાદોડીનાં જ આવે છે અને પાછા જાગીએ છીએ એટલે વળી દોડાદોડીમાં પડી જઈએ છીએ. પથારીમાંથી નીચે પગ મૂકીએ ત્યાં દરરોજનું છાપું પડ્યું હોય, ત્યાં આત્મારામનો કે શાંતિનો વિચાર ક્યાંથી આવે ?

આ અસહ્ય સ્થિતિ કોઈ પણ રીતે ચલાવવા યોગ્ય નથી. સાધ્ય વગરનું જીવન નિરર્થક છે, આદર્શ વગરનું જીવન સુકાન વગરના વહાણ જેવું છે અને અર્થવગરની દોડાદોડી તદ્દન હાંસી કરાવનાર છે.

આ રીતે આ ગ્રંથના વિષયનો અને તેની ઉપયુક્તતાનો પરિચય કરાવ્યા પછી હવે આપણે ગ્રંથકર્તાની સાથે ચાલીએ. પ્રત્યેક પ્રકાશને છેડે એ વિષય પર અન્ય વિચારકોના વિચારો પણ ગ્રહણ કરશું અને સાથે સાથે ખીજી અનેક પ્રાસંગિક વાતો પણ કરશું. શબ્દાર્થ જાણનારની સગવડ જળવાય, માત્ર મૂળ વાંચનારની પણ સગવડ જળવાય એ પદ્ધતિએ આ વિવેચન—વિચારણા કરવામાં આવશે. પરિશિષ્ટમાં મહાબુદ્ધિશાળી ગ્રંથ રચયિતાનું ચરિત્ર ઉપલબ્ધ થશે તે ગતાવવા પ્રયત્ન થશે. આટલો પ્રવેશક કરી હવે આપણે પ્રથમ ગ્રંથકર્તા સાથે વિહરીએ.

ॐ परमात्मने नमः

उपाध्याय श्रीविनयविजयविरचित

श्री शांतसुधारस

प्रस्तावना

शार्दूलविक्रीडित

नीरन्ध्रे भवकानने परिगलत्पञ्चाश्रवाम्भोधरे,
नानाकर्मलतावितानगहने मोहान्धकारोद्धुरे ।
भ्रान्तानामिह देहिनां स्थिरकृते कारुण्यपुण्यात्मभि-
स्तीर्थेशैः प्रथितास्सुधारसकिरो रम्या गिरः पान्तु वः ॥१॥

द्रुतविलम्बित

स्फुरति चेतसि भावनया विना,
न विदुषामपि शान्तसुधारसः ।
न च सुखं कृशमप्यमुना विना,
जगति मोहविषादविषाकुले ॥ २ ॥

यदि भवभ्रमखेदपराङ्मुखं,
यदि च चित्तमनन्तसुखोन्मुखम् ।
शृणुत तत्सुधियः शुभभावना-
भृतरसं^१ मम शान्तसुधारसम् ॥ ३ ॥

१ भावनाभृतरसं पाठांतर.

પ્રસ્તાવનાનો સામાન્ય અર્થ

૧ જે સંસારરૂપ વન (જંગલ) બહાર નીકળવાના રસ્તા વગરનું છે, જે ચારે તરફથી વરસતા પાંચ પ્રકારના ^૧આશ્રવરૂપ વાદળા-વરસાદવાળું છે, જે અનેક પ્રકારનાં કર્મોરૂપ લતાઓ (ડાળો)થી ખૂબ ગઢન બનેલું છે અને જે મોહરૂપી અંધકારથી વ્યાપ્ત છે તે જંગલમાં ભૂલા પડેલા પ્રાણીઓને સ્થિર કરવાને વાસ્તે કર્ણુલાવથી પવિત્ર થયેલ આત્માવાળા તીર્થાધિરાજેએ સુધારસથી ભરપૂર અને અતિ આનંદને આપનાર વાણીનો વિસ્તાર કયો છે-તે વાણી તમારું સંરક્ષણ કરે.

૨ ભાવના વગર વિદ્વાનોનાં મનમાં પણ શાંતિરૂપ અમૃતનો રસ (શાંતસુધારસ) જાગતો નથી-પ્રગટતો નથી અને આ મોહ તેમ જ સંતાપરૂપ ઝેરથી ભરેલા સંસારમાં એ (રસ) વગર લગાર માત્ર પણ સુખ (જેવું કાંઈ) નથી.

૩ બુદ્ધિમાનો ! વિચારકો ! આ સંસારમાં રબડપાટો કરવાના થાકથી તમારું મન ઉંચું થઈ ગયું હોય અને જેનો કદિ નાશ ન થાય એવું (અનંત) અંત-છેડા વગરનું (સ્થાયી) સુખ પ્રાપ્ત કરવા સન્મુખ તમારું મન થયું હોય તો સુંદર ભાવનાઓથી ભરેલ મારો શાંતસુધારસ ગ્રંથ (શાંત અમૃતરસ) સાંભળો.

૧ આશ્રવ-કર્મને ગ્રહણ કરવાના માર્ગો પાંચ છે: મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, પ્રમાદ, કષાય, યોગ. એ દ્વારા કર્મ આત્મા સાથે જોડાય છે. અથવા પ્રાણુતિપાત, મૃષાવાદ, અદ્વતાદાન, મૈથુન અને પરિગ્રહ એ પાંચ આશ્રવો છે.

सुमनसो मनसि श्रुतपावना,

निदधतां द्व्यधिका दशभावनाः ।

यदिह रोहति मोहतिरोहिता-

ऽद्भुतगतिर्विदिता समतालता ॥ ४ ॥

रथोद्धता

आर्त्तरौद्रपरिणामपावक-

प्लुष्टभावुकविवेकसौष्टवे ।

मानसे विषयलोलुपात्मनां,

क प्ररोहतितमां समाङ्कुरः ॥ ५ ॥

वसंततिलका

यस्याशयं श्रुतकृतातिशयं विवेक-

पीयूषवर्षरमणीयरमं श्रयन्ते ।

सद्भावनासुरलता न हि तस्य दूरे,

लोकोत्तरप्रशमसौख्यफलप्रसूतिः ॥ ६ ॥

अनुष्टुब्

अनित्यत्वाशरणते, भवमेकत्वमन्यताम् ।

अशौचमाश्रवं चात्मन् ! संवरं परिभावय ॥ ७ ॥

कर्मणो निर्जरां धर्म-सूक्ततां लोकपद्धतिम् ।

बोधिदुर्लभतामेतां, भावयन्मुच्यसे भवात् ॥ ८ ॥

૪ સુંદર ચિત્તમંદિરના માલિકો ! વિદ્વાનો ! તમારા કાનોને પવિત્ર કરનાર ખાર લાવનાઓને તમારાં મનમાં ધારણ કરો, જેને પરિણામે સારી રીતે જણાયલી (સુપ્રસિદ્ધ) સમતા-રૂપી કલ્પવેલડી જેનો પ્રસાર અત્યારે મોહરાજે ઢાંકી દીધો છે અને વસ્તુતઃ જેની અદ્ભુત શક્તિ (ગતિ) છે તે તમારામાં ઉગી આવે-મૂળ ઘાલીને વધતી જાય.

૫ ઇન્દ્રિયના વિષયોમાં ખૂબ લાંપટ થયેલા પ્રાણીઓનાં મન-જેમાંથી ^૧આર્ત અને રૌદ્ર પરિણામરૂપ અગ્નિથી લાવનારૂપ વિવેકનું આતુર્ય બળી-ઝળી ગયેલું હોય છે તેવા મનમાં સમતાનો અંકુર ક્યાંથી મૂળ ઘાલે ? કેમ ઉગી નીકળે ?

૬ જ્ઞાન અને વિજ્ઞાનને લઈને અતિ નિપુણ થયેલો જે પ્રાણીનો આશય વિવેકરૂપ અમૃતના વરસાદથી અતિ સુંદર થયેલ રમણીયતાનો આશ્રય કરે છે એટલે જ્ઞાનવાન પ્રાણીના આશય-માં વિવેક લગેલો હોય છે તેવા પ્રાણીઓથી લોકોત્તર પ્રશમ સુખનાં ફળને જન્મ આપનાર સુંદર લાવનારૂપ કલ્પલતાની વેલડી દૂર દૂર રહેતી નથી-તેની નજીક આવતી જાય છે.

૭-૮ આત્મન્ ! નીચેની લાવનાઓને લાવવાથી તું સંસાર-માંથી મુક્ત થઈ શકીશ. તે લાવનાઓ આ પ્રમાણે:—

૧ આર્ત—ઇષ્ટવિયોગ, અનિષ્ટસંયોગ, રોગનિદાન અને આગામી ચિંતા. રૌદ્ર—જીવનાશ, અસત્ય, યૌર્ય અને વસ્તુસંરક્ષણ.

- (૧) અનિત્યતા. (પદાર્થોના સંયોગ-સંબંધ સર્વે થોડા વખત માટેના છે.)
- (૨) અશરણુતા. (પુદ્ગળનો સંબંધ સંકટ હરનાર શરણુ આપનાર કે શાંતિ કરનાર નથી.)
- (૩) ભવ (સંસાર). (ચાર ગતિરૂપ સંસારનું સ્વરૂપ વિચારવું-ભવબ્રમણુ સમજવું.)
- (૪) એકત્વ. (આ પ્રાણી એકલો આવ્યો છે, એકલો જવાનો છે-એ વિચારવું.)
- (૫) અન્યત્વ. (શરીરઆદિ સર્વ આત્માથી પર છે-પારકું છે એવી વિચારણા.)
- (૬) અશૌચ. (શરીર અપવિત્ર પદાર્થોથી ભરેલું છે તેનો સાચો ખ્યાલ.)
- (૭) આશ્રવ. (કર્મબંધનનાં સ્થાનો, તેની પ્રણાલિકા અને તે સંબંધી વિચારણા.)
- (૮) સંવર. (આવતાં કર્મોને રોકી રાખવાના માર્ગોની વિચારણા.)
- (૯) કર્મનિર્જરા. (બાંધેલા કર્મોને લોગવ્યા વગર ખપાવવાના માર્ગો.)
- (૧૦) ધર્મભાવના. (પરસ્પર અવિરોધીપણે ધર્મસ્વરૂપનું વિશિષ્ટ ચિંતવન.)
- (૧૧) લોકસ્વરૂપ. (આ વિશ્વની માંડણી, રચના અને સ્થાનનો ખ્યાલ.)
- (૧૨) બોધિદુર્લભતા. (ધર્મ સામગ્રી-સમકિતની પ્રાપ્તિ થવી ઘણી મુશ્કેલ છે તેની વિચારણા.)

પ્રસ્તાવના

(પ્રથમના શ્લોકોનો વિસ્તરાર્થ)

૧ એક મહાન જંગલ છે. ગાઢ અરણ્ય છે. ભયંકર વન છે. એમાં ઝાડીનો પાર નથી. નિરંતર લીલોતરી ઉગતી જાય છે અને નાશ પામતી જાય છે. એ એટલું વિશાળ છે કે એનો પાર આવતો નથી, એનો છેડો દેખાતો નથી, એમાંથી બહાર નીકળવાનો રસ્તો જડતો નથી. એમાં વૃક્ષ, લતા અને છોડવાઓ એવા આડાઅવળા ચોતરફ વીંટળાઈ અંદર અંદર ગુંચવાઈ ગયા છે કે એ દરેક જગ્યાએ ઘણું ગહન ઉડું દેખાય છે. જ્યાં જોઈએ ત્યાં ઉંડાણ, ઝાડી અને અચોક્કસ રીતે વધતી અને વધતી લીલોતરી દેખાય છે. માથે સખત વાદળાં ચઢ્યાં છે, મેઘાડંબર ગાજી રહ્યો છે, પ્રકાશને અટકાવી રહ્યો છે અને વાદળાંમાંથી અવારનવાર વરસાદ વરસી રહ્યો છે. કોઈ કોઈ વાર છાંટા પડે છે, કોઈ કોઈ વાર મુશળધાર વરસાદ પડે છે, કોઈ કોઈ વાર ઝાડીનો વરસાદ પડે છે, આખા જંગલમાં ભયંકર અંધકાર વ્યાપી રહ્યો છે, રસ્તો પણ દેખાય નહિ એવું તિમિર ચોતરફ પસરી રહ્યું છે અને અંદરની દોડાદોડમાં ક્યાં જવું અને કઈ બાજુએ ચાલવું તેની કાંઈ કળ પડતી નથી.

આવા ગાઢ જંગલમાં આ પ્રાણી ભૂલો પડ્યો છે. તેના જેવા અનેક પ્રાણીઓ ચારે તરફ રખડે છે. એ ક્યાં જાય છે? એનું એમને જ્ઞાન નથી. એ શામાટે રખડે છે? એનો એને ખ્યાલ નથી. એ અંધકારમાં અહીંથી ત્યાં અને ત્યાંથી બીજે એમ રખડ્યા કરે છે, નવા નવા રૂપો ધારણ કરી નાટકો કરે

છે અને સાચું સુખ શું છે અને ક્યાં છે તેનો વિચાર કર્યા વગર ક્વચિત્ માન્યતાનાં સુખમાં અને મોટે ભાગે રખડપટ્ટીના ત્રાસમાં નવા નવા વેશ લઈ આંટા માર્યા કરે છે. એને દિશાનું ભાન નથી, એ ક્યાં છે તે સમજતો નથી અને એને નીકળવાનો રસ્તો સૂઝતો નથી-જડતો નથી અને ક્વચિત્ કોઈ વીરલને એવો માર્ગ જડે તેને તેઓ ગાંઠો કે બાવરો ગણી એની વાત તરફ ધ્યાન આપતા નથી.

આવા જંગલમાં ભૂલા પડેલા અને કોઈ જાતના ધોરણ વગર ચારે તરફ દોડાદોડ કરનારા પ્રાણીઓને તેઓની દોડાદોડી મટાડનાર કોઈ પુણ્યાત્મા માર્ગદર્શક થાય છે. એ એની અનુપમ વાણીવડે રખડપટ્ટી અટકાવવાના રસ્તા બતાવે છે. એવા મહાપુરુષને પ્રથમ કરુણા આવે છે. એમને મનમાં એમ થાય છે કે આ બિચારા મહાજંગલમાં ખરેખર ભૂલા પડેલા છે અને હેતુ કે સાધ્ય વગર નકામા રખડ્યા કરે છે. આવા પ્રાણીઓ ઉપર સાચી દયા લાવી એ કરુણારસના ભંડાર મહાપુરુષો અમૃત જેવી વાણીવડે એ રખડપાટો અટકે એવા ઉપાયો બહુ પ્રેમભાવે બતાવે છે અને તેમ કરવાનો તેમનો ઉદ્દેશ ભટકનારાની ભટકામણ અટકે અને તેઓનો અચળ સ્થાનમાં સ્થિર વાસ થાય એ જ હોય છે.

ભવાટવીમાં ભૂલા પડેલાને ખરેખર આનંદ ઉપજાવે અને તેમને હંમેશને માટે સર્વોત્કૃષ્ટ સ્થાનકે પહોંચાડે તેવી સુંદર પરિસ્થિતિ આ થઈ. આવી વાણીને કોઈની હોય તો ખરેખર તે વંદ્ય છે અને આનંદપ્રદ છે. આવી વાણીનો પ્રસાદ જ એવો અપ્રતિહત છે કે એનું વર્ણન કરવું મુશ્કેલ છે. સર્વ રખડપાટો અટકાવનાર આવી વાણી તમારું રક્ષણ કરે !

આ સંસાર એ ખરેખર અટવી છે. હિંદમાં ગાઢ જંગલો પૂર્વે ઘણાં હતાં. ને માછલો સુધી એટલાં લાંબાં હતાં કે એક વાર જો મુસાફર એમાં ભૂલો પડે તો એનો પત્તો લાગે નહિ. એ અંદર ને અંદર રખડ્યા કરે-ભમ્યા કરે. એની ગાઢ ઝાડી અને અંદર રહેલા લયંકર પ્રાણીઓનો એ અનેક રીતે શિકાર અને અને હેરાન-હેરાન થઈ જાય. અત્યારે બહુ થોડાં જંગલો રહ્યાં છે, તેમાં પણ દરેકમાં રસ્તા બનાવ્યા છે; છતાં અટવીની ગાઢતા અત્યારે પણ મુઝવે તેવી હોય છે. જર્મની અને અમેરિકામાં ઘણાં મોટાં જંગલો હાલ પણ મોજુદ છે.

આ સંસારને અટવી સાથે ખરાબર સરખાવી શકાય તેમ છે. ગ્રંથકર્તાએ ચાર વિશેષણો મૂક્યા છે તે સાર્થક છે અને સમજવા યોગ્ય છે. આપણે તે સંક્ષેપથી જોઈ લઈએ. ‘નિરંદ્ર’ આ સંસાર-અટવીમાંથી બહાર નીકળવાનો માર્ગ જડે તેમ નથી. એ એવી મોટી વિશાળ અટવી છે કે અંદર અંદર આંટા માર્યા જ કરે, પણ એમાંથી નીકળવાનો માર્ગ જ જડે નહિ. ‘રંદ્ર’ એટલે બહાર નીકળવાનો માર્ગ.

‘ પરિગલત્ પંચાશ્રવાંભોધરે ’ વળી એ સંસાર-અટવીને માથે પાંચ પ્રકારના આશ્રવરૂપ વાઢળાં નિરંતર વરસ્યા કરે છે. પાંચ આશ્રવો એટલે આત્માની સાથે કર્મને ગ્રહણ કરવાનું કાર્ય કરનાર પ્રસંગો. એ કર્મને આવવાના નળો છે અથવા પરનાળીઆ છે. જેમ કુવામાંથી કાઢેલ જળ, નીક અથવા પરનાળ કે નળ મારફત ખેતરમાં આવે છે તેમ આત્મક્ષેત્રમાં આ આશ્રવોદ્વારા કર્મો આવે છે. એ આશ્રવો બહુ આકરા અને સમજી રાખવા જેવા છે. એના મુખ્ય પાંચ પ્રકાર છે અને ઉપલેદ ૪૨ છે. એનો વિસ્તાર સાતમી ભાવનામાં આગળ ઉપર

થશે. ૪૨ લેહ અત્ર ટૂંકામાં કહીએ તો (૧) પાંચ મિથ્યાત્વ^૧ એટલે અજ્ઞાન (૨) પાંચ ‘ અવિરતિ ’ એટલે ત્યાગ-ભાવનો અભાવ (૩) ચાર ‘ કષાય ’ એટલે ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, (૪) ત્રણ ‘ યોગ ’ એટલે મન, વચન, કાયાની પ્રવૃત્તિ અને (૫) ૨૫ ક્રિયા એટલે શારીરિક વિગેરે પ્રવૃત્તિ કરતી વખત થતા દોષો. આ પાંચ પ્રકારના આશ્રવો સંસાર અટવીને માથે નિરંતર લટકી રહેલા છે. એ ખરેખર વાદળાંનું કાર્ય જ કરે છે. વાદળાંનાં કાર્ય એ છે : વરસવું અને પ્રકાશને અટકાવવો. આશ્રવો આખો વખત આ એ કાર્ય ધરાવે છે. એ આત્મ-ભૂમિકા ઉપર વરસ્યા જ કરે છે અને વરસીને લવાટવીને લીલીછમ રાખે છે અને આત્માને કર્મવડે ભારે બનાવે છે. એ એના ભાવને ધરાવે છે અને આત્મજ્યોતિના પ્રકાશ ઉપર એ અંધકારની છાયા નાખે છે. એ એનું કાર્ય કેવી રીતે કરે છે તે આપણે સાતમી ભાવનામાં વિસ્તારથી જોશું. અત્ર પ્રસ્તુત વાત એટલી છે કે લવાટવી ઉપર પાંચે આશ્રવો આખો વખત વરસ્યા જ કરે છે. ‘ પરિ ’ ઉપસર્ગ મૂકવામાં ભારે ખૂબી કરી છે. પરિ એટલે ચારે તરફ અથવા હમેશાં એટલે એ પાંચે આશ્રવરૂપ વાદળાં કોઈ કોઈ વાર વરસે છે એમ નથી, પણ સદા વરસતા રહે છે અને ચારે તરફ-આખી લવાટવીમાં વરસ્યા કરે છે.

‘ નાનાકર્મલતાવિતાનગહને ’-વળી એ લવાટવીમાં આશ્રવોનો વરસાદ વરસે છે એટલે તો નવાં કર્મો આવે છે તેની વાત થઈ, પણ તે પહેલાં તે અટવી અનેક પ્રકારના કર્મરૂપ લતાઓથી ખૂબ ગાદ-ગહન થઈ રહેલી છે, એટલે કે એમાં

૧ આશ્રવતત્ત્વમાં પાંચ પ્રકારના મિથ્યાત્વને બદલે પાંચ ઇન્દ્રિયો કહેલ છે અને કર્મબંધના હેતુમાં પાંચ મિથ્યાત્વ લીધેલ છે.

પ્રાણીઓની સાથે અનેક પ્રકારનાં કર્મો લાગી રહેલાં છે. કર્મોના પ્રકાર અનેક છે અને એના વિપાક પારવગરના છે. એનું આખું નાટક ચિતર્યું હોય તો પુસ્તકો લરાઈ જાય. તદ્વિષયક ગ્રંથોથી એ જાણી લેવું. અત્ર વાત એ છે કે—આ સંસાર અટવી ખૂબ ગીચ-ગાઢી થઈ ગયેલી છે, કારણ કે એમાં કર્મનાં જાળાંઓ ખૂબ પથરાઈ ગયા છે અને ચારે તરફ આડાં-અવળાં પડ્યાં છે. એક વડનાં ઝાડની વડવાઈઓની વાત બાબુ ઉપર રાખીએ, પણ એની શાખાઓ જોઈએ અને એવાં અનેક ઝાડો હોય અને એ પ્રત્યેકને શાખા-પ્રશાખા હોય ત્યારે જંગલ કેવું ઘનઘેર અને ગાઢ થઈ જાય તેનો ખ્યાલ જરૂર આવે. આ સંસાર અટવી અનેક પ્રકારની કર્મરૂપ લતાઓથી ખૂબ ગાઢ બનેલી છે.

‘ મોહાન્ધકારોધુરે-’ વળી આટલેથી વાત પતે તેમ નથી. આખી અટવીમાં લયંકર અંધકાર વ્યાપી રહ્યો છે. મોહરાજનું કાર્ય અંધારું ફેલાવવાનું છે. એ રાગ-દ્રેષની મારફત કષાયો, નોકષાયો અને ઇદ્રિયોને એટલો અવકાશ આપે છે કે પ્રાણી એની નિદ્રામાં અથવા નશામાં પડી પોતે કેાણ છે અને ક્યાં છે એ પણ વીસરી જાય છે અને એનાં વિવેકચક્ષુ નાશ પામી જાય છે. ‘ આંખ વિના અંધારું ’ થાય તેવી એની દશા થાય છે અને એ અંધકારમાં ફાંફાં મારે છે. એ શું કરે છે અને શું બોલે છે અને શો વિચાર કરે છે એનું પણ એને કાંઈ ભાન રહેતું નથી. અંધારી ઘેર રાત્રિમાં અચાનક જાગી જતાં દરવાજો શોધવા માટે જે ફાંફાં મારવા પડે છે તેવી એની દશા થાય છે. મોહરાજનો કરેલો અંધકાર એવો પ્રગાઢ હોય છે કે એ અંધકારમાં પ્રકાશની આશા રાખવી એ ઘણી મુશ્કેલ બાબત છે.

એક ભયંકર જંગલ છે: એમાં ઝાડી, લતા, ઝાંખરા, ડાળી-ઝોનો પાર નથી, એમાં ચારે તરફ અંધકાર વ્યાપેલો છે, એમાં માથે વાદળો ચઢી આવેલાં છે અને નિરંતર વરસ્યા કરે છે. એમાંથી બહાર નીકળવાના રસ્તા દેખાતા નથી. આવી જ સંસાર અટવી છે. એમાં નાના પ્રકારના કર્મની ગીચ ઝાડી છે, એમાં મોહરાજ્યો વળી ખૂબ અંધકાર ફેલાવ્યો છે, એની ઉપર આશ્રવરૂપ વાદળો વરસ્યા જ કરે છે અને એમાંથી બહાર નીકળવાના રસ્તા દેખાતા નથી, જડતા નથી, પત્તો લાગે તેવી સ્થિતિમાં સાધારણ રીતે નથી.

આવી સંસાર અટવીમાં આ પ્રાણી-અનેક પ્રાણીઓ રખડ્યા કરે છે, અંધકારમાં ફાંફાં મારે છે, આશ્રવોનો સંગ્રહ કરે છે, એના જળથી કર્મનો વિસ્તાર વધારે છે અને બહાર જવાનો માર્ગ શોધતા નથી, કદાચ સાંપડે તો તેને ઓળખતા નથી અને નિરંતર દોડાદોડ કરી રખડ્યા કરે છે. કોઈ વાર ઉપર જાય છે, કોઈ વાર નીચે જાય છે અને કોઈ વાર આડાઅવળા રખડે છે. એ સંસાર અટવી કેવી છે તેનું સ્વરૂપ આપણે આગળ અગ્યારમી ભાવનામાં વધારે જોશું.

આખો વખત-અનાદિ કાળથી આવી ભવાટવીમાં રખડતા ભૂલા પડેલા આંપણે સર્વ છીએ. આપણે ચારે તરફ વગર અર્થની દોડાદોડ કરી રહ્યા છીએ અને ચારે તરફ આખો વખત નાચતા ફરીએ છીએ. કોઈ પૂછે કે કયાં ચાલ્યા? તો કંઈ સમજતા નથી, સમજાય તેવો જવાબ આપી શકતા નથી, પણ પાછી દોડાદોડ ચાલુ રાખીએ છીએ.

વાત એટલી હદ સુધી બને છે કે ઘણાખરા પ્રાણીઓ તો

રખડીએ છીએ એ વાત પણ જાણતા નથી, જાણે તો માનતા નથી, સાચું સુખ ઓળખતા નથી, જરા સુખ જેવો ભાસ થાય, કાંઈક સગવડ મળે કે તેને સુખ સમજી તેમાં મોજ માણે છે અને ઉપર-નીચે આઠાઅવળા ચક્કર ચક્કર ફર્યા જ કરે છે.

કાંઈ કંઈજારસથી ભરેલા મહાપુરૂષો એની એ સ્થિતિ જુએ છે. તેઓએ પણ અનેક ભ્રમણપરંપરામાંથી પસાર થવા બાદ ખૂબ પ્રયાસ કરી પોતાના આત્માને પવિત્ર બનાવેલો હોય છે. પોતે સાચું સુખ ક્યારે અને કેમ મળે તે બરાબર સમજી ગયેલા હોય છે. એવા મહાપુરૂષોને ‘તીર્થંકર’ કહેવામાં આવે છે. જેની મહદવડે આ સંસાર-સમુદ્ર તરી શકાય તેવા, ધર્મસાધન સમુદ્રને અંજે તીર્થ કહેવાય અને એવા તીર્થનું સ્થાપન કરનાર તીર્થંકર કહેવાય છે. એ મહાન શુદ્ધ સત્ત્વશાળી મહાત્માઓ કંઈજારસથી ભરેલા હોય છે. એમની કંઈજા કેવા પ્રકારની હોય છે તે આગળ પંદરમા પ્રકરણમાં બતાવવામાં આવશે. અસાધારણ વીર્ય અને શક્તિને પ્રભાવે તેઓ વસ્તુસ્વરૂપ જાણી ગયેલા હોય છે અને વસ્તુને ઓળખ્યા પછી તે કંઈજારસની પ્રસાદી તરીકે પોતાને પ્રાપ્ત થયેલી હકીકત પ્રાણીઓને ખરેખરી ભાવદયાથી બતાવે છે.

એ જ્યારે વસ્તુસ્વરૂપનું પ્રકાશન કરે છે ત્યારે શાંતરસની ખરી જમાવટ થાય છે. પ્રાણીઓ પોતાના કુદ્રતી વૈર પણ વિસરી જાય છે અને આખા વાતાવરણમાં શાંતિ જામે છે. એ અતિ મધુર વાણીવડે જ્યારે પોતાને સમજાયલું સ્વરૂપ જનસમાજ આગળ રજુ કરે છે ત્યારે શાંતિને વરસાદ વરસતો હોય છે અને અતિ શાંત પરિસ્થિતિની વચ્ચે તેઓ અતિ મીઠા શબ્દોમાં પ્રેમ ફિખે તેવી સીતે વસ્તુસ્વરૂપ બતાવે છે.

એમની વસ્તુસ્વરૂપ બતાવવાની પદ્ધતિને અમૃતરસના પ્રસાર સાથે સરખાવી શકાય. જાણે પરમાત્માના મુખમાંથી અમૃત ઝરતું હોય એવી તદ્દન શાંત વાણી માલકોશ રાગમાં નીકળે છે અને એના પ્રત્યેક શબ્દ અને વાક્ય શ્રોતાને એ શાંતરસમાં ઝબોળી દે છે. મહાત્મા પુરૂષોના સન્નિકર્ષનો પ્રસાદ જેણે અનુભવ્યો હોય એને જ એની વિશિષ્ટતા-ઉત્તમતા અને મહત્તા ખ્યાલમાં આવે તેમ છે. એવા મહાત્મા પાસે જઈએ ત્યારે આપણામાં ગમે તેટલો ઉકળાટ હોય તે દૂર થઈ જાય છે, કચવાટ નાશ પામી જાય છે અને ચિત્ત અનિર્વચનીય દશા અનુભવે છે. સાધારણ મહાપુરૂષો જેને આપણે યોગી તરીકે ઓળખીએ છીએ તેમની પાસે જતાં પણ કાંઈક આવો અનુભવ થાય છે તો ખૂદ તીર્થાધિરાજના સાનિધ્યમાં કેવી દશા થતી હશે ? કેવી અખંડ શાંતિ વ્યાપતી હશે ? કેવી અનન્ય સ્થિતિ અંદર અનુભવાતી હશે ? તેની વ્યાખ્યા કરવી અશક્ય છે.

આવી અમૃતરસને વરસાવનારી વાણીમાં અસાધારણ બળ હોય છે. એક સાધારણ સારો વક્તા પણ શ્રોતાસમાજને દોરવી શકે છે તો પછી જ્યાં શમરસના ઘુંટડા ભરાતા હોય, જ્યાં શાંતિ-જળના કુવારા ઉડતા હોય, જ્યાં શાંત જળનાં જળકણો ચારે તરફ ઉડી રહ્યાં હોય અને જ્યાં આખા વાતાવરણમાં શાંતિ અને શમની વિભૂતિઓ જામી ગઈ હોય ત્યાં શી સ્થિતિ થાય ? એ વાણીનું બળ કેવું હોય ? પાંત્રીશ ગુણ યુક્ત એ વાણી હૃદયની આરપાર ઉતરી જાય અને મનને હલાવી નાખી શાંતિમાં તરબોળ કરે એમાં જરા પણ આશ્ચર્ય પામવા જેવું નથી. વળી એ વાણી અતિ ‘રમ્ય’ છે, એ સાંભળતાં મનને અને કાનને આનંદ ઉપજાવે તેવી છે, મનને વશ કરી લે તેવી

છે અને આખા જીવનને ઝણઝણાટ કરાવે તેવી હોઈ ખૂબ વિનોદ કરાવનારી છે. પ્રાણીને રમ્ય ભાષા સાંભળવી ગમે છે, કર્કશતા હોય તો મજા આવતી નથી. ભગવાન જોલે ત્યારે તુચ્છ ભાષાપ્રયોગ કદી કરતા નથી. એ ‘દેવાનુપ્રિય’ ‘લબ્ય’ આદિ સુંદર શબ્દોનો પ્રયોગ કરી પ્રાણીને ઉપદેશ આપે છે. એમની ભાષા કેટલી પ્રિય-રમ્ય હોય છે તે તેમનો કોઈ પણ ભાષા-પ્રયોગ વિચારવાથી બરાબર સમજાય તેવું છે. વળી દરેક પ્રાણી પોતાને સમજાય તેવી ભાષામાં ભગવાનનો ઉપદેશ સાંભળે એટલે એને તેમાં રસ પડે છે. પરમાત્માની વાણીના પાંત્રીશ ગુણો આ સ્થળે વિચારવા યોગ્ય છે. એ કારણે એ ભાષા ખૂબ ‘રમ્ય’ વિનોદકારી અને આનંદ આપનારી લાગે છે.

આવી અસાધારણ બળવાળી વાણી પ્રકટ કરવાનું કારણ એક જ હોય છે: ઉપર વર્ણન કર્યું તેવા લંચકર વન-જંગલમાં ભૂલા પડેલા-રખડપાટે ચઢેલા પ્રાણીઓને સ્થિર કરવા, એમનો રખડપાટો અટકાવવો અને એમને આ ભવપ્રપંચમાંથી મુક્ત કરી નિરંતરની શાંતિ મળે એવી સ્થિતિ સમજાવવી.

આવી વાણી તમારું રક્ષણ કરો! અંથકર્તા કહેવા માગે છે કે અસાધારણ વીર્યવતી એવી ભગવાન શ્રી તીર્થંકરદેવની વાણી તમારું રક્ષણ કરો. ભાવ એ છે કે-શ્રી તીર્થાધિરાજની એવી સુંદર શાંત વાણી ભવાટવીમાં ભટકવાથી દૂર રહેવાનું તમને બળ આપે!

અંથના આરંભમાં (૧) આશીર્વાદ (૨) નમસ્કાર અથવા (૩) વસ્તુનિર્દેશ એ ત્રણ અથવા ત્રણમાંની એક બાબત બતાવવાનો શિષ્ટ સંપ્રદાય છે. આશિર્નમસ્ક્રિયાવસ્તુનિર્દેશો વાપિ તન્મુલ્લમ્ એટલે અંથની શરૂઆતમાં કાં તો કોઈ

પ્રકારનો આશીર્વાદ આપાય છે અથવા કેઈ ઇષ્ટ દેવને નમસ્કાર કરવામાં આવે છે અથવા અંથમાં કયો વિષય છે તેનો પ્રસ્તાવ કરવામાં આવે છે. આ પ્રાચીન આર્ય પદ્ધતિ સર્વથા પૂર્વ-કાળના અંથોમાં સ્વીકારાયલી જોવામાં આવે છે.

અંથકાર શ્રી વિનયવિજયજી ઉપાધ્યાયે આ ત્રણે બાબ-તોનો સમાવેશ આ પ્રથમના શ્લોકમાં કર્યો જણાય છે. ‘તમારું રક્ષણ કરો’ એમ કહીને તેઓશ્રીએ હૃદયપૂર્વક આશીર્વાદ મહા-પુરૂષ તીર્થાધિરાજને નામે આપ્યો છે. આ આશીર્વાદ થયો.

તીર્થાધિરાજને ‘કાર્ણવ્યુષ્ય આત્મા’ કરુણાભાવથી પવિત્ર થયેલ આત્માવાળા બતાવીને અને તેઓશ્રીએ કરેલો વાણીનો પ્રસાર રમ્ય છે, આનંદ ઉત્પન્ન કરનાર છે, સાંભળતાં વિનોદ કરાવે તેવો છે અને કાન અને મનને રસમાં તરબોળ કરે તેવો છે એ દ્વારા તીર્થાધિરાજને એમણે હૃદયપૂર્વક નમસ્કાર કર્યો છે અને વસ્તુનિર્દેશ તેમણે ‘સુધારસકિર’ શબ્દથી કર્યો જણાય છે. આ અંથમાં શાંતસુધા-શમ અમૃત ભર્યો છે. એનું નામ શાંતસુધારસ છે અને એ વિષય આ અંથમાં આવનાર છે એનો અત્ર દિગ્દર્શન પૂરતો નિર્દેશ કર્યો છે. આ પ્રસ્તાવનામાં એ હકીકત-વસ્તુનિર્દેશ હજી વધારે કરવાનો છે, અત્ર તો માત્ર તેને સૂચવેલ જ હોય તેમ જણાય છે. આવી સુંદર રીતે અંથની શરૂઆત કરવામાં આવી છે. બ્રહ્મટવીની વિષમતા બરાબર લાગુ પડતાં ચાર વિશેષણોથી બતાવી તેમાં ભૂલા પડેલાને ઠેકાણે લાવનારનું અદ્ભુત દૂકું મુદ્દાસરનું વર્ણન કરી એમની અમૃત સરખી વાણીની પ્રશંસા કરતાં અને એનો પાલનસ્વભાવ બતાવતાં એમણે

વિષયનિર્દેશ કરી દીધો છે અને સાથે જણાવી દીધું છે કે પોતે જે શાંતસુધારસ ગ્રંથની રચના કરે છે તે અસાધારણ આત્મગળવાળા અને કરુણારસના ભંડાર શ્રી તીર્થરાજની અમૃત વાણીને અનુસરે છે અને જે વાણીનો પરમાત્માએ વિસ્તાર કર્યો છે એ જ વાણીને અનુસરી પોતે પણ એના ભાવને બતાવશે. એ સુધારસ-અમૃતરસ કેવી ભૂમિકા ઉપર જામે-જામે તે હવે બતાવે છે.

૨ આ ગ્રંથનું નામ ‘શાંતસુધારસ’ શાંતરસનું રસત્વ સાહિત્યમાં મહાપ્રયાસે સિદ્ધ થયું. એ રસ કાંઈ સાધારણ રમતની ચીજ નથી, એ પ્રાપ્ત કરવો એ કાંઈ બચ્ચાંનાં ખેલ નથી, એ કાંઈ હામજી-લામજીના કામ નથી. એ શાંતરસ જાગે કેવી રીતે? કોને જામે? અને ક્યારે જામે? એ વાત ગ્રંથકર્તા પોતે જ કહે છે. એને ગ્રંથનો વિષય પ્રતિપાદન કરવો છે એટલે એની સાથેનો સર્વ સંબંધ તેને બતાવવો જ રહ્યો. બહુ ભવ્ય રીતે એ પોતાની હકીકત રજૂ કરે છે. તેની પ્રતિપાદન શૈલી પણ ખરેખર વિચારવા યોગ્ય છે.

આ આખો સંસાર મોહ અને વિષાદે ઉત્પન્ન કરેલા ઝેરથી આકુળવ્યાકુળ થઈ ગયેલો છે. ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, હાસ્ય, શોક, કામભોગ વિગેરે મનોવિકારોને પરિણામે પ્રાણીની નિર્ણય શક્તિમાં જે ઉલટભાવ આવે છે અથવા તે નિર્ણય-શક્તિ કુંઠિત થઈ જાય છે તે મોહ-અજ્ઞાનજન્ય છે. આ ‘મોહ’નું સામ્રાજ્ય આખા જગત પર ચાલે છે. બુદ્ધિ અને નિર્ણય-શક્તિમાં સિદ્ધ પાડવો એ મોહનું કાર્ય છે. ‘હું અને માફ’ એ એનો મંત્ર છે. ‘વિષાદ’ પણ મોહને પરિણામે જ આવે છે. માંદા પડીએ

ત્યારે ખૂબ વિષાદ થાય છે અને બાણે કોઈ દિવસ જન્મ્યા જ ન હોઈએ તેવું લાગે છે. સગા-સ્નેહીના દુઃખથી કે મરણથી પણ વિષાદ થાય છે. આ મોહરાજા રાગ-દ્રેષ ઉત્પન્ન કરે છે, તે બંને મળીને ચાર કષાય ઉત્પન્ન કરે છે અને એને લઈને આખા જીવનમાં ઝેર ભરાઈ જાય છે. ખાઈ-પાટું થયેલું જીવન બુદ્ધિનો વિપર્યાસ કરે છે અને વિષાદ-શોક જીવનને કડવું બનાવે છે. આ મોહ અને વિષાદનું ઝેર આખા જાતમાં ભરેલું છે. માત્ર એની જરા ઉપર જઈ અવલોકન કરીએ તો જ આ ઝેર સમજાય-ઓળખાય તેમ છે.

આવા ઝેરથી ભરેલા સંસારમાં શાંતસુધારસ પ્રાપ્ત કરવો ઘણો મુશ્કેલ છે. એનાં સ્વપ્ન આવવાં પણ મુશ્કેલ છે. અરે! ટૂંકામાં કહીએ તો એનો ઝબકારો થવો પણ અશક્ય છે. હવે શાંતરસની પ્રાપ્તિ વગર તો આ દુનિયામાં કાંઈ ખરો રસ પડે તેવું નથી. બાકીના સર્વ રસો તો ક્ષણિક છે, આવીને-ઝબકીને ઉડી જનારા છે અને દુનિયાદારીમાં કહેવત છે કે ‘રસના તો ચટકા હોય, કાંઈ કુંડા ન હોય.’ એ કહેવતને ખરી કરનારા છે. ચટકા પણ ઉપર ઉપરના અને આવીને ખસી જનારા હોય છે. શાંતરસ જ ખરો, લાંબા વખતનો અને ચિરસ્થાયી અસર મૂકી જનારો છે.

આવો શાંતરસ અંદર જાગે કેમ? જામે કેમ? અને ટકે કેમ? દુનિયાની નજરે ડાહ્યા લાગતા માણસોને ખરાબર જોઈએ તો તેઓમાંના ઘણાખરા એક અથવા બીજા મનોવિકારને વશ હોય છે. કોઈ સલાહ લેવા લાયક લાગતા હોય છતાં પોતાનાં ધન કે બુદ્ધિના મદમાં પડેલા હોય છે, કોઈ લોભને વશ હોય છે, કોઈ સ્ત્રીના પાશમાં પડેલા હોય છે, કોઈ ‘મરી ગયા-મરી

અયા ' એવું' માની નિરંતર કકળાટ કરતા હોય છે. કોઈ ખોટા દંભી હોય છે, કોઈ ધમાલીઆ હોય છે, કોઈ કોધી હોય છે, કોઈ મશ્કરા હોય છે, કોઈ ખીકણુ હોય છે, કોઈ વાત વાતમાં છીંકી જનારા હોય છે અને કોઈ ઉપરથી સભ્ય જણાતા હોય પણ તેના જીવનનો અભ્યાસ કરતાં અતિ ક્ષુદ્ર-તુચ્છ-પામર માલુમ પડે છે. આવા માણસોમાં શાંતરસ કેમ જામે? એ ગમે તેટલું લણેલા હોય, ગમે તેવા ઁજ્યુએટ થયેલા હોય, વિશ્વવિદ્યાલયની અનેક ઉપાધિઓ ધરાવતા હોય, ન્યાયાસન પાસે અક્કલને ચક્કરમાં નાખી દે તેવી દલીલ કરનારા હોય, મુત્સદ્દીગીરીમાં સામાને થાપ ખવરાવનારા હોય-પણ અંતે એનામાં શાંતરસ જામતો નથી. જામવાની વાત શું કરવી? એનામાં શાંતરસ સ્ફુરતો પણ નથી, દેખાવ પણ દેતો નથી, ચમકારો પણ કરતો નથી.

વાસ્તવિક હકીકત એ છે કે-આ શાંતરસ વગર આ જગતમાં નામ માત્ર પણ સુખ નથી. આપણે સર્વ સુખને ઇચ્છીએ છીએ અને સુખ પાછળ દોડીએ છીએ અને એને મેળવવાના વલણા મારીએ છીએ, પણ ખરું સુખ ઓળખતા નથી અને ક્ષણિક સુખને સુખ માની તેમાં રાચી જઈએ છીએ. ભર્તૃહરિ કહે છે તેમ વ્યાધિના પ્રતિકારને આપણે સુખ માની લઈએ છીએ. કદાચ ખાવામાં દૂધપાક-પુરી કે રસ રોટલી મળે તો તેમાં સુખ શું? અને હારમોનીયમ, દિલરૂખા, નાચ સાથે ગાયન સાંભળીએ તેમાં સુખ શું? સ્ત્રી સાથે વિષયાનંદ ભોગવીએ એમાં પણ સુખ શું? અને બ્રમરની જેમ ગમે ત્યાં રખડીએ એવા ચારીના ધંધામાં પણ આનંદ શો? આ પ્રાણી ખરા સુખને ઓળખતો નથી અને સમજ્યા વગર સુખના આભાસ પછવાડે

દોષ્યા કરે છે. વાસ્તવિક સુખ તો આત્મિક આનંદમાં છે. એ ચિરસ્થાયી છે અને પછવાડે કચવાટ વગરનું છે. એ સુખ શાંતરસ વગર નામ માત્ર પણ મળતું નથી. આવું ખરું સુખ મેળવવાનો ઉપાય હવે વિચારીએ.

સુખ મેળવવા માટે કોઈ રાજમાર્ગ સાંપડે તો મજા આવે. એ સુખ ભાવનાથી સાંપડે છે એમ જેને અતુલ્ય સુખ મળ્યું છે તે અનુભવથી કહે છે. આપણે કોઈ વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવી હોય તો તેનાં મૂળો શોધવાં પડે છે. ત્યારે આ ભાવના તે શી ચીજ છે ? તે ઝરાઝર સમજવું ઘટે. માવ્યતે इति भावना “સંસાર ઉપરથી વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન કરવા માટે મનમાં વારંવાર જેનું સ્મરણ કરવામાં આવે અને તે દ્વારા આ સંસારબંધનથી આત્માને મુક્ત કરવામાં આવે અથવા આત્માને મોક્ષ સન્મુખ કરવામાં આવે તે ભાવના.”

સમજણ અને જ્ઞાન વગર કોઈ પણ ક્રિયા એના વાસ્તવિક આકારમાં થઈ શકતી નથી. આપણે કોણ છીએ ? ક્યાં છીએ ? અને શા માટે છીએ ? અને આ આખા નાટકનો ખરો અર્થ શો છે ? એ ઝરાઝર વિચારવાનું ક્ષેત્ર ભાવના છે. આપણે પ્રવેશકમાં જે પ્રશ્નો ઉપસ્થિત કર્યા છે તેનો જવાબ ભાવના આપે છે. એ ભાવનાને ઝરાઝર વિચારવાનું કારણ એ છે કે એ દ્વારા આપણે સામે જોવાને બદલે અંદર જોતા શીખીએ છીએ. અન્યથા આપણને કોઈ પીડા કરે તો આપણે તેના ઉપર ચીડાઈએ છીએ. એવી રીતે દરેક બાબતમાં ઉપર ઉપરનો ખ્યાલ કરવાની જ આપણને ટેવ છે.

આ ટેવ ભાવનાથી મટે છે. ભાવના આપણને અંદર જોતાં

શીખવે છે. વસ્તુને બદલે વસ્તુનાં કારણ તરફ આપણને લઈ જાય છે. કુતરાને લાકડી પડે એટલે એ લાકડીને કરડવા દોડે છે, એ તેનું અજ્ઞાન છે. લાકડી કયા શુન્દાને બદલે પડી તે શોધવાનું તેને મન જ થતું નથી. મોહરાજાએ પણ આ જગતમાં એવું અજ્ઞાન ફેલાવ્યું છે કે આપણી દશા તેણે લાકડીને કરડવા દોડનાર કુતરા જેવી જ કરી નાખી છે. જ્યારે આ ગ્રંથમાં કહેવાની ભાવના ઉપર વારંવાર સ્મરણ-ચિંતવન થશે અને વસ્તુ તેમજ સંબંધ બરાબર ઓળખવા પ્રયત્ન થશે ત્યારે શ્વાનવૃત્તિ અટકશે. શાંતરસની જમાવટ બરાબર કરવા માટે આ વૈરાગ્યને ઉત્પન્ન કરનાર અને આત્માને મોક્ષ પમાડનાર ભાવનાઓ ભાવવી ઘટે.

ભાવના વગર વિદ્વાન માણસના મનમાં પણ શાંતરસ જાગતો નથી, ઊઠતો નથી અને જામતો નથી અને શાંતરસ વગર જરા પણ સુખ નથી, તેથી જેને દુનિયાદારીના શૃંગાર, હાસ્ય, વીરરસ કરતાં પણ બહુ આગળ લઈ જનાર શાંતરસનું મહત્ત્વ સમજાયું હોય તેને માટે ભાવના બહુ અગત્યની ચીજ છે. એ ભાવનાઓ વગર વિદ્વાન પણ સંસારમાં રખડી પડે છે, એ વગર ભણેલા માણસો પણ સંસારમાં આંટા માર્યા કરે છે અને એના વગર શાંતરસનો મહિમા એના મગજમાં કે વિચાર-ભૂમિકામાં આવતો નથી.

‘ભાવના’ આ ગ્રંથનો વિષય છે, એની શક્તિ કેટલી છે તે અત્રે બતાવ્યું. ભાવના વગર શાંતરસ જામે નહિ અને શાંતરસ વગર ખરું સુખ મળે નહિ. ભાવનાની આ જીવનમાં સિટલા માટે કેટલી જરૂર છે? સમજી ભણેલા-ગણેલાને પણ એને

માટે કેટલી ચીવટ રાખવી ઘટે એ બતાવવાની સાથે ગ્રંથકર્તાએ પ્રસ્તાવનામાં ‘ વસ્તુનિર્દેશ ’ કર્યો છે.

૩. વિક્રાન બુદ્ધિશાળીને ઉદ્દેશીને એ વાત તદ્દન બુદ્ધા આકારમાં ગ્રંથકર્તા કહે છે. એમણે ગ્રંથના વિષયની વિશિષ્ટતા બતાવી છે અને શાંતરસ વિક્રાનોમાં પણ જામે એ એમની આંતરેચ્છા છે.

મારા વિચક્ષણ ભાઈઓ ! બુદ્ધિશાળી મહાનુભાવો ! તમે આ સંસારમાં રખડ્યા કરો છો, આંટા માર્યા કરો છો અને હિસાબ વગરના ચક્કરે ચડો છો. ઘડીકમાં તમે અનેક રૂપે હાથી, ઘોડા, ગાય, બળદ, બકરીના વેશ ગ્રહણ કરો છો, વળી કોઈ વાર મગર કે માછલાં થાઓ છો, કોઈ વખત કાગડા-પોપટ થાઓ છો, વળી કોઈ વાર વનસ્પતિમાં જાઓ છો, કોઈ વાર જળમાં જાઓ છો, કોઈ વાર કીડી, માકડ, મચ્છર થાઓ છો, વળી કોઈ વાર મનુષ્ય થઈ જાઓ છો. તમે આવી રીતે ચોરાશી લક્ષ યોનિમાં આંટા માર્યા કરો છો. તમે આમ ચારે તરફ ચક્કર ચક્કર ફરો છો પણ તેથી તમને ફેર આવે છે—ચક્કર આવે છે ? અને તમને ત્રાસ થાય છે ? આવા ચક્કરથી તમે ખરે-ખર થાક્યા છો ? તમને કાંઈ કંટાળો આવ્યો છે ?

વળી આ સંસારમાં જરા વાર સુખ મળે, પાછો વિયોગ થાય, હેરાન હેરાન થઈ જાઓ, રડો, કકળો, મુંઝાઓ, છાતીના પાટીઆ ભીંસાઈ જાય એવા ત્રાસો થાય અને વળી જરા તમારી માનેલી સગવડ મળે એટલે એને તમે સુખ માનો છો; પણ જે સુખ પછવાડે દુઃખ હોય જ નહીં એવું અનંત સુખ તમારે પ્રાપ્ત કરવું છે કે અત્યારે જે મળે તેમાં મહાલવું છે અને

આગળ જે થાય તે જોયું જશે એમ ધારી વાત પડતી મૂકવી છે ? તમારા જેવા સમજીની આ ચક્રબ્રમણી દશા હોય ? દોડીદોડીને પાછા પડો છો અને વળી પાછા ત્યાં જ આટા મારો છો ! તમારા જેવા વિદ્વાન, પાંચ માણસમાં પૂછવા લાયક માણસની આ દશા હોય ? તમારે ખરું સુખ ખરેખર મેળવવું છે ? છેડો કદી ન આવે અને સુખ, સુખ અને સુખ અનુભવો એ દશા પ્રાપ્ત કરવી છે ?

જો તમને આ રખડપટ્ટી પર ખરેખર ખેદ આવ્યો હોય અને તમારા મનમાં સાચું સુખ હંમેશને માટે મળે એવી ઇચ્છા તીવ્ર સ્વરૂપે થઈ હોય તો હું તમને તેનો રસ્તો બતાવું. તમે ખરેખર આતુર હો તો મારી પાસે તેનો રસ્તો છે.

અંતઃકર્તા કહે છે કે મેં આ મારા શાંતસુધારસ અંતમાં શુભ ભાવનાઓનો રસ ઠાંસી-ઠાંસીને ભર્યો છે. એ તમે ખરાબર સાંભળો. એમ કરશો એટલે તમારી જે ખેદ દૂર કરવાની અને અવિનાશી સુખ પ્રાપ્ત કરવાની ઇચ્છા છે એ સફળ થશે. એ ભાવના કઈ કઈ છે અને તે ભાવવાનું પરિણામ શું આવશે તે આગળ આ પ્રસ્તાવનામાં જ અંતઃકર્તા કહેવાના છે.

અહીં મારો આ અંત સાંભળો એમ કહેવાનો હેતુ જિજ્ઞાસા જાગૃત કરવાનો છે. મેં આ અંતમાં શાંતસુધાનો રસ ઠાંસી-ઠાંસીને ભર્યો છે અને એ જેવો ‘મેં જાણ્યો કે અનુભવ્યો તે તમારે માટે અહીં સંગ્રહી રાખ્યો છે.’

આ વાક્યમાં કોઈ જાતનું અભિમાન નથી. જેવી ભાવના સિદ્ધર્ષિ ગણિને થઈ હતી કે જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્ર-વિમળાલોક અંજન, તત્ત્વપ્રીતિકર પાણી અને પરમાત્મ ખૂબ આપવું,

પોતાને ભવિષ્યમાં મળ્યા કરે તે માટે આપવું. આપેલ મળે છે એ ન્યાયે વિશિષ્ટ સ્વાર્થ સાધવા આપવું, એ જ દશામાં વર્તી શ્રી વિનયવિજય ઉપાધ્યાય કહે છે કે તમે આ મારો ગ્રંથ સાંભળો. તમે એ જરાજર સાંભળશો તો તમારા સ્થૂળ સંતાપ નાશ પામી જશે અને તમને અજરામર સુખ અનંત કાળ માટે અવ્યાગાધપણે નિરંતરને માટે મળશે.

ખરી રીતે તો આવા ગ્રંથ સાંભળવા માત્રથી પ્રાણીને ઉદ્ધાર થઈ જતો નથી, પણ ઉદ્ધારની દિશાએ તેને દોરવાનો ઉપાય તો એ જ છે. આ પ્રાણી જો આવું આવું સાંભળતો થાય અને જરા અંદર ઉંડો ઉતરે તો પછી એનો માર્ગ એને જડી આવે. આ વાત માત્ર માર્ગ ઉપર લઈ આવવા ખાતર કહી છે. પ્રાણી માર્ગ ઉપર આવે તો પછી એને અનેક રસ્તા ઉઘાડા છે અને એ એને શોધી લઈ શકે તેમ છે. ભાવનાઓનું જળ એવું છે કે એક વાર જાગી તો પછી અંદર ઉંડા ઉતારી દે અને પ્રાણી વિવેક પ્રાપ્ત કરી લે તો પછી સમજી માટે જરા પણ ચિંતા રહે નહિ. માત્ર એ ‘હંબગ’ ધારી ફર નાસતો ન ફરે તેટલા પૂરતી આ સાંભળવાની પ્રેરણા છે અને આંતર આશય એમાં રમણ કરાવવાનો છે.

૪. ગ્રંથકર્તા હજી પણ પોતાની પ્રાર્થના આગળ વધારે છે. બહુ સારા શબ્દોમાં સુંદર રીતે પ્રેરણા કરે છે. ઉપરના શ્લોકોમાં પ્રાણીને બુદ્ધિમાન કહ્યો. બુદ્ધિથી પ્રાણીને વિવેક આવે છે, પણ તે તેનો સદુપયોગ કરે તો. અહીં એ સુંદર બુદ્ધિવાળાના મનના વિચારો પણ સુંદર હોય છે, તેને ઉદ્દેશીને કહે છે. પ્રાણીને સંબોધન કરતાં તેને સુંદર ચિત્તવાળા-સુંદર ચિત્ત-

મંદિરના માલેક ! એવા મધુર શબ્દે બોલાવે છે. આ પ્રાણી અત્યારે તો સંસારમાં રણડતો ફરે છે અને બુદ્ધિનો દુરુપયોગ કરે છે, છતાં અંતઃકર્તાનો આશય એને રસ્તે લાવવાનો છે, તેથી એ તુચ્છ શબ્દોમાં આમંત્રણ કરતા નથી, એ એને નરકાધિકારી કે બ્રમિત ચિત્તવાળા કે વિષયવિષ્ટામાં રમનારા કીડા કહીને બોલાવતા નથી; પણ એને મધુર ભાષામાં કહે છે કે તમે સુંદર મનોમંદિરના માલેક છો, તમે સારાસાર સમજી શકો એટલી બુદ્ધિશક્તિના સ્વામી છો, તમે પરોપકાર સદાચાર નીતિ માર્ગે તમારા વિચારો દોરવી શકો એટલી તમારી બુદ્ધિ છે અને એવા વિચારો તમે કરી શકો તેમ છો. તમે એવા નિર્મળ મનના માલેક છો અને ધારો તો બુદ્ધિનો સારો ઉપયોગ કરી શકો તેવા છો તેથી જ તમને આમંત્રણ કરી, વિજ્ઞપ્તિ કરી, પ્રાર્થના કરી આ અનુભવસિદ્ધ સાચા, સાદા અને તમારા પોતાના માર્ગ પર આવવા તમને પ્રાર્થના કરવામાં આવે છે.

પ્રાચીન મહાન લેખકો તુચ્છ ભાષામાં આમંત્રણ કરવાની રીત પસંદ કરતા નહોતા. વાચનાર કે સાંભળનાર પ્રથમ દૃષ્ટિએ વિરૂદ્ધ પડી જાય અને અંતમાં આગળ ન વધે તો લેખકનો પ્રયાસ નિષ્ફળ જાય છે. સુંદર લેખકો કદી લોક-સમાજને અસાધ્યની કોટિમાં ગણતા નથી. પોતાની પાસે સારી વાત હોય છે તે ઘણી મીઠી ભાષામાં મુદ્દો ન ચૂકાય તેવી રીતે સ્પષ્ટ આકારમાં રજૂ કરે છે. ભાષાસૌષ્ઠ્ય કદી ચૂકતા નથી અને તેને માટે ખાસ ચીવટ રાખે છે.

ભવ્ય વિચારકો ! સુંદર મનોમંદિરના માલેકો ! આ અંતમાં

કહેવાની બાર લાવનાઓ તમે તમારા મનમાં ધારણ કરો. જેમ ધનવાન માણસ પોતાના ગળામાં અમૂલ્ય મોતીની માળા ધારણ કરે છે તેમ આ લાવનારૂપ મૌક્તિકમાળા તમારા મનો-મંદિરમાં ધારણ કરો. હૃદય ઉપર ધારણ કરેલી મોતીની માળા અન્ય જોનારને સુંદર લાગે છે અને પહેરનારની નજરમાં આખો વખત રહે છે તેવી જ આ લાવનારત્નમાલિકાની સ્થિતિ છે. એ મનમાં ધારણ કરનારને અનંત સુખ આપે છે અને એના વાતાવરણમાં રહેનારને અદ્ભુત શાંતિ આપે છે. એટલા માટે એ લાવનામાળા તમારા મનોમંદિરમાં ધારણ કરો.

એ લાવનાઓ કેવી છે ? એ ‘શ્રુતપાવના’ છે. એમાંથી ઘણા લાવો પ્રાપ્ત થાય છે. (૧) એ સાંભળવાથી કાનને પવિત્ર કરે તેવી છે. ઘણી હકીકત એવી હોય છે કે એ સાંભળતાં કંટાળો આવે, દુઃખ થાય અને એવી વાત ન સાંભળી હોત તો સાફ એવી વૃત્તિ થાય છે. આ લાવનાઓ તો એવી છે કે એ સાંભળતાં અતિશય આનંદ આપે છે.

અહીં એક વાત જરૂર કરવા જેવી છે. એ સંબંધી વિશેષ વિવેચન તો ઉપોદ્ધાતમાં થશે; કારણ કે એનું સ્થાન ત્યાં છે. અંધકર્તાએ આ બાર લાવના તથા ધર્મધ્યાનને અનુસંધાન કરાવનાર બીજી મૈત્ર્યાદિ ચાર લાવનાઓ બહુ સુંદર રીતે બનાવી છે. એમણે પ્રત્યેક લાવના પર આઠ અથવા નવ સુંદર શ્લોકો લિખ્તલિખ્ત પ્રચલિત છંદોમાં લખ્યા છે અને તેથી પાઠ કરવામાં સુગમ છે. એની ભાષા હૃદયસ્પર્શી અને વિચાર કરે તો અંતઃ-કરણમાં આરપાર ઉતરે તેવી છે. વિચાર ન કરે તો પણ કાનને પવિત્ર કરે તેવી તેની શબ્દરચના છે. ત્યારપછી પ્રત્યેક લાવના

પર એમણે એક અષ્ટક ગીત મૂક્યું છે. એ જો એના ચાલુ રાગમાં ગવાય તો કાનને ખરેખર અપૂર્વ આહ્વાદ આપે તેવો તેનો રાગ છે. એ સુંદર રીતે ગવાય છે અને તાલ સુરની કેળવણી વિનાની પણ ચાલુ દેશીમાં ગાઈ શકે તેવી તેની રચના છે. આ હકીકત પર ચર્ચા તો ઘણી કરવાની છે, તે તેના સ્થાન પર થશે. અત્ર કહેવાની વાત એ છે કે એ વિદ્વાનોની ચર્ચા બાબુએ રાખતાં પણ આ ભાવનાઓ કાનને ખૂબ મજા આપે તેવી છે, આનંદ આપે તેવી છે, પવિત્ર કરે તેવી છે.

એક વખત કોઈ દેશી રાગો જાણનાર પાસે તેના લય જાણી લઈ, તેમાં ગાવામાં આવે તો ખૂબ મજા આપે તેવી છે. એ ગીતો અસલ ઉસ્તાદી રાગોમાં પણ ગવાય તેવા છે અને એના છંદો સાદા સરલ અને ચાલુ હોવા ઉપરાંત એની રચના એવી સરસ છે કે એક બે વખત છંદોનું પુનરાવર્તન કરી ગયા પછી એ કાન સાથે અથડાયા જ કરશે, અંદર ગાન ઉત્પન્ન કરશે અને ભૂલવા પ્રયત્ન કરવા છતાં પણ સ્મરણમાં ચોંટી જશે.

આનું નામ ‘શ્રુતપાવન’ કહેવાય. (૨) એમાં બીજો પણ ભાવ છે. એ શ્રુત એટલે સાંભળી હોય તો સાંભળનારને પવિત્ર કરે છે. કાન અને કાનનો ધણી એક જ છે, છતાં કાનને પવિત્ર કરવા એ જુદી વાત છે, સાંભળનારને પવિત્ર કરવો એ જુદી વાત છે, તે વિચાર કરવાથી સમજી શકાશે.

(૩) શ્રુત એટલે જ્ઞાન. તીર્થાધિરાજે કહેલું અને ગણ-ધરોએ ગુંથેલું આખું અનુયોગનું શાસ્ત્ર. જૈન શાસ્ત્રમાં એને ‘શ્રુત’ જ્ઞાન કહેવામાં આવે છે. એ શ્રુતજ્ઞાનથી આ ખારે ભાવના પવિત્ર થયેલી છે. ટૂંકામાં કહીએ તો એ કોઈએ પોતાની

કલ્પનાથી ઉભી કરેલી-જેડી કાઢેલી વાત નથી, પણ શ્રુતનો વિષય થયેલી છે અને સિદ્ધ વસ્તુઓમાંથી સિદ્ધહસ્તદ્વારા સાંભળીને નોંધાઈ ચૂકેલી છે.

(૪) 'અથવા કોઈનું જ્ઞાન ખરાબર ન હોય તો તેને ખરાબર કરી આપનાર, તેનામાં વિવેક ઉત્પન્ન કરનાર અને તેના ઉપરચોટીઆ શ્રુતજ્ઞાનને યથાર્થ શ્રુત કરી પવિત્ર કરનારા હોઈ એ જાતે પરમ પવિત્ર છે. જ્ઞાન અને અજ્ઞાનનો ફેર અહીં સ્પષ્ટ માલુમ પડે છે. આવા અનેક અર્થ નીકળી શકે એવો એ શબ્દ છે. ભાવ સમન્વય તેવો છે.

આવી શ્રુતને પવિત્ર કરનારી બાર ભાવનાઓ મનમાં ધારણ કરો એમ લેખક મહાત્મા કહે છે. ઉપરના (ત્રીજા) શ્લોકમાં ભાવનાને સાંભળવાની સૂચના કરી, આ (ચોથા) શ્લોકમાં મનમાં ધારણ કરવાની વાત કરી. વાત એ છે કે માત્ર સાંભળવાથી લાભ તો થશે, પણ ખરો લાભ તો એને મનમાં ઉંડી ઉતારી, એને જીરવવાથી થાય તેમ છે. ભાવના જીરવાય કેમ ? એની કળા પણ આ ગ્રંથ વાંચવાથી અને એમાં ઉંડા ઉતરવાથી સાંપડશે.

આવી ભાવનાઓને મનમાં ધારણ કરવાથી લાભ શો ? અને એનું પરિણામ શું ? એ વાત હવે લેખકશ્રી પોતે જ કહે છે.

આ સંસાર અરણ્ય જેનું વર્ણન પ્રથમ શ્લોકમાં કરવામાં આવ્યું તેમાં અનેક જાળાંઝાંખરા વિગેરે છે, પરંતુ એમાં કલ્પવેલડીઓ પણ છે. એ શોધવી પડે તેમ છે પણ શોધનારને જરૂર મળે તેમ છે. અને સમતા કલ્પવેલડી તો એવી છે કે એક વખત શોધ કરવાથી એ મળી જાય તો પછી તેની પાસેથી

સમતા-શમ-સંવેગ વિગેરે અનેક ફળોં મળી શકે તેમ છે. કલ્પવૃક્ષનો એવો સ્વભાવ છે કે એ માગનારને માગ્યા ફળ આપે. સમતા લતા પાસેથી તો ચારિત્રરાજના પરિવારનાં અનેક ફળો મળે તેમ છે. એનાં ફળોનું વર્ણન ઉપમિતિ લવપ્રપંચા કથાના () પ્રસ્તાવમાં વિસ્તારથી કર્યું છે. એ સમતા કલ્પવેલડીનાં ફળો પ્રાપ્ત કરવા માટે એ વેલડીને ઉગાડવી જોઈએ અને ઉગાડવા પહેલાં એને ઓળખવી જોઈએ.

એ સમતા લતામાં અસાધારણ શક્તિ છે. એ કહેવાય છે તો ઠંડી-શાંત, કારણ કે સમતાના વાતાવરણમાં શાંતિ હોય છે, પણ એની ગતિ અદ્ભુત છે. એને અંગ્રેજી ભાષામાં Driving power (વેગ-શક્તિ) કહે છે. એ વેગ, એ બળ, એ યદ્યથા જેને પ્રાપ્ત થાય એની આત્મિક પ્રગતિ ઘણી વધી જાય છે અને એ કર્મનો તો ચૂરો કરી નાખે છે. એ સમતાના પ્રતાપે પ્રાણી અરિહંત-અહંત થાય છે, એ કર્મરૂપ દુશ્મનોનો નાશ કરનાર-કાઠી નાખનાર બને છે અને એ શાશ્વત સુખ પ્રાપ્ત કરનાર થાય છે. આવી અદ્ભુત શક્તિ સમતા લતામાં છે અને તે સારી રીતે જાણીતી છે. કોઈ ખરા યોગીની સન્મુખ જતાં એનો ખ્યાલ આવે છે, મહાત્મા પુરૂષોમાં એનો સાક્ષાત્કાર દેખાય છે અને ઋષિમુનિઓમાં એનો પ્રભાવ એમના વર્તન અને વચનોથી જણાઈ આવે છે. જ્યારે માન-અપમાન સરખા ગણવાની ટેવ પડે, જ્યારે પથ્થર અને સુવર્ણ ઉપર સમભાવ થાય, જ્યારે સ્તુતિ કે નિંદા ઉપર એક સરખી વૃત્તિ આવે, જ્યારે સગવડ-અગવડમાં મનની એક સરખી વૃત્તિ ટકી રહે ત્યારે ખરી સમતા-શાંતિ પ્રાપ્ત થાય છે. એનું આજેહુજ વર્ણન યોગીરાજ આનંદધનજીએ શાંતિનાથજીના સ્તવનમાં કર્યું

છે. એના પરિણામે કેવી મનોદશા થાય છે તે યોગશાસ્ત્રના પ્રણેતા શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યે વીતરાગ સ્તોત્રમાં વર્ણવ્યું છે.

આવી અદ્ભુત વીર્યવતી સુપ્રસિદ્ધ પરિણામ જણાવનારી સમતાલતા આ ભવ-કાનનમાં પ્રાપ્ય છે, પણ અત્યારે એનો વેગ મોહરાજાએ દબાવી દીધો છે-છુપાવી દીધો છે-દાટી દીધો છે. મોહ કષાય વિગેરે અનેક વિકારોને જન્મ આપે છે. એ વિકારોને પરિણામે પ્રાણી રાગ-દ્વેષમાં પડી જાય છે અને રાગ-દ્વેષ એ સાચી નિર્ણય શક્તિની આડે આવે છે. એટલે વાત એ થઈ કે અસાધારણ ફળો આપનાર અને સુપ્રસિદ્ધ મહિમાવાળી સમતાલતા તમારા સંસાર અરણ્યમાં-ભવ કાનનમાં છે, પણ તે તમારામાં મોહના જોરથી ઉગતી નથી-જામતી નથી-વધતી નથી. અને તે કેમ વધે? એના મૂળમાં રાગ-દ્વેષ એવું ઝેર રેડે છે કે એનાં મૂળો જળી જાય છે અથવા અરધાંપરધાં જળી જાય છે. કોઈ લતાના મૂળ જળી જાય એટલે એનો પાંચો જ નકામો થઈ જાય છે અને એ વધતી અટકી જાય છે.

જો તમારે આ સમતાલતાને ઉગાડવી હોય, જો તમારે એનાં ફળ આખવાં હોય, જો તમારે અત્યારની સર્વ ગુંચવણનો અંત હમેશને માટે આણવો હોય તો મહાનુભાવો! તમે આ કહેવાશે તે બાર ભાવનાઓ મનમાં બરાબર ભાવો, એને તમારા વિચારક્ષેત્રમાં બરાબર સ્થાન આપો અને એને વારંવાર જમાવો, વગર અટક્યે જમાવો, એનો નિરંતર અભ્યાસ કરો અને એને મનોમંદિરમાં સ્થાન આપો. વાતનો સાર એ છે કે આ બાર ભાવનાઓ તમે નિરંતર ભાવો.

આ શ્લોકમાં બાર ભાવનાની વાત કરી છે એ વાત

વિચારવા જેવી છે. આ અંથની અસલ યોજના ખાર લાવના સંબંધી ઉલ્લેખ કરવાની હશે અને પછી ચાર લાવના પછ-વાડે લખવાનો વિચાર થયો હશે એવું અનુમાન થાય છે—તે સંબંધી ઉપોદ્ધાત જુઓ.

૫. એ સમતાલતા પ્રાપ્ત કરવા જેવી તો ખરી, પણ જ્યાં ગામમાં પેસવાના જ વાંધા હોય ત્યાં એ કેમ જને! મોહરાજાએ એની શી સ્થિતિ કરી છે તે આપણે જોઈએ. હવે એનો અંકુર—એનું બીજારોપણ થવામાં ઘણા વાંધા છે તે બતાવે છે. બધી વાતનો સાર એ છે કે જમે તેમ કરીને ‘સમલાવ’ પ્રાપ્ત કરવો જોઈએ. આ જ અંથના લેખક ઉપાધ્યાય શ્રી વિનયવિજયજી ઉપાધ્યાય પુન્ય પ્રકાશના સ્તવનમાં કહે છે કે:—

સમતા વિણ જે અનુસરે, પ્રાણી પુણ્યનાં કામ;
છાર ઉપર તે લીપણું, ઝાંખર ચીત્રામ;
ધનધન તે દિન માહરો.

એમના સમકાલીન ઉપાધ્યાય શ્રીમદશોવિજયજી મહારાજ કોધની સજ્જાયમાં કહે છે કે:—

“ઉપશમ સાર છે પ્રવચને, સુજસ વચન એ પ્રમાણો રે.”

એ સમ અથવા શમ શું છે એનો ખુલાસો પણ શમા-ષ્ટકમાં શ્રીમદશોવિજયજી આપે છે. તેઓ કહે છે કે:—

વિકલ્પવિષયોત્તીર્ણઃ, સ્વભાવાલમ્બનઃ સદા ।
જ્ઞાનસ્ય પરિપાકો યઃ, સ શમઃ પરિકીર્તિતઃ ॥

“ વિકલ્પના વિષયથી ઉતરી ગયેલ અને સ્વભાવના અવલંબનને ગ્રહણ કરનાર જે જ્ઞાનનો પરિપાક તે શમ કહેવાય છે. ”

મતલબ સમભાવ વગર સર્વ ક્રિયા વસ્તુતઃ નકામી થાય છે, કચરા ઉપર લીંપણુ જેવી થાય છે. શુદ્ધ કરેલી ન હોય તેવી ભીંત ઉપર ચિત્રામણુ જેવી થાય છે, એ સમ છે એટલે એમાં કોઈ જાતના વિકલ્પો થતા નથી. આત્મા એના મૂળ સ્વભાવનું અવલંબન કરે છે. લણ્યાગણ્યાનું—સર્વ જ્ઞાનપ્રાપ્તિનું ક્ષણ છે અને આખા જૈન શાસનનો સાર છે. કોઈ પણ પ્રકારના વિકાર રહિત અને એક સરખા પરિણામ થાય તેને ‘સમ’ અથવા ‘શમ’ કહેવામાં આવે છે.

હવે મનનો વિચાર કરીએ તો સાંસારિક પ્રાણીઓના મનમાં આર્ત્ત અને રૌદ્ર ધ્યાન આદ્યા કરે છે. બહુ સંક્ષેપમાં કહીએ તો તે બન્ને ધ્યાનો અપધ્યાન છે અને તે નીચે પ્રમાણે વ્યક્ત થાય છે. આર્ત્તધ્યાનના ચાર પ્રકાર:—

૧ ગમે તેવી વહાલી ચીજોનો નાશ થાય તે પછી અથવા પહેલાં તેનું ચિંતવન—ઈષ્ટનાશ.

૨ ન ગમે તેવી વસ્તુ કે માણસોના સંયોગ-ભૂત કે ભાવીનાં ચિંતવન-ચિંતા—‘અનિષ્ટસંયોગ’.

૩ વ્યાધિ થઈ ગયો હોય તેની ચિંતા, દવા, વ્યાધિ થવાની કલ્પના, ભરણુ ભય—‘રોગપ્રતિકાર’.

૪ મારું શું થશે ? હું શેના ઉપર ગુજરો કરીશ ? દુઃખ આવશે તો શું થશે ? ‘નિદાનકરણ’—આગામીચિંતા.

રૌદ્રધ્યાનના ચાર પ્રકાર:—

- ૧ અન્ય જીવને મારી નાખવાના, દુઃખ દેવાના, કદર્થના કરવા-કરાવવાના વિચાર-હિંસાનુબંધી.
- ૨ જીહું બોલવું, છેતરપીંડી કરવી, ખોટો આરોપ મૂકવો વિગેરે વિચાર-મૃષાનુબંધી.
- ૩ પારકા ધન કે ચીજને ઉપાડવા, તેની રજા વગર ચોરી કરવી, ઘાટ ઘડવા-ચૌર્યાનુબંધી.
- ૪ લોભને તાબે થઈ તૃષ્ણા વધારવી, પરિગ્રહ આશા-તૃષ્ણાનાં વિચારો કરવા તે-પરિગ્રહાનુબંધી.

આ આર્ત્ત-રૌદ્ર ધ્યાનનું સ્વરૂપ વિસ્તારથી જૈન દૃષ્ટિએ યોગમાં (પૃ. ૧૩૧માં) આપ્યું છે. આવા આર્ત્ત-રૌદ્ર ધ્યાનના પરિણામો-વિચાર ઘટનાઓ-ચાલતી હોય તે ખરેખર અગ્નિ જેવી છે. એ ભાવનાશીલ (ભાવુક) વિવેક-સદસદ્વિચારણારૂપ સુંદર મંદિરને મૂળમાંથી ખાળી નાખે છે. જ્યાં આર્ત્ત-રૌદ્ર ધ્યાન એના કોઈ પણ આકારમાં મનમાં વર્તતું હોય ત્યાં ભાવનાશીલ વિવેકરૂપ સૌંદર્યનો નાશ થઈ જાય છે.

જે મનમાં આર્ત્ત-રૌદ્ર ધ્યાન એના એક પણ પ્રકારમાં વર્તતું હોય છે ત્યાં વિવેકનો નાશ થાય છે.

આ પ્રાણી વિષયમાં લોભુપ છે. એને ઈન્દ્રિયોના વિષયોમાં ખબર આનંદ આવે છે. એનો અનંત ગુણવાળો આત્મા એટલો ખંધો વિભાવદશામાં પડી ગયો છે કે એને સ્ત્રીસંગ કે સુંદર લોજન, નવનવ પદાર્થદર્શન કે સુંદર શ્રવણાદિકમાં રાગ થાય છે, તેમાં એ મસ્ત થઈ જાય છે, તેમાં એ એકરૂપ થઈ જાય છે.

આવા વિલાવદશામાં લપટી ગયેલા આત્માના મનનો વિચાર કરીએ તો એ આર્ત-રૌદ્ર ધ્યાનમાં પડી જઈ એના બળતા અગ્નિમાં ભાન ભૂલી જાય છે, એનો વિવેક નાશ પામે છે અને એ એમાં એટલો લુપ્થ થઈ જાય છે કે એનામાં સમતા આવતી નથી. અરે ! વાત ત્યાં સુધી થાય છે કે એનામાં સમલાવનો અંકુરો પણ ફૂટતો નથી. જ્યાં મૂળીઆને અંકુરો પણ ન ફૂટે ત્યાં ઝાડ ઉગવાની તો વાત શી કરવી ? અને નાનો છોડ ઉગવાની પણ આશા કેમ રહે ?

કોઈ પણ સાદો દાખલો લઈએ. મનમાં કોઈ ઉપર વૈર થયું એટલે પછી શા શા વિચાર આવે ? કેવા કારસ્થાનો સૂઝે ? કેવી યોજનાઓ ઘડાય ? કેટલા ગોટા વળે ?

અથવા માન મેળવવાની આશા થઈ. પછી કેટલા દંભો કરવા પડે ? કેવા દેખાવો કરવા પડે ? કેટલા ઢાંકપીછોડા કરવા પડે ? કેટલા ગોટા વાળવા પડે ?

દુનિયાદારીનો એક દાખલો લઈએ. આત્માના વિલાસ-રમણની એક સ્થિતિ કદપીએ. પછી જુઓ તો એમાં ગુન્ધવણુ, ગોટાળા, દંભ, ધમાલનો પાર નહિ રહે. વિષયમાં રમવાની લોલુપતા હોય અને મન વિકારથી ભરેલું હોય, વિવેક બળી ગયો હોય, પછી એમાં સમતા ક્યાંથી આવે ? કેમ આવે ? કયે રસ્તે આવે ?

ધ્યાનમાં રાખવાનું છે કે આ સર્વ વાત વિદ્વાનોને પણ એક સરખી રીતે લાગુ પડે છે. એ ગમે તેટલું ભણેલ હોય, એણે દ્રવ્યાનુયોગ કે ગણિતાનુયોગના ગ્રંથો વાંચ્યા હોય, એણે જ્ઞાન-વિજ્ઞાનનો અભ્યાસ કર્યો હોય, પણ જો તે વિષયમાં

આસક્ત હોય અને એના મનમાં કોઈ પણ મનોવિકાર હોય તો એનામાં સમભાવનો અંકુર પણ ઉગતો નથી.

આ શમાંકુર ઉગાડવા માટે પ્રયત્ન કરવો, એની દિશા સમભવવી—એ આ ગ્રંથનો ઉદ્દેશ છે. હવે એ શમાંકુર જગાડવા—ઉગાડવા માટે ભાવનાની જરૂર છે એ વાત તો ઉપર બતાવી દીધી છે. ભાવનાના ચાલુ અભ્યાસથી ‘શમ’ જાગે, એ વાત આ પ્રસ્તાવનામાં કરવાની છે. એ ક્યારે થાય તે સંક્ષેપમાં હવે બતાવી, છેવટે આ ગ્રંથમાં કહેવાની ભાવનાનો નામ-નિર્દેશ કરશે. અહીં વાત એ કરી કે દુર્ધ્યાન કરનાર વિષયાસક્તના મનમાં અતિશય પ્રયત્ન હોવા છતાં સમભાવ મૂળીઆં પણ નાખતો નથી.

૬. ઉપરના શ્લોકમાં વિષયવાસનામાં પડી રહેલાની વાત કરી. એથી ઉલટી રીતે જે જ્ઞાનીનો આશય વિવેક અમૃતનો વરસાદ વર્ષાવનારો થઈ જાય છે તે પ્રાણીના સંબંધમાં લોકોત્તર સુખરૂપ ફળને આપનાર સદ્ભાવનારૂપ કલ્પલતા દ્વર રહેતી નથી. મતલબ એવા પ્રાણીને લોકોત્તર સુખ જરૂર પ્રાપ્ત થાય છે. બધી વાતનો આધાર અંદરના આશય ઉપર છે. બાહ્ય દૃષ્ટિએ સમાન ક્રિયા કરનારને ફળમાં ઘણો ફેર પડે છે. જે પ્રાણીઓ દૂધપાક—પુરી ખાતા દેખાય છે. જોનારની નજરે એ બધે એક જ ક્રિયા કરે છે, છતાં એક મહામલિન કર્મ બાંધતો હોય છે અને બીજો કર્મનો નાશ કરતો હોય છે. એક આવી પડેલ વસ્તુ ખાતો હોય છે, પણ એ શરીરને ભાડું આપતો હોય છે અને બીજો અંદરથી રસ જમાવી, સ્વાદ કરી, ગૃહ્થ થઈ, રાચીમાચીને ખાતો હોય છે.

એટલા માટે અંદરનો આશય શું વર્તે છે? મન ક્યાં છે? એ વાત પર ઘણો આધાર રહે છે.

જે પ્રાણીનો આશય ખાસ કરીને જ્ઞાનમય થયેલો હોય, અને જ્ઞાને કરી અંદરના સૂક્ષ્મ ભાવો ઓળખવા જેટલી જેનામાં ચતુરાઈ આવી ગઈ હોય એવો પ્રાણી જો વિવેકા-મૃતના વરસાદરૂપ પતિનો આશ્રય કરે તો પછી તેનાથી અસાધારણ લોકોત્તર પ્રશમસુખરૂપ ફળને આપનાર સદ્-ભાવનારૂપ કલ્પલતા દૂર રહેતી નથી. મતલબ એને પ્રશમ સુખ જરૂર પ્રાપ્ત થાય છે. આમાં ટૂંકામાં નીચે પ્રમાણે વાત થઈ.

૧ અંદરનો આશય જામવો-સ્થિર થવો જોઈએ.

૨ એ આશયમાં જ્ઞાનમય નિપુણતા લગવી જોઈએ.

૩ એવો નિપુણ આત્મા વિવેકને વરવો જોઈએ.

૪ એવા વિવેકને વરેલા આત્માથી સદ્ભાવના દૂર જતી નથી.

૫ પરિણામે લોકોત્તર પ્રશમ સુખ એને જરૂર પ્રાપ્ત થાય છે.

આ ભાવાર્થ સમજાઈ જાય તેવો છે.

આ શ્લોકનો ભાવ બીજી રીતે પણ બેસે તેમ છે. સદ્-ભાવના સુરલતા હોય તો જે પ્રાણીનો આશય વિવેકામૃતના વરસાદરૂપ રમણીય પતિનો આશ્રય લે છે તેને લોકોત્તર પ્રશમ સુખની ફળપ્રાપ્તિ દૂર નથી, એને એવાં ફળની પ્રાપ્તિ તુરત થાય છે. આ અર્થ સમીચીન જણાય છે. ભાવનાથી વિવેક ભાવવાનો જે ક્રમ આપણે સમજ્યા છીએ તે પ્રમાણે આ અર્થ ઠીક લાગે છે. એ પ્રમાણે અર્થ કરીએ તો નીચેનો ભાવ બેસે.

૧ સફલાવના હોય, ૨ શુદ્ધ આશય અતિશય જ્ઞાનથી વધેલો હોય, ૩ એવો પ્રાણી વિવેકામૃતનો આશ્રય કરે તો, ૪ એને પ્રશમસુખની પ્રાપ્તિ હર નથી.

વાતનો સાર એ છે કે—પ્રશમ સુખ લોકોત્તર છે, પૂર્વ-અનુભૂત છે અને આત્મિક પ્રગતિ વધારી દેનાર છે. એ સુખ પ્રાપ્ત કરવાનો આપણો આશય છે. એ પ્રાપ્ત કરવા યોગ્ય છે એવો નિર્ણય છે. એ નિર્ણય શ્રુતજ્ઞાનના અભ્યાસ ઉપર રચાયેલો છે. જ્ઞાન અને વિચારણા ઉપર રચાયેલા નિર્ણયો બરાબર ટકી શકે છે. એવા સુંદર મનમાં વિવેક પ્રાપ્ત થઈ ગયો છે એટલે સાચું—ખોટું શું છે ? તેનો સ્પષ્ટ જવાબ આવી શકે છે. આવી સ્થિતિમાં અસાધારણ વીર્યવાન લોકોત્તર પ્રશમ સુખ પ્રાપ્ત થાય અને થયા પછી ટકી રહે એ તદ્દન સમજી શકાય તેવી વાત છે.

વિષયલોભુપી પ્રાણીમાં સમલાવના અંકુરો ઉગતા—જામતા નથી, જ્યારે લાવનાશાળી જ્ઞાની—વિવેકી પ્રાણીમાં પ્રશમ રસ જામી જાય છે. આ રીતે પાંચમા અને છઠ્ઠા શ્લોકમાં બન્ને વાત કરી દીધી—શમનો અંકુરો ઉગે નહિ તો પ્રશમ ફળોનાં ઢગલા ક્યાંથી થાય ?

૭-૮ સફલાવનાનું સ્થાન શું છે અને તે પ્રાપ્ત કરવાનું ફળ શું થાય તે બતાવ્યું. હવે આ ગ્રંથમાં આપવાની બાર લાવનાનો નિર્દેશ કરી દે છે. અહીં પણ બાર લાવનાનાં નામ આપશે તે વાત સૂચક છે. એ ચર્ચા આપણે ઉપોદ્ઘાતમાં કરશું. આ બન્ને શ્લોકોમાં બાર લાવનાનાં નામો આપ્યાં છે. આ સંસારની રખડપટ્ટીથી તું છૂટી જા તે માટે નીચેની બાર ભાવનાઓ લાવ. આત્માની સાથે લાગેલાં કર્મોથી અને તેથી

અતાં બંધનોથી કંટાળો ઉત્પન્ન થયો હોય તો આ સર્વ વિચારણાઓ કર. અતિ સંક્ષેપમાં તે નીચે પ્રમાણે છે:—

૧ તારો સંબંધ, તારા સંયોગો, તારી ચીજો નિત્ય તારી પાસે રહેવાની નથી, તારું શરીર પણ હંમેશનું તારું નથી—‘અનિત્ય’

૨ તને વ્યાધિ થાય તો પીડામાં કોઈ લાગ પડાવે તેમ નથી, દુઃખમાં કોઈ ટેકો આપી શકે તેમ નથી, તારે તારો જ આધાર છે—‘અશરણુ’

૩ આખા સંસારમાં કર્મરાજા જે નાટક કરાવી રહ્યા છે અને આખો આ લવપ્રપંચ ચાલી રહ્યો છે તેની વિવેકપર્વતે ઉભા રહી વિચારણા કરવી તે—‘સંસાર’

૪ આ પ્રાણી—એનો આત્મા એકલો જ છે, એનું કોઈ નથી, એ કોઈનો નથી, એ એનો પોતાનો માલિક છે—‘એકત્વ’

૫ આપણો આત્મા સર્વથી અન્ય છે—લિન્ન છે, એનું કોઈ સજીવું નથી, એનું શરીર પણ એનાથી અન્ય છે. આ સ્વ-પરલાવવિચારણા—‘અન્યત્વ’

૬ માંસ, રૂધિર, મેદ, હાડકાં, લોહી અને ચામડીનું બનેલું આ શરીર અપવિત્રતાની પોટલી છે, એના ઉપર મોહ કરવા જેવું નથી, એનો ખરો ઉપયોગ કરી લેવા જેવું છે—‘અશૌચ’

૭ જીવ મિથ્યાત્વથી, અવ્રતીપણાથી, કષાયોથી અને મન-વચન-કાયાના યોગથી કર્મો બાંધે છે, ભારે થાય છે અને સંસારમાં રખડે છે—‘આશ્રવ’

૮ ક્ષમાદિ દશ યતિધર્મો, આઠ પ્રવચનમાતા, બાર લાવનાઓ,

બાવીશ પરીષદો વિગેરે દ્વારા આવતાં કર્મોને રોકી શકાય છે એ વિચારણા—‘ સંવર ’

૯ વૃત્તિ પર અંકુશ, અનશનાદિ બાહ્ય તપસ્યા તથા વિનય-વૈયાવર્ય આદિ આંતર તપસ્યાથી લાગેલાં કર્મોની મુક્તિ વગરભોગવ્યે શક્ય છે તે વિચારણા—‘ નિર્જરા ’

૧૦ આત્માનું સ્વરૂપ, કર્મસ્વરૂપ, બન્નેનો સંબંધ, મુક્તિમાર્ગ, તેના ઉપાય અને તેનું ઉપાદેયપણું ધર્મમાં બતાવ્યું છે તેની પુષ્ટિરૂપ વિચારણા—‘ ધર્મસૂક્ષ્માતા ’

૧૧ લોકાકાશનું સ્વરૂપ, લોકનું સ્વરૂપ, તેમાં થતાં આત્માનાં જન્મ-મરણની સ્થિતિ અને એના રખડપાટાનાં સ્થાનોની વિચારણા—‘ લોકપદ્ધતિ ’

૧૨ સાચા માર્ગની ઓળખાણ, પ્રાપ્તિ અને સંરક્ષણ મુશ્કેલ છે પણ એ રત્નત્રયીની પ્રાપ્તિ કરવી એ ખાસ કર્તવ્ય છે એની વિચારણા—‘ બોધિદુર્લભ ’

આ બાર લાવના આ ગ્રંથમાં કહેવાની છે.

આપણો ક્રમ નીચે પ્રમાણે રાખશું.

પ્રત્યેક લાવનાને પ્રકરણ કહેવામાં આવશે. એટલે બાર લાવનાનાં બાર પ્રકરણ અને મૈત્ર્યાદિ ચાર લાવનાનાં ચાર પ્રકરણ એમ સોળ પ્રકરણ થશે.

પ્રકરણ પ્રથમ

પરિચય :: અનિત્ય ભાવના

પુષ્પિતાગ્રા

વપુરવપુરિદં વિદબ્રલીલાપરિચિતમપ્યતિમહુરં નરાણામ્ ।
તદતિમિદુરયૌવનાવિનીતં ભવતિ કથં વિદુષાં મહોદયાય ॥ક ૧॥

શાર્દૂલવિક્રીડિતમ્

આયુર્વાયુતરત્તરજ્ઞતરલં લગ્નાપદઃ સમ્પદઃ,
સર્વેઽપીન્દ્રિયગોચરાશ્ચ ચટુલાઃ સન્ધ્યાશ્રરાગાદિવત્ ।
મિત્રસ્ત્રીસ્વજનાદિસજ્જમસુખં સ્વપ્નેન્દ્રજાલોપમં,
તર્તિકં વસ્તુ ભવે ભવેદિહ મુદામાલમ્બનં યત્સતામ્ ॥ સ્વ ૨ ॥
પ્રાતઃપ્રાતરિહાવદાતરુચયો યે ચેતનાચેતના,
દૃષ્ટા વિશ્વમનઃપ્રમોદવિધુરા ભાવાઃ સ્વતઃ સુન્દરાઃ ।
તાંસ્તત્રૈવ દિને વિપાકવિરસાદ્વા નશ્યતઃ પશ્યત-
શ્ચેતઃ પ્રેતહતં જહાતિ ન ભવપ્રેમાનુબન્ધં મમ ॥ ગ ૩ ॥

૧ ચિત્ એટલે વિદ્વાન બાણકાર. મિદુર એટલે વજ. અતિમિદુર-
યૌવનાતીતં Insolent by highly impulsive youth.

૨ ચટુલઃ અંચળ

૩ વિધુરાઃ એટલે વ્યાસ. અવદાતરુચયઃ સુવિશુદ્ધ પ્રકાશવાળા-
તેજવાળા. વિપાક પરિપાકદશા, અંતિમ સ્થિતિ, પકવદશા. પ્રેત યમ,
નરક. પ્રેતહત એટલે જેનો વિવેક નાશ પામી ગયો છે એવું. જેને
યમ હણે તેની એવી જ દશા થાય છે.

ક ૧ ભાઈ ! આ શરીર આકાશની લીલાનો પરિચય* કરાવનાર હોઈ ખરી રીતે શરીર જ નથી અને વળી મનુષ્યોના સંબંધમાં એનો એક ક્ષણુવાર પણ ભરોસો ન કરી શકાય તેવું છે. વળી એ શરીર ભારે આકરા યૌવનથી છકી ગયેલું છે. આવું શરીર સમગ્ર વિદ્વાન માણસના મહોદયને માટે કંઈ રીતે થઈ શકે ?

ક ૨ (પ્રાણીનું) આયુષ્ય પવનના ઉંચાં-નીચાં થતાં મોજાં જેવું ચંચળ છે; સર્વ પ્રકારની સંપત્તિઓની સાથે આપદાઓ વળગી રહેલી છે; પાંચે ઈન્દ્રિયનો વિષય થઈ શકે તેવા સર્વે પદાર્થો સવાર-સાંજની સંધ્યાના રંગોની પેઠે ક્ષણુવારમાં આવે ત્યાં તો ઉડી જનારા-ચંચળ છે; મિત્રો, પત્ની અને સગાં-સંબંધીઓનો મેળો સ્વમાની સાથે અથવા ઈર્ષજનનની સાથે સરખાવવા યોગ્ય છે-આ પ્રમાણે છે ત્યારે આ સંસારમાં કંઈ વસ્તુ સજ્જન પ્રાણીને-સંત પુરૂષને ટેકો આપનારી અથવા ટેકો લેવા લાયક છે ?

ક ૩ ભાઈ ! આ સંસારમાં અત્યંત પવિત્ર રૂચિ ઉત્પન્ન કરનાર સ્થાવર અથવા જંગમ ભાવો જાતે સુંદર હોઈને સવારના પહોરમાં આખી દુનિયાને મનમાં આનંદ કરાવનારા હોય છે તે જ ભાવો પરિપાકદશા પામતાં વિરસ થઈ જઈને તે જ દિવસે (દિવસને અંતે-સાંજે) નાશ પામતાં-ખણસ થઈ જતાં દેખાય છે; છતાં પ્રેતથી હણાયલું આ મારું મન સંસારના પ્રેમની ગાંઠને છોડતું નથી !

* પરિચય કરાવનાર એટલે એને યાદ કરાવનાર, એની રીતે વર્તનાર, એના જેવું. જેવાં વાદળાં અયોક્ષસ તેવું આ શરીર.

गेयाष्टक

(अनित्य भावना)

मूढ मुह्यसि मुधा मूढ मुह्यसि मुधा,
विभवमनुचिन्त्य हृदि सपरिवारम् ।
कुशशिरसि नीरमिव गलदनिलकम्पितं,
विनय जानीहि जीवितमसारं ॥ मूढ० ॥ ध्रुवपद ॥

पश्य भङ्गुरमिदं विषयसुखसौहृदं,
पश्यतामेव नश्यति सहासं ।
एतदनुहरति संसाररूपं रया-
ज्वलज्वलदबालिकारुचिविलासं ॥ मूढ० ॥ १ ॥

हन्त हतयौवनं पुच्छमिव शौवनं,
कुटिलमति तदपि लघुदृष्टनष्टम् ।
तेन बत परवशा परवशा हतधियः,
कटुकमिह किं न कलयन्ति कष्टम् ? ॥ मूढ० ॥ २ ॥

यदपि पिण्याकतामङ्गमिदमुपगतं,
भुवनदुर्जयजरापीतसारम् ।
तदपि गतलजमुज्झति मनो नाङ्गिनां
वितथमति कुथितमन्मथविकारम् ॥ मूढ० ॥ ३ ॥

અષ્ટકોનો અર્થ:—(અનિત્ય ભાવના)

આ ગેય વિભાગ ‘ તાર હો તાર પ્રભુ મુજ સેવક ભણી ’ એ લયમાં બરાબર ગાઈ શકાય છે. એનો અર્થ નીચે પ્રમાણે છે:—

ધ્રુવપદ:—મૂઠ ચેતન ! તારાં (સ્ત્રી, પુત્ર, સગા-સંબંધી) પરિવારનો અને તારી દોલત શેઠાઈ આદિ વૈભવનો વારંવાર વિચાર કરીને તું ફેકટ મુંઝાયા કરે છે. અરે મૂઠ ! તું ખરેખર ફેકટ પ્રીકર-ચિંતા કરે છે ! અરે વિનય ! પવનથી ફડફડાટ હાલતાં દર્ભ (ઘાસ)ની આણી પર રહેલાં પાણીનાં ટીપાં જેવા (અસ્થિર) તારા જીવતરને તું અસાર જાણ.

૧. તું જો ! ઇન્દ્રિયજન્ય વિષયસુખની સાથે તારે જે દોસ્તી-સંબંધ છે તે તો ક્ષણવિનાશી છે અને જોતજોતામાં હાથ-તાળી દઈને નાસી જાય તેવો છે, અને આ સંસારનાં સ્વરૂપો છે તે તો ઝબકારા ભારતી વીજળીના ચમકારેનો બરોબર ખ્યાલ આપે છે—ચમકારાના વેગને અનુસરે છે.

૨. અરે ભાઈ ! આ જોખન (યુવાની) છે તે તો ખરેખર કુતરાની પુંછડી જેવું (વાંકું) છે અને તેવું છતાં વળી જોતજોતામાં ખલાસ થઈ જાય તેવું છે. એવા જોખનીઆને જે પરવશ પડ્યા તે ખરેખર પારકાને આધીન પડી જઈ મંદ બુદ્ધિવાળા થઈ જાય છે. (એવા પ્રાણીઓ) ક્યાં ક્યાં કડવાં ફળ ન પામે ?

૩. ઘડપણ (જરા) જે ત્રણ ભુવનમાં ન જીતી શકાય-વશ ન કરી શકાય તેવું છે તે શરીરનું સારસાર પી જાય છે અને તેથી આ શરીર તદ્દન રસ વિનાના ખોળ જેવું થઈ જાય છે, તો પણ લાજ-શરમ વગરનું પ્રાણીનું મન અડવા કે સુંઘવા ન ગમે એવા કામદેવના આળા ચસકાને—એના વિકારોને છોડતું નથી !

सुखमनुत्तरसुरावधि यदतिमेदुरं,
 कालतस्तदपि कलयति विरामम् ।
 कतरदितरत्तदा वस्तु सांसारिकं,
 स्थिरतरं भवति चिन्तय निकामम् ॥ मूढ० ॥ ४ ॥

यैः समं क्रीडिता ये च भृशमीडिता,
 यैः समाकृष्महि प्रीतिवादम् ।
 तान् जनान् वीक्ष्य बत भस्मभूयं गतान्,
 निर्विशङ्काः स्म इति धिक् प्रमादम् ॥ मूढ० ॥ ५ ॥

असकृदुन्मिष्य निमिषन्ति सिन्धूर्मिव—
 चेतनाचेतनाः सर्वभावाः ।
 इन्द्रजालोपमाः स्वजनजनसङ्गमा—
 स्तेषु रज्यन्ति मूढस्वभावाः ॥ मूढ० ॥ ६ ॥

कवलयन्नविरतं जङ्गमाजङ्गमं,
 जगदहो नैव तृप्यति कृतान्तः ।
 सुखगतान् खादतस्तस्य करतलगतै—
 र्न कथमुपलप्यसेऽस्माभिरन्तः ॥ मूढ० ॥ ७ ॥

नित्यमेकं चिदानन्दमयमात्मनो,
 रूपमभिरूप्य सुखमनुभवेयम् ।
 प्रशमरसनवसुधापानविनयोत्सवो,
 भवतु सततं सतामिह भवेऽयम् ॥ मूढ० ॥ ८ ॥

૪. અનુત્તર વિમાનમાં વસનારા દેવ સુધીનું સુખ સર્વોત્કૃષ્ટ ગણાય, તે પણ સમય પૂરો થાય-કાળ પ્રાપ્ત થાય-આયુ પૂર્ણ થાય ત્યારે પૂર્ણ વિરામ પામે છે, તેથી ભાઈ ! તું ખૂબ વિચાર કરીને જો કે આ સંસારમાં રહેલી કંઈ વસ્તુ એથી વધારે સ્થિર છે ? અથવા હોઈ શકે ?
૫. જેની સાથે આપણે રમ્યા-ખેલ્યા, જેની આપણે સારી રીતે પૂજા-સેવા કરી, જેની સાથે આપણે વિનોદ-વાર્તાઓ કરી તેવા તેવા માણસોને રાખમાં રગદોળાતાં આપણે નજરે જોયા અને છતાં આપણને જાણે કાંઈ થવાનું નથી એમ ધારી નિશ્ચિન્ત થઈને (છાતી કાઢીને) ઊભા રહીએ છીએ ! આવા પ્રમાદને-આવી મોટી ભૂલને ધિક્કાર છે !
૬. (આ દુનિયામાં) ચેતન અને અચેતન સર્વ ભાવો સમુદ્રમાં આવતાં મોઝાંઝોની પેઠે એક વાર ઊઠે છે-જામે છે અને પાછા તુરત જ શમી જાય છે. (અહીં) સગાસંબંધી અને ધનનો સંબંધ ઇંદ્રજાળ જેવો છે. જે પ્રાણીઓ તદ્દન મૂઢ-મૂર્ખ હોય તે જ એમાં રાચીમાચી જાય છે.
૭. ત્રસ અને સ્થાવર જીવોથી ભરેલા આખા જગતને જમરાજા એક ક્ષણ પણ અટક્યા વગર આખો વખત ગળી જતો જાય છે (ખાઈ જાય છે-કોળીઓ કરી જાય છે), પણ કદી ધરાતો નથી. એ કાળ પોતાના સુખમાં આવ્યા તેને હોઈયાં કરી જાય છે ત્યારે તેની હથેળીમાં રહેલા આપણો અંત(છેડો) કેમ નહિ આવે ?
૮. આત્માનું ચિદાનંદમય રૂપ જોઈને તું એકલા નિત્યસુખનો અનુભવ કર. આ સંસારમાં અહીં પ્રશમરસરૂપ તાજા અમૃત-રસને આકર્ષણ કરવારૂપ ઉત્સવ સંતપુરુષોને વારંવાર હો.

નોટ:—

(ધ્રુવપદ) ગલત્ એટલે પડતું, પડું પડું થઈ રહેલું.

અનિલકમ્પિતં પવને હલાવેલું. પવન કુશને હલાવે છે, એ કુશના છેડા પર પાણીનું ટીપું છે તેને પડતા વાર શી ?

વિનય કર્તા પોતાને સંબોધે છે, મોક્ષાભિલાષી જીવને 'વિનય' કહેવાય. વિનય એટલે વિનિવર્તન. મોક્ષની અભિલાષા વર્તે તે.

૧ સૌહર્દં મિત્રભાવ. મૈત્રી. દોસ્તી. વિલાસ નખરાં Freak.

સહાસં હસીએ એટલી વારમાં. નેતનેતામાં. હાસ્ય કરતું.

સંસારરૂપં મોહરાગ્મનું નાટક. રચાત્ નેસથી

જલદવાલિકા વાદળાની દિકરી-વીજળી. રુચિ એટલે કાંતિ.

૨ હતયૌવનં એટલે હણાયેલું નેખનીયું. લઘુ એટલે શીઘ્ર. જલદી. કલયન્તિ ના એ અર્થ છે. પ્રાપ્ત કરે છે અથવા નોંધ જાણી શકે છે:

૩ પિણ્યાક લોચો. જોળ-તલમાંથી તેલ કાઢ્યા પછીનો કચરો-ઢોરને ખાવાનો જોળ.

સાર સત્ત્વ. જરા કેવી રીતે સત્ત્વ પી જાય છે તે લખવાની જરૂર નથી.

વિતથ ઉલટાને સુલટું બતાવે, સુલટાને ઉલટું બતાવે એવું.

કુચિત થુંકવું પણ ન ગમે તેવું, ચીડ ઉપજાવે તેવું.

૪ અનુત્તર પાંચ અનુત્તર વિમાની દેવોમાં પણ છેલ્લા અનુત્તર વિમાનના દેવો. એનું તૈત્રીશ સાગરોપમનું આયુષ્ય હોય છે અને કદપી ન શકાય તેવું ઊંચામાં ઊંચું સુખ હોય છે. પલંગ પર પોઢવાનું અને જ્ઞાનાનંદમાં મસ્ત રહેવાનું.

કાલ એટલે છેડા. મરણ. વિરામ એટલે પૂર્ણવિરામ. અલ્પ કે અર્ધ નહિ.

નિકામમ્ ખૂબ. સારી રીતે. અત્યંત.

૫ ર્દિશ્તાઃ પૂજિત. પૂજા સેવા કરી. પ્રીતિવાદ ઢોળ. મશ્કરી. ચાળાચશકા.

મસ્મમૂયં સ્મશાનમાં રાખોડો થયા. નિર્વિશંકા નશ્કરા. ચિંતા વગરના.

૬ અસહૃત્ અનેક વાર. વારંવાર.

પરિચય

અનિત્ય સાવના—

(ક ૧) પ્રથમ આપણે લેખકમહાશયનો આશય વિચારી જશું. આ પ્રાણીને સર્વથી વધારે પ્રેમ અને પરિચય પોતાના શરીર સાથે છે. આત્માના અસ્તિત્વનો સ્વીકાર કરીને જ આપણે ચાલીએ છીએ. જ્ઞેય અને જ્ઞાતા એક હોઈ શકતા નથી. આ શરીર છે એમ જાણનાર કોઈ અન્ય વસ્તુ છે અને તે આત્મા છે. એના અસલ સ્વરૂપે આત્મા જ્ઞાનવાન છે, વિદ્વાન છે અને તેથી આ પ્રાણીને સમજી-વિદ્વાન તરીકે ઉદ્દેશીને લેખકમહાત્મા કહે છે કે:—

ભાઈ ! તું તારા શરીર ઉપર ખૂબ મોહી રહ્યો છે અને એને જરા અગવડ પડતાં ગાંડોઘેલો થઈ જાય છે અને દોડા-દોડ કરવા મંડી પડે છે કે ખીજને દોડાદોડ કરાવે છે; તે શરીરને ખરી રીતે જોઈશ તો તને લાગશે કે એ શરીર જ તારું નથી, તો તું કોને માટે આ સર્વ દોડાદોડ કરી રહ્યો છે ? જરા જો ! એ શરીર તો આકાશમાં ચઢી આવેલાં વાદળાંની જેવી રમત કરનારું છે.

તેં કદી વાદળાંનો અભ્યાસ કર્યો છે ? એને વા(પવન)નું દળ કહેવામાં આવે છે. એક નાનું વાદળું ચોમાસામાં આવે

૭ જંગમાજંગમં જંગમ એટલે ત્રસ જીવો. એ, ત્રણ, ચાર, પાંચ ઇન્દ્રિય-વાળા અને અજંગમ એટલે સ્થાવર જીવો—એકેન્દ્રિય : પૃથ્વી, પાણી, અગ્નિ, વાયુ, વનસ્પતિ. કવલયન્ કાળીઓ કરી જતો. કરતલ હથેળી

૮ નિત્ય એ સુખનું વિશેષણ છે. ચિદાનંદમય વિશેષાર્થ જીવો.

વિનય લઈ આવવું. પ્રાર્થના ઉત્સવમાં નયનં જરૂર હોય છે.

રૂઢ અહીં. આ ગ્રંથમાં. આ વિચારણામાં.

અને પવન સખ આવે તો કાં તો તે વરસી પડે અને કાં તો માઇલના માઇલ ચાલ્યું જાય. એનું કાંઈ ઠેકાણું જ નહિ. એના પર હિસાબ ગણી સટો કરનારા પણ પાયમાલ થઈ ગયા છે. એનું કાંઈ ઠેકાણું જ નહિ. વાત-વાતમાં વાદળાં ચઢી આવે અને જોતજોતામાં ચાલ્યાં જાય. લોકોક્તિમાં પણ કહેવાય છે કે:—

**આલ ગાલ ને વર્ષા તારા, સ્ત્રીચરિત્ર ને રોતાં બાળા;
તેની જેહ પરીક્ષા કરે, સહદેવ જોશી પાણી ભરે.**

એટલે એ વાદળાંનું કાંઈ ઠેકાણું નહિ. એવાં વાદળાંની લીલા ખતાવનાર અને એનો ખરો પરિચય આપનાર આ શરીર છે. એ શરીરનું કાંઈ ઠેકાણું નહિ, ધોરણ નહિ, એની ચોકસાઈ નહીં તેથી એના ઉપર આધાર રખાય નહિ.

અથવા સારી રીતે પોષણ કરેલું એ શરીર કોઈ પણ વખતે વાદળાંની પેઠે વીખરાઈ જનાર છે, વરસ્યા વિના પણ ખલાસ થનાર છે. એના તે ભરોંસા હોય? એના ઉપર ગણતરી કરાય?

અને વળી એ શરીર એટલું બધું ઠેકાણું વગરનું છે અને સાથે એ ક્ષણભંગુર પણ છે. એનો નાશ ગમે તે પળે થઈ જાય, એ અટકી પડે અને પછી તને એકલો કરી મૂકી બેસી જાય!

વળી તું વિચાર કર. એ શરીર યૌવનના જોરથી ઉદ્ભવ થયેલું છે. માતેલા સાંઠ કે મદજરતા ગાંડા હાથીનો ભરોસો શો? જીવાની માણસને ગદ્દાપચીશીમાં નાખે છે ત્યારે ભાન, વિવેક, વિચાર, સૌજન્ય, લાજભર્યાદા કે સભ્યતા ભૂલાવી દે છે. જીવાનીના જોરમાં-કામદેવના સાન્નિધ્યમાં પ્રાણી કેવાં કેવાં કામો-ચાળાઓ કરે છે તે તારે નવું જાણવાનું નથી. કોઈ પણ નવલ લે, એટલે તને જણાઈ આવશે. આવા શરીરને ભરોંસે કેમ

રહેવાય ? એ વાદળાની લીલા દર્શાવનાર ક્ષણભંશુર છે અને ચાલે તેટલો વખત જીવાનીના ચાસકામાં નાથ વગરના બળદ જેવું અવ્યવસ્થિત છે.

સમજી માણસને એ શરીર લાલકર્તા કેમ નીવડે ? પ્રગતિ કરનાર કેમ થઈ શકે ? એને આત્મવિકાસ કરનાર કેમ બનાવી શકાય ? એ વાત શોધી કાઢવી એમાં આ જીવનયાત્રાનું સાક્ષ્ય છે. શરીર વસ્તુતઃ શરીર જ નથી, તારૂં રહેવાનું નથી, છે પણ નહિ અને જીવાનીની પેઠે અવિનીત છે. એમાંથી સાર કેમ કઢાય ? કાઢવાનો રસ્તો શોધી કાઢે તેનો અવતાર ધન્ય છે. બાકી એવા વાદળીઆ રંગ જેવા અવિનીતને આશરે પડી સબડ્યા કરે, એને પંપાળ્યા કરે—તે ગમે તે હોય, પણ એને વિદ્વાન કે સમજીનું ઉપનામ તો ન જ ઘટે.

તને સર્વથી વધારે વહાલા શરીરની વાત થઈ. હવે તું જરા આગળ ચાલ.

(સ્ ૨) પ્રાણીનું જીવન પવનના અસ્થિર તરંગ જેવું અંચળ છે. કાળનો ઝપાટો ક્યારે આવશે ? કેટલો ટકશે અને ક્યારે ઉડી જશે ? એ કાંઈ કહી શકાય નહિ. આયુષ્યની દોરી તૂટતા વાર લાગતી નથી. અત્યારે છીએ, કાલે સવારે શું થશે તે કાંઈ કહેવાનું નથી. ન જાને જાનકીનાથ । પ્રમાતે કિં પ્રવિષ્યતિ ? એક આડી રાતમાં તો કંઈક ચાલ્યા ગયા. હસતા-મતાને ‘ હાર્ટફેલ ’ થઈ જતાં ભેયાં.

સંપત્તિની સાથે વિપત્તિઓ વળગેલી જ છે. આપણે તો મહાદોડીના જમાનામાં છીએ. જેની મોટરો દોડતી ભેઈ એને

દ્રામનો આનો મળતો નથી એવા જોયા. કેટિધ્વજને નોકરી કરતા જોયા અને હુષ્પુષ્ટ શરીરવાળાને ક્ષયની ખીમારીમાં રગ-દોળાતા જોયા. ધનની, શરીરની કે કોઈ પણ પ્રકારની સંપત્તિ સાથે વિપત્તિ લાગેલી જ છે. ધનવાન શેઠોને ઇન્કમટેક્સનો ગોટાળો કરતાં જેલની ખીક લાગે છે અને વિશ્વાસઘાત ચોરી કરનારને જેલનો લય માથે છે. સ્થાવરજંગમ સર્વ વિભૂતિ ઉપર લય રહેલ જ છે. એને મેળવતાં ઉપાધિ, જળવતાં ઉપાધિ અને જલ ત્યારે કકળાટ. એટલે સંપત્તિ સાથે વિપત્તિઓ પ્રથમથી જ વળગેલી છે.

પાંચે ઇન્દ્રિયના વિષયો સંધ્યાસમયે જોવાતાં આકાશના રંગ જેવા છે. આકાશમાં સવાર-સાંજ બુદ્ધા બુદ્ધા રંગ થાય છે, તે થોડા વખતમાં ખલાસ થઈ (ઉડી) જાય છે. ખાધું અને પેટમાં ગયું એટલે ખલાસ ! જોયું અને ચાલી ગયું એટલે ખલાસ ! એ સર્વ વિષયો ટૂંકો વખત રહી ઉડી જનારા છે અને ગયા પછી હતા જ નહિ એવા થઈ જાય છે. સ્વપ્ન આવ્યું, તેમાં રાજ્ય મળ્યું, શેઠાઈ કરી, આંખ ઉઘડી અને ખેલ ખલાસ ! ઇન્દ્રિય જાણી નગરો બન્યાં, ખાજી ખેંચી લેવાણી એટલે સર્વ ખલાસ ! વિજળીનો ચમકારો થયો, ઝગઝગાટ થયો અને પછી અંધારું ઘોર ! મૃગતૃષ્ણાના ઝાંઝવા પાછળ દોડ્યા, સ્થાને જઈને જોયું તો વાતમાં કંઈ માલ નહિ ! ઇન્દ્રિયના વિષયોની આ ખરી સ્થિતિ છે. ‘ ચાર દહાડાનું ચાંદરડું અને ઘોર અંધારી રાત ’ એ લોકોક્તિવાળી વાત છે.

પ્રિય મિત્ર, વહાલી સ્ત્રી, સગાંસંબંધીઓ વિગેરે સાથેના મેળાપ પણ સ્વપ્ન સરખો છે, ટૂંકો છે, થોડા વખતનો છે

અને ખસી જનારો છે. એ પણ ઈંદ્રજાળની કલ્પનાથી બનાવેલા નગર જેવો છે.

જ્યારે આ સંસારમાં આયુષ્ય ઘણું ચંચળ છે, સંપત્તિ સાથે આપત્તિ વળગેલી છે, ઈંદ્રિયના વિષયો ચપળ છે અને વહાલાનું મિલનસુખ સ્વપ્ના જેવું છે ત્યારે સમજી માણસે આમાં આનંદ ક્યાં માનવો? આનંદ માટે આપણે મહેનત કરી ધન મેળવીએ, પણ ત્યાં તો આપત્તિઓ સાથે જ આવે, છોકરાં કે સ્ત્રી વાસ્તે ઘર વસાવીએ ત્યાં તો એ કે આપણે ચાલ્યા જઈએ અને છેવટે આ જીવન પણ ઠેકાણા વગરનું અને ગમે ત્યારે રખડાવી પાડે એવું! ત્યારે આ સ્થિતિમાં આનંદ ક્યાંથી મેળવવો? આનંદ લેવા કેની પાસે જવું? એને ક્યાં શોધવો?

સુખ ક્યાં છે? તેની શોધમાં આપણે નીકળ્યા છીએ, સુખી થવું એ આપણી મનઃકામના છે; પણ જેનાથી, જેની ખાતર, જેના વડે અને જ્યાંથી સુખ મેળવવા માગીએ છીએ ત્યાં તો દુઃખનો પાર નથી, આનંદનું નામ નથી, સગવડનું ઠેકાણું નથી. ત્યારે આ સર્વ થોડા વખત રહેનારા પદાર્થો અને સંબંધ ઉપર આનંદ માટે આધાર રખાય? આ સંસારમાં કઈ વસ્તુ એવી છે કે જેમાંથી અથવા જેદ્વારા પ્રાણી આનંદ મેળવવા માટે પ્રયત્ન કરે?

શરીરની વાત કરી, સાંસારિક પદાર્થો અને સંબંધોની વાત કરી. હવે સ્થૂળ લાવોની વાત કરી તેનું અદ્યપસ્થાયિત્વ વિચારીએ.

(ગ. ૩) સવારે જે કમળ આનંદ આપે છે તે સાંજે બીડાઇ જતાં આનંદ નથી આપતું. યુવાન બળદ દોડતો હોય ત્યારે જે આનંદ આપે છે તે ઘરડો થઇ જાય ત્યારે પાંજરાપોળે

મૂકવા યોગ્ય થાય છે. સંપત્તિવાન-ધનવાનના જે પુત્રોને મળવામાં કે તેની ઓળખાણમાં આનંદ કે માન મનાય તેની સંપત્તિ જતાં તેના સાસુ' જોવું' ગમતું નથી. નવી ખરીદેલી મોટરની સ્પીડની વાતો કરતાં મલકાનાર બે-ત્રણ વરસે એમાં કચડ કચડ થતું સાંભળે છે ત્યારે એને બદલવાનો વિચાર કરે છે અથવા સ્કેપ-(કચરા)ને લાવે વેચી નાખે છે. યુવાનીનો રંગ ઉતરી ગયેલ સ્ત્રી સાસુ' જોવું' ગમતું નથી. આ સર્વ દરરોજના અનુભવના વિષયો છે. પ્રભાત અને તે જ દિવસ અહીં અલંકારિક લાષામાં સમજવાના છે. આજે-કાલે, સવાર-સાંજે, ઓણ-પોર : એવા અર્થમાં એનો ઉપયોગ છે તે સુગ્રાહ્ય છે.

ચેતન પદાર્થોમાં સ્ત્રી, પુરૂષ, અશ્વ વિગેરે સમજવાં. અચેતન પદાર્થો તે મોટરગાડી, વસ્ત્ર, અલંકાર સમજવાં. આ ચેતન-અચેતન સ્થાવર-જંગમ પદાર્થો એક વખત અત્યંત આનંદ આપે તેવા હોય, સુંદર મનોહર હોય, કાંતિથી પ્રકાશમાન હોય તે જ પદાર્થો જ્યારે પરિણામે વિરસ થઈ જાય છે, જ્યારે દૂધ કાઢીને લોચા વળે છે ત્યારે એનો નાશ થતો આપણે નજરે જોઈએ છીએ. આવું એક જ દિવસમાં બને છે. કોઈપણ ચરાચર પ્રાણી કે વસ્તુને લઈએ તો આમ જ થાય છે, છતાં આપણું મન સંસારને ચોંટ્યા જ કરે છે, એ એને વળગતું જ જાય છે, એ એને ચાટતું જ જાય છે. ખરેખર, ચેતન તો કોઈ ભારે જખડું છે ! એના ઉપર પ્રેત (Devil) ની અસર ખરેખરી જામેલી દેખાય છે. એ નજરે આખો ખેલ જુએ છે, છતાં એના ઉપર કાંઈ અસર થતી નથી અને જાણે દુનિયામાં બીજાને ગમે તેમ થયું પણ પોતાનો ગોટો તો જરૂર ચાલ્યો જ જશે. આવી તુચ્છ ખોટી ભ્રમણામાં પડી જાણી-જોઈને સંસાર-

રમાં અટવાયા કરે છે, તેને વળગતું જાય છે અને તેમાંથી સાર મળી આવશે એવા વલખામાં લાલચે એ ટંગાઈ રહે છે. એને સંસારનો પ્રેમ છોડવો ગમતો નથી, છોડવાની એની વૃત્તિ નથી અને છોડવાના એના માર્ગો નથી. એ અનિત્ય વસ્તુને ઓળખતું નથી, એનાં ઘરની ચીજોની કિંમત જાણતું નથી, એ આંખ ઉઘાડીને જોતું નથી અને સંસાર સાથે લાગીવળગી રહી તેના ઉપરનો રસ જરા પણ ઓછું કરતું નથી એની સંસારની આસક્તિનો ચિતાર આપ્યો હોય તો એમ જ લાગે કે એને અહીંથી કદી જવાનું જ નથી અને એ તો જાણે અહીં ઘરખાર કરીને બેસી ગયેલ છે. આવું માર્ગ મનડું છે. એ મનજીભાઈના તો ઘણા વખાણ કરવાના છે તે આગળ ઉપર યથાસ્થાનકે એકથી વધારે વખત થશે.

હવે જે ગીત શરૂ થાય છે તે અને પછીના સર્વ ગીતો ઘણી દેશીઓમાં ગાઈ શકાય છે. મુખ્યનો નિર્દેશ પ્રત્યેક ગીતની નીચે નોટમાં થશે. એને અસલ રાગ-રાગણીમાં પણ ગાઈ શકાય છે. એની ગેયતા અદ્ભુત છે, રસમય છે અને ન બેસે તો જેને આવડે તેની પાસેથી યાદ કરી લેવા લાયક છે. પ્રત્યેક ગીત બહુ સારી રીતે ચાલુ દેશીમાં ગાઈ શકાય છે. એની સંખ્યા ૧૨+૪=૧૬ની છે અને દરેક અષ્ટક છે.

અનિત્ય ભાવના—

::

ગેયાષ્ટક પરિચય—

લેખક મહાશય આ આત્માને એના સર્વ સંબંધો, એના આનંદ ઉત્સવો કેવા છે ? કેટલા વખતના છે ? અને છેવટે કેવા પરિણામવાળા છે ? તે બતાવવા ઇચ્છે છે. તેઓ એ સર્વ વસ્તુઓ અને ખૂદ શરીર પણ અનિત્ય છે એમ બતાવી એને ઉડો ઉતારી દે છે. તેઓ એ કાર્ય ખૂબ સરસ રીતે ગેયાષ્ટકમાં દર્શાવે છે તે આપણે જોઈએ.

ધ્રુવપદ—અરે ભાઈ ! તું તારા સગાસંબંધીઓની ચિંતા કર્યા કરે છે, તેઓનું શું થયું હશે ? શું થશે ? તેનો વિચાર કરી મનમાં મુંઝાયા કરે છે. જેલમાં પડ્યો પડ્યો પણ છોકરાઓ, ભાઈઓ, વડિલો શું કરતા હશે એની ચિંતા કરે છે ! અરે ! તારી ચિંતાની તે વાત શી કરવી ? જરા કોઈનું માથું દુઃખવા આવે ત્યાં તો દોડાદોડ કરી મૂકે છે અને ડોક્ટરોને ઉપરાઉપરી ટેલીફોન કરવા મંડી જાય છે. કોઈના લગ્નની, કોઈના સગપણની, કોઈની નોકરીની, કોઈના વ્યાપારની, કોઈના કંકાસની, કોઈની ખટપટની, કોઈની નિંદાની, કોઈના ભવિષ્યની તું ચિંતા કરે છે અને મનમાં મુંઝાયા કરે છે.

તારી દુનિયા ઘણી નાની છે. તેની પ્રશંસા-નિંદા માટે નિરંતર ગુંચવાયા કરે છે. તેઓની ચિંતા કરી તું અટવાયા કરે છે અને જાણે તારા વગર દુનિયા ચાલવાની નથી એવો તું ખ્યાલ કર્યા કરે છે; પણ એ તારી મુંઝવણ તદ્દન નકામી છે—ફેકટ છે. શામાટે ખોટી છે ? એ આપણે હમણા જ જોશું.

એવી જ રીતે તારા વૈભવની તું ચિંતા કર્યા કરે છે અને તેની ખાતર પાતળો પડી જાય છે. વૈભવ જાણે ચાલ્યો જશે,

હુંટાઈ જશે કે વેડફાઈ જશે એવો તને ભય રહ્યા કરે છે. બાણે મોટર કે હવેલી ચાલી જશે અથવા તો વેપારમાં મોટી નુકસાની થશે એવી તારા મનમાં મુંઝવણ થયા કરે છે.

વૈભવને માટે એવું છે કે રાજાને રાજ્યનો વૈભવ મીઠો લાગે તેટલો વેપારીને વેપારનો લાગે છે, અમલદારને અમલદારીનો લાગે છે, મુનોમને મુનીમગીરીનો લાગે છે અને જરા પણ અતિશયોક્તિ વગર કહી શકાય તેમ છે કે ભિખારીને તેના માગવાના ઠીકરાનો લાગે છે. આ વાત બારીક નિરીક્ષણથી જોસે તેવી છે. ‘અપને અપને તાનમે’, ગદ્દા બી મસ્તાન’ એ કહેવત સાચી છે. નિશાળનો માસ્તર, ઓપ્રીસનો આખો દિવસ ઘસડખોરો કરનાર કારકુન, ચોકી કરનાર લૈયો કે ચોરી કરનાર અઠંગબાજો સર્વ પોતાના તાનમાં મસ્ત રહે છે અને નાની ઓરડીમાં પણ વૈભવ માને છે અને એ એનો વૈભવ ચાહ્યો ન જાય તે માટે શ્રીકર-ચિંતા કર્યા જ કરે છે.

પૈસાની મુંઝવણની તો વાત જ શી કરવી ? એને મેળવતાં પીડા, જાળવતાં પીડા, વાપરતાં પીડા, ખોતાં પીડા, જતાં પીડા અને સર્વ પ્રકારે એના સંબંધી પીડાનો પાર આવે તેમ નથી; કારણ કે ધનની સ્થિતિ આ પ્રાણીએ કદી વિચારી નથી. કદાચ સહજ હડાપણુ આવે છે તો તે પણ ઘણુંખરું વૈભવ ગયા પછી જ.

ભાઈ ! આ પરિવાર અને ધન માટે તું ફેકટ મુંઝાય છે. તારું વર્તન જોઈને તને ‘મૂઠ’ કહેવો પડે છે. મૂઠ એટલે મૂર્ખ, અવિચારી પ્રાણી. તારા જેવો મહાન પ્રાણી થવાં યોગ્ય આત્મા તેને મૂઠ કહેતાં ખેદ થાય છે, પણ તું નીચેની હકીકત વિચારીશ ત્યારે તને લાગશે કે એ ઉપનામ તારે માટે

સર્વથા યોગ્ય છે અને તેથી તે તારા ઉપનામનું પ્રત્યેક ગાથાને છેડે પુનરાવર્તન કરવું પડ્યું છે.

તું સર્વને ‘ તારૂં પોતાનું ’ માનીને-તેને ‘ માઈં માઈં ’ ગણીને છાતી કૂટ્યા કરે છે પણ બીજાની વાત બાબુએ મૂક, તારાં પોતાનાં જીવનને જ તપાસ. તારૂં શરીર કેટલું તારૂં છે ? ક્યાં સુધી તારૂં છે ? જરા જો.

એક વન છે, એમાં વનરાજી ફાલીકુલી રહી છે, એમાં દર્ભ(ડાભડો)નું ઘાસ ઉગેલું છે, ઝાકળ પડી છે, ઝાકળના જળનું એક ટીપું એ દર્ભની છેડે વળગેલું છે, પ્રભાતનો પવન કુંકાય છે-હવે ડાભના છેડા પર રહેલા પાણીના ટીપાને નીચે પડતાં વાર કેટલી ? એ ક્યારે પડશે એ કહેવું તે કરતાં એ કેટલો વખત ત્યાં ટકશે એ વિચારવું જ બાકી રહે છે. એ ટીપા જેવું આ જીવન છે. એ ટીપાની જેટલી સ્થિતિ કાયમ ગણવાની ધૃષ્ટતા કરાય તેટલી આ જીવનની સ્થિતિ કાયમ ગણવાની ઉદ્ધતાઈ ગણાય. પડું પડું થઈ રહેલું એ ટીપું ગમે ત્યારે પડી જાય એ તો સમજાય તેવી વાત છે, પણ એ ત્યાં અમુક વખત જરૂર ટકશે એવી ગણતરી ગણીને હિસાબ થાય ખરો ? એવા ધોરણ ઉપર કાંઈ રચના થાય ? અને એવી રચના જે કરે તે કેવો ગણાય ? એને માટે આ પ્રાણીને ‘ મૂઠ ’ કહેવાની છૂટ લેખકે લીધી જણાય છે. અથવા એ ડાભના છેડા પર પડું પડું થઈ રહેલું જળગિદ્ધ અસાર છે-સાર વગરનું છે, નિરર્થક છે, દમ વગરનું છે, એની વાતમાં કાંઈ માલ નથી. એવા ટીપાની કદાચ થોડો વખત ટકી રહે તો પણ, ઉપયોગિતા શી ? આવશ્યકતા શી ? એમાં એને કે કોઈને લાભ શો ? એ કયા પ્રકારના લાભની સંભાવના પણ કરી શકે ?

આગળ ચાલતાં વિલવ અને પરિવારની ચિંતામાં રહેલી મૂઢતા વિશેષ પ્રકારે બતાવવાની છે. લેખકશ્રીના લયમાં આગળ વધ્યા જઈએ અને તેમ કરતાં પ્રત્યેક ગાથાની આખરે આ મુવપદ ફરીફરી બોલીએ.

આ ગ્રંથમાં ‘વિનય’ શબ્દ ઘણીવાર આવશે. વિનય એટલે વિનિવર્તન. કોઈ આડોઅવળો ગયો હોય તેને ઠેકાણે લઈ આવવો તે ‘વિનય’ કહેવાય. મોક્ષની અભિલાષા પણ ‘વિનય’ કહેવાય. આમરૂવાળું વિશિષ્ટ પદ્ધતિસરનું વર્તન વિનય કહેવાય. આ ગ્રંથના લેખકશ્રી વિનયવિજયજી ઉપાધ્યાયે પોતાની સાથે વાતો કરી છે અને પોતાને ઉદ્દેશીને વિનય નામથી સંબોધે છે. એ સુંદર શબ્દનો બહુ સારો ઉપયોગ લેખકશ્રીએ કર્યો છે. આપણે આપણી જાતને વિનય કહીને સંબોધી શકીએ. વિનય શબ્દ જ્યાં જ્યાં આવે ત્યાં ત્યાં આ અર્થ પ્રત્યેક સ્થાને સમજી લેવો.

૧. તેં અત્યારે પાંચે ઇન્દ્રિયના વિષયો સાથે દોસ્તી બાંધી છે. તને સાઈં સાઈં ખાવાનું મળે ત્યારે તું સુખ માને છે, તું સુંદર સ્ત્રી સાથે વિષય સેવવામાં લહેર માણે છે, તું ભ્રમરની પેઠે જે તે ફૂલ ઉપર બેસી તેનું મધ ચાટવામાં મજા માણે છે, તું હ્રધપાક-પુરી કે રસ-રોટલી મળે ત્યારે સખડકા લેતાં અમૃત પીતો હોય એમ ગણે છે, સુંદર રૂપ જોવામાં તારી આંખોનું ફળ મળતું હોય એમ તને લાગે છે, ઓપેરા ચાલતા હોય કે વાજિત્રના સુર જામ્યા હોય ત્યારે તારા કાન તૃપ્તિ માને છે. આવી રીતે તેં પાંચે ઇન્દ્રિયનાં સુખની સાથે ગાઢ સંબંધ માન્યો છે; જો કે એ ઇન્દ્રિયના વિષયની સેવનામાં વાસ્તવિક રીતે જરા પણ સુખ જેવું છે જ નહીં એ તને બતાવાય તેમ છે. તેં વિચાર કર્યો હોત તો તને સમજાય તેમ પણ છે, પણ એ તો

હ્રદપાક ખાધા પછી કે સ્પર્શસુખ ભોગવ્યા પછી તુરત વિચાર કર્યો હોય તો જ સમજાય તારે માટે હજી એ વાત આગળ ઉપર હાથ ધરીએ. પણ જેને તેં સુખ માન્યું છે, જે સુખ સાથે તેં દોસ્તી બાંધી છે અને જે સુખ મેળવવા તું હાથ-વરાળ કાઢે છે, ધમાધમ કરે છે અને જોખમ ખેડે છે તેને જરા થોડા વખત માટે સુખ માની લઈને ચાલીએ તો પણ તે સુખ કેવું છે ? કેટલું છે ? તે જરા વિચાર કરીને તું જો.

તેં માનેલું કોઈપણ સુખ જો. જરા ઉંડો ઉતરીને-વિચાર કરીને ઘરાબર તપાસજો. એ સુખ કેટલા વખત સુધી ચાલે તેવું છે તે જ પ્રથમ તો વિચાર. એમાં એ વાત છે: એક તો એ સુખ ઘણું જ થોડા વખતનું છે અને હાથને તાળી દઈએ એટલી વારમાં નાશ પામી જનારું છે એ બીજી વાત. હ્રદપાક ખાધો, સખડકો લીધો, જીભને હ્રદપાક અડ્યો, ગળ્યો લાગ્યો, પેટમાં ઉતરી ગયો-ખેલ ખલાસ ! આમાં મજા શી ? કેટલા વખતની ? અને પેટમાં તો હ્રદપાક હોય કે જેલનો જાડો રોટલો હોય એ સર્વ સરખું જ છે. એનાથી પણ વધારે સ્ત્રીસેવનની વાત છે, પણ તેનો ચિતાર આપણે સહ્યતા ખાતર ન ચીતરીએ; પરંતુ એમાં સુખ જેવું કંઈ નથી અને પછવાડેની સ્થિતિનો ખ્યાલ કરીએ તો અતિ તુચ્છ હીણપતલરેલી સ્થિતિ લાગે તેવી વાત છે. અરે આ તે સમજીની દશા હોય ? પાંચે ઇન્દ્રિયના વિષય-સુખો જેની સાથે તેં અત્યારે જીવજન દોસ્તી બાંધી છે અને જેની ખાતર આખો સંસાર રચ્યો છે તેમાં માલ શો છે ?

ઘોર અંધારી રાત્રી છે, વાદળાં ચઢ્યાં છે, વીજળીના ચમકારા થઈ રહ્યા છે. એ વીજળીના ચમકારાને જેટલો વખત લાગે તેટલો વખત તારૂં માનેલું સુખ ચાલે છે, લગભગ ક્ષણિક

છે, આબુ' ને લખકઝખક થઈ પર્યવસાન પામી જાય છે અને નટડી નાચે ને ચાળાચસકા કરે તેમ વીજળીના વિલાસના ખરાખર અનુકરણ જેવું તે છે. તેમાં તે તારો નિવાસ હોય ? તેમાં તે તારી સ્થિતિ હોય ? તેમાં તે ઘરડકા લેવાય ? તું કોણ ? ક્યાં આવી ચઢ્યો ? અને કેવી ચીજમાં માથાં મારે છે ? એ શરીરની અંદરની વસ્તુઓ કઈ છે અને કેવી છે ? તેનો ખ્યાલ તને આગળ છઠ્ઠી ભાવનામાં લેખકશ્રી ખરાખર આપશે, પણ તારા જેવા સમજી આવા તુચ્છ ઇંદ્રિયસુખની સાથે મૈત્રી કરે ત્યારે તો પછી તને 'મૂઠ' જ કહેવો પડે. તું ખરાખર વિચાર કરીને એ પાંચે ઇંદ્રિયના વિષયોને અને આખા સંસારના નાટકને યથાસ્વરૂપે ઓળખજે અને પછી તેમાં તને કાંઈ સ્થાયી, કાંઈ ગ્રહણ કરવા યોગ્ય, કાંઈ સંઘરવા યોગ્ય જણાય તો મારી સાથે વિચાર કરજે; બાકી અત્યારે આવા ઉપર ઉપરના ચમકારાને જોઈ તું ફસાઈશ નહિ.

વીજળીના ચમકારા સાથે સરખામણીમાં અત્યારના પક્ષ-પાઉડર આદિ કૃત્રિમ સાધનોથી સુશોભિત (Butterfly or flapper) બનેલી 'ફેશનેબલ' ગણાતી સ્ત્રીઓ આવી શકે. કામદેવની પુતળીઓ સંસારનું સત્યાનાશ કાઢે છે એ હકીકત હવે તો પશ્ચિમનો વિચારકવર્ગ પણ જોઈ શકે છે, પણ ઉપરચોટીઆ કહેવાતા સુધારાએ આખા ચારિત્રના પ્રદેશને કેટલો શીર્ણવિશીર્ણ કરી નાખ્યો છે તેનો ઇતિહાસ તો હવે પછી લખાશે. હિંદ એ માર્ગે જ ચાલવા લાગ્યું હતું, પણ એને એનો ઇતિહાસ જુદો લખાય એવી સાદાઈ શીખવનાર હતા અને છે. એથી નશીબે એ ધસારાથી કદાચ ખચી જશે એમ લાગે છે.

આ વીજળીના ચમકારાની લાલચમાં ભૂલેચૂકે કોઈ ભૂલ ન

ખાઈ જાય, એ વાત પુનરાવર્તનના ભોગે પણ વારંવાર ઠસાવવા યોગ્ય છે. વીજળીના વિદાસ અને નાચનારીના વિદાસ બરાબર સરખાવવા યોગ્ય છે. મૂળ લયમાં હજી આગળ વધીએ. ત્યાં એ જ સુરની વાતો હજી કરવાની રહે છે.

૨. આવી રીતે જીવન અનિત્ય સમજાવ્યું, વિષયસુખની દોસ્તી અનિત્ય બતાવી, આખા સંસારના પ્રપંચને વીજળીના ઝબકારા સાથે સરખાવી ક્ષણસ્થાયી સ્થાપિત કર્યો; પણ આ ભાઈસાહેબને જીવાનીનો તોર છે, એને એ વાતમાં હજી તો ‘હંબગ’ જેવું લાગે છે. એ અત્યારે જેને ગદ્દાપચ્ચીશી કહે છે તેમાં છે અને વાંકો ચૂકો ચાલે છે, માથે વાંકી ટોપી મૂકે છે અને જીવાનીના અનેક અત્યાચારો કરે છે. એના ચાળાનાં વર્ણન કર્યાં હોય તો હસવું આવે તેવી વાત છે. એ સમાજમાં કપડાં પહેરી ડાહ્યો-ડમરો થઈને ખેડો હોય ત્યારની વાત જીદી છે, પણ એની જીવાનીના રંગ જ્યારે એ ઘરમાં અથવા રાત્રે રખડીને બતાવે ત્યારે એની વાત, એનો મિજાજ, એનો દમામ એમ થઈ જાય છે, અને એ સ્ત્રી સાથે એકાંતમાં હોય ત્યારે તો તદ્દન ઘેઘો થઈ જાય છે. ત્યારે એ જીવાની શી ચીજ છે એ વિચારીએ.

મોહરાજ ‘વસંત’ના મિત્ર તરીકે યૌવનને મોકલે છે. એનો દેખાવ મોહક છે પણ એની પછવાડે આપત્તિઓ ભરેલી છે. એ જીવાનીના જોશમાં પ્રાણીને વિવેક, મર્યાદા કે વિચાર રહેતા નથી, એ પોતાની જાતને અમર માની મોજશોખ અને તોફાન કરે છે, જીવાનીના મદમાં અનેક દુષ્કૃત્યો કરે છે, પાપો સેવે છે, સદ્દા ખેલે છે, દારૂ પીએ છે અને પરસ્ત્રીમાં રમણ કરે છે. એના ખાવાપીવામાં ઠેકાણું રહેતું નથી, વખત-કવખતે

ગમે ત્યાં મુખને સ્વાદિષ્ટ લાગે તેવું ખાય છે અને જાણે શરીરની એ સ્થિતિ કાયમ રહેશે એમ માની તેદ્વારા પાર વગરનાં અત્યાચારો કરે છે; પણ એ જીવાની ખરેખર કુતરાની પુંછડી જેવી વાંકી જ છે. એના સપાટામાં આવનાર પણ વાંકા ટેડા થઈ જાય છે, પણ ‘જોખનીઆનો લટકો દહાડા ચાર જો’ એ વાત ખરેખરી બને છે. એ જીવાની તો જોતજોતામાં ચાલી જાય છે અને પછી આંખે ચશમા આવવા માંડે, દાંત હાલવા માંડે, બાલ સફેદ થવા માંડે—ત્યારે આ જીંદગીમાં જીવાનીના જીવસામાં કરેલા અત્યાચારોનાં ફળો ભોગવવાં પડે છે. પછી અપચા થાય, દાંતની દવા કરવી પડે, છાતી દુઃખે, ઘસારા થાય વિગેરે. પણ આ ડહાપણ ઘણાખરાને બહુ મોડું આવે છે. જીવાનીને ‘દિવાની’ એટલા માટે જ કહેવામાં આવે છે, પણ એ આવેલી ચાલી જલ્દી જાય છે અને જરૂર જાય છે.

એ જીવાનીને વશ થઈ પ્રાણી તદ્દન પરવશ બની જાય છે, પોતે કોણ છે? એનું પણ એને ભાન રહેતું નથી, પોતાનું વિશિષ્ટ તત્ત્વ એ ભાળતો નથી અને એની બુદ્ધિમાં પણ એટલો ફેરફાર થઈ જાય છે કે એને સ્વપ્નાં પણ ખોટા માર્ગનાં જ આવે છે, એનાં મનોરાજ્યમાં ચારે બાજુએ યુવતીઓ રાસડા લે છે અને એ સાડું સાડું ખાવાનું, સ્ત્રીસેવનનું, રખડવાનું, નાટક-સિનેમા જોવાનું અને ધમાલ કરી દરેક ઇંદ્રિયોને તૃપ્ત કરવાનું જ ચિંતવન કરે છે. આવી રીતે એ ઇંદ્રિયોને વશ કરવાને બદલે પોતાની કલ્પનાશક્તિના દુરુપયોગથી ઇંદ્રિયોને વશ બની જાય છે અને બધો વખત એની તૃપ્તિનાં વલખાં માર્યા કરે છે. એની નજરની તુમાખી, એની વચનની બીનજવાબદારી, એના વર્તનની અચોક્કસતા એને ‘પરવશ’ બનાવે છે અને જાણે એનામાં કોઈ જાતનું ભૂત ભરાયું હોય એમ વિચારશીલને જરૂર લાગે છે.

થોડા દિવસ રહેનારી દિવાની જીવાનીને વશ થઈ આવી રીતે વિચિત્ર વર્તન કરનાર કડવાં ફળ કેમ ન પામે? પરલવની વાત બાબુ ઉપર રાખીએ તો આ લવમાં પણ એને અત્યાચારનાં ફળો કેમ મળ્યાં વગર રહે? અને જીવાનીના શોખ ઘડપણમાં કેવા નાચ નચાવે છે તે કાંઈ આપણું અજ્ઞાણું નથી. ખાઈ ન શકાય એટલે મનમાં કચવાટ થાય, ખાય તો અપચો થાય અને પછી તો ગાંડીઆનો ભૂકો કરીને પણ ખાવો પડે અને રાખડી પીને દિવસો કાઢવા પડે! પરવશ પ્રાણી શું શું ન કરે? અને કરે એટલે પછી ફળ તો જરૂર પામે એમાં કાંઈ નવાઈ નથી. અને રસપૂર્વક સેવેલા ઇન્દ્રિયના વિષયો પોતાનું વૈર બરાબર લે છે. કેટલાક તાત્કાલિક લે છે અને કેટલાક લાંબે વખતે લે છે. આટલા ઉપરથી જણાય છે કે ચાર દિવસનાં ચાંદરડા જેવી જીવાની પણ દેખીતી રીતે અનિત્ય છે, જોતજોતામાં આવીને નાશ પામી જાય તેવી છે અને જાય ત્યારે પોતાની પાછળ ઘણો કચવાટ મૂકી જાય તેવી છે. એને પરિણામે ગમે તેવાં આકરાં દુઃખો અહીં અને આગળ ખમવાં પડે તેમ છે તે ચોક્કસ સમજાય તેવી વાત છે.

કદાચ સફલાગ્યે કોઈ પ્રાણી જીવાનીમાં પણ લોજન કે સ્ત્રીના પાસમાં પડતો નથી અને સ્વત્વ જાળવી રાખે છે તેની પણ જીવાની અંતે જરૂર જાય છે. અહીં કહેવાની વાત એ છે કે જીવાની જેવી સ્થિતિ જેના ઉપર અનેક સ્ત્રી-પુરુષોનો મહાર ખંધાયલો હોય છે તે પણ અનિત્ય છે, લાંબો વખત ટકનારી નથી અને જાય ત્યારે પોતાની પછવાડે વધારે ઓછો કચવાટ જરૂર મૂકી જાય છે.

જીવાની કેવો કચવાટ મૂકી જાય છે તે તો વૃદ્ધના-

જરાવસ્થાના ખારીક અવલોકનથી ખરાખર ખ્યાલમાં આવે તેવું છે. જીવાનીના લટકામટકાવાળી સ્ત્રીઓને ખાળ સફેદ થવા માંડે ત્યારે કેવી દશામાં જોવાય છે અને ગુપ્ત વ્યાધિની વાત ખાબુએ રાખતાં તેમનાં મનનો પરિતાપ અસહ્ય થઈ પડે છે. યુરોપની જનતામાં એવી પ્રથા છે કે જ્યારે જ્યારે જે કોઈ સ્ત્રી પોતાના રૂપાતિશયના કારણે સર્વ કોઈનું ધ્યાન ખેંચે છે ત્યારે ત્યારે તેને તેનું પદ આપવામાં આવે છે. ગામની, પ્રાંતની, દેશની અથવા તો આખા યુરોપની એક ‘રાણી’ જે વર્ષ એનો મહિમા ચોર હોય છે. એની છબીઓ, સરવસો અને ધમાલો ચાલે છે, પણ પછી પાંચેક વર્ષમાં અંધારી રાત આવે છે ત્યારે કોઈ તેની સામું પણ જોતું નથી. પક પાઉડરના લપેડા અતે ખલાસ થાય છે. આવા જોતજોતામાં ચાલ્યા જનારા અને માનસિક, શારીરિક ગ્લાનિ પછવાડે મૂકી, જનારા ‘જોખન’ ઉપર આધાર રાખે તેને ઉપાધ્યાયશ્રી ‘મૂઠ’ કહે છે અને એની ખાતર પડી મરનારને બીજી વાર મૂઠ કહે છે.

૩. આ તો જીવાનીની વાત થઈ. ચાર દહાડાનો ચટકો શું છે તે તમે જોયું, પણ ખરી ખૂબીની વાત તો એ છે કે ઘડપણમાં શરીર તદ્દન ખલાસ થઈ ગયું હોય, માથા ઉપર ખાળ સફેદ થઈ ગયા હોય, કપાળમાં કરચલીઓ પડી ગઈ હોય અને ટૂંકામાં કહીએ તો શરીર તદ્દન હાડપિંજર જેવું થઈ રહ્યું હોય, મરવાને વાંકે જીવાતું હોય અને તલમાંથી તેલ કાઢી લેવામાં આવે અને પછી ઢોરને ખવરાવવા યોગ્ય રસકસ વગરના ખોળ જેવું શરીર થઈ ગયું હોય ત્યારે પણ આ પ્રાણી કામદેવના વિકારોને છોડતો નથી. એનું શરીર ન ચાલે તો એ સ્ત્રીઓ સાથે ચાળાચેષ્ટા કરવામાં રસ લે છે, સ્ત્રીઓની

સામું જોવામાં મળા માણે છે, કામની કથાઓ કરવામાં આનંદ ભોગવે છે અને જાણે કામદેવના વિકારોને કોઈ પણ પ્રકારે માર્ગ આપવામાં એને જીવનનું સાર્થક્ય લાગે છે.

ભર્તૃહરિ એક બહુ સુંદર રૂપક રજુ કરે છે. કુતરો કાણો હોય, એને આખે શરીરે ખસ થઈ હોય, શરીર પરના બાળ ઉડી ગયા હોય, પૂછડી પણ અરધીપરધી કપાઈ ગઈ હોય, કાને સાંભળી શકતો ન હોય, ઘરઘરના ટૂકડા ઊઠાવતો હોય અને સર્વત્ર હડધૂત થતો હોય—આવો કુતરો પણ કુતરીને દેખી તેની પાછળ દોડે છે ! ખરેખર ! કામદેવ તો મરેલાને એક વધારે પાટુ મારે છે.

તમે જીવાની ખોઈ ખેડેલા ઘરડા ખખોની વાતો સાંભળી હોય તો તમને ખરેખર વિચારમાં નાખી દે. જેણે જીવાનીમાં રખડવાનો ધંધો કર્યો હોય તે ઘડપણમાં શું કરે એ શિષ્ટ ભાષામાં કહી શકાય તેમ નથી, પણ એ સ્ત્રીની વાતો અને વિકારની દશાના કુતરા જ રહે છે. શરીર ન ચાલે ત્યારે મન વધારે ઉછાળા મારે છે. કામદેવનું જોર તો એવું છે કે એની ખાતર ૭૦ વર્ષના ડોસાઓને પણ ડોશી સાથે એકાંતમાં સુવાની ના પાડવામાં આવી છે. એવા ડોસાઓના કેસ પણ કોરટમાં આવ્યા કરે છે. ઘડપણની અસર શરીર ઉપર થાય ત્યારે મનનો માર્ગ કેટલો વધારે મોકળો બને છે તેની ખાતર તો મોટા નાટકો લખાય તેમ છે.

એક પ્રશ્ન વિચારવા જેવો છે. આપણે જીવાનીને ‘ ગદ્દા-પચીશી ’ ઉપર કહી, પણ જીંદગીમાં એથી પણ વધારે લયનો સમય ચાળીશથી પચાસ વર્ષ લગભગમાં આવે છે. જીવાન

માણસ વિરહ સહશે, પરદેશ ખેડશે અને અગવડો ખમશે, પણ આઘેડ વયે માણસને સર્વ ચાલી જતું—હાથમાંથી સરી જતું લાગે છે. એને આ લોગવી લઉં કે પેલું લોગવી લઉં—એમ થનગનાટ થયા કરે છે અને તેથી જીવાની ઉતર્યા પછીની અને તદ્દન ઘડપણ આવી ગયા વચ્ચેની વય વધારે ‘જેખમ-કારક’ હોઈ ખાસ સંભાળવા લાયક છે, એવો મત હાલમાં વધારે જોર પકડતો જાય છે.

અહીં આપણે વિચારવાની વાત એ છે કે વિષયો તો જરૂર જવાના છે, છોડી દેવા પડવાના છે, પણ કામદેવ આ પ્રાણીને તદ્દન ખરખર ખોરડી જેવી સ્થિતિએ પહોંચ્યા છતાં પણ નચાવે છે, ફસાવે છે અને તેની પાસે ચાળા કરાવે છે. અનિત્ય પદાર્થ પરની આ રૂચિનું વધારે વર્ણન કરતાં પણ શરમ આવે તેમ છે. વસ્તુસ્વરૂપ સમજવું હોય તેણે આવી મૂર્ખતાભરેલી દશા પણ ધ્યાનમાં રાખવા યોગ્ય છે.

૪. એક બીજી યુક્તિ રજી કરી અનિત્યભાવ ખડું સુંદર રીતે લેખકશ્રી રજી કરે છે. દેવતાઓને રણવા-કમાવાની ખટપટ નથી, અમૃતપાન કર્યા કરે છે, નાટકો જીએ છે, લીલોતરીથી આંખોને તૃપ્તિ આપે છે, અમૂલ્ય રત્નોથી પ્રકાશ પામે છે, એક સરખું સુખ દેવાંગનાઓ સાથે લોગવે છે અને આખો વખત ફીડા, આનંદ અને રણવાની ફીકર વગરનું સુખી જીવન ગાળે છે, દેવોને દુઃખનો ખ્યાલ પણ આવતો નથી, ત્યાં જીવનકલહ નામનો પણ નથી, વળી એમનાં આયુષ્ય પણ ખૂબ મોટાં હોય છે, જીવનપતિના દેવો પણ એક સાગરોપમ જીવે છે, ખાર દેવલોકમાં તેથી વધારે સાગરોપમો અનુભવે છે અને અનુત્તરવિમાનમાં સર્વાર્થસિદ્ધના દેવોનું આયુષ્ય ૩૩ સાગરોપમનું હોય છે.

એક સાગરોપમ શું તેનો ખ્યાલ કર્યો હોય તો કરોડો, અબજો, ખર્ચ અને નિર્ધર્મ વર્ષોએ પણ એનો પાર આવે તેમ નથી. આવું સુખ દેવો આટલા લાંબા વખત સુધી ચાલુ રીતે વગરસંકોચે અને વગર-સ્ખલનાએ ભોગવે છે, પણ એમાં મજાની વાત એ છે કે અંતે તેનો પણ છેડો આવે છે. કરોડો વર્ષ સુખ ભોગવ્યા પછી અંતે ત્યાંથી ખીજે મનુષ્ય કે તિર્યચમાં જવું પડે છે, ગર્ભમાં ઉત્પન્ન થવું પડે છે અને પછી તો એકડે એકથી નવી બાજી મંડાય છે.

હવે તારી સાંસારિક કોઈ ચીજ દેવતાના ઓછામાં ઓછા આયુષ્ય સમય જેટલી પણ ચાલે તેમ છે ? અરે ! એવું દેવતાનું સુખ પણ અંતે પૂરું થઈ જાય છે ત્યારે તું તે શેમાં રાખ્યોમાખ્યો રહે છે ? તું જરા ઉંડો ઉતરીને ખૂબ વિચાર કર. આ એક નાનકડી ઓપ્રીસ કે દુકાન મળી કે પાંચ-પચીસ વીઘા જમીન મળી કે નાનું-મોટું રાજ્ય મળ્યું તેમાં વળ્યું શું ? અને તે પણ કેટલાં વર્ષ ? પછી તો મૂકીને જવું પડે અને પછવાડે લડાઈ, કંકાસ કે કોર્ટના કિસ્સા થાય તેને ખાતર તું પડી મરે છે, સુખે ખાતો નથી, ઉંઘતો નથી, ઠરીને ઠામ એસતો નથી અને આખો વખત ઉપાધિ કર્યા કરે છે; પણ તે કોને માટે અને કેટલા વખત માટે ?

જો તારું સુખ-માનેલું સુખ નિરંતર રહે તેવું હોય, તારે એને કદી છોડવું પડે તેમ ન હોય અને તું જ્યાં જ ત્યાં સાથે આવે તેવું હોય-તો તો તું તેની ખાતર ગમે તેટલું કર. બાકી, યાદ રાખજે કે દેવતાઓ મોટા આયુષ્યવાળા હોય છે છતાં તેને પણ આયુષ્યના છ માસ બાકી રહે છે ત્યારે વૃથા જન્મ વ્યતીત કર્યા સંબંધી માથાં પછાડી પસ્તાવા કરવા પડે છે અને

તને તો એના કરોડમા ભાગનું સુખ નથી અને કરોડમા ભાગ જેટલો વખત ચાલે તેવું પણ નથી—ત્યારે તું તે શેના ઉપર મોહ્યો છે? આ પ્રશ્ન તારે ખૂબ વિચારવા જેવો છે. વળી તારે તો આગળ ગીત ગવાતાં હોય, પડખે બિરુદાવળી બોલાતી હોય, બે બાજુ ચામર વીંઝાતાં હોય તો તો સંસારમાં માણુ; પણ આ તો વાતમાં કંઈ માલ નથી. મહામુશીબતે જન્મે—ઉધારના ટાંટીઆ મેળવનાર તું શેના ઉપર આ સર્વ ધમાલ કરી રહ્યો છે? કંઈ સ્થિર વસ્તુ તને મળી છે અને તે કેટલી ચાલશે? જરા વિચાર, ખૂબ વિચાર, ઉંડો ઉતર! વાસ્તવિક રીતે તો તું માને છે તે સુખ જ નથી, પણ હોય એમ માનીએ તો પણ એ કેટલું અને ક્યાં સુધીનું?

૫. હવે તારી આબુબાબુ બે, તો ત્યાં પણ તને ક્ષણ-ભંગુરપણું—અનિત્યભાવ દેખાઈ આવશે. જરા વિચાર, તારાં સ્મરણો તાજાં કર અને ખ્યાલમાં લે.

બાળપણમાં જેની સાથે તેં રમતો ખેલી, જેની સાથે તું ગીલી દાંડા (મોઈદાંડીઆ) રમ્યો, જેની સાથે સાત ટાપ-લીઆ દા લીધા, જેની સાથે લખોટા કે છૂટ દડીના છૂટા ઘા રમ્યો—તેમાંના ઘણાએ સ્મશાનમાં પોઢ્યા, તેં તેમને રાખ થતાં જોયા. તારા વડીલો જેની તેં પૂજા કરી, ભાવભક્તિથી સેવા કરી અથવા તારા ગુરૂઓ જેમણે તને કંઈક જ્ઞાન આપ્યું અને તેં જેમને ભાવથી પંચાંગ પ્રણામ કર્યા તે પણ ભસ્મ થઈ ગયા. તેઓમાંના કોઈ કોઈની ચિતા તો તેં તારે હાથે સળગાવી (ચિતાવી).

વળી તારા અનેક મિત્રો, દોસ્તો અને સંબંધીઓ જેની સાથે તેં ચર્ચા—વાર્તાઓ કરી, વાતોનાં ગપ્પાં માર્યાં, અલક-મલકની કથાઓ કરી, જેમની સાથે તકરાર અને વાદવિવાદ

કર્યા, જેમની સાથે ભાષણો કર્યા, જેમનાં ભાષણો સાંભળ્યા, જેમની સાથે ડીઝેટીંગ સોસાયટીના મેંબર (સભ્ય) થઈ પ્રીતિ-પૂર્વક પક્ષવાદ કર્યા-તેમાંના પણ ઘણાખરાને તેં તારે હાથે સ્મશાને પહોંચાડ્યા અને એની બળતી ચિતાના ભડભડાટ અવાજ તેં સાંભળ્યા અને તેને બાળતી અગ્નિની જ્વાળાઓને રાતા-પીળા રંગના ભડકાઓ સાથે તેં આકાશમાં ચઢતી અને તને વ્યાકુળ કરતી અનુભવી.

તારે જેના વગર ન ચાલે એવાં તારાં અનેક સંબંધીઓ ગયા. કંઈકની અતિ સુંદર આદર્શ પત્ની ગઈ હશે, કંઈક પત્નીઓ વિધવા બની જૂરતી હશે, એકનો એક છોકરો ચાલ્યો ગયો હશે, હૃદય ખાલી કરવાનાં સ્થળ જેવાં વિશ્વાસુ મિત્રો ગયા હશે, રળીને રોટલા ખવરાવનાર દીકરા ચાલ્યા ગયા હશે, ઇંદ્રાણીને યાદ કરાવે તેવી પુત્રીઓ ગઈ હશે-કંઈક કંઈક ગયા હશે અને તેમને લાકડાની ચે ઉપર જાતે મૂકી આવ્યા હશે.

પ્રત્યેક પ્રાણીને અનેક વહાલાનો વિયોગ થયો હશે અને કંઈકના સંબંધમાં તો ‘ દિવસ ગણુંતાં માસ ગયા, ને વરસે આંતરીઆ; સુરત ભૂલી સાહિબા, ને નામે વિસરીઆ ’ જેવું પણ બન્યું હશે. અત્યારે ગયેલાના ચહેરા પણ સંભારતાં યાદ આવતાં નહિ હોય અને કૈકનાં નામ પણ ભૂલાઈ ગયાં હશે.

આવા અત્યંત વહાલા, દિલોબ્ધન, પ્રિય, પૂજ્ય કે પ્રતાપી ગયાં, તેમને સ્મશાનમાં મૂકી આવ્યાં, તેમની કાયા અગ્નિમાં જળી અને તેની રાખોડી થતાં જોઈ અને છતાં તું હજી છાતી કાઢીને, મુછને મોગરો લગાવીને, આંખ પર ચશ્મા ચઢાવીને, કાનમાં અત્તરના પુંભડાં ઘાલીને, ચમચમ અવાજ કરતાં છુટ પહેરીને,

ટોપીને વાંકી મૂકીને, હાથમાં સીગારેટ લઈને ચાલે છે અને જાણે કદી મરવું જ નથી, જાણે બીજા સર્વ ગયા પણ તું તો અમરપદ્મે લખાવી લાગ્યો છે એમ ધારે છે ! તને શું કહીએ ? તારી કયા શબ્દોમાં વાત કરીએ ? તારે માટે શો તોલ બાંધીએ ?

તું તો જાણે થોડા-ઘણા વૈભવને તારો માની બેઠો છે અને નાનકડી તારી દુનિયાને રમાડવાનો ઇબ્બરો સદાકાળ માટે લઈને બેઠો છે અને તારાં આ સો-પચાસ વરસ માટેના ધર્મ-શાળા જેવાં ઘરને ‘ઘરનાં ઘર’ માની બેઠો છે અને મનમાં માને છે કે બીજા લલે ગયા, પણ આપણો તો ગોટો ચાલ્યો જશે. વીશ વર્ષનો થાય ત્યારે ચાળીશ સુધી જીવીશ એમ માને છે, પણ સાડનો થાય ત્યારે સીત્તેર ઉપર ધ્યાન રહે છે અને મુખેથી જીવંતીની અસ્થિરતાની વાત કરતો જાય છે, પણ ઉંડાણમાં ખાત્રી હોય છે કે પોતે હજી દશ-વીશ વર્ષ તો જરૂર કાઢી નાખશે. સીત્તેર એંશી વર્ષના પણ એવી જ આશામાં રહે છે. કોઈ પણ વ્યક્તિનો કાર્યક્રમ જોશો તો તેમાં પણ પાંચ-દશ વર્ષની હયાતીનો હિસાબ જરૂર હોય છે. તાવ આવે ને ઉપડી જતાં અન્યને જુએ, પ્લેગ કોલેરાના કાળા કેર જુએ, ક્ષયના ઘસારા જુએ, લકવાના પક્ષ આઘાત દેખે, હાર્ટફેલ થતાં દેખે પણ એ સર્વ બીજા માટે ! એને અંદરથી ખાત્રી છે કે આપણને એ વાત સાથે લેવાદેવા નથી. આપણું તો જરૂર આમ ને આમ ચાલ્યું જશે. એ ભાવ વય વધવા સાથે વધતો જાય છે અને ઘડપણમાં તો આખું શરીર ઘરડું થાય છે, પણ જીવનાશા ઘનાશા ચ જીર્યતોડપિ ન જીર્યતિ (જીવનની અને ધનની આશા તો ઘરડાને પણ ઘરડી થતી નથી.)

હવે આવી તારી વિચિત્ર માન્યતાને શું કહીએ ? આંખો

ઉઘાડી રાખી હાથે કરી ખાડામાં પડે એવા પઠિતમૂર્ખને શું ઉપદેશ આપીએ ? તેઓ માટે (ગ્રંથકર્તા કહે છે કે) એક જ શબ્દ છે—તેઓના આવા પ્રમાદને ધિક્કાર છે !

સમજી માણસ આથી વિશેષ શું કહે ? તિરસ્કારનો ટૂંકો શબ્દ મૂકી દઇ લેખકે કમાલ કરી છે. તેજ માણસને ટુંકારો હોય, પછી વધારે આકરા શબ્દો તો નકામા છે, બીનજરૂરી છે. કહેવત છે કે ‘તેજ(ઘોડા)ને ટુંકારો અને ગધેડાને દફણાં.’

ચારે બાજુ અનિત્યપણું જોઈ રહ્યો છે તે ઉપર પૂર્ણ વિચાર કર. આ વાત ખૂબ વિચારવા જેવી છે અને વિચારતાં જચી જાય તેવી છે.

૬. આ તો મિત્રો, વડીલો અને સ્નેહીઓની વાત કરી, પણ સર્વ ભાવો એવા જ પ્રકારના છે તે પણ તું જરા જોઈ લે.

એક પ્રાણી આજે રાજા થાય, હાઈકોર્ટનો જજ થાય, વ્યાસપીઠને ધુજાવનાર વક્તા થાય, બજારોને ખજાણાવનાર મોટો વેપારી થાય કે ગમે તે થાય, પણ પછી છેવટે શું ?

કોઈ પાંચ ઇંદ્રિયવાળો થાય, કોઈ ચારવાળો થાય અને એ પ્રમાણે વધતી—ઓછી ઇંદ્રિયવાળા થાય. કોઈ રૂપવાન થાય, કોઈ કીર્તિશાળી થાય, કોઈ પ્રભાવશાળી થાય, કોઈ સીનેમાના ‘સ્ટાર’ થાય, કોઈ નાટકમાં સાત વાર ‘વન્સમોર’ કરાવનાર થાય—આ સર્વ ચેતનભાવો છે. હાલતાચાલતા ત્રસ છવો અને સ્થિર રહેતા એકેંદ્રિયો સારા અથવા ખરાબ વિચિત્ર ભાવો પ્રદર્શિત કરે છે એ પણ સર્વ ચેતનભાવો છે.

સુંદર રાજમહેલ, ભવ્ય હવેલી, મૂલ્યવાન ફરનીયર, સોના-

રૂપાના પાત્રો, આકર્ષક કોકરી (રકાળી, ખ્યાલા, પ્લેટ વિગેરે), હીરામોતીનાં ઘરેણાં, સોનાનાં અલંકારો, ઝરૂખા, મહેલ કે મઢી, છત્રીપલંગ કે હાંડીઝુમર, છબીઓ કે ચિત્રો, પુતળાંઓ કે રમકડાંઓ—આ સર્વ અચેતન ભાવો છે.

એ સર્વ ચેતન અને અચેતન ભાવો દરિયામાં મોનાં આવે તેમ એક વખત ઉછળે છે અને પાછા પડી જાય છે, એમ અનેક વાર ઉછાળા મારે છે અને પાછા મહા-સમુદ્રમાં લય પામી જાય છે. જ્યારે ચઢે છે ત્યારે એ સપાટી ઉપર દેખાય છે અને વાંસ વાંસની ફલાંગો ભરે છે, પણ અંતે થોડા વખતમાં શમી જાય છે અને શમે ત્યારે એનું નામનિશાન પણ રહેતું નથી, એ મોણું ઉછળ્યું હતું એમ કોઈને યાદ પણ આવતું નથી. અનેક મોનાંઓ તો એવાં હોય છે કે એ ઉછળ્યાં અને શમ્યાં એની વાત કોઈ જોતું કે જાણતું પણ નથી. આ દુનિયામાં ધમાલ કરતા અને દેખાવ કરતા ચેતન અને અચેતન સર્વ ભાવોની આ સ્થિતિ છે.

પરમાણુઓ અનેક રૂપ ધારણ કરે છે. પ્રાણી અનેક જન્મો લે છે એ એનાં જુદાં જુદાં રૂપો છે. એક રૂપ મૂકી બીજું લે છે, બીજું મૂકી ત્રીજું લે છે, એમ અનેક વાર ઉપર આવે છે અને પાછાં લય પામી જાય છે.

સ્ત્રીઓ ટોળે મળીને કૂટે ત્યારે ચાર બાઈઓ ટોળાં વચ્ચે આવી થોડી વાર ઘૂમે છે અને પાછી ટોળામાં લળી જાય છે, તેમ આ પ્રાણી પણ તારાની પેઠે જરા વખત ચમકારો બતાવી, થોડામાં થોડો પાઠ લજવી પાછો અસ્ત થઈ જાય છે. ઘણા તો કૂટતાં ન આવડતું હોય તો વચ્ચે આવ્યા વગર પણ વીસરાઈ

થઈ જાય છે, એ વચ્ચે આવે કે ન આવે પણ એ વીસરાળ થઈ ગયા પછી દુનિયાને બીજી એટલી ખટપટ હોય છે કે એનું શું થયું અને ક્યાં ગયો ? તેની વાત પણ કોઈ યાદ કરતું નથી.

એવી રીતે ભાંગેલા ટેબલને કે સડીને પડી જતાં ઝાડને કોઈ સંભારતું નથી અને ભાંગેલ ફરનીચર ‘ભંગાર’ ને ભાવે વેચાય છે. કોઈ પણ જીવતાં પ્રાણી કે અચેતન પદાર્થની આ સ્થિતિ છે. હવે એના ઉપર તે મોહ શો કરવો ? અને એની ખાતર બધું હારી કાં જવું ?

આપણા સગાસ્નેહી અને ધનનો સંબંધ છે તે તો નાટક જેવો છે. કોઈ ચમત્કારથી રાજકુલિ કે નગરઉદ્યાન ખતાવે તેને ઇંદ્રજાળ કહે છે. આપણા નાટકો કે સીનેમા પણ એ જ મિસાલના છે. સગાઓ સાથેનો સંબંધ પંખીના મેળા જેવો છે. જુદી જુદી દિશામાંથી આવી રાત્રે એક ઝાડ પર બેઠાં, સવાર પડી કે સૌ સૌને રસ્તે પડી જાય છે. ધર્મશાળામાં વટે-માર્ગીઓ એકઠાં મળે અને વખત થાય એટલે ચાલવા માંડે-એવો આ સર્વ ખેલ છે. એ ખેલ ચાલે તેટલો વખત તો ખોટો છે એ વાત બાબુએ રાખીએ છીએ, પણ કાયમ રહેવાનો નથી એ વાત તમારા ધ્યાન પર અત્ર ખાસ ઠસાવવાની જરૂર છે.

આવા ચેતન, અચેતન પદાર્થો પર કે સ્વજન ધનના સંમિલન પર જે રાચીમાચી જાય, જે એની ખાતર શું શું કરી નાખે, એને રડતાં જોઈ મુંઝાઈ જાય, એને જતાં જોઈ પોક મૂકી રડવા બેસે, એનો નાશ થતો જોઈ નિસાસા નાખે એ તો ખરેખર ‘મૂઠ’ ગણાય-મૂર્ખ ગણાય. એવા તદ્દન અસ્થિર-થોડા વખત રહેનારાંના તે વળી ભરોંસા હોય ? અને તેના

ઉપર મુસ્તકીમ રહીને તે કોઈ ગણત્રી કરાય ? ગીતની શરૂ-આતમાં ‘ મૂઢ ’ શબ્દ આ પ્રાણી માટે વાપર્યો છે તેનો અર્થ ખુલાસો થાય છે. આ પ્રાણી બીજા મનુષ્ય માટે અથવા પદાર્થો માટે પાતળો થઈ જાય છે કે લાલચોળ થઈ જાય છે એ એનું અજ્ઞાન છે. ઓળખવા યોગ્ય વસ્તુને જે ન ઓળખે તેને મૂઢ કહેવામાં આવે છે. આ પ્રાણી સમજવા ધારે તો સમજી શકે એવી તેની સ્થિતિ છે છતાં પણ તે સમજવા માગતો જ નથી, અને તેથી એ પોતાનો મૂઢ સ્વભાવ વ્યક્ત કરે છે. સમજી પ્રાણી આવા અચોક્કસ ભાવો અને સંગમો પર મદાર બાંધતો નથી.

૭. જીવનની અસ્થિરતા ત્રણ પ્રકારે બતાવી: (૧) શરૂ-આતમાં આયુષ્યને પવનના તરંગ જેવું ચપળ કહ્યું, (૨) કુશળા છેડા પર રહેલા પ્રાણીના બિંદુ સાથે જીવનને સરખાવ્યું અને (૩) છઠ્ઠા ગેયપદમાં મિત્રો અને સંબંધીને રાખી થતાં જોઈ તેમાંથી અઝલ લેવા કહ્યું. હવે એ વાત સ્પષ્ટ શબ્દોમાં છેવટની કહી દે છે:—

મરણને જ્યારે પુરૂષાકાર રૂપ આપવામાં આવે છે ત્યારે તેને ‘ જમ ’ અથવા ‘ યમ ’ કહેવામાં આવે છે. સંસ્કૃતમાં એને ‘ કૃતાંત ’ પણ કહે છે. એટલે જે અંતને કરે તે કૃતાંત કહેવાય. એવો કોઈ દેવ કે દાનવ નથી કે જે આ પ્રાણીને મરતી વખતે આવીને, ખેંચીને, દોરીને કાંઈ લઈ જતો હોય, પણ અલંકારની ભાષામાં જાણે કાંઈ તેવું જ બનતું હોય એવો ખ્યાલ આપવામાં આવે છે. મરણના પુરૂષાકારવર્ણનનું અહીં ચિત્ર આપવામાં આવે છે તે વિચારો.

એ જમદેવ આખો વખત પ્રાણીઓનો કોળીઓ કર્યે જ

જાય છે. અજંગમ પ્રાણીમાં સ્થાવરોનો સમાવેશ થાય છે. પૃથ્વી, અપ્, તેજસ્, વાયુ અને વનસ્પતિ એ સર્વ અજંગમ ગણાય છે; જો કે અગ્નિ અને વાયુ ગતિએ કરીને જંગમ છે. જંગમમાં શંખ, જળો વિગેરે બેઠદ્રિયો, માંકડ, જૂ વિગેરે તેઠદ્રિયો, વીંછી, ભમરી, તીડ વિગેરે ચઉરિદ્રિયો; તથા છેવટે પંચેદ્રિયોનો સમાવેશ થાય છે. પંચેદ્રિય પ્રાણીમાં ચાર મોટા વિભાગ છે. તેમાં પ્રથમ વિભાગ તિર્યંચોનો આવે છે. એમાં માછલાં, મગરમચ્છ વિગેરે જળચર છે, હાથી, ઘોડા, ગાય વિગેરે સ્થળચર છે અને પોપટ, કોયલ, કબૂતર વિગેરે ખેચરો છે. એ ઉપરાંત તેમાં પેટથી ચાલનાર સર્પો (ઉર:પરિસર્પ) અને હાથથી ચાલનાર નોળીઆ (ભુજપરિસર્પો) નો સમાવેશ થાય છે. આ પંચેદ્રિય તિર્યંચો થયા. બીજો વિભાગ મનુષ્યનો આવે છે તે મૃત્યુલોકના માનવી-આપણા જેવા છે. મનુષ્યલવમાં કે અન્યત્ર શુભ સામગ્રી એકઠી કરી સુખનો અનુભવ કરે તે ત્રીજા દેવોના વિભાગમાં આવે છે અને અશુભ કર્મબંધ કરી દુઃખનો અનુભવ કરે તે નારકો કહેવાય છે. આ બેથી પાંચ ઇંદ્રિયવાળા સર્વ જંગમ અથવા ત્રસજીવો કહેવાય છે.

જમરાજ આખો વખત આરામ લીધા વગર એ સર્વ જંગમ અને અજંગમ પ્રાણીઓનો કોળીઓ કર્યા જ કરે છે. એક સમયની પણ રાહ જોયા વગર સારોયે વખત પ્રાણીઓને હોઈઆ કરતો જ જાય છે. અનાદિ કાળથી એને એવી લત લાગી છે કે એ પ્રાણીઓને ખાધા જ કરે છે, પણ કદી ધરાતો જ નથી, એને કદી સંતોષ થતો નથી અને કદી એ પેટ પર હાથ ફેરવી હાશ કરતો નથી. એનો સ્વભાવ જ એ છે.

હવે એ જમરાજ પોતાનાં મ્હોમાં આવે એ સર્વને ગળપ કર્યા કરે છે એ વાત તો આપણે દરરોજ જોઈએ છીએ. મુખબંધ

જેવા શહેરમાં તો એણે કેટલા માણસને ખાધાં તેના આંકડા પણ દરરોજ છપાઈને બહાર પડે છે.

હવે એ તો એનાં મ્હોમાં આવ્યાં તેને જરૂર ખાય છે, પણ તું ક્યાં છે તેનો વિચાર કર્યો? એના મુખમાં આવે એ તો વાત કરતાં બોલતાંચાલતાં બંધ થઈ જાય છે, પણ તારો વારો ક્યારે આવશે તેની તને ખબર છે? તું વિચાર કરીશ તો તને જણાશે કે તું પણ એની હથેલીમાં જ છે. અને કાળ-બગલને અને મ્હોંને આંતરો કેટલો છે તે તો તને કહેવાની જરૂર નથી. આ ચાર-છ ઈંચના આંતરે તું ઉભો છે. ક્યારે એના મ્હોમાં પડીશ તેની તને ખબર નથી અને મ્હોમાં પડ્યો કે ભુક્કા નીકળી જવાના છે એ વાતની જરા શંકા પણ નથી.

તારો અંત એ કૃતાંત (અંત લાવનાર) નહિ લાવે એની કાંઈ તને ગેરંટી (ખાત્રી) મળી છે? તારે ને એને કાંઈ દોસ્તી સંબંધ છે? તારે એની સાથે કાંઈ સગપણ છે? તારા ઉપર એનો કાંઈ પ્રેમ છે? આ પ્રમાણે વસ્તુસ્થિતિ છે, જગતમાં જાણીતી છે, તારી પાસે પ્રકટ બડી થઈને ઉભી છે અને તને આમંત્રણ કરીને વિચાર માટે બોલાવે છે. જો તને કોઈ ઉપાય સૂઝ્યો હોય અથવા તને યમરાજે ખાત્રી આપી હોય તો અમારી સર્વ વાર્તા ફાકટ છે, પણ નહિ તો એક દિવસ આ સર્વ છોડી ચોક્કસ જવાનું છે અને અત્યારે માત્ર સવાલ એની હથેલીમાંથી મુખમાં પડવા પૂરતો જ બાકી રહે છે.

આવો અંત ન આવે તેવો ઉપાય થોજ અને યમરાજના પાસમાંથી છૂટવાના દ્વાર શોધી રાખ, પણ તે તો આખો બુદ્ધો રસ્તો છે. એના માર્ગો છે, પણ તે તો તારે શોધીને

તૈયાર કરવાના છે; પરંતુ અત્યારે જમરાજ આવે તો તું જવા તૈયાર છે ? આમ જમરાજનું નામ આવે ત્યાં મ્હોં શું કામ બગાડી નાખે છે ? જે સ્થિતિ ચોક્કસ થવાની છે તેના નામથી પણ અમંગલિક થતું હોય એવા ઘેલાં શું કાઢે છે ? જ્યારે જરૂર જવું જ છે અને એ વાત જીવવા જેટલી જ ચોક્કસ છે ત્યારે પછી આ ફફડાટ શા માટે કરી રહ્યો છે ?

એક વાત સમજીને સ્વીકારી લે. અને તે એ છે કે યમરાજ કોઈને મૂકતો નથી, કોઈને એણે છોડ્યા નથી અને તું કદાચ એમ માની લેતો હો કે તારા સંબંધમાં એ અપવાદ કરશે તો તું ભારે ગફલતીમાં રહે છે. મોટા માંધાતાને પણ એણે છોડ્યા નથી અને આખી પૃથ્વીને ધણુધણુવનાર પણ એની આગળ નમી એનો કોળીઓ થઈ ગયા છે. કોઈ અમર-પટ્ટો લખાવીને આવ્યું નથી અને તું ખાલી ગર્વ કર નહિ. તારો પણ અંતે એ જ માર્ગ છે એમ સમજી, ગણી, વિચારી તારા જીવનની અનિત્યતા સમજી લે અને તે વાત ધ્યાનમાં રાખી તારી બાજી ગોઠવ.

૮. પોતાના વૈભવ અને પરિવારની ચિંતા નકામી છે, જીવતર ક્ષણભંજુર છે, વિષયસુખ ચાલી જનાર છે, જીવાન્મીના રંગ થોડા વખતના છે, ઘડપણુના ચાળા હસવા જેવા છે, દેવોના સુખ પણ અંતે પૂરા થવાના છે, સાથે રમનારા અને વિનોદ કરનારા પણ ચાલ્યા ગયા છે, સર્વ ભાવો દરિયાનાં મોજાં જેવાં છે અને સ્વજન ધનનો સંબંધ ઈંદ્રજાળ જેવો છે અને જમરાજ તો ગળક કરતો જ જાય છે. ગભરાઈ ગયા, મુંઝાયા, ફસાઈ ગયા ! હવે શું કરવું ? ક્યાં જવું ? કોનો આશ્રય શોધવો ? લેખક મહાશય કહે છે:—

ભાઈ ! તારું પોતાનું આત્મસ્વરૂપ જો, તું ઉંડો ઉતર. એ સચ્ચિદાનંદમય છે. આ શબ્દમાં ત્રણ હકીકત છે. ‘સત્’ ‘ચિત્’ અને ‘આનંદ.’ જગત્ સર્વ મિથ્યા છે, સંબંધ સર્વ ખોટા છે પણ આ પરમાત્મ સ્વરૂપ આત્મા સત્ છે. એ ત્રણ કાળ રહેવાનો છે-હતો, છે અને રહેશે. ઉપર જે અનિત્ય ભાવો, સંબંધો અને સંયોગો જોયા તેની ખરાબર સામે મૂકાય એવો નિત્ય-સત્ આત્મા એના મૂળ સ્વરૂપમાં છે. માયા, ઈંદ્રજાળ કે સ્વપ્નવત્ જગત્ સામે આ ખરો ‘સત્’ છે.

એ ત્રિકાળ સત્ નિત્ય છે એટલું જ નહિ પણ ‘ચિત્’ છે, જ્ઞાનમય છે, જ્ઞાનથી ભરેલો છે, પ્રકાશ સ્વરૂપ છે અને ભૂત, ભવત્ તથા ભાવી સર્વ ભાવને બાળુનાર છે. એની જ્ઞાન-શક્તિ અત્યારે ઓછી થઈ ગઈ છે—અવરાઈ ગઈ છે પણ અંદર ભરેલી છે અને તે ત્યાં ખરાબર છે. આ પ્રકાશમય રૂપ અંદર છે તેને બહાર લાવવાનું છે પણ તે ત્યાં છે અને તેના અસલ સ્વરૂપમાં અજ્ઞાનને—મૂઠતાને સ્થાન નથી એ ખીજી વાત કરી.

અને ત્યાં નિરંતર ‘આનંદ’ વર્તે છે. પ્રથમ સાંસારિક સર્વ ભાવોને દરિયાના ઉછાળા સાથે સરખાવ્યા એવી વાત અહીં નથી, ત્યાં દોડાદોડ નથી, ધમાલ નથી, દુઃખ નથી, સંપૂર્ણ સાચો નિરવધિ આનંદ છે, મોજ છે, સુખના ઘરડકા છે. આ ત્રીજી વાત કરી. પરમાત્મ સ્વરૂપે આત્મા ૧. ‘સત્’ ૨. ‘ચિત્’ અને ૩. ‘આનંદ’ મય છે. એ એનું સાચું સ્વરૂપ છે. આ સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ તારું પોતાનું જ છે, તારા ઘરનું છે એને પ્રાપ્ત કરવામાં—પ્રકટ કરવામાં તારે કોઈની પાસે યાચના કરવી પડે તેમ નથી, કોઈની પાસે વર માગવો પડે તેમ નથી, કોઈની પાસે હાથ જોડવા પડે તેમ નથી.

આ સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપનો ખરાબર ખ્યાલ કરી તું હંમેશને માટે એક અવ્યાબાધ-અપ્રતિહત-નિત્ય સુખ પ્રાપ્ત કર. આ નાનકડાં માની લીધેલાં સુખમાં મુંઝાઈ જઈ એક ખાડામાંથી બીજામાં પડે છે અને વારંવાર મુંઝાય છે એ તારા જેવા સચ્ચિદાનંદસ્વરૂપવાળાને ઘટે નહિ-શોભે નહિ-દીપે નહિ. અનિત્ય વસ્તુઓ, સંબંધો અને શરીરો છોડી તારું પોતાનું શાશ્વત સુખ છે અને તારા ઘરમાં જ છે, તારી પાસે જ છે તેનો અનુભવ કર, એ સુખમાં પેસી જ, એનો આનંદ ભોગવ અને હંમેશને માટે સર્વ ઉપાધિનો ત્યાગ કરી ઘુંટડા ભરી ભરીને એ સાચા સુખને ભોગવી લે. એને તું ચાહુ ભોગવ્યા કરશે એ વાતની તને એ માર્ગે ચઢતાં જ ખાત્રી થશે. ‘સચ્ચિદાનંદ’ શબ્દ જ એવો સુંદર છે કે એને સમજતાં એનામાં પ્રાણી આકર્ષણ પામી જાય છે. તું સચ્ચિદાનંદમય છે, પ્રકટ થઈ જા. સંત પુરૂષોને ત્યાં ઉત્સવ હો. અહીં આ સંસારમાં જ હો-એમ અંથકર્તા મહાત્મા આશીર્વાદ આપે છે. સંત કોણ કહેવાય ? જે સાચે માર્ગે વર્તન કરી રહ્યા હોય તે સંત-સન્નન કહેવાય. ખાલી વાતો કરનારા નહિ, પણ વાતોને ઝીલનારા-વાતો કરે તે પ્રમાણે વર્તનારા. આમાં દંભને કે ઢોંગને સ્થાન ન હોય.

ઉત્સવમાં પાન વગર ચાલે નહિ, પીણું તો જોઈએ. અહીં પ્રશ્નમ રસ-શાંતસુધારસનું તાણું પીણું (Drink) આ ઉત્સવમાં મળવાનું છે. એ અમૃતરસનું પાન કરવા રૂપ ઉત્સવ સન્નન પુરૂષોને હો. વિનય એટલે આકર્ષણ (વિનયન)

આ છેલ્લા ઉદ્દગારમાં અંથકર્તાએ પોતાનું નામ પણ જણાવી દીધું અને ‘સુધારસ’ અંથનો ઉત્સવ કેવો છે તેનું દર્શન

પણ કરાવી દીધું છે. પ્રશમરસ-શાંતરસ કેવો છે તેનું વર્ણન પ્રવેશકમાં થઈ ગયું છે.

x

x

x

સંસારની અસારતા જણાવવા સારૂ લેખકશ્રીએ ઘણી અગત્યની હકીકતો કહી દીધી છે. તેમણે નાના-મોટા વૈભવ ખાતર ફસાવાની ના કહી, પરિવાર ખાતર મુંઝાઈ જવા સામે ચેતવણી આપી, જીવનને અસ્થિર બતાવ્યું, વિષયસુખ સાથેની દોસ્તી નિરર્થક બતાવી, સંસારનાટક ક્ષણભંગુર બતાવ્યું, જીવાનીનો રંગ અદ્વયકાલીન બતાવ્યો, ઘડપણના આળા વર્ણવીને બતાવ્યા, સુખની સીમા બતાવી, સાથે રમનારા ગયા એમ બતાવ્યું, સાંસારિક લાવો ઈંદ્રજાળ જેવા અસ્થિર બતાવ્યા અને યમદેવને સદાનો ભૂખ્યો બતાવ્યો. છેવટે નિત્ય સુખ અનુભવવા લલામણુ કરી.

આ પ્રત્યેક વાત નવીન છે, નવીન નજરે જેવા જેવી છે અને ખૂબ વિચારમાં નાખી દે તેવી છે. નીચેના ત્રણ દાખલાઓ વિચારીએ:—

જીંદી જીંદી જગ્યાએ ચરી રાત્રી રહેવા માટે એક ઝાડ પર પંખીઓ સાંજે એકઠા થાય છે તેવી રીતે કુળરૂપ વૃક્ષમાં આ જન્મમાં પ્રાણી એકઠા થાય છે. સર્વ પક્ષીઓ સવાર થતાં રસ્તે પડી જાય છે તેમ પ્રાણી આયુષ્ય પૂરું થતાં રસ્તે પડી જાય છે. આવો અત્રેનો મેળાપ છે. સવાર ક્યારે પડશે એટલો જ સવાલ છે. આ દૃષ્ટિએ સંસારના મેળાને કદી વિચાર્યો છે ?

સવારે જે ઘરમાં મંગળગીત ગવાતાં હોય અને નાસ્તા-ચા-પાણી ઉડતાં હોય ત્યાં બપોરે પ્રાણુપોક મૂકાય છે અને

સુખ ને આનંદને બદલે છાજીઆ ગવાય છે. એવા અનેક દાખલા અનુભવ્યા છે પણ તેની અંદરના રહસ્યને વિચાર્યું છે ?

જેનો સવારે રાજ્યાલિપેક થાય તે જ દિવસે સાંજ પડતાં ચિતામાં પડતાં અને એ જ ચિતામાંથી એના ધુમાડા નીકળતાં સાંભળ્યાં છે અને છતાં આ જીવનનો મોહ છૂટતો નથી અને સંસાર સાથે વળગવાનું મન થાય છે. એમાં કયો મનોભાવ વર્તે છે તેનો કદી વિચાર કર્યો છે ?

વિચાર કરો, સમજો, ખ્યાલ કરો—આપણે શેના ઉપર પડી મરીએ છીએ ? કંઈ જાતની સ્થિરતા સમજીને આખી રમત માંડી બેઠા છીએ ? એ માંડેલી રમત ક્યારે બંધ કરવી પડશે ? બંધ થશે ત્યારે આપણને ભાન હશે કે પોઠી ગયા હશું ? અને આ સર્વ શું થાય છે ? કેમ થાય છે ? સમજીનાં લક્ષણ આ હોય નહિ, ચોક્કસ સમજ્યા વગર એ કામ કરે નહિ, દીર્ઘકાલીન લાભ જાણ્યા વગર એ પ્રવૃત્તિ કરે નહિ અને તારી તો આખી રમત ખોટી છે. જેને તેં ઘરનું ઘર ધાર્યું છે તે તારું નથી, જેને તેં તારાં સંબંધી માન્યા છે તે તારાં નથી, જેને તેં તારાં સગાં માન્યાં છે તે સ્થાયી રહેવાનાં નથી અને જેની ખાતર તું પાપ સેવે છે, પ્રાણ પાથરે છે, શુંનું શું કરી નાખું એમ ધારે છે તે તારાં નથી. તારું શરીર પણ તારું નથી. તું એને ગમે તેટલું પોષે તો પણ તે તારું રહેવાનું નથી અને તારી સાથે આવવાનું પણ નથી.

આખી બાજી તેં વસ્તુસ્થિતિ સમજ્યા વગર માંડી છે. તું પૈસા અને સ્વજન ખાતર અનેક અગવડો અને પાપો સેવે છે, પણ તે તારી પાસે રહેવાનાં છે ? તારાં રહેવાનાં છે ?

એમ ખાત્રી મળી છે ? મહાવિગ્રહ પછી ઘણાના એક ભવમાં ત્રણ ભવ થતાં તેં જોયા, કઈકનાં મગજ ખસી ગયાં અને કઈકનાં શરીર ઘસાઈ ગયાં—એ તેં નજરે જોયું અને છતાં હજુ તું આંખો ખંધ રાખીને ઝૂકે જ જાય છે તે કેના ઉપર ? અને શાને માટે ? તને વિષયોમાં મગ્ન આવે છે ? તું તેનું સ્વરૂપ વિચારી જો. એમાં મગ્ન જેવું કંઈ નથી. એ તો વસ્તુઓના ઢગલા અને માયાનાં પુતળાં છે. એમાં તારા જેવો અનંત સુખનો ઇચ્છક મગ્ન માણે તે તારા ગૌરવને પણ શોભતી વાત નથી. તું એ પ્રશ્નને સાધારણ દુનિયાદારી નજરથી ન જો. જરા ઉંડો ઉતર. તારા જેવાં ગૌરવશાળી આત્માને આ શોભતી વાત નથી. કયાં હાથ નાંખે છે ? કયાં કાન માંડે છે ? કયાં નજર દોડાવે છે ? એમાં શું સુખ છે ? કેટલું છે ? કયાં સુધી ચાલશે ?

જો તને એ સુખ હંમેશ માટે નહિ તો પણ ઘણા વખત ચાલે તેવું લાગતું હોય તો તો તેમાં મગ્ન કરી લે, પણ વિષયનાં સુખ તો એક મીનિટ પણ ચાલે તેવાં નથી. ખાધું એટલે ખલાસ થયું ! ગળા નીચે ઉતર્યું એટલે પછી તે દૂધપાક હોય કે ઘેંસ હોય—સર્વ સરખું જ છે. અને તારા જેવો સમર્થ આત્મા આવા કીચડમાં પગ નાંખે છે એ તને શોભતી વાત થાય છે ?

જો આવી અવ્યવસ્થિત સ્થિતિમાં ચાલ્યો જઈશ—આગળ વધીશ તો શરીર છૂટશે ત્યાં સુધી આશા તો છૂટવાની જ નથી અને આયુષ્ય પૂરું થશે ત્યાં સુધી પાપબુદ્ધિ જવાની નથી. ત્યારે શું તું આમ ને આમ ચલાવ્યે જ જઈશ ? અને અંતે ઘસડાઈ જવાની જ તારી ઇચ્છા છે ? ક્ષણિક સુખ ખાતર તું કેટલો ભોગ આપે છે તેનો વિચાર કર. આ મનુષ્યભવ તને

મહામુશ્કેલીએ મળ્યો છે તેને અસ્થિર પૌણ્ડલિક પદાર્થો અને મનના માનેલા સંબંધો ખાતર શુભાવી દેવો યોગ્ય ન ગણાય. કોઈ સ્થાયી ચીજ મળે તે ખાતર-તે માટે પ્રયત્ન કરવો ઘટે. પણ અત્યારે તું શું કરી રહ્યો છે ? જ્યાં તારા જીવનનું જ ઠેકાણું નથી ત્યાં તું શેના ઉપર અને કોને માટે આ સર્વ રચના કરી રહ્યો છે ? અતે આ સર્વને મૂકીને જવાનું છે એ વાત ચોક્કસ છે. ગમે કે ન ગમે પણ મરવું તો પડશે જ, ત્યારે પછી આટલા ટૂંકા સમયમાં કાંઈ એવું કરી લે કે જેથી આ સર્વ રખડપટ્ટીનો છેડો આવી જાય.

આખા જીવનની ચાવી સમજવાની જરૂર છે, સમજીને છૂટી જવાની જરૂર છે; નહિ તો આ ચક્રવ્યુહ એવો મંડાણો છે કે એમાંથી નીકળવાના પ્રયત્ન કરતાં એમાં તું વધારે વધારે અટવાઈશ. ખૂબ વિચાર કરી સાચો માર્ગ પકડી લઈશ તો જ તને આ ચક્કરમાંથી બહાર નીકળી જવાનો માર્ગ સાંપડશે.

તેનો માર્ગ એ જ છે કે એ ચક્કરને બરાબર ઓળખી જવું. એમાં ઉપર ઉપરના સ્નેહ, ખોટાં પ્રેમાલિંગનો, મોટે મોટેથી રૂદ્ધન એ સર્વને ઓળખી જવું, વસ્તુઓ સાથેનો સંબંધ બરાબર વિચારવો અને શરીર પણ ક્યાં સુધી કામ આપશે તેની કિંમત કરી લેવી. શરીરનો બને તેટલો લાભ લેવો, પણ એની ખાતર મુદ્દાનો ભોગ આપવો નહિ.

આ સર્વ સંબંધો, વસ્તુઓ અને શરીર અનિત્ય છે, ક્ષણ-સ્થાયી છે એ ભાવ જો મનમાં જામી જાય તો આખી શુંચવણનો નીકાલ થઈ જાય તેમ છે. એને સમજવામાં મુશ્કેલી છે તેના કરતાં પણ એની સાથે કામ લેતાં એ વાત સતત લક્ષ્યમાં

રહેવી વધારે મુશ્કેલ છે; પણ એ રીતે જીવવામાં આત્મા-નંદ છે અને સાથે અમર્યાદિત લહેર છે. એ ભાવને અંતરથી વિચારી જોતાં અનેક મુમુક્ષુઓને માર્ગ પ્રાપ્ત થઈ ગયો છે. ચિદાનંદમય આત્મસ્વરૂપની ઝાંખી કરાવનાર અને આત્માના શાશ્વત સુખને એના સાચા આકારમાં બતાવનાર આ અનિત્ય ભાવના વારંવાર વિચારવા-ભાવવા જેવી છે. પુદ્ગળ સાથેનો સંબંધ એવો તો જકડાઈ ગયો છે કે એનાથી છૂટવાનો પ્રયત્ન કરવાનું એને સૂઝતું નથી અને સૂઝે તો અમલમાં આવતું નથી; પણ અંતે આ સર્વ સંબંધ છૂટવાના છે, છોડવાના છે, ખસી જવાના છે. પરાધીનપણે થઈ ગયેલા ત્યાગની કિંમત નથી, સમજી વિવેક વાપરીને કરેલા ત્યાગની કિંમત છે. એ ત્યાગ પ્રાપ્ત કરવા, એ જીવન જીવવા આંતરવૃત્તિથી નિર્દોષપણે આત્મસાક્ષીએ પ્રયાસ કરે એને આ વિચારણા અમૃતરસના પાન (પીણું) સમાન છે. એ પીણાના નશામાં ચક્ર્યૂર થવા આત્માથી મુમુક્ષુ યત્ન કરે એવો ઉપાધ્યાય શ્રીમદ્દિનયવિજયજીનો ઉપદેશ છે.

અનિત્ય ભાવનાનો વિષય જ્ઞાનાર્ણવમાં સુંદર રીતે ચર્ચ્યો છે. તેની બે ત્રણ પ્રસાદી જરૂર વિચારવા યોગ્ય છે. શુભચંદ્રાચાર્ય સંસાર-સમુદ્રના સર્વ સંબંધોને વિપત્તિનાં ઘર બતાવી પછી કહે છે કે:—વસ્તુજાતમિદં મૂઢ ! પ્રતિક્ષણવિનશ્વરમ્ । જાનન્નપિ ન જાનાસિ ગ્રહઃ કોઽયમનૌષધઃ ॥ તેઓ તો સામાન્ય રીતે જળરો ચાળખો લગાવે છે કે-હે મૂઢ પ્રાણી ! ઉત્પન્ન થયેલી સર્વ વસ્તુ પ્રતિક્ષણ નાશ પામ્યા જ કરે છે, આ વાત તું જાણે છે છતાં જાણે જાણતો જ નથી. તને તે ઉપચાર ન થઈ શકે એવો (ઔષધ વિનાનો) કયો ગ્રહ (વ્યાધિ) લાગુ પડ્યો છે ?

આ વાત તદ્દન સાચી છે. આપણે જાણતા છતાં પણ જાણતા નથી. આપણું જાણ્યું કામનું શું? વિનશ્વર જાણવા છતાં સંબંધ, ધન અને વસ્તુને ચાટતા જઈએ એ જ્ઞાન શા કામનું? ખરેખર આપણો વ્યાધિ આકરો છે, વળગાડ ચીકણો છે અને એનું એસડ નજરે પડતું નથી.

એનો દાખલો આપતાં તેઓ કહે છે કે:-વન્દિ વિશતિ શીતાર્થ, જીવિતાર્થ પિબેદ્વિષમ્ । વિષયેષ્વપિ યઃ સૌભ્યમન્વેષયતિ મુગ્ધધીઃ ‘ જે મૂઢ બુદ્ધિવાળા પ્રાણી વિષયમાંથી સુખ મેળવવા ઈચ્છે છે તે ઠંડક મેળવવા માટે અગ્નિમાં પેસે છે અને જીવવા માટે ઝેર પીએ છે. ’ અગ્નિમાંથી ઠંડક મળે ખરી? અને ઝેર પીને જીવાય ખરું? છતાં આપણે મોહધેલા બરાબર તે પ્રમાણે જ આચરીએ છીએ.

તેઓશ્રી આખા અનિત્ય લાવનાના વિષયનો ઉપસંહાર કરતાં માલિનીવૃત્તમાં સુંદર લાવ પ્રકાશિત કરે છે.

ગગનનગરકલ્પં સદ્ગમં વલ્લભાનામ્,
જલદપટલતુલ્યં યૌવનં વા ધનં વા ।
સુજનસુતશરીરાદીનિ વિચ્છલ્લાનિ,
ક્ષણિકમિતિ સમસ્તં વિદ્ધિ સંસારવૃત્તમ્ ॥

“ સ્ત્રીઓનો સંબંધ આકાશનગર (કલ્પિત) જેવો છે, યૌવન અને ધન વાદળાનાં રંગ જેવા છે, સગાં છોકરાં અને શરીર વીજળી જેવાં ચંચળ છે અને ટૂંકામાં કહીએ તો આ આખી દુનિયાની સર્વ ચીજો અને લાવો ક્ષણિક છે. ” આવો તત્ત્વગવેષકનો મત છે. આપણે ખરી નજરે જોઈએ તો આપણને એ જ આકારમાં સર્વ સંબંધો અને વસ્તુઓ દેખાય છે. વાત

એ છે કે આ પ્રાણીને આંખ આડા કાન કરવા છે અને કાંઈ જણાઈ જાય તો જાણે પોતાનો વારો આવશે ત્યારે ગોટો ચાલ્યો જશે એમ એ મનડાંને મનાવી લે છે અને જ્યારે હાથ નીચા પડે છે અને શરીર અશક્ત બને છે ત્યારે એનો ઉપાય રહેતો નથી. પછી એ ‘વીલ’ કરીને આવતા ભવ માટે નાણાના રોકાણ કરવા મંડી જાય છે, એમાં પણ એનો ધન પરનો પ્રબળ મોહ છે. એનું ચાલે અને આવતા ભવમાં રૂપીઆના ચાર આના રોકડા મળે તેમ હોય તો છોકરાને રખડાવીને એવી ચીઠ્ઠી પોતાની સાથે લેતો જાય, પણ ઉપાય ન રહે ત્યારે નાણાનું ‘રોકાણ’ આશાએ કરે છે અને આ આશા એ જ એનો નાશ કરનારી ચીજ છે.

છેવટે આ સર્વ છોડવાનું જ છે, ગમે કે ન ગમે પણ અંતે સર્વ પારકું છે અને તેટલા માટે વીલથી આપેલાં ધનની ખબર છાપામાં આવે છે ત્યાં મથાળે લખેલું હોય છે કે other people's money—‘પારકાના પૈસા.’ આ વાત ન ગમે તેવી છે, પણ ખરી છે. દલપતરામ ગાંધ ગયા છે કે—

‘માખીઓએ મધ કીધું, ન ખાધું ન દાન દીધું;
લુટનારે લુટી લીધું રે ! ઓ જીવ જીને.’

આ વાત ખૂબ વિચારવા જેવી છે. એટલા માટે આ પ્રાણીને કહે છે કે જેની ખાતર તું મુંઝાય છે—પ્રીકર—ચિંતા કરે છે તે સર્વ ફેંકટ છે. વસ્તુ કે સંબંધ અદ્ય કાળના છે અને તારી મુંઝવણ અસ્થાને છે. આ રીતે સંસારના સર્વ સંબંધો અને પદાર્થોની અનિત્યતા વારંવાર વિચારવી, એમાં ઉંડા ઉતરવું અને વસ્તુના અને આત્માના પર્યાય ધર્મો ખરાબર ઓળખી તેની સાથે તેને યોગ્ય કામ લેવું જેથી અત્યારે ‘મૂઠ’ માં ગણત્રી થયેલી છે તે

ફરી જઈ સમજીમાં ગણાવાની તક મળે અને સાચી સમજણ—વિવેકને યોગ્ય સ્થાન મળે. અત્યારની ઢોડાઢોડ, તાલાવેલી, ધમાલ અને લમણાઝીક સર્વ ખોટી છે, થોડા વખત માટેની છે અને પરિણામે મોટી આપત્તિ વધારે તેવી છે; માટે ખોટો મુંઝા નહિ, ખોટો ફસા નહિ અને ખોટાની ખાતર રખડ નહિ.

સર્વને અનિત્ય કહેવામાં એક વાત ખ્યાલમાં રાખવાની છે. આત્મા પોતે નિત્ય છે તે તેના ગુણની દૃષ્ટિએ, પણ એના પર્યાયો સર્વ પલટાયા જ કરે છે અને આપણે જે શરીરો જોઈએ છીએ તે તેના પર્યાય છે. તેવી જ રીતે સર્વ ચીજોનાં પરમાણુઓ નિત્ય છે પણ એના આકાર, એના સ્કંધના રૂપો પલટાયા કરે છે અને તે નજરે સર્વ વસ્તુઓ અનિત્ય છે. આપણે શરીર અને વસ્તુઓ, ભાવો અને આવિષ્કારો સાથે સંબંધ છે, તેની વિચારણા કરીએ છીએ અને તેમાં જ મુંઝાઈ જઈએ છીએ, એ વાત ધ્યાનમાં રાખવાની છે.

પણ આ વાત કરતાં ગભરાઈ જવાનું નથી, અનિત્યતા જાણી રહી પડવાનું નથી, અસ્થિરતા વિચારી ગાંડાઘેલા થઈ જવાનું નથી, ક્ષણભંગુરતા સમજી આપઘાત કરવાનો નથી; પણ એનો વિચાર કરી એમાંથી નિત્ય—સ્થાયીભાવ સાંપડે એવો માર્ગ શોધવાનો છે. એ માર્ગ શોધકને મળે છે. ભાવનાનું કાર્ય તો વસ્તુસ્વરૂપ પ્રગટ કરવાનું છે, એ થયું એટલે એનો પ્રદેશ પૂરો થાય છે. પ્રગતિ માટે વસ્તુનું બરાબર ઓળખાણ કરવું એ જરૂરી છે. ગ્રંથકર્તાએ ઉપોદ્ધાતમાં જણાવ્યું છે તેમ ભાવના વગર શાંતસુધારસ જામતો નથી અને એ રસ વગર જરા પણ સુખ નથી. આ સર્વ હકીકત ધ્યાનમાં

રાખી ખૂબ વિચાર કરો, સારી રીતે ઉંડા ઉતરો અને પ્રયાસ કરી સાચા સુખનો સાદો માર્ગ પકડી લો.

ચિદાનંદજી મહારાજે જંગલો-કાષી રાગમાં આ વાત બહુ અસરકારક રીતે બતાવી છે. તેઓ કહે છે કે:—

જૂઠી જૂઠી જગતકી માયા, જિને જાણી ભેદ તીને પાયા. જૂઠી૦
તન ધન જોવન મુખ જેતા, સહુ જાણ અથિર મુખ તેતા;
નર જિમ બાદલકી છાયા, જૂઠી જૂઠી જગત કી માયા. ૧
જિને અનિત્ય ભાવ ચિત્ત આયા, લખ ગલિત વૃષભકી કાયદ;
બુઝે કરકંડુ રાયા, જૂઠી જૂઠી જગતકી માયા. ૨
ઈમ ચિદાનંદ મનમાંહી, કછુ કરીએ મમતા નાંહી;
સદ્ગુરુએ ભેદ લખાયા, જૂઠી જૂઠી જગતકી માયા. ૩

અર્થ સ્પષ્ટ છે. એમાં કરકંડુ રાજની વાત કરી છે તે મળતી છે. એ પ્રત્યેકબુદ્ધ થયા. જેઓ કેઈ વસ્તુ જોઈને ઓધ પામી જાય છે તેને ‘પ્રત્યેકબુદ્ધ’ કહે છે. એક વૃષભ-બળદ જીવાન હતો ત્યારે આખા શહેરમાં ફરતો, મહાલતો અને કંઈકને પાડી દેતો. આખા શહેરમાં એનો ત્રાસ હતો. થોડા વર્ષ પછી એ ઘરડો થયો, દુર્બળ થયો, એના શરીર પર માખીઓ બણબણવા લાગી, એ ચાલતાં લથડવા લાગ્યો અને એનો મદ્દ દૂર નાસી ગયો. એવા પ્રબળ ગોધાની આ દશા જોઈ કરકંડુ રાજને શરીરની અસ્થિરતા, યુવાનીની છોળો અને મદની બ્રામકતાનું ભાન થયું અને અનિત્ય પદાર્થ પરનો રાગ ચાલ્યો. જતાં રાજપાટ છોડી એણે અંતર આત્માને શોધવા માર્ગ લીધો. આ જીવાનીનો જેવો ચટકો છે એવી જ અસ્થિરતા સાંસારિક સર્વ પદાર્થો, સંબંધો અને ભાવોની છે.

સનત્કુમાર ચક્રવર્તીને શરીરસૌંદર્ય પર ખૂબ મોહ હતો, પણ જોતજોતામાં એ શરીર વિષમય થઈ ગયું. મોટા ચક્રવર્તીએ પણ ગયા અને કાકિણીરત્નથી ઋષભકૂટપર લખેલાં નામો પણ અંતે ભુંસાઈ ગયાં તો પછી આપણાં તે શાં ગળાં ! અને આવી તદ્દન ઉપેક્ષણીય વસ્તુ ખાતર જીવતર બગાડવું અને પોતાનો આખો વિકાસક્રમ ઉથલાવી નાખવો એ મહામુશ્કેલીએ મળેલા મનુષ્યલવને ફેંકી દેવા જેવું છે.

સ્થૂળ વાદમાં મસ્ત થયેલા આ યુગમાં અનિત્યતાની વાતો ઘણાને ગમશે નહિ એ ખરું છે, પણ વાત એ છે કે જેને જાણવું જ નથી તેને તો સર્વ સરખું જ છે. ખાકી સમજ્યા વગર અત્યારે જે મહારણો અને મોટી ઉથલપાથલો થઈ રહી છે તેમાં સાધારણ વ્યવહારકુશળ બુદ્ધિને પણ સ્થાન નથી, જાણવા છતાં ઘણા જાણતા નથી અને જાણનારા અનુસરતા નથી—તેથી સાચી વાત બદલાય નહિ. એક તાજાં સિવિલીયનને પૂછ્યું કે—હવે શું કરશો ? નોકરી. પછી ? અમલદારી. પછી ? ડેપ્યુટી કલેક્ટરી. પછી ? આસીસ્ટન્ટ કલેક્ટરી. પછી ? કલેક્ટરી. પછી ? બધરી છોકરા વિગેરે. પછી ? કમીશનર. પછી ? એકઝીક્યુટીવ કાર્ડસીલના મેમ્બર. પછી ? હવે જવાબ આપતાં તેનું તદ્દન આવી રહ્યું હતું.

જવાબમાં બોલ્યા ‘ પછી પછી શું કરો છો ? પછી પેન્શન લેશું ? ’.

પછી ? (હવે તે તદ્દન નભરવસ થઈ ગયા.) પછી શું ? પછી મરશું !

આમ બોલતાં બોલાઈ તો ગયું, પણ પછી માટી સુંઝાયો. એને મનમાં થયું કે ત્યારે શું આ સર્વની આખરે અંતે મરવાનું તો ખરું જ !!

આ વાત તમને નરમ પાડવા માટે કરવાની નથી, મુંઝવવા માટે શોધી કાઢેલી નથી, નવા યુગને ન ગમે તેવું કહેવા શોધી કાઢી નથી, વસ્તુસ્થિતિ આ છે અને પૂર્ણ દીવ્ય જ્ઞાન, અનુભવ અને વ્યવહારકુશળ માણસોએ જોઈ તેવી અને તેવા આકારમાં કહી છે. મૂકી જવાની અને ત્યાગ કરવાની વાત ન ગમે તે બનવાજોગ છે પણ તે ખાતર વસ્તુસત્ય ગોપવવું અશક્ય છે. આ સંસાર સાથે, ધન સાથે, પુત્રાદિ સાથે કામ લેવામાં ઉંડી વિચારણા ન કરી હોય તો આવો વિચાર સ્વાભાવિક છે, પણ તે ઉપર ટપકેનો હોઈ કાર્યસાધક નથી.

આપણે કોઈ પૂર્વકાળના સારા કે ખરાબ પ્રાણીને કે જૂના મકાનોને ઉભેલાં જોતાં નથી તે જ તેનો પૂરાવો છે. આપણો જીવનકલહ મૂર્ખતાભરેલો છે, આપણી સંબંધની ગણતરી તદ્દન ખોટી છે અને આપણી આખી રમત ખોટા પાયા ઉપર રચાયેલી છે. કેફ કર્યા પછી જે વિચારો આવે તેમાં જેટલી વ્યવસ્થિતતા હોય તેથી વધારે સ્પષ્ટતા આપણી જાળબદ્ધ સ્થિતિની અવસ્થામાં નથી. દારૂ પીનારાનાં મત કેવાં ? અને તેની કિંમત કેટલી ? જે દારૂડીઆ તાળી દઈ ગમ્પાં મારે અને એકબીજાની ટાપસી પૂરે તેવી આપણી વાતો છે. સર્વ અનિત્ય છે એ દેખાય તેવી વાત છે. જોવું હોય તે જોઈ શકે છે અને ન જોવું હોય તે ઘેનમાં પડી રહી શકે છે.

ભાવનામાં પુનરાવર્તન થાય તો ગભરાવાનું નથી. અનિત્યતાની વાર્તા સંસાર ભાવનામાં પણ આવે, એકત્વ બતાવતા સંસાર જોવો જ પડે. ઉપદેશના ગ્રંથમાં પુનરાવર્તન દોષ નથી, અતિશય ઉપયોગી છે અને અનિવાર્ય પ્રગતિવાળી પદ્ધતિ છે. વાત કહેવાની એક જ છે કે લેખન યા લેખકના ગુણદોષ જોવાને

અદલે વસ્તુસ્વરૂપ વિચારવું. નિત્ય વસ્તુ જે જણાય તેને જ નિત્ય માનવી અને અનિત્યની ખાતર ઉપાધિમાં પડી પરિણામ વગરનાં રાગ-દ્વેષો કરી પોતાનો વિકાસ માર્ગ અગાડી ન નાખવો. લક્ષ્મી ચંચળ, યૌવન ચંચળ, આદર્શો તદ્દન સ્થૂળ, દાનત ગડપ કરવાની અને પછી છૂટવાની વાતો કરવી એ ચાલે તેમ નથી. હેતુ અને પરિણામ સમજીને જીવન જીવનારને ન ઘટે તેવી રીતે આખી ચકરાવામાં નાખે તેવી રમત માંડીને બેઠો છે અને પછી એમાંથી છૂટવાની આશા રાખે છે તે કેમ બનશે? જરા વિચાર.

પ્રશમ રસને ઓળખ, પ્રશમ રસના પાનને પીછાન, એ પાનની નવીનતા સમજ અને અનિત્યનો ત્યાગ કરી તારામાં આવ, તારાંને ઓળખ અને સચ્ચિદાનંદમય-તારા અસલ મૂળ સ્વરૂપે તારામાં વિલય પામી જા. જગતને ચકરાવે ચઢ્યો તો પછી ‘મૂઠ’ જેવાં વિશેષણો સાંભળવાં પડશે. તારૂં તારી પાસે જ છે, બાકીનું ક્ષણવિનાશી છે, અંતે મૂકી જવાનું છે અને સ્વયં ત્યક્તા હોતે શમસુખમનંતં વિદ્યતે એનો પોતાથી સ્વતઃ ત્યાગ કરવામાં આવશે તો તે અનંત સુખ આપે તેમ છે, છોડવા પડશે (પરાણે) ત્યારે ભારે કચવાટ-અકળાટ-ખેદ થશે, પરસેવાની ઝરીઓ વળી જશે, મગજ પર લોહી ચઢી જશે અને છતાં એક થપ્પડ લાગતાં મુઠ્ઠી છૂટી જશે.

નિત્યાનિત્ય ભાવ ખૂબ વિચારી પ્રશમરસના પાનમાં લયલીન થા અને અત્યારની અર્થહીન, આદર્શવિહીન, પરિણામશૂન્ય સ્થૂળ ભાવનાઓને (Ideals) બાજુએ કરી તારા સ્વત્વને સમજ, સમજીને પીછાન અને પીછાનીને તન્મય બની જા.

इति अनित्य भावना

ઉ. સકળચંદ્રજૂત અનિત્ય ભાવના

(રાગ રામગ્રી)

મુંઝ મા મુંઝ મા મોહમાં મુંઝ મા, શબ્દ વર રૂપ રસ ગંધ દેખી;
અથિરતે અથિર તું અથિર તનુ જીવિતં, સમજ મન ગગન હરિ^૧ચાપ પેખી.

મુંઝ માં ૧

લચ્છી સરિયગતિપરે^૨ એક ધર નવિ રહે, દેખતાં જાય પ્રભુ જીવ લેતી;
અથિર સવિ વસ્તુને કાજ મૂઠો કરે, જીવડો પાપની કાડી કેતી.

મુંઝ માં ૨

ઉપની વસ્તુ સવિ કારિમી નવિ રહે, જ્ઞાનશું ધ્યાનમાં જો વિચારી;
ભાવ ઉત્તમ રહ્યા અધમ સખ ઉદ્ધર્યા, સંહરે કાળ દિન રાતિ ચારી.

મુંઝ માં ૩

દેખ કલિ કૂતરે સર્વ જગને લાખે, સંહરી ભૂપ નર કાટિ કાટિ;
અથિર સંસારને થિરપણે જો ગણે, જાણુ તસ મૂઠની બુદ્ધિ ખોટી.

મુંઝ માં ૪

રાય મમ રાજની ઋદ્ધિશું પરિવર્યો, અંતે સખ ઋદ્ધિ વિસરાળ હોશે;
ઋદ્ધિ સાથે સવિ વસ્તુ મૂકી જતે, દિવસ દો ત્રીન પરિવાર રોશે.

મુંઝ માં ૫

કુસુમપરે યૌવનં જળખિંદુજીવિતં, ચંચલં નરસખં દેવભોગો;
અવધિ મન કેવલી સુકવિ વિદ્યાધરા, કલિયુગે તેહનો પણુ વિયોગો.

મુંઝ માં ૬

ધન્ય અનિકાસુતો ભાવના ભાવતો, કેવળ સુરનદીમાંહીર લીધો;
ભાવના સુરલતા જેણે મન રોપવી, તેણે શિવનારીપરિવાર રૂંધ્યો.

મુંઝ માં ૭

૧ આકાશમાં રહેલ ઇંદ્રધનુષ્ય. ૨ સરિતા-નદીની ગતિની જેમ.
૩ ગંગા નદી ઉતરતાં,

પ્રકરણ બીજું

પરિચય :: અશરણુભાવના.

શાર્દૂલવિકીરિતઃ—

યે ષટ્સ્વખંડમહીમહીનતરસા નિર્જિત્ય બભ્રાજિરે,
યે ચ સ્વર્ગભુજો ભુજોઽર્જિતમદા મેદુર્મુદા મેદુરાઃ ।
તેઽપિ ક્રૂરકૃતાન્તવક્ત્રરદનૈર્નિર્દલ્યમાના હઠા—
દત્રાણાઃ શરણાય હા દશ દિશઃ પ્રૈક્ષન્ત દીનાનનાઃ ॥ ક૧ ॥

સ્વાગતાવૃત્તમ્—

તાવદેવ મદવિભ્રમમાલી, તાવદેવ ગુણગૌરવશાલી ।
યાવદક્ષમકૃતાન્તકટાક્ષૈર્નેક્ષિતો વિશરણો નરકીટઃ ॥ સ્વ૨ ॥

શિખરિણીઃ—

પ્રતાપૈર્વ્યાપન્નં ગલિતમથ તેજોભિરુદિતૈ—
ર્ગતં ધૈર્યોદ્યોગૈઃ શ્લથિતમથ પુષ્ટેન વપુષા ।
પ્રવૃત્તં તદ્રવ્યગ્રહણવિષયે બાન્ધવજનૈ—
ર્જને કીનાશેન પ્રસમ્પુપનીતે નિજવશમ્ ॥ ગ ૩ ॥

- ક ૧ ષટ્સ્વખંડ—૭ ખંડ પૃથ્વી. અહીન—હલકું નહિ. ખૂબ. તરસ—
અળ અથવા શરીરશક્તિ. સ્વર્ગભુજઃ—દેવતાઓ, ઇન્દ્રો, ભુજોર્જિ-
તમદા—હાથના અળસંબધી મદવાળા. મેદુરા—પ્રેમી. મેદુઃ—લહેર
કરતા હતા રદનૈઃ—દાંતોવડે હઠાત્—બેરથી. પ્રૈક્ષન્ત—જુએ છે.
- સ્વ ૨ મદઃ—આઠ છે. જાતિ, કુળ, અળ, રૂપ, ઐશ્વર્ય, વિદ્યા, તપ
અને લાભ. એતું અભિમાન. માલી—સંયુક્ત. વાળો. ગૌરવ—
ભક્તિ, સત્કાર. શાલી—વાળો. નરકીટ—મનુષ્યરૂપ કીડો.
વિશરણો—શરણુ વગરનો, ધણી વગરનો.

(ક ૧) પોતાના અસાધારણ બળથી જેઓ છ ખંડ પૃથ્વીને જીતીને મહાલતા હતા-શોભતા હતા, જેઓ સ્વર્ગ(ના આનંદ)નો ઉપભોગ કરનારા હતા, જેઓ પોતાના હાથના જોરથી થયેલા મદને સારી રીતે અવકાશ આપતા હતા, જેઓ આનંદ-લહરીના વિલાસની મજામાં-પ્રેમની છાજોમાં રમતા હતા, તેવાઓને પણ જ્યારે મહાકૂર જમરાજ પોતાના દાંતથી દળી નાખે છે-સખ્ત રીતે એનો કૂટો કરી મૂકે છે ત્યારે તેઓ કોઈના આશરા વગરના અને રાંકડા સુખવાળા થઈને શરણુને માટે દશે દિશાએ ચકળવકળ ભેંયા કરે છે.

(છ ૨) માથે ઘણી-ધોરી વગરનો આ મનુષ્યરૂપ કીડો, કોઈને ન સહન કરનાર જમરાજની વાંકી આંખોની નજર તળે જ્યાં સુધી આવતો નથી ત્યાં સુધી જ તે અભિમાનના ભ્રમમાં ચાલે છે અને ત્યાં સુધી જ તે શુણના ગૌરવમાં મહાલતો દેખાય છે.

(ગ ૩) મરણ (જમદેવ) જેવો આ પ્રાણીને પોતાના પાકા સપાટામાં લે છે કે તે જ વખતે એ પ્રાણીનો પ્રભાવ ચારે તરફથી નાશ પામી જતો જાય છે, તે સર્વ ખલાસ થઈ જાય છે, એનું વધતું જતું તેજ સર્વથા ગળી જાય છે, એના ચિત્તની સ્થિરતા અને ઉદ્યોગો પસાર થઈ જાય છે, એનું સારી રીતે પોષેલું શરીર શીર્ણવિશીર્ણ થઈ જાય છે અને તેના સગાંવહાલાંઓ એનું ધન પોતાનાં ઘરભેશું કરવાની બાબતમાં પ્રવૃત્ત થઈ જાય છે.

ગ ૩ વ્યાપન્ન-વિનષ્ટ. ખલાસ થઈ ગયેલું. ઉદિત-વધતા જતા. ધૈર્ય-ચિત્તની સ્થિરતા. સ્થિત-જેનો બંધ નરમ પડેલો હોય એવું. કીનાશ-યમરાજ-મરણ. પ્રસભમ-જોરથી, ખૂબ. છેલ્લી પંક્તિમાં સતી સમ્પત્તિનો પ્રયોગ છે.

गेयाष्टक

(अशरण भावना)

स्वजनजनो बहुधा हितकामं, प्रीतिरसैरभिरामम् ।
मरणदशावशमुपगतवन्तं, रक्षति कोऽपि न सन्तम् ॥
विनय ! विधीयतां रे, श्रीजिनधर्मः शरणम् ।
अनुसन्धीयतां रे, शुचितरचरणस्मरणम् ॥ १ ॥

तुरगरथेभनरावृतिकलितं,
दधतं बलमस्खलितम् ।
हरति यमो नरपतिमपि दीनं,
मैनिक इव लघुमीनम् ॥ वि० ॥ २ ॥

प्रविशति वज्रमये यदि सद्ने,
तृणमथ घटयति वदने ।
तदपि न मुञ्चति हतसमवर्ती,
निर्दयपौरुषनर्ती ॥ वि० ॥ ३ ॥

विद्यामन्त्रमहौषधिसेवां,
सृजतु वशीकृतदेवाम् ॥
रसतु रसायनमुपचयकरणं,
तदपि न मुञ्चति मरणम् ॥ वि० ॥ ४ ॥

અષ્ટકનો અર્થ:—(અશરણુ ભાવના)

- ૧ પોતાના સગાંસંબંધી જનો અનેક પ્રકારે હિતની વાંછા કરે અને પ્રેમના રસમાં (તેને) તરબોળ કરી નાખે અને સુખના આપનાર પણ થાય, પણ જ્યારે મરણદશાને વશ પ્રાણી પડી જાય છે ત્યારે કોઈ પણ તેનું રક્ષણ કરતું નથી, કરી શકતું નથી. એટલા માટે હે મુમુક્ષુ ! વિનય ! તું જિનધર્મનું શરણુ કરી લે અને મહાપવિત્ર ચરણ-યુગળના સ્મરણ સાથે તારું અનુસંધાન કર.
- ૨ મોટા મહારાજાધિરાજ જે ચારે બાજુએ ઘોડા, રથ, હાથી અને મનુષ્યોથી વિંટાયેલ હોય અને જેની પાસે ન રોકી શકાય તેવું લશ્કર હોય અથવા તેનું પોતાનું બળ સામે પડી ન શકાય તેવું (દુર્ધર્ષ) હોય તેવાને પણ જાણે તે તદ્દન રાંકડો (નમી પડેલો કેદી) હોય તેમ જેવી રીતે કલકલ નામનું પક્ષી અથવા મૈનિક-મોટું માછલું નાના માછલાને પકડી લે છે તેવી રીતે જમરાજ ઉપાડી જાય છે !
- ૩ (પ્રાણી) વજના બનાવેલા ઘરમાં પેસી જાય અથવા તો (પોતાના) મ્હોમાં તરણું ધારણુ કરે, પણ દયા વગરનો પુરુષાતનમાં નાચી રહેલો અને તિરસ્કાર કરવા યોગ્ય સર્વને સરીખડા (એક સરખા) ગણનાર (એ યમદેવ કોઈને) છોડતો નથી.
- ૪ વિદ્યા, મંત્ર કે મહા ઔષધિઓથી દૈવતાઓને વશ કરવાની વાત બનાવે કે બળવૃદ્ધિને કરે તેવા ગમે તેવા ભારે રસાયણનું સેવન કરે-તો પણ મરણુ છોડતું નથી.

वपुषि चिरं निरुणद्धि समीरं,
 पतति जलधिपरतीरम् ।
 शिरसि गिरेरधिरोहति तरसा,
 तदपि स जीर्यति जरसा ॥ वि० ॥ ५ ॥

सृजतीमसितशिरोरुहललितं,
 मनुजशिरः सितपलितम् ।
 को विदधानां भूधनमरसं,
 प्रभवति रोद्धुं जरसम् ॥ वि० ॥ ६ ॥

उद्यत उग्ररुजा जनकायः,
 कः स्यात्तत्र सहायः ।
 एकोऽनुभवति विधुरुपरागं,
 विभजति कोऽपि न भागम् ॥ वि० ॥ ७ ॥

शरणमेकमनुसर चतुरङ्गं,
 परिहर ममतासङ्गम् ।
 विनय ! रचय शिवसौख्यनिधानं,
 शान्तसुधारसपानम् ॥ वि० ॥ ८ ॥

૫ લાંબા વખત સુધી શરીરમાં પવનને થંભાવી રાખે કે દરિયાપાર કોઈ કાંઠા પર જઈને પડાવ નાખે કે દોડા-દોડ કરીને પર્વતના શિખર ઉપર ચઢી જાય-તો પણ એ ઘડપણ (જરા) થી જીર્ણ થઈ જાય છે.

૬ જે જરા (ઘડપણ) કાળા વાળથી સુંદર લાગતાં મનુષ્યના માથાંને સફેત બાલ (પળીઆં) વાળું બનાવી દે છે તે જરા શરીરને તદ્દન રસકસ વગરનું બનાવી દે છે, તેનાં તે કાર્યમાં (તેને તેમ કરતી) અટકાવવાને કોણ શક્તિવાન થાય ?

૭ મનુષ્યનું શરીર જ્યારે જોસથી આગળ વધતા આકરા વ્યાધિઓવાળું થાય છે ત્યારે તેને સહાય કરનાર કોણ થાય છે ? જીઓ ! એકલો ચંદ્રમા ગ્રહણની પીડાને અનુભવે છે તે વખતે કોઈ તેના હઃખમાં ભાગ પડાવતું નથી.

૮ ચાર અંગવાળા ધર્મનું શરણુ તું સ્વીકારી લે, મમતાની સોળત છોડી દે અને શિવ (મોક્ષ) સુખના ભંડાર તુલ્ય આ શાંતસુધારસના પાનને હે વિનય ! તું કર. (તેનું પાન કર-તે તું પી.)

એટલા માટે હે મુમુક્ષુ ! વિનય ! તું જિનધર્મનું શરણુ કરી લે અને મહાપવિત્ર ચરણના સ્મરણ સાથે તારું આત્માનુસંધાન કર.

આ ગેય અષ્ટક અનેક સુંદર રીતે ગવાય છે. ‘ મોહન મુજરો લેન્ને રાજ, તુમ સેવામાં રહેશું ’ એ લય આ પદ્યને અનુરૂપ ગોઠવાયેલો છે. દરેક ગાથાની આખરે વિનય૦ વાળી બન્ને પંક્તિ ફરી ફરી ચાર બોલવાની છે. એ ટેક છે.

નોટ—

- ૧ **સ્વજનમાં** માતપિતા, પુત્ર-પુત્રી, સ્ત્રી, ભાઈ-બહેન વિગેરે સગાઓનો સમાવેશ થાય છે.
સન્તં-સુખ આપનાર, સુખદ. **ચરણ**-પગ અથવા ચારિત્ર.
- ૨ **આવૃત્તિ**-વિંટળાઈને રહેવું તે. **કલિત**-સહિત. **બલ**-બળ અથવા લશ્કર. **અસ્ખલિત** Irresistible. **મૈનિક** Gull. દરિયાકાંઠે ઉડતાં ધોળા પક્ષી. જમીન નજીક આવે ત્યારે એ ધોળા પક્ષીઓ દરિયા પર દેખાય છે. એનો ખોરાક માછલાં છે. **હરતિ**-ઉપાડીને લઈ જાય છે, છોડાવીને ખેંચી જાય છે.
- ૩ **સદન**-ધર. એનો અર્થ પેટી-પટારો પણ થાય. **ઘટયતિ**-લે, ગ્રહણ કરે. **હતસમવર્તી** (સારા-નરસા સર્વને) સરખા ગણનાર પણ એના ખરાબ અર્થમાં એટલે નાના-મોટાનો ભેદ ન રાખનાર. ગમે તેને ખાઈ જવા એ જ વૃત્તિવાળો. એ દુષ્ટ સમાનતા છે. **નિર્દયપૌરુષનર્તી**-આ યમનું વિશેષણ છે. દયા વગરના પુરુષાર્થમાં નાચ-ગેલ-રમત કરનારો.
- ૪ **વિદ્યા**-વિદ્યાદેવીઓ સોળ છે. મોટી શાંતિમાં તેમનાં નામો આવે છે. **મંત્ર** મંત્રો જેના ઉચ્ચારથી દેવતા પ્રાચીન કાળમાં હાજર થતા હતા. **મહૌષધિ** મોટી મોટી ખાસ દવાઓ. હિરણ્યગર્ભ વિગેરે. **સૃજતુ** કરે. **વશીકૃતદેવાં** એ સેવાનું વિશેષણ છે. દેવતાઓને વશ કરે તેવી (સેવા) **રસાયન** પારો, પ્રવાહ, અભ્રક વિગેરે રસઔષધિઓ. ગજવેલ, સોનું, મોતી મારેલાં એ સર્વ રસાયણ કહેવાય છે. આયુર્વેદ જાણનાર એને બનાવવાની અને ખાવાની વિધિ જાણે છે.
ઉપચયકરણ (બળનો) વધારો. સંગ્રહ કરવો તે.
- ૫ **નિરુણદ્ધિ** થંભાવે, રોકે, રોધ કરે. **પતતિ** જાય. **પર** દૂરના. **તરસા** શીઘ્રપણે In haste.
- ૬ **સૃજતી** બનાવતી. **જરસમ્નું** વિશેષણ છે. **અસિત**-ધોળાં નહિ-કાળાં.

પરિચય

અશરણ ભાવના—

(ક ૧.) આ પ્રાણીને કોઈના ઉપર આધાર રાખવો ઉચિત નથી, એને વસ્તુતઃ કોઈનો આધાર છે પણ નહીં. એને આ વિશાળ ભવસમુદ્રમાં પોતાના બળ ઉપર જ જૂઝવાનું છે. આ પ્રાણી નાની-મોટી બાબતમાં પારકા સામે જુએ છે અને એમ કરતાં એને મનમાં આશા રહે છે કે ક્યાંકથી ટેકો મળશે. આ પારકી આશા હમેશાં નિરાશ કરનારી છે. એનું છે તે એની સાથે જ છે-એની પાસે જ છે એ અત્ર બતાવવાનું છે. પારકાની આશા તદ્દન ખોટી છે, મૃગતૃષ્ણા છે, હવાના બાયકા છે, એ વી રીતે છે ? તે આપણે પ્રથમ અંથકર્તાની સાથે જોઈએ.

આ દુનિયામાં અનેક પ્રકારના પ્રાણીઓ છે. કોઈ સુખી છે, કોઈ દુઃખી છે, કોઈ સારા સંયોગમાં વધતા જ જાય છે, કોઈ ગમે તેવા કુશળ હોય પણ સંયોગને તાબે થઈ દરેક બાબતમાં પાછા પડે છે. આવાં અનેક દ્રંદ્રો ગણી શકાય. એ સર્વને એક દિવસ મરવું તો જરૂર છે. બીજી સર્વ વાતો યોગ્ય છે. ધન મળે યા ન મળે, છોકરા થાય કે ન પણ થાય,

શિરોરુહ વાળ, બાલ, મવાળા. સિત સફેદ. પલિત પળિયાવાળું.
મૂઘન શરીર. અરસં રસકસ-પુષ્ટિ વગરનું.

ઉચ્ચત વધતા જતાં. વ્યાપતાં. ઉગ્રરુજા ભયંકર વ્યાધિવાળી. વિદ્યુઃ ચંદ્ર.
ઉપરાગ પીડા (અસનની).

ચતુરંગં ચાર અંગવાળું. ચાર પ્રકારનું. એ ચાર અંગો પર વિવેચન પરિચયમાં થશે તે જોવું. સૌખ્યનિધાનં સુખનો ભંડાર.
સુખની ખાણ. રત્નય બનાવ. કર.

માન-આખર-પ્રતિષ્ઠા જામે કે ન પણ જામે; પણ મરવું એ તો ચોક્કસ વાત છે. કોઈ મરવાથી ખચે. હોય એવું જાણવામાં નથી; નામ તેનો નાશ જરૂર થાય છે. એમાં કંઈ ડરવાનું નથી. પણ એ વસ્તુસ્થિતિ છે એના પર ધ્યાન આપીએ. બુદ્ધ ભગવાન પાસે ઘરડી ડોસી એકના એક છોકરાના શખને લઈ આવી તેને જીવતો કરવા માગણી કરવા લાગી. ત્યારે બુદ્ધ દેવે એને એવા મનુષ્યના ઘરમાંથી પાણીનો ઢોઢો ભરી લાવવા કહ્યું કે જેના ઘરમાં કોઈ મરણ થયું ન હોય તેના ઘરની રાખ લાવ. સગર ચક્રવર્તીના સાઠ હજાર પુત્રના મરણની વાત ઇંદ્રે કહી ત્યારે જેના ઘરમાં કોઈ મરણ ન થયું હોય તેના ચુલાની રાખ મંગાવી હતી, પણ એવું એક પણ ઘર ન નીકળ્યું-એ શું બતાવે છે ?

ત્યારે મરવું જરૂર છે એમ જાણ્યા પછી એને અંગે પ્રાણી કેવી રીતે વર્તે છે અને એ આવીને ઉભું રહે છે ત્યારે એની શી દશા થાય છે એનો જરા અભ્યાસ કરીએ. જે પ્રાણીઓ અહીં કોઈ જાતનો આનંદ ન ભોગવી શકતા હોય તેમને પણ મરવું તો ગમતું નથી. વ્યાધિગ્રસ્ત, દીન, દુઃખી, અનાથ કે ભિખારી પણ ગમે તેમ કરીને જીવવા માગે છે. એમને કયા સુખ ખાતર જીવવું ગમતું હશે તે એક આકરો કોયડો છે, પણ તેને મરવું ગમતું નથી એ ચોક્કસ વાત છે. આખા શરીરમાં માત્ર હાડકાં રહ્યાં હોય, કોઈ પાણી આપે તો પીએ તેટલી અશક્તિ હોય, ખાટલામાંથી નીચે પગ પણ મૂકાતો ન હોય અને શરીરમાંથી દુર્ગંધ છૂટતી હોય પણ મરવું ગમતું નથી, મરવાનું નામ પણ ગમતું નથી અને મરવાની ઈચ્છા પણ થતી નથી. આવા છેલ્લી પાયરીના દાખલાઓને પણ હાલમાં એક બાબતે રાખીએ.

પણ મોટા ચક્રવર્તી હોય, છ ખંડ પૃથ્વીના ઘણી હોય, જેની ચાલે ધરા ધ્રુજતી હોય, જેને ડોળે પર્વત ડોલતો હોય, જેના હોકારાએ ગાત્ર ગળી જતાં હોય, જેના બળ આગળ મોટા બહેનવના માન ગળી જતાં હોય અને જેની જય હાલતા-ચાલતા પોકારાતી હોય તેવાંઓની જ્યારે મરણ નજીક આવે છે ત્યારે શી દશા થાય છે તેનો કદી ખ્યાલ કે અનુભવ કર્યો છે? એ વાત નજરે જોયા વગર બરાબર ગ્રાહ્યમાં આવે તેવી નથી.

છ ખંડ પૃથ્વી સાધનાર મોટા ચક્રવર્તીઓ પણ જ્યારે મરવા પડે છે ત્યારે ટાંટીઆ (પગ) ઘસે છે, ઓયવોય કરી મૂકે છે, દવાદારૂ માટે મોટા રાજવૈદ્યોને બોલાવે છે અને ગમે તેમ કરીને જીવવા માટે પ્રયત્ન કરે છે. મોટા ચક્રવર્તી મરવા પડે ત્યારે કેવી દોડાદોડ થતી હશે તે કલ્પવું મુશ્કેલ નથી. સાધારણ શેઠીઓ માંદો પડે તો મોટી પ્રીવાળા ડોક્ટરો બોલાવવામાં આવે, છેલ્લી ઘડી સુધી ઓકસીઝનની ઊંચો (સીલિંગ ડ્રેસી લોહાની પેટીઓ) તેના મુખમાં નળી વાટે ઠલવાય, અનેક પ્રકારનાં નાડી પ્રવાહો (Injections) અપાય, હિરણ્યગર્ભ જેવી કે મૃત્યુંજય જેવી દવાઓ અપાય, તો મોટા ચક્રવર્તી માટે તો શું શું ન થાય !! પણ એ વખતે એને જરા પણ શુદ્ધિ (Consciousness) હોય તો તેના મનમાં શું ચાલતું હશે એનો ખ્યાલ આવે. અરે! એ તો માથાં પછાડે, ઉંચો-નીચો થઈ જાય, પલંગ પર પડ્યો પડ્યો ચીસો પાડે પણ તે વખતે એનું બળ, તેજ કે સત્તા સર્વ વ્યર્થ છે, કિંમત વગરના છે, નિરર્થક છે એમ સિદ્ધ કરી બતાવે છે.

પોતાના બળથી છ ખંડ પૃથ્વી સાધનાર અને મોટા મહા-રાજાઓને પણ નમાવનાર મોટા શહેનશાહો-સમ્રાટોની આ

દશા થાય છે અને થઈ છે એમ ઇતિહાસે નોંધ્યું છે ત્યારે શું વિચારવું ? એમાંથી ધડો શો લેવો ? એનું અહીન-અધિકતર વિશિષ્ટ બળ ક્યાં ગયું ? એના વિલાસો ક્યાં આલ્યા ગયા ? એના જય પોકારો ક્યાં સુકાઈ ગયા ? એનું મોટું લશ્કર ક્યાં ગયું ? એના મોટા ધન્વંતરીઓ ક્યાં સુઈ ગયા ? અને એ સર્વ હોય, એના હબ્બુરીઆઓ, સચિવો, દાસો, રમણીઓ અને નોકરો હાજર હોય તો પણ એ દીન વદને-નિરાશ ચહેરે ત્યારે બાબુએ આંખો ફાડીને જોઈ રહે છે અને અંતે એની આંખો ફાટેલી જ રહે છે. એ ઋદ્ધિ, રત્નો કે લશ્કર કાંઈ એની નજરમાં આવતું નથી, કોઈ એને એક ક્ષણ પણ વધારે જીવાડી શકતું નથી અને તે વખતે એના મુખ પર નજર કરી હોય તો ત્યાં નિરાશા, દીનતા અને વલોપાત સિવાય અન્ય કાંઈ દેખાતું નથી. એ વખતે એને કોઈ સહાય કરતું નથી, કરી શકતું નથી અને એની પીડામાંથી જરા પણ અદ્વપતા કરતું નથી. પૃથ્વી પણ અહીં જ રહે છે અને સાહ્યબી પણ નકામી થઈ પડે છે.

એવી જ રીતે સ્વર્ગનો વૈભવ ભોગવનારા મોટા દેવો કે દેવોના ઇંદ્ર પણ જ્યારે મરણ નજીક આવે છે ત્યારે તદ્દન હતાશ થઈ રાંકડા-ગરીબ-બિચારા-બાપડા બની જાય છે અને એવા તો દીન બની જાય છે કે એના મોઢા સામે જોવું પણ આકર્ષ અને કષ્ટકર થઈ પડે છે. એ વખતે એની અસરાઓ કે વિમાનો, ઇંદ્રાણીઓ કે પરિવાર કોઈ એને ટેકો આપી શકતું નથી.

આ દુનિયામાં પોતાના હાથના બળ પર મુસ્તાક રહેનારા અને સ્વાયત્ત ધનથી મદ્દ કરનારા તો અનેક જોયા છે. થોડા-ઘણા પૈસા આવડત કે કુનેહથી મેળવ્યા એટલે જાણે પોતાના જેવો દુનિયામાં કોઈ નથી એમ ધારી મદ્દમાં મસ્ત રહે છે. એ

બધી દુનિયાને નિર્માલ્ય ગણે છે, પણ એવા મદાંધ માણસો મરવા પડે છે ત્યારે એની ભારે ખરાબ દશા થાય છે. એ ગમે તેવા ચેડાં કાઢે છે અને દુનિયામાં જીવવાનો પોતાનો હુકમ એક દિવસ બંધ થશે એમ ધારતા ન હોવાથી એ વખતે તે ઘેલા થઈ જાય છે. મરણ વખતે એ જીવવા માટે ફાંફાં મારે છે, પણ સર્વ નકામું નીવડે છે. એનાં ધન વૈભવ અહીં રહી જાય છે, એ પણ એને મદદ કરતાં નથી. અને જે ભુજ્ઞ-એના બળથી એણે સંચય કર્યો હોય છે એ સંચય પણ અહીં જ રહી જાય છે, એ ભુજ્ઞઓ પણ એને કાંઈ મદદ કરતી નથી અને સાથે જતી પણ નથી.

આખી જીંદગી લહેર કરનારા, રંગભંગના લોટા ભરનારા, ભ્રમરની જેમ ભટકનારા, અકરાંતીઆ થઈને ખાનારા, ખાવામાં જ જીવન-સાક્ષ્ય સમજનારા અને કોઈ પણ પ્રકારની ગાવાની, સાંભળવાની, સુંઘવાની કે ખાવાની વાતમાં મસ્ત બનનારાઓ પણ જ્યારે કાળભૈરવ તેની નજીક આવે છે ત્યારે પોતાના ચેનચાળા ચૂકી જાય છે અને તદ્દન અનાથ જેવા થઈ રાંકડા બની જાય છે.

આ ખરેખરી વસ્તુસ્થિતિ છે. વસ્તુ કે સંબંધનું ખરૂં સ્વરૂપ ન જાણનારને જરૂર શોક થાય તેવી આ સ્થિતિ છે અને જરા પણ અતિશયોકિત વગર ઉચ્ચ-નીચ સ્થાનમાં આવી પડેલા લગભગ પ્રત્યેક પ્રાણીની થાય તેવી આ સ્થિતિ છે. મરણ વખતે પ્રાણીનાં મનની જે દશા થાય છે તેનો આપણને અનુભવ ન હોય, પણ કલ્પના અશક્ય નથી. એ વખતે એ હારેલા જીગારી જેવો બની જાય છે. એનું સર્વસ્વ સરી જતું એ નજરે જીએ છે. એ સર્વના ભોગે પણ એ જીવવા ઇચ્છે છે, પણ એના ઉપર ચમરાજનો દુર્દાંત હાથ ઘણા બેરથી પડતો

હોય તેમ તે જોઈ શકે છે એટલે એ તદ્દન નખાઈ જાય છે, હઠી જાય છે, પાછો પડી જાય છે, એને યોલવા-ચાલવામાં વિવેક રહેતો નથી અને એને મુંઝવણમાં કાંઈ રસ્તો સૂઝતો નથી. આ ‘રસ્તો’ સૂઝતો નથી એ અશરણુતા છે. અત્યાર સુધી જે જાતની લહેર કે જે જાતના હુકમમાં જીંદગી ગાળી હોય તેના અત્યારે ઓડકાર આવે છે અને એ પથારીમાં પડ્યો પડ્યો તરેહવાર પછાડા મારે છે. એનું મુખ અને એનું મન-એ જાને અત્યારે બરાબર અભ્યાસ કરવા લાયક બને છે.

‘કૂર યમરાજના દાંત’ માત્ર કલ્પવાના જ છે. મૃત્યુના સપા-ટમાં આવે તેનું એ રૂપક છે. આવા મોટા શેઠ શાહુકારો, લહેરી લાલાઓ અને ખૂદ શહેનશાહો કે ઇન્દ્રની મરણ સન્મુ-ખતા વખતે આવી દશા થાય છે એને શરણુ કોનું? એને આધાર કોનો? એને ટેકો કોનો? આ પ્રમાણે વસ્તુસ્થિતિ છે.

(સ્વ. ૨) અમે ઉંચા ! અમને કોઈ અડે તો અમે અલડાઈએ ! અમે બ્રહ્માના મુખમાંથી નીકળેલા (જાતિ મદ)

અમે કુળવાન ! અમે પુરતીઆ ! અમે યોસલાવાળા ! અમે અગ્રેસર (કુળ મદ)

અમે જાતે રળ્યા ! ધન મેળવ્યું ! વેળુમાં વહાણુ ખેડ્યા ! સક્ષમીને પગે બાંધી ! (લાભ મદ)

અમારા મહેલ ! અમારું ફરનીચર ! અમારી ઋદ્ધિ ! અમારી ફૈર ! અમારી આબરૂ ! (ઐશ્વર્ય મદ)

૧ અમુક શહેરમાં વ્યાખ્યાનશાળામાં અમુક શેઠ માટે રીઝર્વ જગા રહે તેને ‘યોસલું’ કહે છે. ત્યાં અન્યથી બેસાય નહિ અને મહેલ હોય તો શેઠ આવે ત્યારે બેઠવું પડે.

અમારું બળ ! અમારું લક્ષ્મી ! અમારાં હથિયારો ! અમારો કાફલો ! અમારાં એરોપ્લેનો ! (બળ મદ)

અમારું તેજ ! અમારાં નાકનો મોરો ! અમારી આંખ ! અમારા બાલ ! અમારો પહેરવેશ ! (રૂપ મદ)

અમારો અભ્યાસ ! અમારો તર્ક ! અમારી દલીલ ! અમારું ગ્રેજ્યુએટત્વ ! અમારાં પદકો ! (શ્રુત મદ)

અમારાં માસખમણ ! અમારા ચૌવિહારા ઉપવાસ ! અમારા છઠ ઉપર છઠનાં પારણાં (તપ મદ)

આ પ્રકારનાં અભિમાનો-મદો બહુ સામાન્ય છે. વાંચતા હસવું આવે તેવાં છે પણ પ્રત્યેક મનુષ્યમાં ભરેલાં છે. તે બહુ ખારીકામથી અભ્યાસ કરવા જેવા છે. લિખારીમાં પણ એની માગવાની કુશળતા માટે મદ ભેગેલ છે. મોટા માણસો તે સીક્ષતથી કરે છે, પણ પોતાની નાની-મોટી વાતને એ મોટું કે નાનું રૂપ આપે અને તેની વાતને બીજા બાણી વખાણે એને માટે એને તાલાવેલી લાગેલી જ હોય છે અને બીજાની પાસેથી એ પ્રશંસા સાંભળે ત્યારે જરૂર રાજ થાય છે અને પોતાનો પ્રયાસ ઉગી નીકળ્યો એમ ઉડાણમાં માને છે.

એક સાધારણ એકાસણું કર્યું હશે તો તે પણ કહી દેખાડે ત્યારે એને મજા આવશે અને ઘણીવાર તો ‘આપણે તે કાણ ? સાધારણ છીએ !’ એમ દેખાડવાની ભીતરમાં એને પ્રશંસા સાંભળવાની રૂચિ હોય છે. ‘અરે ભાઈ ! અંગ્રેજી લખેલા તો ઘણા ભેયા, પણ તમે ખરા ! તમે લખ્યા પણ ધર્મસન્મુખ રહ્યા છો.’ આવી વાત સાંભળવાની એની તૃષ્ણા અને સાંભળતાં થતો તોષ વિચારતાં એને હજી અંદરથી માનની દશા ઓછી

થઈ છે એમ એ માનતો હોય તો તે ખાલી મનમનામણું છે, મદનો વિભ્રમ છે, પણ એ ક્યાં સુધી ?

એનામાં કાંઈ ગુણ હોય અને તેનું કોઈ ગૌરવ કરે એટલે કે તેનો કોઈ આદર કરે અગર તેની પ્રશંસા કરે ત્યારે આ પ્રાણી લેવાઈ જાય છે. એણે કાંઈ સારું દાન આપ્યું, પછી તેને માટે કોઈ માનપત્ર આપે ત્યારે આ ભાઈ પોતાને ઘડીભર કર્ણુ જેવો માને છે. એ કોઈ મોટા જલસાને પાર ઉતારે અને પછી એને માનપત્ર મળે એટલે ભાઈસાહેબ દુનિયા ઉપર ઉછળીને ચાલે છે. પોતે કોઈ સંસ્થા સ્થાપે અને એને અંગે પોતાની જાહેર પત્રોમાં પ્રશંસા વાંચે એટલે જાણે પોતે લવસમુદ્ર તરી ગયા એમ માની લે છે. પોતે જેલમાં દેશસેવા નિમિત્તે ગયા પછી એનો વરઘોડો નીકળે ત્યારે એ મૃત્યુલોકમાંથી દેવ થઈ ગયા માને છે. આવા અનેક પ્રસંગો છે. નાના ભાષણનાં મોટાં રૂપકો છાપામાં આવે એટલે ભાઈશ્રી હરખાઈ જાય છે. લોકો તો કોઈ પણ કળા કે ચાતુર્ય દેખે ત્યાં ભક્તિ કે આદર જરૂર બતાવે છે, પણ આ ભાઈ તેનો હાર્દ સમજતા નથી અને પોતાની જ મોટાઈ થઈ હોય, પોતાનું ગૌરવ વધ્યું હોય એમ માની ઉંચા-નીચા થઈ જાય છે અને જાણે કે બારણામાં ન સમાય તેટલો પહોળો થઈ ફરે છે. પણ આ ગૌરવ ક્યાં સુધી ? કેટલું ? કેટલા વખત માટેનું ? અને એ ગૌરવશીલતા કેવી ?

આખરે એ ગમે તેવો મોટો હોય, પોતાની જાતને એ ગમે તેટલી મોટી માનતો હોય-પણ એ છેવટે ‘ નરકીટ ’ છે-મનુષ્યરૂપે નાનો સરખો કીટો છે, આખી દુનિયાની નજરે તદ્દન નાનું પ્રાણી છે. એની પોતાની દુનિયા એટલી નાની છે કે એ નાની વાતમાં પોતે જાણે કેવો મોટો હોય તેમ માની લે છે.

દરેક પ્રાણી કેંદ્ર થવા મથે છે અને બહુ નાના વિભાગમાં કદાચ સંયોગોને લઈને તેનો સહજસાજ ભાવ પૂછાતો પણ હોય, પરંતુ આખરે તે ઘણો નાનો પ્રાણી છે, બીલકુલ હિસાબ વગરનો તુચ્છ પ્રાણી છે અને જેની અનંત કાળની અપેક્ષાએ કાંઈ ગણુના પણ ન થાય એવો એ તદ્દન ધ્યાન ન ખેંચાય તેવો લઘુ છે. આવા મહના વિભ્રમમાં પડેલા અને સાધારણ ગુણુના ગૌરવે પોતાને મોટા માનનારા નરકીટની એ દશા ક્યાં સુધી ચાલશે ? કેટલો વખત ચાલશે ?

યમરાજ એવો તો આકરો છે, એવો ભયંકર છે અને એવો તો અક્ષમ છે કે એ કોઈને છોડતો નથી, જતા કરતો નથી, ગણુતરી બહાર રહેવા દેતો નથી. જેવી એ દેવની એના તરફ વાંકી આંખ થઈ, જેવું એ દેવે એના ઉપર કટાક્ષ નાખ્યું કે એ ભાઈ બલાસ ! એના મદો સર્વ પાણીમાં ! એનાં માનપત્રો સર્વ દાળડામાં ! અને એના છાપાનાં નામો તો ક્યારના બલાસ થઈ ગયા હોય ! એ પાકી ગણુતરીવાળા જમરાજ કોઈને છોડે છે ? અને ન છોડે તો તે વખતે જાતિ, લાલ વગેરેના મદો આડા આવશે ? કે માનપત્રો રક્ષણ આપશે ? જવું છે એ ચોક્કસ વાત છે અને તે વખતે આખી છાંદગીના ચિત્રપટો સિનેમાની ફીલમની પેઠે દર્શન દેવાના છે તે ચોક્કસ છે. ત્યારે જ્યારે જમબાપો એક વાંકી નજર ફેંકશે ત્યારે તમારું કુળવાનપણું ક્યાં જશે ? અને તમારા અભિમાનો ક્યાં પોષાશે ? અને તમારા માનપત્રો શું આડો હાથ દેશે ? જ્યાં સુધી યમરાજ આવ્યો નથી અથવા તો એણે એક વાંકી નજર ફેંકી નથી ત્યાં સુધી જ આ અભિમાનો અને ગૌરવો છે. આંખો બંધ થઈ એટલે ‘આપ મુએ સારી ડુબ ગઈ દુનિયા.’ સમજો, વિચારો, ચિંતવો. એ વખતે આધાર કોનો ? એ વખતે શરણ કોનું ? એ વખતે ટેકો

કોનો ? અને ધ્યાનમાં રાખવું કે આપણું ગમે તેવું સ્થાન આપણે માનતા હોઈએ, પણ ચમરાજની નજરમાં તો આપણે એક નાના કીડા છીએ અને એ વાંકી આંખે જુએ તે ઘડીએ એ આપણને ચોળી ચઘદી ફેંકી દે એવી સ્થિતિમાં છે અને તે વખતે આપણો આધાર શો એ વિચારવાનું આપણું કામ છે.

(ગ ૩) ઉપર બન્ને શ્લોકોમાં જન્મદેવ આવવાનાં વાજાં વાગે છે ત્યારે પ્રાણીની શી દશા થાય છે અને તે વખતે તેને કોઈ શરણુ આપતું નથી, તે હાંફજોડાંફજો બની જાય છે અને મનના ઘોડા દોડાવે છે એ વાત કરી. જ્યારે મરણુ એને પોતાના સપાટામાં લે છે ત્યારે એની સર્વ રાજધાનીમાં શું થાય છે અને તેની વસાવેલી દુનિયા કેવી શીર્ણુવિશીર્ણુ થઈ જાય છે અને તેનો કેવો ભારકુટો નીકળી જાય છે તે આ શ્લોકમાં બતાવી તેમાંથી સાર એ બતાવે છે કે એની દુનિયાની કોઈ પણ સારી-માઠી ચીજનું એને શરણુ રહેતું નથી, તેને તે વખતે એ કાંઈ કામમાં આવતી નથી અને એના તરફથી કોઈ પ્રકારનો ટેકો એને મળતો નથી.

એ ગમે તેવો મોટો પ્રતાપી હોય, એનો પ્રભાવ ગમે તેટલો પડતો હોય, એના પડકારમાં અનેકનાં ગાત્ર ગળી જતાં હોય પણ મરણુને એ વશ પડ્યો એટલે એનું મરણુ થયું કે એ સર્વ ખલાસ થઈ જાય છે. મોટા અલેકઝાંડર (સીકંદર), પોંપી, સીઝર કે શાહજહાન જેવા શહેનશાહો મરણુ પામે છે એટલે એનો સર્વ પ્રતાપ નાશ પામી જાય છે, એના નામે ચાસકો પડતો હોય છે તે ખલાસ થઈ જાય છે અને એના પ્રભાવથી પૃથ્વી ધણધણતી હોય છે તે સર્વ બંધ પડી જાય છે. આખી બજારને નચાવનારાના હાથ નીચા પડે છે એટલે એનાં નામનો

ચમત્કાર પૂરો થઈ જાય છે. એ કલાક ઉંઘી જાય તો બજારમાં ટકાઓના ફેરફાર થઈ જાય છે તે જ બજારો તેના મરણને દિવસે એક દિવસ બંધ રહે છે; પણ પછી ઘોર અંધારી રાત!

પ્રાણીની સંપત્તિ, એનાં ધન, દોલત, બજાના, એનું યૌવન અને એનો પડછો એ સર્વનું તેજ ગળી જાય છે. એણે લાખો મેળવ્યા હોય તે નકામા થઈ જાય છે અને એના જીવાનીના ઝખકારા ઠંડા થઈ જાય છે. મરણ પછી તેજોહાનિ એટલી મોટી થાય છે કે થોડા વર્ષ પછી એનું નામ યાદ કરતાં પણ પ્રયાસ કરવો પડે છે અને બીજો યુગ આવે ત્યાં તો એ લગભગ સર્વથા ભૂલાઈ જ જાય છે. મોટા શહેરના યુવકો કે ગામડાંના છેલ્લખટાઉ, તાલીમખાજ કે સેન્ડો જમીન ભેગા થયા કે એની સાથે તેજ કે ચમત્કારમાંથી કાંઈ રહેતું નથી અને એ સર્વ ગળી જાય છે.

પ્રાણીમાં કોઈ જાતનું ધૈર્ય હોય, એણે ચિત્તની સ્થિરતા પ્રાપ્ત કરી હોય કે એવા ગુણો પ્રાપ્ત કર્યા હોય તે પણ મરણને વશ પડતાં બલાસ થઈ જાય છે. મરણ વખતે પ્રાણી ધીરજ ગુમાવી એસે છે અને મર્યા પછી તો ધીરજ હતી કે નહિ એ સવાલ પણ નકામો થઈ પડે છે. એણે સારા કે ખરાબ ઉદ્યોગો આદર્યા હોય તો તેના પૂરતા તો તે સર્વ બલાસ થઈ જાય છે. મોટા કારખાના શરૂ કરનાર, અનેક મીલો ચલાવનાર કે કોઈ વિશિષ્ટ કાર્ય આદરનાર સર્વ અહીં મૂકીને જાય છે. એની નજરે જોતાં ઉદ્યોગો સર્વ બલાસ થઈ જાય છે, દૂર નાસી જાય છે અને પછી કદાચ ચાલ્યા કરે તો પણ એને તો એ સર્વ બલાસ જ છે. એને ઘેર એ આવે કે એના કારખાનામાં આવે તો એને ‘ભૂત’ ગણીને મારી ધડેલી કાઢી મૂકે છે, એને મર્યાના ધૂમાડા આપે છે અને કોરડાથી ફટકાવે છે.

અરે ! બીજી વસ્તુની વાત શી કરવી ? પણ એનું પોતાનું શરીર જેને એણે પંપાળ્યું—પોષ્યું હોય છે, જેની ખાતર એણે ઠંડી, તાપ, અગવડો, ઉપાધિઓ સહ્યાં હોય છે, જેને માટે અનેક દવા-ઉપચાર કર્યા હોય છે, જેને હવા ખવરાવવા અનેક સ્થાનકોએ લઈ ગયેલ હોય છે અને જેને ચાંપી-ચાંપાવીને, તેલના માલેસ કરાવીને, સાબુ લગાવીને, ન્હાઈ-ઘોઈને સાફ કરેલ-પોષેલ હોય છે તે શરીર પણ તદ્દન સામર્થ્ય વગરનું થઈ જાય છે. એનામાં ભીમ, સેન્ડો કે હરક્યુલીસ જેટલું બળ હોય તો પણ એ મરણને શરણ થાય છે ત્યારે એની સર્વ નાડીઓ તૂટી જાય છે અને એ શરીર કોઈ પણ પ્રકારનો જવાબ આપતું નથી. એના શરીરમાંથી વાયુ એક પછી એક નીકળી જાય છે અને અંતે હૃદય બંધ થાય છે એટલે પ્રાણપોક મૂકાય છે. એની નાડીઓ તૂટે અને એને ડચકાં આવે ત્યારે એના મજબૂત શરીરની અંદર શું શું થતું હશે તે જોનાર જોઈ શકે છે, પણ એનું પંપાળેલું—પુષ્ટ કરેલું શરીર પણ એવા ખરી કટોકટીના સમયમાં તેની બાબુએ ઉભું રહેતું નથી, એને કોઈ પ્રકારનો ટેકો આપતું નથી અને એના સંબંધમાં એણે કરેલી ગણતરીમાંની એક પણ એ સાચી પાડતું નથી, આવી રીતે એના પોતાના શરીરનો પણ એને ટેકો મળતો નથી.

એક ઘણી વિચિત્ર વાત છે તે એ છે કે—આ પ્રાણીની આખી પ્રવૃત્તિ પૈસા મેળવવા, વધારવા અને રક્ષણ કરવામાં ઘણું ખર્ચ રોકાયેલી હોય છે. એને પૈસાની વાતોમાં ઘણી મજા આવે છે. એ પૈસા પણ એને કોઈ જાતનું રક્ષણ આપતા નથી, કાળના પાશમાંથી એને બચાવતા નથી અને એને કોઈ રીતે જીવાડતા નથી. ઉલટું એના મરણ પછી એના પૈસા મેળવવાની એના બાંધવો ખટ-પટ કરે છે, દોડાદોડ કરે છે અને મરનારને યાદ કરવાને

બહલે એણે કરેલા વીલની ટીકા કરવા માંડે છે. એમાં જો એક છોકરાને વધારે અને બીજાને સહજ ઓછું આપ્યું હોય તો જોઈ લેા મજા! કોર્ટમાં કેટલા એસ્ટેટો આવે છે, ત્યાં મરનારને વીલ કરવાની શુદ્ધિ નહોતી, વીલ કરવાની શક્તિ નહોતી, એના ઉપર અન્ય સંબંધીએ દબાણ કર્યું હતું, એની મિલકત વડીલોપાર્જિત હોઈ એને વીલ કરવાની સત્તા નહોતી-વિગેરે ઝગડાઓ ચાલે છે અને જે દ્રવ્યની પાઈએ પાઈ અનેક કષ્ટ કરી, સાચા-ખોટાં કરીને મેળવી હોય છે તે વેડફાઈ જાય છે. મૃતક ઉપર ગીધો પડે તેમ અનેક માણસો એના ઉપર ટાંપી બેઠા હોય છે અને તેને ખેદાનમેદાન કરવામાં મજા માને છે. જે દ્રવ્ય મેળવવા કે જાળવવા ભગીરથ પ્રયાસ કર્યા હોય કે ભૈયાની જેમ ચોકી કરી હોય એ પૈસા એને કોઈ પણ પ્રકારનો ટેકો આપતા નથી, યમદેવને એક ઘડી રોકી શકતા નથી અને ઝગડતા પરભવને સુધારી શકતા નથી.

અસલના વખતમાં નિર્વંશ જાય ત્યારે સગાઓ માલીક થવા આવતા અથવા રાજા સર્વ ધન હુંટી લેતા અથવા જપ્ત કરતા. તે વખતે કોઈ મરનારના શુભનો વિચાર ભાગ્યે જ કરતું અને અત્યારે કોર્ટ કે દરબારમાં પૈસાનો જે ફેજ થાય છે તેની કર્મકથા જાણીતી છે. એવા પૈસા માટે અર્થ અને પરિણામ વગરનો વીર્ય-વ્યય કોઈ સમજી કરે નહિ, પણ એ તદ્દન જૂઠ્ઠી બાબત છે. અહીં પ્રસ્તુત વાત એ છે કે એ પૈસા લેવા ભાઈઓ, સગાઓ કે સ્વજનો દોડાદોડ કરે છે, પણ એ પૈસા આ ભાઈશ્રીને કોઈ જાતનું શરણુ-આધાર કે ટેકો આપતા નથી. આ પરિચયમાં ઘણી જરૂરી વાત થઈ ગઈ છે તેથી ગીતની વિચારણામાં બહુ લંબાણ ન કરતાં સંક્ષેપમાં પતાવશું.

૧ માતા પુત્રના દરરોજ ખબર પૂછે છે. એનું માથું ઢુઝે તો એ એસડ કરવા મંડી જાય છે. માંદો પડે ત્યારે હાંફળી-ફાંફળી થઈ જાય છે. રાત્રે નિરાતે ઉઘતી નથી. પુત્ર ઉપર એકાંત પ્રેમ—વાત્સલ્ય બતાવનાર માતા પુત્રના હિતનો જ વિચાર કરે છે. પિતા બાળકો ખાતર રળે છે. ભાઈઓ ભાઈને મળે ત્યારે હિતની સલાહ આપે છે. સ્ત્રીનું હિત તો પતિ સાથે જ જોડાયેલું હોય છે. પુત્રો પિતા ધન કેમ વધારે મેળવે તેનો ખ્યાલ કરી તેનું લાંબું આયુષ્ય ઇચ્છે છે. સગાઓને પણ કુળમાં કોઈ સારો હોય તો કામનો છે એ નજરે પણ એના હિતની આકાંક્ષા રહે છે. આવી રીતે સર્વ સ્વજનો હિતની કામના કરે છે અને હિતના આંદોલનો આપે છે. દુનિયાનો સારામાં સારો અર્થ કરીને આ વિચાર ગ્રંથકર્તાએ બતાવ્યો છે. સર્વથા એમ જ હોય છે એવું નથી એમ આપણે જાણીએ—જોઈએ છીએ પણ એવું હોય ત્યાં પણ અંદરની વાસ્તવિક શી સ્થિતિ છે તે બતાવવા સારો અર્થ લીધો જણાય છે, અને એ સર્વ સ્વજનો આ ભાઈસા-હોળ પર એકાંત પ્રીતિ રાખનારા હોય છે. માનો પ્રેમ તો અચૂક હોય છે. છોકરો ખરાબ હોય તો પણ એ તો પ્રેમનો ઝરો કહેવાય છે અને ‘છોડ કછોડ થાય પણ માવતર કમાવતર કદી થતા નથી’ એ સર્વથા તો નહિ પણ બહુધા સાચી વાત છે. પિતા પુત્ર ઉપર પ્રીતિ રાખે જ. એણે તો હાથે પૌષેલ એનાં મનનું રત્ન છે. સ્ત્રીની પ્રીતિ હોય તેમાં નવાઈ નથી. આર્યકુળવધૂના સર્વ સુખનો આધાર તેના પતિની પ્રીતિ ઉપર જ છે અને એના સૌભાગ્યનો રક્ષક પણ એ જ છે. જ્યેન તો ઠેશ વાગે તોયે ‘ખમા

મારા ભાઈને ! ' કહે છે એની પ્રીતિ જરૂર હોય. બાકી પુત્રો, પુત્રીઓ તો એનાં સામું જ જોનારા એટલે એમની પ્રીતિનો સવાલ શો હોય ? અને સગાઓ તો જરૂર સારામાં જ રાજી થાય, એનો ઉત્કર્ષ દેખી પ્રીતિરસમાં એકલા નહાય એમાં નવાઈ નથી. આ સર્વ તો જીવનની ઉજળી બાબતુ વર્ણવી છે.

આવી રીતે આખી સારી સૃષ્ટિ જામી હોય, ચારે તરફથી હિતના આશીર્વાદો મળતા હોય, પ્રેમનાં ઓવારણાં લેવાતાં હોય, પરદેશ જાય તો પત્રો પાઠવાતા હોય, જેલમાં હોય તો ઇન્ટરવ્યુ લેવાતા હોય, પાંચદહાડા સમાચાર ન આવે તો તારથી સુખ સમાચાર મંગાવવાની ઉતાવળ થતી હોય—એવા પ્રાણીને પણ જ્યારે મરણ આવે છે ત્યારે એનું કોઈ રક્ષણ કરી શકતું નથી, એને કોઈનો ટેકો મળતો નથી અને કોઈ એને બદલે પથારીમાં સુતા નથી.

એક વાત છે. એક સાચા ઉપદેશક—સંત સાધુને એક પ્રાણી મળ્યો. ઘરનો સુખી હતો. ગુરૂની વાત સાંભળી સહજ વૈરાગ્ય થયો પણ મોહ ન છૂટે. સંતે ખરો સ્નેહ કેવો હોય છે તે બતાવવા તાકડો રચ્યો. મુમુક્ષુ (પ્રાણી) ઘરમાં ઓઢીને સુઈ ગયો. અસહ્ય પેટની વેદનાના ઢોંગ કર્યા. ગામના બાવા, ભુવા, વૈદ્યો બોલાવ્યા. ઉપચાર ચાલ્યા. પણ ઢોંગીની પીડા વધતી જ આવી. વ્યાધિ હોય તો મટે ને ! અંતે સંત આવ્યા. લગવો વેશ અને ટીલાટપકાનો પાર નહોતો. એણે તળીઅત તપાસવાનો દેખાવ કરી કષ્ટસાધ્ય કેસ છે એમ જાહેર કર્યું. આખું મંડળ કાંઈક નિશ્ચિંત થયું. સંતે પ્રાણીનો ખ્યાલો લીધો. ત્રણવાર તેના શરીર પર ફેરવ્યો અને કહ્યું કે આ પ્રાણીમાં સર્વ વ્યાધિ

ઉતરી ગયો છે. જે આ પાણી પીશે તે મરી જશે અને ભાઈશ્રી ઊઠશે. અત્યાર સુધી માતા, ભાઈ, પિતા, પુત્ર સર્વ પ્રાણુ આપવા તૈયાર થવાની વાતો રડતાં રડતાં બોલતા હતા તે સર્વ ચૂપ થઈ ગયા. સ્ત્રીએ પણ વિચાર્યું કે હું જઈશ તો નવી આવશે ! સંત કહે-ઊઠ, ભાઈ ! જોયું ?

આ તો તદ્દન સાદી વાત છે. કોઈ શરણુ આપી શકે તેમ નથી અને આપવાના પણ નથી. ગમે તે સ્વજન આવે તે ખાલી પ્રાણુપોક મૂકનારા છે, બાકી મરણુ કોઈને વશ થતું નથી અને એ આવે ત્યારે તેને કોઈ અટકાવી શકતું નથી. એ પ્રાણી ગમે તેવો સંત-સુખ આપનારો હોય કે ગમે તેવો ભલો કે ભુડો, વહાલો કે દવલો, રણાઉ કે ઉડાઉ, ભણેલો કે અભણ હોય પણ કોઈ પણ સ્વજન તેને રક્ષણ આપી શકતું નથી અને મરણુને થોડી વાર થોભાવી પણ શકતું નથી. આમાં નિરર્થક ટીકા કરનારાં સગાંઓ, બાપના મરવાની રાહ જોતાં બેસી રહેલા ઉડાઉ પુત્રો, ધણીનો પ્રેમ હારી ગયેલી શોકચના શદ્યવાળી ભાર્યા કે એવા કેસોનો સવાલ નથી, ત્યાં તો કોઈ આડો હાથ દેવાનો ખ્યાલ પણ ન કરે; પણ દુનિયાની નજરમાં સારામાં સારા પ્રેમને પાત્ર થવા સર્જાયેલ થોડા આદર્શસુખી-ઓને પણ જ્યારે તેઓ મરણુદશાની નજીક જાય છે ત્યારે તેમના આવા જ હાલ થાય છે એ આપણા દરરોજના અનુભવનો વિષય છે. એક પણ સ્વજન મરણુથી આ પ્રાણીનું રક્ષણ કરી શકતો નથી એ સિદ્ધ વાત છે.

સર્વ રીતે સુખી ગણાતાની આ સ્થિતિ છે, બાકીના માટે શું હોય તે સમજ લેવું.

(ધ્રુવપદ) ત્યારે આવી સ્થિતિમાં કરવું શું ? આ તો ભારે કસાણા. આ તો ભરોંસાની ભેંસે પાડો જણ્યા જેવી વાત થઈ ! આપણા પોતાના સ્વજનો—ઘરના માણસો ઉપર આધાર ન રાખી શકીએ ત્યારે જવું ક્યાં ? કરવું શું ? આના ઉપર એક ધ્રુવપદ કહે છે. એ પ્રત્યેક ગાથા સાથે બોલવાનું છે. તેનો ભાવ નીચે પ્રમાણે છે:—

આખા ગીતમાં બતાવાશે અને ઉપર શ્લોકોમાં બતાવાઈ ગયું તેમ કોઈ વસ્તુનો, સંબંધીનો કે સગાનો ટેકો આ જીવને આણીને વખતે નથી, એ વાત તો સમજાણી; પણ એમાંથી કોઈ રસ્તો ખરો કે ખાલી મુંઝાઈ મરવાનું જ છે ? આ પ્રશ્ન સ્વાભાવિક છે. આવે વખતે બીજું તે કોણ મદદ કરે ? જ્યાં સગાંવહાલાં તો શું પણ શરીર પણ ઠંડું પડી જાય, નાડીઓ પણ તૂટી જાય ત્યાં બીજા કોણ પાસે આવે ?

ત્યારે ધર્મ એના ખરા આકારમાં ટેકો આપે છે. જીવનમાં જેટલી અહિંસા વણી દીધી હોય, ન્યાયમાર્ગે પ્રવર્ત્યા હોઈએ, સાચી સલાહો આપી હોય, ગમે તેટલા જોખમે સત્ય માર્ગ આદર્યો હોય, ભયંકર પ્રસંગોમાં મન પર કાબૂ રાખ્યો હોય, પરસ્ત્રી તરફ નજર પણ ન કરી હોય, વગર હક્કનું લીધું ન હોય, દીન જનોને દાન દીધાં હોય, બ્રહ્મચર્ય પાળ્યું હોય, દંભને દૂર રાખ્યો હોય, માનના પ્રસંગો આડા હાથ દીધા હોય, કપટજાળના ભોગ કોઈને ન કર્યા હોય, ખોટા આજ ન દીધાં હોય, ચાડી ચુગલી ન કરી હોય અને પ્રમાણિક જીવન જીવી જે કોઈ નૈતિક કે આંતરિક પ્રગતિ કરી હોય એ સર્વનો ખરો આધાર તેવે વખતે થાય છે. એ વખતે એ સાચો ટેકો આપે છે અને એ એના ખરા સ્વરૂપમાં તેવે આપત્તિને વખતે

બરાબર યાદ પણ આવે છે. એનું શરણુ બરાબર થાય છે. કહેવત છે કે ‘ સુખે સોની ને દુઃખે રામ. ’ રામ એટલે અહીં પોતાના ઇષ્ટદેવ સમજવા.

ધર્મમાં બે વિભાગ હોય છે: તત્ત્વજ્ઞાન અને નૈતિક વિભાગ. નૈતિક વિભાગમાં આંતર અને બાહ્ય વિભાગ આવે છે. આંતર-મનોરાજ્યમાં સર્વ મનોવિકારોનો સમાવેશ થાય છે. એના પર વિજય મેળવવાની ચાવી આ Ethics નો વિભાગ આવે છે, બાહ્યમાં એને પ્રાપ્ત કરવાની ચાવીઓ-માર્ગો એટલે ક્રિયાઓ હોય છે. એ સાધનધર્મોની ઉપયોગિતા પુષ્કળ છે, પણ ધર્મનો ખરો ઉપયોગી વિભાગ આંતરદશા પર કેટલી અસર થઈ તેમાં આવે છે.

એ ધર્મને અંગે પરીક્ષા કરીને સ્વીકાર કરવાની જરૂર છે. આંતરરાજ્યમાં બહુધા મતભેદ પડતો નથી. શુદ્ધ જીવન જીવવાનો, સત્ય વચનોચાર કરવાનો, અન્ય જીવની હિંસા ન કરવાનો ઉપદેશ લગભગ સર્વ ધર્મો જુદા જુદા આકારમાં આપે છે. મોહમત્ત્વ તથા આત્મારામને એના સ્વરૂપમાં ઓળખવા પ્રરૂપણ થતી આવી છે. એ ધર્મ આ પ્રાણીએ કોઈ કોઈ વાર જરૂર સ્વીકાર્યો પણ હોય છે તે તેને શરણુ આપે છે, તેને તે ટેકારૂપ થાય છે અને તેના ઉપર આધાર રાખવામાં તે છેતરાતો નથી.

એ ધર્મોનો દર્શનવિભાગ વિચારી જે ધર્મમાં પરસ્પર વિરોધ ન આવતો હોય, જેમાં આગળ પાછળ સત્ય એક સરખું ચાલ્યું આવતું હોય તેનો સ્વીકાર કરવો અને તેનું શરણુ લેવું.

વિનયવિજય ઉપાધ્યાય કહે છે કે અમે જૈન ધર્મને સારી

રીતે તાવી જોયો છે. સોનાની પરીક્ષા જેમ કપ, છેદ અને તાપથી થાય છે તેમ અમે તેની પરીક્ષા કરી છે. તેના વિધિ અને નિષેધના માર્ગો ખૂબ ચકાસી જોયા છે. અમે એના તત્ત્વ-માર્ગમાં પણ ખૂબ ઉંડા ઉતર્યા છીએ અને અમે ખારીકીમાં ઉતરી એનાં નય અને પ્રમાણ સત્યો સમજ્યા છીએ, અમને એમાં અપેક્ષાઓ સમજાણી છે અને આખા માર્ગમાં અમે પૂર્વાપર વિરોધ જોયો નથી. એના વિધિમાર્ગોમાં ગમે તેટલા મતભેદો હશે, પણ એના દાર્શનિક વિભાગમાં એક જ મત છે. એનો કર્મનો સિદ્ધાન્ત અવિચળ છે, એની નિગોદની વ્યવસ્થા વિચારણીય છે અને એનું સ્યાદ્રાદ સ્વરૂપ અમને ખાસ આકર્ષક લાગ્યું છે.

તમે એ જૈન ધર્મનો આશ્રય કરશો તો તે તમને જરૂર ‘શરણ’ આપશે એમ અમે ખૂબ વિચારથી કહીએ છીએ. તમે કોઈ પણ ધર્મનું શરણ કરો તે તમારી મરજીની વાત છે, પણ તમે જૈન ધર્મનું શરણ કરશો તો તેમાં છેતરાશો નહિ એ અમે અમારા અભ્યાસ અને અનુભવથી કહીએ છીએ.

ટૂંકામાં ધર્મનું શરણ લેવાનો તેમનો આદેશ છે. તેઓ કહે છે કે તું ધર્મનું શરણ કર, તેમાં પણ પરીક્ષા કરીને જૈન ધર્મનું શરણ કર.

ઉપરાંત એક વાત ખાસ કરવાની છે. વિશિષ્ટ પવિત્ર ચરણ-ચારિત્ર તેનું તું સ્મરણ કર, તેના ઉપર આધાર રાખ અને તેને તારા જીવન સાથે વણી દે. ચારિત્રરાજનાં મંદિરમાં જે ક્ષમા, આર્જવ, માર્દવ, મુક્તિ (લોભત્યાગ), તપ, સંયમ, સત્ય, શૌચ, અક્રિયનત્વ અને પ્રજ્ઞચર્યરૂપ ધર્મો

છે તે અથવા શ્રાવકના બાર વ્રતો છે તે તને શરણુ આપશે. એનું સ્મરણુ પણ તને ટેકો આપશે. એનો નામોચ્ચાર પણ તને અકળામણથી દૂર રાખશે અને એની સાથે આત્માનુસંધાન તને અદ્વિતીય ટેકો આપશે. ચારિત્રનો મહિમા વર્ણવવાનું આ સ્થાન નથી. બાહ્ય સર્વ ક્રિયાઓની અસર વર્તન (ચારિત્ર) પર કેટલી થઈ છે તે જ અંતે જોવાનું છે. અંદર ભીનાશ-કુણાશ ન આવી હોય તો બાહ્ય ક્રિયા નકામી તો નથી, પણ તત્કલાપે-ક્ષયા અંતે આ આત્માને વધારે દૂર લઈ જતી નથી. મેરૂપર્વત જેવડો ઢગલો થાય તેટલા ઓઘા-મુહુપત્તિ આ જીવે કર્યાની વાત સુપ્રસિદ્ધ છે તે આ દૃષ્ટિએ છે. માત્ર તું ચારિત્રનું સ્મરણુ કર. માત્ર ક્રિયાની અપેક્ષાએ નહિ, પણ જીવવાની તીવ્ર ઇચ્છાથી એનું સ્મરણુ કર. એનું સ્મરણુ માત્ર તને ટેકો આપશે, તારો આધાર બનશે અને વિશાળ દરિયામાં તારી પડખે ઉભું રહેશે. એ ચરણુ-ચારિત્ર સાથે અનુસંધાન કરી લે, એની સાથે તું એકમેક થઈ જા અને તેનો તારી સાથે એક તાર કરી દે. એ તને ટેકો છે, ખરો આધાર છે.

‘ ચરણુ ’ નો અર્થ પગ. મહાપવિત્ર પુરૂષોના ચરણુયુગનું સ્મરણુ કર-એ અર્થ પણ શક્ય છે, પણ વિષયની ઘટના સાથે ચારિત્ર અર્થ વિશેષ અનુરૂપ જણાય છે. પગનું સ્મરણુ થતું નથી, પણ તેની પૂજા થાય છે. આ ધ્રુવપદ દરેક ગાથાને અંતે ખાસ બોલવા અને વિચારવા જેવું છે. નિરાશ થતાં આત્માને એ મોટો ટેકો આપે તેમ છે અને એ ટેકાની એને એ વખતે ખાસ જરૂર છે.

૨. નાના પ્રાણી કે મનુષ્યની તો શી વાત કરીએ પણ મોટો રાજા હોય, મોટો રાજાઓનો પણ રાજા હોય, એની ચારે

ખાનુએ ઘોડા, રથ, હાથી અને લશ્કરીઓ હોય, એનું રક્ષણ કરવા એના ખાસ રક્ષકો (ખોડીગાર્ડો) તૈયાર હોય, એનું લશ્કર દુનિયામાં અજેય ગણાતું હોય, એની સેનાએ કદી હાર ખાધી ન હોય, એની વ્યૂહરચના ઘણી શુભવશુવાળી હોય, એનું પોતાનું બળ પણ અતિશય પ્રસિદ્ધિ પામેલું હોય અને એવી રીતે એ મોટા કિલ્લાઓથી, શસ્ત્ર-અસ્ત્રોથી અને લડાઈની તથા બચાવની સર્વ સામગ્રીઓથી સુરક્ષિત હોય, એનું એકલાનું જોર સેંકડો સેનાનીઓને પૂરા પડે તેવું બતાવાયું હોય—એવો મોટો છત્રપતિ હોય એને પણ એ યમરાજ એક ક્ષણવારમાં ઉચકી લે છે, એક ઘડીના છટ્તા ભાગમાં જમીન પર રગદોળી નાખે છે અને એમ કરવામાં એને જરા પણ શંકા કે વિચાર થતો નથી.

દરિયાના કાંઠા નજીક એક ગલ અથવા કલકલ પક્ષી થાય છે. એ તફન સંકેત હોય છે. એનો ખોરાક માછલાં હોય છે. એ જેમ માછલાંને પોતાની ચાંચમાં ઉપાડી લે તેમ મોટા રાજા, મહારાજા કે ચક્રવર્તીને યમરાજ ઉચકી લે છે. એ વખતે રાજાનું મોટું લશ્કર કે એના હાથી, ઘોડા, રથ, પાયદળ, પલટન, એરો-પ્લેનો કે મશીનગનો કાંઈ કામમાં આવતા નથી, કોઈ એની આડો હાથ દર્શ શકતા નથી અને લશ્કરની વચ્ચેથી, વક્ર કિલ્લાની અંદર-થી અને સામગ્રીઓની ભીતરમાંથી ખેંચી એને ઉપાડીને યમરાજ એક ક્ષણમાં ચાલ્યો જાય છે. (મૈનિક શબ્દ મોટા મત્સ્યવાચક પણ છે. મોટા મત્સ્યો નાના મત્સ્યોને નિરંતર ખાધા કરે છે.)

આ વખતે એ મોટા મહારાજાને શરણુ કોનું ? ટેકો કોનો ? આધાર શેનો ? રાણીઓ રડે, વૈદ્યો હાથ ખંખેરે, દાસીઓ રાજા આ લે, અમાત્ય વર્ગ હાથ બળતરા કાઢે, પણ એ સર્વ નકામું નીવડે છે અને એ બધાની વચ્ચેથી ઉપડી જાય છે. વાત એ છે કે—

જાવું છે જી, જાવું છે જરૂર; કાયા તારી કામ ન આવે,
ઝાંખા થાશે નૂર.

ચક્રી સરખાં વહી ગયાં, આકડાનાં તૂર, જાવું છે જી. વિગેરે.

મોટા માંઘાતા જેવા રાજાઓ ગયા, વિક્રમાદિત્યો ગયા, સિદ્ધ-
રાજ જેવા ગયા અને આખી મુગલાઈ પણ ઉપડી ગઈ. નેપોલીઅન
સેન્ટ હેલીનામાં ગયો, શાહજહાન કેદમાં મુઓ, ઔરંગઝેબ દક્ષિ-
ણમાં ખલાસ થઈ ગયો અને ઋષભકૂટપર કાકિણી રત્નથી
નામ લખનાર બ્રહ્મદત્ત, સુભૂમ જેવા ચક્રવર્તીઓ પણ ગયા !
એલેક્ઝાન્ડરને પૃથ્વી જીતવાની બાકીમાં રહેલી ન જડી ત્યારે
સમુદ્રને સાધવા ગયો, સુભૂમ બીજો ભરત ખંડ સાધવા ગયો,
પણ અંતે સર્વ ગયા ! એ દરેકે મરતી વખત પછાડા માર્યા છે
અને માથાં પછાડ્યાં છે. ત્યારે તું તે કોણુ માત્ર ! વિચાર કે
એવો અવસર આવશે ત્યારે તું કોનો આધાર લઈશ ? તારી
છાતી ઉપર હાથ મૂકી નિરાંતનો શ્વાસ લઈ શકીશ ? આનંદથી
જઈ શકીશ ? હજુ પણ સાંભળ. એ મુદ્દા ઉપર ઘણું કહેવાનું છે.

૩. એવા રાજાઓ તો ઉઘાડી રીતે ગયા અથવા તેને ચમ-
રાજે ઉપાડી લીધા, પણ પ્રાણી કદાચ સખત લોઠાના ઘરમાં
પેસે, તીજેરીમાં ઢંકાઈ જાય, કપાટ બંધ કરીને બેસી જાય
કે પટારામાં પેસી જાય અથવા તો દીન-શરણાગતની પેઠે
પોતાના મુખમાં તરખલું લઈ ચમરાજને વિનંતિ કરે કે-‘ હે
દેવ ! મને તો છોડો ! મને બચાવો ! હું તમારે શરણે
છું ! ’ (પ્રાચીન સમયમાં રાજાઓ લડતાં પણ દુશ્મન મ્હોંમાં
તરખલું લે એટલે છોડી દેતા. અત્યારે પણ સફેત વાવટો
ખતાવો એટલે લડાઈ બંધ પડે છે અને સુલેહ થાય છે.)

પણ આ યમદેવને તો દયાનો છાંટો આવતો નથી. એ તો દરેકના કોળીઆ કરવામાં મળ માને છે, એને વજ્રમય ઘરમાંથી પકડતાં વાર લાગતી નથી કે એની પાસે મુખમાં તરખલું લઈ કરેલી પ્રાર્થના બર આવતી નથી. જેમ પરમાધામી દેવોને નાર-કીના જીવોને ત્રાસ ઉપજાવવામાં મળ આવે છે અને તેઓને રડતાં-કડળતાં જીએ ત્યારે એ નીરોની જેમ રાજ થાય છે તેમ નિર્દયતાના પુરૂષાર્થમાં નાચ કરી રહેલ યમદેવ કોઈ પણ પ્રાણીને છોડતો નથી.

વળી એનામાં એક વિશિષ્ટતા અથવા નીચતા એ છે કે બીજા પ્રાણીઓ સારા અર્થમાં સર્વને સરખા ગણે છે અને સર્વને સરખો લાલ આપે છે ત્યારે આ યમરાજ જીવ લેવાની બાબતમાં સર્વને સરખા ગણે છે. એને મન કોઈ મોટો નથી, કોઈ નાનો નથી, એ તો નીચતાની પરાકાષ્ટાએ જઈ મોટા કે નાનાને-સર્વને શરીરથી છૂટા પાડી, એનાં સગાંસંબંધીને રડાવી ખેંચી જાય છે. એના આવા સર્વને સરખા ગણવાના તુચ્છ ભાવ પર દયાનત હો ! ધિક્કાર પડો ! પણ એમ કહેવાથી કાંઈ વળે તેમ નથી-તેને જરા પણ દયા આવે તેમ નથી.

જ્યારે રાજાનો પરિવાર કે તેનું લશ્કર નકામું થાય છે, છુપાઈ જવાના પ્રયોગો નિષ્ફળ જાય છે અને બતાવેલી લાચારી ને કરેલી પ્રાર્થના ઉપયોગ વગરની બને છે ત્યારે એની પાસે શરણુ કેનું ? આમાંથી બચવાના કોઈ ઉપાય કારગત લાગતા નથી.

હજી કાંઈ બીજા ઉપાય હોય તો તપાસીએ. આ તો સર્વ પ્રકારે નિરાશા મળે છે. ચાલો, આગળ વધો, કાંઈ કરતાં કાંઈ ઉપાય શોધ્યો મળે છે ?

૪. વિદ્યાઓ સિદ્ધ કરવાથી આકાશમાં ઉડી શકાતું, સમુદ્ર તરીકે શકાતો અને એવાં આશ્ચર્યો થતાં. મંત્ર (રસ) સિદ્ધ કરવાથી સોનું થઈ શકતું, સ્ત્રી-પુરૂષને વશ કરી શકાતાં વિગેરે. મહા ઔષધિઓના ઉપયોગથી આકરા વ્યાધિઓ સુધરી શકતા. આવા અનેક દાખલાઓ કથાનકોમાં નોંધાયેલા છે. વિદ્યા અને મંત્રના પ્રભાવથી દેવતાઓ વશ થતા અને દેવતાઓ અનેક કામ કરી આપતા.

આ વાતની સત્યાસત્યતા તપાસવાનું આ સ્થાન નથી. શત્રુજય યાત્રા બંધ થઈ ત્યારે આવા મંત્ર કે વિદ્યાઓનો ઉપયોગ કેમ નહિ થયો હોય ? એવો ઘણા પ્રશ્ન કરતા હતા. આપણે એ વિષયની ચર્ચામાં ઉતરીએ તો મુદ્દો વિસરી જઈએ. વાત એ છે કે મંત્રથી, વિદ્યાથી કે મહા ઔષધનું આસેવન કરવામાં આવે અને દેવતાઓને વશ કરી દે તેવું તે આસેવન હોય તો તેથી પણ મરણ છોડતું નથી. ગમે તેવી સિદ્ધ ઔષધિઓ મોટા ધન્વંતરી પોતે લાવી આપે અથવા મંત્રોના ઉપરાઉપરી ઉચ્ચાર થયા કરે, વિદ્યાદેવીઓનો કદાચ સાક્ષાત્કાર થાય તો પણ મોત છોડતું નથી, છોડે તેમ નથી.

જ્યારે ડૉક્ટર કે વૈદ્યનાં મુખ પર નિરાશા દેખાય છે અથવા નજીકના સંબંધીઓને વ્યાધિ ગંભીર અથવા ‘ હોપલેસ ’ જણાવવામાં આવે છે ત્યારે પછી ભુવાના પ્રયોગો ઘણીવાર થાય છે, ડાકલાં વાગે છે, શરીર પર ત્રાંખાના પૈસા બંધાય છે, નજરબંધી થાય છે, ખાટલા ફરતા ખીલા ઠોકાય છે, લીંબુ માથા પરથી ઉતારાય છે, બાધાઓ રખાય છે, આખડીઓ લેવાય છે અને કૈક કૈક તોફાનો થાય છે; પણ અંતે પ્રાણપોક મૂકવામાં એ સર્વનો અંત આવે છે.

દેવતાને પોતાને પણ મરણ છોડતું નથી તો તેઓ આપણાં શાં દળદર પ્રીટાવવાના હતા? એ તો માત્ર ડૂબતી વખતે બાચકા ભરવાની વાત છે. મરણ કોઈ દેવને વશ નથી, કોઈ મંત્રને વશ નથી, કોઈ વિદ્યાને તાબે નથી.

શરીરમાં વૃદ્ધિ કરવા માટે ગમે તેવાં રસાયણો ખાવામાં આવે, તામ્રભસ્મ, ગજવેલ, મારેલ પારો, સોનું, રૂપું, વસંત-માલતી, પંચામૃત પરપટી, અખરખ કે બીજી અનેક રસાયણી ચીજોનો ઉપયોગ કરવામાં આવે; પણ મરણ છોડતું નથી. મોટા દેવો, વૈદ્યો, ડોક્ટરો કે સરજનો મરણને પ્રીટાડી શકતા નથી અને એલીકઝીર (Eliczir) મરણજયની દવા શોધવા પાછળ હજારો વર્ષ નીકળી ગયા છે, પણ હજી સુધી તેવી દવા મળી નથી અને અત્યાર સુધીના વિજ્ઞાનનો વિકાસ વિચારતાં તેવી દવા શોધાવાની શક્યતા પણ જણાતી નથી.

શ્રી વિનયવિજયજીના વખતમાં વિદ્યા, મંત્ર, મહૌષધિનો મહિમા મોટો મનાતો હશે, અત્યારે સરજનના ચપ્પુ અને ડોક્ટરનાં ઇન્જેક્શનોનો મહિમા મનાય છે, પણ ગમે તે રીતે જોઈએ પરંતુ મરણ છોડતું નથી. હૃદય ચલાવવા હાઈપોડરમીક ઇન્જેક્શન આપીએ કે હિરણ્યગર્ભનો ઘસારો આપીએ, પણ અંતે રડવાનું છે અને ખરખરો કરનારા બોલવાના છે કે-‘ભાઈ! ત્રુટી એની ખુદ્દિ નથી’ આ સાદી કહેવતમાં સેંકડો વર્ષોનો અનુભવ સમાઈ જાય છે. જ્યાં આયુષ્કોરી તૂટી ત્યાં દવા, ઉપચાર કે મંત્ર કાંઈ ઉપયોગી નથી. આપણી વાત એ છે કે આ સર્વ કોળાહળ, ધમાલ અને ધૂમાડા પછી પણ ખરખરો તો બોલો જ રહે છે. એ તો જાણે પછવાડે રહેનારની વાત, પણ જનારને શું? એને ટેકો કોનો? દવામાં ગમે તેટલા મોટા ખર્ચ

કર્ચા એ સર્વ પાણીમાં અને છતાં મરણ પામનારને કેવો ટેકો મળ્યો હશે તેવી સંશયગ્રસ્ત સ્થિતિ ! અહા ! શી દશા !

મરણ વખતે તો કોઈનો ટેકો-કોઈનું શરણ મળે તેમ નથી, મળ્યું જાણ્યું નથી અને નિત્યમિત્ર શરીર તો તદ્દન નકામું જ જણાયું છે. માત્ર પ્રણામ-મિત્રરૂપ ધર્મ જ ટેકો આપે તેમ છે તે તો પ્રત્યેક ગાથાને અંતે આપણે યાદ કરીએ છીએ. હવે જીંદગીના બીજા ખ્યાલો તરફ વળીએ.

૫. મરણભય પછી માણસને સહજ ઉતરતો (બીજે નંબરે) ઘડપણનો-જરાનો ભય લાગે છે. એને કોઈ ઘરડો (old) કહે તો પણ એને અપમાન લાગે છે. એ જીવાની જાળવવા અને પછી જીવાન છે એમ દેખાવા અનેક દવા ખાય છે, કલપ લગાડી ઘોળા વાળને કાળાં કરે છે, આંખમાં સુરમા, અંજન આંજે છે અને કૈક ચેતચાળા કરે છે.

વિલાયતની તો વાત ન પૂછો ! ત્યાં મોઢાં ઉપરના પક્ષ પાઉડરના થપેડા બેસાડાય તો ચીતરી ચઢી જાય ! બસમાં બેઠા બેઠા પણ ૧૧વીની બેગ કાઢી હોઠ ઉપર લાલ રંગ લગાડે, મુખ ઉપર રોઝ પાઉડર નાખવા લાગે અને નાના આરિસામાં મુખ બેઈ લે. આ સર્વ જીવાન દેખાવાના ફાંફા છે !

કૈક ત્રાંબુ કે મારેલ પારો ખાય છે, કૈક ગજવેલ ખાય છે, કૈક અખાડામાં કસરતો-કુસ્તીઓ કરે છે અને કૈક મગદળ ફેરવે છે. અનેક પ્રયોગ કરી જીવાની ટકાવવા અને આઘેડ વયે જીવાન છે એમ બતાવવા અનેક ચાળા કરે છે. એનું મોટું વર્ણન આપવાની જરૂર નથી. દરરોજ નજરે પડે એવો એ મામલો છે.

૧ સ્ત્રીઓ હાથમાં રાખે છે તેવી નાની ચામડાની કાથળી.

અંતકાર કહે છે કે એ સર્વ ફાંફાં છે, એમાં કાંઈ વળે તેમ નથી. તમે ગમે તેટલા પ્રયત્ન કરો અને ગમે તે ખાઓ પણ આવતી જરાને તમે અટકાવી શકો તેમ નથી. તેની સામે તમને ટેકો મળે તેમ નથી અને તમારા સર્વ પ્રયત્ન નકામા છે—નિષ્ફળ છે—બે બદામના છે.

કેટલાક માણસો એમ માને છે કે શરીરમાં પવનને રોક્યો હોય—સ્તંભન કર્યું હોય, એક પ્રકારનો પ્રાણાયામ કર્યો હોય તો તેથી આવતું ઘડપણ અટકે છે. ઉપાધ્યાયશ્રી કહે છે કે તમારે જોઈએ તેટલો પવનનો અટકાવ કરો પણ એમાં કાંઈ વળવાનું નથી. પ્રાણાયામનો ઉપયોગ કાળજ્ઞાન અને શરીર તંદુરસ્તી માટે ગમે તેવો ઉપયોગી હોય, પણ એ આવતી જરાને અટકાવે તેમ નથી.

અરે! તમારે જોઈએ તો તમે દરિયાપાર બીજે તીરે જઈને એસો કે કોઈ મોટા પર્વતના શિખર ઉપર ચઢી જાઓ, પણ દરિયાની ભરતીના બુવાળની જેમ આવતા ઘડપણને તમે રોકી શકશો નહિ. તમે ગમે ત્યાં નાસી જાઓ, તમારાં ઘરબાર છોડી પાતાળમાં પેસો કે કોઈ મહાન પર્વતના શિખરને છેડે જઈને વાસ કરો; પણ અંતે ઘડપણની અસર લાગ્યા વગર રહે તેમ નથી અને એ આવશે ત્યારે તમે ધીમે ધીમે ઘસાતા જ જશો. દાંતો દુઃખવા માંડે, પીડા થાય, પડી જાય અને આવવાની અગવડ પડે, કાનમાં બહેરાપણ આવતું જાય, આંખમાં લોંગ સાઈટ (આંખ-બેંતાળા) આવે, બાલ ધીમે ધીમે પીકા પડતા જાય અને અંતે સફેદ થઈ જાય, શરીર શિથિલ પડતું જાય, હાથ-પગ હુકમ માને નહિ, એવાં અનેક આક્રમણો ધીમે ધીમે પણ ચોક્કસ થતાં જાય છે. પછી તો

“ઉંઘર તો ડુંગર થયા, પાદર થયા પરદેશ; ગોળી તો ગંગા થઈ, અંગે ઉજળા કેશ ” એ સર્વ બને છે અને છેવટે હાથમાં લાકડી લેવી પડે છે. વસ્તુતઃ ત્રણ પગે ચાલવું પડે છે. એ વાતને અટકાવનાર કોણ ? એ વાતની આડે આવનાર કોણ ? એ હકીકત બને ત્યારે આધાર કોનો ?

૬. એ વાત વધારે સ્પષ્ટપણે કહેતાં કવિ વર્ણવે છે કે—નાના બાળકનાં બાલ જોયાં હોય તો તે એકદમ કાળાં લાગે છે, જરા આખા માથાંને પગિયાંવાળું બનાવી મૂકે છે અને શરીરને તદ્દન રસ વગરનું—દમ વગરનું બનાવી દે છે તેમજ ધીમે ધીમે એને તદ્દન નિર્બળ, દુર્બળ અને અબળ બનાવી દે છે. આ જરાને—ઘડપણને અટકાવવાને કોણ શક્તિવાન થાય છે ? એને આવતી અટકાવવાનો કોઈ રસ્તો જ્યો છે ?

એક ઘણા પ્રસિદ્ધ વૈદ્યરાજ કહેતા હતા કે પ્રમાદ એ જ મરણ છે (પ્રમાદો હિ મૃત્યુઃ) જો પ્રમાદ ન કરવામાં આવે તો માણસ કદી મરે નહિ અને ઘરડો થાય નહિ. તેઓ પોતે ખૂબ સંભાળ લઈને રહેતા હતા, પણ લગભગ પંચાવન વર્ષની વયે લાકડી લઈને ચાલતા હતા અને છપ્પન વર્ષની ઉંમરે લાકડી મૂકીને આ દુનિયામાંથી ચાલ્યા પણ ગયા. આ વાત એટલી સાદી, જાણીતી અને સ્પષ્ટ છે કે એના ઉપર વિવેચનની પણ જરૂર ન હોય. મુદ્દો એ છે કે આ પ્રમાણે ઘડપણ વગર નોતર્યું—માગ્યું—બોલાવ્યું ચાલ્યું આવે ત્યારે આધાર કોનો ? શું પ્રાણીના નશીબમાં રાખ પીવાની જ સરળ હશે અને ગાંઠીઆના ભૂકા કરીને ખાવાના ગોટા વાળવાનું એનું પ્રારબ્ધ જ હશે ! ‘ મમ યદિકા ’ કહી ઠણક ઠણક કરતાં ટેકો આપીને ચાલતાં આંખના તેજ વગર બીજાથી દોરાતાં આ એક વખતના

ઇશક્રી યુવકોને જોતાં કેમ વિરાગ ન આવે ? અને એમનો કોઈ-ધર્માલ-દમ અને વાતો વિચારતાં તેમની દયા કેમ ન આવે ? તેઓ ‘દયા’ શબ્દ સામે જરૂર વાંધો લેશે, પણ તેઓ પ્રત્યેક પળે દયા માગી રહ્યા છે અને પોતાના ઘડપણને શ્રાપ આપી જીવાનીને યાદ કરતા રહ્યા છે, એ તેમનાં અંતરને પૂછવામાં આવે તો જવાબ આપે. તાત્પર્ય એ છે કે આવે વખતે આધાર કોનો ? એ વખતે ક્યાં ટેકો મળે ? કઈ બાબતમાં જીવને શાંતિ વળે ?

કોઈ વૃદ્ધને પૂછશો તો જણાશે કે એ અવહાર સર્વ કરતો હશે પણ એને કોઈ સ્થાને નિરાંત વળશે નહિ. એ આગેવાન હશે તો એનો દમ નીકળી જતો હશે, એ ઘરનો વડીલ હશે તો એક રાત એને નિરાંતે ઉંઘવાની મળતી નહિ હોય. એાછું ખાવું અને ઘણી ચિંતા કરવી એ ઘડપણની નિશાની છે, પણ જો એ ધર્મનું શરણ લે તો એને મજા આવે. આવડત અને પ્રાથમિક તૈયારી પ્રમાણે એ ધર્મસ્થાનકમાં જઈ વાચન, મનન, ચિંતવન, ઉપાસના કે ધ્યાન કરશે તો તેને ઘડપણમાં કાંઈક ટેકો મળશે. રાસ વાંચવા, ધર્મચર્યા કરવી, સામાયિક, પૌષધ કરવા વિગેરે સાદી વાતો છે, પણ એમાં એને ‘શરણ’ જમાવેલી સ્થિરતા પ્રમાણે મળે છે અને ટેકો એ વખતે ધર્મનો જ મળે છે, એ બરાબર અવલોકન કરવાથી માલૂમ પડે તેમ છે.

૭. આપણે આ બાબત બીજી રીતે વિચારીએ. મરણ અને ઘડપણને અનેક આકારમાં આપણે તપાસી ગયા. જ્યારે પ્રાણીને ઉગ્ર-આકરો વ્યાધિ આવી પડે છે અને વધતો જાય છે ત્યારે એને શરણ કોનું ? આપણે ન્યુમોનીઆના કેસ જોયા છે. શ્વાસ વધ્યે જાય અને બંને ફેફસા જવાબ ન આપતાં હોય, સને-

પાતનો શોરબકોર ચાલતો હોય અને ઓશીકાં અને ઓછાડ ખેંચાતાં હોય ત્યારે ટેકો કોનો ? લગંદરની અસાધારણ પીડા થઈ હોય કે હડકવા ઉછળ્યો હોય, કે પેટમાં અસહ્ય દુઃખાવો ઉપજ્યો હોય કે છાતીનાં પાટીયાં ભીંસાઈ જતાં હોય અગર શરીર બળી જવાની પીડા સહિત હોય તે વખતે ટેકો કોનો ?

જે વખતે ૧૦૫ ડીગ્રી તાવ આવ્યો હોય, જે વખતે આખું શરીર ગડગુમડથી તવાઈ ગયું હોય, જે વખતે મુખ-માંથી લાળો પડતી હોય, જે વખતે માથાનો દુઃખાવો ઉપજ્યો હોય, જે વખતે કેન્સર જેવા વ્યાધિથી ગળું અટકી પડ્યું હોય તે વખતે આધાર માટે ચકળવકળ થતી આંખોને ટેકો કોનો ?

એ દુઃખમાં કોઈ ભાગ પડાવતું નથી, કોઈ એનો અંશ પણ લઈ શકતું નથી, કોઈ એમાંથી દુઃખ ઓછું કરાવી શકતું નથી—આ સિદ્ધ વાત છે. આકાશમાં ચંદ્રચંદ્રણ થાય છે ત્યારે પ્રાચીન માન્યતા પ્રમાણે રાહુ ચંદ્રને ગળવા લાગે છે. એ વખતે કોઈ તારા, ગૃહ કે નક્ષત્ર ચંદ્રની મદદે આવતાં નથી, માત્ર ચંદ્ર જ પોતાની પીડા સહન કરે છે. તમે શું એમ કહો કે એવા વ્યાધિ વખતે ડોક્ટરનું કે વૈદ્યનું શરણ ! આ વાતમાં ભૂલ થાય છે. ડોક્ટરો કહે છે કે તેઓ તો કુદરતને સહાય કરે છે, પણ કુદરત ઉલટી ચાલે ત્યાં તેઓના હાથ પણ હેઠા પડે છે. એ પીડામાં કોઈ ભાગ પડાવતું નથી અને કોઈ એવા આકરા કેસની જવાબદારી પણ લેતું નથી. ડોક્ટર મોટા ડોક્ટરને બોલાવવા સલાહ આપશે અને વૈદ્યો એકઠા થશે તો વિષમ જ્વરના શ્લોકો બોલી પાંડિત્ય બતાવશે; પણ એ વખતે શરણ કોનું ? એવા વ્યાધિઅસ્તનાં મનની સ્થિતિ જાણી હોય

તો તે વખતે તે પોતાની અશરણુ સ્થિતિ બરાબર અનુભવે છે અને નહિ તો સર્વ લોકો ‘એક અરિહંતમાં ધ્યાન રાખજો’ એમ કહે ત્યારે એ પોતાની અશરણુ—ન ધણિયાતી સ્થિતિનો ખ્યાલ કરે છે. એ વખતે શરણુ કેનું ? ધર્મ સિવાય કોઈ એની બાબુએ ઉભું રહેતું નથી. બીજા સર્વ હવાંતીઆં છે. નિમિત્તવાસી પ્રાણી છે તેથી એ પ્રયાસ કરે છે, દવાદાડ કરે છે અથવા અન્ય કરે તેનો લાભ લે છે; પણ તે વખતે તે સર્વ નિરર્થક છે એમ તે બરાબર સમજે છે. અંતે વાત ચોક્કસ છે કે કરેલ કર્મ ભોગવવાં જ પડે છે, ગમે તેટલાં યુગ પસાર થઈ જાય પણ ભોગવવા જ પડે છે અને તે પણ કરનારે જ ભોગવવાં પડે છે. એમાં કોઈ ભાગ પડાવવા આવતો નથી. માત્ર તે વખતે શાંતિ આપનાર આધાર હોય તો તે ધર્મ જ છે અને તેનું શરણુ લીધા સિવાય બીજો કોઈ માર્ગ નથી.

૮. આવી રીતે જરાવસ્થામાં કાંઈ ટેકો નથી, મરણુ વખતે કોઈનો આધાર નથી અને ભયંકર વ્યાધિઓ પોતે જ સહેવા પડે છે ત્યારે કરવું શું ? આને માટે કવિશ્રીએ ત્રણ ઉપાય આ અષ્ટકને અંતે છેલ્લા પદમાં બતાવ્યા છે.

(૧) પ્રથમ તો ચાર પ્રકારના અંગવાળા ધર્મનું શરણુ લેવા ઉપદેશ આપ્યો છે. જે ધર્મનું શરણુ લેવાની વાત કરી છે તે ધર્મ ચાર પ્રકારનો છે: દાન, શીલ, તપ અને ભાવ. એ ચાર અંગવાળા ધર્મનું શરણુ કર.

અથવા ચાર પ્રકારનાં શરણુ છે તેને અનુસર. તે ચાર આ પ્રમાણે છે:—

અરિહંતશરણં, સિદ્ધશરણં, સાહુશરણં, કેવલિપન્નત્તો
ધમ્મો શરણમ્ એટલે તીર્થંકર મહારાજ, સિદ્ધ, સાધુ અને
કેવળીકથિત ધર્મનું શરણુ કરવા ભલામણુ કરી.

પ્રાણી ગમે તે ધર્મને માનતો હોય તેને શરણુ અનુ-
કૂળ ગોઠવી શકાય છે. ધર્મનું શરણુ અનિવાર્ય, તે જ એક
રસ્તો છે, એ માર્ગમાં જ પ્રકાશ દેખાય છે, બાકી સર્વત્ર
અંધકાર, ગુંચવણુ અને અથડાઅથડી છે.

- (૨) મમતા-મારાતારાપણુની વાત જ છોડી દે. જગતને
અંધ કરનાર મોહરાજાએ ઉત્પન્ન કરેલી મમતાબુદ્ધિ
પ્રાણીને ખૂબ રખડાવે છે અને શરણુ લેવા દોડવું પણ
મમતાને લઈને જ પડે છે, બાકી એને મરણુ, જરા કે
વ્યાધિ કોઈ ચીજ નથી. મમતા રાગમાંથી ઉત્પન્ન થાય
છે અને પાછી એ રાગ બંધાવે છે. એ મમતા ઉડી ગઈ
એટલે પછી શરણુનો સવાલ નહિ રહે. પ્રાણી મમતા રહિત
થાય પછી તેનામાં કોઈ જુદી જ હિંમત આવે છે અને
શરણુના પ્રસંગોની સાથે એ રમે છે, એ નિર્બળતાની
સામે બાથ લીડે છે અને પૂર્ણ જીવસાથી આગળ વધતો
જાય છે. એને માફ ધન, મારાં છોકરાં, મારાં અસીલ,
મારાં ઘરાક એ દશા જ રહેતી નથી એટલે પછી એ તો
નિષ્કંટક રાજ્યનો માલિક થઈ જાય છે અને એનો રસ્તો
સીધો, સરળ અને સપાટ થઈ જાય છે.

- (૩) તું આ શાંતસુધારસનું પાન કર. એ રસ એવો તો
અભિનવ છે કે એની જોડી તને મળે તેમ નથી. બીજા
રસો તો ચટકા જેવા છે, અનુભવ્યા અને ઉડી ગયા; પણ

આ રસ તો અખંડ નિરોધાધ શિવસુખનો મોટો ભંડાર છે. એની શાંતિ ભોગવો તેમ એ વધતી જાય, એનું પાન કરો તેમ મન પ્રકુલ જનતું જાય, એનો સંબંધ કરો તેમ આનંદ ભર્મિ ઉછળે. શૃંગાર, વીર કે હાસ્ય જેવા એના ચટકા નથી, એ તો એક વાર એનું પાન કર્યું એટલે પછી ગાયા જ કરો કે ‘અખ હમ અમર ભયે ન મરેંગે’ એમાં વીજળીના ઝબકારા અને પાછળ ઘોર અંધારી રાત નથી, ત્યાં તો મણિ-રત્નની ઝળહળતી જ્યોત છે. સદૈવ ચેતતી રહે તેવી એ જ્યોત છે અને એની પછવાડે આનંદ આનંદ અને આનંદ છે. એનું પાન કરતાં ધરાતા નથી, એને પીતાં પીતાં કંટાળો આવે તેમ નથી. એ અલૌકિક શાંતરસનું પાન તમે રચો અને કરો. તે મેળવવાના પ્રયાસમાં, પાન કરવામાં અને કર્યા પછીની સ્થિતિમાં સર્વત્ર નિરવધિ આનંદ છે.

x

x

x

શ્રી વિનયવિજય ઉપાધ્યાયે આ અશરણુભાવના ગાતાં ખૂબ લહેર કરી છે. તેમણે મરણને એવું ચીતર્યું છે કે પ્રાણી એનો વિચાર કરતાં ઉંડા વિચારમાં પડી જાય. એમણે મોટા અકવર્તીને મરણ વળતે શું થતું હશે તેનાથી શરૂઆત કરી, મરણ પછી શું થાય છે તે બતાવી, છેવટે ગમે તે કરો પણ મરણ છોડતું નથી અને મરણ વળતે કોઈ ટેકો આપી શકતું નથી એ બતાવી, આત્મધર્મને ઓળખી, તેને અનુસરવા વિચારણા બતાવી. ત્યારપછી તેમણે ઘડપણ-જ્જરાને આગળ કરી, પ્રાણીને તેની પાસે તદ્દન પરાધીન બતાવ્યો અને છેવટે આકરા વ્યાધિઓને આગળ કરી તે વળતે પ્રાણીની મનોદશાનો-

અનાથતાનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ આપ્યો. એના વિવેચનમાં પ્રાસંગિક વાત ઘણી કરી નાખી છે. આપણે પ્રથમ અશરણુભાવનો વૈજ્ઞાનિક પદ્ધતિએ વિચાર કરીએ.

આધાર અને આધેય તત્ત્વનો એવો નિયમ છે કે જેને આધારની જરૂર પડે તે ટેકો આપે તેવી વસ્તુનો ટેકો તુરત લઈ લે છે. બાળકોમાં આ તત્ત્વ સહજપણે પ્રતીત થાય છે. એને કપડાં પહેરવામાં, ફરવા જવામાં કે કોઈ પણ કામ કરવામાં આધાર વગર ચાલતું નથી. આવી રીતે સ્ત્રી-પુરૂષનો ઘણીવાર આધાર-આધેય સંબંધ બને છે.

પણ માણસ જ્યારે મુંઝાય છે ત્યારે તો એને ટેકાની બહુ જરૂર પડે છે. એ વખતે એને ટેકો મળે, કોઈ સાચો દિલાસો આપે, કોઈ એના દુઃખમાં ભાગ પડાવે તો તે તેનો સાચો મિત્ર કે સખા સમજવો. કહેવત છે કે Prosperity brings friends and Adversity tries them 'સંપત્તિ મિત્રોને લાવી આપે છે, આપત્તિ તેની કસોટી કરે છે.' આ દૃષ્ટિએ આપણે આપણા સંબંધો વિચારીએ તો ખરી અણીને વખતે તેઓ તદ્દન કસોટીમાંથી નિષ્ક્રળ નીવડે તેમ છે. આપણે એક બે દાખલા લઈએ. કહેવાય છે કે-નવ નંદરાબાએ સોનાની નવ ડુંગરીઓ બનાવી હતી પણ એ જ્યારે મરવા પડ્યા ત્યારે એ ડુંગરીઓ અહીં જ રહી ગઈ અને કોઈ પ્રકારના ઉપયોગમાં આવી નહિ. મોટા રાબાઓની સ્મશાનયાત્રા નીકળે છે ત્યારે એની આખી રિયાસત પ્રથમ ચાલે છે. એના હાથી, ઘોડેસ્વાર, ચોકીદાર, બંદુકવાળાઓ, આરબો, કોતલના ઘોડા, મ્યાના, પાલખી, ડંકા-નિશાન સર્વ દેખાય છે અને છેવટે એક પાલખીમાં એનું શબ દેખાય છે. એના ઉપર કીનખાબનાં કપડાં

પહેરાવેલાં હોય છે અને હાથ ઉઘાડા હોય છે. આ શું બતાવે છે ? આ સર્વ રચાસત હાજર હતી છતાં પણ રાજ-મહારાજને કોઈ ટેકો આપતું નથી. એ સર્વ છતાં એ ગયા અને ક્યાં ગયા અને કોણ લઈ ગયું ? તેની પણ ખબર નથી. એના ઉઘાડા હાથ બતાવે છે કે એ જન્મતી વખત બાંધ હાથે આવ્યા હતા અને મરતી વખત ખાલી હાથે-ઉઘાડે હાથે ગયા, ચાલ્યા ગયા અથવા કોઈ તેમને ઘસડી ગયું.

કોઈ શેઠીઆના મરણ વખતે જોયું હોય તો બે લાંબા વાંસડા, વીશેક ખપાટીઆ અને ચાર અથવા એક નાળીએર અને ઉપર ઢાંકેલ એકાદ રેશમી વસ્ત્ર, પણ એની સર્વ ઋદ્ધિ સંપત્તિ અહીં રહી જાય છે અને એને ચિતામાં સુવાડે છે ત્યારે તો ઉપરનું ઢાંકણનું વસ્ત્ર પણ કાઢી લે છે. એનું શેર બબ્બર, એનું સટ્ટા બબ્બર, એના લાખોના સરવાળા, એના લાંબાં સરવૈયાં, એના નોકર-ચાકરો અને એની મોટરો, ટેલીફોન અને સેક્રેટરીઓ સર્વ અહીં રહી જાય છે. એની બૈરી પણ અહીં જ રહે છે અને છોકરા છોકરી હિસાબો કરવા અને વીલની શોધમાં પડી જાય છે. આ સર્વ શું ? કેવા તોફાન અને કેવા હાલહવાલ ? કાંઈ ટેકો ? કાંઈ આશરો ?

કોઈ સાધારણ માણસની વાત લઈએ તો ત્યાં પણ એ જ વાત દેખાશે. એને માટે કોઈ આડો હાથ દેતું નથી અને એને કોઈની પર ગણતરી બાંધવાનો હક્ક નથી એટલે આવ્યો તેમ ચાલ્યો જાય છે; પણ મોટા કે નાનાને સર્વને જવાનું તો ખરું જ ! એ વાતમાં મીન-મેષ નથી, એમાં શંકા નથી, એમાં અપવાદ નથી.

એના સંબંધમાં એક બહુ સુંદર વિચાર સ્વધરા વૃત્તમાં જ્ઞાનાર્ણવકારે બતાવ્યો છે, તે ખાસ વિચારવા યોગ્ય છે.

પાતાલે બ્રહ્મલોકે સુરપતિભવને સાગરાન્તે વનાન્તે,
દિક્ષ્વક્રે શૈલગૃહ્ણે દહનવનહિમધ્વાન્તવજ્રાસિદુર્ગે ।
ભૂગર્ભે સન્નિવિષ્ટં સમદકરિઘટાસંકટે વા બલીયાન્,
કાલોડયં ક્રૂરકર્મા કવલયતિ બલાઙ્ગીવિતં દેહમાજામ્ ॥

“ પ્રાણી પાતાળમાં પેસે, બ્રહ્મલોકમાં જાય, ઈંદ્રના ભુવનમાં આશરો લે, દરિયાને પાર જઈને વસે, જંગલને બીજે છેડે વાસ કરે, દિશાઓના છેડા પર જઈ અટકે, મોટા પર્વતના શિખર પર ચાલ્યો જાય, અગ્નિમાં પેસે, વનમાં છુપાઈ જાય, હિમમાં ઢંકાઈ જાય, અંધકારમાં લપાઈ જાય, વજ્રના ઘરમાં પેસે, તલવારના પહેરામાં રહે, કિલ્લામાં ભરાઈ જાય, પૃથ્વીના ગર્ભમાં (ખાડો ખોદીને) ઉતરી જાય, બળવાન હાથીઓની ઘટાની વચ્ચે ઘેરાઈને એસે પણ ક્રૂર કર્મ કરવાવાળો કાળ પ્રાણીનો કોળીઓ એક ઝપાટામાં અને પૂરા જોરથી કરી જાય છે. ”

આ ગણતરીમાં બાળ તેમ જ વૃદ્ધ, ધનવાન તેમ જ ગરીબ, બળવાન તેમ જ બીકણ, સમર્થ તેમ જ રાંક, વક્તા તેમ જ શ્રોતા, પાટ પર બેસનાર કે સામે બેસનાર, દાન આપનાર કે દાન લેનાર, કૃપણ કે ઉડાઉ-સર્વનો એક સરખી રીતે સમાવેશ થાય છે. કાળ તો સર્વને સરખા ગણે છે.

આ વસ્તુસ્થિતિ છે. અનેક આકારમાં બતાવાય તેમ છે, અનેક સંયોગોમાં બુદ્ધા બુદ્ધા નામો લઈ તેના પર વિવેચન થાય તેમ છે; પણ વાતનો સાર એ છે કે-‘ એક દિવસ એવો આવશે ’ જ્યારે આપણે જવાનું છે, મરવાનું છે, પ્રયાણ કરવાનું છે.

પણ તમે મરવાની વાત સાંભળી ચોક્યા કેમ? તમને એ શબ્દ અપશુકનભરેલો લાગ્યો એટલે? અરે! પણ કાંઈ મરવાનું નામ લેવાથી મરી જવાતું નથી! જરા હિમત પકડી આ ચોક્કસ આવનારા મરણનો વિચાર કરો. એમાં કાંઈ ગલ-રાઈ જવાનું નથી અને વિચાર કરવાની ના પાડવાથી પણ એ તમને છોડવાનું નથી.

મરવું એ કર્માધીન વાત છે. પ્રાણી આ સંસારમાં આવે છે ત્યારે તેનું આયુષ્ય નિર્માણ થયેલું હોય છે. આયુ પૂરું થાય તે વખતે તેનું કામ પૂરું થયું હોય કે ન થયું હોય પણ તેણે જવાનું જ છે. અને કર્મનો સિદ્ધાન્ત છે કે શુભ અશુભ કર્મો ભોગવ્યે જ છૂટકો છે, એટલે મરણની વાતથી ડરવામાં ઉઠા-પણ નથી. મરવાને માટે ત્રણ વાત કરવા જેવી છે. મરણ ઇચ્છવું નહિ, મરણથી ડરવું નહિ અને મરણ માટે હમેશાં તૈયાર રહેવું. આ આખો અલગ વિષય છે. આપણે મરવા તૈયાર છીએ? છાતી પર હાથ મૂકી જવાળ આપવો. એ વાત બહુ જરૂરી હોવા છતાં અત્ર ખાસ મૂળ મુદ્દાની નથી, પણ વિચારવા જેવી તો જરૂર છે જ.

મુદ્દો એ છે કે આપણે મરવા તૈયાર હોઈએ કે ન હોઈએ, મરણથી ડરતા હોઈએ કે ન હોઈએ, પણ જ્યારે તે આવશે ત્યારે આપણે આધાર કોનો લેવો? ડોક્ટરો તો હાથ ખંખેરે, છોકરાઓ કે સ્ત્રી રડવા બેસે, નોકર-ચાકરો દુઃખી થાય અને મિત્રો-સ્નેહીઓ સહાનુભૂતિ બતાવે; પણ કોઈમાં મરણ વખતે શરણ આપવાની તાકાત છે? મોટા રાજા, મહારાજા કે ચક્રવર્તી ગયા તો પછી આપણો તો શો હિસાબ છે? ‘જાય છે જગત ચાલ્યું’ રે એ જીવ! જોને!’ એમાં જ્યાં ‘છત્રે જેની છાયા

થતી, ડૂડી જેની હતી રતિ; ક્યાં ગયા કરોડોપતિ રે, ઓ જીવ જોને !' વાત કહે છે ત્યાં હદ કરી નાખે છે; પણ એ સર્વ વાતની વચ્ચે એ વખતે આધાર કોનો ? ટેકો કોનો ? આપણે રાવ ખાવા, ફરિયાદ નોંધાવવા, આશ્રય મેળવવા કોની પાસે જવું ? ઘરના રડતાં હોય અને શરીરની નાડીઓ તૂટતી હોય ત્યાં ધન્વંતરીનાં માથાં પણ અઘ્ઘલશૂન્ય થઈ જાય છે અને મોટી પ્રીવાળા ડોકટરો દિલગીરી દર્શાવી, ટોપી માથે મૂકી, પ્રી ખીસામાં મૂકી રસ્તે પડે છે. ત્યારે તે વખતે આશરો કોનો ?

એકલા મરણની વાત શા માટે કરવી પડે છે ? આ જીવનમાં અનેક પ્રસંગો આશ્રય મેળવવાના આવે છે. જેમણે ગરીબાઈમાં જીવન ગાળ્યું હોય તે આશીયાળાપણામાં રહેલ તુચ્છતાથી અને ધનવાનોના તિરસ્કારથી અભાણ્યા ન જ હોય. અંતે આશા કરીને આવેલ યાત્રક માથા પર કે કપાળે હાથ મૂકીને જાય છે. તે વગર સમજાવ્યો સમજે છે કે અંતે પોતાના કિસ્મત પર આધાર છે. અહીં શરણ કોનું હોઈ શકે તેનો સહજ ખ્યાલ આવે છે. ખીજા સર્વ નકામા પ્રયાસ છે એ વાતની કાંઈક ઝાંખી થાય છે.

જ્યાં ઘરનાં ઘર (માનેલાં) છોડીને સદાને માટે જવાનું હોય, જ્યાં ખૂદ પાળેલ-પોષેલ શરીર પણ મૂકી જવાનું હોય ત્યાં આધાર કોનો ? એ વખતે મોટરો કામ આવતી નથી, બલુનો ઉપયોગમાં આવતા નથી, ધમાલ સાથે આપતી નથી, ખડાઈઓ રસ્તો દાખવતી નથી, ગોટાળા આડા આવતા નથી, ખટપટો હાથ દેતી નથી, પ્રેમ માર્ગ આપતા નથી, એ વખતે શરણ માત્ર સાચો ધર્મ જ આપે છે, આત્મવૃત્તિએ કરેલ ધર્મ એના ગમે તે આકારમાં હોય પણ તેનો આધાર

મળે છે; બાકી આ દુનિયાની કોઈ પણ ચીજ, કોઈ પણ પ્રાણી કે કોઈ પણ સંબંધી એ વખતે ઉપયોગમાં આવતા નથી, યમને અટકાવતા નથી, દિલાસારૂપ થતા નથી. બાકી મંત્રવિદ્યા કે જાપની વાત શી કરવી? ખૂદ મહાવીર પરમાત્માને ઇંદ્રે આયુષ્ય થોડું વધારવા વિચ્છિન્ન કરી અને તેમાં તેનો આશય શાસનના હિતનો હતો, પણ લગવાને તેને એક જ ઉત્તર આપ્યો કે ‘એ કાર્ય કરવાને દેવેન્દ્ર, ચક્રવર્તી કે તીર્થંકર સમર્થ નથી.’ છતાં કાંઈ લગવાન મરણથી ડર્યા નહિ. એમને તો અનંત સુખમાં જવાનું હતું એટલે એમને ‘શરણનો’ સવાલ જ નહોતો, પણ એમાં અશરણપણાનો જે મુદ્દો છે તે બાસ વિચારવા યોગ્ય છે.

ન્યાયાધીશ કોઈને ફાંસીની સજા ફરમાવે ત્યારે ગુન્હેગારના મનની શી દશા થતી હશે? એ કંઈક ફાંફાં મારશે, વિલાયત અપીલ કરવા દોડશે, પણ એમાં કાંઈ વળે છે? પ્રાણી પણ આવા બાચકા તો અનેક ભરે છે, પણ એમાં સાર શો?

એકઠા થયેલા સમાસંબંધીઓ નવકાર આપે, શરણું આપે, દિલાસા આપે—પણ આ જીવની દશા શી વર્તતી હોય? દિલાસો આપવો સહેલો છે તેટલો લેવો સહેલો નથી, પણ એમાં શરણુ જેવું તો કાંઈ છે જ નહિ. તે વખતે જીવન શાંત, પ્રમાણિક, નિર્દોષ, સ્વચ્છ ગાળ્યું હોય, સત્યને અહિંસાથી અપનાવ્યું હોય, મનોવિકારો પર કાબૂ મેળવ્યો હોય, વાસ્તવિક અસ્થિરતા સમજાણી હોય, આંતરવૃત્તિથી ધર્મમાર્ગની આરાધના કરી હોય અને ટૂંકામાં ઉચ્ચ જીવનની અવસ્થા અનુભવી હોય તો એ વાત ટેકો આપે છે. કરેલો અને કરવા ધારેલો સાચો ધર્મ તે વખતે ટેકો આપે છે, બાકી બીજી કોઈ વાતમાં સાર નથી.

એવી જ રીતે ચાલી આવતી જરાને કોણ અટકાવી શકે ? કલપ લગાડવાથી કાંઈ ઘડપણ અટકે ? અને અતે કપાળે કર-ચલી અને ગાલમાં ખાડા તો પડ્યા વગર ન જ રહે. એવી રીતે ભયંકર વ્યાધિની વાત જાણીતી છે. એ અને એવા અનેક જીવનપ્રસંગોમાં કોઈ ટેકો આપી શકે તેમ છે જ નહિ. કરેલો ધર્મ આડો આવે, બળવેલી ફરજો માર્ગ સુઝાડે અને કર્તવ્ય-ભાવના રસ્તા ઉપર રાખે. કદી કદી કરેલો ધર્મ એ જ આવી આપત્તિ વખતે શરણ આપે છે.

ધર્મ શબ્દ સંકુચિત અર્થમાં અથવા માત્ર ક્રિયાકાંડના અર્થમાં સમજવાનો નથી. સાચો ધર્મ ઓળખવો જોઈએ, શોધવો જોઈએ અને બહાર આણવો જોઈએ. આત્મધર્મ થવાને સર્વ ધર્મો સરજાયલા નથી હોતાં, પણ જ્યાં આત્મા એના સાચા આકારમાં સાંપડે અને એની પ્રગતિ જરૂર દેખાય ત્યાં તેટલો અંશે ધર્મ છે અને એવો આત્મધર્મ આણીને વખતે શરણ આપે છે. બાકી તો પંખીનો મેળો છે, સવાર થતાં સૌ પોતપોતાને માર્ગે જવાના છે અને સાથે હોય ત્યાં સુધી અમુક પણ અમુક દૃષ્ટિએ પોતાના દૃષ્ટિબિંદુથી કામ કરનારા છે. એ ખરે વખતે ઉભા રહેનારા હોય, તારા ખાટલામાં સુઈ તારી આપત્તિમાં ભાગ પડાવનારા હોય તો તો તું તેમની ખાતર તારો આત્મા હારી જજે, પણ નહિ તો તને જ્યાં શરણ મળે તેમ હોય તેવા તારા પોતાના આત્મધર્મમાં સ્થિર થઈ જજે.

ધન અરૂ ધામ સહુ પડ્યો હિ રહેગો નર,

ધાર કે ધરામેં તું તો ખાલી હાથ જાવેગો;

દાન અરૂ પુન્ય નિજ કરથી ન કર્યો કહ્યું,

હોય કે જમાઈ કોઈ દુસરો હિ આવેગો.

કૂડ અરૂં કપટ કરી પાપખંધ કીનો તાતે,
 ધોર નરકાદિ દુઃખ તેરો પ્રાણી પાવેગો;
 પુન્ય વિના દુસરો ન હોયગો સખાઈ તખ,
 હાથ મલમલ માખી જિમ પસતાવેગો.

ચિદાનંદજીએ એક બે સવૈયા ખૂબ સુંદર આ મુદ્દા પર
 ગાયા છે, તે વિચાર.

અહીં ‘જમાઈ’ વિશાળ અર્થમાં સમજવો. માખીઓ
 મધમાખી સમજવી.

માખીઓએ મધ કીધું, ન ખાધું ન દાન દીધું;
 લુંટનારે લુંટી લીધું રે! ઓ! જીવ જીને.

ત્યાં જે ભાવ છે તે ભાવ અહીં સમજવાનો છે. આ તો
 મરણ વખતની વાત કરી, પણ અશરણભાવ બતાવતાં તો હદ
 કરી છે. વિચારો:—

આપકે અચાનક કૃતાંત જ્યું ગહેગો તોહિ,
 તિહાં તો સખાઈ કોઈ દુસરો ન હોવેગો;
 ધરમ વિના તો ઓર સકળ કુટુંબ મિલી,
 જાનકે પરેતાં કોઈ સુપને ન જોવેગો.
 લટકસલામકે સખાઈ વિના અંત સમે,
 નેણમાંહી નીર ભરભર અતિ રેવેગો;
 જાનકે જગત એસો જ્ઞાની ન મગન હોત,
 અંબ ખાવા ચાહે તે તો ખાઉલ ન ઓવેગો.

અહીં ‘પરેતાં’ એટલે મરણ પામેલો જાણીને એમ
 સમજવું. લટકસલામમિત્ર ધર્મ છે કારણ કે એને તો
 કોઈ કોઈ વાર જીવનમાં આ જીવ મળ્યો હશે. નિત્યમિત્ર તો

દેહ-શરીરને અને પર્વમિત્રમાં સગાવહાલાઓને તે ગણ્યા છે. જો જુદારમિત્ર નહિ હોય તો આંખમાંથી ઓર ઓર જેવડાં આંસુ તે વખતે પડશે. જ્ઞાની આવા જગતમાં મગ્ન ન થાય. આંખો (કેરી) ખાવાની ઇચ્છાવાળો કદી બાવળ વાવે નહિ.

આમાં આખા મુદ્દાનો સમાવેશ થઈ જાય છે.

આ આખી ભાવના રડતાં રડતાં ભાવવાની નથી. ‘ માફે શું થશે ? મારો કોણ ? ’ એમ મુંઝવાનું કારણ નથી. જેને મારાં માન્યા છે તેને ઓળખ, તારાં સાચાંને શોધી કાઢ અને જેનાથી તને આધાર મળે તેને પકડી લે. બાકી તું જેને તારાં માની બેઠો છે તેમાં તારો દહાડો વળે કે તે તને અડીભડીને વખતે ટેકો આપે એવા ખોટા ખ્યાલમાં તું રહીશ નહિ. વાસ્તવિક રીતે વિચારીએ તો આત્માને કોઈના શરણુની જરૂર નથી. એ એનો પોતાનો સ્વાધીન સ્વામી છે, પણ વ્યવહારથી આ પ્રાણીને એવી ટેવ પડી ગઈ છે કે ટેકા માટે આધાર રાખ્યા જ કરે. એને નોકરી કરવી હોય, વ્યાપાર કરવો હોય કે કાંઈ કામ કરવું હોય તો તે ટેકા કેટલાના અને કોના મળશે એની ગણતરી કરશે. આત્માને ઓળખાય, એની શક્તિનું ભાન થાય, એ શક્તિ દબાવલી હોવા છતાં પોતાની જ છે એ વાત એને ગોચર થાય એટલે એનો પરાશ્રય ભાવ જતો રહે છે અને જેવો તે પોતાની ભત પર ટેકો રાખતા શિખી ગયો અથવા તે માર્ગે ચઢી ગયો એટલે એની સર્વ ગુંચવણ નીકળી જાય છે. એ એકલો છતાં સિંહ છે, એ એકલો છતાં મરદ છે, એ એકલો છતાં ધણીધોરી છે એ વાત આપણે ચોથી ભાવનામાં ખૂબ વિસ્તારથી જોશું; પણ એણે પરાવલંબનવૃત્તિ ગ્રહણ કરી છે તે તદ્દન ખોટી છે,

પરિણામ વગરની છે, સમજ્યા વગરની છે. એને કોઈ વસ્તુ કે પ્રાણી શરણુ આપી શકે તેવી સ્થિતિમાં છે જ નહિ, એ વાત સ્પષ્ટ કરવાનો અને તે દ્વારા તેની આત્મપ્રભુતાનો સાક્ષાત્કાર કરાવવાનો અને એ વાત વારંવાર યાદ કરી લાવનારૂં વારંવાર વિચારમાં લાવવાનો અત્ર ઉદ્દેશ છે. પોતે કોણ છે એ સમજવું અને જરા પણ મુંઝાવું નહિ, કોઈ બનાવથી કે કોઈ લવિષ્યમાં બનવાના બનાવની કલ્પનાથી દોરવાઈ જવું નહિ. તારૂં તારી પાસે છે, પરની આશા સદા નિરાશા છે, એને કાઢી નાખવાનો અભ્યાસ કરવાની જરૂર છે અને તેમ કરી ‘આપ સ્વભાવમાં’ ‘સદા મગ્ન’ માં રહેવાનો ઉપદેશ છે. ખરૂં તો પોતાની જાતને, પોતાના તેજને, પોતાના સામર્થ્યને અને પોતાના હક્કને સમજવા-ઓળખવા જેવું છે, એ થશે એટલે આ આશાના પાસે તૂટી જશે અને પોતાના નિરૂપદ્રવ સ્થાને પહોંચી જવાશે. પણ અહીં રહેવાનું થાય ત્યાં સુધી પણ પરાશ્રય તજવો, સ્વાશ્રય કરવો અને સ્વને બરાબર ઓળખવો. મરણથી, જરાથી કે બીજા કોઈ બનાવથી ડરવાનું નથી. એનું નિવારણ કરવું તે તો હાથની બાજુ છે. પ્રાણી અજર અમર થઈ શકે છે અને થવાના રસ્તા આવડે તો સહેલાઈ છે અને માર્ગ સરળ છે. તેને શોધો અને સ્વની શક્તિ પીછાનો, એને પ્રકટ કરો અને એના ઉપર આધાર રાખો.

આ વિષય પૂરો કરતાં પુનરાવર્તનના ભોગે પણ છેવટે યાદ આપવાનું છે કે આ લાવના લાવતાં ગભરાઈ જવાનું નથી, બિચારા બાપડા થઈ જવાનું નથી, કોઈનો આધાર નથી એવી ચિંતાથી હુલાવાનું નથી. જેનું શરણુ છે તે તારી પાસે જ છે, તું પોતે જ છે અને તેને પ્રકટ કરી બતાવનાર

અને ત્રણ લોકને તથા ત્રણ કાળને પ્રત્યક્ષ કરનાર મહા દિવ્ય પ્રકાશ તારામાં જ છે. તારૂં વર્તન અને જીવન સચ્ચારિત્રશીલ થાય એટલે આ તારી અશરણુ દશાનો છેડો આવી જશે. અમર થવાની ભાવનાવાળાને જે રમકડાં જોઈએ તે શોધી તેની સાથે રમજે, અપૂર્વ શાંતરસના વરસાદની ઝડીમાં નહાજે અને અવણ્ય સ્વાદવાળા શાંતસુધારસનું પાન કરજે. તને શરણુ જડી આવશે અને પામરતા દૂર ચાલી જશે. અનંત કદ્દિના ઘણીને પામરતા હોય ? અને તું ! તું કોણુ ? તારે તે એવા ચમરાજ જેવાથી, જરાથી, વ્યાધિથી કે બીજા કોઈ નાના મોટા વિકારોથી ડરવાનું હોય ? પણ જો તું સંસાર વ્યવહારમાં પડી રહેવા માગતો હો તો સમજજે કે એમાંનું કોઈ પણ તને ટેકો આપનાર નથી અને અવસર આવશે એટલે તને તાણી ખેંચીને ફેંકી દેશે અથવા ઉપાડી જશે. યમ જેવો કોઈ દેવ નથી, માત્ર આયુષ કર્મનું એ રૂપક છે એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી અને આત્મભાવ અસલ સ્વરૂપે વિચારવો. એ માર્ગે જૂળ આનંદ છે, અનંત સુખસન્મુખતા છે અને ગ્રીધે રસ્તે પ્રયાણ છે.

इति अशरणभावना २

ઉ. સકળચંદ્ર કૃત બીજ અશરણભાવના

(સાંભળજો મુનિ સંયમરાગી—એ દેશી : રાગ કાલહરો.)

કા નવિ શરણું કા નવિ શરણું, મરતાં કુણુને પ્રાણી રે;
 બ્રહ્મદત્ત મરતો નવિ રાખ્યો, જસ હય ગય બહુ રાણી રે. કા નવિં ૧
 માતપિતાદિક ટગમગ જોતાં, યમ લે જનને તાણી રે;
 મરણથકી સુરપતિ નવિ છૂટે, નવિ છૂટે ઇંદ્રાણી રે. કા નવિં ૨
 હય ગય પય રથ કોઠે વિંધ્યા, રહે નિત રાણા રાય રે;
 બહુ ઉપાય તે જીવન કાળે, કરતાં અશરણુ જાય રે. કા નવિં ૩
 મરણભીતિથી કદાપિ જીવો, જો પેસે પાયાલે^૧ રે;
 ગિરિદરી^૨ વન અંજુધિમાં^૩ જાવે, તો ભી હરીએ કાળે રે. કા નવિં ૪
 અષ્ટાપદ જોણે બળે ઉપાજ્યો, સો દશમુખ^૪ મંહરિયો રે;
 કા જગ ધર્મ વિના નવિ તરિયો, પાપી કા નવિ તરિયો રે. કા નવિં ૫
 અશરણુ અનાથ જીવહ^૫ જીવન, શાંતિનાથ જગ જાણો રે;
 પારેવો જોણે શરણે રાખ્યો, મુનિ તસ ચરિત વખાણો રે. કા નવિં ૬
 મેઘકુમાર જીવ ગજરાજે, સસલો શરણે રાખ્યો રે;
 વીર પાસે જોણે ભવ-ભય કચરો, તપસંયમ શું નાખ્યો રે. કા નવિં ૭
 મત્સ્ય પરે રોગે તડકડતા, કોણે નવિ સુખ કરિયો રે;
 અશરણુ અનાથ ભાવના ભરિયો, અનાથી મુનિ નિસરિયો રે. કા નવિં ૮

૧ પાતાળમાં. ૨ પર્વતની ગુફામાં. ૩ સમુદ્રમાં. ૪ રાવણ. ૫ જીવનું.

પ્રકરણ ૩ જી

પરિચય: :: સંસાર ભાવના.

શિશ્વરિણીવૃત્ત

ઇતો લોભઃ ક્ષોભં જનયતિ દુરન્તો દવ ઇવો-
હ્રસંહ્રામામ્ભોમિઃ કથમપિ ન શક્યઃ શમયિતુમ્ ।
ઇતસ્તૃષ્ણાક્ષાણાં તુદતિ મૃગતૃષ્ણેવ વિફલા,
કથં સ્વસ્થૈઃ સ્થેયં વિવિધભયમીમે ભવવને ॥ ક ૧ ॥
ગલત્યેકા ચિન્તા ભવતિ પુનરન્યા તદધિકા,
મનોવાકાયેહાવિકૃતિરતિરોષાત્તરજસઃ ।
વિપદ્વર્તાવર્તે જ્ઞાદિતિ પતયાલોઃ પ્રતિપદં,
ન જન્તોઃ સંસારે ભવતિ કથમપ્યર્તિવિરતિઃ ॥ સ્વ ૨ ॥

ક ૧- ઇતઃ એક બાબુએ, આ બાબુએ. દુરન્ત જેનો અંત-છેડો ન પ્રાપ્ત થાય, દુઃખે પ્રાપ્ત થાય તેવો. હ્રસત્ વધતો જતો. વિફલા નિષ્ફળ. સ્વસ્થૈઃ સ્થેયં આ આસ યોગ પ્રયોગ છે. નિરાંત રાખીને કંઈ રીતે રહી શકાય. સ્વસ્થપણે કેમ રહેવાય ?

સ્વ ૨ ગલતિ ગણી જાય છે, છેડો આવે છે. ઇહા ધન્યજા, અભિલાષા, મનોરથ. વિકૃતિ વિકારો-ફેરફાર. રતિ (પાંચ ઇન્દ્રિયાના) વિષ-યોગમાં આનંદ. રોષ દ્વેષ. આપ્ત પ્રાપ્ત કરેલ. Earned રજસુ ધૂળ, કર્મરૂપ કચરો.

૧ મોટો ભયંકર દાવાનળ સળગ્યો હોય તેવો, હદ વગરનો લોભ એક બાબુએ સંતાપ કરી રહ્યો છે અને એના ઉપર વધતા જતા લાભ (નફા) રૂપ ગમે તેટલું પાણી પડે પણ તેનાથી તે કોઈ પણ રીતે ઠારી શકાય-ખૂંટવી શકાય તેમ નથી. બીજી બાબુએ ઈંદ્રિયોની તૃષ્ણા નિષ્કળ ઝાંઝવાના પાણીની પેઠે હેરાન-હેરાન કર્યા જ કરે છે. આવા અનેક પ્રકારના ત્રાસથી ભયંકર બનેલા સંસારરૂપ વનમાં આકુળવ્યાકુળ થયા વગર કંઈ રીતે રહેવું? (એમાં ઠરીને ઠામ કંઈ રીતે પડી શકાય?)

૨ આ પ્રાણીને મન, વચન અને શરીરનાં નવા નવા અભિ-લાષો થાય છે. એને વિકારો થાય છે, એને વિષયનો પ્રેમ થાય છે અને એને દ્રેષ થાય છે. તેનાથી એ કર્મ-રજને ખૂબ એકઠી કરે છે અને એ પ્રાણી આપત્તિના ઉંડા ખાડામાં પ્રત્યેક ક્ષણે ખૂબ જોરથી પડવાના સ્વભાવ-વાળો થયો છે. આવા પ્રાણીને એક ચિંતા જરા ઓછી થાય છે ત્યાં એ પૂરી થયેલી ચિંતા કરતાં વળી વધારે મોટી ચિંતા ઉત્પન્ન થઈ જાય છે. એ પ્રાણીની આપત્તિનો છેડો આ સંસારમાં કોઈ પણ પ્રકારે આવતો નથી.

આવર્ત ચક્ર દરિયામાં થાય છે તેવા Whirlpool પત્થાલો: પડવાની ટેવ પડી છે જેને તેવાનો (છટ્ટી વિભક્તિ છે. પત્થ ધાતુ ઉપરથી થયેલ છે.) પ્રતિપદં દરેક પગલે, ડગલે ને પગલે. અર્તિવિરતિ અર્તિ એટલે સંતાપ તેનો છેડો. વિરતિ એટલે અટકાયત, વિરામ.

સહિત્વા સન્તાપાનશુચિજનનીકુશિકુહરે,
 તત્તો જન્મ પ્રાપ્ય પ્રચુરતરકષ્ટક્રમહતઃ ।
 સુખાભાસૈર્યાવત્સ્પૃશતિ કથમપ્યર્તિવિરતિં,
 જરા તાવત્કાયં કવલયતિ મૃત્યોઃ સહચરી ॥ ગ ૩ ॥

ઉપજાતિ

વિભ્રાન્તચિત્તો વત વમ્ભ્રમીતિ,
 પક્ષીવ રુદ્ધસ્તપનુઙ્ગરેઙ્ગી ।
 નુન્નો નિયત્યાઽતનુકર્મતન્તુ-
 સન્દાનિતઃ સન્નિહિતાન્તકૌતુઃ ॥ ઘ ૪ ॥

અનુષ્ટુપ્

અનન્તાનુદ્વલાવર્તાનનન્તાનન્તરૂપમૃત્ ।
 અનન્તશો ભ્રમત્યેવ જીવોઽનાદિભવાર્ણવે ॥ ઙ ૫ ॥

ગ ૩ અશુચિ અપવિત્ર. મળ, માંસ, મુત્ર. કુશિ પેટ. પડખાં. કુહર
 શુક્ષ્ણ. નાનું જોડખાનું. પ્રચુરતર ખૂબ. ક્રમ હાર. Series. હતઃ
 તેનાથી હણાયલો. Smilten. સુખાભાસ સુખનો દેખાવ, મનમાં
 માની લીધેલાં સુખ, દુન્યવી સુખો આભાસ માત્ર જ છે.
 વિવેચન વિચારો. અર્તિવિરતિ ઉપરનો શ્લોક બીજો, પાદ ચોથું
 બુઝ્યો. સહચરી દોસ્ત, મિત્ર. (ખડેનપણી શબ્દ ન ઘટે, કારણ
 કે મૃત્યુ નર છે). સ્ત્રીમિત્ર.

ઘ ૪ વિભ્રાન્ત મુંઝાઈ ગયેલો, શુન્યવાઈ ગયેલો. વંભ્રમીતિ રખડે છે.
 અઙ્ગી શરીરધારી. પ્રાણી. નુન્નઃ પ્રેરિત. અતનુ નાનાં નહિં. ભારે-
 મોટાં-આકરાં. સન્દાનિત બંધાયલો. સન્નિહિત બાબુમાં પડ્યા
 છે. અન્તક ચમદેવ, મરણ. ઓતુઃ બિલાડી, માળી.

૩ અશુચિ-અપવિત્ર પદાર્થોથી ભરેલાં માતાનાં પેટરૂપ ગુફામાં અનેક પ્રકારના સંતાપો (પ્રાણી) સહન કરે છે, ત્યારપછી જન્મ પામે છે, ત્યારપછી મોટા મોટા અનેક ભારે કષ્ટોથી અનુક્રમે હેરાન-હેરાન થઈ જાય છે અને જ્યાં ઉપર ઉપરનાં દેખાતાં સુખમાં એ આપત્તિનો છેડો જેમ તેમ કરીને તે મેળવે છે ત્યાં તો મરણ (યમદેવ) ની સહચરી (દોસ્ત-મિત્ર) જરા (ઘડપણ) તેના શરીરનો કોળીઓ કરવા માંડે છે.

૪ આ પ્રાણીને નિયતિ (ભવિત્યવ્યતા) જેવ્યા કરે છે, મહાભારે-આકરા કર્મના તાંતણાથી એ જકડાઈ ગયેલો છે અને એની બાબુમાં યમરાજરૂપ ખિલાડો ગમે ત્યારે હાજરાહજુર થઈ શકે તેમ છે-આવો પ્રાણી પાંજરામાં પડેલા પક્ષીની પેઠે શરીર-પીંજરમાં જકડાઈ જઈ, હાંફો-હાંફો થઈને રવડ્યા કરે છે.

૫ આ જીવ અનંત અનંત રૂપો ધારણ કરીને અનંત પુદ્ગલાવર્ત (કાળ) સુધી આ મહામોટા અનાદિ ભવ-સમુદ્રમાં અનંત વખત ભ્રમણ કર્યા જ કરે છે.

ક્રૂપ અનન્ત બહુ મોટી સંખ્યા. વિગત માટે જુઓ કર્મગ્રંથ ૪ થો. પુદ્ગલાવર્ત અનંત વર્ષે એ થાય છે. વિસ્તારથી સ્વરૂપ ઉપમિતિ ભ. પ્ર. પ્રથમ પ્રસ્તાવના પરિશિષ્ટ નં. સ્વ. પા. ૨૪૭ માં છે. ટૂંકામાં વિવેચન જુઓ. અનન્તાનન્ત અનંતને અનંતે ગુણતાં અનન્તાનંત થાય છે. એવું એના ઉપર ખાસ ભાર છે. આ વાત ચોક્કસ છે. એમાં અપવાદ નથી.

गेयाष्टक*

संसारभावना

कलय संसारमतिदारुणं,
जन्ममरणादिभयभीत रे ।
मोहरिपुणेह सगलग्रहं,
प्रतिपदं विपदमुपनीत रे ॥ कलय० ॥ १ ॥

स्वजनतनयादिपरिचयगुणै-
रिह मुधा बध्यसे मूढ रे ।
प्रतिपदं नवनवैरनुभवैः,
परिभवैरसकृदुपगूढ रे ॥ कलय० ॥ २ ॥

घटयसि कचन मदमुन्नतेः,
क्वचिदहो हीनतादीन रे ।
प्रतिभवं रूपमपरापरं,
बहसि बत कर्मणाधीन रे ॥ कलय० ॥ ३ ॥

जातु शैशवदशापरवशो,
जातु तारुण्यमदमत्त रे ।
जातु दुर्जयजराजर्जरो,
जातु पितृपतिकरायत्त रे ॥ कलय० ॥ ४ ॥

૧ જન્મ-મરણ વિગેરે ભયોથી બહી ગયેલા પ્રાણી ! તું સંસારને મહાભયંકર સમજ. મોહરૂપ તારા ભયંકર શત્રુએ તને ખરાબર ગળેથી પકડી લઇને ડગલે અને પગલે આપત્તિમાં ધકેલી દીધો છે.

૨ હે મૂઠ ! સગાસંબંધી અને છોકરા-છોકરીના સંબંધોરૂપ દોરાઓવડે તું તદ્દન નકામો અહીં બંધાયો કરે છે. તું ડગલે ને પગલે નવા નવા અનુભવોથી અને અનેક અપમાનોથી ઘેરાયેલો જ રહે છે. (એવા હે ચેતન ! તું જરા જો વિચાર કર.)

૩ તું કોઈ વખત ઉન્નતિ (ચડતી) ના અભિમાનની ઘટના કરી બેસે છે, કોઈ વખત અધમતા (ની પ્રાપ્તિના પરિણામ) થી તદ્દન રાંક બની જાય છે અને કર્મને આધીન થઈને દરેક ભવમાં નવાં નવાં (જુદાં જુદાં) રૂપ ધારણ કરે છે.

૪ (આ ભવમાં પણ) બાળકની દશામાં હો ત્યારે તદ્દન પરવશ બનેલો હોય છે; જ્યારે જુવાનીના જોરમાં હો ત્યારે અભિમાનથી ઉન્મત્ત-મદોન્મત્ત બની જાય છે; જ્યારે ઘડપણ આવે છે ત્યારે દુઃખે કરીને જીતી શકાય તેવી જરાથી જર્જરિત થઈ જાય છે અને આખરે ચમદેવના હાથમાં પડી તેને આધીન થઈ જાય છે.

* આ અષ્ટક ગાવામાં આનંદધનજીના સોળમા સ્તવનનો લય ‘ શાંતિ-જિન એક મુજ વિનતિ ’ ચાલશે. એ લયમાં અંતરાત્મા નિરવધિ આનંદ અનુભવશે. અન્ય લય મુમુક્ષુ-જિજ્ઞાસુએ શોધી લેવા.

व्रजति तनयोऽपि ननु जनकतां,
तनयतां व्रजति पुनरेष रे ।

भावयन्विकृतिमिति भवगते-

स्त्यजतमां नृभवशुभशेष रे ॥ कलय० ॥ ५ ॥

यत्र दुःखार्तिगददवल-

वैरनुदिनं दह्यसे जीव रे ।

हन्त तत्रैव रज्यसि चिरं,

मोहमदिरामदर्क्षीव रे ॥ कलय० ॥ ६ ॥

दर्शयन् किमपि सुखवैभवं,

संहरंस्तदथ सहसैव रे ।

विप्रलम्भयति शिशुमिव जनं,

कालबटुकोऽयमत्रैव रे ॥ कलय० ॥ ७ ॥

सकलसंसारभयभेदकं,

जिनवचो मनसि निवधान रे ।

विनय परिणमय निःश्रेयसं,

विहितशमरससुधापान रे ॥ कलय० ॥ ८ ॥

૫ ભાઈ! જો! દીકરો છે તે પિતાપણું પામે છે અને વળી પાછો એ જ પુત્રપણું પણ પામે છે. સંસારની આવી (વિચિત્ર) પરિસ્થિતિ વિચારીને એને જરૂર છોડી દે. હજી (તારો) મનુષ્ય ભવનો શુભ વિભાગ બાકી છે ! (એનો લાભ લઈ લે).

૬ તેં ખરેખર મોહરૂપ મદિરા પીધી છે અને તેના કેફમાં તારી બુદ્ધિ નાશ પામી ગઈ છે. તું જો. જે જગ્યાએ તું દુઃખ, ઉચાટ અને વ્યાધિના લડકાની જવાબમાંથી દરરોજ બળ્યા કરે છે ત્યાં જ પાછો તું લાંબા વખત સુધી રંજન પામી જાય છે. (આ દાડીઆનું જ લક્ષણ છે.)

૭ કાળરૂપ બટુક (ચોર-ઘાડપાડુ) અહીંઆ જ થોડા ઘણાં સુખનો વૈભવ બતાવીને પાછું એકાએક સર્વ પાછું લઈ લે છે અને એવી રીતે એ પ્રાણીને બચ્ચાંની માફક લલચાવે છે-છેતરે છે.

૮ સંસારના સર્વ ભયોને કાપી નાખનાર તીર્થંકર મહારાજનું વચન તું ધારણ કર, વિચાર અને હે વિનય! શાંતરસનું અમૃત-પાન કરીને મોક્ષમય થઈ જા-એની સાથે એકતા કરી દે.

નાર—

૧ કલય બે—અવલોક. રે ધાણુંખરૂં અધમને સંબોધવા આ અક્ષરનો પ્રયોગ થાય છે. ‘ભયભીત’ સંબોધન છે. ‘ઉપનીત’ પણ સંબોધન છે. સગલગ્રહ ગળાને પકડીને. ડોકીએથી પકડીને (adv).

૨ પરિચયગુણે: સંબંધરૂપ દોરડાઓવડે. મુઘા વ્યર્થ, નકામો. પરિભવૈ: અપમાનોવડે.

આ ગાથામાં મૂઢ અને ઉપગૂઢ બંને સંબોધન છે. અર્થ કરવામાં વાક્યરચના મેળવવા થોડી ઘૂટ લીધી છે.

૩ ઘટયસિ તું યોગે છે. ઘડે છે, દીન ગરીબ, બિચારો, આપડો.

૪ જાતુ કોઈ વખત. શૈશવ સ્તનપાન કરે તે વખતનો આલ્યકાળ. કરાયસ હાથમાં પડેલો. હસ્તને પામેલો (તું).

૫ ણ્ણ તે જ (પિતા થયેલ પોતે) ભાવયન્ ભાવતાં—વિચારતાં. વિકૃતિ વિકારો. ગોટાળાઓ. ત્યજતમાં જરૂર છોડી દે. નૃમવ-શુભશેષ—મનુષ્યભવનો શુભ અવશેષ. આક્રીનો ભાગ (હજી છે. અસ્તિ અધ્યાહાર. દરમ્યાન).

૬ અર્તિ સંતાપ, પીડા, ઉચાટ. દવલવ દાવાનળના તણખા. ક્ષીવ નંદ્ર બુદ્ધિ. એ સંબોધન છે, પણ પ્રથમાના અર્થમાં વપરાયેલ છે.

૭ સુખવૈભવ સુખનો વૈભવ અથવા સુખ અને વૈભવ. સંહરન્ પાછું ખેંચી લેતો. બટુક જાહેર રસ્તા પર લુંટનારો. Highway robber અથવા ભિખારી.

૮ મેદક ભેદી નાખનાર કાપી નાખનાર. નિવધાન તું ધારણ કર, વિચાર. પરિણમય જમાવી દે, તદ્રૂપ થા. નિઃશ્રેયસ કલ્યાણ, મોક્ષ, શિવ.

પરિચય

સંસાર ભાવના—

(ક. ૧) આ સંસાર તો એક મોટું નાટક છે, એમાં પાત્રોનો પાર નથી, એમાં અંકોનો પાર નથી, એમાં પ્રવેશોનો પાર નથી. એમાં અભિનયો, નેપથ્યો, પડદા, સ્ત્રીનેરી, ગાન, સંભાષણ વિગેરે સર્વ છે, પ્રચુર છે, જોતાં કે સાંભળતાં પાર ન આવે તેવડું મોટું તે નાટક છે. એમાં રાજા, રાણી, નોકર, ચાકર, દાસ, દાસી, પુત્ર-પુત્રી વિગેરે સર્વ પ્રકારના પાત્રો છે, એમાં વિદુષકો છે, એમાં રાસડા-ગરબા લેવાય છે અને એમાં આનંદ વૈભવનાં દેખાવો જોવાય છે, એમાં ભયંકર યાતનાના દેખાવો પણ દેખાય છે. એમાં રાગ, રાગણી, પડદા, પાઠ આદિ આવે છે. એ નાટક ખાસ જોવા-સમજવા જેવું છે. પ્રથમ આપણે ઉપાધ્યાયશ્રીના શબ્દો ઉપર લક્ષ રાખી તે વિચારીએ. એને લાક્ષણિક રીતે સર્વાંગ સુંદર જોઈ સાંભળી લેવું હોય તો તો એને પૂરે ન્યાય આપનાર શ્રી સિદ્ધર્ષિના ઉપમિતિલવપ્રપંચ ગ્રંથમાં જવું પડશે. આપણે અત્ર તેનો સહજ ખ્યાલ કરી સંસારભાવનાને હૃદયમાં ઉતારીએ.

આ ગ્રંથના પ્રવેશકના પ્રથમ શ્લોકમાં આ સંસારકાનનને ચાર વિશેષણ આપ્યાં છે. તેનો છેડો મળતો નથી, તેના ઉપર આશ્રવરૂપ વાદળાં ચઢેલાં જ રહે છે, એ કર્મોથી ગહન બનેલું છે અને એમાં મોહનો કરેલો ભયંકર અંધકાર છે. આવા ભયંકર ભવકાનનમાં આ પ્રાણીને નિરાંતે ખેસવાનું કેમ થાય ? એ કેમ થતું નથી તે પ્રથમ તપાસીએ.

આ સંસારમાં અંતરંગમાં રહેલા મનોવિકારો પ્રાણીને ખૂબ રખડાવે છે, તફાડાવે છે અને ગોટે ચઢાવે છે. એની અંદર રહેલ કામ, ક્રોધ, મદ, મત્સર વિગેરે ભાવો એને ઠેકાણું પડવા દેતા નથી. પ્રત્યેક આંતર-વિકાર ભારે નુકસાન કરે છે અને ચેતનને અસ્તવ્યસ્ત કરી નાખી એનું પોતાનું ભાન ભૂલાવી દે છે. એની એટલી હદ સુધીની એડોળ સ્થિતિ કરી મૂકે છે કે એ પોતાને પણ ઓળખી શકતો નથી, પોતાનાંને પણ ઓળખી શકતો નથી અને પોતાનું ઘરનું સ્થાન કયું છે અને કયાં છે તેને પણ એના દૃષ્ટિપથ કે સ્મરણપથમાં આવવા દઈ શકતો નથી. એ આખું ભાન ભૂલી પરવશ બની જાય છે અને પછી દાડના ઘેનમાં નાચે છે.

એ અનેક મનોવિકારો પૈકી આપણે એકને તપાસીએ. ક્ષોભ એ એવો તો ભયંકર અંતર મનોવિકાર છે કે એ સર્વ ગુણોનો નાશ કરે છે. એના પાશમાં પ્રાણી આવી પડે છે ત્યારે પ્રાણીને વિવેક રહેતો નથી, મારા-તારાનું ભાન રહેતું નથી, સભ્યતાના નિયમોનો ખ્યાલ રહેતો નથી અને ગૃહસ્થા-ઈની કલ્પના પણ રહેતી નથી.

એક મોટું વન-જંગલ કલ્પીએ. એવા વનમાં, મોટો દાવાનળ ફાટી નીકળ્યો હોય અને મોટાં મોટાં ઝાડો ભસ્મીભૂત થઈને તડોતડ જમીન પર પડતાં હોય તે વખતે પક્ષીઓ અને પશુઓ તે વનમાં હોય તેને કેવો ક્ષોભ થતો હશે તેની કલ્પના કરો. કોઈ ચીસ પાડે, કોઈ રડે, કોઈ હાંફાંફાંફાં આમતેમ રક્ષણ માટે દોડે, કોઈ બચ્ચાંઓ માતાની પાંખોમાં સંતાય, કોઈ માતા બચ્ચાંને નોધારાં મૂકી સ્વરક્ષણાર્થે નાસી જાય, સર્વ પશુ, પક્ષી અને મનુષ્ય વનમાં હોય તે સર્વમાં મોટી

ગડમથલ થઈ જાય છે અને આખું વાતાવરણ મોટા દરિયામાં તોફાન થાય તે વખતે જે સ્થિતિ થાય તેવું ક્ષુભિત થઈ જાય છે.

લોભ જ્યારે પ્રાણી ઉપર સામ્રાજ્ય મેળવે છે ત્યારે તે તેનું આખું વાતાવરણ આવું ક્ષુભિત કરી મૂકે છે. અહીંથી લઉં, આ રસ્તે કમાઉં, આ માર્ગે એકઠું કરું—એવા વિચારો અને આવ્યા જ કરે છે અને એ ચારે તરફ હાથ નાખ્યા કરે છે, મનસુખા ઘડ્યા કરે છે અને યોજનાઓ રચ્યા કરે છે. એમાં સર્વથી મોટી દુઃખની વાત તો એ છે કે એને આજે જેટલાં મેળવવાની ઇચ્છા હોય તેટલાં કોઈ પ્રયાસે મળી જાય તો જાણે તેના ઉપર તો પોતાનો હક્ક હતો એમ માની ત્યાંથી આગળ વધવા એ ઇચ્છે છે. આપણી પોતાની જીંદગીની શરૂઆત તપાસો. ત્યાં જેટલેથી સંતોષ ધાર્યો હતો એટલા મળ્યે આપણે એસી ગયા ? કદી નહિ. આજનું સાધ્ય તે આવતી કાલનું આરંભજિંદુ થાય છે. ગરીબ માણસ દશ હજાર મળે તો કૃત-કૃત્યતા માને તેમ હોય, તેને દશની આસપાસ થવા આવે છે ત્યાં એનું લક્ષ્ય લાખ પર જાય છે અને એ રીતે લાખવાળાને દશ લાખ અને એમ રાજ્ય કે ચક્રવર્તીપણામાં પણ સંતોષ થતો નથી. અંદર એની વૃત્તિ વધારે વધારે ઉત્તેજિત રહે છે અને એ કદી નિરાંતે એસી શકતો નથી.

એટલા માટે લોભની સરખામણી ‘આકાશ’ સાથે કરી છે. આકાશનો છેડો જ આવતો નથી તેમ લોભને માર્ગ મળ્યો તો પછી એનો પણ છેડો આવતો નથી. કવિરાજ તેટલા માટે એને ‘દુરંત’ કહે છે. મતલબ કે એ હદ—મર્યાદા વગરનો છે, માન—છેડા વગરનો છે અને અપરિમિત હોય દરરોજ વધતો જ જાય છે.

એવા લોભના સપાટામાં એક વખત પ્રાણી આવ્યો એટલે પછી એ ગોટા ગણવા માંડે છે અને એના મનોરથો ચકાવે ચઢે છે. એ તો પછી રાતના બાર વાગ્યા ગણતો નથી, ભૂખ-તરસ ગણતો નથી, દેશ-પરદેશ ગણતો નથી, રાત-દિવસ જોતો નથી, સગાસંબંધીનો સ્નેહ વિચારતો નથી, પૈસાની ગતિ વિચારતો નથી અને સર્વ પ્રકારનો વિવેક મૂકી દઈ ચક્રમાં પડી જાય છે, મોટા મોટા આરંભો કરે છે, ન જોલવાનું જોલે છે, માયા-કપટ કરે છે, ઈચ્છિત વસ્તુ કે ધન મેળવવા અનેક ખટપટો કરે છે.

આવો લોભ લાગ્યો હોય, આવો દુરંત લોભ પ્રાણીના અંતરમાં ક્ષોભ નીપજાવી રહ્યો હોય, તેને ગમે તેટલો લાભ મળે તો પણ તે ધરાતો નથી. જંગલમાં દાવાનળ લાગે ત્યાં પાંચ-પચાસ પ્રાણીના ઘડા ઠલવે તેથી કાંઈ દાવાનળ જોલવાય? એવો લોભ એક વાર જન્મ્યો એટલે લાભના વધારા સાથે એ વધતો જ જાય છે અને લોભ એના અનેક આકારમાં આ સંસારમાં ઘર કરીને બેઠો છે. એ તો અડો જમાવીને આ સંસારમાં પલાંડી મારીને બેઠો છે.

આવા મનોવિકાર અંદર જન્મ્યા હોય તેવા સંસારમાં આ પ્રાણીને શાંતિ ક્યાંથી વળે ? એ મનમાં ધારે કે થોડું મેળવી પછી અટકશું, પણ ત્યાં તો પરણે, પછી છોકરાં થાય, પછી તેનાં સગપણ-લગ્ન કરવાં પડે અને એમ સંસારનું ચક્ર વધતું જાય અને ધારણા ધૂળ મળે. લાભ થાય તેમ લોભ વધે છે. જહા લાહો તહા લોહો લાહા લોહો પવહ્હ એ જાણીતી વાત છે. લાભ થાય તેમ લોભ વધે. બે વાલ સોનું લેવા આવનાર બ્રાહ્મણને વિચાર કરવા સમય મળ્યો તો આખા રાત્ર્યથી પણ સંતોષ ન મળ્યો. આવો લોભ જે સંસારવનમાં જન્મ્યો

હોય ત્યાં સુખે કેમ રહેવાય ? નિરાંતે કેમ જીવી શકાય ? અને સુખનાં સ્વપ્નનાં પણ એમાં કેમ આવે ? દૃવ લાગે ત્યારે તેને તાપ ચારે તરફ લાગે છે તેમ લોભ ચારે બાજુએ સંતાપ કર્યા જ કરે છે અને વધતો લાભ થાય, ધારેલો લાભ થાય તો પણ આ પ્રાણીને સંતોષ થતો જ નથી.

ઇન્દ્રિયભોગોની ‘તૃષ્ણા’ તો વળી એથી પણ આધા છોડે છે. જંગલમાં પાણીની તરસ લાગે ત્યારે જેમ જે માઈલ છેટે પાણી-ઝાંઝવાનાં જળ દેખાય છે, પણ ત્યાં પહોંચે ત્યાં જળ તો એટલું જ દૂર દેખાય છે. વસ્તુતઃ જળ છે નહિ ત્યાં તે જળ ધારે છે અને પીવા દોડે છે, પણ એની તૃષ્ણા કદી છીપતી નથી અને એ તો હરણની માફક ફાંફાં મારી દોડાદોડ કર્યા કરે છે. એને મનમાં સ્ત્રીભોગની ઇચ્છા થઈ, પછી તે રખડે છે, પ્રાર્થના કરે છે, કાવાદાવા કરે છે; પણ એની વિષયસેવનની ઇચ્છા પૂરી થતી જ નથી અને કદાચ કોઈ વાર વિષય સેવ્યો તો પણ તેમાં તેને તૃપ્તિ થતી નથી. એ તૃષ્ણા તો એવી વિચિત્ર છે કે એ દોડાડ્યા જ કરે, સહજ તૃપ્ત થાય તો વધે છે અને તૃપ્ત ન થાય તો ફાંફાં મરાવે છે.

આ સંસારમાં અપ્રાપ્ત વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવા માટે લોભ એક બાજુથી તરફડાવ્યા કરે છે અને બીજી બાજુ તૃષ્ણા જ્યાં ત્યાં ઠોકીઆં કરાવી આશામાં ને આશામાં રખડપાટો કરાવ્યા જ કરે છે. આમાં નિરાંત ક્યાંથી થાય ? લોભનો છેડો આવતો નથી, લાભ થાય તો તે વધે છે, લાભ ન થાય તો ક્વરાવે છે અને તૃષ્ણા તો કદી ધરાતી જ નથી. એ બન્નેનો છેડો નજરે દેખાતો નથી. એણે સુખમ ચક્રીને છ ખંડ મળ્યા તો બીજા છ સાધવા પ્રેરણા કરી, એણે ધવળશેઠને બાકીનાં (શ્રીપાળને આપેલાં) અરધાં

વહાણુ ઘરલેગાં કરવા શ્રીપાળનું ખૂન કરવા લલચાવ્યો, એણે મગ્મણુશેઠ પાસે કાળી રાત્રે નદીમાંથી લાકડાં ખેંચાવ્યાં, એણે ધનાના ધીજા ભાઈઓને અનેક વાર લક્ષ્મીની વહેંચણી કરવા પ્રેરણા કરી, એણે રાવણને સીતાને ઉપાડી લઈ જવાની બુદ્ધિ આપી, એણે માધવને મુસલમાનોને મદદ કરવા પ્રેર્યો, એણે અનેક રજપૂત રાજાઓ પાસે પોતાની દીકરી મુસલમાન શહેન-શાહોને અપાવી, એણે સિદ્ધરાજ જયસિંહને પોતાના સગા ભત્રીજાને રાજ્ય ન આપવાની બુદ્ધિથી દેશાંતરમાં રખડાવવા અને પરાશ્રયમાં જોડવા દુર્બુદ્ધિ આપી, એણે અનેક રાજાઓને પ્રેરણા કરી આર્યભૂમિને પારકે હાથ જતી કરાવી, એણે અનેક પ્રધાનો-અમાલ્યો-દિવાનો અને કારભારીઓ પાસે મહા રાજખટપટો કરાવી, એણે ભાઈ-ભાઈમાં દ્વેષ કરાવ્યો, એણે પિતા-પુત્રનો સંબંધ છોડાવ્યો, એણે કાંઈ કરવામાં બાકી રાખી નથી. આ સર્વ લોભના ચાળા છે તે ઇતિહાસપ્રસિદ્ધ છે અને આપણે પ્રત્યેક આપણા દરરોજના અનુભવમાં જોઈએ છીએ.

તૃણાએ તો હદ કરી છે. એ તો વિવેક-વિનય-સભ્યતા અને ભાનને ભૂલાવી ગૃહસ્થાઈ પણ છોડાવી દે છે અને લાખોની ઉથલપાથલ કરનારને રાત્રે રખડતા જોયા હોય તો ચીતરી ચઢે તેવાં કરતુકો તેની પાસે કરાવે છે. આ તો એક મનોવિકારની વાત થઈ. આવા અનેક મનોવિકારો છે અને તે આ સંસારમાં ભરેલા છે. હવે એવા સંસારમાં તે હાથ કરીને બેસવાનો વારો ક્યાંથી આવે? કઈ રીતે આવે?

આ સંસારવનમાં લોભ-તૃણા ઉપરાંત ધીજા અનેક ભયો ભરેલા છે. જ્યાં વિચારીએ ત્યાં અભિમાન, દેખાવ, માયા, દંભ, મત્સર, ક્રોધ, શોક વિગેરે અનેક અંતર વિકારો આપોઆપ

જણાઈ આવે છે. આમાં કેવી રીતે સુખ મેળવવું ? અને ક્યાં ઠરીને ખેસવું ? મોટો દાવાનળ સળગ્યો છે અને જ્યાં જઈએ ત્યાં સર્વ પોતપોતાની ગાયા કરે છે અને નાની વાતને મોટી માનવામાં મગફળી લે છે. આમાં નિરાકુળતા કઈ રીતે આવે અને ક્યાંથી આવે ? આ વિચારણા આખા સંસારનો મહાન પ્રશ્ન ઉભો કરે છે. એ સંસારનાં થોડાં ચિત્રો તપાસીએ.

(સ્ત્ર ૨) સંસારની રચના એવા પ્રકારની છે કે એક ચિંતા પૂરી થાય ત્યાં તેથી પણ વધારે આકરી ચિંતા બાબુએ ખડી થઈ જાય છે. ઘરમાં ખેરી માંદી પડી હોય, અણઉતાર તાવ આવતો હોય, આખું ઘર સારવારમાં પડી ગયું હોય અને ડોક્ટરો વીઝીટ આપતા હોય, એને જરા સાફ થવા લાગે ત્યાં વ્યાપારમાં મોટી ઉથલપાથલ થાય છે. એની અગવડ જેમ તેમ કરી પૂરી કરે ત્યાં તાર આવે છે કે દેશમાં લાઈને સખત છાતીનો દુઃખાવો થયો છે, કેસ ગંભીર છે. હાય નાખતો ત્યાં જાય ત્યાં અહીં વેપારની કરેલી ગોઠવણો ભાંગી પડે છે. વિગેરે વિગેરે દરરોજના અનુભવની વાતો છે.

વાત એ છે કે સંસારમાં વસનારા અને આ ભવને સર્વ-સ્વ માનનારા પ્રાણીનાં મન, વચન, કાયા-વિચાર, વચન અને પ્રવૃત્તિ, તેની નવી નવી અભિલાષાઓ, તેના વિકારો, તેના આનંદો અને તેના રોષો એવાં તો વિચિત્ર હોય છે કે એ પ્રાણીમાં ભારે તુમુળ યુદ્ધ જીભું કરે છે. એનાં મન, વચન, કાયાના યોગોને પરસ્પર મીલન જ મળે નહિ; મન મોટા મોટા મનોરથ કરે તો શરીર મોજમજા માગે; એની અભિલાષાઓ એને સંસાર તરફ ખેંચે ત્યારે એના વિકારો એને કોઈ પ્રકારની સરખાઈમાં રહેવા ન દે; એને આનંદ વિષયોમાં

આવે અને એનો રોષ વગર ધોરણે આડા આવનાર સામે થાય. આવી રીતે ત્રણે યોગોના વિસંવાદ, મનોરથની અચોક્કસતા, વિકારની પરાધીનતા, રતિની કામેચ્છા અને રોષની નિરંકુશતા એની પાસે ન કરવાનાં કામ કરાવી એને કર્મરજથી ભારે બનાવી દે છે.

આવી રીતે અને આવાં કારણોએ પ્રાણી પોતાને હાથે વિપત્તિનો ખાડો ખોદે છે અને તેને વધારે વધારે ઉડો બનાવતો જ જાય છે. એ પોતાના સર્વ વ્યવહારની રચના જ એવી વિચિત્ર રીતે કરે છે કે જાણે એને વિપત્તિના ખાડામાં પડવાનું ચેટક લાગ્યું છે એમ જ એને માટે ધારી શકાય.

ડગલે ને પગલે આપત્તિમાં પડવા તૈયાર થયેલા આ પ્રાણીનો ચિત્તનો ઉદ્દેગ કઈ રીતે મટે? એની પીડાનો છેડો આ જન્મમાં આવે તેવું એક પણ કારણ નથી. એની વિચારણા, એની ઉચ્ચારણા અને એની કાર્યશૈલી એવી જ રીતે શોઠવાઈ છે કે એમાં એ વધારે ને વધારે આપત્તિઓને નોતરીને બોલાવે છે અને એ ઉડા ખાડામાં વધારે વધારે પડવાની તૈયારી જ કરતો હોય એમ એનો પ્રત્યેક યોગ સાક્ષી પૂરીને બતાવી આપે છે. એની ચિંતા કદી ઘટતી નથી, એની આધિ કે ઉપાધિ એછી થતી નથી અને એના સંતાપોનો છેડો દેખાતો નથી.

પ્રાણીનાં શરીરનો વિચાર કરીએ. એના સ્ત્રી, પુત્ર, પુત્રીનો વિચાર કરીએ, એના વ્યાપાર-ધંધાનો વિચાર કરીએ, એના સગાંસંબંધીનો વિચાર કરીએ, એના મિત્રોનો વિચાર કરીએ, એની આજીવિકા સંબંધી ચિંતાનો વિચાર કરીએ, એના તીબ્બેરી ભરવાના મનોરથોનો વિચાર કરીએ, એના સુખના ખ્યાલો વિચારીએ, એનાં માનેલાં સુખનાં સાધનો વિચારીએ, એની આગામી

ચિંતાઓ વિચારીએ અને ટૂંકામાં એનું આખું વાતાવરણ તપાસીએ તો એક પણ રસ્તે એની આપત્તિનો છેડો આવે તેમ નથી. ત્યારે પછી શાંતિ શી રીતે મળે ?

પ્રથમ પ્રશ્ન તો એ છે કે સંસાર સંબંધી વિચાર કે યોજના કરવાની બાબતને તે અર્તિ-પીડા માનતો જ નથી. એ તો જ્યારે પાછો પડે ત્યારે વળી જરા અચકાય છે. બેરને ઠગીઓ ગળે અટકે ત્યારે જરા ચોકે છે પણ અતે પાછો જ્યાંનો ત્યાં. સ્ત્રીને જ્યારે કસુવાવડ થાય ત્યારે જરા પીડાનો ખ્યાલ આવે છે અને તેલ ને ચોળા ખાય છે, પણ પાછા ધર દી ને ધર દહાડા ! આમાં ચિંતામાંથી મુક્ત કેમ થાય અને આપત્તિનો છેડો ક્યાંથી આવે ? આ પ્રાણીનો સુખનો ખ્યાલ જ એટલો અવ્યવસ્થિત અને અસ્થાને છે કે એની એ પ્રકારની સ્થિતિમાં એની આપત્તિનો છેડો આવે તેમ નથી અને એને માટે એને સાચી ખેવના (ચીવટ) હોય એમ પણ લાગે તેવું નથી. એ તો એક વાર પાસો નાખ્યો એટલે એ સંસારમાં ઘસડાવાનો અને એક ખાડામાંથી બીજામાં અને એ રીતે નાના-મોટા ખાડાઓમાં પડ્યા જ કરવાનો. એની આ સ્થિતિ અનિવાર્ય છે.

ચિંતા કેવી અને કેટલી થાય છે તેનો સાચો ખ્યાલ કરવો હોય તો કોઈ મોટા વ્યાપારવાળા અથવા મોટા કુટુંબવાળા અને બહારથી સુખી દેખાતા ગૃહસ્થને પૂછવું. ત્યાંથી બરાબર જવાબ મળશે. અત્યાર સુધી એવા સુખી ગણાતા મનુષ્યોમાં કોઈ પણ સાચો સુખી મળ્યો નથી. કોઈવાર બાર આનાની દાડી કરી સાંજે ઘેર પાછા વળતા, ગીતો ગાતા મજ્બૂર કે કામદાર વર્ગમાં ઉપરટપકેનું સુખ અથવા સંતોષ દેખાશે, પણ

જેને ત્યાં તમે પૂરા સુખી માની છડીયું લેવા જાઓ છો તેને તમે ખરા સુખી માનતા હો તો એ વાત ફરી તપાસી જવા યોગ્ય છે. વાત પાછી ત્યાં જ આવે છે. આ પ્રાણીના ઉદ્વેગનો છેડો આ સંસારમાં કોઈ પણ રીતે આવતો નથી, આવી શકે તેવા સંયોગો દેખાતા નથી અને એ બાબતમાં બીજે કોઈ પણ નિર્ણય કરવાનું બની શકે તેમ નથી.

આ આખા વિવેચનમાં સુખ અને અર્તિ એના સાચા તેમજ ઊંડા અર્થમાં સમજવાના છે.

(ગ ૩) અંતર વિકારોમાં લોભ, તૃષ્ણા અને મનનું વલણ બતાવનાર ચિંતાની વાત કરી. આ સર્વ આંતરરાજ્યની વાત થઈ. અંદરની પ્રવૃત્તિ જોતાં કોઈ રીતે ઠેકાણું પડતું નથી. હવે જરા સ્થૂળ દૃષ્ટિએ બાહ્ય સુખની વાતો કરીએ. ત્યાં કાંઈ સુખ દેખાય છે ? જરા અવલોકન કરીને જોઈએ.

એક પ્રાણીનું આ લવનું જીવન તપાસીએ. માતાના પેટમાં નવ માસ લગલગ દરેકને રહેવું પડે છે. તે સ્થળનો ખ્યાલ કદી કર્યો છે ? ત્યાં તદ્દન અંધારું છે. ચારે તરફ લોહી, મળ, હાડકાં, ચરબી, મુત્ર, આંતરડાં, પડે વિગેરે અપવિત્ર પદાર્થોની વચ્ચે નવ માસ દબાઈ-અંધારું આંટા મારવા પડે છે. પછી જન્મ થાય એટલે તો અનેક પ્રકારની ઉપાધિ શરૂ થાય છે. પ્રથમ આંખ પણ ન માંડે, દાંત ન હોય, પરાધીનતાનો પાર નહિ. પછી બાળપણ, તો ત્યાં પણ પરાધીનતા અને વડિલોની સત્તાની ત્રાડો. પછી નિશાળમાં માસ્તરોનો ત્રાસ. પરણવાની ચિંતા. આર્થિક સરખાઈ હોય તો માનસિક ચિંતા. તે સરખાઈ ન હોય તો ઉપાધિનો પાર નહિ. પછી વ્યાપાર-ધંધો કે નોકરી-કમાવાની ચિંતા. પરદેશના રખડપાટા.

આવી આવી તો પાર વગરની વાત છે. એમાં કદાચ સોએ એકાદ ટકાને સરખાઈ મળી જાય, પૈસા, સ્ત્રી, પુત્ર, હવેલી, વ્યાપાર સર્વ અનુકૂળ થઈ જાય અને જો કે એમાંની કોઈ વસ્તુમાં નામ માત્ર પણ સાચું કે સ્થાયી સુખ નથી અને ઉપાધિનો પાર નથી, પણ સહજ સુખ વ્યવહાર દષ્ટિએ-પ્રચલિત લોક-માન્યતા પ્રમાણે એવી સરખાઈવાળાને સુખી ગણીએ. એવા માનેલાં સુખમાં એના બે-ચાર વર્ષ જાય ત્યાં તો કાન દુઃખવા લાગે છે, આંખે ચશ્મા આવે છે અને દાંતની પીડાની તો વાત જ કરવી નહિ. ચાળીસ વર્ષની આસપાસ નજળો ઉતરે છે એટલે દાંતની જે પીડા થાય છે તેનું વર્ણન કરવું મુશ્કેલ છે. અને પછી તો જે સ્થિતિ થાય છે તે આપણે અશરણ ભાવનાના એ શ્લોકો (ગેયાષ્ટક શ્લોક ૫-૬) માં જોઈ ગયા છીએ. એ સુખાભાસને-ઉપર ઉપરના સુખના ખ્યાલને-ભૂલાવી દે છે અને પ્રાણીના શરીરને સીધું સપાટ કરી મૂકે છે. સુકલકડી જેવા શરીરે એને જવાબદાર જીંદગી મહાઉપાધિમાં પૂરી કરવી પડે છે. માથે ફરજો મોટી અને ખાવામાં કાંઈ દમ નહિ. મ્હોમાંથી લાળ પડે, શરીર પરનો અંકુશ જાય અને ઘરના સર્વ અવગણના કરે. આ જરાવસ્થા એ મોતની ખડેનપણી છે-સખી છે, મિત્ર છે. ઘણીવાર ઘરડા માણસને જીંદગી એટલી ઓળખૂંપ લાગે છે કે એ મરણને વધારે પસંદ કરે છે. તે વખતે પરાધીનતા એટલી વધી જાય છે કે એક વખતના હુકમ કરનારા અને જોરથી ચાલનારાને એ ભારે આકરી થઈ પડે છે.

આ પ્રમાણે માતાના પેટમાં આવવાથી માંડીને ઘડપણે છેડો (મરણ) આવે ત્યાંસુધી સુખ જેવું કાંઈ થતું નથી, ભોગવવાનું નથી અને ભોગવવા જેવું કોઈવાર લાગી જાય છે તો તે લાંબો

વખત ટકતું નથી. ત્યારે આ નાટક કયા પ્રકારનું ? અને આમાં સુખના ઘરડકા શા ? આ સર્વ પ્રપંચ શેનો ? કંઈ જાતના સુખની પછવાડે આપણે દોડ્યા જઈએ છીએ ? અને તે કેટલો વખત ચાલશે ? આ સુખનું—માનેલાં સુખનું—આખું નાટક પણ જોવા જેવું છે, વિચારવા જેવું છે, ખરાખર ખ્યાલમાં રાખવા જેવું છે. આખા સંસાર-નાટકમાં વાસ્તવિક સુખ જેવું કાંઈ લાગે તેમ નથી. કદાચ લાગી જાય તો તે આભાસ માત્ર સુખ છે અને તેની પછવાડે મહાન બે રાક્ષસી ઉભી છે: જરા અને પછી મૃત્યુ. આ આખા નાટકને ઝોળખવું, એને સમજવું અને સમજીને તેને તે તરીકે વારંવાર વિચારવું એ જ એ નાટકની પરીક્ષાના પાઠો છે અને તે ભણાઈ જાય, તો પછી આગળનો રસ્તો જરૂર સૂઝી જાય તેમ છે.

‘કોળીઓ કરી જાય છે’ એમ જરા-ઘડપણ માટે ખરાખર કહેવામાં આવ્યું છે. એ શરીરની જે સ્થિતિ કરી મૂકે છે તેને માટે એ તદ્દન યોગ્ય શબ્દ છે. એક એક કોળીએ એ શરીરને હોઈઆ કરતી જાય છે. ધીમે ધીમે આવતી નબળાઈ ઝોળખી આખું નાટક વિચારવું. નાટક સમજે એટલે રસ્તો જડશે.

આમાં કોઈ બાર આપત્તિનો છેડો આવે ત્યાં લયંકર જરા સામે ડોળા કાઢીને ઉભી રહે છે. મહામહેનતે પરદેશ ખેડી, પૈસા મેળવી માણસ ઘરખાર વસાવે છે કે પરણે છે ત્યાં ‘આદર્યા અધવચ રહે’—એમ થાય છે. આ તો આખું નાટક છે, માત્ર આગળ કયો પાઠ ભજવવાનો છે એનું અજ્ઞાન છે એટલે આશામાં રમતો ચાલ્યા કરે છે, બાકી વાતમાં કાંઈ માલ નથી. પોતાની આખી પાછળની છાંદગી અને તેના

મનોરથો યાદ કરીએ તો મોટું નાટક દેખાય તેમ છે, પણ તે જોવાની અને તેનું રહસ્ય ઉકેલવાની મરજી હોય તેને માટે એ છે.

(ઘ ૪) પાંજરામાં પોપટ પડ્યો છે. એનું પાંજરું સોનાનું હોય કે હીરાથી મઢેલું હોય પણ વિશાળ આકાશમાં છૂટથી ફરવાના સ્વભાવવાળા પોપટને તો દુઃખનો પાર નથી. એને તો એક ઝાડેથી બીજે ઝાડે ઉડવાનું અને એના મૂળ વિલાસોમાં રમણ કરવાનું હોય કે પાંજરે પૂરાઈ રહેવાનું હોય ?

ભવિતવ્યતા તેને એક ભવ ચાલે તેવી એક ગોળી આપે છે અને એ ગોળી લઈ એ પાંજરામાં પડે છે. એ પાંજરાની પાસે જમરાજરૂપ બિલાડી બેસી રહે છે. એ એની પાસે-પડખે તૈયાર છે અને પાંજરે પડેલ પંખી જાણતો નથી કે એ ક્યારે ત્રાપ મારશે ? એને એ બિલાડીની ઝડપની બીક સદાકાળ રહે છે. નિયતિ-ભવિતવ્યતા આ પ્રાણીને કેવી રીતે એક ભવસંવેદ ગોળી આપે છે અને પોતાના પતિ પાસે કેવા નાચો કરાવે છે એનો ચિતાર શ્રી સિદ્ધર્ષિગણીએ બહુ સારી રીતે ઉપમિતિ ભવપ્રપંચ ગ્રંથમાં આપ્યો છે. (બુએા વિભાગ ૧ લો પૃ. ૨૫૬)

પાંજરે પડેલો આ જીવ સારી રીતે સંસારમાં રખડે છે અને એના ચિત્તની વૃત્તિ એટલી ભમી જાય છે કે એ પોતે પાંજરે પડ્યો છે એ વાત પણ જાણતો નથી, અને જાણે એ પાંજરામાં પડવાની સ્થિતિ એની સ્વાભાવિક હોય અને પાંજરું ઘરનું ઘર હોય એમ તે માની લે છે તેમજ કોઈ કોઈ વાર તો પડખામાં જમરાજ જાગતા બેઠા છે એ વાત પણ વિસરી જાય છે. જ્યારે મન ભ્રમિત થઈ જાય ત્યારે પછી બીજું શું થાય ? ઉધી આંખે જોવામાં આવે ત્યારે સાચી વાત દેખાય જ ક્યાંથી ?

ભવિતવ્યતા (નિયતિ) એને કેવી રીતે બાંધી રાખે છે તેનો ખ્યાલ કરવા માટે હાથીને એક નાનકડો તંતુ (જળતંતુ) પાણીમાં પકડે છે ત્યારે એની કેવી દશા થાય છે તે દાખલો યોગ્ય જણાયો છે. આવડો મોટો હાથી એક તાંતણા જેવા તંતુથી પાણીમાં ખેંચાઈ જાય છે અને હાથીનું સ્વાભાવિક બળ (વીર્ય) તદ્દન ખલાસ થઈ જાય છે.

આ સંસારનાટકમાં પડેલા અને ભાન-ભૂલેલા પ્રાણીની આ દશા થાય છે તે ખાસ ખ્યાલમાં રાખી, તેની પંજરગત સ્થિતિ અને તેનાં નિયતિને આધીનત્વ પર ખૂબ વિચાર કરવા યોગ્ય છે. આ વિચારણા એ ‘ સંસારભાવના ’ છે. એ પર વિચાર થશે એટલે આખા સંસારનો ખ્યાલ આવશે અને ખ્યાલ આવશે એટલે એના ખરા સ્વરૂપની વિચારણા થશે. એ વિચારણામાં શરીરને ‘ પાંજરું ’ ગણવાની ખામત ખૂબ વિચારવા યોગ્ય છે, વારંવાર ધ્યાન કરવા યોગ્ય છે, નિરંતર લક્ષમાં રાખવા યોગ્ય છે.

(ક પ) હજી એક બીજી પણ અગત્યની વાત વિચારવા યોગ્ય છે. આ શરીર પાંજરું છે એટલું જ નહિ પણ આ પ્રાણીએ આવાં અનંત રૂપો કર્યાં છે. એ પૃથ્વીમાં ગયો છે, પાણી થયો છે, અગ્નિકાયમાં ખૂબ રખડ્યો છે, વાયુ તરીકે ઉડ્યો છે, વનસ્પતિમાં ટકાનો ત્રણ શેર વેચાયો છે અને ઉપર મક્ત પણ અપાયો છે, એ બે, ત્રણ, ચાર ઇન્દ્રિયવાળો થયો છે, જળચર, સ્થળચર, ખેચરમાં ખૂબ ભટકી આવ્યો છે, દેવ, નારક થઈ આવ્યો છે અને મનુષ્ય પણ થયો છે.

એ ધનવાન ને નિર્ધન થયો છે, રૂપવાન ને કદૂપો થયો

છે, આખરૂદાર અને આખરૂ વગરનો થયો છે, સારા ને ખરાખ ખાંધાવાળો થયો છે, સફલાગી ને દુર્લાગી થયો છે, રાજા અને ભિખારી થયો છે, દાતા અને યાચક થયો છે—એણે અનેક પ્રકારનાં રૂપો અનંતવાર લીધાં છે. એ ચારે તરફ રખડ્યો છે, અનંતવાર રખડ્યો છે, સાતમે પાતાળ જઈ આવ્યો છે અને ઉપર—નીચે, આડે—અવળે સર્વ સ્થળે આંટા મારી આવ્યો છે. ત્યાં નવાં નવાં રૂપો લીધાં છે અને એ રીતે આ અનાદિ સંસારમાં એણે અનંત પ્રકારના વેશો ધારણ કર્યા છે.

પુદ્ગલપરાવર્ત એ પારિભાષિક શબ્દ છે. એ દ્રવ્ય, ક્ષેત્ર, કાળ અને ભાવથી સૂક્ષ્મ અને બાહર એમ આઠ પ્રકારનું થાય છે. એની વિગત ઉપમિતિ લ. પ્ર. ભાષાંતરના પ્રથમ પ્રસ્તાવની પછી પરિશિષ્ટ નં. ખ. માં આપી છે. (જુઓ પૃ. ૨૪૭) મતલબ એ છે કે અનંતા પુદ્ગલપરાવર્તનો એણે કર્યો, અનેક વેશો ધારણ કર્યા, અનેક ગતિમાં રખડ્યો અને અનેક અભિધાનો એણે સ્વીકાર્યા. આ મહાન્ ચક્રબ્રમણની સ્થિતિનો ખરાખર ખ્યાલ કરી આખા સંસારને સમુચ્ચય નજરે વિચારવો અને તેમાં પોતાના બ્રમણની કલ્પના કરવી એ સંસારભાવના ભાવવાનો એક પ્રકાર છે.

સંસારનું અનાદિત્વ સમજાય, પોતાનો રખડપાટો સમજાય, પોતે ધારણ કરેલાં રૂપોનો ખ્યાલ આવે અને એવાં રૂપો અનંતવાર કર્યાં છે એ સમજાય ત્યારે પ્રાણી પોતાનું આ અનાદિ સંસારસમુદ્રમાં કેવું સ્થાન છે અને પોતે ક્યાં ઘસડાય છે તે ખરાખર સમજે. આવા ચક્રબ્રમણનો છેડો લાવવો એવી જો એને જિજ્ઞાસા પણ થાય તો તેને પ્રબળ

પ્રસંગ આ આખા સંસારને એના અનેક આકારમાં જોઈ જવામાં ખાસ પ્રાપ્ત થાય છે અને તે વિચારણા આંખ ઉઘાડી આગળ-પાછળ, ઉંચે અને નીચે જોવાથી જરાજરા થઈ શકે તેમ છે.

હજી આ સંસાર કેવો છે ? કેવો વિચિત્ર છે ? ત્યાં આ પ્રાણીએ કેવા કેવા નાચ કર્યા છે ? કેવા કેવા વેશો લીધા છે ? અને એ કેવો ઘસડાતો જાય છે ? એ આગળ જોવાનું છે. એ જોઈને વિચારમાં જરૂર પડવા જેવું છે, પણ મુંઝાઈને દબાઈ જવા જેવું કે આપઘાત કરવા જેવું નથી. એવા દારૂણ ભવાર્ણવમાંથી અને આ મહા રણરૂપદ્વીમાંથી હમેશને માટે છૂટી જવાના માર્ગો છે. તે અવશ્ય પ્રાપ્ત થઈ શકે તેમ પણ છે, પરંતુ પ્રથમ તો આ આખો સંસાર કેવો છે અને કેવી ઇમારત પર રચાયેલો છે તેનો ખૂબ વિચાર કરવો. આખી વિચારણા ખૂબ મજા આપે તેવી, જોવા-સાંભળવા જેવી, વિચારતાં પોતાને ખૂબ શરમાવે તેવી અને આંખો ઉઘાડી નાખે તેવી છે. આપણે હવે અંતઃકર્તાનું ગેયાષ્ટક વિચારીએ. એનો રાગ જ શાંત કરી દે તેવો છે. એમાં એમણે મહાન યોગી આનંદ-ધનજીના અતિ વિશાળ શાંતિનાથના સ્તવનનો લય અનુકરણ કર્યો છે. ગાતાં અંદર ઉતરી જવાય તેવો તેનો લય છે અને ભૂમિકા સુંદર છે. એ ગાનનો લાવ વિચારીએ.

૧. સંસારનું આખું નાટક ખરાબર જોઈ લે. પછી તને ખાત્રી થશે કે આ સંસાર અતિ દારૂણ (ભયંકર) છે. તું જન્મ-મરણાદિ ભયથી ડરી ગયો એમ જરા લાગે છે, પણ સંસાર આખો ભયંકર છે એમ તું સમજ્યો નથી. વાત એમ છે કે આ પ્રાણીએ સંસારને એના ખરા આકારમાં ઓળખ્યો જ નથી અને એ હજી અચોક્કસ સ્થિતિમાં ફર્યા જ કરે છે. એનું કારણ શું છે તે તપાસીએ. મોહરાજ એનો ખરો શત્રુ છે. એ એને ઉંઘા પાટા બંધાવી આખી ખોટી ગણતરી એની પાસે કરાવે છે. પ્રાણી સમજે છે કે મારી અગવડ વખતે મારા સંબંધીઓ હશે તે કામમાં આવશે અને તેટલા ખાતર એ અનેક અગવડો ખમે છે, એની ખાતર એ પોતાના માન્ય સિદ્ધાન્તોનો અને કરેલ નિર્ણયોનો પણ ભોગ આપે છે અને ગાંડા જેવો બની જ્યાં સુખ નથી ત્યાંથી સુખ શોધે છે.

મૂળ હકીકત એ છે કે આ મારા-તારાનો વ્યવહાર એ મોહરાજને જ કરાવ્યો છે. એ મોહરાજને તું તારો હિતસ્વી સમજે છે અને તે તને સાચો રસ્તો બતાવનાર છે એમ તું જાણે છે; પણ ખરી રીતે તે મોહરાજ જ તારો ખરો શત્રુ છે અને તને ફસાવવા તે તદ્દન ખોટા પાટા બંધાવે છે. કદાચ તું એ મોહરાજને ઓળખતો નહીં હોય તેથી તને ટૂંકામાં એટલું જ કહેવાનું કે ‘હું અને માફ’નો મંત્ર ભણાવનાર એ મોહરાજ છે અને વધારેમાં વાત એ છે કે એ તારો શત્રુ છે. આ વાતની જો તને ખબર ન હોય તો સમજી લે.

એને અંગે બે વાત મુદ્દાની કરવાની છે. એક તો એ કે એ તારા શત્રુ મોઢે તને બરાબર ગળેથી પકડ્યો છે, એણે તારી બોચી પકડી છે અને તને બરાબર પોતાના સપાટામાં લીધો છે. તેં મલ્લકુસ્તી જોઈ હોય તો તને માલૂમ હશે કે એક મલ્લ જ્યારે સામા મલ્લનું ગળું પકડે છે ત્યારે તેને છૂટવું ભારે મુશ્કેલ પડે છે, તેનાથી છૂટવામાં ભારે બળની (પુરુષાર્થની) અપેક્ષા રહે છે. અને બીજી વાત એ છે કે અત્યારે તું એક આપત્તિમાંથી બીજીમાં અને બીજીમાંથી ત્રીજીમાં પડે છે અને એમ ચારે તરફ વિપત્તિથી ઘેરાઈ જાય છે. એ સર્વનો કરનાર એ મોહ છે. તને વારંવાર એ આપત્તિમાં ઘસડી જાય છે અને અત્યારે તને જે આપત્તિઓ દેખાય છે એ સર્વ એ મોહરાજની બનાવેલી છે અને તે તરફ લઈ જનાર પણ એ જ મહારાજ છે.

આખા સંસારની રચના સામાન્ય રીતે જોવામાં આવે તો મહા અંધકાર ચારે તરફ વ્યાપેલો દેખાશે અને જાણે આપણે માટે એક પછી એક જાળો-ફસામણીઓ (Traps) ગોઠવાયલી હોય એમ લાગે છે. એક ગુંચવણમાંથી ઉપર આવીએ ત્યાં બીજી ઉભી થાય છે અને એમ ને એમ ચાલ્યા જ કરે છે. અંતે જીવનનો અંત આવે છે, પણ ગુંચવણોનો અંત આવતો નથી. સંસારના ચક્રાવામાં પડેલો કોઈ પણ પ્રાણી સર્વ ગુંચવણોનો નિકાલ કરીને જતો જ નથી.

સંસારમાં પડ્યા પડ્યા તો મોહરાજનું શત્રુપણું અને ડગલે પગલે વિપત્તિ તરફ ઘસડાવાનું વૈચિત્ર્ય સમજાય તેમ નથી અથવા સમજવું મુશ્કેલ છે, કારણ કે એ તો અંદર રહીને ગૂઢપણે કામ કરે છે અને પ્રાણીને મોટા વમળમાં નાખી તેની બુદ્ધિને પણ

ફેરવી નાખે છે. આખા સંસારનો ખરાબર ખ્યાલ કરવામાં આવે અને જરા તેના ઉપર જઈ નિષ્પક્ષ દૃષ્ટિએ તેને જોવામાં આવે તો જ મોહરાજને ખરાબર ઓળખાય તેમ છે. બાકી તો એના ચાળા અનેરા છે, એના માર્ગો અનેરા છે અને એનાં સાધનો અગમ્ય છે. એને સમજવા પણ મુશ્કેલ છે, સ્વીકારવા વધારે મુશ્કેલ છે અને તેને ખરોખર સમજીને પોતાનો સ્વતાંત્ર માર્ગ કાઢવો સર્વથી વધારે મુશ્કેલ છે. સંસારમાં તો ઘણું જોવાનું છે, એનો વિચાર કરતાં તો મહિનાઓ અને વર્ષો થાય તેમ છે, પણ એને ઓળખવામાં સર્વથી વધારે અગત્યનો ભાગ મોહરાજનો હોઈ તેને ઓળખવો, તેની જીવ સાથેની ખાસ શત્રુતા સમજવી અને તેનાં કાર્યો અને પરિણામો ઓળખવા એ સંસારભાવનાને અંગે મુખ્ય જરૂરી બાબત છે. મોહને યથાસ્વરૂપે ઓળખ્યો એટલે આખા સંસારને ઓળખ્યો એમ કહેવામાં અતિશયોક્તિ લાગતી નથી.

એ મોહરાજનું જ્યાં શાસન વર્તતું હોય, એ મોહરાજ તારો પાકો દુશ્મન હોય, એ દુશ્મનનાં રાજ્યમાં તારે જીવવાનું અને મરવાનું હોય—તેવા આ સંસારને તું શું જોઈને વળગતો બન્ય છે? એ સંસાર કેવો છે તે તું જો, વિચાર, સમજ, એમાં મોહરાજ કેવો છે તે સમજ, એ મોહરાજનું ત્યાં સામ્રાજ્ય છે એ ધ્યાનમાં લે, એ રાજ તારો દુશ્મન છે તે વાત સ્વીકાર, એ રાજ્યે તને ગળેથી પકડ્યો છે એ વાત ધ્યાનમાં લે અને તારી સર્વ મુશ્કેલીઓ એણે ઉત્પન્ન કરી છે તે વાત સમજ લે. એણે શું શું કર્યું છે તે તું જોતો જજે. સંસારભાવના એટલે મોહરાજના વિલાસોની ઓળખાણ જ છે તે આ ભાવનાને અંતે તારા સમજવામાં આવશે. તું આગળ ચાલ.

૨. પ્રથમ તો તું આ સંસારમાં કેવી રીતે બંધાયેલો જાય છે તેનો વિચાર કર એટલે તું એ મોહરાજની ગોઠવણોનો કાંઈક ખ્યાલ કરી શકીશ. તારે પોતાને ખાવા માટે જોઈએ તેટલી વસ્તુ અથવા રહેવા માટે જોઈએ તેટલી જગ્યા સાફ તું આ બંધા પ્રયાસ કરે છે ? તને એમ લાગે છે કે તું બૂખ્યો રહી જઈશ કે તારે કોઈ ઝાડ નીચે સુઈ રહેવું પડશે ? પણ તને તારી ચિંતા નથી. તારી આવડતથી તું એક દિવસમાં એક વર્ષ ચાલે તેટલું ખાવાનું મેળવી શકે છે અને તારે સુવા-એસવા જોઈએ તેટલી, વરસાદ, તડકો અને ઠંડીથી રક્ષણ આપે તેટલી જગ્યા મળે તો તેથી તને સંતોષ છે ?

તારે તો તીજોરીઓ ભરવી છે, સાત પેઢી ચાલે તેટલું દ્રવ્ય એકઠું કરવું છે, ઘરનાં એક ઘરથી તને સંતોષ થવાનો નથી, તારે તો ગામગરાસ એકઠાં કરવાં છે, તારે આખા ગામનું પાણી તારા ઘર તરફ વાળવું છે અને લાખો થાય તો કરોડો કરવા છે અને કરોડ થાય તો છપ્પત્ર ઉપર ભેરી વગડાવવી છે !! અને એ સર્વ કોને માટે તે તું કદી વિચારતો નથી. વિચાર કર તો તો બધું દીવા જેવું લાગે તેમ છે, પણ જ્યાં સહજ સાચી વાતની આંખી થશે એટલે તરત તું ત્યાંથી છટકી જઈશ; કારણ કે તને ઉંઘા પાટા બંધાવનાર અખંડ દિગ્વિજયી રાજા તારા હૃદયમાં બેઠો છે તે તને કદી સાચો માર્ગ કે સાચો વિચાર આવવા દે તેમ નથી અને આવી જાય તો ટકવા દે તેમ નથી.

ત્યારે તું તારા છોકરાંઓ માટે આ સંસારમાં બંધાય છે ? તને તેનો પરિચય છે અને તારા મનમાં એમ છે કે મારી સંપત્તિ સર્વ એમને આપીશ; પણ તને ખાતરી છે કે તેઓમાં

ક્રમાવાની શક્તિ નથી જ. જો આવડત નહિ હોય તો તારી આપેલી સંપત્તિઓ તેઓ પાસે ટકશે ? લડીને ગુમાવશે નહીં ? કે કોઈ તેને છેતરીને લઈ જશે નહીં ? જો શક્તિ અને આવડત-વાળાં તે હશે તો તેમને સંપત્તિ આપવી બીનજરૂરી છે. આ રીતે તું છોકરાઓ માટે સંસારમાં બંધાય છે તે તદ્દન નકામું છે, બીનજરૂરી છે, સમજ્યા વગરની વાત છે.

એવી જ રીતે તારા બીજા સંબંધીઓ માટે સમજી લે. તું બીજા ખાતર બંધાઈને હેરાન થતો હો તો તેમાં તારી મોટામાં મોટી ભૂલ છે. તેમના પરિચયથી અથવા પરિચયના પરિણામોથી સંબંધને અંગે તારી ફરજોનો તારો ખ્યાલ જ ખોટો છે. કર્મનું સ્વરૂપ તું જરા સમજ્યો હોત તો તને દીવા જેવું લાગે તેમ છે કે એ સર્વ કાંકાં છે. એને ગ્રંથકારે દોરડાં (ગુણ) કહ્યા છે તે બરાબર છે. એ મોહરાજાએ સ્વજન છોકરાના પરિચયરૂપ દોરડા ફેલાવ્યા છે, પાથરી દીધા છે અને તેનાથી જ તને બાંધી લીધો છે. તું બંધાઈ ગયો છે એમ તું ધારે છે એ વાત સાચી છે, તને એ જાળમાંથી છૂટવું સૂઝતું નથી—ગમતું નથી એ સર્વ સાચું છે; પણ એ આખું બંધન અને તેને અંગે તારી માન્યતા તદ્દન ખોટી છે. એનો પાયો જ ખોટો છે અને તું નકામો પડી મરે છે.

એ જ મિસાલે સ્ત્રી, ભાઈ, પિતા આદિ સર્વ બંધનોતું સમજવું. ખરી વાત એ છે કે તારે કાંઈ છોડવું નથી, તારે તો નંદરાજાની પેઠે સોનાની ડુંગરીઓ કરવી છે, કંપનીઓમાં નાણાં રોકવાં છે, મારગેજ પર ધન આપવા છે અને જમે બાબુનો સરવાળો જોઈ રાજી થવું છે. એવી વાતમાં કાંઈ સાધ્ય નથી, હેતુ નથી, ઉદ્દેશ નથી, સાર નથી.

તને ડગલે અને પગલે કેટલાય અનુભવો થયા છે. તું જેની ખાતર પડી મરે છે તે તારા તરફ કેવી રીતે વર્તે છે તેનો વિચાર કર. તને પરલવમાં તો અનેક અનુભવ થયા છે પણ તે ઉપરાંત આ લવમાં તેં કેટલું વાંચ્યું, કેટલું જોયું, કેટલું જાણ્યું અને કેટલું જાતે અનુભવ્યું. એ તારા અનુભવો પછી પણ એનો એ જ રહીશ ? રહી શકીશ ?

વળી તેં અત્યાર સુધીમાં ન ઇચ્છવાજોગ તિરસ્કારો-પરિભવો કેટલાં સહ્યાં છે તે તો વિચાર. ગત કાળમાં તું કેવી કેવી ગતિઓમાં જઈ આવ્યો છે તે વિચાર. ત્યાં તારા શા હાલ થયા હતા તેનો ખ્યાલ કર. તે ન કદપી શકતો હો તો આ લવમાં તારે માથે કેટલી અપમાન-તિરસ્કાર કરાવનારી પરિસ્થિતિઓ આવી ગઈ તે તું સંભારી જા.

(પ્રત્યેક પ્રાણી અહીં પોતાના જીવનને યાદ કરી જાય તો તેને શરમાવે તેવા અનેક પ્રસંગો દરેકને નાના-મોટા અનેક બન્યા હશે !) આવા પ્રસંગો તરફ ધ્યાન ખેંચવાનું ખાસ કારણ છે. દરેક પ્રાણી સંસારમાં ઘણો મસ્ત રહે છે. તે માને છે કે એના જેવો માનયોગ્ય માણસ બીજો કોઈ નથી અથવા બહુ થોડા છે. આ જોશ પર તે દુનિયામાં ચાલે છે અને પ્રાણી પોતાના પરાલવના પ્રસંગો વારંવાર ભૂલી જાય છે. આ સર્વ મોહરાજના ચાળા છે. આપણો આ લવનો અનુભવ જ જો બરાબર જોઈ જવાય તો આપણી ઘણી ગરમી ઠંડી પડી જાય તેમ છે, માત્ર વિચારધારા પ્રમાણિક અને દીર્ઘકાલીન જોઈએ. આવા અનુભવોનાં દૃષ્ટાન્તો અહીં નહિ આપીએ. પ્રત્યેક પ્રાણીની પ્રમાણિક વિચારણા પર તે છોડીએ. આ સર્વ મોહરાજનાં નાટક છે એ સમજી સંસારને એના ખરા આકારમાં સમજ.

૩. હવે જરા તારી વિચારધારા આગળ ચલાવ. આખરે તું કર્મને આધીન છે અને તે નચાવે તેમ તારે નાચવાનું છે. તું કોઈ કોઈ ભવમાં ઉન્નતિના શિખર પર પહોંચે છે. હોઈશ, ભારે ગૌરવથી ખડેબળવ ખડેબળવ થયો હોઈશ, તારી આગળ ઝિફદાવળી બોલાણી હશે અને તને ખમા ખમા થયું હશે. આ એક વાત. વળી કોઈ ભવમાં તું તદ્દન હીન થયો હોઈશ. કોઈ તને અડે તેમાં પહોં પાપ મનાતું હશે. તું જાતિચંડાળ થયો હોઈશ. તું નારકીમાં પરમાધામીથી ફૂટાયો હોઈશ. તેં શરણ માટે રાડો પાડી હશે. તું શાકને ભાવે વેચાયો હોઈશ, તું જંગલમાં પુષ્પપણે જન્મી કોઈ ન જાણે, ન સુંઘે તેમ મરી ગયો હોઈશ અને તને કોઈએ પગે રગદોળ્યો હશે, કોઈએ ચાંખ્યો હશે અને કોઈએ સુંઘીને ફેંકી દીધો હશે. અનેક ભવોમાં પરિભવનાં સ્થાનો તો અપરંપાર ગણાવી શકાય તેમ છે. આ આખો ખેલ જોવા જેવો છે, જોઈને વિચારવા જેવો છે, વિચારીને ચિંતવવા જેવો છે.

ભાઈસાહેબ ઇસ્કીટાઈટ થઈને ચાલતા હોય. કપડાં પર ડાઘ પડવા દેતા ન હોય, મ્હોં પર માખી બેસવા દેતા ન હોય અને સ્ટીફ, કોલર, નેકટાઈ અને બુટ-મોજામાં, ખીસામાં રૂમાલ, રૂમાલમાં સેંટ અને સેંટની સુગંધમાં મ્હાલતા હોય ત્યારે એ કંઈ કંઈ સ્થિતિમાંથી પસાર થઈ અહીં આવેલ છે તેનો ભાગ્યે જ ખ્યાલ કરે છે. એનાં મનુષ્ય તરીકેનાં રૂપો વિચારી જઈએ તો પણ એના અભિમાન ઉતારી નાખે એવી વાતો છે અને આ ભવમાં પણ ચાર ચાર મોટર ફેરવનાર અને દરવાજા પર સિપાઈ ખડા રાખનારને ઘેર ઘેર ફરી ભીખ માગતાં, તિરસ્કાર પામતાં, હડધૂત થતાં નજરે જોયા છે. પછી આ નાટક શાં ? અને આ ઠણકો શેનો ? અને એ કોના ઉપર ?

અનેક વિકૃત, તિરસ્કૃત, લયંકરરૂપ લેનાર, તિર્યંચોમાં પાદુ અને પરોણી ખાનાર, પારકા મલીદા ઉઘરાવનાર, વિદ્યા ઉપર બેસનાર, ટુકડો રોટલો ખાનાર, જ્ઞરના દાણા ચણનાર, ચાખખાના માર સહનાર, ડફણાના ઘા સહનાર—તું તે કંઈ બાબતનો ગૌરવ કરે છે ? શેનું અભિમાન કરે છે ? અને કાચમાં મુખડું નીરખી શેના ઉપર મલકાય છે ? તું તો કર્મને આધીન છે, કર્મપરિણામ રાજના રચેલા મોટા રાસનો એક નાટકીઓ છે અને કાળપરિણતિ દેવી સાથે બેસી એ રાજ નાટક જુએ છે. તારે તો વેશ-ઉત્તરોત્તર ભજવવાનાં જ છે. ભવિતવ્યતા દેવી ગોળી આપે તે લઈ તારે એક પાઠ તેના હુકમ પ્રમાણે ભજવવાનો છે. તેં તો કૈક પાઠો ભજવ્યા છે, દરવખત નવાં નવાં રૂપ લીધા છે. આમાં તું કોઈ વખત કદાચ તારા મનથી સાઈં ઉન્નતિનું સ્થાન પામ્યો તો તેમાં પણ તારી હુશિયારી કાંઈ નથી. તને તે પાઠ ભજવનારા તો અન્ય છે, તેને તેં ઓળખ્યા નથી પણ તારે ઓળખવાની જરૂર છે અને એને ઓળખીશ એટલે તાઈં આખું નાટક તારા ધ્યાનમાં આવી જશે.

નવાં નવાં રૂપની ગોઠવણ કેવી રીતે થાય છે તેની આખી ઘટનાનું દર્શન ઉપમિતિકારે આબાદ ચીતર્યું છે. તે ત્યાંથી સમજવા યોગ્ય છે, પણ એમાં મલકાવા જેવું કાંઈ નથી. નાટક વિચારતાં આખા સંસારનું દર્શન થાય છે અને તે વિચારણા અત્ર કર્તવ્ય છે.

ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રના ત્રીજા અધ્યયનમાં (ગાથા ૩-૪) કહ્યું છે કે:—

एगया देवलोएसु नखेसु वि एगया,
एगया आसुरं कार्यं अहाकम्मेहिं गच्छई ।

एगया खत्तियो होइ, तओ चंडाल बुक्कसो,
तओ कीड पयंगो य, तओ कुंथु पिपीलिया ॥

“ આ જીવ કોઈવાર દેવલોકમાં ઉપજે છે, કોઈવાર નારકીમાં ઉપજે છે, કોઈ વખત ભુવનપતિ આદિમાં અસુર થાય છે. એનાં કર્મ પ્રમાણે એ જાય છે. કોઈ વાર એ ક્ષત્રિય થાય છે, કોઈ વાર ચંડાળ અને વર્ણુશંકર (જુદી જુદી જાતિના માખાપવાળો) થાય છે, કોઈવાર ક્રીડો થાય છે, કોઈવાર પતંગ થાય છે, કોઈવાર કુંથુઓ થાય છે, કોઈવાર કીડી થાય છે.”

હવે ક્યાં દેવ અને ક્યાં કુંથુઓ ? ક્યાં ભુવનપતિ અને ક્યાં પતંગિયો ? આ તે મોહ શો અને ચાળા શા ! તેવી જ રીતે જ્ઞાનાર્ણવકાર કહે છે કે—

स्वर्गी पतति साक्रन्दं, श्वा स्वर्गमधिरोहति ।

श्रोत्रियः सारमेयः स्यात्कृमिर्वा श्वपचोऽपि वा ॥

સ્વર્ગનો દેવ રવડતો રવડતો નીચે પડે છે અને કુતરે મરીને ઊંચે સ્વર્ગમાં જાય છે. મોટો શ્રોત્રિય બ્રાહ્મણ (સ્પર્શ-સ્પર્શમાં ખૂબ માનનાર અને કુતરાને કે અસ્પર્શ જાતિને અડી જવાય તો ન્હાનાર) કુતરો થાય છે, કરમિયો થાય છે અથવા ચંડાળ થાય છે. ’ આ સર્વ જનવાજ્ઞેય છે, એમાં નવાઈ જેવું કંઈ નથી. સંસારનું નાટક ચાલે છે અને તેના પાત્રો કર્મ-રાજા નચાવે તેમ નાચે છે અને તે ફરમાવે તેવા વેશ લે છે. નવાં નવાં રૂપ લેવાં તે પણ કર્મને આધીન છે, તેની સત્તાને વિષય છે અને તેમાં તારે કંઈ ઊંચા-નીચા થઈ જવાનું નથી. બરાબર નાટક જો અને વિચાર.

૪. આવી રીતે પરલવમાં તેં અનેક રૂપો લીધાં છે તે વાત બાબુએ રાખીએ, તો આ લવમાં પણ તારી કેટલી દશાઓ થઈ છે તે તું જોઈ લે. બાબક હો ત્યારે સર્વ બાબતમાં ‘પરવશ’—બવરાવે કોઈ, ધવરાવે કોઈ, નહવરાવે કોઈ, કપડાં પહેરાવે કોઈ અને પછી જરા ચાલતો થા ત્યારે તું ધૂળમાં રગદોળાયો, તેં ન અડવા યોગ્ય વિદ્યાઓ સુંધી, તારા ગાલ પર મેસના થપેડા વળગ્યા, નાકમાં ગુંગા, આંખોમાં ચીપડા, નસકોરામાં શેડા અને મોંમાંથી લાળ ચાલતી તેં અનુભવી અને માતાનું દૂધ ધાવી—ધાવીને તું ઉછર્યો. પછી તું જવાનીઓ થયો એટલે અભિમાનથી ‘મત્ત’ થયો. જાણે ધરણી ઉપર પગ મૂક્યા વગર અધર ને અધર ચાલતો હોય તેવો, રંગરાગમાં ઇસ્ત્રીખંધ કપડાં પહેરીને ચાલે ત્યારે જાણે પૃથ્વીનું રાજ્ય તારૂં હોય એવો તે સ્વાંગ ધારણ કર્યો. પછી આબ્યુઝ ઘડપણ એટલે લાકડી લીધી હાથમાં. ઉધરસ ખાતો, શ્વાસ લેતો, દમથી શેકાતો, ડગમગતી ડોકીએ પરાધીન દશામાં જીવતો મુવા જેવો, આંખમાં પાણી અને મુખમાંથી લાળ પડતી હોય ત્યારે પાછો પરાધીન થઈ ઘરના એક ખૂણામાં બેસે છે. છેવટે તદ્દન પરસ્વાધીન થઈ જઈ યમદેવને તાબે થાય છે. સર્વને છોડી ચાલ્યો જાય છે. આ તો આ લવમાં તારી દશા છે. તું બાલ્યવયમાં પરવશતાનો પાઠ લખવે છે, પછી મદમસ્તનો પાઠ લખવે છે, પછી ખરખર ઓરડીનો પાઠ લખવે છે અને છેવટે પાછો પરાધીનતાનો પાઠ લખવે છે. આ હકીકત પણ તને ઓછી વિચારમાં નાખી દે તેવી—શરમાવે તેવી—મુંઝવે તેવી લાગતી નથી? શેના ઉપર તારો રોડ છે? આ સર્વ મસ્તી તું શા કારણે કરે છે? તારો આ લવનો તો વિચાર કર.

આવી રીતે ગયા લવોનો ઇતિહાસ વિચારવામાં આવશે કે આ લવમાં થતી અનેક દશાઓ વિચારવામાં આવશે તો તારા મનમાં કોઈ વાર છતી વસ્તુનું અભિમાન આવશે અથવા તું ઉન્નતિનો દંભ કરતો હોઈશ તે વખત તને જરૂર વિચાર થશે.

આપણે તો આ નાટક જોવાનું છે. પ્રાણીઓ કેવા કેવા વેશ લે છે અને એક લવમાં પણ કેવી કેવી સ્થિતિએ કેવા કેવા પાઠ લજવે છે તે વિચારી સંસારને સાચા સ્વરૂપમાં સમજવા જેવો છે અને સમજીને તે પરથી ધડો લેવાનો છે.

૫. આ સંસારની એક બીજી પણ વિચિત્રતા જોવા જેવી છે. આ સંસારમાં જે પિતા થયેલ હોય છે તે પુત્ર થાય છે અને પુત્ર પિતા થાય છે. આવી રીતે સ્ત્રી જંડેન થાય છે, માતા થાય છે અને માતા સ્ત્રી થાય છે. જુદા જુદા લવોમાં આ પ્રમાણે બને છે.

અનંત લવોની વિચિત્રતા દિવ્ય જ્ઞાનથી જોઈને વિશિષ્ટ જ્ઞાની કહી ગયા છે કે આ જગતના સર્વ જીવો અસ્પર્શ માતાપણે, પિતાપણે, ભાઈપણે, જંડેનપણે, સ્ત્રીપણે, પુત્રપણે, પુત્રીપણે અને પુત્રની સ્ત્રી તરીકે થયા છે અને તે પણ અનેક વખત થયા છે. એ જ રીતે એકબીજાના વહાલા અને દુશ્મન પણ થયા છે. આખા સંસારની રચના જોવામાં આવે તો આમાં કાંઈ નવાઈ જેવું લાગતું નથી. કુબેરસેનાએ વેશ્યાકૃત્ય કરી યુગલને જન્મ આપ્યો. માતાના આગ્રહથી બન્નેને પેટીમાં મૂકી નદીમાં છોડી દીધા. વેશ્યાએ બન્નેના હાથમાં વીંટી પહેરાવી. એક પર નામ લખ્યું કુબેરદત્ત, બીજી પર કુબેરદત્તા. નદીમાં ઘસડાતી પેટી દૂર ગઈ. બીજે ગામે બે વાણીઆના હાથમાં આવી. એકે દીકરો દીધો, બીજાએ દીકરી દીધી. બન્ને મોટા થયા. બન્નેના માળાપે

તે બંનેને જ પરણાવ્યા. પત્ની-પત્ની રમતા હતા ત્યાં એકની અંગુડી નીકળી પડી. બન્નેએ સરખાવી જોઈ. એક કારીગરની બનાવેલી જાણી વિચારમાં પડ્યા. આપાને પૂછ્યું. ભાઈ-બહેન છીએ એમ સમજાયું. ખેદ થયો. કુબેરદત્ત ઘર છોડી ચાલી નીકળ્યો. દુર્ભાગ્યે કુબેરસેના માતાને ગામે જ આવ્યો. માતા તો હજી વેશ્યા જ હતી. પૈસા કમાઈ કુબેરદત્ત વેશ્યા તરીકે તેની પાસે ગયો. ફસાયો. તેનાથી એક છોકરો થયો. પરસ્પર એક બીજાને ઓળખતા નથી.

કુબેરદત્તાએ વૈરાગ્ય પામી દીક્ષા લીધી. તે જ ગામે આવી. કુબેરસેનાને ઘેર ઉતરી. નાનો છોકરો રડવા લાગ્યો. તેને તેણે છાનો રાખતાં નીચેનાં સગપણ બતાવ્યાં:—(પુત્રની સાથે સગપણ.)

૧ તારી માતા ને મારી માતા એક છે એટલે તું મારો ‘ભાઈ’

૨ મારા પતિ કુબેરદત્તનો તું પુત્ર છે તેથી તું મારો ‘પુત્ર’

૩ મારા પતિ કુબેરદત્તનો નાનો ભાઈ એટલે મારો ‘દીયર’

૪ મારા ભાઈ કુબેરદત્તનો પુત્ર એટલે મારો ‘ભત્રીજો’

૫ કુબેરદત્ત મારી માનો પતિ-તેનો તું ભાઈ એટલે મારો ‘કાકો’

૬ કુબેરસેના મારી શોક્ય. કુબેરસેનાનો દીકરો કુબેરદત્ત તેનો

તું પુત્ર એટલે મારો અને કુબેરસેનાનો તું ‘પોતરો’ (પૌત્ર)

(કુબેરદત્તની સાથેના સંબંધ) તેને ઉદ્દેશીને બોલી:—

૭ આપણી બન્નેની માતા એક જ છે એટલે તું મારો ‘ભાઈ’

૮ મારી માતાનો તું પતિ એટલે તું મારો ‘પિતા’

૯ આ બાળક મારો કાકો (નં. ૫) તેનો તું આપ તેથી

તું મારો ‘દાદો’

૧૦ આપણે પરણ્યા હતા તેથી તેટલા વખત માટે તું મારો ‘પતિ’

૧૧ કુબેરસેના મારી શોક્ય તેનો તું પુત્ર માટે મારો પણ 'પુત્ર'

૧૨ આ છોકરો મારો દીયર(નં. ૩)તેનો તું બાપ માટે મારો 'સસરો'

(કુબેરસેના સાથેનો સંબંધ) તેને ઉદ્દેશીને બોલી:—

૧૩ મને જન્મ આપનાર તું તેથી તું મારી 'માતા'

૧૪ કુબેરદત્ત મારો પિતા (નં. ૮) તેની તું માતા માટે 'મારી દાદી'

૧૫ કુબેરદત્ત મારો ભાઈ તેની તું પત્ની એટલે મારી 'ભાભી'

૧૬ મારી શોક્યના પુત્ર કુબેરદત્તની તું પત્ની તેથી મારી 'પુત્રવધૂ'

૧૭ મારા પતિ કુબેરદત્તની તું માતા તેથી તું મારી 'સાસુ'

૧૮ મારા પતિ કુબેરદત્તની બીજી સ્ત્રી તેથી તું મારી 'શોક્ય'

ત્રણ દૃષ્ટિએ આ અઠાર સંબંધો ૧ ખૂબ વિચારવા યોગ્ય છે અને આ જીવે આવા સંબંધો ભવપ્રપંચમાં તો અનેક વખત કર્યા છે.

સંસારની આ વિચિત્રતા વિચારીને હજી તારો મનુષ્યભવ બાકી છે ત્યાં સુધીમાં એ સર્વને તું તજ દે. તને આવી વિચિત્રતા જોઈ આ સંસાર પર ચીતરી ચઢતી નથી? તું ક્યાં મોહ કરી રહ્યો છે? કોના ઉપર મોહ પામ્યો છે? એ કોણ છે? એના પૂર્વ સંબંધો તારી સાથે શા છે? એ સર્વ જરા વિચાર અને હવે બાકી રહેલા આયુષ્યના ભાગમાં એ સર્વ વિચિત્રતાઓ છોડી દે અથવા એવી વિચિત્રતાઓ વધે નહિ એવો માર્ગ શોધ.

સંસારની અનેક વિચિત્રતા તેં અત્ર (આ ભાવનામાં) જોઈ, પણ તેમાં આ વિચિત્રતા તો શિખરે ચઢે એવી છે, એનો વિચાર કરતાં ત્રાસ આપે તેવી છે અને મગજને મુંઝવી નાખે તેવી છે; પણ સાચી હોઈ મગજને ઠેકાણે લાવે તેવી અને તે દ્વારા તને

૧ આ પ્રમાણે બીજા ત્રણને પણ ૧૮-૧૮ સંબંધ થયા છે, તેથી કુલ ૭૨ સંબંધો શ્રી પ્રશ્નચિંતામણિમાં સવિસ્તર બતાવ્યા છે.

માર્ગ પર લઈ આવે તેવી પણ છે. પુનરાવર્તનને ભોગે તને કહેવાની જરૂર છે કે સંસારની આ મહા વિચિત્રતા ખૂબ વિચારજે અને વિચારીને નરલવના બાકીના ભાગને સારા ઉપયોગમાં લેજે.

અહીં જે વાર્તા લખી છે તે જરા નવાઈ જેવી લાગે તેવી છે, પણ વિચિત્ર સંસારચક્રમાં યનવાળેજ છે અને અનંત સંસારમાં સર્વ વિચિત્ર સંબંધો થાય છે તેની દિવ્યજ્ઞાનવાળા સાક્ષી આપે છે. ખૂબ વિચારવા જેવી આ વાત છે. એની વિચારણામાં સંસાર પર જય છે અને ઉપેક્ષામાં સંસારનો તારા પર જય છે એ વાત તું ખૂબ ધ્યાનમાં રાખજે. ન ગમે તેવું સત્ય હોય પણ જ્યારે વિચારણા કરવા બેઠા ત્યારે એને એના નગ્ન આકારમાં રજી કરવું જ રહ્યું અને આ તો ન ગમે તેવી પણ બહુ મુદ્દાની વાત હોઈ ખાસ વિચારવા યોગ્ય છે.

૬. મોહરાજાએ આ પ્રાણીની કેવી દશા કરી છે તે જોવા જેવું છે. એક માણસ દારૂ પીવે અને પછી બેવડાની કેફમાં લડથડીઆં ખાય, ગટરમાં પડે, પોતાનાં પણ ન ઓળખે અને તદ્દન ગાંડો થઈ ગમે તેમ વર્તે તેના જેવી આ પ્રાણીની દશા મોહરાજાએ કરી દીધી છે, એને તદ્દન મુંઝવી નાખ્યો છે અને એની વિચારણાશક્તિ, પૃથક્કરણશક્તિ અને સદસદ્વિવેક-શક્તિ પર હડતાળ લગાવી છે. આ પ્રાણીનું વર્તન જોઈએ એટલે એના પર મોહની કરેલી કેફની અસર કેટલી થઈ છે અને તેથી એ ‘ક્ષીબ’-તદ્દન પરાધીન, બુદ્ધિહીન, વિચારણા-શૂન્ય કેવો થઈ ગયો છે તેનો ખ્યાલ આવશે.

આ જીવનમાં જોવામાં આવશે તો ઉપાધિનો પાર નથી, દુઃખનો અંત નથી અને અગવડોનો પાર નથી. જીવનકલહ એટલો આકરો છે કે એની ખાતર પ્રાણી કઈક પાપો સેવે છે

અને આઘાતો ખમ્મે છે, પારાવાર મુશ્કેલીઓમાંથી પસાર થાય છે. એ ભૂખ સહે છે, પરદેશ વેઠે છે, તર્કટો કરે છે, સાચાં-ખોટાં કરે છે અને આખો વખત જાણે પેટ ભરવા જ જન્મ્યો હોય એમ વર્તે છે. એને સગાંનાં મરણોનાં દુઃખ, એને મિત્રો ખોઈ બેસવાનાં દુઃખ, એનાં શેઠીઆઓનાં હોકારા, એના અમલદારોના ત્રાસ, ખીલ ઉઘરાવનારાઓનાં દુર્વચનોનું શ્રવણ વિગેરે દુઃખો તો જાણે દરરોજના થઈ પડ્યા છે. શરીરના ત્રાસો ઓછા નથી, એને ઠંડા કે ગરમ થતાં વાર લાગતી નથી અને એ અનેક પ્રકારે બોજાડપ થયા કરે છે. આવાં તો પારવગરનાં ‘દુઃખો’ આ સંસારમાં સામાન્ય રીતે ભરેલાં છે અને તે ઉપરાંત અંગત દુઃખોનો તો હિસાબ નથી.

એની માનસિક ‘અર્તિ’-ઉચાટોનો સરવાળો કરીએ તો તો પાર ન આવે તેવું છે. મનના સંતાપો અને ઉચાટોથી આ સંસાર ભરેલો છે. એક દિવસ ઉચાટ વગર જતો નથી. કેટલાક સાચા, કેટલાક કલ્પિત અને કેટલાક ઉભા કરેલા ઉચાટો આ જીવને હેરાન કર્યા જ કરે છે અને તે દરરોજ જાણે આ પ્રસંગોમાંથી નાસી છૂટી, જંગલમાં ભાગી જવા ઇચ્છે છે.

વ્યાધિઓની ઉપાધિઓ કહી-કથી જાય તેમ નથી. મહારોગો જોયા કે અનુભવ્યા હોય તો એનો સાચો ખ્યાલ થાય, પણ મોટા વ્યાધિની શી વાત કરવી? શરીરમાં એક નાનું સરખું ગુમડું થયું હોય તો આખું ધકધ્યાન તેમા તરફ જ રહે છે અને જાણે આખું શરીર એ એક જ જગ્યાએ આવી પડ્યું હોય તેમ સણકા મારે છે. દાઢની પીડા, બગલમાં બાંબલાઈ કે નાકમાં એક નાની સરખી ગુમડી (માલણ) થઈ હોય તો

એન પડવા દેતી નથી અને ક્ષય, અતિસાર, લગંદર, કોઠ કે એવા મહાવ્યાધિ થયા હોય ત્યારે તો ઉપાધિનો પાર રહેતો નથી.

આખો સંસાર તપાસીએ તો તેમાં ઉપરનાં અને ળીનાં અનેક (૧) દુઃખો, (૨) ઉચાટો અને (૩) વ્યાધિઓ ભરેલાં છે. કોઈ માંદો પડે ત્યારે આપણે જોવા-ખબર પૂછવા જઈએ છીએ અને આપણે વારો આવે ત્યારે તે ખબર પૂછી વિદાય થાય છે. આવી ઉપાધિઓથી ભરેલા સંસાર સાથે આપણે કામ લેવાનું છે. દરરોજ આપણે દુઃખ, અર્તિ અને વ્યાધિમાં સળડીએ છીએ, એનાથી બળી-જળી રહીએ છીએ અને એનાથી કંટાળી હેરાન-હેરાન થઈ જઈએ છીએ.

છતાં આશ્ચર્યની વાત એ છે કે એ સંસારને આપણે આટલા જઈએ છીએ. આપણને ગમે તેટલો કડવો અનુભવ ક્ષય, આપણે ઠેકાણે ઠેકાણે પાછા પડીએ, આપણે કાંઈ પત્તો ન લાગે, આપણી કાંઈ ગણતરી ન થાય, આપણને અનેક વ્યાધિઓ વળગેલા હોય અને નિરાંતે કદી ઉંઘતા ન હોઈએ, ઉંઘમાંથી સફાળા ઊડી જતા હોઈએ; છતાં પણ એ સંસારને આપણે વળગતા જઈએ છીએ. જ્યાં પાર વગરની ઉપાધિ ખમી ત્યાંથી જ આપણે સુખ મેળવવાના ફાંફાં મારીએ છીએ અને ઉપરથી એકાદ મધનું ટીપું પડી જશે એવી આશામાં પડું પડું થઈ રહેલી કાળને વળગતા જઈએ છીએ. આ દશા દારૂડીયાની હોય કે કોઈ સમજી પ્રાણીની હોય ? જ્યાં અપમાન, ઉચાટ અને સંતાપ મળતાં હોય ત્યાં સમજી પ્રાણી તો જાય નહિ. દારૂના કેફમાં વિવેક જૂલી એ સંસારમાંથી આનંદ મેળવવાના ખોટા પ્રયાસો છે, એમાં જરા પણ માલ નથી અને જ્યાં સાચું ચિરસ્થાયી સુખ નથી

ત્યાંથી તે મેળવવાના વલણાં છે. દારૂડીઆ વગર એ ધંધો કોઈ સમજી તો કરે જ નહિ.

જીવને એ મદિરા પાનાર મોહરાજ છે. એનું આ સંસાર પર સામ્રાજ્ય છે. એનો માર્ગ વિષમ છે, અતિ ઉંડાણમાં છે અને ચિત્તવૃત્તિ અટવીમાં આવેલો છે. એના એજન્ડો એટલા બધા છે કે એક યા બીજી રીતે પ્રાણીને કેફમાં જ રાખે છે અને એની વિવેકબુદ્ધિને તદ્દન નિર્જીવ બનાવી દે છે. આવો આ સંસાર છે ! અને તેમાં તારે રંજન થવું છે, તારે તેમાંથી કસ કાઢવો છે, તારે તેમાંથી ઉપલોગ મેળવવા છે ! ધન્ય છે તારી વિવેકબુદ્ધિને ! વિચારણાને !! પરીક્ષક શક્તિને !!!

સંસારના આ ચિત્રમાં જરા પણ વધારે પડતી વાત નથી. પોતાનો અનુભવ જ એ માટે પૂરતો છે. માત્ર લાંબી નજરે પોતાનો જીવનક્રમ વિચારી જવામાં આવે તો એમાં સાર જેવું કંઈ નીકળે તેમ નથી. વિચાર, જો, સમજ, અવલોકન કર, ઉંડો ઉતર.

૭. આ લવનું એક ચિત્ર જરા વિચારી લે. કર્મપરિણામ રાજ કાળપરિણતિ રાણી સાથે બેસી લવનાટક જીએ છે. એ કાળપરિણતિ રાણીને અત્ર બટુકનું રૂપક આપ્યું છે. બટુક એટલે હુંટારો અથવા લિખારી. આપણે “ કાળ ” નું સ્વરૂપ વિચારીએ. એ યથાયોગ્ય કાળે વસ્તુનો કે પ્રાણીઓનો આપણને સંયોગ કરાવે છે. વખત પૂરો થાય ત્યારે તે વસ્તુનો વિયોગ કરાવે છે. વસ્તુ પોતે બગડે, પડે, સડે અને ગંધાઈ જાય કે નકામી થઈ જાય તે પણ કાળ જ કરે છે, એનાથી અમુક વૃક્ષને અમુક કાળે ફળ આવે છે, વિગેરે. કાળને તેટલા માટે છ દ્રવ્યમાં એક દ્રવ્ય ગણવામાં આવેલ છે.

એ કાળરૂપ ચોર, ધાડપાડુ આ પ્રાણી સાથે કેવી રમત રમે છે તે જુઓ. તે કોઈ વખત જરા સુખ દેખાડે, છોકરા ન હોય તેને છોકરાં આપે, ઘર ન હોય તેને ઘર વસાવી આપે, નોકરી ન મળતી હોય તેને ઠેકાણું પાડે અને પ્રાણી સમજે કે હું સુખી થયો. એવી જ રીતે ઘણા થોડાને એ વૈભવ મેળવી આપે, પોતે મોટો શેઠીયો કે માલીક બની જાય; પણ પાછો થોડો વખત થાય ત્યાં એ નીચેની ઈંટ ખેંચી લે છે. એકનો એક છોકરો ચાલ્યો જાય છે, પછવાડે વિધવાને મૂકતો જાય છે, ધન પગ કરીને ચાલ્યું જાય છે અને બુધવારિયામાં નામ નોંધાવવાના દહાડા આવે છે, સગવડો સર્વ ખેંચાઈ જાય છે અને ઉપરાઉપરી આફતો આવતી જાય છે. સાંસારિક સર્વ સુખો-કલ્પનાથી માની લીધેલાં સુખો અને વગર જરૂરીઆતે એકઠા થયેલ વૈભવોની આ સ્થિતિ થાય છે અને છેલ્લા મહાવિગ્રહ પછી તો આપણે આ સર્વ વાત નજરે જોઈ છે.

કાળ ચોરટો એવી સિક્કતથી કામ લે છે કે એ જરા જરા ઉપર ઉપરનાં સુખો આપી આ પ્રાણીને લલચાવે છે અને પછી ધકેલી મૂકે છે. નાના બાળકને સેવ ને મમરા ગોળનો લાડવો આપી તેની કડલી કાઢી લેવામાં આવે તેવું કાળજટુકનું આ પ્રાણી સાથે વર્તન છે. આ લવમાં પણ આ પ્રાણીની-આપણી પોતાની સાથે કાળજટુક આવી ચેષ્ટા કરે છે અને અનેક પ્રકારના ચેડાં કાઢે છે. તે જાણે તદ્દન અણુસમજી નાનો બાળક હોય તેમ તેની સાથે વર્તે છે, પછી અહીંના કર્મથી ભરેલા પોટલાઓ ઉપડાવીને જીવને એ બીજે લઈ જશે. ત્યાં તો તેના કેવા સંસ્કાર કરશે એ તો આખો જીવો જ વિષય છે.

વાત વિચારવાની એ છે કે કદાચ જરા માન્યતાનાં સુખ કે વૈભવ મળી જાય તો પણ તે ક્યારે સંહારાઈ જશે અને તેની સાથેનો સંબંધ ક્યારે પૂરો થશે તે આપણે કદી પ્રથમથી જાણતા નથી, પણ કઈકનાં સુખ-વૈભવો થોડા વખતમાં લેવાઈ જતાં આપણે નજરે જોયાં છે તેથી કદાચ તને વ્યવહારથી થોડાં સુખ-સમૃદ્ધિ કે વૈભવ મળ્યાં હોય તો પણ તેના ઉપર કેટલો વિશ્વાસ રાખવો તે તું વિચારજે. આખા સંસારનો ખ્યાલ કરીશ તો તને એમાં કાળખટુકની રમત જ દેખાશે. આ રમત સમજવી એ સંસારભાવના છે.

૮. આવો સંસાર છે ! એના ગોટાળાનો પાર નથી, એમાં મોહરાજા અથવા કર્મરાજા તથા કાળખટુકના વિચિત્ર પ્રયોગો થાય છે, એમાં પ્રાણીને નિરાંતે બેસવાની તક પણ મળતી નથી અને એમાં આધિ, વ્યાધિ અને ઉપાધિ ભરેલાં છે. ટૂંકામાં સંસારને ઝોળખવા ઘણી વાતો કરી દીધી. એ પરથી તારે શું કર્તવ્ય પ્રાપ્ત થાય છે તે પણ તું જોઈ લે એટલે આ વિચારણા નકામી તણાઈ ન જાય.

આને અંગે બે બાબત ખાસ લલામણુ કરવા યોગ્ય છે. એક તો ઉપર જણાવ્યા તેવા પાર વગરના ભયોને કાપી નાખે, એનો સર્વથા નાશ કરે, એવા કોઈ આશ્રયનું સ્થાન હોય તો તેનો આશ્રય કરવો. આ પ્રાણીને મોહરાજાએ ગાંડો બનાવી દીધો છે, કેરી બનાવી દીધો છે, અક્કલશૂન્ય બનાવી દીધો છે, એને સંતાપ, ઉપાધિ, રખડપાટા, અપમાન, નવાં નવાં રૂપો અને વિવિધ નાટકો ભજવીને જ્યાં ત્યાં ફૂટાવાનું છે; પણ એને કરીને ઠામ બેસવાનો વારો આવતો જ નથી. જરા ઠેકાણે પડે કે બાબુમાં બગડે, નવ સાંધે ત્યાં તેર તૂટે એવી એની દશા છે અને હમેશાં

એનું કોણ લઈ જશે અને એને પોતે ક્યારે ખોઈ બેસશે એની એને સદૈવ ચિંતા રહે છે. કીર્તિનાશ, લય, રાજ્ય ઉપદ્રવ, અકસ્માત વિગેરે અનેક લયોથી ઘેરાયેલો પડ્યો છે અને એની છાતી બેસી જાય એવી એની વિચાર કરે તો દશા છે.

આ સર્વ લયોને લય તરીકે ઓળખાવનાર કોઈ હોય અને તેમાંથી પ્રાણીને ઉપર આવવાનો માર્ગ બતાવનાર જો કોઈ આશ્રયસ્થાન હોય તો તેનો માર્ગ બતાવવાની અંતઃકર્તાની ફરજ છે. માત્ર લયનાં નામો ગણાવવાથી કાંઈ દહાડો વળે તેમ નથી.

અંતઃકર્તા કહે છે કે-તીર્થંકર મહારાજે એ મોહને જીત્યો છે, એના ઉપર એમણે સામ્રાજ્ય મેળવ્યું છે અને એમણે એ રાજાને બરાબર પારખી લઈ ઉઘાડો પાડ્યો છે અને તેના તાબામાંથી નીકળી જવાના, તેના અધિકારમાંથી દૂર ખસી જવાના રસ્તા બતાવ્યા છે. એમના ધ્યાનમાં એવું સ્થાન આવ્યું છે કે જ્યાં મોહ, કર્મ કે કાળ કોઈનું આધિપત્ય ચાલતું નથી. વળી ત્યાં જવાના માર્ગો પણ તેમણે જોઈ, જાણી, અનુભવી, બતાવી રાખ્યા છે અને એ માર્ગ લેવાથી ઉપર જણાવેલા સર્વ લયોનો ભેદ થઈ જાય એવી આશા છે. એ આશા તે મોહરાજાની જાળ જેવી દંભી કે ગોટાવાળી નથી, પણ બરાબર અનુભવથી સિદ્ધ થયેલી એ વાત છે. એ માર્ગ એમની વાણી અને એમની રચનામાં છે. એમણે મોહરાજાનો બરાબર પત્તો મેળવ્યો છે અને એનો પીછો લીધો છે. એમનાં વચનને તું બરાબર તારા મનમાં ધારણ કર.

મોહરાજાનું સ્થાન ક્યાં આવ્યું છે ? તેની સંસાર પર શી અસર છે ? તેના પંજમાંથી નીકળવાના કયા રસ્તા છે ? એ સર્વ બાબતની આખી શોધ એ જિનપ્રવચન કરી છે. રાગ-દ્વેષને

જીતનાર ' જિન ' કહેવાય છે. મોહના એ પુત્ર : રાગ-દ્વેષ. તેમને જીતનાર હોવાથી તે ' વીતરાગ ' કહેવાય છે, સંસારમાં રહી પુરૂષાર્થ કરી મોક્ષ સાધનાર હોવાથી ' અર્હત ' કહેવાય છે, અને એ મોહરૂપ મોટા દુશ્મનને અને ખાસ કરીને કર્મોરૂપ દુશ્મનોને સામાન્ય રીતે હણનાર હોવાથી ' અરિહંત ' કહેવાય છે. એના વચનોને તું મનમાં ધારણ કર, ગોઠવ અને તે પર સારી રીતે વિચાર કર. સંસારનું આખું સ્વરૂપ તે તને બતાવી માર્ગે ચઢાવી આપશે.

ખીજ કોઈ જગ્યાએથી તને સંસારની બરાબર ઓળખાણ થતી હોય તો તે વચન સ્વીકારવાનો અત્ર નિષેધ નથી. લેખકશ્રી કહે છે કે એમણે અનેક પ્રકારની પરીક્ષામાંથી જિનવચનને તાલી-તપાસી-ચકાસી જોયું છે અને તે સ્પષ્ટ અને સંસારને ઓળખાવનાર હોઈ તારી આ પ્રકરણમાં કહેલી સર્વ ગુંચવ-ણોનો નિકાલ કરે તેવું છે. ગમે તે રીતે તેને તું ઓળખ એ મુદ્દો છે, પણ ઉપરઉપરની વાતોથી વળવાનું નથી. એને મનમાં ધારણ કરી તે પર ખૂબ વિચાર કરવાનો છે.

ખીજ વાત એ છે કે શમામૃતનું પાન કરીને તું મોક્ષ સાથે તન્મય ભાવ કરી દે. તને સંસાર અનેક ઉપાધિથી ભરપૂર, ચિંતાનું સ્થાન લાગ્યો છે તો તારે મોક્ષ મેળવવો જ રહ્યો. સંસારથી છૂટવું એનું નામ જ મોક્ષ છે. તને આખી વિચારણા-ભાવના વિચાર્યા પછી એમાંથી નાસી છૂટવું જરૂરી લાગતું હોય તો શાંતરસનું પાન કરવા મંડી જા, લોટા ભરી ભરીને એને પી અને તે રીતે મુક્તિ સાથે તારી એકતા તું સ્થાપ. વિનય ! તું ખરો વિનીત હો, તારે સાચે માર્ગે ચઢવું જ હોય અને આ સંસારથી તું ખરો કંટાળી ગયો હો

તો તારે આ બંને વાત કરવી ખાસ અગત્યની છે અને આ સંસારભાવના ભાવવાનું એ સાચું ક્ષણ છે.

વિનયને ઉદ્દેશીને કહેલી આ આખી વાર્તા, આ ચિત્રપટ વિનયવિનય ઉપાધ્યાયે પોતાની જાતને ઉદ્દેશી લખ્યું છે, પોતાને જ કહ્યું છે અને તે દ્વારા પોતાનું નામ પણ જણાવી દીધું છે.

સંસાર આખાનું સ્વરૂપ, એની પ્રત્યેક પરિસ્થિતિનું સ્વરૂપ, એની અંદરના આવિર્ભાવો, મનોવિકારો અને ભાવો સંક્ષેપમાં ચીતરવા એ બહુ મુશ્કેલ કાર્ય છે. સંસારનું ચિત્ર ચીતરવામાં તો અંથ ભરાય તો પણ વાતો પૂરી થાય તેમ નથી. અંથકર્તાએ તેટલા માટે ઘણી મુદ્દાની વાત કરી, બીજી સમજીને વિચારી લેવા શ્રોતાની બુદ્ધિ ઉપર રાખ્યું હોય એમ જણાય છે. સંક્ષેપમાં તેમણે નીચેના મુદ્દાઓ નિર્દેશ્યા છે:—

- (૧) મનોવિકારો બહુ ફોલ કરે છે. લાક્ષણિક દૃષ્ટાંત તરીકે લોભ અને તૃષ્ણા.
- (૨) ચિંતા વધતી જ જાય છે અને સંસારમાં પાત થાય છે ત્યારે પીડાનો છેડો આવતો નથી.
- (૩) પ્રાણી માતાની કુખમાં આવે ત્યારથી તે વૃદ્ધ થાય ત્યાં સુધી કષ્ટ, કષ્ટ અને કષ્ટ જ પામે છે.
- (૪) આ પ્રાણી પાંજરામાં પડ્યો છે અને ભ્રમિતની પેઠે ભમ્યા કરે છે, એની સામે મરણ બહુ છે.
- (૫) એણે અનેક રૂપો લીધાં, અનંત આકારો લીધા અને અતિ લાંબા કાળથી એ ભમ્યા જ કરે છે.
- (૬) મોહરાજાએ એને બરાબર ગળેથી મકડ્યો છે અને વિપત્તિ તરફ એને તે ઘસડી જાય છે.

- (૭) જે સ્વજન-સંતતિ ખાતર એ સંતાપ કરે છે, તે સમ-
જ્યા વગરની વાત છે, ખોટી કસામણ છે.
- (૮) કોઈવાર ઉન્નતિને શિખરે ચઢે છે તો કોઈવાર અધમા-
ધમ થાય છે. કર્મથી નવાં નવાં રૂપો લે છે.
- (૯) નાનપણથી માંડીને મૃત્યુ પામવા સુધી એ દરેક ખાખતમાં
પરવશ છે. એના હાથમાં કોઈ રમત નથી.
- (૧૦) સગપણની વિચિત્રતા મુંઝવે તેવી છે. મા સ્ત્રી થાય
છે વિગેરે વિચારી જવા જેવી વાત છે.
- (૧૧) સંસાર દુઃખ, સંતાપ અને રોગથી ભરેલો છે અને
ત્યાંથી સુખ મેળવવું છે !
- (૧૨) કાળ જરા સુખ બતાવી પાછો સંહરી લે છે. એના
ઉપર વિશ્વાસ શો ?

આ મુખ્ય મુદ્દાઓ છે. બાકી સંસાર-રચનાનો વિશાળ
ખ્યાલ કરવો હોય તો શ્રી ઉપમિતિભવપ્રપંચા કથામાં
શ્રી સિદ્ધર્ષિગણિએ સંસારી જીવનું જે ચરિત્ર આપ્યું છે
તે આખું વિચારવા યોગ્ય છે. એમાં પણ ચોથા પ્રસ્તાવમાં
વિમર્શ અને પ્રકર્ષ-મામા ભાણેજ રસનાનાં મૂળની શોધ
કરવા નીકળ્યા છે. પછી ભવચક્રપુરમાં જાય છે અને ત્યાં જે
જે દેખાવો જુએ છે તે સર્વ ખાસ વિચારવા યોગ્ય છે. ચિત્ત-
વૃત્તિ અટવીને છેડે મોહરાજાનો આખો મંડપ ચીતરી અને
વિપર્યાસ સિંહાસન ઉપર તેને બેસાડી જે કમાલ કરી છે તે આખા
સાહિત્યમાં અલંકારરૂપ હોવા સાથે લાક્ષણિક, મર્મસ્પર્શી
અને વિચારણીય છે. મોહરાજાનો આખો પરિવાર વિચારવા
યોગ્ય છે, એની શક્તિ, કાર્યપદ્ધતિ અને કામ લેવાની આવ-

ડત વિચારવા યોગ્ય છે. એના રાગ-દ્વેષ છોકરાં અને સોળ નાનાં બાળકો ખૂબ સુંદર રીતે ચીતર્યાં છે. એ જ પ્રસ્તાવમાં વિવેક પર્વત પર ચારિત્રરાજનો આખો પરિવાર ચીતર્યો છે તે પણ એટલો જ આકર્ષક છે.

આ આખો સંસાર જેની આસપાસ આપણે તાપણી તાપી બેસી રહ્યા છીએ અને જેમાં અનેક વખત પાછા પડીએ છીએ, અપમાન ખમીએ છીએ, મુંઝાઈએ છીએ, છટકી જવાના સંકટપો ફરીએ છીએ અને અંતે જે મળ્યું હોય તેટલાથી ચલાવી વધારે મેળવવાની આશામાં ગુંચવાઈએ છીએ તેનો વિસ્તારથી ખ્યાલ કરવાની જરૂર છે. જરા વિચારીએ. પ્રથમ આ શરીરમાં આપણે ગુંચવાયા છીએ. એ શરીર કેટલાં વર્ષ ચાલશે ? એ આપણું નથી, સદા સાથે રહેવાનું નથી, તે તો આપણે અનેક પ્રસંગે જોઈ ગયા. પછી આપણે સ્ત્રી કે પતિમાં ગુંચવાઈએ છીએ. જેઓ સંસારમાં એટલા પૂરતા ન પડ્યા હોય તેમને આ વાત લાગુ ન પડે, પણ બીજા સર્વને પ્રથમ પંકિતએ પોતા પછી સ્ત્રી બહુધા આવે છે. એની ખાતર સંસારમાં પડી રહેવું ઉચિત છે ? એમાં નૈસર્ગિક પ્રેમ છે કે વિષયાન્ધતા છે એનો કદી વિચાર કર્યો છે ? એમાં પરસ્પર સાચો રાગ છે કે કીડાનાં સ્થાનો માત્ર છે એ વિચાર્યું છે ? બહુ ઉંડા ઉતર્યા વગર આ વાતનો ખ્યાલ નહિ આવે. પછી પુત્ર-પુત્રીઓ આવે. તેઓ શક્તિ કે આવડત વગરના છે એમ ધારી તેમને અન્યાય સમજી માણસ તો ન જ કરે અને એની ખાતર અનંત બ્રમણનો સ્વીકાર તો સાદી બુદ્ધિવાળો પણ ન જ કરે. આ ઉપરાંત સગાંસંબંધી કે માતા-પિતાના માની લીધેલા સ્નેહને પણ સમજી માણસ વિવેકદૃષ્ટિએ વિચારે. એની ખાતર

સંસારમાં કોઈ પણ પડતું નથી અને પડવાની બ્રમણ લાગે છે તે કલ્પિત કોઈ તદ્દન ખોટી છે, માત્ર માન્યતામાં છે તે બરાબર પૃથક્કરણ કરતાં જરૂર સમજાય તેમ છે. જે ઘરબાર કે પૈસાનો ચોથો ભાગ પણ પરભવમાં સાથે લઈ જવાતો હોય તો કોઈ છોકરાંઓને વારસો પણ ન આપે.

આ પ્રાણીને ધન ઉપરનો સ્નેહ છે એ તો ભારે આકરો છે. એને ધનના વિચારમાં મજા આવે છે, ધનની વાતોમાં ખૂબ રસ પડે છે, ધન કમાવા માંડે ત્યારે તે એક રસ થઈ જાય છે તેમજ ધન અને ધનની ઝંખનામાં એ વિવેક પણ ભૂલી જાય છે. પોતાની જરૂરીયાત કેટલી તેનો એ કદી સરવાળો કરતો નથી અને એના કૂટ ખ્યાલ પ્રમાણે એને સંતતિ માટે કેટલું જુદું રાખવું ઘટે એ કદી વિચારતો નથી. એ તો જમીના સરવાળા કરવામાં અને સરવૈયા જેવામાં એટલો ઉંડો ઉતરી જાય છે અને પછી તેને અંગે એનો એવો પાત થાય છે કે એની વાત કરવી નહિ. ન્યાય કે અન્યાય, નીતિ કે ધર્મ, સર્વને બાળુએ મૂકી એ તો ધન પાછળ દોડે છે અને હેતુ કે અર્થ વગર સંસારને વધારી મૂકે છે.

આવો આ સંસાર છે. એમાં બાહ્ય ઉપાધિઓનો પાર નથી. સર્વનાં મન જાળવવાં અને કર્મીમાં ખપવું એ એટલી મુશ્કેલ વાત છે કે એમાં ઘસડખોરાનો પાર નથી અને છતાં વાસ્તવિક રીતે કોઈ આભાર માનતું પણ નથી. એકનો એક દીકરો બાપ પહેલાં આદ્યો જાય, સ્ત્રી હૃદયનો પ્રેમ રાખે નહિ અને મિત્રો દોડ કરે, સગાંઓ ખેણાં દીધાં કરે, પરોક્ષમાં નિંદા કરે—આ સર્વ દરરોજ દેખાય છે. એનાં સુખ માત્ર માન્યતામાં છે અને તે પણ સોચે નેવું ટકા તો સંસારની ચક્કી પર દળાવાનું જ

છે. પ્રાણી મહાઆપત્તિમાં જીવન ઘસડે છે અને મરવાની ઇચ્છા કરતાં સંસારને વળગતો જાય છે. આમાં જીવન જેવું કશું નથી, હેતુ જેવું કંઈ નથી, સાધ્ય કે સાધનનો છાંટે પણ નથી.

આવી બાહ્ય ઉપાધિઓની વાત તો આપણે ઘણી કરી, પણ અંદરની ઉપાધિનો હિસાબ કરીએ તો મગજ ઠેકાણે રહે તેમ નથી. વિચાર કરતાં કાંઠો હાથ લાગે તેમ નથી અને જાણે આપણે ભરદરિયે રખડી પડ્યા હોઈએ એવી ગંભીર સ્થિતિમાં આવી પડીએ છીએ. આપણને અંદરના મનોવિકારો કેવી રીતે ત્રાસ આપે છે તેનો જરા વિચાર કરીએ તો એક એક વિકારના નાના આવિર્ભાવો આપણને મુંઝવવા માટે પૂરતા થાય તેમ છે. એના લાક્ષણિક દૃષ્ટાંત તરીકે આપણે લોભને લઈએ. લોભનો છેડો નથી, એ વધતો જ જાય છે. જેમ જેમ લાભ મળે તેમ તેમ વધારેની આશા થાય છે અને મનોરથો કદી સંપૂર્ણ થતાં જ નથી. ઉત્તરાધ્યયન સૂત્રમાં એને ‘આકાશ’ સાથે સરખાવેલ છે. એનો પાર જ-છેડો જ આવતો નથી. લોભ અનેક પાપનું મૂળ છે. શાસ્ત્રકાર કહે છે કે લોભથી સર્વ ગુણોનો નાશ થાય છે. એ જ રીતે માયા-દંભ પણ અંદર રહીને ગોટા વાળે છે. મનમાં કંઈ રમત હોય, બોલવું બીજું અને વર્તન વળી તદ્દન ત્રીજા પ્રકારનું. ક્રોધ અને માન તો વ્યવહારથી પણ મહા અહિત કરનાર અને દેખીતા દુર્ગુણો છે.

એ ઉપરાંત બીજા આંતર વિકારોનો પાર નથી. મત્સર કરી પારકાનું અહિત ચિંતવવું, હાસ્યમાં બીજાની મશ્કરી કરવી, ઇન્દ્રિયના વિષયોમાં આનંદ માનવો, મોજશોખમાં સુખ માણવું, જરા ઓછું પડે ત્યાં અરતિ કરવી, નાની નાની બાબતમાં કે કોઈનાં વિયોગ કે મરણે શોકથી તપી જવું, અનેક જાતના સાચા

તેમ જ કલિપત લયોથી ગભરાવું, આંખને ન ગમે તેવી ચીજ કે માણસને જોઈ દુઃખચ્છા કરવી, ધૈર્ય ન રાખવું, પ્રમાણિકતા પર પાણી ફેરવવું, કૂટ વ્યવહાર કરવો, મનની વિશાળતાનો ત્યાગ કરવો, પરસ્ત્રી તરફ પ્રેમ કરવો, કુછંદે ચઢી જવું, જુગટાં ખેલવાં, ખોટાં આળ આપવા, અદેખાઈ-ધૈર્ય કરવી, કલહ કરવો, નિંદા કરવી વિગેરે અનેક મનોવિકારો છે અને તેનાથી આ સંસાર ભરેલો છે. એમાંથી જાણે ક્યારે છટકી જવાય એવું થયા કરે છે છતાં છટકી જવાતું નથી એ સારી વાત છે, કારણ કે સંસારને એના ખરા આકારમાં આ પ્રાણીએ કદી ઓળખ્યો નથી અને ઓળખવાનો વખત આવે ત્યારે આ પ્રાણી આંખો ખંધ કરી દે છે. એ વસ્તુતઃ સંસારને ખરાખર ઓળખતો જ નથી અને નકામો તણાઈને હેરાન થયા કરે છે.

આખા સંસારનો ખ્યાલ કરવો તો મુશ્કેલ છે. આ લાવનામાં એની રૂપરેખા સારી ચીતરી છે. આપણે આખા સંસારનો વિચાર કરીએ ત્યારે તેનો છેડો દેખાતો નથી અને જાણે આપણી આસપાસ શું બને છે તેનો કાંઈ ખુલાસો મળતો નથી. જ્યાં નવ સાંધીએ ત્યાં તેર તૂટે છે અને જાણે આપણે તો આખો ભવ સાંધવાનો જ ધંધો માંડ્યો હોય એમ અહીં તહીં મેળ મેળવવા દોડીએ છીએ, અને છતાં કોઈ જગ્યાએ સરખાઈ આવતી નથી. પૈસા હોય તો છોકરાં ન હોય, છોકરાં હોય તો સ્ત્રી ચાલી જાય, શરીરનો ભરોસો નહિ, નિરોગીપણાનું ઠેકાણું નહીં, વ્યાપાર કરનારા સર્વ લાભ લેવા ધારે પણ છોકરા-સ્ત્રીની સરખાઈ હોય તો વેપારનો પત્તો નહિ, દુશ્મનોની ઉપાધિ, સગાં-ઓની ઈર્ષ્યા, પૈસા હોય તો ચાલી જવાનો ભય, વ્યાપારની અસ્થિરતા અને આવા આવા પારવગરનાં ઉપાધિસ્થાનો

સંસારમાં ભરેલાં જ છે અને કોઈ રીતે ઉપર ઉપરની શાંતિ પણ રહેવા દેતાં નથી. અને તે સર્વની ઉપર મરણનો ભય તો માથે ઉભેલો જ રહે છે. સૃષ્ટિ વસાવીએ ત્યાં તો બાજુ સંકેતોઈ જાય છે અને વસાવેલું સર્વ અત્ર પડયું રહે છે.

આમ ચારે તરફથી જાણે ઘેરાઈ ગયા હોઈએ અને મુંઝાઈ ગયા હોઈએ એમ આપણે રખડીએ છીએ અને આપણી એક પણ રીતે થાપ લાગતી નથી. અને એ સર્વમાં નવાઈની વાત એ છે કે આપણે એ સર્વ હકીકત અનુભવીએ છીએ છતાં સંસારને વળગતાં જઈએ છીએ અને જાણે કોઈએ આપણને પકડી રાખ્યા હોય તેમ માનીએ છીએ. જ્યારે કાળનો સપાટો આવે ત્યારે સર્વ છોડીને ચાલ્યા જવાનું છે એમ જાણવા છતાં આપણે તો અમરપટ્ટા લખાવી આવ્યા હોઈએ એવી રીતે નિરંકુશ વર્તન કરીએ છીએ અને એ સંસારની ઉપર જવાનો ખરો વિચાર કદી કરતા નથી. આપણે સારામાં સારો દાખલો લઈએ તો તેવા સુખી દેખાતા માણસને પણ ઉપાધિનો પાર હોતો નથી એ ઉઘાડી વાત છે. ખરો સુખી તો લાખમાં એક લાગ્યે જ દેખાય છે. ત્યારે બાકીના પ્રાણીઓ શેની ખાતર સંસારમાં તરવરતા હશે એ એક મોટો પ્રશ્ન છે જેનો નીકાલ થઈ શકે તેમ નથી.

સર્વ પ્રકારે સુખી મનુષ્યનો દાખલો મળવો મુશ્કેલ છે, છતાં ધન, ધરબાર, મોટર, પુત્ર, પુત્રી, પરિવાર, દાસ, દાસી, સ્ત્રી વિગેરેની પ્રાપ્તિને સુખ માનવામાં આવે છે. પ્રથમ તો તેવી સર્વ સામગ્રીવાળા માણસો કેટલા? તેમને મળીને પૂછ્યું હોય તો તેવા માણસો પોતાને ઉપાધિથી ભરપૂર બતાવશે અને છતાં એવા એકાદ ટકાવાળાને બાદ કરીએ તો બાકીના ૯૯ ટકાને આ સંસારમાં સમઝાવાનું તો કાંઈ કારણ નથી અને છતાં

દરેક હાયવોય તો કર્યા જ કરે છે એ આપણે જોઈએ છીએ. ભર્તૃહરિ કહે છે કે આગળ ગીત ગવાતાં હોય, પડખે ચામર વીંઝાતાં હોય, માથે છત્ર ધરાતાં હોય તો તો કદાચ સંસારમાં પડ્યો રહે, નહિ તો હિમગિરિના શાંત ઝરણાંઓ વચ્ચે એસી કોઈ નિર્વિકલ્પ સમાધિ સાધ. આ પ્રાણીને તો ‘ન મળ્યા રામ કે ન મળી માયા’ જેવું થાય છે.

ઉપર જે એક ટકાના સુખી લાગતાં માણસો જણાવ્યા તેમની ઉપાધિને પણ પાર નથી. માત્ર તેઓનાં હૃદય વાંચી શકાતાં હોય તો જ તેમનાં દુઃખનો ખ્યાલ આવે, અને છતાં આ આખી રમત કેટલાં વર્ષ માટે? સોએ સો વર્ષ પૂરાં થાય તો પણ અંતે તો ચાલ્યા જવાનું જ અને અનંતકાળથી ચાલી આવતી આ સૃષ્ટિમાં સો વર્ષ શા હિસાબમાં છે ? અંતે તો ઘોર અંધારી રાત્રી જ છે. આપણા મનથી તો ‘આપ સુએ સારી ડૂબ ગઈ હુનિયા’ એ સાચી વાત છે, પણ આને તો અંધારામાં પણ ગોથા ખાવાનું જ છે.

આખા સંસારનો ખ્યાલ કરો. ઘોડાની જીંદગી જુઓ. એની પરાધીનતા વિચારો. આપણે થોડા માસ માટે જેલમાં આવ્યા ત્યાં વિચારમાં પડી જઈએ છીએ. ઘોડાની શી દશા ? એની પરાધીનતા કેટલી ? એને અનેક તરંગો થતા હશે, પણ એકે કામ એ સ્વાધીનતાથી નહિ કરી શકે. સન ન હોય ત્યારે પણ જોડાવું પડશે અને ફરવાનો શોખ થાય ત્યારે ખીલે બંધાવું પડશે. એવી સર્વ તિર્યંચોની દશા છે. અને ઇંચળ, ડાંસ, માખી, માકડ એવાં એવાં પાર વગરનાં જીવોના જીવનો કેવાં છે ? એ સર્વમાં તું જઈને અહીં કોઈ મહાપુણ્યયોગે આવ્યો છે. તેં નારકીમાં પરમાધામીની વેદના સહી છે, ત્યાં ક્ષેત્રનાં

હુઝો, ગરમી, ઠંડી અને અગ્નિની લયંકર યાતનાઓ ખમી છે. અત્યારે તું એ સર્વ વિસરી ગયો છે, કારણ કે આ સંસારનો તેં કદી ખ્યાલ કર્યો નથી, વિચાર કર્યો નથી અને ખાલી માથા-કૂટમાં પડી તને પ્રાપ્ત થયેલી અનેક સગવડોનો તું સદુપયોગ કરવાને બદલે એને વેડફી રહ્યો છે.

ખૂબ વિચાર કરવાનો આ સમય છે, આખા સંસારને સ્પષ્ટ સમજી લેવાની આ તક છે. એમાં જે સ્વાધીનતા તને મળી છે તેટલી પણ અન્યત્ર અપ્રાપ્ય છે તે વિચારી તેને બરાબર ઓળખ અને ઓળખીને તેના ઉપર ચાલ્યો જવાના માર્ગ શોધ. આ ભવમાં મોક્ષ નહિ જઈ શકીશ તો પણ તારા વિકાસ (Evolution)ને સરસ ઝોક તો જરૂર આપી શકીશ.

સંસારનો વિચાર કરતાં તારે આ વિકાસ માર્ગે ખૂબ ધ્યાનમાં રાખવાનો છે. કાંઈ નહિ તો તેને સારો ઝોક આપવાથી પણ આ ફેરો સફળ થશે. પ્રત્યેક પ્રાણી કર્મીધીન છે, પણ ઝોક આપવા પૂરતો પુરૂષાર્થ પ્રત્યેક જરૂર કરી શકે તેમ છે અને તે ખાસ કર્તવ્ય છે.

સમરાદિત્યના ભવો તેં વિચાર્યા હશે. ભુવનભાનુનું આખું ચરિત્ર મનનપૂર્વક વિચારી જજે. અનાથી મુનિએ પોતાને માથે કોઈ નાથ નથી એનું જે આબેહુબ ચિત્ર શ્રેણિકરાજને બતાવી આપ્યું છે તે વિચારી જજે અને છતાં તને સંસાર પર રાજ થતો હોય તો ભલે કરજે; પણ વિચારજે કે આ ચોરાશી લક્ષ યોનિમાં અનેક વાર ફરી, અનેક રૂપો લઈ, અનેક નાટકો કરી અત્યારે તું અહીં આવ્યો છે અને હજી પણ એવાં જ ચક્ર-મણીનો તને શોખ હોય તો તું તે કરી લેજે, કિન્તુ એટલું

ધ્યાનમાં રાખજે કે દ્રવ્ય-ક્ષેત્ર-કાળ-ભાવ અને ભવનાં કારણે આ આખો સંસાર દુઃખથી ભરેલો છે અને જો કે એનો આખો પ્રપંચ સમજવો મુશ્કેલ છે પણ અશક્ય નથી અને આવી તક અનંત કાળે કોઈક વાર જ હાથમાં આવે છે. એ તક ગુમાવી બેસવી હોય તો કોઈ આડે આવનાર નથી અને આડે આવે તો તેનું તું માનનાર પણ નથી, પરંતુ અવસર ગયા પછીનો પસ્તાવો નકામો થશે અને તને કચવાટ ઘણો થશે. આવો અવસર ફરીને હાથ નહિ આવે એ ધ્યાન પર લેજે.

આ સંસારમાં પરિભ્રમણ કરતાં તારે માથે થવામાં બાકી રહી નથી. વેદના, ઉપાધિ, સંતાપ, રખડપટ્ટી અને મૃગતૃણા વિગેરે અનેક સ્થિતિઓમાં તું જઈ આવ્યો છે અને હજુ તે જ ગમતું હોય તો તારી મુનસપ્રીની વાત છે; પણ તારે એક વાત યાદ રાખવાની છે કે તારે બદલે કોઈ સૂવાનું નથી અને તને ફરવાનો ઉમંગ હોય તો સ્થાનોનો પાર નથી. એને માટે જીવાયોનિ ચોરાશી લાખ છે. એ સર્વ બળ્લરમાં-નાટકના તખ્તા પર નવા નવા વેશ લેતો ફરજે અને ત્યાં માન, મદ, પ્રતિષ્ઠા મૂકી દઈ ફેરા માર્યા કરજે કે જેથી એ સર્વ સ્થાનકે તું જઈ આવ્યો છે તેનો અનુભવ તાજો થશે.

અહીંથી નીકળી જવા ધારીશ તો પણ મોહરાજ એકદમ તને છોડે તેમ નથી. તેના અનેક કામદારો અને પરિવારના માણસો છે તે એક અથવા બીજા આકારે તને સંસારમાંથી ખસવા દેશે નહિ. ખસ્યો હોઈશ તો ખેંચીને તને સંસારમાં લઈ આવશે અને ઉપર ઉપરનું સુખ બતાવી તને ઉંડા પાતાળમાં ફેંકી દેશે. ચેત, સાવધ થા, હોશિયાર થા અને સંસારને બરાબર જોળખ.

આ સંસારનું ચિત્રપટ તારી પાસે સકારણ રજી કર્યું છે. ભાવનાનું કાર્ય શું છે તે અત્ર એક વાર ફરી વખત કહેવાની છૂટ લેવાની આવશ્યકતા છે. આદ્યતે ભવવૈરાગ્યાદિસમુત્પાદનનય પુનઃ પુનર્મનસિ સ્મરણેનાત્મા મોક્ષાભિમુખી ક્રિયતે યથા સામાન્યતા । ભાવનાનું આ કાર્ય છે. સંસાર (ભવ) ઉપર વિરાગ ઉત્પન્ન કરવા માટે વારંવાર મનમાં જેનું સ્મરણ કરવામાં આવે અને તે દ્વારા આત્માને મોક્ષ સન્મુખ જેનાથી કરવામાં આવે તે ભાવના. આ ભાવનાનું વર્ણન ખૂબ વિચારવા જેવું છે. મોક્ષ સન્મુખ થવું હોય તો સંસારને ધરાધર ઓળખવા જેવો છે અને ઓળખીને એ વિચારણાને સન્મુખ રાખી વારંવાર એનું સ્મરણ કરવા જેવું છે. એમાં પુનરાવર્તનના દોષની ચિંતા રાખવા જેવું નથી. એ સંસાર સ્વ ધાતુ પરથી આવે છે. સ્વ (To spread) ‘ પાથરવું, વહેવું ’ એ એનો આશય છે. એ સંસારને તમે મોકળો મૂકો તો તેલનું ટીપું પાણીમાં પડતાં જેમ ફેલાઈ જઈ અનેક લીલાં-પીળાં કુંડાળાં કરી નાખે એવો આ સંસાર છે. એને માર્ગ આપ્યો કે એ તો ચારે તરફ પથરાઈ જઈ લાંબો ને લાંબો થવા માગશે. આપણે સંસારને તપાસીએ તો આપણે એ જ અનુભવ થશે એમાં શંકા જેવું નથી. આ ભાવનામાં આખા સંસારનો, તેના જન્મ-મરણનો, તેની અંદરની ઉપાધિઓ-આપત્તિઓ અને દુઃખોનો વિશાળ નજરે વિચાર કરવાનો છે, સંબંધની ઘેલછા અને સ્વાર્થના સંઘટ્ટો સમજવા યોગ્ય છે અને ખાસ કરીને આ પ્રાણીની અત્યાર સુધીની રખડપટ્ટીનો ખૂબ ખ્યાલ કરવા યોગ્ય છે, અને એની આખી ચાવી તરીકે મોહરાજને એના પરિવાર સાથે ખૂબ ઓળખી લેવાનો છે. બીજાં કર્મો ગૌણ છે, સર્વ

પોતાનો ભાવ ભજવે છે પણ મોહરાજ ખરેખર સર્વનો રાજા છે. એને ઓળખી વારંવાર એના સંબંધી ચિંતવન કરતાં વૈરાગ્ય-વિરાગ થયા વગર રહે તેમ નથી. આત્માને મોક્ષાભિમુખ કરવા માટે એ મહારાજને ઓળખવાની બહુ જરૂર છે. એને એના ખાસ આકારમાં ઓળખી લીધો એટલે સર્વ અગવડો-રખડપાટીઓ અને દુઃખ-પીડા તથા વ્યાધિઓનો નાશ સ્વતઃસિદ્ધ છે.

इति संसारभाषना ३

ઉ. સકળચંદ્રજીવિત ત્રીજી સંસાર ભાવના.

(રાગ-કેદારો)

- સર્વ સંસારના ભાવ તું, સમ ધરી જીવ સંભાર રે; સર્વ ૦ ૧
 તે સવે તેં પણ અનુભવ્યા, હૃદયમાં તેહ ઉતાર રે.
 સર્વ તનુમાં વસી નીસર્યો, તેં લીધા સર્વ અધિકાર રે; સર્વ ૦ ૨
 જ્ઞાતિ ને યોનિ સખ અનુભવ્યા, અનુભવ્યા સર્વ આહાર રે.
 સર્વ સંયોગ તેં અનુભવ્યા, અનુભવ્યા રોગ ને શોગ રે; સર્વ ૦ ૩
 અનુભવ્યો સુખ દુઃખ કાળ તેં, પણ લિયો નવિ જિન યોગ રે.
 સર્વ જન નાતરાં અનુભવ્યા, પહેરિયા સર્વ શણગાર રે; સર્વ ૦ ૪
 પુદ્ગળા તેં પરાવર્તીયા, નવિ નમ્યા જિન અણગાર રે.
 પાપના શ્રુત પણ તેં ભણ્યા, તેં કર્યા મોહના ધ્યાન રે; સર્વ ૦ ૫
 પાપના દાન પણ તેં દિયા, નવિ દિયા પાત્રમેં દાન રે.
 વેદ પણ તીન તેં અનુભવ્યા, તેં ભણ્યા પરતણા વેદ રે; સર્વ ૦ ૬
 સર્વ પાખંડ તેં અનુભવ્યા, તિહાં ન સંવેગ નિર્વેદ રે.
 રડવજો જીવ મિથ્યામતિ, પશુ હણ્યા ધર્મને કાજ રે; સર્વ ૦ ૭
 કાજ કીધાં નવિ ધર્મના, હરખિયો પાપને કાજ રે.
 કુચરૂની વાસના ડાકિણી, તેણે દમ્યા જીવ અનંત રે; સર્વ ૦ ૮
 તિહાં નવિ મુક્તિ-પંથ ઓળખ્યો, તેણે હવો નવિ ભવ અંત રે.

પ્રકરણ ૪ થું

એકત્વ ભાવના

સ્વાગતા

एक एव भगवानयमात्मा ज्ञानदर्शनतरङ्गसरङ्गः ।

सर्वमन्यदुपकल्पितमेतद्व्याकुलीकरणमेव ममत्वम् ॥ क० १ ॥

પ્રબોધતા

अबुधैः परभावलालसालसदज्ञानदशावशात्मभिः ।

परवस्तुषु हा स्वकीयता विषयावेशवशाद्धि कल्प्यते ॥ ख० २ ॥

कृतिनां दयितेति चिन्तनं, परदारेषु यथा विपत्तये ।

विविधार्तिभयावहं तथा, परभावेषु ममत्वभावनम् ॥ ग० ३ ॥

अधुना परभावसंवृतिं हर चेतः परितोऽवगुण्ठितम् ।

क्षणमात्मविचारचन्दनद्रुमवातोर्मिरसाः स्पृशन्तु माम् ॥ घ० ४ ॥

અનુષ્ટુપ્

एकतां समतोपेतामेनामात्मन् विभावय ।

लभस्व परमानन्दसम्पदं नमिराजवत् ॥ ङ० ५ ॥

ક ૧ સરઙ્ગઃ વિલાસી. ઉપકલ્પિત ઉપજ્ઞવી કાઢેલું. માનેલું. ઉભું કરેલું.

ख २ आलसत् लसी पडतां. कल्प्यते कर्मणि प्रयोग छे. अबुधो-
वडे कल्पाय छे अेटले अबुधो-अल्पज्ञो-अपंडितो कल्पे छे.

ग ३ कृतिन् समञ्जु. डाહો. આખરૂદાર. દયિતા સ્ત્રી, પત્ની. આર્તિ
કર્થના. પીડા. વહં પ્રાપક. લઈ આવનાર, નોતરનાર.

ક ૧ આ આત્મા એક જ છે, પ્રભુ છે, જ્ઞાન-દર્શનના તરંગોમાં વિલાસ કરનારો છે, એ સિવાય બીજું છે તે સર્વ મમત્વ માત્ર છે, કલ્પનાથી ઉભું કરેલું છે અથવા આગંતુક છે અને એને નકામું મુંઝવનારું જ છે.

જ ૨ અહાહા ! પરભાવોની લાલસામાં લસી પડવાને લીધે થયેલા અજ્ઞાન-ભૂર્જતાની દશાને વશ પડેલા અપંડિત પ્રાણીઓ દંદ્રિયના વિષયોએ કરેલા આવેશને તાબે થઈને પરવસ્તુમાં પોતાપણુની કલ્પના કરી લે છે.

ગ ૩ સમજી માણસને માટે પારકી સ્ત્રીના સંબંધમાં જાણે તે પોતાની પત્ની છે એવો વિચાર કરવો તે પણ જ્ઞેમ (અનેક પ્રકારની) આપત્તિઓ (વહોરવાને) માટે થાય છે તેવી જ રીતે પરભાવોમાં મારાપણુની બુદ્ધિ અનેક પ્રકારની પીડાઓ અને ભયને નોતરનાર છે.

ઘ ૪ ચારે તરફથી વીંટળાઈ રહેલા હે મન ! પરભાવરૂપ આવરણને (પડદાને) દૂર છોડી દે; તું છૂટું થા ! જેથી આત્મવિચારરૂપ ચંદનવૃક્ષના પવનની ઊર્મિમાળાઓનો રસ ક્ષણવાર મને સ્પર્શ કરે.

ઙ ૫ આત્મન્ ! સમાનપણુની બુદ્ધિ સાથે એ એકતાને તું ભાવ. નક્કી કર અને નમિરાજની પેઠે પરમાનંદપણુની સંપત્તિને પ્રાપ્ત કર.

ઘ ૪ સંવૃત્તિ ગુંચળું. પરિતઃ ચારે તરફ. ક્ષણં ક્ષણવાર. વાતોર્મિ પવનના તરંગ.

ઙ ૫ સમતા સમપણું. ઓછાવધતાથી રહિતપણું. ઉપેત સાથે, સહિત. તાં એ. જેનું વર્ણન કાંઈક થયું છે અને અષ્ટકમાં થવાનું છે તે ‘એકતા’ નમિરાજ દર્શાવે છે. રાજનું નામ છે.

गेयाष्टक*

एकत्व भावना

विनय चिन्तय वस्तुतत्त्वं,
जगति निजमिह कस्य किम् ।
भवति मतिरिति यस्य हृदये,
दुरितमुदयति तस्य किम् ॥ विनय० १ ॥

एक उत्पद्यते तनुमा—
नेक एव विपद्यते ।
एक एव हि कर्म चिनुते,
सैककः फलमश्नुते ॥ विनय० २ ॥

यस्य यावान् परपरिग्रहो,
विविधममतावीवधः ।
जलधिविनिहितपोतयुक्त्या,
पतति तावदसावधः ॥ विनय० ॥ ३ ॥

स्वस्वभावं मद्यमुदितो,
भुवि विलुप्य विचेष्टते ।
दृश्यतां परभाक्घटनात्,
पतति विलुठति जृम्भते ॥ विनय० ॥ ४ ॥

અષ્ટકનો અર્થ—(ઐકત્વ ભાવના)

૧ વિનય ! તું વસ્તુઓનાં વાસ્તવિક સ્વરૂપ બરાબર ચિંતવ. જો આ દુનિયામાં કોઈ (પણ પ્રાણી) ની પોતાની કોઈ ચીજ છે ? એનું પોતાનું કંઈ છે ? અને આવી બુદ્ધિ જેનાં હૃદયમાં થઈ આવે તેને કોઈ જાતનાં દુઃખો કે પાપો પ્રકટ થાય ખરા ?

૨ આ સંસારી-શરીરધારી પ્રાણી એકલો (જ) ઉત્પન્ન થાય છે, એ એકલો જ મરણ પામે છે, એ એકલો જ ક્રમેને બાંધે છે-એકઠાં કરે છે (અને તેવી જ રીતે) તે એકલો જ (એનાં-કર્મોનાં) ફળોને પામે છે.

૩ જુદા જુદા પ્રકારની મમતાઓથી ભારે થયેલા પ્રાણીને જેટલો જેટલો પર (વસ્તુઓનો) પરિગ્રહ હોય છે તેટલો દરિયામાં મૂકેલા વહાણની ઘટના પ્રમાણે તે નીચો જાય છે-નીચો પડે છે.

૪ દારૂના ઘેનની લહેરમાં પડેલો માણસ પોતાનો કુદરતી સ્વભાવ છોડી દઈને-વિસરી જઈને જમીન પર આબોધીને વિચિત્ર ચેષ્ટા-ચાળાઓ કરે છે તે જુઓ. એ પરભાવની ઘટનાથી પડે છે, લોટે છે અને બગાસાં ખાય છે. (પ્રાણી-પણ પરભાવ ઘટનાને લઈને પાતને પામે છે, રખડપાટે ચઢે છે અને તદ્દન શૂન્ય મનનો-વિચાર વગરનો થઈ જાય છે.)

* આ પદનો રાગ બહુ પ્રચલિત છે. ‘ હો સુણ આતમા ! મત પડ મોહપિંજર માંહી માયાજાળ રે ’ એમાં જરા ફેર કરવાથી બરાબર લય આવે છે. ‘ રામ રાજ રામ પરજ, રામ શેઠ શાહુકાર હે. ’ એ ચાલુ લય એને બરાબર બંધ બેસે છે.

पश्य काञ्चनमितरपुद्गल—

मिलितमञ्चति कां दशाम् ।

केवलस्य तु तस्य रूपं,

विदितमेव भवादृशाम् ॥ विनय० ॥ ५ ॥

एवमात्मनि कर्मवशतो,

भवति रूपमनेकधा ।

कर्ममलरहिते तु भगवति

भासते काञ्चनविधा ॥ विनय० ॥ ६ ॥

ज्ञानदर्शनचरणपर्यव—

परिवृतः परमेश्वरः ।

एक एवानुभवसदने,

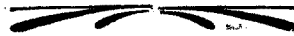
स रमतामविनश्वरः ॥ विनय० ॥ ७ ॥

रुचिरसमतामृतरसं क्षण—

मुदितमास्वादय मुदा ।

विनय ! विषयातीतसुखरस—

रतिरुदञ्चतु ते सदा ॥ विनय० ॥ ८ ॥

૫ જો ! બીજા પદાર્થો સાથે મેળવણી કરવામાં આવેલ સોનાની કેવી દશા થાય છે ? અને તે જ્યારે તદ્દન ચોખ્ખું હોય ત્યારે તેનું રૂપ કેવું હોય છે એ તો તમારા જેવાના જાણવામાં છે જ.

૬ એ જ પ્રમાણે આત્મા જ્યારે કર્મને વશ પડે છે ત્યારે તેનાં અનેક પ્રકારનાં રૂપો થાય છે, પણ જ્યારે એ મહાપ્રભુ કર્મ-મળ રહિત હોય છે ત્યારે એ શુદ્ધ કાંચન-સોના જેવો પ્રકાશ કરે છે.

૭ તે પરમેશ્વર (પરમાત્મા) સદા શાશ્વત અને જ્ઞાન, દર્શન, ચારિત્રના પર્યાયથી પરિવૃત (ઘેરાયેલા) છે અને તે એક જ છે. એવા પરમાત્મા (મારા) અનુભવ-મંદિરમાં રમે.

૮ મનોહર સમતા-સુધાનો રસ જે તારામાં અચાનક જાગી ઊઠ્યો છે તેને જરા ક્ષણેકવાર (થોડો વખત-થોડી મીનિટ) અત્યંત આનંદપૂર્વક ચાખી જો (જેથી) હે વિનય ! વિષયથી અતિ આગળ વધી ગયેલ (વિષયાતીત) સુખના રસમાં તને સદાને માટે આનંદ-પ્રેમ જાગે અને વધે.

નોંધ—

- ૧ નિઝમ્ પોતાની. એ કસ્ય ને લાગે છે. દુરિત પાપ, દુઃખ. ઉદયતિ બહે, થાય, પ્રકટે.
- ૨ તનુમાન્ શરીરધારી. અપેક્ષિત વચન છે. (વિવેચન જુઓ).
एककः એકલો જ. અદ્વિત્તે ખાય છે, ભોગવે છે.
- ૩ યાવાન્ જેટલો. વીવધઃ ભારવાળો. મુક્તિ ઘટના. પ્રમાણે. તાવદ્ તેટલો. અસૌ અધઃ તે નીચે.
- ૪ મદ્યમુદિત દારૂની લહેરમાં રાજ થયેલો. વિલુપ્ય છુપાવીને. ગુમાવીને.
પતતિ શ્લેષઃ (૧) દારૂડીઓ પડે છે; (૨) પ્રાણીનો અધઃપાત થાય છે.
વિલુઠતિ શ્લેષઃ (૧) દારૂડીઓ લોટે છે. (૨) પ્રાણી ભવો-ભવમાં લેલો જાય છે.
જૃંમતિ શ્લેષઃ (૧) દારૂડીઓ અગાસાં ખાય છે; (૨) પ્રાણી શૂન્ય મનનો થઈ જાય છે.
- ૫ મિલિત ભેળસેળ કરેલું. પ્રથમ માટી સાથે મળેલું, પછી ત્રાંબુ આદિ ધાતું નાખેલું. દશાં અહીં વિરૂપણું. કેવલ એના ચોખ્ખા રૂપમાં.
- ૬ કર્મમલરહિતે આ સતિ સમ્મીનો પ્રયોગ છે.
- ૭ પર્યવ પર્યાય. પ્રકાર. અવિનશ્વરઃ શાશ્વત.
- ૮ રુચિર મનોહર. મધુર. અમૃત (રોગને હરી લે તેવું) અમૃત-સુધા. ઉદિત આવિર્ભાવને પામેલ. જન્યુત થયેલ. ક્ષણમ્ જરા વખત. એનો સંબંધ આસ્વાદ્ય સાથે છે. આસ્વાદ્ય આ એટલે જરા ચાખ. જરા ચાટી જો.
- મુદા (નવીન પ્રાપ્તિનો) ઉત્સાહ-આનંદપૂર્વક. વિષયાતીતઃ વિષ-યથી આગળ વધેલું. વિષયસુખોથી વધારે એને ભૂલાવી દે તેવું. રતિ પ્રીતિ. ઉદચ્ચતુ વૃદ્ધિ પામે. જાગે.

પરિચય

એકત્વ ભાવના—

(ક ૧.) ભાવનાની વિચારણાને અંગે એક હકીકત શરૂ-
આતમાં ચોખ્ખી કરવી ઉચિત જણાય છે. એમાં પુનરાવર્તન જરૂર
આવવાનું જ છે. એનું કારણ એ છે કે એ પ્રત્યેક ભાવનાનો
વિષય પરસ્પર ભિન્નાભિન્ન છે. અનિત્ય ભાવનાના વિચારો સંસાર-
ભાવનામાં જરૂર આવે, કારણ કે અનિત્ય ભાવનામાં સાંસારિક
સંબંધો અને વસ્તુની જ અનિત્યતા બતાવવાની હોય છે. એ જ
પ્રમાણે એકત્વ અને અન્યત્વ ભાવના આત્માને અંગે એક જ
જાતનો પણ સહજ તફાવતવાળો પ્રસંગ વ્યક્ત કરનાર છે. આ
ભાવનામાં આત્માની એકત્વતા ભાવવાની છે, કારણ કે તેના
સિવાય સર્વ સંબંધો અને વસ્તુઓ અન્ય છે તે જ આત્માને
પદાર્થોનું અનિત્યપણું ચિતવવાનું છે. આ રીતે વિચાર અને
વિષયોનું પુનરાવર્તન અનિવાર્ય છે. જનતાં સુધી તે દૂર કરવા
પ્રયત્ન થયો છે, છતાં વૈરાગ્ય, ઉપદેશ અને આયુર્વેદ (દવા-
ઉપચાર) માં પુનરાવર્તન દોષ ગણાતો નથી એ ખાસ ધ્યાનમાં
રાખવાની જરૂર છે. એકત્વ ભાવનામાં કેંદ્રસ્થ વિચાર એ છે કે આ
પ્રાણી આત્માની નજરે એકલો જ છે, સ્વતંત્ર છે, એકલો આવ્યો છે
અને એકલો જવાનો છે અને પોતાનાં કૃત્યોનો સ્વતંત્ર કર્તા,
હર્તા અને ભોક્તા છે. એ ભાવનાને અંગે પ્રાપ્ત થતી વિચાર-
ણામાં હવે ઉતરી જઈએ.

સોનું જ્યારે ખાણમાં હોય છે ત્યારે તે માટી સાથે મળેલું હોય
છે, છતાં તે વખતે પણ એનામાં શુદ્ધ કંચનત્વ તો જરૂર રહેલું

છે અને છતાં એ સ્થિતિમાં કોઈ એને જુએ તો એ સોનું છે એમ માનવાની પણ ના પાડે.

આત્માની પણ એ જ દશા છે. એની શુદ્ધ કરેલી-થયેલી દશામાં એ કચરા-મેલ વગરનો છે, જાતે તદ્દન શુદ્ધ છે અને અનેક વિશિષ્ટ ગુણોથી ભરેલો છે. જેમ સોનાનું કંચનત્વ ખાણમાં હોય ત્યારે માટીથી ઘેરાઈ ગયેલું હોય છે તેમ છતાં તે તેનામાં છે, તેવી જ રીતે આત્મા ગમે તેટલો ખરડાયેલો હોય છતાં તે વખતે પણ તેના અંતરમાં-તેનામાં શુદ્ધ આત્મભાવ જરૂર રહેલો છે તે ખાસ લક્ષ્યમાં રાખવાની જરૂર છે.

આત્મા શરીરથી ભિન્ન છે તે તો સાબીત કરવાની જરૂર રહેતી નથી. મૃત દેહમાં પાંચે ઇન્દ્રિયો હોય છતાં તે તદ્દન હાલ્યાચાલ્યા વગર પડી રહે છે, એને જે અંદરથી ચલાવનાર હોતો તે નીકળી ગયો છે. ‘આ માણું શરીર છે’ એમ કહેવાથી શરીર જ્ઞેય થાય છે અને જ્ઞેય કરતાં જ્ઞાતા જુદો હોવો જ જોઈએ. જ્ઞાતા અને જ્ઞેય કદી એક હોઈ શકતા નથી. આવો આત્મા સંસારમાં રહી સારાં-ખરાબ કર્મો કરે છે તેના સંસ્કારો પોતાની આસપાસ એકઠાં કરતો જાય છે. તેને કર્મ કહેવામાં આવે છે. એ કર્મથી આવૃત્ત હોય ત્યારે સોના અને માટીના સંબંધ જેવો તેનો સંબંધ થઈ જાય છે. અહીં યાદ રાખવાની બે હકીકત છે. સોનું અને માટી જુદા હોવા છતાં બન્ને સાથે હોય ત્યારે વિરૂપ આકાર સોનાને જરૂર મળે છે, એ એક વાત થઈ અને બીજી વાત એ છે કે તે વખતે પણ સત્તાગતે સોનામાં સોનાપણું જરૂર છે, એ સોનાપણું પ્રકટ કરવાના સર્વ પ્રયાસ છે. આત્મા માટે પણ તેમ જ છે. એ આત્મસ્વરૂપ પ્રાપ્ત થાય એટલે આત્માની મિથ્યા વાસનાઓ જાય છે, રખડપાટો જાય

છે, ઉપાધિઓ જાય છે અને એ સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપે શુદ્ધ કાંચન જેવો પ્રકટ થાય છે. આ એકત્વ ભાવનામાં આપણે આત્માને આ બન્ને પ્રકારની પરિસ્થિતિમાં જોશું અને તેનો સાચો આકાર કયો છે ? તેનું સાચું સ્થાન કયાં ? છે અને અત્યારે તેની કેવી વિકૃત દશા થઈ ગઈ છે ? એ વાત બતાવીને એની સાચી સ્થિતિ પ્રાપ્ત કરવા તરફ પણ આડકતરી રીતે ધ્યાન આપશું.

આત્મા કર્મથી ઘેરાઈ જાય છે ત્યારે એ બહુ વિચિત્ર પ્રકારના આકારો ધારણ કરે છે. સોનું ખાણમાંથી નીકળે ત્યારે જોયું હોય તો એ તદ્દન માટી જ લાગે. એને લોકભાષામાં ‘તેજમતુરી’ કહે છે. તે વખતે તો કોઈ ખરો પરીક્ષક હોય તે જ તેને સોનું જાણે, બાકી અન્ય તો એને માટી જ કહે. આત્માની પણ એ જ દશા વર્તે છે. એ સંસારમાં ભટકતો હોય અને નવા નવા વેશ ધારણ કરતો હોય ત્યારે એ અનંત ગુણોનો ધણી હશે એમ તો માત્ર પરીક્ષક હોય તે જ કહી શકે છે. બાકી સામાન્ય રીતે તો તેની એવી દશા થઈ ગઈ હોય છે કે કેટલાક તો એના ગુણોની વાત તો શું ? પણ એનું ‘આત્મત્વ’ પણ સ્વીકારવા ના પાડે છે. હલકી વસ્તુનો સંબંધ જ આવો હોય છે. એ એના સંસર્ગમાં આવનારને એવો તો ફેરવી નાખે છે કે એના મૂળ સ્વરૂપને પણ ભૂલાવી દે છે અને એનું વ્યક્તિત્વ લગભગ ખલાસ કરી નાખે છે. પૃથ્વી વિગેરેમાં જોઈ લેયો.

પણ એ સર્વની વચ્ચે આત્મા અત્યારે આવી પડેલો છે. એના અસલ સ્વરૂપે એનામાં જે ગુણો હોય છે તે એના મૂળ સ્વભાવ છે. (સોનું સો ટચનું હોય ત્યારે એનામાં સુવર્ણત્વ, પીળો

૧ તેજમતુરી એ એક જાતની માટી છે. તેનું અમુક પ્રયોગવડે સુવર્ણ બની શકે છે.

રંગ, મૃદુતા, સ્વચ્છતા, પ્રકાશમયતા, ચીક્રટતા વિગેરે હોય છે.) એ જ્યારે પરવસ્તુ સાથે મળેલો હોય ત્યારે એના અનેક વિકારી પ્રાદુર્ભાવો થાય છે, તેને ‘વિભાવો’ કહેવામાં આવે છે. આત્માના સહભાવી ધર્મો એની સાથે હમેશાં રહેનારા હોય છે તેને ‘ગુણ’ કહેવામાં આવે છે અને પરવસ્તુના સંબંધથી એના વિકારવાળા આવિર્ભાવો થાય છે તેને ‘પર્યાય’ કહેવામાં આવે છે. ગુણ ફરતા નથી, પણ દબાઈ-અવરાઈ-કચરાઈ જાય છે પરંતુ એનામાં પ્રકટ થવાની ભારે સત્તા છે. પર્યાયો નિરંતર ફર્યા જ કરે છે અને પ્રાદુર્ભાવને માટે પરવસ્તુઓ-બહારની વસ્તુઓ ઉપર આધાર રાખે છે.

ગુણ અને પર્યાયની આ હકીકત ધ્યાનમાં રહેશે તો આખા સંસારનો ગુંથવાઈ જતો કોયડો એકદમ ખુલ્લો થઈ જશે. અનંત શક્તિવાળા સિંહથી વધારે સામર્થ્યવાળો આત્મા અત્યારે પાંજરામાં પડી ગયો છે અને તેથી તેની શક્તિ સર્વ કુંઠિત થઈ ગઈ છે, પણ અંદર શક્તિ ભરેલી છે. એને એની શક્તિનું ભાન થવું જોઈએ અને એ શક્તિ પ્રકટ કરવાના રસ્તા છે, એ એને જણાવવું જોઈએ. વિકૃત દશામાં તો તે તદ્દન પરાધીન થઈ ગયો છે અને જન્મથી પાંજરે પડેલો હોવાને કારણે એણે આકાશની સ્વતંત્ર હવા પાંજરે પડેલા પંખીની પેઠે ખાધી નથી. આ સર્વ બતાવવા માટે એકત્વ ભાવના છે. એ ભાવના વિચારતાં એ પોતાનું મૂળ સ્વરૂપ ઓળખી જાય તો પછી એને પ્રાપ્ત કરવાના માર્ગો એ પોતે શોધી શકે તેમ છે. આપણે આ એકત્વ ભાવ વિચારીએ. વિચારનાર એ પોતે છે, પણ એની દશા ઘણે અંશે પરાધીન થયેલી છે. એણે દારૂ પીધો છે અથવા એને કોઈએ દારૂ પા્યો છે. આવી ગુંથવણુવાળી સ્થિતિમાં એ મૂળ સ્વરૂપે કોણ છે અને આબુખાબુ નિંદણ (નકામા છોડવા)

કેટલું વ્યાપી ગયું છે અને એના પર કચરો કેટલો ચઢી ગયો છે તે સર્વનું કાંઈક પૃથક્કરણ અને બનતું પર્યાલોચન કરીએ.

મૂળ સ્વરૂપે જોઈએ તો પ્રત્યેક આત્મા એક સરખા છે. એ તદ્દન સ્વતાંત્ર સ્વાધીન વ્યક્તિ છે. અનુભવ કરવાથી, વિચાર કરવાથી, ચર્ચા કરવાથી અને એને બરાબર સમજવાથી એ તદ્દન સ્વતાંત્ર વ્યક્તિ છે એમ જણાઈ આવે તેમ છે.

પ્રત્યેક આત્માનું વ્યક્તિત્વ ખાસ ધ્યાનમાં રાખવાનું છે. એની મૂળ કે વિકારવાળી દશામાં તેનું વ્યક્તિત્વ કદી જતું રહેતું નથી અને મોક્ષમાં સર્વ કર્મથી વિમુક્ત થઈ જાય ત્યાં પણ એનું વ્યક્તિત્વ રહે છે, તેથી આત્મા એક જ છે એમ ભાર મૂકીને અત્ર કહેવામાં આવ્યું છે અને તે પ્રત્યેક આત્માને લાગુ પડે છે. આખા વિશ્વનો એક આત્મા છે એ વાત ન્યાયની કોઈ પણ કોટિથી બંધબેસતી નથી, પરંતુ એ બાબતમાં ચર્ચા કરવા જતાં વિષયાંતર થઈ જાય તેથી વસ્તુસ્વરૂપ બતાવી આગળ વધીએ.

એ આત્મા પોતે જ લગવાનું છે—પ્રભુ છે—માલેક છે—સર્વ સત્તાધિકારી છે અને તદ્દન સ્વાધીન છે. એની વિકૃત દશામાં એ પોતાનાં કર્મોનો કરનાર અને તેનો ભોક્તા હોઈને તે કુલ માલેક છે અને એની મૂળ દશામાં અનંત ગુણોનો અધિકારી હોઈ આદર્શની નજરે પ્રભુ છે. લગ શબ્દના અનેક અર્થ છે પણ ટૂંકામાં કહીએ તો એ સર્વ શક્તિમાન છે.

એ આત્મા જ્ઞાન દર્શનના તરંગોમાં વિલાસ કરનાર છે. જ્ઞાન એટલે વસ્તુનો વિશેષ બોધ. દર્શન એટલે સામાન્ય બોધ. આ માણસ છે એમ બોધ થાય—જણાય તે દર્શન? કહેવાય. તે

૧ દર્શનમાં આ કરતાં પણ અવ્યક્ત બોધ થાય છે.

દેવદત્ત છે, અમુક નગરનો રહેનાર છે વિગેરે વિશેષ બોધ થાય તે જ્ઞાન કહેવાય છે. આ જ્ઞાન અને દર્શન આત્માના મૂળ ગુણો છે, એના સહભાવી ધર્મો છે. માત્ર એના પર આવરણ આવી ગયેલ હોઈ એનો બોધ ઓછો થયેલ છે. દીવા ફરતું કપડું રાખીએ તો પ્રકાશ ઓછો થાય, પણ અંદર પ્રકાશ તો છે જ. એ રીતે જ્ઞાન-દર્શન અંદર મૂળ સ્વભાવે એનામાં ભરેલા છે અને એના તરંગોમાં વિલાસ કરવો એટલે કે દેખવું અને બાણવું એ એનો ખાસ ગુણ છે, એ એનું લક્ષણ છે અને સર્વકાળે સર્વદા એ એની સાથે રહેનાર ધર્મ હોઈ એ એના તરંગમાં સર્વદા ઓછો-વધતો મ્હાલતો જ હોય છે.

આવો આત્મા છે. એ એકલો જ છે (વ્યક્તિત્વવાળો છે). એ પોતાની બાતનો માલિક છે અને એ જ્ઞાન-દર્શનના તરંગોમાં વિહાર કરનારો છે. એની અસલ સ્થિતિમાં એ સર્વ વસ્તુ, સર્વ ભાવો અને સર્વ હકીકતને દેખનાર અને બાણનાર છે, આવો આત્મા એના અસલ સ્વરૂપમાં છે. ભગવાન એ પોતે છે, એ વાત ખાસ વિચારવા જેવી છે. એને પોતાની સાચી સ્થિતિ હજી પ્રાપ્ત કરવાની છે, પણ એ એની પોતાની સ્થિતિ હોઈ જે જેનું હોય અથવા પ્રયાસસિદ્ધ હોય તે તેનું જ કહેવાય એ અપેક્ષાએ એને પોતાને જ ભગવાન કહેવામાં આવ્યો છે. એ એનું ભગવાન-પણું એના ધ્યાનમાં રહે તે ખાતર તે કોઈ ભગવાનને આદર્શ તરીકે નમતો હોય તો તેને આ એના પ્રયાસપ્રાપ્તવ્ય મૂળ ગુણ સાથે વિરોધ આવતો નથી. વાત એ છે કે એ પોતે જ ભગવાન છે અને મહેનત કરે તો પૂજ્ય (ભગવાન) થઈ શકે તેમ છે.

ત્યારે અત્યારે તો એ રગદોળાય છે, રખડે છે, ચક્કરમાં પડી ગયેલ છે અને ક્યાંનો ક્યાં ઉંડો ઉતરી ગયો છે એ સર્વ શું ?

અને એનો ખુલાસો શો ? એનો જવાબ આપતાં સુર વિચારકો કહે છે કે જ્ઞાન-દર્શનના તરંગમાં વિલાસ કરનાર આત્માને તો જ્ઞાન-દર્શનની જ વાતો હોય, તેને બદલે અત્યારે શું થઈ ગયું છે ?

આપણે સંસારભાવનામાં અનેક પ્રસંગો જોયા તે પ્રમાણે આ પ્રાણી અનેક નાટકો કર્યા જ કરે છે. જે જોલમાં પરિચયના આ અક્ષરો લખાયા છે ત્યાં આખા ઇલાકાના ભયંકર ગુન્હેગારોને રાખવામાં આવે છે. ૨૫ વર્ષ તેમજ ૧૮ વર્ષની કેદવાળા, પાંચ સાત વખત જોલમાં આવેલા અનેક છે અને જો કે અમને તેમનાથી અલગ રાખવામાં આવેલ છે છતાં, તેમની જે વાતો સીધી કે આડકતરી રીતે પ્રસંગોપાત જાણી તે પરથી મનુષ્યો કેટલા પાપમાં ઉતરી જાય છે તેનો ખ્યાલ આવ્યો. ખૂન, છેતરપીંડી, બળાત્કાર, વિશ્વાસઘાત, ચોરી અને તેવા બીજા અનેક ગુન્હાઓ કરાય છે અને તે કરનારને પણ આત્મા છે !

તેનો આત્મા-તે પ્રત્યેકનો આત્મા શુદ્ધ સ્વરૂપે ઉપર વર્ણવ્યો તેવો છે. ત્યારે આ સર્વ રમતો દેખાય છે તે શી ? આવી ક્યાંથી ? એનો જવાબ એક જ છે અને તે ચોથી તથા પાંચમી ભાવનામાંથી શ્રાધ્ધી લેવાનો છે. આત્મા પોતે તો એકલો જ છે, એક જ છે, જ્ઞાન-દર્શનના તરંગમાં રમનાર છે અને જાતે પોતે પ્રભુ છે, મહાન છે, સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ છે.

તદુપરાંત જે સર્વ દેખાય છે, જે આખી રમત મંડાયેલી છે અને જેના બંધનથી બંધાઈ આખી રમત માંડેલી દેખાય છે તે ખાલી મમત્વ છે, ખોટી મમતા છે, વિનાકારણ છાતી ઉપર વળગાડેલ પથ્થર જેવી એ વાત છે.

સચેતન અચેતન કુલ પદાર્થો અને લાવો આત્મા સિવા-

યના હોઈ તે મમતામાંથી જાગે છે. એ સર્વની પાછળ મમતા બેઠેલી છે અને એ સર્વને પ્રેરનારી એ જ રાક્ષસી છે. એ સર્વ મમત્વ ખાલી કલ્પનાથી ઉત્પન્ન થાય છે, પ્રાણીને પોતાને વશ કરી લે છે અને વશ કરીને ન અટકતાં આત્માને આકુળબ્યાકુળ કરી મૂકે છે, ખડાવરો બનાવી દે છે, લગભગ ગાંડા જેવો બનાવી દે છે.

કલ્પના કેટલું કામ કરે છે તે જણાવવા જેવું છે. આપણા સ્નેહીઓનો પત્ર ન આવે ત્યાં કેટલી કલ્પના ઉભી કરી દઈએ છીએ? કલ્પનાનાં ચિત્રોનો અનુભવ જેલમાં ખૂબ થાય છે, કારણ કે B કલાસમાં એક મહિને એક પત્ર અહીં મળે છે. વાત એ છે કે આપણે કલ્પના કરી આખો સંસાર ઉભો કરીએ છીએ અને પછી તેમાં શુન્યવાઈ-અટવાઈ જઈએ છીએ અને એ જ મમતા આત્માને તદ્દન ખડાવરો બનાવી મૂકે છે. એ (આત્મા) પછી શું કરે છે અને શાને સારૂ કરે છે એ સર્વ વિસરી જાય છે અને નકામા આંટા મારે છે, અર્થવગરની ખટપટો કરે છે, પરિણામવગરની દુરંદેશીઓ કરે છે અને ઠેકાણાવગરની યોજનાઓ ઘડે છે, દુનિયામાં વહેવાર કે ડહાપણવાળો ગણાવા માટે ખોટું ડાળાણ કરે છે.

એને મોહરાજ સાથે એવો તો સંબંધ બંધાય ગયો છે કે તે પોતાનું ન હોય તેને પોતાનું માની, અનિત્યમાં નિત્યપણાની ભુદ્ધિ કરી પાસા ખેંચે જાય છે, જીતે તો વધતો જાય છે અને હારે તો બેવડું ખેંચે છે અને એમ ને એમ તણાતો જ જાય છે. જેને વેદાંતીઓ ‘માયાવાદ’ કહે છે તે માન્યતાથી ઉભી કરેલ સૃષ્ટિ છે. એ માયા એ જ મમતા છે એમ એક

રીતે કહી શકાય. મમતા કર્મજન્ય, વિકૃત, અધઃપાત કરનારી આત્માની વિકારદશામાં પરભાવ સાથેના સંબંધને લઈને થયેલી દશા છે અને એને જરાજર ઓળખતાં આત્માની વિભાવદશા અને ત્યાંનાં તેનાં દૃશ્યો જરાજર દેખાય તેમ છે. એ આવી મમતાને લઈને કલ્પનાઓ કરે છે અને નકામો આકુળવ્યાકુળ થઈ ભટક્યા કરે છે, કદી ઠરીને ઠામ બેસતો નથી. એ એની મૂળ દશા નથી, પણ ખાલી મમતા છે અને કર્મસંબંધથી થયેલી વિકારદશા છે. પરાધીન થયેલ, વ્યાકુળ થઈ ગયેલા આત્માને આ કલ્પનાથી ઉભી કરેલી પરિસ્થિતિ બંધનમાં પાડે છે, પણ એ એનો મૂળ સ્વભાવ નથી. એ કર્મના સંબંધથી પોતાને ભૂલી ગયો છે અને ખોટા નામે ઓળખાય છે. તે કેમ થાય છે તે જુઓ.

(સ્વ ૨.) આત્મા જરેજર અત્યારે કલ્પનાની જાળમાં ગુંચવાઈ ગયો છે, એને મોહરાજ્યે એવો તો નશો કરાવ્યો છે કે એ રાગને વશ પડી પાંચે ઈંદ્રિયોના વિષયો તરફ ઢળી જાય છે, એ પોતાનું પ્રભુત્વ વિસરી જાય છે અને પરભાવમાં પડી જઈ પોતાની જાતને ખોઈ બેસે છે અથવા ગુંચવી નાખે છે.

આત્માથી વ્યતિરિક્ત સર્વ પરભાવ છે, છતાં આ પ્રાણી શરીરને, ઘરને, પુત્ર-સ્ત્રી વિગેરે સંબંધીને, કામબંધાને પોતાનાં માને છે, ઈંદ્રિયના ભોગો ભોગવવા એ પોતાનો વિલાસ માને છે, પરિગ્રહ એકઠો કરવો એ પોતાની હીકમત માને છે, અભિમાન કરવામાં સ્વમાન સમજે છે, ક્રોધ કરવામાં ગૃહસ્થાઈ ગણે છે, કપટ-દંભ કરવામાં ચાતુર્ય માને છે, ઠઠ્ઠા-મશ્કરી કરવામાં આનંદ માને છે અને એવી રીતે એ અનેક પ્રકારના પરભાવમાં લલચાઈ જાય છે.

આ પરભાવની લાલસા-સ્પૃહા એટલી આકરી હોય છે કે એમાં પ્રાણી લપસી પડે છે અને તેને લઇને પોતાની વસ્તુ કંઈ છે તેનું જ્ઞાન વિસારી મહાઅજ્ઞાનદશાને પામી ન કરવાનું કરી બેસે છે, ન બોલવાનું બોલે છે અને ન વિચારવાનું વિચારે છે.

આવી સ્થિતિમાં અજ્ઞાનદશામાં પડેલો તે જાણુકાર છતાં અબુધ-મૂર્ખ બનેલો પરભાવ દશામાં આથડતો આત્મા વિષયના આવેશમાં પારકી વસ્તુમાં પોતાપણાનો-તે વસ્તુ આદિ પોતાની હોવાનો આરોપ કરે છે અને પછી તેની સાથે એવો એતપ્રોત થઈ જાય છે કે જાણુ પરવસ્તુમય જ તે હોય તેવો દેખાય છે. એનો શરીર સાથેનો સંબંધ અને એનાં સુખદુઃખ વળતે તેનાં મનમાં થતી સ્થિતિ, એ પરભાવમાં કેટલો રમણુ કરે છે તે બતાવી આપે છે. આ સર્વ જાગત પરવસ્તુમાં પોતાપણાની કલ્પનાથી ઉત્પન્ન થાય છે અને એ મમત્વબુદ્ધિથી ઉત્પન્ન કરેલી કલ્પના સિવાય બીજું કંઈ નથી. આની આખી માન્યતા તદ્દન ખોટા પાયા પર-પરવશતાથી થયેલી છે અને તેવી કલ્પના તેને હોવાથી તે ખરેખર અબુધ જ છે. એને આત્મભાન નથી તેથી તે ગમે તેટલું જાણુતો હોય તો પણ અજ્ઞ જ છે.

(ગ ૩.) દુનિયાદારી સમજનાર સમજી માણુસ પારકી સ્ત્રીને અંગે તે પોતાની છે એવો વિચાર કરે તે પણ વિપત્તિ માટે થાય છે. પરસ્ત્રી સાથેનો સંબંધ તો અનેક ઉપાધિ લાવે છે, એના પતિ કે અન્ય સગાંઓ સાથે વૈર થાય છે અને રાજ્યદંડ-સજા થાય છે; પણ આવા પ્રકારનો વિચાર કરવો એ પણ અનેક પ્રકારની આપત્તિઓનું કારણ બને છે. પરસ્ત્રીના વિચારમાં પડ્યો એટલે એને મનની શાંતિ રહેતી નથી, એને અનેક

કાવાદાવા કરવા પડે છે અને પછી માનસિક પાપની હદ રહેતી નથી. પરદારાલંપટ માણસનું મન સ્થિર રહેતું નથી, એની એક પણ યોજના સાંગોપાંગ હોતી નથી અને પાર ઉતરવાના માર્ગોથી એ બ્રહ્મ થઈ જાય છે. એક આપત્તિ અનેક ઉપાધિઓનો પ્રાદુર્ભાવ કરે છે અને પ્રાણીને એની ભૂમિકા પરથી નીચે ઉતારી મૂકી એને બ્રહ્મ કરે છે. ગંગા સ્વર્ગથી બ્રહ્મ થઈ પછી કેટલી નીચે ઉતરી એનું દૃષ્ટાંત જાણીતું છે. (એ સંબંધમાં ભર્તૃહરિનો શ્લોક જાણીતો છે.)

આવી રીતે પરભાવમાં મમત્વ કરવો—પરવસ્તુને પોતાની માનવી, પરભાવમાં સ્વાત્મબુદ્ધિ કરવી એ અનેક પ્રકારની પીડા અને ભયને પ્રાપ્ત કરી આપે છે. જ્યાં પોતાનું કાંઈ નથી, રહેવાનું નથી, સાથે આવવાનું નથી, તેને પોતાનાં માની તેની ખાતર મમત્વબુદ્ધિએ અધઃપાત થાય ત્યારે પછી તેનાં પરિણામો જરૂર ચાખવાં પડે તેમાં કાંઈ નવાઈ જેવું નથી. આ આખો સંસાર મમત્વ ઉપર મંડાયો છે અને એ મમત્વ પરવસ્તુઓમાં છે એટલે એ સંબંધ અનેક પ્રકારની પીડાનું કારણ થાય તે તેનું અનિવાર્ય પરિણામ છે અને ભયોને માટે તો પછી સવાલ જ શો રહે ? એક વસ્તુ પ્રાપ્ત કરવા પ્રાણી દરિયાપાર જાય છે, મૂર્ખની ખુશામત કરે છે, સાચું—ખોટું કરે છે અને પછી પરિણામે કેવાં કેવાં દુઃખો સહે છે તે હવે નવું જણાવવાનું રહેતું નથી. અને ભય તો પરભાવમાં ભરેલો જ છે. એક વસ્તુ લેવા જતાં અને પછી એને માટે યોજનાઓ ઘડતાં અને તેનો અમલ કરતાં પ્રાણી કેટલો પરવશ બની જાય છે અને કેવાં જોખમો ખેડે છે તે દરરોજના અનુભવનો વિષય છે.

આવી રીતે મમત્વભાવ વિવિધ પ્રકારની પીડા અને દુઃખ કરનાર અને તેને વહોરનાર-લાવી આપનાર હોઈ પરભાવને બરાબર ઓળખવાની જરૂર છે. આત્માને એના મૂળ સ્વરૂપે એની સાથે કાંઈ લેવાદેવા નથી. એ તો પારકાને વશ પડી પોતાની જાતને ભૂલી જઈ નકામો ફસાય છે અને હાથે કરીને ઉપાધિ અને ભયને નોતરાં આપે છે. પરભાવરમણુતાની આ સ્થિતિ છે ! અને આ પ્રાણી અત્યારે તો તેને આંગણે ઉભો છે અને તેમાં એવો લુપ્થ થઈ ગયો છે કે એ પોતાની જાતને ઓળખે છે કે નહિ એ પણ વિવાદ્યસ્ત સવાલ થઈ પડેલ છે.

સમજી હોવા છતાં આવી રીતે પરભાવમાં રમણ કરવાની ટેવ પડી ગયેલા અને એ રીતે માર્ગભ્રષ્ટ થયેલા આત્માને હવે જરા પ્રેમપૂર્વક સમજાવે છે, તેની પાસે જોજો પાથરી તેને માર્ગ પર આવવા વિશ્વસિ કરે છે. આ વિશ્વસિ કરનાર કોણ ? અને કોની પાસે કરે છે ? એ શોધી કાઢવામાં આવે તો આત્માનો એકત્વભાવ સમજાય. એ કાર્ય આપણે વિચારકની બુદ્ધિ-શક્તિ પર છોડશું.

(ઘ ૪.) અત્યારે હે ચેતન ! તને ઘણી સગવડો મળી છે. મનુષ્યભવ અત્યંત મુશ્કેલીએ મળે છે તે તો જાણીતી વાત છે, પણ આત્મસન્મુખ બુદ્ધિ, સદ્વિચારસામગ્રી, શુદ્ધ-સાચા તત્ત્વની ઓળખાણુ વિગેરે સગવડો મળવી તે તો તેથી પણ વધારે મુશ્કેલ છે. નિરોગી શરીર, રીતસરની ધનસંપત્તિ, વડિલવર્ગની શિરછત્રતા, પુત્રોની વિપુળતા, અભ્યાસની સગવડ, પૃથક્કરણુ કરવાની સમુચિત આવડત વિગેરે વિગેરે અનેક સગવડો તને મળી છે. ખાસ કરીને વસ્તુસ્વરૂપને બતાવે તેવા તત્ત્વજ્ઞાનમાં

ચંચુપ્રવેશ કરવાને સગવડ પણ તને મળી છે. તેં ગુરુચરણ સેવ્યા છે. તને વડિલો આત્મસાધન કરી લેવા સતત ઉપદેશ આપી રહ્યા છે. આ સર્વ સગવડો મળી છે તો તેનો બરાબર લાલ લે. આમ હતાશ થઈને ખોટાં ડોળાણો શા માટે કરી રહ્યો છે ? તારી વિચારણા અન્ય માટે છે કે તારે માટે છે ? ઉપર ઉપરની વાતો છે કે હૃદયને સ્પર્શેલી કર્તવ્યપરાયણ માન્યતા છે ? આનો વિચાર કર અને કાંઈક વ્યવહાર પરિણામ બતાવ.

જો ! તારી આસપાસ પરભાવરમણુતાનો કાળો પડદો ફરી વળ્યો છે, એ પડદાએ તને ઘેરી લીધો છે અને તું ખરેખર તેને વશ પડી ગયો છે. આ પડદાને ચીરી નાખ, આ પરભાવરમણુતાને ફેંકી દે, આ પરભાવરૂપ ઝળાને દૂર કર. અત્યારે તું જેમાં રાચી રહ્યો છે, જેમાં મોજ માણુ છે, જેની ખાતર મુંઝાય છે તે સર્વ પરભાવ છે. તે સર્વને અત્યારે જરા છોડી દે. કૃપા કરીને એ બાહ્યભાવ, બહિરાત્મભાવને દૂર કર અને એ તારાં નથી, એને તારી સાથે ચિરકાળ સંબંધ નથી, એનાથી તને કોઈ જાતનો લાલ નથી એમ બરાબર માન અને માન્યતા પ્રમાણે કામ કર. અત્યારે કર્મપરિણામ રાજ તારા ઉપર પ્રસન્ન થયો છે અને તને ખૂબ અનુકૂળ સંયોગોમાં મૂક્યો છે તે તકનો પૂરતો લાલ લે અને આ પરભાવના વિલાસને છોડી દે.

છેવટે થોડા વખત માટે તો પરભાવરમણુતાને દૂર કર, જેથી આ મનુષ્ય ભવમાં ચંદનના વૃક્ષમાંથી નીકળતા શીતળ પવનની લહરીનો રસ તને જરા સ્પર્શે. એ ચંદનવૃક્ષ તે આત્મવિચાર છે. આત્મવિચારમાં પ્રાણી પડે ત્યારે એને એવી શાંતિ થઈ જાય છે કે જેવી શાંતિ સુખડના વૃક્ષોનો

સ્પર્શ કરીને વહેતા પવનની શીતળ લહરીના સ્પર્શ વખતે થાય છે. મમત્વ કે પરભાવની રમણતા ગરમી લાવે છે. તમે ક્રોધ કે લોભ કરી જુઓ, આંખ લાલ થઈ જશે, છાતી થડક થડક થશે. જ્યારે આત્મવિચારણા થશે ત્યારે અંદર અને બહાર સાચી શાંતિ જામશે, ઉપર જણાવી તેવી શાંતિ થશે.

હિમાલય પર્વત પર ચંદનના ઝાડ પરથી પવનની જે શીતળ લહેર આવે છે એનું વર્ણન કરવું અશક્ય છે. માથું દુઃખે તો ચંદનના જરા લેપથી શાંતિ થાય છે તો પછી જ્યાં ચંદનના મોટા ઝાડોને સ્પર્શી પવનના તરંગો આવે તેનો સ્પર્શ કેવો સુંદર હોય? તેની સાધારણ કદપના કરવી હોય તો પારસીની અગિયારી નજીક સુખડની દુકાન પાસેથી જરા પસાર થઈ જવું. આ લબ્ધ શાંતિ તને જરા સ્પર્શી જાય—એક ક્ષણવાર પણ તને મળી જાય એટલું એક વાર હાલ થવા દે.

એક ક્ષણવારની આ માગણી હેતુસરની છે. એક વાર આ આત્મવિચારના રસનો શોખ આને લાગ્યો તો પછી એને કાંઈ કહેવાની જરૂર પડે તેમ નથી. જેમ દારૂનો શોખીન પીકું શોધી કાઢે છે અને કીડી મીઠાઈ શોધી કાઢે છે તેમ એ ચંદનની સુગંધીમાં રસ પડ્યા પછી જ્યાંથી તે મળશે ત્યાંથી શોધી કાઢશે, શોધવાના માર્ગો મેળવશે અને મેળવીને ગમે તે અગવડે ત્યાં પહોંચશે.

આત્મવિચારણામાં આત્માનું અસંગીપણું, જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રમયપણું, એકત્વ, અવિનાશીત્વ વિગેરે આત્મિક સર્વ બાબતોનો સમાવેશ થાય છે અને આનુષંગિક બાબત તરીકે અનાત્મ વસ્તુ-પરભાવોની વિચારણા થાય છે. પ્રથમની ઉપાદેય-

રૂપે અને બીજી હેયરૂપે થાય છે, પણ એક વાર ચેતનને ભાવી જુઓ, એનામાં ઉતરી જાઓ, એનામાં તન્મય થઈ જાઓ, અંદર ઉતરી જાઓ, એનું જ ચિંતવન કરો, જાણે આપણે સર્વથી અસંગ-અલિપ્ત હોઈ દૂર અથવા ઉપર ખડા છીએ અને આખો તમાસો જોઈએ છીએ એવો અનુભવ કરો. ખૂબ મજા આવશે, પૂર્વે કદી નહિ અનુભવેલ શાંતિ થશે અને ચંદન-વાતની ઊર્મિઓ અંદર ઉછળશે. એ રસ ક્ષણવાર અનુભવાશે, જરા સ્પર્શીને ચાલ્યો જશે તો પણ જીવન ધન્ય થઈ જશે અને પછી શું કરવું તે અત્ર જણાવવાની જરૂર નથી. તમારો ચેતનરામ તેને શોધી લેશે અને તેનો પ્રયાસ હશે તો તે તેને મળી આવશે. એક વાત ધ્યાનમાં રાખશો કે આવો અવસર ફરી ફરીને વારંવાર નહિ મળે. અત્યારે મળેલી અનુકૂળતાઓ બહુ ભારે છે અને મોંઘેરા મૂલ્યની છે, એનું એવું મૂલ્ય આપવાની તમારી પાસે તાકાત સર્વદા હોતી નથી, રહેતી નથી. એ ખાસ ધ્યાનમાં રાખશો.

(હ પ.) એટલા માટે હે ચેતન ! તું સર્વ આળપંપાળ મૂકી દે, તારા નિજસ્વભાવમાં મગ્ન થઈ જા અને તારી એકતા જેનું વર્ણન નીચેના અષ્ટકમાં કરવામાં આવશે તેની ભાવના કર, તેનો વારંવાર વિચાર કર અને તે વિચારણામાં તન્મય થઈ જા. એ એકતાનો વિચાર સમતા સાથે કર. સમતા વગરની એકતા તો તને મુંઝવી નાખશે, તને ગભરાવી મૂકશે, તને બાપડો-બિચારો બનાવી દેશે. સમતા એટલે સમભાવ, અખંડ શાંતિ, આત્મસ્વરૂપ સાથે એકરૂપતુલ્યતા. વિનયવિનય ઉપાધ્યાયે આરાધનાના સ્તવનમાં કહ્યું છે કે—

સમતા વિષુ જે અનુસરે, પ્રાણી પુણ્યના કામ;
છાર ઉપર તે લીંપણું, ઝાંખર ચિત્રામ.

ધન ધન તે દિન માહરો.

જમીન કચરાવાળી હોય તેને સાફ કર્યા વગર—ભૂમિકાની શુદ્ધિ કર્યા વગર ગાર કરવામાં આવે અથવા ખાવાં વળગેલ કાબરચીતરી લીંતને સાફ કર્યા વગર તે પર ચિત્રામણુ કરવામાં આવે તો તે સર્વ નકામું થાય છે તેમ સમતા વગર કરેલ સર્વ કરણી કે વિચારણા નિરર્થક થાય છે. મનની શાંતિ, વાતાવરણમાં શાંતિ, અંતરની વિશુદ્ધિ એ એકત્વભાવનાની વિચારણાને અંગે ખાસ જરૂરી છે.

એવી રીતે સમતાપૂર્વક એકત્વ ભાવના ભાવ એટલે તને પરમાનંદ પદની સંપત્તિ જરૂર મળશે. તું થોડા વખતની સંપત્તિના કોડ હવે છોડી દે અને આ પરમાનંદ પદના આનંદને મેળવ. એ તો ઉત્કૃષ્ટ આનંદ છે, નિરવધિ આનંદ છે, અનિર્વાચ્ય આનંદ છે, અક્ષય આનંદ છે, અમિશ્ર આનંદ છે. નીચેની વાર્તા વિચાર.

અઢળક લક્ષ્મીનો સ્વામી, સેંકડો ગામનો રાજા નમિ આજે હેરાન થઈ ગયો છે. એના શરીરમાં દાહજ્વર ઉપડ્યો છે. આખા શરીરમાંથી અંગારા ઊઠે છે. જાણે મહાભયંકર અગ્નિની વચ્ચે બેઠો હોય તેમ આખું શરીર બળું બળું થઈ રહ્યું છે. એને પથારીમાં ચેન પડતું નથી. જમણેથી ડાબે પડખે અને ડાબેથી જમણે પડખે પછાડા મારે છે અને હાય—બળતરા કરે છે.

તે રાજાને પાંચશેં સ્ત્રીઓ છે. રાજાના ઉગ્ર દાહજ્વરને શાંત કરવા સર્વ તત્પર છે. સર્વ સ્ત્રીઓ સુખડના કટકાઓ લઈ તેને

ઘસવા લાગી ગઈ છે. પાંચશેં સ્ત્રીઓના સૌભાગ્યનો આધાર આ એક જીવ પર હતો. ખૂબ પ્રયત્ન કરી જોરથી સર્વ કામ કરવા લાગી ગઈ અને જેમ અને તેમ જલ્દી બાવનાચંદનનાં કચોળાં ભરી પતિનાં શરીર પર લગાડવાની ગોઠવણ કરવા આતુર બની; પણ રાજની પીડા આકરી હતી. બાવનાચંદનના વિલેપનથી તે શમી નહીં. તેનો દાહ વધતો જ ચાલ્યો અને ગરમી વધતી જ ગઈ.

માંદા માણસને જરા અવાજ થાય તો પણ કંટાળો આવે છે. પાંચશેં સ્ત્રીઓ એક સાથે બાવનાચંદન ઘસે ત્યારે તેના હાથનાં કંકણો (બલોયાં, ચૂડીઓ કે બંગડીઓ) કેટલો અવાજ કરે ? અને તેમાં વળી મારવાડનો પ્રદેશ એટલે ચૂડા મોટા હોય. એનો અવાજ રાજને અસહ્ય થઈ પડ્યો. દાહની બળતરામાં અવાજના ધમધમાટે વધારો કર્યો. દાહની બફમમાં નમિરાજએ ખૂમ મારી: ‘આ અવાજ બંધ કરો. મારું માથું ફરી જાય છે. આ સર્વ ઘોંઘાટ શો ?’

સ્ત્રીઓ ચતુર હતી. તેમણે વધારાના ચુડા ઉતારી માત્ર એક સૌભાગ્ય-કંકણ રાખ્યું. પાછી ફરી ચંદન ઘસવા લાગી ગઈ. નમિરાજ બે મિનિટમાં પાછા બોલ્યા:—‘અવાજ કેમ બંધ થયો ?’ વૃદ્ધ વૈધરાજે જવાબ આપ્યો: ‘આપની પાંચશેં સ્ત્રીઓ આપને લેપ કરવા માટે બાવનાચંદન ઘસતી હતી તેનો એ અવાજ હતો.’

નમિરાજ—‘ત્યારે શું તે ઘસતી બંધ પડી ગઈ ?’

વૈધરાજ—‘ના સાહેબ ! તે ઘસે છે, પણ તેમણે કંકણો

સર્વ કાઠી દૂર મૂક્યા છે, માત્ર એક સૌભાગ્યસૂચક કંકણ જ દરેકે રાખ્યું છે તેથી અવાજ થતો નથી. ’

નમિરાબ—‘ અહો ! ત્યારે અનેકનો જ અવાજ છે, એકમાં જ ખરી શાંતિ છે. મારા માથા ઉપરથી અત્યારે મોટો બોલો ઉતરતો જણાય છે તે એક કંકણને જ આભારી છે. ત્યારે મળ તો ખરી ‘ એક ’માં જ છે. વધારે થાય ત્યાં તો ખડખડાટ જણાય છે ત્યારે આ એકમાં તો આનંદ છે.

આમ બોલતાં બોલતાં એને એકતાનું લાન થયું. થતાંની સાથે એ ઉભો થયો. પોતે એકલો છે, એકલો આવ્યો છે અને એકલો જવાનો છે. જે ખડખડાટમાં પોતે પડ્યો છે તે અનેકને લઈને જ છે.

આ વિચારમાં એનો દાહ ચાલ્યો ગયો. એ વિચારની અંદર ઉતરી ગયો. સમજ્યા તેવા જ રાજેશ્રી ઊઠ્યા અને ઊઠીને મુનિપણું ધારણ કરી એકતાનો અનુભવ કરવા લાગ્યા. રાજ્ય છોડ્યું, વૈભવો છોડ્યા, અલંકારો છોડ્યા, સ્ત્રીઓ છોડી અને સર્વ છોડી એકતામાં લીન થઈ અંતે પરમાનંદ સંપદાને પામ્યા. એ પ્રત્યેકબુદ્ધ થયા અને રાજર્ષિ કહેવાયા. અનિત્ય ભાવનામાં કરકંડુનું દૃષ્ટાન્ત આવ્યું હતું તેવા આ ખીજ પ્રત્યેકબુદ્ધ થયા. વિચારકની આ દશા હોય. એ રાજ્ય ભોગવે, પાંચશે સ્ત્રીઓ સાથે વિલાસ કરે; પણ સાચી વાત સમજે એટલે ચાલી નીકળે. પછી ધનની જેમ ખેળભરેલું શરીર હોય તો પણ શું ? અને ચિલાતીપુત્રની પેઠે હાથમાં મનુષ્યના માથાની ખોપરી હોય તોયે શું ? એ તો તજવી ત્યારે એક એક શું તજવી ? શાલિલદ્રને ધન્યો કહે કે ‘ ચાલ ! આમ વાતો કર્યે કાંઈ

દહાડો વળે ? ’ આ દશા વિચારકની હોય. હાથમાં માથાની ખોપરી હોય પણ ‘ઉપશમ, વિવેક, સંવર’ એટલા શબ્દો સાંભળે ત્યાં સ્થિતિ બદલાઈ જાય છે અને ખૂની માણસ એ જ ભવમાં મોક્ષ સાધે છે. એ દશા વિચારકની હોય. તેટલા માટે જો એક વાર સમતાપૂર્વક ખરો એકત્વભાવ સમજાય તો પછી દશા ફરતાં અને પરમાનંદ પદ પ્રાપ્ત કરતાં વળત લાગતો નથી. ત્યારે એ એકત્વ ભાવના કેમ ભાવવી તેનું સ્વરૂપ હવે ઘણા સંક્ષેપમાં વિચારી જઈએ. ઉપોદ્ઘાતમાં ઘણી વાત થઈ ગઈ છે તેથી અષ્ટકમાં સંક્ષેપ કરી બાકીની વિચારણા વાચકની વિચાર-શક્તિ પર છોડવી ઠીક લાગે છે.

એકત્વ ભાવના— :: ગેયાષ્ટક પરિચય—

૧. ખૂબ શાંતિથી પૂર્ણ શાંત વાતાવરણમાં ગાવા યોગ્ય આ અષ્ટક છે. એની ઢળક બહુ સુંદર છે. વિનય ! ચેતન ! તું વસ્તુસ્વરૂપનો બરાબર વિચાર કર. ઉપર ઉપરના જ્યાં પડતા મૂકી વસ્તુની આંતરરચનાના મૂળ સુધી પહોંચી જા. તને માલૂમ પડશે કે એ વિચારણામાં તેં કદી નહિ કદપેલ ભવ્ય સત્યો પડેલાં છે. જેનો સ્પર્શ પણ તને શાંત કરી દેશે અને તારી આસપાસ શાંતિનું સામ્રાજ્ય જમાવી દેશે.

આ દુનિયામાં તારું પોતાનું શું છે ? આ સીધો સવાલ છે. તેનો તું વિચાર કર. જો તું તારા શરીરને તારું માનતો હો તો તે તારું નથી તે આપણે જોઈ ગયા. નથી તારું ઘર, નથી તારાં વાડીવજીર, નથી તારી સ્ત્રી, નથી તારાં છોકરાં, નથી

તારો ધંધો, નથી તારા મિત્રો, નથી તારા સગાં. કોઈ તારું છે ? હોય તો કહે. અનેક જીવો છે તેમાં તારાં કોણ ? અનેક ચીજો છે તેમાં તારી કઈ ? અને કોણ કોનું ? આ સવાલનો જવાબ આપીશ એટલે તને જણાશે કે આ તો ફાકટના ફસાઈ મર્યા !

આટલો વિચાર આવે એટલે પછી એને કોઈ જાતનું દુઃખ થાય ખરું ? અથવા એનાથી કોઈ પાપાચરણ બને ખરું ? દુઃખ કોને લાગે ? જ્યાં કિં નિજ-પોતાનું શું ? એ સવાલ થયો એટલે દુઃખ શેનું ? કોનું અને કોને લાગે ?

આવો સવાલ જેના મનમાં હૃદયસ્પર્શી થાય તેને પાપ કરવાની બુદ્ધિ કદી પણ થાય ખરી ? એવા પ્રાણીને રાજમહેલ કે જંગલ સરખું જ લાગે. એને મન જેલ કે મહેલ સરખા જ દેખાય. એને ધનિક કે નિર્ધન અવસ્થા સરખી લાગે. એને માન-અપમાન સર્વ પાર્થિવ લાગે. એને અભિમાન બન્યાના ખેલ લાગે. એને આવી લવચેષ્ટા બાળકના કરેલાં ધૂળના ઘર જેવી લાગે. ટૂંકામાં એને દુઃખ કે ખેદ લાગે નહિ અને કદાચ દુઃખ બાહ્ય નજરે દેખાય તો તેને તે મોજમાં ભોગવી લે. તેને પણ એ માણે, તેમાં પણ આનંદ પામે. એને પાર્થિવ કોઈ ચીજ અસર ન કરે. એ તો ‘નિજ કિં’ નો જ વિચાર કરે અને એ વિચારણા દુરિતના ઉદયને દૂર કરવા માટે પૂરતી છે. એવો સવાલ જેના મનમાં ઊઠે તેની વિચારણા કેવી હોય તે જુઓ:—

૨. આ પ્રાણી એકલો ઉત્પન્ન થાય છે. તે જ્યારે જન્મે છે ત્યારે તદ્દન એકલો જ હોય છે. તેને જેના પર મોહ હોય તેવાં તેનાં સ્ત્રી-પુત્રાદિ તેની સાથે જન્મતાં નથી.

અને જ્યારે યમરાજ એને ઉપાડી જાય છે ત્યારે એ

એકલો જ જાય છે. કોઈ એની સાથે મરતું નથી અને એની ચિતામાં એને બદલે અન્ય કોઈ સૂતું નથી. નાનપણમાં કરેલી એક સજ્જાયમાંથી નીચલું પદ યાદ રહ્યું છે. તેમાં લખ્યું હતું કે:—

“હેલી લગે સગી અંગના, શેરીઅ લગે સગી માય;

સીમ લગે સાજન ભલો, પછે હંસ એકીલો જાય.

જીવ! વાઈ' છું મોરા વાલમા.”

તે વખતે હંસ એકલો કેમ જતો હશે તેની જે કલ્પના કરેલી તે અત્યારે યાદ આવે છે. શેરી સુધી મા વળાવવા આવે, સ્મશાન સુધી સગાઓ આવે—પણ પછી? અરે! હવે તો સમજ્યા કે એમાં પછીનો સવાલ જ નથી. હંસ તો ક્યારનો ઉડી ગયો છે! શું લવ્ય કલ્પના છે! પણ વાત એ છે કે હંસ અંતે એકલો ઉડી જાય છે અને જવાના વાર, તારીખ કે સુહૃત્તને જોતો નથી. એક બીજી સજ્જાયમાં ‘એક રે દિવસ એવો આવશે’ એમાં કરેલું ‘કલ્પનાસ્પર્શી’ વર્ણન પણ બાળનજરે ખડું થાય છે. એમાંની ‘ખોખરી હાંડલી એના કર્મની’ એ વાક્ય હજી પણ કર્ણારસ ઉત્પન્ન કરે છે. કાંઈક વિષયાંતર થાય છે. વાત એ છે કે આ પ્રાણી એકલો જાય છે. આપણે એકલાંને સ્મશાનમાં પોઢતાં જોઈ આવ્યા છીએ. ‘એકલા’ જવાનું છે એ વાતમાં જરા પણ શક પડતો નથી, છતાં અંદર ખાતરી તો છે ને? કદાચ આપણા માટે દુનિયાનો ક્રમ-સિદ્ધ નિયમ ફરી જશે એમ તો નથી લાગતું ને?

આ પ્રાણી એકલો કર્મ કરે છે અને એના ફળ પોતે જ ભોગવે છે. તે પોતાની ખાતર કર્મ કરતો હોય કે ગમે તેની ખાતર કરતો હોય, પણ સારાં કે માઠાં આચરણનાં ફળો તેણે

એકલાએ જ ભોગવવાનાં છે. ધનમાં ભાગ પડાવવા ઘણા આવશે, ઉજાણી જમવા સેંકડો આવશે, વરઘોડામાં સાજનમાજનની શોભામાં વધારો કરવા ઘણા આવશે; પણ વરરાજા તો તું એકલો જ છે અને ઘરસંસાર તો તારે જ ચલાવવાનો છે. તું માનતો હો કે તારી રમતમાં ભાગ પડાવનારા, તારા પાપના કે પુણ્યના ભાગીદાર થવાનું કબૂલ કરશે તો તું ભૂલ ખાય છે. એ તો જેના પગ પર કોશ પડે તેને જ તેની પીડા ભોગવવાની છે. તેમાં ખીજા કોઈ ભાગ પડાવવાના નથી. એને અંગે તારે ખૂબ વિચાર કરવાની જરૂર છે. એક વિશિષ્ટ લેખક કહે છે કે ‘જેમ વનને દાવાનળ લાગે ત્યારે પક્ષીઓ ઉડી જાય છે તેમ ધનની વહેંચણી વખતે તારા આશ્રયમાં રહેનાર, તારા છત્રની પ્રશંસા કરનાર પણ જ્યારે તારે જવાબ આપવાં પડશે ત્યારે પક્ષીઓની જેમ નાસી જશે અને પછી તું કોઈની આશા રાખતો નહિ.’ યાદ રાખજે કે નાનાં-મોટાં, સારાં-ખરાબ તારાં સર્વ કૃત્યોનો જવાબ તારે જ આપવો પડશે, માથું નીચું કરીને આપવો પડશે અને ગમે કે ન ગમે પણ ખરાખર આપવો પડશે તેમજ તે તારે એકલાએ જ આપવો પડશે. વળી ખીજું પણ યાદ રાખજે કે કર્મપરિણામ રાજાને મંદિરે સો માણુ તેલના દીવા બળે છે. ત્યાં જરા પણ પોલ ચાલી જાય કે ગોટા વળાય તેવું નથી. ત્યાં તારે એકલાએ હાજર થઈ સર્વ કર્મોનો બદલો લેવાનો છે, ભોગવવાનો છે અને સરવૈયાં ત્યાં નીકળવાનાં છે. તારા ખાતાની અત્યારે ખતવણી ચાલે છે. ગભરાઈશ નહિ, પણ વાત ખરાખર ધ્યાનમાં રાખજે. ત્યાં તારું ખાતું અલગ છે અને જમે તથા ઉધાર સર્વનાં ફળ તારે એકલાને જ ભોગવવાનાં છે. એમાં એક બાબુમાંથી બીજી બાબુ બાદબાકી થતી.

નથી. (ખાતાનો આ આખો હિસાબ કર્મસામ્રાજ્યનો પદ્ધતિને અલંકારિક ભાષામાં બતાવે છે તે ખૂબ વિચારવા યોગ્ય છે.) એ સર્વ ક્ષેત્રો તારે એકલાંએ જ ભોગવવાના છે એ વાત અત્ર ખાસ પ્રસ્તુત છે. આ વિચારણા વિચારવાની છે.

૩. આ પ્રાણી અનેક પ્રકારની મમતાઓને તાબે થઈને જેટલો પરિશ્રમ વધારે છે, જેટલો માલદાર બનતો જાય છે તેટલો તે ભારે થતો જાય છે અને વહાણ કે સ્ટીમરમાં જેટલો ભાર ભરે તેટલી તે પાણીમાં ઊંડી ઉતરતી જાય છે તે પ્રમાણે પરિશ્રમના ભારથી તે જેટલો લદાય છે તેટલો તે ઊંડો ઉતરતો જાય છે. આમાં યાદ રાખવાનું એ છે કે એની પોતાની સ્ટીમર જ તેટલી ઊંડી ઉતરે છે, બીજાનાં વહાણને એની અસર નથી. જેમાં ભાર ભરવામાં આવે તે સ્ટીમર જ ભારના પ્રમાણમાં તેટલી પાણીમાં ઉતરે એ તદ્દન સ્વાભાવિક છે.

મમતાની વિવિધતા હવે વિચારવાની બાકી રહે છે. તે તો આપણે પ્રથમથી જોતા જ આવ્યા છીએ. આ પ્રાણીને સંસારનો એવો મોહ લાગ્યો છે કે એ ચેટકનો કાંઈ છેડો દેખાતો નથી. ધનની, પુત્રની, સ્ત્રીની, માબાપની મમતા તો જાણીતી છે, પણ એ ઉપરાંત એના બીજા ઉછાળા પણ જોવા જેવા છે. એને દુનિયામાં નામ કાઢવાની ચીવટ ઓછી નથી, નામમાં કાંઈ માલ નથી એમ એ સમજે તો પણ એને એનો મોહ ઓછો થતો નથી. એને માફ માફ કરીને આખી દુનિયાનું પાણી પોતાનાં ઘરખાર તરફ વાળવું છે. એને કપડાંની મમતા છે, ખાવાની મમતા છે, મોટરમાં ફરવાની મમતા છે, છત્રી પલંગમાં સૂવાના કોડ છે, સંસ્થાઓમાં જોડાઈને નામ કાઢવું છે,

ગમે તેમ કરીને પોતાનું વ્યક્તિત્વ પ્રકટ કરવું છે અને પછી એના આંચકા આવે ત્યારે પોક મૂકીને રડવું છે. જ્યાં પરભાવમાં રમણતા થઈ અને તેને અંગે આત્મવિચારણા દૂર થઈ ગઈ તો પછી મમત્વ બંધાય છે અને એનાં ચક્કરમાં ચક્રો એટલે એ ભારે થતો જ જાય છે અને ખાસ કરીને લોકપ્રશંસામાં આત્મભાવ વિસર્યો તો એની સ્ટીમર જરૂર ભારે થઈ જવાની એ નક્કી વાત છે. વિચારપરવશતા, અસ્પષ્ટ વિચાર, ધ્યેયની અસ્પષ્ટતા અને કર્તવ્યનિષ્ઠાનો અભાવ એ જાહેર સેવાને અંગે પણ પરભાવમાં રમણતા કરાવે છે અને સાપેક્ષ દૃષ્ટિ ધ્યાનમાં ન હોય તો સ્ટીમરને જરૂર ભારે બનાવે છે. જાહેર સેવા કરનારે આ વાત ખૂબ ધ્યાનમાં રાખવાની છે. પ્રમાણિક કર્તવ્ય-બુદ્ધિ હોય અને લોકપ્રશંસા તરફ ઉપેક્ષા હોય અથવા તેની સ્પૃહા ન હોય તો આ નાના જીવનમાં ઘણાં કાર્ય થઈ શકે છે, પણ આવડત અને આત્મલક્ષ ન હોય તો સ્ટીમરને ખૂબ ભારે કરી દેવાનો અને અધઃપાત મોટો થઈ જવાનો ત્યાં પણ લય છે એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી. ખાસ લક્ષ્યમાં રાખવાનું કે ‘જીસ ઘર બહોત વધામણા, ઉસ ઘર મોટી પોક.’

વહાણનું દૃષ્ટાન્ત ખૂબ વિચારવાનું છે અને તેમાં ખાસ મુદ્દો એ ધ્યાનમાં રાખવાનો છે કે જેનાં વહાણમાં માલ ભરાય તે જ વહાણ ભારે થાય છે અને ભારના પ્રમાણમાં તે જ માત્ર નીચું જોડે છે. મમતાની વિવિધતા વિચારી લેવી અને આપણું વહાણ આ ભવમાં વધારે ડૂબાડીએ છીએ કે તેને કાંઈ ઉપર લઈ આવીએ છીએ તેની માપણી, માપકયંત્ર (થરમોમીટર) દ્વારા જાતે ખૂબ વિચાર કરીને કરી લેવી.

૪. દારૂડીઆને તો જરૂર જોયા હશે. રાત્રે દશ-બાર વાગે

એમાંનો કોઈ બહાર ફરવા નીકળશે તો ગમે તેમ લવારો કરતો જશે. એ પોતાનો અસલ સ્વભાવ તદ્દન મૂકી દઇને એવી એવી ચેષ્ટાઓ કરશે કે તે જોઈ-જાણી હોય તો હસવું આવે. એ પોતાની જાત ઉપરનો કાળૂ ખોઈ બેસશે અને પછી ગમે તેમ વર્તશે. એની જાત પર એને કાળૂ નહિ રહે. એ ગટરમાં પડશે, ગોથાં ખાશે, બગાંસાં ખાશે અને એવું વર્તન કરશે કે જાણે એ માણસ જ ફરી ગયો. તમે એને દાડના ઘેનમાં તદ્દન જુદો જ જોશો. એનું કારણ દાડનું ઘેન છે અને દાડ એને પીવા યોગ્ય ચીજ ન હોઈ પેય પદાર્થને અંગે એને માટે એ પરવસ્તુ છે.

જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રનો ધણી પણ જ્યારે પરભાવમાં પડી જાય છે ત્યારે એ પોતાનું મૂળ રૂપ તજી દઈ અત્યંત વિચિત્ર ચેષ્ટાઓ કરે છે. દાડ પીનારો જેમ ગાવા, નાચવા, હસવા મંડી જાય છે તેમ આ પ્રાણી સંસારનાં નાટકો લજવવામાં પડી જાય છે. એ માઈ માઈ કરી નાટકો કરે છે અને દાડડીઆની પેઠે પોતાની જાત પર કાળૂ ખોઈ બેસી અનેક પ્રકારની ચેષ્ટાઓ કરે છે. પછી એ પરભાવને વશ થઈ અનેક કષ્ટોમાં પડે છે, એક ખાડામાંથી બીજામાં અને એક લવમાંથી બીજામાં ગળડે છે અને સંસાર પર પ્રેમ કરી ઇષ્ટવિયોગાદિ પ્રસંગે તદ્દન શૂન્ય-ચિત્તવાળો થઈ બગાંસાં ખાય છે.

પરભાવરમણુતાને લઈને એ પોતાનો સ્વભાવ વિસરી જાય છે અને મોહમત્તવમાં પડી જઈ અનેક ન કરવા યોગ્ય કાર્યો કરી બેસે છે અને ભારે ગોટાળામાં પડી જાય છે. એ દાડની અસર તમે એને જોયો હોય તો કોઈ માને પણ નહિ કે એ જ્ઞાન-દર્શનાદિ અનંત ગુણોનો ધણી હશે અને એના મૂળ

સ્વભાવમાં એ તદ્દન નિર્લેપ, એકલો ફરનારો અને અનંત સુખનો ભોક્તા હશે. દારૂની અસર આવી છે ! પરભાવરમણુ-તાના દહાવા આવા છે !

દારૂડીઆના પતન સાથે સંસારમાં અધઃપાત સરખાવવો.

દારૂડીઆના લોટવા સાથે લવોલવની રખડપટ્ટી સરખાવવી.

દારૂડીઆનાં ખગાસાં સાથે દુઃખપ્રસંગે થતી હૃદયશૂન્યતા સરખાવવી.

ચેતન એકલો છે, છતાં પારકાની અસર તળે એના કેવા હાલ થાય છે તે વિચાર્યા.

૫. સોનામાં અન્ય ધાતુ મેળવી હોય ત્યારે તે કેવું લાગે અને જ્યારે એ તદ્દન ચોખ્ખું સો ટચતું સોતું હોય ત્યારે તે કેવું લાગે તે તો તમારા જેવા દુનિયાદારીના માણસોને (Worldly man) જણાવવાની જરૂર ન જ હોય. સોતું ચોખ્ખું હોય ત્યારે એનો પ્રકાશ, એનો રંગ, એનું સ્નિગ્ધત્વ, એનો દેખાવ, એનો ભાર (ગુરૂત્વ) ખરેખર ચિત્તાકર્ષક તમને લાગ્યો જ હશે. પછી તેમાં જ્યારે અન્ય ધાતુની સેળસેળ કરવામાં આવે ત્યારે તેનો રંગ જાય, રૂપ જાય અને તેમાં જો વધારે પડતો ભેગ થઈ જાય તો કોઈ તેને સોતું માનવાની પણ ના પાડે. સોનામાં જેટલો ભેગ થાય તેટલું તેનું સુવર્ણત્વ ઓછું થાય છે.

૬. આત્મા-ચેતનની જ્યારે કર્મ સાથે મેળવણી થાય છે ત્યારે એનાં પણ અનેક રૂપ થાય છે, એનો મૂળ સ્વભાવ દખાઈ જાય છે અને પછી તો એ અનેક નાટકો કરે છે. એ ચારે ગતિમાં ભટકતો ફરે છે અને નવાં નવાં રૂપો ધારણ કરી કોઈ વાર ઉત્તમ અને કોઈવાર જોવો પણ ન ગમે તેવો અધમ પાડ

ભજવે છે. એ ભીખારી થઈ ભીખ માગે છે, એ રાજા થાય છે, એ હાથીના હોદ્દા પર બેસે છે, એ ગધેડા પર બેસે છે, એ હુકમ કરનાર થાય છે, એ હુકમ બિલાવનાર થાય છે, એ વક્તા થાય છે, શ્રોતા થાય છે, લુલો-લંગડો થાય છે, આંધળો-બેરો થાય છે, રોગી થાય છે, દીન થાય છે, પ્રતાપી થાય છે, લશ્કરનો સરદાર થાય છે, વેપારી થાય છે, દલાલ થાય છે અને ટકાનો ત્રણ શેર વેચાય તેવો પણ થાય છે. સંસારભાવનામાં જોઈ ગયા તેવા અનેક રૂપો તે લે છે, પણ એ સર્વ એના ભેળનાં રૂપો છે, એના શુદ્ધ કાંચનત્વમાં એજ લગાડનારાં રૂપો છે. જેટલો ભેળ એનામાં કર્મનો ભળે છે તેટલો તે અસલ સ્વરૂપમાંથી દૂર ને દૂર ખસતો જાય છે. એ મૂર્ખ દેખાય તો તેમાં પણ ભેળ છે અને દુઃખી દેખાય તો તેમાં પણ ભેળ છે. એને સંસારમાં ગમે તે સ્થિતિમાં જોવામાં આવે તે સર્વમાં ઓછો-વધતો ભેળ જરૂર છે.

પણ જ્યારે એનું શુદ્ધ કાંચનમય સ્વરૂપ હોય, જ્યારે એ પ્રાપ્ત કરે, પ્રકટાવે અને કર્મનો ભેળ દૂર કરે ત્યારે એ ભગવાન થાય છે, સામ્યદાનંદ સ્વરૂપ થાય છે, પરબ્રહ્મ થાય છે, સિદ્ધ થાય છે, અજરામર થાય છે, શાશ્વત સુખનો ભોક્તા થાય છે, અનંત જ્ઞાન-દર્શનમય થાય છે, અનંત ગુણોમાં વિહરનાર થાય છે, વિશિષ્ટ ગુણાપન્ન સિદ્ધ-બુદ્ધ-મુક્ત થઈ આત્મધર્મમાં અનંત કાળ સુધી વિલાસ કરનારો થાય છે અને પરમાત્મસ્વરૂપને પ્રાપ્ત કરે છે.

એકલો આવનાર અને એકલો જનાર આત્મા કર્મના સંબંધના ભેગથી કેવો થઈ જાય છે, એ ન હોય ત્યારે એની કેવી સુંદર દશા હોય છે અને એ કેવો સ્વભાવગુણમાં

લીન હોય છે તેનો ખ્યાલ કરી એનું એકત્વ ખૂણ વિચારવાની જરૂર છે. એ એકત્વભાવવાળો આત્મા પરભાવરૂપ દારૂના કેદમાં કેવો કથોરે ચઢી ગયો છે તેનો ખરાબર ખ્યાલ કરવાનો છે.

૭. આ શુદ્ધ કાંચન સ્વરૂપ ભગવાન કેવા છે તે જરા જોઈ લે. અનંત જ્ઞાન-દર્શન-ચરણના પર્યાયોથી વ્યાપ્ત છે.

આ દુનિયા, એની અંદરના સર્વ પદાર્થો, સર્વ ભાવો એના ભૂત, ભવત્ અને ભાવી આકારમાં જે ખતાવી આપે, તેનો બોધ કરાવી આપે તે ‘જ્ઞાન’.

સર્વ પદાર્થોનો સામાન્ય બોધ આપે તે ‘દર્શન.’ જ્ઞાનમાં વિશેષ બોધ થાય છે, દર્શનમાં સામાન્ય બોધ થાય છે. અથવા થયેલા બોધમાં દૃઢ શ્રદ્ધા થવી તે દર્શન અથવા સમ્યક્ત્વ.

આત્મપ્રદેશની સ્થિરવૃત્તિ અને ગુણમાં રમણુતા એ ‘ચારિત્ર.’ ઉપાધ્યાય શ્રીમદ્દશોધિજયજી કહે છે કે ચારિત્રં સ્થિરતારૂપમતઃ સિદ્ધેષ્વપીષ્યતે એટલે સિદ્ધમાં-મુક્ત જીવોમાં પણ સ્થિરતારૂપ ચારિત્ર હોય છે. નિજ ગુણમાં સ્થિર રહેવું, અચળ આત્મપ્રદેશ રહેવા એ સર્વ અનંત ચારિત્રના વિભાગમાં આવે છે.

આત્મા આવા અનંત ગુણોથી એના મૂળ સ્વભાવમાં વ્યાપ્ત છે. એનામાં આ સર્વ ગુણો ઠાંસી ઠાંસીને ભરેલા છે અને એ એના સહભાવી ધર્મો છે.

સહજનંદવિલાસી આત્મા મહોદયને પ્રાપ્ત કરી એના શુદ્ધ સ્વરૂપે પરમાત્મા થાય છે અને ત્યાં પણ એનું વ્યક્તિત્વ રહે છે. ગુણની નજરે સિદ્ધના સર્વ જીવો એક સરખા હોવાથી તેમાં ‘અભેદ’ પાણું શક્ય છે, પણ પ્રત્યેક આત્માનું વ્યક્તિત્વ

જતું નથી, કોઈમાં તે લળી જતું નથી, કોઈ મય તે થઈ જતું નથી. આ રીતે લેદાલેદને સમજવો બહુ જરૂરી છે.

આવો આત્મા ખરેખર પરમેશ્વર છે, પૂજ્ય છે, ધ્યેય છે, વિશિષ્ટ છે અને વંદન, નમન, સેવનને યોગ્ય છે. આત્મા મૂળ સ્વરૂપે આવો છે, લગવાન છે, પરમેશ્વર છે, જ્યોતિસ્વરૂપી છે, અનંત જ્ઞાનનો ધણી છે અને નિરંતર નિશ્ચળ રહી, સર્વ રખડપટ્ટીઓથી રહિત થઈ એક સ્થાને વસનાર છે. બહિરાત્મભાવ મૂકી, અંતરાત્મભાવ પ્રકટ કરી, એનું એકત્વ સમજી આ વિચારણા કરવામાં આવે તો પરમાત્મભાવ પ્રકટ છે, સિદ્ધ છે, પ્રાપ્ત્ય છે અને પોતાની પાસે જ છે.

ચેતનજી ! તમારા અનુભવમંદિરમાં આ એક આત્માને બેસાડો. ઉપાધ્યાયજી મહારાજ કહે છે કે આવો એક પરમાત્મા જે જાતે અવિનશ્વર-શાશ્વત છે તે તમારા અનુભવમંદિરમાં વસો.

આપણે જરા આગળ જઈને એમ કહીએ કે તમારો પોતાનો જ આત્મા, તમે પોતે જ આ અનંત જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રમય પરમેશ્વર છો. તમારા મંદિરમાં બીજા બહારના આત્માને લઈ આવવો પડે કે બેસાડવો પડે તેમ પણ નથી, માત્ર આદર્શ તરીકે તમારી પાસે પરમેશ્વર અને લગવાનની વાત કરી છે; બાકી તમે પોતે જ તે છો અને તે તમને બેસાડતા આવડે અને અંદરથી દશા પલટાય તો તમને તે મહાસિદ્ધાસન પર બેઠેલ દેખાશે. હાલ તુરત તમારા અનુભવમંદિરમાં એ પરમેશ્વરને સ્થાપન કરો અને એના જેવા બનવા ભાવના કરો.

અનુભવ-મંદિર એ કાંઈ જેવી તેવી વસ્તુ નથી. એ જ્ઞાન-સ્વભાવ ભુવન છે, અનેક ભવના વિકાસને પરિણામે પ્રાપ્ત

થયેલ આત્માની શુદ્ધ દશા છે અને એ મહામંદિરમાં જેને તેને સ્થાન ન જ હોય. ખૂબ વિચારણાને પરિણામે અનુભવ થાય છે અને એ અનુભવ આખા ભવના કરેલ આંતર નિદિધ્યાસનનું અમૃત તત્ત્વ છે. એ અનુભવ પ્રાપ્ત કરવા યોગીઓ મથ્યા છે અને એની ખાતર એમણે જંગલો સેવ્યા છે. એ અનુભવમંદિરમાં મહારાજ્યસ્થાન પર આ અચળ મૂર્તિ અવિનશ્વર પરમેશ્વરને સ્થાપો. પછી જે આનંદ થશે તે વચનથી અકથ્ય છે. જેમ 'સાકરનો સ્વાદ કેવો લાગે તેનું' વર્ણન ન કરી શકાય, પણ ખાવાથી સમજાય તેવો આ અનુભવ છે. એના મંદિરમાં એક વખત પરમાત્મસ્વરૂપને ખરાબર સ્થાન મળ્યું અને એમાં કોઈ જાતનો ભેગસેગ ન રહ્યો તો પછી રસ્તો સીધો અને સરળ છે.

આવા અનંત જ્ઞાનાદિ ગુણ યુક્ત પરમેશ્વરને તમારા અનુભવ-મંદિરમાં ખરાબર સ્થાન આપો, પછી એની સાથે વાત કરો અને તેની સાથે તમારી એકતા લાવો. યાદ રાખો કે એ પરમેશ્વર એક જ છે, એક સ્વરૂપે જ છે અને તમે પોતે એક રીતે તેનાથી જુદા નથી. તે મય થઈ શકે છે, માત્ર એક જ શરતે કે અંદર જે કંચરો પેસી ગયો છે તેને દૂર કરી નાખો. ઘણા પ્રયત્ન કરવાની કે જ્યાં ત્યાં દોડાદોડ કરવાની જરૂર નથી. અનુભવ જ્યારે નાથને જગાડશે ત્યારે સર્વ આવી મળશે, માટે અનુભવમંદિર વાળી-ઝાડીને સાફ કરો અને ત્યાં મોટા સિંહાસન પર પરમેશ્વરને ગોઠવી દો. ત્યાંથી તમને સર્વ મળશે, તમારાં ઇચ્છિત સિદ્ધ થશે અને આખા રખડપાટાનો છેડો આવી જશે.

૧ સાકર કરતાં ધૃતનો સ્વાદ ન કહી શકાય એ વધારે ઠીક લાગે છે.

આ તો અંતર્યામી કહે છે કે તમે પરમેશ્વરને હૃદયમંદિરમાં સ્થાન આપો. બાકી તેને સ્થાન આપવાનું તમારા હાથમાં છે. સોટચના સોનાનો શોખ હોય તો તો આ એક જ રસ્તો છે અને લેખસેખ ગમતી હોય, ગોટા વાળવા હોય તો તમારી મરજીની વાત છે. તમે પોતે એ જ સ્થાને બેસી શકશો તે સમજવા જેવી વાત છે.

૮. છેવટે એક વાત કરવાની છે. ભાઈ વિનય ! ચેતન ! અત્યારે અમૃતરસ તારામાં જાગ્યું છે. સંયોગવશ ચેતન છે. તેં અત્યારે જે વાંચ્યું કે વિચાર્યું તેથી અથવા અત્યારે તું જે સંયોગોમાં શાંતિસ્થાનમાં આવી અમુક અંશે ઉપાધિમુક્ત થયો છે તેથી તારામાં સમતાનો અમૃતરસ કાંઈક જાગી ગયો છે.

એ ઉપરાંત અનેક પ્રાણીઓ આ મનુષ્યલવની પ્રસિદ્ધ સગવડો મેળવી સમતાને જરૂર ઓળખી શકે છે. એ સર્વ શમરસના ચટકા છે. એને સંઘરીને ઉગાડવામાં આવે તો એમાં ખૂબ વધારો થઈ શકે એવો આ નરલવ છે.

વળી એ શમરસ બહુ મનોહર છે, પ્રીતિને જમાવનાર છે અને જે એની અસર તળે આવે તેના પર આશીર્વાદ વરસાવનાર છે.

ભાઈ ! ચેતન ! જરા ચેત ! અને એ સમતારસનો સ્વાદ અત્યંત પ્રેમપૂર્વક એક ક્ષણવાર જરૂર કરી લે. ઉપર આ જ ભાવનાના ઉપોદ્ઘાતના ચોથા સ્લોકમાં કહ્યું છે તેમ એ રસ એક ક્ષણવાર પણ ચાખી જો, એની લીજત જરા તપાસી લે, એનો ઘુંટડો પી જા. અરે ઘુંટડો પૂરો ભરીને પીવાનું ન મળે તો એના થોડાં ટીપાંનો પણ સ્વાદ લઈ લે. તને આગ્રહ કરીને કહેવામાં આવે છે કે એ રસને જરા આસ્વાદી લે.

તું એનો ખૂબ પ્રેમથી સ્વાદ લેજે, અંતરંગના હર્ષથી

એને જરા ચાખી લેજે અને પછી એની તારા પર કેવી અસર થાય છે તે તું જાણે.

શાંત વાતાવરણ, શુભ સંયોગો, જ્યોત્સ્નાવાળી રાત્રિ, ઢળક સાથે ગાન કરેલ લય અને સફળરૂપે સાંનિધ્ય એ સર્વ હવાને ચોખ્ખી કરી નાખશે અને આખું વિશ્વ નવા આકારમાં, નૂતન સ્વાંગમાં દેખાશે. પછી તને અંદર પેસવાનું, આંતર-વિચારણા કરવાનું મન થશે. માત્ર સહાનુભૂતિથી પ્રેમભાવે, આદરભાવે, શિષ્યભાવે, ખપી જીવને શોભે તેવી રીતે આ શમામૃત એક વાર ચાખવામાં આવે તો પછી તને એની લગની લાગશે અને તારૂં જીવન સફળ થશે.

તું એક વાર એને ચાખ. પછી અંતઃકર્તા તને આશીર્વાદ આપે છે કે ‘તારામાં સુખરસનો આનંદ વૃદ્ધિ પામે.’ તારામાં સુખરસનો આનંદ તો છે, પણ અત્યારે તને ઈન્દ્રિયોનાં સુખમાં લયલીનતા છે, તેમાં રતિ-પ્રીતિ છે. તને હવે માલૂમ પડ્યું છે કે એ રસ તો અલ્પસ્થાયી અને પરિણામે દુઃખ કરનાર છે. હવે તને જે સુખમાં રત થવાનો કર્તા આશીર્વાદ આપે છે તે સુખ વિષયાતીત છે, વિષયથી દૂર છે, અકલ્પનીય છે, અનનુભૂત છે અને મહા અદ્ભુત હોઈ અપૂર્વ છે. તું એ રસનો સ્વાદ કર અને એ વિષયાતીત સુખરસમાં તારી પ્રીતિ દિવસાનુદિવસ ક્રમે ક્રમે વધતી જાય.

શમામૃત તે ભાવના છે, એ શરૂઆતથી આપણે જાણેલા આબ્યા છીએ. ભાવના ભાવવી, ઉડા ઉતરીને તન્મય થવું અને તન્મય થઈ તેને જીરવવાનો નિશ્ચય કરવો એ શમામૃતનો આસ્વાદ છે. એ ચાખતાં આંતરચક્ષુઓ ઉઘડી જશે અને એક વખત અંત-રાત્મભાવનો સ્પર્શ પણ થશે તો ગાડું રસ્તે જરૂર ચઢી જશે.

ચેતનની-તારી પોતાની-પ્રત્યેક આત્માની એકતા તેટલા માટે વિચાર અને વિચારીને તેને જીવવા પ્રયત્ન કર. તેના છાંટા મળે તો વધારે મેળવ અને તે રસમાં તરબોળ થઈ જઈ આ સત્ય વિચારણાને વ્યવહાર રીતે સફળ કર.

એવી રીતે એકત્વ ભાવની વિચારણા શ્રીમદ્વિનયવિનયજી ઉપાધ્યાયે પ્રખર શબ્દોમાં ગાઈ. સંથારાપોરિસીમાં દરરોજ રાત્રે સૂતાં પહેલાં આપણે વિચારીએ છીએ કે:—

एकोऽहं नत्थि मे कोइ, नाहमन्नस्स कस्स इ ।

एवं अदीणमनसो, अप्पाणमणुसासइ ॥

અને

एगो मे सासओ अप्पा, नाणदंसणसंजुओ ।

सेसा मे बाहिरा भावा, सब्बे संजोगलक्खणा ॥ विगेरे

એનો અક્ષરાર્થ કરીએ તો—“ હું એકલો છું. મારું કોઈ નથી. હું કોઈ બીજાનો નથી. આવી રીતે દીનતા રહિત મન-વાળો થઈને આત્માને અનુશાસન કરે. (પછી વિચારે કે—) મારો આત્મા એક છે, શાશ્વત છે, જ્ઞાન-દર્શનથી સંયુક્ત છે, બાકીના સર્વ બાહ્ય ભાવો છે અને તે સંયોગથી બિલા થયેલા છે.”

પછી એ વિચારે કે—“ સંયોગમાં જેનું મૂળ શોધી શકાય છે એવી અનેક દુઃખોની હારની હારો આ પ્રાણીએ પ્રાપ્ત કરી છે, તેથી એ સર્વ સંયોગોને હું વોસિરાવી દઉં છું—તેનો સર્વથા પરિહાર કરું છું. ’

આ દરરોજ વિચારવાની વાત છે, રાત્રે સૂતી વખત ચિંતવવાનો અભેદ ઉત્કટ શાંત-વાહિતાનો અમૃત રસ છે. એમાં

આત્મા પોતે પોતાને અનુશાસન કરે છે, પોતાની જાતને ઉપદેશ આપે છે, પોતાની સાથે વાત કરે છે, પણ એ વાત કરતાં દબાર્ધ જતો નથી, ગભરાઈ જતો નથી, ગરીબ, બાપડો, બિચારો બની જતો નથી. એ સ્પષ્ટ શબ્દોમાં ત્રણ વાત કરે છે. (૧) હું એકલો છું; (૨) માફ કોઈ નથી; (૩) હું બીજા કોઈને નથી. આ ત્રણ વાત થઈ. ઘણી ટૂંકી વાત છે; પણ એ વાત કરતાં એને મનમાં એણું આવી જતું નથી, એ લેવાઈ જતો નથી, એ રડવા બેસતો નથી. મોટા જંગલમાં સિંહ એકલો હોય, પણ એની ફાળ જખરી અને એની ત્રાડ પણ જખરી જ હોય છે. એને કદી એમ થતું નથી કે અરેરે! આવડા મોટા લયંકર જંગલમાં માફ કોણ? આ સવાલ જ સિંહને ન હોય. એમ આત્મા પોતાને અનુશાસન કરે ત્યારે એનામાં-એના મનમાં-જરા પણ દીનતા આવતી નથી. એ એના મનોરાજ્યમાં મહાદયા જ કરે છે. આવું અનુશાસન કરીને પછી વિચાર કરે છે કે:—

મારો આત્મા એક જ છે. એનું વ્યક્તિત્વ સ્વતંત્ર છે. એ જ્ઞાનદર્શનથી યુક્ત છે. બાકીના સર્વ લાવો સંયોગથી થયેલા છે અને આ સંયોગો જ પ્રાણીને સંસારમાં રખડાવે છે પણ તે તેના મૂળ ગુણના નથી, પરંતુ આવી પડેલા છે, પરલાવમાં રમણતા કરીને એણે મેળવેલા છે અને એનો સર્વથા ત્યાગ કરવો એ એનું કર્તવ્ય છે.

સંધારાપોરિસીમાં સ્પષ્ટ કરેલી આ વાત એકત્વ લાવનાની છે અને તેને જો અદીનપણે, પૂર્ણ ઉત્સાહથી, સાધ્યને લક્ષીને વિચારવામાં આવે તો શમામૃતનું પાન જરૂર થાય અને પરલાવરમણતાનો ગ્રાસ છૂટી જાય. આમાં કોઈ જાતની દીનતા ન હોવી જોઈએ એ વાત ફરી ફરીને લક્ષમાં લાવવા જેવી છે.

સંયોગને વશ પડી પોતાનો ચેતનભાવ વિસરી જઈ પ્રાણી કેટલો પરભાવમાં રમણ કરી રહ્યો છે તે ઉપર વિશેષ વિવેચન કરવું બીનજરૂરી છે. એ પર એક ઘણું સુંદર પદ શ્રીમચ્ચિદાનંદજીએ લખ્યું છે તે અત્ર નોંધી લઈ એ વિષય પર સહજ આલોચના કરીએ. તેઓશ્રી ગાય છે—

(રાગ—જંગલો કાફી)

જગમેં ન તેરા કોઈ, નર દેખહું નિહચે જોઈ. દેક
સુત માત તાતા અરૂ નારી, સહુ સ્વારથકે હિતકારી;
બીનસ્વારથ શત્રુ સોઈ, જગમેં ન તેરા કોઈ. ૧
તું ફિરત મહા મદ-માતા, વિષયન સંગ મૂરખ રાતા;
નિજ અંગકી સુધ બુધ જોઈ, જગમેં ન તેરા કોઈ. ૨
ઘટ જ્ઞાનકલા નવ જાકું, પર નિજ માનત સુન તાકું;
આખર પછતાવા હોઈ, જગમેં ન તેરા કોઈ. ૩
નવિ અનુપમ નરભવ હારો, નિજ શુદ્ધસ્વરૂપ નિહારો;
અંતર મમતા મલ ઘોઈ, જગમેં ન તેરા કોઈ. ૪
પ્રભુ ચિદાનંદકી વાણી, ધાર તું નિહચે જગપ્રાણી;
જિમ સફલ હોત ભવ દોઈ, જગમેં ન તેરા કોઈ. ૫

અર્થ સ્પષ્ટ છે. એમાં કેંદ્રસ્થભાવ ‘જગમેં ન તેરા કોઈ’ એ છે. અને આવો અનુપમ નરભવ મળ્યો છે તેને તું એવી રીતે આકાર આપ કે અંતે તારે પસ્તાવું ન પડે અને તેટલા સાડે સગપણુ-સંબંધનું આંતર રહસ્ય વિચાર અને પારકાંને પોતાનાં માનવાની તારી ટેવ છોડી દે. આ સમજવાનો ભાવ છે. જેના અંતરમાં જ્ઞાનકળા જાગી છે તે એવા ઉંધા રસ્તાઓ કરતા જ નથી અને એ સાચો માર્ગ નથી. એમ ધારવામાં વિલંબ કરીશ તો ઘણો મોડો મોડો પસ્તાવો થશે, પણ પછી આ તક ચાલી જશે.

આવી રીતે પરભાવરમણતા ફર કરી, આવો સુંદર અવસર મળ્યો છે તેનો લાભ લઈ લેવાની આવશ્યકતા અત્ર બતાવી છે.

એ કેમ મળે ? એનો એક રાજમાર્ગ છે. આપણે તેને સાધવા પ્રયત્ન કરીએ તો તે મળે તેમ છે. એની ચાવી ઉપર બતાવવામાં આવી છે ત્યાંથી શોધવાની છે. આ પ્રાણીને જે જે કંઈ ઉપાધિઓ લાગી છે તે સર્વ આગંતુક છે. જો એ સર્વ સંજોગો ઉપર જ્ય મેળવે અને આનુબાનુના વાતાવરણને ભૂલી જાય, તેને આધીન-તેમાં આસક્ત ન થાય તો એનો રસ્તો થાય તેમ છે. અનંત ગુણવાળો આત્મા કેવો થઈ ગયો છે તે ચિદાનંદજીએ બતાવ્યું છે. તું મહમાતો થઈને ફરે છે, ચાલતી વખત ધરણી પર પગ મૂકતો નથી અને વિષયનો કીડો થઈને ‘મૂરખ’ તું સંયોધન મેળવે છે છતાં હજી તારે એ જ વિષયો ચાટવા છે ? એમાં જ રસ લેવો છે ? અને આનુ-બાનુના જે સંયોગો તેં એકઠા કર્યા છે તેના ઉપર વિજય મેળવવાની તારી તાકાત છે ? તું એને ભૂલી શકીશ ? તું એનાથી ઉપરવટ થઈ શકીશ ? પ્રથમ એના જવાબ નકારમાં અને છેલ્લા ત્રણના હકારમાં હોય તો રસ્તો પ્રાપ્ય, સીધો સુતરો અને ભૂલાવો ન ખવરાવે તેવો છે.

આ આખી ભાવનાનું રહસ્ય ‘અંદર’ જોવામાં છે. એકત્વ ભાવના અંદર જોવા માટે છે. એકત્વ ભાવના એટલે Intro-spection-આત્મ-નિરીક્ષણ, તાત્ત્વિક દષ્ટિએ આંતર-વિચારણા. અન્યત્વ ભાવના હવે પછી આવશે તે બહારની વિચારણા છે. તે Circumspection કહેવાય. એકત્વભાવના આંતર ચક્ષુને માટે છે, અન્યત્વભાવના બાહ્ય ચક્ષુ માટે છે. પ્રથમની Subjective છે, બીજી Obejective છે.

આત્મનિરીક્ષણ કેમ થાય ? તે સમજવાની બહુ જરૂર છે. શાંત સ્થાનમાં, નિરવ વાતાવરણમાં, શાંત સમયે જરા સારો વખત લઈ ચેતનની સાથે વાતો કર. તું કોણ ? ક્યાંથી આવ્યો ? કોની સાથે આવ્યો ? તારું કોણ ? ક્યાં જઈશ ? આ સર્વ ધમાલ શેની માંડી બેઠો છે ? કોના સારૂ આ સર્વ પ્રપંચ-બળમાં ફસાયો છે ? આ સર્વ ક્યાં સુધી ચાલશે ? અને એ સર્વને તું ક્યાં સુધી ચલાવ્યા કરીશ ? તારે તારા વાતાવરણમાં જ ભમવું છે કે કોઈ નવું વાતાવરણ ઉભું કરી ચિરંતન શાંતિ મેળવવી છે ? તને જરા થાક પણ લાગતો નથી ? તું કેટલો ઘસડાઈ ગયો તેનો તો વિચાર કર. અને આ સંયોગો તેં જ ઉભા કર્યા છે તેનો વિચાર કર. આવી આવી વિચારણા કરી, સંયોગોને બરાબર ઓળખી લઈ તેના પર વિજય મેળવવા પ્રયત્ન કરવાની આ ચાવી છે. આત્મ-નિરીક્ષણ કરો અને ચેતનને એના મૂળ સ્વરૂપમાં શોધી કાઢી એને બહુલાવો—અને આદર્શ તરીકે તમારા હૃદય-મંદિરમાં એવા વિશુદ્ધ આત્માને મૂળ સિંહાસને સ્થાપો અને પછી વિચારો કે તું પણ એ જ છે, એવો જ છે, એવો થવાની તારામાં શક્તિ છે, માત્ર તારે પરભાવના વિલાસ છોડી દેવાના છે.

જો ! વિચાર કર. તેં જુગારીને રમતા જોયા છે, ખેલતા જોયા છે. તે જ્યારે દાવ માંડે છે ત્યારે તો ખૂબ ઉત્સાહમાં હોય છે. એને એમ જ હોય છે કે સર્વ રમત પોતે જીતશે. પછી એ ખૂબ જુસ્સાથી દાણા નાખે છે અને પૈસા પહોંચે ત્યાંસુધી ખેલે જાય છે. પછી એ હારી જાય તે વખતે એનું મ્હોદું જોયું હોય તો ખરેખર ખેદ થાય. એના હોશકોશ ઉડી જશે, એના બારે ખૂડી જશે, એ અર્ધમરેલ જેવો જણાશે.

ઘોડાની શરતને દિવસે મહાલક્ષ્મીના સ્ટેશનેથી સાંજના કોઇ તમારા ડબ્બામાં બેસે અને તે રેસમાં શુભાવીને આવ્યા હોય (અને ઘણાખરા હારીને જ આવે છે) તે વખતે તેનાં મુખ બેઝાં હોય તો ખ્યાલ આવે. આવી રીતે આવે મહોઢે છોડો છોડીને હારેલ જુગારીની જેમ તારે જવું છે કે હસ્તે ચહેરે ? “અબ હમ ચલતે હૈ, ચોર સબકી પાસ ક્ષમા મંગતે હૈ ” એવા આનંદધ્વનિ સાથે ખમતખામણા કરતાં આનંદથી જવું છે ? ખૂબ મજાની વાત છે. મોટા મોટા રાજ્ય છોડીને જનાર હારેલ જુગારીની જેમ જ ગયા છે અને મોટા ધન-રોની ઉથલપાથલ કરનાર અંતે ખાલી હાથે જ ગયા છે. આંતર દૃષ્ટિએ ઉંડા ઉતરીને ખૂબ વિચાર કરીને બોલજે, ન બોલ તો કાંઈ નહિ, પણ વિચાર તો જરૂર કરજે. અંતે છાતી પર હાથ મૂકી, બે હાથ બેઠી, હૃદયમાં અષ્ટદળ કમળની સ્થાપના કરી પ્રહારંધ્રમાંથી અનંત આકાશમાં ઉડુચન થાય એવી તારી વિચારણા, વાચા અને ક્રિયા છે ? બે હોય તો તને આનંદ છે અને નહિ તો આ ભવ માત્ર ફેરો થયો એમ ગણજે, અને હજુ પણ જે કાંઈ સમય બાકી રહ્યો છે તેમાં સુધારવાનો અવકાશ છે. આ રસ તો એવો છે કે એક વાર એક ક્ષણ પણ ચખાઈ જાય તો જમાવટ કરી દે અને કાંઈ નહિ તો વિકાસક્રમ (ઉત્ક્રાન્તિ) તો જરૂર સુધારી દે.

બાકી તારી એકતાના સંબંધમાં તો વારંવાર શું કહેવું ? શુભચંદ્રાચાર્ય જ્ઞાનાર્ણવમાં એકત્વ ભાવનાનો ઉપસંહાર કરતાં કહે છે કે:—

एकः स्वर्गी भवति विबुधः स्त्रीमुखाम्भोजभृङ्गः,
एकः श्वभ्रं पिबति सलिलं छिद्यमानः कृपाणैः ।
एकः क्रोधाद्यनलकलितः कर्म बध्नाति विद्वान्,
एकः सर्वावरणविगमे ज्ञानराज्यं भुनक्ति ॥

“આ આત્મા એકલો જ સ્વર્ગમાં જાય છે અને ત્યાં જઈ દેવાંગનાના મુખકમળ ઉપર બ્રમરૂપ થઈ લોગ લોગવે છે. એ એકલો જ અધોલોક-નરકમાં જાય છે અને લોહી પીએ છે અને તરવારોથી કપાય છે. એ અંદરથી ક્રોધથી સળગી ઉઠીને એકલો જ કર્મ ખાંધે છે. એ જ્ઞાની-પંડિત થઈ જ્યારે સર્વ આવરણનો નાશ કરે ત્યારે એકલો જ જ્ઞાન-સામ્રાજ્યનો ઉપલોગ કરે છે.” મતલબ કહેવાની એ છે કે સારાં કૃત્ર પણ તેને એકલાને જ લોગવવાનાં છે અને મહાયાતના પણ તેણે એકલાએ જ સહેવાની છે. મુદ્દાની વાત એ છે કે એ સર્વ બાબતમાં એકલો છે અને મોક્ષે પણ એ એકલો જ જાય છે. ત્યારે હવે તેં શું ધાર્યું છે? તેં નભિરાજર્ષિ જેવા પ્રત્યેકબુદ્ધની વાત સાંભળી, વાંચી. તેં જોયું કે મોટા અલેકઝાંડર જેવા શહેન-શાહો પણ હાથ ધસતાં ચાલ્યા ગયા, તેં જોયું કે મોટા શાહ-સોદાગરો રૂ બજાર, ચાંદી બજાર, શેર બજાર મૂકી ચાલ્યા ગયા, અને તેં જોયું કે અનેક ખટપટ કરનાર પણ અંતે તદ્દન નાગા પોલ્યા ! ત્યારે તારો વિચાર શો છે? કાંઈ વિચાર કર. જો તારા વિચાર માટે ચિદાનંદજી લખી ગયા છે કે:—

બૂદ્ધ્યો ફિરે કૂદ્યો મોહ મદિરાકી છાક માંહિ
ધાર્યો નહિ આતમ અધ્યાતમ વિચારકું,
પંડિત કહાયો ગ્રંથ પઢી આયો નાંહિ
સાયો ભેદ પાયો અરૂ ધાયો દેહકે વિકારકું;
“પ્રભુતાઈ ધારે નવિ પ્રભુકું સંભારે મુખ
જ્ઞાન તો ઉચ્ચારે નવિ મારે મન જરકું,
ખોટો ઉપદેશ દેવે અતિ અતિચાર સેવે
તે તો નવિ પાવે ભવ ઉદ્ધિકે પારકું.”

તું પંડિત કહેવાયો, તું અંથો પદ્યો, પણ તું સાચો લેદ પામ્યો નથી અને લણીગણીને અંતે વિકારો તરફ દોડ્યો જાય છે. આ તે કાંઈ રીત છે? લણવાગણવાનું પ્રયોજન શું? અંતરમાં ઉતર, આત્માનો વિચાર કર અને તારી જાતને ઓળખ. મન માર્યા વગર અને અંદરની હકીકત સમજ્યા વગર કાંઈ છેડો આવે તેમ નથી. ખૂબ આત્મ-વિચારણા કર, અને તેટલો વિચાર કર અને જે પ્રશ્નોનો નિકાલ ન થઈ શકતો હોય તે પર ખૂબ ચિંતવન કર, વારંવાર વિચાર કર. તું ખાસ ધ્યાનમાં રાખજે કે તારે અંતે એક દિવસ આ સર્વ છોડીને ચાલ્યા જવાનું છે. તેની તને પ્રથમથી નોટિસ મળવાની નથી, તે વખતે તું શુદ્ધિમાં હોઈશ કે નહિ તે પણ કહી શકાય નહિ; તો પછી આ સર્વ ઘડભાંજ કરીને અંતે શું કરીશ? અને કદાચ શુદ્ધિ હશે તો પણ તારે માથાં પછાડવાં પડશે ‘આખર પછતાવા હોઈ’ એ વાતને તું સિદ્ધ કરીશ.

એટલા માટે મળેલ સામગ્રીનો લાભ લઈ આત્માને ઓળખી લે. એનું એકત્વ સમજી લે અને એને ખૂબ બહલાવ. એ એટલે તું. અને પોતાની જાતને તે કાંઈ વારંવાર ભલામણ કરવાની હોય? ગમે તેમ કરીને આ ભવોદ્ધિનો તો પાર પામવો જ ઘટે. આવે ભરદરિયે ઝોલાં ખાતાં રહેવામાં મજા શી આવે? એક વાર પ્રયત્ન કરીને ચેતનરામને સાધી લે અને આગળ ધપે જા. આ મનુષ્યદેહમાં પ્રયત્ન કરીશ તો તને હીવાદાંડી સાંપડશે, નહિ સાંપડે તો તેનો માર્ગ તો મળશે અને અત્યારે જેવું મોજું આવે તેવું ઘસડાવાનું અને તફડાવાનું તો બંધ થઈ જશે. એક વાર હીવાદાંડી દૂરથી દેખાય તો કાંઠો હાથ જરૂર લાગશે. તારી જાતને, તારા ગુણોને

ઓળખી તું જ્યાં ત્યાં કચરામાં હાથ નાખવાનું હવે મૂકી દે અને સાચા સોનાને પકાવ. તું ટંકશાળમાં જઈ સોનાને શોધાવે છે તેવું કાંચનમય આત્મતત્ત્વ આ મનુષ્ય ભવમાં જ તને લભ્ય છે અને આવો વખત ફરી ફરીને નહિ મળે. તું વારંવાર યાદ રાખજે કે ‘एगोऽहं’ ‘હું એકલો છું’ અને તેની સાથે એ પણ યાદ કરી લેજે કે ‘नत्थि मे कोई’ ‘મારું કોઈ નથી.’ આટલું સમજ્યો તો તારો બેડો પાર છે, પણ સમજ્યો ક્યારે કહેવાઈશ તે સાથે સમજી લેજે. પુસ્તકમાં કે વ્યાખ્યાનપીઠ પર કે મીઠી વાતોમાં એ વાત કરી પરવારવાનું નથી, એ તો જીવન જીવવાનું છે, એ મિસાલે જીવનક્રમ ઘડવાનો છે અને ઉપરોક્ત દીવાદાંડીના દીવા દેખવા છે. એ દેખ્યા વગર તારો આરો નથી અને આરો ન મળે તો દરિયાને ધણેલે ચઢવાનું છે. સમજી પ્રાણી પોતાની જાતને બરાબર ઓળખે અને ઓળખીને ચેતનરામને સારી રીતે વિકસાવે. વિકાસશીલ આત્મા એક વાર સાચે રસ્તે ચલ્યો એટલે એને દિશા સૂઝી જાય છે અને પછી ધીમે ધીમે એને કાંઠો પણ દેખાતો જાય છે. તું છેવટે યાદ રાખજે કે આ સર્વ રમતનો વરરાજા તું છે અને તે તું એકલો છે, તારે તારા પોતાના વિકાસની સર્વ યોજના કરવાની છે અને અંતે તે સર્વનાં પરિણામ તારે એકલાએ જ લોગવવાનાં છે. આ પ્રમાણે તારા ચેતનરામને અનુશાસન કર.

इति एकत्वमावना.

प्रकरण ५ भुं

अन्यत्वभावना

उपजातिः—

परः प्रविष्टः कुरुते विनाशं,
लोकोक्तिरेषा न मृषेति मन्ये ।
निर्विश्य कर्माणुभिरस्य किं किं,
ज्ञानात्मनो नो समपादि कष्टम् ॥ क १ ॥

स्वागता—

खिद्यसे ननु किमन्यकथार्तः,
सर्वदैव ममतापरतन्त्रः ।
चिन्तयस्यनुपमान्कथमात्म—
नात्मनो गुणमणीन् कदापि ॥ ख २ ॥

शार्दूलविक्रीडितम्—

यस्मै त्वं यतसे बिभेषि च यतो यत्रानिशं मोदसे,
यद्यच्छोचसि यद्यदिच्छसि हृदा यत्प्राप्य पेप्रीयसे ।
स्निग्धो येषु निजस्वभावममलं निर्लोभ्य लालप्यसे,
तत्सर्वं परकीयमेव भगवन्नात्मन किञ्चित्तव ॥ ग ३ ॥

ક ૧. પારકાને ઘરમાં દાખલ કર્યો હોય તો તે વિનાશને કરે છે—એવી જે લોકવાયકા છે તે મને લાગે છે કે ખોટી નથી. આ જ્ઞાનથી ભરેલા આત્મામાં કર્મનાં પરમાણુઓએ દાખલ થઈને એને કયા કયા કષ્ટો નથી આપ્યા ?

ચ ૨. હે ચેતન ! મમતાને આધીન પડી જઈને બીજાઓની વાતો—બાબતોની ઉપાધિ કરી તું શા માટે નકામો ખેદ પામે છે ? અને તારાં પોતાનાં અનુપમ ગુણરત્નોનો કદી વિચાર પણ તું કેમ કરતો નથી ?

ગ ૩. હે ચેતન ! જેને માટે તું હાલા હલાવી રહ્યો છે (પ્રયત્નો કરી રહ્યો છે), જેનાથી તું ભય પામ્યા કરે છે અથવા જેની ખાતર તને ભય લાગે છે, જ્યાં તું નિરંતર આનંદ પામે છે, જેની પછવાડે અથવા જેને માટે તું શોક કરે છે, જે જે તું હૃદયપૂર્વક ઇચ્છી રહ્યો છે, જેને પ્રાપ્ત કરીને તું ખૂબ લહેરમાં આવી જાય છે અને તારા મહાનિર્મળ આત્મસ્વભાવને કચરી નાખી જે વસ્તુ ઉપર પ્રેમ-રાગથી રંગાઈ જઈ તું ગાંડાઘેલાં ચેડાં કાઢે છે, એ સર્વ પારકાં છે—અનેરાં છે અને હે ભાગ્યવાન આત્મા ! એમાંનું એક પણ તારૂં નથી—કાંઈ પણ તારૂં નથી—જરા પણ તારૂં નથી.

દુષ્ટાઃ કષ્ટકર્થનાઃ કતિ ન તાઃ સોઢાસ્ત્વયા સંસૃતૌ,
 તિર્યઙ્નારકયોનિષુ પ્રતિહતચ્છિન્નો વિભિન્નો મુહુઃ ।
 સર્વં તત્પરકીયદુર્વિલસિતં વિસ્મૃત્ય તેષ્વેવ હા,
 રજ્યન્મુહ્યસિ મૂઢ ! તાનુપચરન્નાત્મન્ન કિં લજ્જસે ॥ ઘ ૪ ॥

અનુષ્ટુપ—

જ્ઞાનદર્શનચારિત્રકેતનાં ચેતનાં વિના ।
 સર્વમન્યદ્વિનિશ્ચિત્ય યતસ્વ સ્વહિતામ્ણયે ॥ ઙ ૫ ॥

ક ૧. પરઃ પારકો, બહારનો. લોકોક્તિઃ જનવાયકા અનુભવના
 સૂક્ષ્મ સૂત્રો. સમપાદિ પ્રાપ્ત કર્યું.

ઘ ૨. કથાઃ વાર્તા સંબંધી ચર્યા. પરતન્ન પરવશ. આત્મનઃ
 તારાં પોતાનાં. ગુણમણીન્ ગુણુરૂપી મણિઓ—રત્નો.

ગ ૩. યત્ નો ઉપયોગ સુંદર છે. યદ્ યદ્ શોચસિ જેને જેને
 (માટે) શોક કરે છે. પેપ્રીયસે પ્રેમવાળો થઇ બચ છે, રંજન
 પામે છે. સ્નિગ્ધઃ પાતળો, પ્રેમાધીન. નિર્લોઢ્ય કચરી નાખીને.
 લાલપ્યસે ગમે તેવું, એલફેલ બોલે છે.

ઘ ૪. દુષ્ટાઃ બચંકર, દુઃખરૂપ અને દુઃખ ફળ આપનારી. કષ્ટકર્-
 થનાઃ મહાપીડા. બચંકર ચાતના. સંસૃતૌ સંસારમાં. પ્રતિહતઃ
 માર બાધો. વિભિન્નો બેદાયો. તેષુ તેમાં—પરકીય વિલાસોમાં.
 રજ્યન્ આસક્તિ કરતાં. ઉપચરન્ આચરતાં.

ઙ ૫. કેતન ચિન્હ, ત્રિરંગી વાવટો. સ્વહિતામ્ણયે પોતાના હિતની
 પ્રાપ્તિને માટે.

ઘ ૪. ચેતનજી ! આ સંસારમાં મહાદુઃખ ઉપજાવે તેવી કંઈ પીડાઓ-વિડંબનાઓ તેં સહન નથી કરી ? તું તિર્યંચ ગતિમાં અને નારકીની ગતિમાં ગયો. ત્યારે તેં માર ખાધાં છે, તું છેદાયો છે, તું લેદાયો છે અને તે પણ (એક વાર નહિ પણ) વારંવાર. એ સર્વ પારકી વસ્તુઓનો જ દુર્વિલાસ છે. એ સર્વ ભૂદી જઈને પાછો તે જ પરવસ્તુઓ ઉપર આસક્તિ રાખે છે અને તે જ કર્યા કરે છે ! અહાહા ! મૂર્ખ ! (આવી મૂર્ખાઈ કરતાં) તને કોઈ જાતની શરમ પણ નથી આવતી ?

ઙ ૫. જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રના ત્રિરંગી ચિન્હવાળી ચેતના વગરની સર્વ વસ્તુઓ પર છે-પારકી છે-અન્ય છે, એમ મનમાં નિરધાર કરીને પોતાના હિતની પ્રાપ્તિ માટે પ્રયાસ કર.

गेयाष्टक*

विनय ! निभालय निजभवनं (२)

तनुधनसुतसदनस्वजनादिषु,

किं निजमिह कुगतेरवनम् ? ॥ विनय० ॥ १ ॥

येन सहाश्रयसेऽतिविमोहा—

दिदमहमित्यविभेदम् ।

तदपि शरीरं नियतमधीरं,

त्यजति भवन्तं धृतखेदम् ॥ विनय० २ ॥

जन्मनि जन्मनि विविधपरिग्रह—

मुपचिनुषे च कुटुम्बम् ।

तेषु भवन्तं परभवगमने,

नानुसरति कृशमपि सुम्बम् ॥ विनय० ॥ ३ ॥

त्यज ममतापरितापनिदानं,

परपरिचयपरिणामम् ।

भज निःसङ्गतया विशदीकृत—

मनुभवसुखरसमभिरामम् ॥ विनय० ॥ ४ ॥

અષ્ટકનો અર્થ—(અન્યત્વ ભાવના.)

૧. વિનય ! તારાં પોતાનાં ઘરની સારી રીતે ભાળ કાઢ-શોધ કર. (અને વિચાર કે-) આ ભવમાં તારૂં શરીર, તારૂં ધન, તારાં છોકરાં, તારાં ઘર અને તારાં સંબંધીઓ પૈકી દુર્ગતિમાં જતાં તારૂં કોઈએ રક્ષણ કર્યું ? કોણ તને રક્ષણ આપે તેવું છે તે શોધી કાઢ.
૨. આ (શરીર) તો હું પોતે જ છું એટલો બધો જેની સાથે અલેદ-એકતા માનીને તું જેનો આશ્રય કરે છે તે શરીર તો ચોક્કસ ચંચળ છે અને તને ખેદ ઉપજાવીને છોડી દે છે અથવા જ્યારે તારામાં શિથિલતા આવે છે ત્યારે તને તણ દે છે.
૩. તું દરેક ભવમાં અનેક પ્રકારની ચીજો ધન આદિનો સંગ્રહ (પરિગ્રહ) કરે છે, વધારે છે અને કુટુંબ જમાવે છે; પણ જ્યારે તું પરભવમાં ગમન કરે છે ત્યારે તેઓમાંનો એક તલનો તેરમો ભાગ પણ તારી પછવાડે આવતો નથી.
૪. મમતા અને દ્રેષમાં જેનું મૂળ છે એવા પારકી વસ્તુ સાથેના પરિચયના પરિણામને તું તણ દે અને જાતે અસંગ થઈને અત્યંત નિર્મળ થયેલ મનોહર અનુભવ સુખના રસને ભજ-સેવ.

* રાગ-મારવાડી લોકો શત્રુજય પર બોલે છે તે ‘ભલી સોરઠીઆ રે સારી સોરઠીઆ’ ના લયમાં મૃદંગ સાથે ગાવામાં આવે તો મસ્ત રાગ ચાલે છે. ‘વિનય નિભાલય નિજ ભવન’ એ પદ દરેક ગાયને અતે બે વખત બોલવાનું છે. બાકી સુંદર લય ગોઠવી લેવો. પ્રતમાં શ્રીરાગ જણાવે છે. દેશી માટે ‘તુંજ ગુણ પાર નહિ સુઅણો’ એમ જણાવ્યું છે.

पथि पथि त्रिविधपथैः पथिकैः सह

कुरुते कः प्रतिबन्धम् ?

निजनिजकर्मवशैः सजनैः सह,

किं कुरुषे ममताबन्धम् ? ॥ विनय० ॥ ५ ॥

प्रणयविहीने दधदभिष्वङ्गं,

सहते बहुसन्तापम् ।

त्वयि निःप्रणये पुद्गलनिचये,

बहसि मुधा ममतातापम् ॥ विनय० ॥ ६ ॥

त्यज संयोगं नियतवियोगं,

कुरु निर्मलमवधानम् ।

न हि विदधानः कथमपि तृप्यसि,

मृगतृष्णाघनरसपानम् ॥ विनय० ॥ ७ ॥

भज जिनपतिमसहायसहायं,

शिवगतिसुगमोपायम् ।

पित्र गदशमनं परिहृतवमनं,

शान्तसुधारसमनपायम् ॥ विनय० ॥ ८ ॥

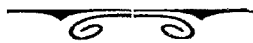

૫. બુદ્ધા બુદ્ધા અનેક પંથોમાં વચ્ચે વચ્ચે જે જે વટેમાર્ગીઓ મળે તે દરેકની સાથે પ્રતિબંધ (દોસ્તી સંબંધ) કોણ કરે ? દરેક સગાસંબંધી પોતપોતાના કર્મને વશ છે તે દરેકની સાથે તું મમતાનું બંધન શા માટે કરે છે ?
૬. જેનો આપણી તરફ પ્રેમ ન હોય તેને વળગતા જવામાં આવે તો તેવો પ્રેમ કરનાર અનેક સંતાપો સહન કરે છે. આ પુદ્ગળનો સમૂહ (જેના ઉપર તું પ્રેમ કરી રહ્યો છે તે) તારા તરફ બીલકુલ પ્રેમ-આકર્ષણ વગરનો છે અને તું તદ્દન નકામો મમતાની ગરમી ધારણ કરી રહ્યો છે.
૭. જેનો અંતે વિયોગ જરૂર થવાનો છે એવા સંયોગ-સંબંધને (પ્રથમથી જ) તજ દે અને તું મેલ વગરની એકાગ્રતા કર. મૃગતૃષ્ણાના જળનું-ઝાંઝવાના નીરનું તું ગમે તેટલું પાન કરીશ પણ તેનાથી તને કોઈ પણ પ્રકારે તૃપ્તિ થવાની નથી, તું તેથી કદી ધરાવાનો નથી.
૮. જેને કોઈનો આધાર કે ટેકો ન હોય તેને સહાય કરનાર જિનપતિ-તીર્થંકર દેવને તું ભજ. મોક્ષગતિ પ્રાપ્ત કરવાનો એ સહેલો ઇલાજ છે અને તું શાંતસુધારસ (અમૃતપાન) ને પી; કારણ કે એ રસ વ્યાધિઓને શમાવનાર છે, વમન (વોમીટ) ને દૂર કરનાર છે અને વિનાશ વગરનો છે.

નોટ:—

૧. વિનય ચેતન. નિમાલય સારી રીતે શોધ, જો, ભાળી લે. અવનં રક્ષણ.
૨. આશ્રયસે માને છે. આશ્રય કરે છે. અવિમેદમ્ અભેદભાવે. એકતા-રૂપે. નિયતમ્ ચોક્કસ (અવ્યય). અઘીરં ચંચળ, અદપકાળ રહેનાર. ધૃતચ્છેદં શોક કરાવીને એ ભવન્તં તું વિશેષણ છે.
૩. જન્મનિ જન્મનિ પ્રત્યેક જન્મમાં-ભવમાં. ઉપચિનુષે તું એકકું કરે છે, વસાવે છે. કૃશમ્ નાનામાં નાનો ભાગ. સુંવમ્ રતું પુમકું.
૪. નિદાનમ્ મૂળ હેતુ. પરિણામમ્ એનું છેવટ. નિસઙ્ગતયા અસંગ-પણાપૂર્વક. અભિરામમ્ મનોહારી. હૃદયને વશ કરે તેવું.
૫. પથિ પથિ રસ્તે રસ્તે, માર્ગમાં. પ્રતિબન્ધમ્ અટકાયત. પ્રેમ સંબંધ, સહકારિત્વ. મમતાબન્ધમ્ મારા તરીકેનો સંબંધ.
૬. પ્રણયપ્રીતિ Love-making આમિષ્વઙ્ગં ભેટવું તે, વળગવું તે. Embracing. નિઃપ્રણયે પ્રેમ વગરનામાં.
૭. નિયત ચોક્કસ, જરૂર. અવધાનમ્ એકાગ્રતા. Concentration. કથમપિ કોઈપણ પ્રકારે. ઘન ખૂબ, પ્રચુર. વિદધાનઃ કરતો.
૮. અસહાયસહાયં ગરીબનો-નિરાધારનો બેલી. ગદ વ્યાધિ. વમનં બોમીટ, ઉલટી. અનપાયમ્ અપાય-પીડા વિનાશથી રહિત.

પરિચય

અન્યત્વભાવના—

(ક. ૧.) આગલી ચોથી ભાવનામાં અંદર જોવાનું હતું, આત્મનિરીક્ષણ કરવાનું હતું; આ ભાવનામાં બહાર જોવાનું છે, અવલોકન કરવાનું છે. એ સર્વનો આધાર અને એનું લક્ષ્ય તો અંદર જ જવામાં છે, પણ જુદાં જુદાં દૃષ્ટિબિન્દુ છે. બન્નેનું પરમ ધ્યેય આત્માની પ્રગતિ, તેનો વિકાસ છે અને તે પ્રાપ્ત કરવા માટે એનો બહારનો સંબંધ તપાસવા યોગ્ય છે.

અહીં જરા પીઠિકા કરવાની આવશ્યકતા જણાય છે. જ્યાં સુધી આત્મસ્વરૂપ જાણવામાં ન આવે ત્યાં સુધી પરમાત્મ તત્ત્વનો સાચો ખ્યાલ કદી થતો નથી, કારણ કે આત્માનું સ્વરૂપ ન જાણનાર આત્મામાં અર્વાસ્થિતિ કરી શકતો નથી. જ્યાં સુધી દેહ, દેહી—આત્મા અને પરને સમજવામાં ન આવે ત્યાં સુધી એને મુંઝવણનો પાર રહેતો નથી અને અવ્યવસ્થિત સ્થિતિમાં એનો વિકાસ અટકી પડે છે. આટલા માટે આત્મા કોણ અને પર શું તેનો નિરધાર કરવા માટે આત્માના ત્રણ પ્રકાર પાડવામાં આવ્યા છે. તે ત્રણ પ્રકાર તે બહિરાત્મા, અંતરાત્મા અને પરમાત્મા. આ ત્રણની સ્પષ્ટ વ્યાખ્યા જ્ઞાનાર્ણવમાં શુભચંદ્રાચાર્યે કરી છે (પ્રકરણ ૩૨) તે તપાસી જઈએ.

શરીર વિગેરેમાં ભ્રમ થવાને પરિણામે આત્મબુદ્ધિ થાય અને મોહરાજાએ ઉત્પન્ન કરેલી પ્રમાદરૂપ નિદ્રાથી અંદર ચેતના ઉઘી જાય તે બહિરાત્મભાવ. આ દશામાં શરીરને પોતાનું માનવામાં આવે છે અને વિગેરે શબ્દમાં સ્ત્રી, ઘર, છોકરા, માલ, મિલકત,

સગાં વિગેરેને પોતાનાં માનવામાં આવે છે તેનો સમાવેશ થાય છે. બહિરાત્માની આ દશા હોય છે.

ઉપર જે બાહ્યભાવ બતાવ્યો તેને કુદાવી જઈ માત્ર આત્મામાં જ આત્મત્વનો નિશ્ચય કરવો તેને જ્ઞાની પુરૂષો અંતરાત્મ-ભાવ કહે છે. અહીં આત્મા સિવાય સર્વને અન્ય સમજવાની વાર્તા છે અને એમાં બાહ્યભાવનો સર્વથા નિષેધ થાય છે.

જે કર્મના લેપ વગરનો હોય, જેને શરીરનો સંબંધ ન હોય, જે જાતે તદ્દન શુદ્ધ હોય, જે ગુણનિષ્પન્ન હોય, જે સર્વથા નિવૃત્ત હોય અને જે વિકલ્પ રહિત હોય એવા શુદ્ધ આત્માને પરમાત્મા કહેવામાં આવે છે. એ દશા પરમાત્મભાવ છે.

આ અન્યત્વ ભાવનામાં બહિરાત્મભાવ કેવો વર્તે છે? તે બતાવવામાં આવશે અને તેનું અંતિમ ધ્યેય અંતરાત્મભાવમાં ઉતરી પરમાત્મભાવ પ્રકટ કરવાનું રહેશે. આ આત્માના ત્રણ પ્રકાર ખૂબ ધ્યાન રાખીને સમજવા યોગ્ય છે. એ સમજતાં જે મોટી ધમાલ આ પ્રાણી માંડી બેઠો છે તેનો તે ગ્રાહ જરૂર છૂટી જાય તેમ છે. આ ભાવનાની વિચારણામાં પ્રથમ આપણે અંતઃકર્તા સાથે આગળ વધીએ.

બાહ્યભાવ-બહિરાત્મભાવ શું છે તેનું સ્વરૂપ આ ભાવનામાં વિચારવાનું છે. આ પ્રાણી બહિરાત્મભાવમાં એટલો બધો એકરસ જામી ગયો છે કે એમાં તેને કાંઈ નવાઈ જેવું લાગતું નથી અને એ ખેલો ખેલો જ જાય છે. એને તો કૈંક શોધો કરવી છે, આકાશના તારાઓના હિસાબ કરવા છે, ચંદ્ર અને મંગળના ગૃહે પહોંચવું છે અને નાના જીવનમાં કૈંક કૈંક કરી નાખવું છે. એને એક ઘડી શાંતિથી વિચાર કરવો નથી,

આરામ લેવો નથી અને મળે તો માણવો નથી. સ્ત્રી, ધન અને બીજી અનેક દુન્યવી ખટપટોમાંથી એને નિરાંતે બહિરાત્મા કોણુ અને અંતરાત્મા કોણુ? એનો વિચાર કરવાનો સમય પણ મળતો નથી. એને નથી ખાવાનું લાન, નથી યોલવાનું લાન, નથી વિચાર કરવાની તાલીમ અને મોડી રાત્રે પણ એની ખટપટ એટલી ચાલતી હોય છે કે એ ઉઘે ત્યારે પણ અડધી કલાક તો એનાં ચાલતા યંત્રોને ઠંડા પડવામાં જાય. આ જાતની ધમાલ માંડી બેઠો હોય તેને બહિર અને અંતર આત્માની વાતો કેમ સૂઝે? ક્યારે સૂઝે?

પણ આ બધી રમત મંડાણી કેમ? આત્મા એના અસલ સ્વરૂપે તો જ્ઞાનમય છે, જાતે જ ચૈતન્ય છે અને અનંત ગુણથી ભરેલો છે. એ અત્યારે ધન માટે રખડે, સ્ત્રીની પાસે કાલાવાલા કરે, ખાવા માટે લિખ માગે, વ્યાધિઓ માટે ઉપચાર કરે, અનેક વખત નિઃસાસા મૂકે, વારંવાર પાછો પડે, એનું વ્યક્તિત્વ દબાઈ-કચરાઈ જાય અને એ જાણે ગાંડાની હોસ્પિટલમાં પડી અસ્તવ્યસ્ત લવારો કરતો જણાય અને જ્યાં ત્યાં માથાં માર્યા કરે—એવી એની ખૂરી દશા શા કારણે થઈ?

દુનિયાદારીમાં કહેવત છે કે ‘અજાણ્યા માણસને રોટલો આપીએ, પણ ચોટલો ન આપીએ.’ આ વાત યોગ્ય છે કે નહિ? તેના ગુણ-દોષની વિચારણા અત્ર કરવાની નથી; પણ એવી એક કિંવદન્તિ છે તે સુપ્રસિદ્ધ છે.

માણસો નોકર રાખે છે તો ત્યાં તે પણ જાણે છે કે ઘરનાં તે ઘરનાં અને પર તે પર. પારકી માનો દિકરો રળી ન આપે. અંતે એનો જમણો હાથ એના મ્હોં તરફ જ વળે. ટૂંકામાં

વાત એ છે કે પારકા-અજાણ્યાને ઘરમાં દાખલ કર્યો તો તે જરૂર નુકશાન કરે છે-વિનાશ કરે છે-સત્યાનાશ કાઢે છે.

આટલા માટે માણસો નોકરને રાખવામાં, રસોયા ચાકરને રાખવામાં ખૂબ સંભાળ રાખે છે. અને હરામી માણસો કેટલું નુકશાન કરે છે તે વાત નવી જાણવાની નથી. આત્મામાં એવી રીતે ‘પર’ બહારના કર્મોથી ઘુસી ગયા છે. સારામાં સારું દૂધ હોય પણ તેમાં ખટાશ કે ફટકડી પડે તો તુરત ફાટી જાય છે તેમ આત્મા જેવી મહાસુંદર ચૈતન્યધનમૂર્તિ અનંત જ્ઞાનપ્રકાશવાન હોવા છતાં એનામાં કર્મપરમાણુઓ ઘુસી ગયા છે અને એ પરમાણુ પર છે, બહારના છે એને આત્મા બરાબર પરપણે ઓળખતો નથી.

એ કર્મ પરમાણુઓએ આત્મામાં પ્રવેશ કરી એની બરાબરી કરી છે, એની પાસે અનેક નાચો કરાવ્યા છે, એની પાસે નવાં નવાં નાટકો કરાવ્યાં છે, એનો જ્ઞાનશુભ્રાંટી દીધો છે, એને મોહમદિરા પાછને ઘેનમાં નાખી દીધો છે, એને સદ્ગુણના ધામને બદલે કષાયનું પુતળું બનાવી દીધેલ છે, એને વ્યાધિનો પિંડ બનાવી દીધો છે અને એ એને ચારે ગતિમાં રખડાવે છે, એને લુલો, લંગડો, આંધળો, ખોડ-ખાંપણવાળો બનાવે છે, એની પાસે ભીષણ આકૃતિ ધરાવે છે, એને શ્રુતિકટુ સ્વરવાળો કરે છે, એને કાળો કે લાલ બનાવે છે, એને વામનજી-કુખડો બનાવે છે, એને નાગો રખડાવે છે, એને ભૂખ્યો રખાવે છે, એને તરસ્યો રાખી મુંઝવી દે છે, એને પેટ ખાતર વેઠ કરાવે છે, એને ચોર, લખાડ, ઉઠાવગીર, વિશ્વાસઘાતી, ખૂની બનાવે છે, એને રાજા બનાવે છે, અમાત્ય બનાવે છે, પ્રમુખ બનાવે છે,

એનાં ભાષણો પર તાળીઓ પડાવે છે અને એને હાસ્યસ્થાન પણ ઠરાવે છે, એને શોકથી પોક મૂકતો કરે છે, એને સ્ત્રીના શૃંગારમાં ભાનભૂલો બનાવે છે અને એને વિષયનો કીડો બનાવે છે.

દુનિયામાં જે કાંઈ વિરૂપ, સારું કે સાધારણ દેખાય છે તે સર્વ આ પારકા-અંદર ઘુસી ગયેલા અથવા ઘુસવા દીધેલા કર્મપરિણામ મહારાજનો પ્રતાપ છે. જ્ઞાનવાન આત્માની આ બહારના ઘુસી ગયેલા મહારાજએ શી દશા કરી છે ? કેદી જેવી કફેડી દશામાં એને મૂકી દીધો છે. અજ્ઞાણના પરિચય કરવાનું અને તેને અવકાશ આપવાનું આ પરિણામ છે.

આઠ કર્મો, તેની ઉત્તરપ્રકૃતિ ૧૫૮, તેનો સ્વભાવ અને તેમાંની પુણ્ય તથા પાપ પ્રકૃતિઓનું સ્વરૂપ અહીં વિચારવું. એ કર્મોનો ચમત્કાર સમજવો. તેનો આત્મા સાથે અત્યારે તો એવો તાદાત્મ્ય સંબંધ થઈ ગયો છે કે એ જ જાણે તેનો સ્વભાવ હોય એવું લાગે છે. આવા પ્રકારનું આવરણ કરનાર પણ એ જ કર્મમહારાજ છે. એનું સ્વરૂપ સમજી એને બરાબર ઓળખવા જેવા એ રાજ છે. એને સમજી બરાબર ઓળખવાથી સંસારની સર્વ વિડંબનાઓનું મૂળ કારણ હાથમાં આવી જશે. જ્ઞાનવાન આત્માની આ દશા હોય ? પણ કર્મનું જોર અત્યારે તો તેના પોતાના જોર કરતાં વધી ગયું છે. ચારે બાજુએ જુઓ, બહાર જુઓ, ચરિત્રો વાંચો, નોંવેલો (કથાઓ) વાંચો, નાટકો જુઓ, સિનેમા જુઓ-જ્યાં જશે ત્યાં કર્મ-મહારાજની જમાવટ માથે જડેલી જણાશે અને એણે આત્માને એટલો બધો દબાવી દીધેલો જણાશે કે એ છે કે નહિ ? અને હોય તો એની કાંઈ શક્તિ હશે કે નહિ ? તે બાબતમાં પણ

શંકા પડી જાય એવું ઉપલક્ષ્ય નજરે પ્રથમતઃ જરૂર લાગશે. આ અનંત જ્ઞાનના ધણી આત્માની એક કથા થઈ.

(સ્વ ૨.) ચેતન ! કર્મરાજના મુખ્ય સેનાપતિ મોહરાજાએ મૂકેલી મમતાને પરાધીન થઈને તું પારકી પંચાત કેટલી કરે છે તેનો વિચાર કર. તું એમ સમજે છે કે આખા ગામના કજીઆ તારે પતાવવાના છે અને તું ત્યાં દાખલ થઈ જાય છે. કોઈની વાતો, કોઈની ચિંતા, કોઈની નિંદા, કોઈ પર ગુસ્સો એ સર્વ અન્યને માટે જ જાણે તે જાળવી રાખ્યાં છે. તને યુરોપમાં શું થયું તે વિચાર કરવા અને તેની વાતો કરવા સમય મળે છે, તારે રાજા કર્ણની વાતો કરવી છે, સગાં-ઓનાં મેદાં જાળવવાં છે, કોઈ દૂરનું મરી જાય તો એક કલાક પછી લોકોએ જઈ જોઈ રીતે ઓ ઓ કરવું છે, તને લાગે-વળગે નહિ તેવાની વાતોમાં કલાકો કાઢવા છે, તારાં ઘરનાંની ચિંતામાં અરધા થઈ જવું છે, તારે અન્ય કોઈની નોકરી ગઈ તેની વાતો કરવી છે, તારે અમલદારોના ગુણ-દોષ પર વગર આધારે ગપ્પા મારવા છે, તારે વિના કારણે આજે ‘પ્રીયર’ કેટલા આવ્યા તેની વાતો કરવી છે, તારે ફોજદારી કોર્ટમાં અતિ તુચ્છ મનુષ્યોનાં કે ખાસ કરીને નટી જેવી સ્ત્રીઓનાં કેસો ચાલતાં હોય તે સાંભળવા કે વાંચવા છે અને આવી આવી તદ્દન નકામી અથવા તારી નજરે કોઈવાર કામની લાગતી વાતો કરવી છે અને ‘કાજ દુખલે કયું’ કે સારા શહેરકી પ્રીયર’ જેવો વેશ કરવો છે.

મમતાની પરતંત્રતા, સાપેક્ષ દૃષ્ટિનો અભાવ, આદર્શની ગેરહાજરી, વ્યવસ્થિત સંકળનાની ખામી અને અતિ કેદ

(મોહની મસ્તી) ની અસર તળે તારા આવા હાલહવાલ થયા છે, તું વિના કારણ પરની ચિંતા કરે છે, પરની વાતો કરે છે, પર સંબંધી ઘાટો ઘડે છે અને ઘાટ જામે નહિ ત્યારે વિમાસણ કરે છે. નિંદા, કુથળી, આત્મસ્લાધા અને ભોજનાદિની કથામાં તું કેટલો વખત કાઢે છે અને સ્ત્રી સંબંધી વાત નીકળી તો તો ભેઈ લેજો ચમત્કાર. અનંત જ્ઞાનના ધણીની આ દશા હોય ? અને તારા જેવા અનંત ગુણના સાગરને આવી નિર્માલ્ય બાબતોમાં હાથ ઘાલવો ઘટે ? તું આખો દિવસ કેવી કેવી વાતો, ચિંતાઓ અને ઉપાધિઓ કરે છે તેનો વિચાર કર, તેની તુલના કર, તેનો સરવાળો કર. અને તું કેણુ ? અનુપમ ગુણોનો ધણી, જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રમય, સચ્ચિદાનંદ સ્વરૂપ, શાશ્વત સુખનો અધિકારી-તે આવી દશાએ ઉતરી ગયો ! તારામાં અનુપમ ગુણરત્નો છે તેની ચિંતા કર, તેને ઓળખ અને તેને પ્રકટ કરવાનો વિચાર કર, તે મય થઈ જા. તારે આવી કુથળી અને પારકાની કથા કરવાની તે હોય ? તારે તારૂં પોતાનું કરવાનું કયાં ઓછું છે કે પારકી ચિંતાથી હેરાન થાય છે ? દુબળો થાય છે ? અસલ ચિંતામણિ રત્ન કે જેથી ઈચ્છે તેવા પદાર્થો મેળવી શકાતાં, કામઘટ-ઘડો ઇચ્છિત વસ્તુ આપતો અને કલ્પવૃક્ષોની નીચે ઉભા રહેતાં ઉપરથી માગેલી વસ્તુઓ પડતી; એ સર્વને ટપી જાય તેવા ગુણરત્નો તારામાં ભરેલાં છે, તું તે મય છે અને તે પ્રયત્નસાધ્ય છે.

ત્યારે આવા ગુણરત્નોનો વિચાર કરતો નથી અને પારકી વાતો શા માટે કરે છે ? જે મનુષ્યો તારાં નથી, જે રાજકારણ સાથે તારે સંબંધ નથી, જે સંબંધીઓ તારી સાથે આવવાના

નથી તેની ચિંતા કરવી છોડી દઈ, તારો પોતાનો જ વિચાર કર અને તારા ગુણોને ઓળખ. પારકી વાતોમાં તારું કંઈ વળવાનું નથી અને કોઈ અહીં બેસી રહેવાના નથી. થોડો વખત તાળીઓ પડી તો પણ શું અને ન પડી તો પણ શું ? અને તાળી પાડનારા પણ જવાના છે અને તું પણ જવાનો છો. ત્યારે એવી નકામી લપનછપન મૂકી દે અને તારાં ગુણરત્નોની ચિંતા કર. તારે જે ભેદભેદ છે તે તારી પાસે છે, તારામાં છે, તેને શોધી કાઢી પ્રકટ કરવું એટલું જ બાકી છે. ખેદની વાત છે કે ઘરની વસ્તુની કિંમત ન કરતાં તું પરવાતોમાં દોડ્યો જ જાય છે અને અંદર ભેતો નથી, પોતાનાં ગુણોને પીછાનતો નથી અને પીછાનાઈ જાય તો તેનું બરાબર મૂલ્ય કરતો નથી. નકામો ખેદ-મમતાવશ થઈને જે કરે છે તે છોડી દે અને અનુપમ આત્મગુણોની ચિંતા કર.

અન્યની ચિંતા કર તેનો વાંધો નથી, પણ માત્ર દિશા ફેરવવાનો ઉપદેશ છે. અત્યારે તું પરની-બહારની-બહારનાંની ચિંતા પોતાનું માનીને કરે છે તેને બદલે સ્વની-અંદરની-અંદરના ગુણોની ચિંતા કર. પ્રશ્ન એ છે કે એની ચિંતા તું કદાપિ કેમ કરતો નથી ? તું અત્યારે શું કરી રહ્યો છે તે હવે બે. આ તો એક ચિંતવનની વાત થઈ, પણ તારા સર્વ પ્રયત્નો-કાર્યો કંઈ દિશાએ વહે છે, તું શેમાં ભેડાઈ ગયો છે અને કેવો ફસાઈ પડ્યો છે તે બરાબર સમજ. બે ! જરા આગળ વધ.

(ગ ૩.) તેં અત્યારે જે મોટી ધમાલ આદરી છે તે કેના માટે છે ? તારે પોતાને તો સાડાત્રણ હાથ જમીન સૂવા ભેદભેદ અને ખાવા માટે થોડો ખોરાક ભેદભેદ. પાણીની તો કુદરતે વિપુલતા પૂરી પાડેલ છે. ત્યારે આ સર્વ પંચાયત શેની ?

તેં મોટાં કારખાનાં, કારસ્થાનો કે વેપારો માંડ્યા છે તે કોને માટે ? એનાથી ભંડારો કે તિબેરીઓ ભરીશ તે કોના ?

તું ચેરથી, પશુથી, દુશ્મનથી ડર્યા કરે છે તે શેની ખાતર ? જીવવા માટે કે તારા પોતાની ચિંતા માટે ? અગર છોકરા છોકરી માટે ?

તારો આનંદ શેમાં છે ? ઘરનાં મળે ત્યારે આનંદ, ખાવાપીવામાં આનંદ, પૈસા રળ ત્યારે આનંદ ? પણ એ કઈ વસ્તુઓમાં ? સર્વ પારકું, પારકામાં અને પરથી.

તું શોક કરે છે—રડવા બેસે છે તે કોને ? કોઈ સગાં કે મિત્રને ? તે પણ પારકાં જ છે. તારી ઇચ્છા શું મેળવવાની રહે છે ? જે હશે તે સર્વ તારાથી પર, પરને માટે, અપરદ્વારા-પ્રાપ્ય. વળી કોઈ વસ્તુ તને મળી જાય ત્યારે તું રાજી રાજી થઈ જાય છે તે શું છે ? તને નોકરી મળે, ધન મળે, પ્રમાણ-પત્ર મળે, પ્રશંસા મળે એટલે તું કુદવા મંડે છે; પણ એ સર્વ પર છે, તારાથી અલગ છે, અનોખાં છે, બાહ્ય છે.

તારો પોતાનો નિર્મળ સ્વભાવ છે તેના ઉપર પગ મૂકીને તું અનેક વસ્તુઓ ઉપર રાગ ધારણ કરે છે. સાડાં ફરનીચર, સારો ડ્રોઈંગરૂમ, સારાં વસ્ત્ર, સારાં અલંકાર, સાડાં ઘડિયાળ—આ સર્વ પર છે, તારાથી અપર છે—અવર છે.

ભાઈ ! આ સર્વમાં તારાં કાંઈ નથી. તું જેટલાં હવાતીઆં મારે છે, તોફાન કરે છે, દરિયા ડોળે છે અને તારી નાની દુનિયાને માથે લે છે તે સર્વ પારકું છે, પારકા માટે છે, પડી રહેવાનું છે, થોડા વખત માટેનું છે અને મેળવતાં, જાળવતાં તેમજ સંયોગનો વિયોગ થતાં અનેક ઉપાધિ કરાવે એ ઉપરાંત તારી સાથે અતિ અદ્ય-સંબંધવાળું છે અને કર્મપરમાણુજન્ય તેમ જ જાતે પૌદ્ગ-

લિક હોઈ તારા કામનું નથી. જે આત્મિક છે તે પૌદ્ગલિક ન હોય અને જે પૌદ્ગલિક હોય તે પર છે, તારાથી અવર છે અને તારી સાથે કદી મેળ ન ખાય તેવું છે. તારા જેવો પરવસ્તુ-પરભાવ-પારકાની ચીજોમાં-પરવસ્તુમાં રખડે એ તે સારી વાત કહેવાય ? અને જે પરમાણુની એ ચીજો બનેલી છે તે તારાં નથી, જેની ખાતર તું ધમપછાડા કરે છે તે તારાં નથી અને જ્યાં તારાં પૌદ્ગલિક મન અત્યારે મોહ પામે છે તે પણ તારાં નથી. આવી રીતે તું પરવસ્તુ-પરકીય ભાવમાં ફસાઈ ગયો છે. અને તે ઉપર જોયું છે કે જ્યાં પારકો પેઠો ત્યાં સત્યાનાશની પાટી બેઠી, મહા આપત્તિના ગણેશ મંડાયા, ઉતરતા દિવસની ધાત શરૂ થઈ.

(ચ ૪.) વળી આ સંસારમાં તેં કંઈ પીડાઓ સહન નથી કરી ? તું કપાયો છે, દળાયો છે, દળાયો છે, વેરાયો છે, ચીરાયો છે-તારે માથે થવામાં બાકી રહી નથી. નારકીના જીવોનાં દુઃખનું વર્ણન વાંચતાં તો કાળજાં તૂટી જાય તેવું છે. ત્યાંની ઠંડી અને ગરમી એવાં હોય છે કે અહીંના સહરાના રણો તાપ કે હિમાલયની ઠંડી કાંઈ ગણતરીમાં નહિ. મનુષ્યપણામાં વ્યાધિઓ પાર વગરનાં છે અને તિર્યંચોને ખમવો પડતો મુંઝો માર તો અકથ્ય છે.

આવી રીતે તું અનેક વાર છેદાયો, ભેદાયો અને હણાયો તેનું કારણ એક જ : પારકામાં વિલાસ, પરમાં આનંદ.

બહુ નવાઈની વાત તો એ છે કે આટલું તત્ત્વજ્ઞાન તારા જાણવામાં આવ્યા છતાં હજી પણ તને એમાં જ આનંદ આવે છે. સુંદર વિચારમાં મગ્ન હોય ત્યાં દાદરે કોઈના પડવાનો અવાજ સાંભળી અમકી જાય છે પણ એ તો છોકરું નહીં, કોઈ ભિખારી માગવા આવ્યો હતો તેનો પગ લપસ્યો જાણી હાશ કરી બેસે છે ! મારાં-તારાંનો આ કેવો ભાવ ! તને આનંદ ખાવા-

પીવામાં આવે, તને મળ નાટક સિનેમા જોવામાં આવે, તને લહેર નાચપાર્ટીના જલસામાં આવે, તને વૈભવ સ્ત્રીઓની આંખોમાં દેખાય, તને મળ વેપારની વાતોમાં આવે, તને એકાગ્રતા કોલાંડ રચવામાં, કારસ્થાનો કરવામાં, અન્યને છેતરવામાં થાય ત્યારે તને તે શું કહેવું? જે કારણે તું કદર્થના સહેતો આવ્યો છે તે જાણ્યાં છતાં પાછો તેમાં જ રસ પામે છે ત્યારે તેં ધાર્યું છે શું? તને જરા લાજ પણ આવતી નથી? તું પીડા થાય ત્યારે પોક મૂકીને રડવા બેસે છે અને વળી પાછો તેના તરફ જ દોડતો જાય છે ત્યારે આને તારી અઢલ કહેવાય કે તારી હુશિયારી ગણાય કે મૂર્ખાઈ ગણાય?

તને જો લયંકર ચાતનાઓ સહન કરવી ગમતી હોય તો ખુશીથી પરભાવમાં રમણુ કર, પણ લેખક મહાશય તારું મન જાણે છે. તેઓને ખબર છે કે તને કષ્ટ કે કદર્થના જરા પણ ગમતાં નથી. ત્યારે જે કારણે એ પીડા થાય છે તે જાણ્યા છતાં તે જ કારણે ફરી ફરીને સેવી રહ્યો છે ત્યારે તારી ઇચ્છા અને તારા કાર્યને કેટલો વિરોધ છે તેનો તું વિચાર કર. આ પરભાવની ખાળરમત ક્યાં સુધી રમ્યા કરીશ? અને છતાં તેનાં પરિણામ દૂર કરવાની તીવ્ર ઇચ્છા છોડી શકતો નથી. તું યાદ રાખજે કે તારે દરેક નાનાં-મોટાં કાર્યના હિસાબ આપવાના છે. હજી પણ વિચાર અને તારી પરભાવરમણુતાથી શરમા તારા જેવા મુમુક્ષુને આ પરભાવરમણુતા ન શોભે. જો હજી આટલું નાચે છે ત્યાં તારું મન ક્યાં દોડી જાય છે તે તપાસી જોજે અને જરા ઉંડો ઉતરજે. આવું શરમભરેલું-પોતાની જાતને હલકા પાડે તેવું વર્તન કેટલો વખત ચલાવી લઈશ? અજ્ઞાન અને મોહદશાને પરિણામે તારી શરમ ઉડી ગઈ છે,

પણ એ સર્વ પરલાવમાં વિલાસ છે અને તારા જેવા મહત્વાકાંક્ષીને શરમાવનાર છે.

(ક પ.) પારકાને ઘરમાં પેસાડ્યો તે વિનાશ કરે છે. આ ગ્રાણી પારકી ચિંતા કરે છે, એના સર્વ પ્રયાસ ઈચ્છા અને આદર્શો પરકીય છે અને એને જે અનેક પીડા-ઉપાધિ થાય છે તેનું મૂળ પરકીય વિલાસ છે. આ ચાર મુદ્દા સ્પષ્ટ થયા.

હવે બહુ મુદ્દાની વાત છેવટે કહી દે છે. પરલાવમાં રમણ, પરમાં વિલાસ, પરનો ઉપલોગ અને પરમાં વૃદ્ધિ એ તો ખૂબ થઈ, પણ તું કોણ? તારું શું? એ વાત સમજી લે એટલે એ જ્યાં ન હોય તે સર્વ પારકું છે એટલું પૃથક્કરણ થઈ જાય. આખા શાસ્ત્રનો સાર કાઢીને બધી વાતનું રહસ્ય બહુ ટૂંકામાં કહી દે છે કે:—

“જ્ઞાન ૧, દર્શન ૨ અને ચારિત્ર ૩ એ ત્રિરંગી ચિન્હ-વાળી ચેતના વગરની સર્વ વસ્તુઓ પર છે—અન્ય છે.”

જ્યાં આ ત્રિરંગી વાવટો ન હોય ત્યાં ચેતનજી! તું નથી. એ ત્રણ સિવાયની સર્વ ચીજો અન્ય છે. આ વાત તું સમજી લે. જ્ઞાનમાં પણ જેને હરિભદ્રસૂરિ વિષય-પ્રતિલાસ જ્ઞાન અથવા આત્મપરિણતિમત્ જ્ઞાન કહે છે તે નહિ પણ જેને તેઓશ્રી તત્ત્વસંવેદન જ્ઞાન કહે છે એ એનું પ્રથમ ચિહ્ન છે? જેને શ્રી સિદ્ધર્ષિ ગણિએ વિમળાલોક અંજન કહ્યું છે તે.

૧ હારિભદ્રી અષ્ટકમાં આઠમું અષ્ટક જ્ઞાનાષ્ટક છે તેમાં એ ત્રણ પ્રકારના જ્ઞાનની સમજણ આપી છે. આત્મપરિણતિમત્ જ્ઞાન સમક્ત દષ્ટિને હોય છે પણ તેમાં હેયોપાદેય પ્રત્યે પ્રવૃત્તિ નિવૃત્તિ ન હોવાથી તેને પણ સ્વીકાર યોગ્ય ગણ્યું નથી. તત્ત્વસંવેદન જ્ઞાનમાં, હેયોપાદેયની સમજણ સાથે પ્રવૃત્તિ નિવૃત્તિરૂપ ચારિત્ર હોય છે તેથી તે જ્ઞાન જ અનંતર કે પરંપર મોક્ષને આપનાર છે. તત્ત્વપરિણતિમત્ જ્ઞાન પરંપર મોક્ષદાતા થાય તેમ છે.

દર્શનમાં શુદ્ધ માર્ગનો સાચો ખ્યાલ અને તે ધોરણે જે માર્ગ ન પહોંચે તેને છોડી દેવાનો દૃઢ સંકલ્પ.

ચારિત્રમાં વિશિષ્ટ વર્તન, સદ્ગુણોનું ગમે તે ભોગે આસેવન અને ભવચેષ્ટાનો ત્યાગ.

દર્શનને શ્રી સિદ્ધર્ષિએ ‘તત્ત્વત્રીતિકર જળ’ નામ આપ્યું છે અને ચારિત્રને ‘મહાકલ્યાણ (ક્ષીર) ભોજન’ નું નામ આપ્યું છે.

આ ત્રણ ચીજ જ્યાં હોય ત્યાં ચેતન ! તું છે, એ ત્રણ મય તું જ છે. એ સિવાય સર્વ અન્ય છે, પર છે, તારાથી બુદ્ધ છે, પારકું છે, દૂરનું છે. પારકાએ તારા ઘરમાં પેસીને તારા કેવા હાલહવાલ કર્યા છે તે તેં જોયું.

પારકાને સમજી માણસ ઘરવાસ કરાવે નહિ. તેમાં પણ જે ચોર હોય, ભરાડી હોય, ઘર ફાડનાર હોય, દગાબાજ હોય, ઘરઘણીને ઉઘતો વેચનાર હોય તેનો તો કદી વિશ્વાસ થાય જ નહિ. અને તું જાણે છે કે ‘પારકી આશ સદા નિરાશ.’ ઘરનાં મૂલ્યવાન રત્નો છોડી પારકા રોટલા ને બચકા ભરવા જવું એ તો શ્વાનવૃત્તિ કહેવાય. મહામૂલ્યવાન રત્નોના માલિકને એ શોભે નહિ, છાજે નહિ, ઘટે નહિ.

ત્યારે તારું શું છે અને પારકું શું છે તે તારા સમજવામાં આવ્યું. તું ખાલી ભરમાઈ જઈ કેફ કરી મુંઝાઈ ગયો છે, છતાં મહાતિમિરમાં પણ તારી આંખે સાચી વાત દેખાણી છે, સાચી વાત સમજાણી છે, તારાં પોતાનાંની તને પીછાને થઈ છે અને પર તે પર છે તે સમજાણું છે.

હવે તારૂં હિત થાય તેને માટે પ્રયત્ન કર. જે રસ્તે તને પ્રગતિ લાગે તે માર્ગ પકડી લે અને તારા પોતાનાં હોય તેને તારાં કરી લે અને તારી આસપાસ અત્યારે જે ક્યરો જાઓ છે તેને જરાબર દૂર કરી નાખ અને તારી પોતાની ઇષ્ટ સિદ્ધિ જ્યાં તને જણાય ત્યાં તું પ્રયત્ન કર. પસંદગીનો તને અવકાશ છે અને તે માટેનું સાહિત્ય તને સાંપડ્યું છે. ઊઠ, જાગ્રત થા અને સાચે માર્ગે લાગી જા.

અન્યત્વભાવના—

::

ગેયાષ્ટક પરિચય—

૧. ઉપોદ્ઘાત કરી દીધો. વિગતવાર મુદ્દાઓ રજુ કર્યા. હવે ચેતનજી ! તું તારૂં ઘર તપાસ. તારી પાસે માલપુજી કેટલી છે તેનાં સરવૈયાં કાઢ. તું જરાબર સાચા સરવાળા કરજે અને બાદબાકી મૂકવામાં પણ જરાએ પાછો પડીશ નહિ કે સંકોચ કરીશ નહિ. ઘણા પારકી પંચાત કરનારા માટે કહેવાય છે કે ‘પંચાતીઆના છોકરાં ભૂખે મરે.’ તું એવો ડાહ્યો, દોઢ ડાહ્યો થઈશ નહિ. સમજી માણસ પોતાનું ઘર સંભાળી બેસે છે અને એ આખી દુનિયા દિવાની થાય તો સર્વની સાથે સામાનની ફેંકાફેંક કરે છે પણ એની ફેંકાફેંકમાં દક્ષતા હોય છે: બીજા ઘરમાંથી માલ બહાર ફેંકે ત્યારે એ બહારનો સામાન ઘરમાં ફેંકે છે. તારામાં આવું ડહાપણ આવશે ત્યારે તું તારૂં ઘર સાચું કરી શકીશ; તેથી તારૂં ઘર શોધ, એની સંભાળ લે. એના ખૂણા ખાંચરાઓમાંથી પણ ક્યરો કાઢી નાખ અને તારાં પોતાનાં સામાનની યાદી કર. ઘરનો વીમા

ઉતરાવવો હોય ત્યારે જેટલી વિગત તૈયાર કરે છે તેટલી ખારી-કીથી તાડું ઘર જોઈ જશે.

જો ! પ્રથમ તો તપાસ કર કે તાડું શરીર, તારા પૈસા, તારાં છોકરાં, તારાં ઘર, તારાં સગાં અને વિગેરેમાં તારી સ્ત્રી, તારા મિત્રો અને તારા સંબંધીઓ કે જેની ખાતર તું અનેક ઉન્માદ કરી રહ્યો છે તેમાંથી કોણ તાડું છે ? એની કસોટી એક બતાવીએ. જ્યારે તું અહીંથી ઉઘાળા ભરીને મોટા ગામતરે જઈશ, જ્યારે તું મહાપથે પડી જઈશ, જ્યારે તું મહાનિકામાં પડીશ, જ્યારે તું મહાયાત્રાએ નીકળીશ ત્યારે તને કુગતિમાં પડતાં એમાંનાં કોણ રક્ષણ આપશે ? તે વખતે તારા જમે બાળુએ કરેલા સરવાળાની રકમો કે તારી તિજોરીમાં પડેલાં ઘરેણાંઓ કે તારા સ્ત્રી પુત્ર પરિવારમાંથી કોઈ આડો હાથ આપશે ?

અરે ! પરભવની વાત જરા થોડો વખત બાળુએ મૂકીએ તો અહીં પણ એ સ્નેહ સ્વાર્થ સુધીનો જ છે એ વાતમાં શંકા રહે તેમ નથી. ઘરડાં માળાપ તરફ પુત્રો કે પુત્રવધૂઓ કંઈ નજરે જુએ છે તે ઉપર ઉલ્લેખ કરવાની જરૂર ન હોય. સાત-સાત હીકરે ડોસાઓને અકળાઈ જવું પડે છે અને એને જમવાના ‘વારા’ કરવા પડે છે એ અબ્બણી વાત નથી. આ કદાચ આકરી વાત હોય તો નોંધાયલા દાખલાઓનો પણ પાર નથી; પરંતુ એક વાત તો સિદ્ધ છે કે એમાંનાં કોઈ પણ પરભવમાં સાથે આવનાર નથી અને દુર્ગતિમાં પડતાં રક્ષણ કરનાર નથી.

જો ! તેઓ ખાતર તેં ઉભગરા કર્યા, ચિંતાઓ કરી,

આત્મત્યાગ કર્યો, લોગો આખ્યા અને તેની ખાતર રહ્યો, એનો ભાગ વહેંચવા સર્વ આવશે, પણ અંતે તારી મહાયાત્રા નીકળશે ત્યારે તારી સાથે કોઈ આવનાર છે ? તારી કરુણી કેવી છે તે તો તું જાણે છે અને તેને પરિણામે તારી ગતિ કેવી થવી જોઈએ તે તું કદપી શકે તેવી બાબત છે, તો ત્યાં તને કોઈ બચાવી શકશે ? કોઈ તને રક્ષણ આપશે ? આ રીતે તારૂં ઘર તપાસ અને તારી ચીજોનો હિસાબ મુદ્દામ આંકડાસર મૂક. સ્ત્રી, પુત્ર, ભાઈ, દિકરા વિગેરેનો સ્નેહ કેવો છે તે સંબંધે નોંધાયલા દાખલાઓ અંતિમ અવલોકનમાં નોંધવામાં આવશે ત્યારે તને વિચાર થઈ પડશે કે પરભવમાં તો કોઈ રક્ષણ આપે તેમ નથી; પરંતુ આ ભવમાં પણ તેં માની લીધેલા સ્નેહીમાં માત્ર સ્વાર્થ સિવાય બીજું કંઈ નથી તે વાત પણ હવે પછી થશે. અત્યારે લાંબી નજરે જોતાં તારાં કર્મ તારે જ લોગવવાનાં છે અને કોઈ તારી વતી આડું સૂનાર નથી તે તું યાદ રાખજે.

૨. તું કોણ ? તું દેવચંદ ! તારા હાથ, પગ, મોં એમાંનું કોઈ દેવચંદ છે ? ત્યારે તું કોણ ? જે શરીર અત્યારે હાલેચાલે છે, ખાય-પીએ છે તે થોડા વખત માટે છે અને તે તું નથી. જો અમુક પરમાણુઓના સંચયને ‘દેવચંદ’ નામ અપાયું હોય તો જે દિવસે એ ઠંડું પડી જશે તે દિવસે એને જેમ અને તેમ જલ્દી ઠેકાણે પાડવાની-એને બાળી મૂકવાની કે ભૂદાહ કરવાની ત્વરા થશે. એ તું છે ? અત્યારે તું એને પંપાળે છે, ચોળે છે, ચાંપે છે, મર્દન કરે છે, સાબુથી નહવરાવે છે, મૂલ્યવાન મસાલા અને વસાણાં ખવરાવી પુષ્ટ કરે છે તે તારૂં નથી, તારી સાથે આવવાનું નથી, તારા નિરંતર વિશ્વાસમાં રહેવાનું પણ નથી.

ત્યારે તું એ શરીરને તારૂં પોતાનું માનીને આ સર્વ શું કરી રહ્યો છે? એને જરા તાવ આવે તો ડોક્ટરોને ટેલીફોન ઉપર ટેલીફોન કરી મૂકે છે અને જરા શરદી થાય તો ગળે ગરમ રૂમાલ લપેટે છે અને જરા હાથ-પગ દુઃખે ત્યાં પછાડા મારવા મંડી જાય છે! આ સર્વ હકીકત ઉચિત થાય છે કે કેમ? તે તું વિચાર.

સર્વથી વધારે નજીક તારૂં શરીર છે. એને તો તું જરૂર તારૂં પોતાનું માને છે, પણ એને પોતાનું માનવાની ભૂલ કરીને તું નકામો હેરાન થાય છે. જો! જ્યારે તારામાં માંદગી આવશે, તારા સાંધાઓ તૂટવા માંડશે ત્યારે એ તને છોડી જશે. આવા શરીરનો વિશ્વાસ કેટલો કરવાનો હોય? એને પોતાનું માનવાની ભૂલ તો ભારે જખરી સ્ખલના ગણાય. તારી આખી માન્યતા કેટલી ખોટી છે તે તને આ ઉપરથી જણાશે. તારૂં શરીર જ તારૂં નથી, પછી આગળ તે કેટલી વાત કરવાની હોય? પહેલે કોણીએ જ માખી આવે છે ત્યાં વાત ક્યાં સુધી જશે તે તું સમજી જા.

આનું નામ પરભાવરમણતા, પરને પોતાના માનવાની ભૂલ અને એને પરિણામે ઉભું કરેલું કલ્પનાજાળનું તોફાન. અન્યત્વ ભાવના ક્યાંથી શરૂ થાય છે તે અત્ર બરાબર વિચારવું.

૩. હવે જરા આગળ ચાલો. ઘર વસાવ્યાં, સુંદર ફરનીયર લીધું, ઠામ-વાસણ વસાવ્યાં, બસો-પાંચ સો માણસને જમાડવા જેટલાં તપેલાંઓ લીધા, ફ્રેંચપોલીસ કરાવ્યા, પલંગો મંડાવ્યા, મચ્છરદાનીઓ ચઢાવી, ઈલેક્ટ્રીક ફ્રીટીંગ્ઝ કરાવ્યાં, બાથરૂમોમાં ટાઇલ્સ જડાવ્યાં, કંઈક કંઈક સગવડો કરી. કપડાં કરાવ્યાં, કપાટો ભર્યા, નાની નાની સગવડો ગોઠવી, થોડો વખત ઝૂકવા

માટે ઝડપા કર્યા, નાની-મોટી લાઇબ્રેરી કરી, બેસવા માટે સગવડો કરી, ખાવાપીવા માટે સામાન વસાવ્યો, સ્ટોરરૂમ અલગ કર્યો, દાણા ભરવાનાં ઠામે! વસાવ્યાં.

ઉપરાંત વ્યાપાર, પૈસા, વ્યાપારની ચીજો, નાણાની કોથળીઓ, તિબેરી વિગેરે અનેક ચીજો વસાવી; પણ એ સર્વ મૂકીને અંતે ચાલ્યા જવું પડશે. ‘જે જહાંની તે તહાં રહી રે, કોઈ ન આવી સાથ તો.’ જે જ્યાં હતું તે ત્યાં રહી ગયું. આ સર્વ પરભાવની રમણતા, પરને પોતાનાં માનવાની ભૂલોનાં પ્રાયશ્ચિત્ત, અવિશ્વાસ્ય ઉપર વિશ્વાસ કરવાનાં દારૂણ પરિણામ.

કોઈના દીકરા થયા, કોઈના લાઈ થયા, કોઈના પિતા કહેવાયા, કોઈના ભત્રીજા થયા, કોઈના ભાયાત થયા, કોઈના જ્ઞાતિજન થયા અને અંતે એ આખા કુટુંબને છોડી ‘છેડો છોડી રે ચાલ્યા એકલા, હાર્યો જેમ ભુગારી રે’ એવી વાત થશે. જે પોતાનાં નથી, જેમાં સ્વ જેવું કાંઈ નથી, તેને પોતાનાં માન્યાં, તેને ઘરનાં ગણ્યાં એનાં એ સર્વ વિપાક છે.

એનો સાર એ છે કે એવી રીતે એકઠો કરેલો પરિગ્રહ કે કુટુંબ કોઈ પછવાડે આવતાં નથી. એ તો જ્યાં હોય ત્યાં પડ્યા જ રહે છે. કોઈ પણ પ્રકારનું અનુસરણ એનું થતું નથી એ આપણે અહીં પણ જોઈએ છીએ. જેઓ મોટી મિલકત મૂકી જાય છે તેને પણ ચાર કે એક જ નાળીએર બંધાવે છે અને એનું આખું કુટુંબ અહીં જ રહી જાય છે. તું એવી જ રીતે પછવાડે અનેક કુટુંબને રહાવીને અહીં આવ્યો છે. આ સર્વ જાળ છે, રમત છે, વિલાસ છે. આવી અતિ

ધૃણુસ્પદ રમતનો તું એક ખ્યાદુ થઈ પડ્યો છે. ઘર માંડે છે, છોડે છે અને વચ્ચે ઉડી જા ત્યારે બાજીમાંથી નીકળી જાય છે. આ તે તારી દશા હોય ? તું કેના જેવી રમત રમી રહ્યો છે ? અને કેવો પરભાવમાં રમી રહ્યો છે તેનો વિચાર કર.

આવી રીતે શરીર પણ પર છે, ધનમાલ-ખજાના પણ પર છે અને કુટુંબના સર્વ માણસો પર છે એટલી હદ સુધી આપણે આવ્યા. એમાં જે રમણતા તે પરભાવરમણતા કહેવાય. એ એક વાર સાચી સમજ્યા એટલે બેડો પાર છે !

૪. આ ઉપર કહેલી વાત બરાબર સમજી જઈને તું પારકાના પરિચયરૂપ પરિણામને છોડી દે. પરિણામ એટલે પરિણુતિ અથવા છેવટ. અત્યારે તારૂં સર્વ લક્ષ્યબિન્દુ પર ઉપર છે. તું વિચાર કરે છે ધનના, તું વાત કરે છે નોકરી કે વ્યાપારની, તું ચર્ચા કરે છે રાજ્યની, તું ઘાટ ઘડે છે દુનિયામાં યશ મેળવવાના, તું વાંચે છે, વિચારે છે, બોલે છે સર્વ પરને માટે, પરમાં તારા શરીરનો પણ સમાવેશ થઈ જાય છે તે વાત આ ભાવનામાં ખૂબ યાદ રાખજે. તને મોહ મદારીએ દારૂ પાઈને એવો મસ્ત બનાવી દીધો છે કે તારૂં આખું ધકઢ્યાન પરમાં છે, પર માટે છે, પર પરત્વે છે.

આવી રીતે પર-પરિચયની પરિણુતિમાં અથવા પર-પરિચયના પરિણામોમાં તું આખો વખત રમ્યા કરે છે અને એ પર-પરિચયનો મૂળ હેતુ મમતામાં તેમજ પરિતાપમાં છે. તને પર ઉપર એવી તો મમતા લાગી છે કે તું તારાં કુટુંબ, તારા વ્યાપાર અને તારા ઘરબારને તારા માનીને, એટલી નાની તારી દુનિયાને આખી દુનિયા ગણી તું બંધાયા કરે છે અને

એ જાળને ઉકેલવા જતાં નવ જગ્યાએથી જરા છૂટે છે ત્યાં તેર જગ્યાએ બંધાય છે. આ આખો પરનો પરિચય મમતા-માંથી ઉભો થાય છે અને એ અંદરનો સંતાપ છે. જેમ તાવ આવે ત્યારે માણસને શુદ્ધિ ઓછી થાય છે તેમ મમતા માયાથી તને અંદર તાવ આવ્યો છે અને એ સંતાપમાં પર-પરિચયનું નિદાન છે. મમતા અને અંતર-તાપ એ નિદાન છે.

વૈદ્ય દવા કરે ત્યારે પ્રથમ વ્યાધિનું નિદાન કરે છે. નિદાન એટલે વ્યાધિના મૂળની શોધ. પછી દવા કરે તેને ચિકિત્સા કહે છે. મમતા અને પરિતાપ એ આત્માને વળગેલા વ્યાધિ છે અને એનું નિદાન થાય છે ત્યારે સમજાય છે કે એનું પરિણામ પરિચયમાં જ આવે છે. વ્યાધિના ચિહ્નો (Symptoms) માં પરિચય છે. એનું નિદાન કરતાં એનો મૂળ હેતુ જાણ્યો. એ નિદાન મમતા અને પરિતાપ છે.

આ પરપરિચયને તું છોડી દે. તારી સર્વ ઉપાધિઓ આ પરપરિચયથી થઈ છે અને તેનું મૂળ મમતા અને પરિતાપ છે. એને તું છોડી દે. તારે તારાપણું પ્રકટ કરવું હોય તો આ કચરાનો ત્યાગ કર. વ્યાધિની દવા કરવી હોય તો કરી તો જરૂર પાળવી પડશે અને એ કરીમાં પરપરિચયનો ત્યાગ પ્રથમ સ્થાને આવે છે અને એક બીજી વાત પણ એ કરી (Diet) માં આવે છે તે પણ સમજી લે.

એ કરવાનું કહે છે. તજવાનું શું તે ઉપર કહ્યું. પરંતુ વૈદ્ય અમુક ચીજો ન ખાવાનું કહે તેની સાથે અમુક ખાવું એમ પણ કહે છે. તે પ્રમાણે અનુભવરસના સુખને ભજ. અનુભવ એટલે આત્મસ્વરૂપ-રમણતા. જરા શાંતિ મેળવીને અનુભવરસનો આસ્વાદ કરી લે.

એ નિઃસંગતાથી નિર્મળ થાય છે. નિઃસંગતા એટલે પરવસ્તુના સંસર્ગથી રહિત દશા. જ્યારે પરભાવદશાથી રહિત દશા એ અનુભવને નિર્મળ કરે છે ત્યારે તે બહુ મનોહર થાય છે, ખૂબ હૃદયંગમ થાય છે. આવા અનુભવસુખના રસને સેવવો, વ્યાધિ દૂર કરવા માટે પરપરિચયની પરિણતિ છોડવી અને ઉક્ત સ્વરૂપ-વાળો અનુભવરસ પીવો, આ ચિકિત્સા બતાવી.

અનુભવ એ મહાવસ્તુ છે. અનુભવ એટલે આત્મસ્વરૂપનું પ્રત્યક્ષીકરણ. આત્મસ્વરૂપમાં રમણતા થાય, આત્માનો વિચાર કરાય, આત્મજ્યોતિ જગાવાય, આત્માનું અસંખ્ય પ્રદેશત્વ સમજાય, એનું અમરત્વ જણાય, એનું નિરંજન-નિરાકારત્વ ગ્રાહ્યમાં આવે એ સર્વનું સંક્ષિપ્ત નામ અનુભવ છે. આ અનુભવને આનંદધનનું ખૂબ ગાયો છે, ચિદાનંદનું એને ખબ બહલાવ્યો છે, યોગીઓ એની સાથે રમ્યા છે અને એને પ્રકટ કરવા માટે અનેકે જંગલ સેવ્યા છે, અનેકે આતાપનાઓ લીધી છે, અનેકે અનશન કર્યા છે અને અનેકે એવા દિવ્ય પાન પીધાં છે. એ વસ્તુ સમજાવી શકાય તેવી નથી. આનંદધનનું કહે છે કે ‘આત્મ અનુભવરસિક કો, અજબ સુ-યો વિરતંત’ આવો અનુભવ છે. એક વખત આ અનુભવ કરવા વિચાર થાય તો તદ્દન જુદા જ પ્રકારની સ્થિતિ થઈ જાય છે. ‘યુ’ જાણે જગ બહાવરો, તું જાણે જગ અંધ’ દુનિયા એવા માણસને બાવરો-ગાંડો કહે છે અને એ દુનિયાને આંધળી જાણે છે. જ્યાં માર્ગો જ ફરી જાય ત્યાં પછી એકવાકચતા ક્યાં થાય ? મેળ ક્યાં મળે ? દુનિયા ગાંડો કહે-ભંગડભૂત કહે તેના ઉપર યોગીનું લક્ષ્ય જ હોતું નથી. એને દુનિયાની પરવા હોતી નથી. એ દુનિયાને પરભાવમાં લેખે છે, છતાં એને કંઈ જા ખૂબ હોય છે,

તે આપણે આગળ જોશું. અત્ર કંઈશુની વાત અપ્રસ્તુત છે. આત્મરમણતાના અનુભવની પરભાવત્યાગ એ બીજી બાજુ છે.

એ અનુભવરસ ખૂબ મળતો છે. એમાં રસ પડે ત્યારપછી દુનિયાદારી ચાલી જાય છે, એના આનંદનાં વિષયો, સ્થાનો, પ્રવાહો સર્વ અલગ થઈ જાય છે અને એની જમાવટ તદ્દન જુદા જ પ્રકારની બની જાય છે. નિઃસંગપણથી જ્યારે એ અનુભવજ્ઞાન નિર્મળ થાય ત્યારે એની ખરી મોજ આવે છે અને ત્યારે એ ખરો અભિરામ-મનોહર રસ થાય છે. એ રસનો જેને સાથો પ્રેમ લાગે તે પ્રાણી અંદર જ રમણુ કરે છે. એના વિલાસમાં વિકાર હોતો નથી, એના આનંદમાં આત્મસાક્ષાત્કાર હોય છે અને એના મહોદયમાં પવિત્ર શુદ્ધ શાંત વાતાવરણ હોય છે. કોઈ ખરા નિઃસંગ મહાત્માનો પરિચય થાય છે ત્યારે એના વાતાવરણમાં રહેલ શાંતિનો સાક્ષાત્કાર થાય છે. આવા અનુભવરસને તું ભજ, એને પ્રત્યક્ષ કર, તારા આત્મામાં નિમજ્જન કર, તે મય થઈ જા, તેને માટે જ વિચાર કર.

સાચા અનુભવજ્ઞાનમાં પરભાવત્યાગ સહજ છે એ કહેવાની લાગ્યે જ જરૂર હોય. વ્યાધિનું નિદાન અને ચિકિત્સા અત્ર રજુ કરી. હવે એક-બે પ્રાસ્તાવિક વાત કહી, છેવટે સત્યમાર્ગનું પ્રકાશન બતાવી, આ લઘ્ય ભાવનાનો વ્યવહાર આકાર બતાવશે.

૫. રેલવેમાં બેઠા, બે-ચાર અબાણુયા માણસો મળ્યા, વાતો કરી, સાથે બાધું; પણ પછી એ ઓળખાણુ લાંબો વખત ટકતી નથી. મુસાફરીના અનુભવવાળાને આ નવું નથી. ઘણા રસથી વાતો કરે; પણ પોતાનું સ્ટેશન આવે એટલે સૌ પોત-

પોતાને રસ્તે પડે છે. રસ્તે મળનાર દરેકની સાથે કાંઈ સહ-ચાર થતો નથી અને તેનામાં કાંઈ પ્રતિબંધ પણ થતો નથી. પંથે મળ્યા, વાતો થઈ અને માર્ગ જુદા પડ્યા એટલે સૌ પોતપોતાને રસ્તે પડી જાય છે.

એવી રીતે મુસાફરખાના જેવા ઘરમાં આપણે સગાંસંબંધી એકઠા થયા. જેને તેડું આવે તે રસ્તે પડી જાય છે અને એના કર્મ એને જ્યાં લઈ જાય ત્યાં એ જાય છે. એમાં મમતા શી કરવી? એમાં રડવું કેને? અને રડનારા પણ ક્યાં બેસી રહેનાર છે? અત્યારે જે બંધન માનીને મુસાફરો સાથે પ્રતિબંધ કરવામાં આવે છે અને તેના ઉપર રાગ કે આકર્ષણ થાય છે તે મોહજન્ય છે, મમતામય છે અને સ્વાર્થજન્ય છે. ઘરડાં માણસ જાય ત્યારે તેનામાં સ્વાર્થ ઓછો હોવાથી કોઈ રડતું નથી. ત્યારે આમાં સ્વાર્થ સિવાય બીજું કાંઈ નથી.

મુસાફરખાના-ધર્મશાળામાંથી બે વટેમાર્ગ સાથે ઘણી ગમત કરી હોય પણ જ્યારે એ પંથે પડે ત્યારે કોઈ રડવા બેસતું નથી. ‘આવજો, આવજો’ કરે છે. એ મિસાલે કુટુંબનો પરિચય સમજવો. એ સર્વ પોતપોતાનાં કર્મને વશ છે અને એમાં કાંઈ બંધન કરવા યોગ્ય તત્ત્વ નથી. એ સર્વ પરભાવ છે, બાહ્ય ભાવ છે, સર્વથા ત્યાજ્ય છે.

૬. એક બીજો દાખલો વિચારવા યોગ્ય છે. પરસ્પરનો જ્યાં પૂરો પ્રેમ હોય ત્યાં પરસ્પરનો ઉન્માદ સમજી શકાય તેમ છે. એકને જરા પણ ઊર્મિ ન હોય અને બીજો પ્રેમ પાછળ પ્રાણ આપતો હોય ત્યારે શી દશા થાય છે તે વિચારો-કદપો. પ્રેમનો જ્યારે જવાબ મળતો નથી ત્યારે એકતરફી પ્રેમ કરનારને માત્ર

સંતાપ જ થાય છે. પતંગીઆ પેઠે પ્રણયની જવાબામાં ભસ્મ થનારના દાખલા પણ થોડા નથી. આ વાત પર વિવેચનની કે ચિત્રની જરૂર લાગ્યે જ હોય.

હવે તને ઘર, ઘરેણું, માલ, વ્યાપારની ચીજો, ચોપડા વિગેરે પર પ્રેમ થાય છે પણ તે એકતરફી છે, તારા પૂરતો જ છે અને સામેના જવાબ વગરનો છે. એ લક્ષ્મી કે એ પરમાણુના થપ્પા તે કોઈના કોઈ દિવસ થયા છે કે તે તારાં થાય ? લક્ષ્મી તો વેશ્યા જેવી છે. આજે તારે ત્યાં બેઠી હોય, કાલે બીજાનું ઘર માંડે. આ સર્વ બાબતો દુનિયામાં દરરોજ બેઠેલો છીએ. અને ઘરનાં ઘર એ શું ? કોનું ઘર ? અને કોના ઘરનું ઘર ? આ સર્વ ફાંફાં છે અને એ જ રીતે શરીર પણ પુદ્ગળનો સમૂહ છે અને તેના ઉપરનો પ્રેમ પણ એકતરફી છે. એની સાથે મમતા કરવી એ નિઃપ્રણયી ઉપર પ્રેમ કરવા બરાબર છે, તદ્દન એકતરફી છે અને ખાલી સંતાપ કરનાર છે. આ બાબતમાં જરા પણ શંકા હોય તો એ સર્વ બહારની વસ્તુઓ અને ખૂદ શરીર વારંવાર કેટલી તસ્દી આપે છે અને એ તમામ અનેક વાર કેવાં વાંકાં થઈ બેસે છે તેનો ખ્યાલ કરી લે.

જે પ્રણય વગરના હોય, સામે જવાબ મળતો ન હોય ત્યાં વળગતાં જવું એ ડહાપણવાળા પ્રાણીનું કાર્ય ન જ ગણાય. એથી મનનો ઉકળાટ, નકામી ચિંતા અને અંદરનો કલેશ જ થાય છે અને પરિણામે હાથમાં કાંઈ આવતું નથી. સર્વ પૌદ્ગલિક વસ્તુ જેમાં તારા શરીરનો પણ સમાવેશ થાય છે તેના ઉપરનો તારો સ્નેહ આ પ્રકારનો છે. હવે તને યોગ્ય લાગે તો તે કર અને નકામો સંતાપ વહોરી લે.

દુનિયાદારીમાં કહેવાય છે કે ‘જર જમીન ને જોડ, એ કળ્યાના છોડ’ કળ્યો એટલે સંતાપ અને એ જર (લક્ષ્મી), એ જમીન (ખેતર, ઘરખાર) અને એ જોડ એટલે સ્ત્રી અને સર્વ કુટુંબ એ સર્વ પર છે, તારાથી અવર છે અને મહાસંતાપ કરાવનાર છે અને પ્રેમનો પ્રતિધ્વનિ કરનાર નથી એ તું સમજ લેજે.

આ બન્ને શ્લોકના વ્યવહાર દાખલાઓ ખાસ વિચારણીય છે અને પરભાવને ખરાખર સમજાવે તેવા અને તને ખાસ લાગુ પડનારા છે.

૭. તેટલા માટે કર્તા સર્વ વાતને ટૂંકામાં કહી દે છે કે ભાઈ! અત્યારે ઉભા કરેલા સંયોગોને તું તજ દે, તેં અગાઉ જોયું છે કે સંજોગરૂપ મૂળથી જ આ પ્રાણીએ દુઃખની પરંપરા પ્રાપ્ત કરી છે. જે સંબંધોની ખાતર તું સર્વ હારી બેસે છે અને જેની ખાતર તું તારો પોતાનો વિચાર પણ કરતો નથી એ સર્વ સંયોગોને તજ દે. એ સંબંધો પર છે, પરની સાથેના છે અને વળી તેનો વિયોગ નિશ્ચિત છે. જે વસ્તુ સાથેનો વિયોગ જરૂર થવાનો હોય તેની ખાતર પડી મરવું ઘટે નહિ, શોભે નહિ, વાસ્તવિક ગણાય નહિ. સંચારાપોરસિમાં કહ્યું છે કે સંજોગમૂલા જીવેણ, પત્તા દુઃસ્વપરમ્પરા । તમ્હા સંજોગ-સંબંધ, સવ્વં તિવિહેણ વોસિરિયં એની આગળની બે ગાથા આપણે એકત્વભાવનામાં વિચારી હતી. (બુઓ પૃ. ૨૫૭) ‘આ પ્રાણીએ સંયોગને કારણે અનેક દુઃખની પરંપરા પ્રાપ્ત કરી છે. તેટલા માટે સર્વ સંયોગ-સંબંધને મન-વચન-કાયાથી વોસિરાવું છું-તેની સાથેનો સંબંધ અત્ર પૂરો કરું છું.’ આ ખરી આંતર-આત્મદશા છે.

સંયોગ શબ્દ જ વિયોગને સૂચવે છે. એ અકુદરતી છે, ઉભો કરેલ છે અને જે સ્વાભાવિક ન હોઈ ઉભું કરેલું હોય તેનો વિયોગ કોઈ કાળે તો જરૂર થાય જ. અને થાય ત્યારે મુંઝવે; માટે તારે હાથે સ્વેચ્છાથી જ તેનો ત્યાગ કરી દે. સ્વયં ત્યક્તા હોતે શમસુખમનન્તં વિદધતે એનો સ્વયં-જાતે ત્યાગ કર્યો હોય તો ખૂબ આનંદ-શાંતિ આપે છે. અંતે છોક-વાનાં જ છે, ન ગમે તો પણ આખરે છૂટી જવાનાં છે ત્યારે શા માટે એના ત્યાગનો આનંદ મહાણતો નથી ? શમરસની મજા મહાણી લે. સંયોગ-સંબંધને સ્વયં ત્યજવાની આ પ્રથમ વાત કરી.

એક બીજી વાત. ચેતન ! તું એકાગ્રતા કર. અત્યારે અનેક કાર્ય કરવાને કારણે તારી શક્તિઓ વેડફાય છે અને તું એક બાબત ઉપર શાંતિથી વિચાર પણ એકધારે કરી શકતો નથી. ચપળ ચિત્ત જ્યાં ત્યાં રખડે છે અને વાત એવી વિચિત્ર બને છે કે તારામાં કોઈ પ્રકારની શાંતિ આવતી નથી. પછી અહીંથી રળું કે અહીંથી લઈ લઉં કે આને ત્યાં જઉં કે પછે ભાષણ કરું-એવા એવા વિચારો થાય છે, પણ એક બાબતમાં ચિત્ત લાગતું નથી અને એકવિષયના ગુણ-દોષ પર કદી પૂરતો વિચાર થતો નથી અને એના લાલાલાલ કદી તપાસાતા નથી. એકાગ્રતાને અભાવે પ્રાણી જ્યાં ત્યાં અવ્યવસ્થિતપણે ભટક્યા કરે છે; પણ જ્યારે એકાગ્રતા થાય છે ત્યારે મનમાં શાંતિ અને સ્થિરતા થાય છે. એમાં પણ એ એકાગ્રતા જ્યારે નિર્મળ હોય ત્યારે ઓર આનંદ આવે છે.

જ્યારે લોકેષણા જાય, જ્યારે કીર્તિની ચાહના ન હોય, જ્યારે ફરજનો સ્પષ્ટ ખ્યાલ હોય અને જ્યારે આત્મપ્રગતિ

કરવાનું સ્પષ્ટ ધ્યેય હોય ત્યારે જે એકાગ્રતા થાય છે તે નિર્મળ-
દોષ વગરની કહેવાય છે. આ એકાગ્રતા ધ્યાનનો વિષય છે અને
તે ભાવનાને પરિણામે પ્રાપ્ત છે, પણ અહીં તેને પ્રાપ્ત કરવાની
ભલામણ કરવાનો હેતુ એ છે કે જ્યાંસુધી પ્રાણી ચિત્તની
સ્થિરતા કરી વસ્તુસ્વરૂપ અને તેનો સંબંધ વિચારતો નથી
ત્યાંસુધી એ અન્યત્વભાવ ખરાબર જમાવી શકતો નથી અથવા
જાણેલ વાત તુરત ખસી જાય છે. એટલા માટે નિર્મળ અવધાન
કરી, વસ્તુને ઝોળખવાની અને તેનો આત્મા સાથેનો સંબંધ
વિચારવાની ખૂબ જરૂર છે અને તેને પરિણામે પ્રગતિ ચોક્કસ છે.

આ બંને હકીકત ન બને તો યાદ રાખજે કે સખ્ત
ગ્રીષ્મકાળમાં તું ફાળ મારીને ગમે તેટલું મૃગતૃષ્ણાનું પાણી
પ્રાપ્ત કરવા પ્રયત્ન કરીશ તો પણ તને કદી તૃપ્તિ થવાની
નથી. ઝાંઝવામાં પાણી છે જ નહિ, છતાં દોડાદોડી કરી તું
કોઈ જગ્યાએથી જરા જળ મળ્યું છે એમ માનીશ તો પણ
તારી તરસ છીપશે નહિ અને તારી દોડાદોડી તો જરૂર
ઉભી જ રહેશે. તું આમ ને આમ ક્યાં સુધી દોડ્યા કરીશ ?
તને હજી દોડાદોડીનો થાક લાગ્યો નથી ? એ મૃગ-
તૃષ્ણા કેવી છે તેનું વર્ણન કરવું પડે તેમ નથી. હરણીઆ
એની શોધમાં હેરાન હેરાન થઈ દોટ મૂક્યા જ કરે છે. તારી
ધનાદિ માટેની દોડાદોડી એવા જ પ્રકારની છે. ધન ગમે
તેટલું મળશે તો પણ સંતોષ થશે નહિ અને નહિ મળે તો
વિષાદનો પાર રહેશે નહિ; માટે એને પ્રેરનાર સંયોગ-સંબં-
ધને તજી દે અને નિર્મળ એકાગ્રતા કર. આ ભાવનાનું આ
અતિ વિશિષ્ટ પરિણામ છે. ખૂબ વિચાર કરીને એને વ્યવહાર
આકાર આપજે અને પરભાવરમણતા છોડી દેવા યત્ન કરજે.

૮. છેવટે ભલામણ કરે છે કે જેને કોઈ જાતનો આશરો ન હોય તેને ટેકો આપનાર, નિરાશ્રિતના આશ્રિત, અનાથના બેલી શ્રી તીર્થંકરદેવને આશરો જા. તેં શરૂઆતમાં જ જોયું છે કે શરીર, ધન, પુત્રો, ઘર કે સ્વજનમાંથી કોઈ તને દુર્ગતિમાં પડતાં રક્ષણ આપી શકે તેમ નથી. આવી રીતે ચારે તરફ ઘેર ઘનઘટા છવાઈ હોય છે ત્યારે પણ તને તીર્થંકર મહારાજ સહાય કરનાર છે એટલે એક જ તારે આશરો છે; કારણ કે એ તીર્થંકર દેવ સાચા ધર્મની પ્રાપ્તિ કરી આપીને તને સદ્ગતિએ જવા યોગ્ય સર્વ રસ્તા બતાવે છે, અને તું વધારે પ્રયત્ન કર તો તને સર્વ ઉપાધિથી સર્વથા મુક્તિ મેળવી આપી તારો આ ચક્રબ્રમણનો છેડો લાવી આપે તેમ છે. એવો એ સુંદર આશ્રય છે, કાળાં વાદળાંમાં રૂપેરી દોરી છે અને તને અખંડ શાંતિનું સ્થાન છે. મતલબ તું એ તીર્થંકર મહારાજે બતાવેલા ધર્મનો આશ્રય કર અને તે દ્વારા તારી પ્રગતિ સાધ. એનો હેતુ એ છે કે મોક્ષગતિએ જવાનો એ સહેલો ઉપાય છે, એ અનાયાસે સિદ્ધ છે અને પરિણામ ચોક્કસ નીપજાવનાર છે.

તું શાંતસુધારસનું ખૂબ પાન કર. એનાથી તારું આખું શરીર ભરી દે અને એ મય થઈ જા. એ અમૃતપાનમાં ત્રણ ગુણો છે:—

(૧) એ વ્યાધિને શમાવનાર છે. અમૃત હોય છે ત્યાં વ્યાધિનો સહભાવ ન જ હોય. એ સર્વ વ્યાધિને હરનાર એક દવા છે. મવરોગાર્ત્તજંતૂનામગદંકારદર્શનઃ ભવરોગથી પીડાયલા પ્રાણીને અંગે એ વૈદ્યનું કામ કરે છે. શાંતરસ ભવવ્યાધિને શમાવી દે છે. અગદંકાર એટલે વૈદ્ય તીર્થંકર પરમાત્મા છે.

(૨) વમન-વાંતિ (ઉલટી) ને દૂર કરનાર છે. આ પ્રાણીને

અંતર વિકારો થયા જ કરે છે પણ શાંતસુધાનું પાન કરે તો એવા વિકારો દૂર થઈ જાય છે, એ સ્વપરને ઓળખે છે અને એના વિકારો શમી જાય છે.

(૩) વળી એ રસ વિનાશ રહિત છે. અપાય એટલે પીડા કે વિનાશ એ જ્યાં ન હોય ત્યાં ભારે મળ આવે છે. માથે વિનાશનો ભય લટકતો હોય ત્યાં સુધી કામ કરવામાં મળ આવતી નથી. શાંતરસ અને વિનાશને ઉત્તરધ્રુવ અને દક્ષિણધ્રુવ જેવો સંબંધ છે.

આવો શાંત અમૃતરસ જે સર્વ વ્યાધિને શમાવનાર છે, વાંતિને દૂર કરનાર છે અને વિનાશ રહિત છે તેને પી.

આ ગાથામાં શિવગતિનો સરળ ઉપાય બતાવ્યો અને શાંતવાહિતામાં સ્નાન કરવાની ભલામણ કરી. આ રીતે પાંચમી અન્યત્વ ભાવના લેખકશ્રીએ પૂરી કરી. વિનય નામનું રટણ આપણે પણ પ્રત્યેક ગાથાને અંતે અષ્ટકમાં કર્યું.

* * *
એ રીતે અન્યત્વ ભાવનાની હકીકત રજૂ કરી. અન્યત્વ ભાવનામાં બહાર જોવાનું છે અને બહારનો-પરનો સંબંધ આત્મા સાથે કેવો છે તેનો બરાબર ખ્યાલ કરવાનો છે. જંગ (Jung) નામના તત્ત્વજ્ઞાનીએ મનુષ્ય જાતિના બે વિભાગ પાડ્યા છે. એકને તે Introvert કહે છે, બીજાને તે Extravert કહે છે. એક્સટ્રોવર્ટ (બાહ્યદષ્ટિ) નું માનસિક બંધારણ બાહ્ય વસ્તુ તરફ હોય છે અને તે તેનું સર્વ ધ્યાન અને લાગણી રોકે છે. ઇન્ટ્રોવર્ટ (આંતરદષ્ટિ) પોતાની અંદર જુએ છે, દુનિયામાંથી એ લગભગ દૂર જાય છે અને તે દુનિયાને પોતાની વિરોધી ગણે છે.

‘ આંતરસ્પર્શી ’ વસ્તુઓ કરતાં પોતાના વિચાર, કલ્પના અને લાગણીને વધારે પ્રાધાન્ય આપે છે જ્યારે બાહ્યદર્શી વસ્તુઓ ઉપર ધ્યાન આપે છે. જ્યાં જ્યાં ધર્મનું પ્રાધાન્ય હોય છે ત્યાં બહુધા આંતરસ્પર્શી તત્ત્વજ્ઞાનીઓની વિપુલતા હોય છે. જ્યાં સ્થૂળવાદ-લૌતિકવાદ (Materialism) પર વધારે ભાર હોય છે ત્યાં બાહ્યદર્શી તત્ત્વજ્ઞાનીનું સામ્રાજ્ય હોય છે.

હિંદના લગભગ સર્વ તત્ત્વજ્ઞાનીઓ આંતરદર્શીની કોટિમાં આવે, છતાં ચોથી અને પાંચમી ભાવનાને અંગે જોવામાં આવ્યું હશે કે આંતરદર્શી તત્ત્વજ્ઞાનીઓએ આત્મનિરીક્ષણ ચોથી ભાવનામાં કર્યું છે તો પાંચમીમાં પદાર્થનો અંતર આત્મભાવ સાથેનો સંબંધ કદી વિસરી ગયા નથી.

મારા મતે સ્યાદ્રાહપ્રરૂપક જૈન તત્ત્વજ્ઞાનીઓ આંતરદર્શી અને બાહ્યસ્પર્શી બરાબર રહી શકે છે. સાથે એ પણ કહેવું જોઈએ કે ઢાલની બન્ને બાજુ તેઓ રજુ કરવામાં સફળ થયા છે છતાં તેઓમાં વિપુલતા તો આંતરદર્શીત્વની જ છે અને આત્માની હયાતી સ્વીકારનાર આ સિવાય બીજો તત્ત્વવિચારણાનો માર્ગ લઈ શકે એ અશક્ય છે. માર્ગ મંતવ્ય એ છે કે જૈન તત્ત્વજ્ઞાનીઓ એકાંત માયાવાદ (Illusion) માં માનનાર ન હોવાથી તેઓ વસ્તુ સાથેનો આત્માનો સંબંધ બરાબર ઝળકાવી શક્યા છે. તેઓની ગણના તો બહુધા ઈન્ટ્રોવર્ટ (આંતરદર્શી) ની કક્ષામાં જ આવે.

(આને અંગે એ હકસલીની પ્રોપર સ્ટડીઝ [Proper studies by A [Dous Huxley] માંથી Verifies of Intelligence નો નિબંધ જરૂર જોવા અને સરખાવવા યોગ્ય છે.)

આજથી ૨૪૬૨ વર્ષ પહેલાં આસો વદિ અમાસ્યાની સવારે મહાવીર લગવાને પોતાના મુખ્ય શિષ્ય ઈંદ્રભૂતિ ગૌતમને બાબુના ગામમાં દેવશર્મા નામનો બ્રાહ્મણ રહે છે તેને ઉપદેશ આપવા માટે જવા કહ્યું. આજ્ઞાકિત શિષ્ય તુરત ત્યાં ગયા. ઉપદેશ આપ્યો. રાતના બાર વાગવાનો સમય થયો હશે ત્યાં આકાશમાં દેવતાઓને અમુક દિશા તરફ જતા જોયા. શું છે? એમ પ્રશ્ન થયો. તપાસ કરતાં જણાયું કે મહાવીરસ્વામી મોક્ષે ગયા અને ભાવઉદ્યોતનો નાશ થતાં દેવો દ્રવ્યઉદ્યોત કરી રહ્યા છે અને લગવાનનો દેહ અપાપાપુરીમાં પડ્યો છે ત્યાં નમન કરવા જાય છે.

ગૌતમસ્વામી વિહ્વળ થઈ ગયા. એને વિચાર થયો કે દુનિયાનો કમ છે કે એવા વખતે માણસ છોકરાઓને પાસે બોલાવે, બહારગામ હોય તો તેડાવી મંગાવે અને લગવાને તો મને ઉલટો દૂર કર્યો! મારા ઉપર શું તેમનો સ્નેહ જ નહિ હોય? આવું તે હોય? આ પ્રમાણે ખૂબ ખેદ કર્યો. પછી વિચાર્યું કે ખરેખર એ વીતરાગ હતા! હું કોનો? અને તેમને ને મારે શો સંબંધ? લગવાન તો નિઃસ્પૃહ જ હોય. એને પોતાનાં તેમજ પારકાં ન હોય. હું ભૂંડ્યો. એમ અન્યત્વ ભાવનો વિચાર કરતાં ખૂબ આત્મનિમજ્જન કરી કૈવલ્ય ઉપજાવ્યું, સંપૂર્ણ જ્ઞાન થયું અને લોકાલોકના ભૂત-ભવિષ્ય-સાંપ્રત ભાવો જ્ઞાનનજરે જોયા. આ અન્યત્વ ભાવના.

રડી રડીને માતા મરૂદેવાએ આંખો ખોઈ. મારો ‘ઋષભ’ શું કરતો હશે? શું ખાતો હશે? એ ક્યાં પોઢતો હશે? એને અડચણ પડે તો કોણ એનું નિવારણ કરતું હશે? આખી રાત જંપ નહિ. ભરત બાહુબળ પગ ચાંપવા એસે ત્યારે પણ એ જ

ઝંખના ‘મારો ઋષભ શું કરતો હશે ?’ તમે એની સંભાળ જ લેતા નથી. એ પ્રમાણે બોલતાં આંખમાંના આંસુ વર્ષા ગયાં પણ સુકાયાં નહિ. માતાનો પ્રેમ તદ્દન નિર્મળ અને આ માતામાં તો જીગણીઆની ભદ્રિકતા હતી, ત્રીજા આરાની સરળતા હતી, અસાધારણ વાતસલ્યની પરાકાષ્ટા હતી. એ તો દરરોજ રહે, રાત્રે રહે અને હાલતાં-ચાલતાં પણ નિઃસાસા મૂકે, જેથી આંખ ઉપર પડળ વળી ગયાં પણ એનું રડવું અટક્યું નહિ.

ભરત મહારાજ માતાને ઝમે તેટલું આશ્વાસન આપે, બાહુ-બળી એના પગ ચાંપે પણ માતાનો સ્નેહ તો એના ઋષભને જ ઝંખે. એવી રીતે ૧૦૦૦ વર્ષ વ્યતીત થયા. એક દિવસ પ્રભાતે સમાચાર આવ્યા કે ‘શ્રી ઋષભદેવને કેવલજ્ઞાન પ્રાપ્ત થયું છે અને નગર બહાર દેવોએ સમવસરણ રચેલ છે.’ તુરત જ બીજા સમાચાર આવ્યા કે ‘આયુધશાળામાં ચક્રરત્ન ઉત્પન્ન થયું છે.’ બન્ને સમાચાર લગલગ એક સાથે આવ્યા. ક્ષણવાર ભરત મહારાજ વિચારમાં પડ્યા-‘તાત ચક્ર ધૂર પૂજ્ય, ચિંતા એહ હુધરી’ પિતાની પ્રથમ ઉપાસના કરું કે ચક્રરત્નની ? બીજી જ ક્ષણે નિરધાર કર્યો કે તાતની જ પૂજા પ્રથમ ઘટે. ચક્ર તો આ ભવનું સાધન છે, અંતે પર છે. તાત જગત્પૂજ્ય છે, સંસારથી મૂકાવનાર દેવાધિદેવ છે.

મરૂદેવા માતાને હાથી પર બેસાડ્યા. પોતે મહાવતને સ્થાને બેઠા. દરથી દેવદુંડુભિનો અવાજ સાંભળ્યો. ‘માતા ! તમારા પુત્રની ઋદ્ધિ જીઓ ! આ દેવતાઓ પુષ્પવૃષ્ટિ કરે છે, ત્રણ ગઢવાળું સુંદર સમવસરણ છે, અશોકવૃક્ષ ડોલી રહ્યું છે, ચામર વીંળાય છે, લામડાળ ઝળકે છે.’ વિગેરે.

માતા તો સાંભળીને ડઘાઈ ગયા. ‘અરેરે! હું તો વર્ષોથી ‘ઋષભ, ઋષભ’ કરતી હતી અને આ તો મનમાં પડેલ છે. આ તે કોના છોકરા ને કોની માતા?, હર્ષના આંસુ આવ્યાં. પડળ ફેર થઈ ગયાં. સમવસરણાદિ જોયું તેથી મનમાં અન્યત્વ ભાવના જાગી. તે રંગે-રંગે પ્રસરી ગઈ. અત્યંત હળુકર્મી ભદ્રિક જીવ હતો. હાથીના હોદ્દા પર કૈવલ્યજ્ઞાન થયું. આ અન્યત્વ ભાવના.

એકત્વ ભાવનાને અને અન્યત્વ ભાવનાને ખૂબ નજીકનો સંબંધ છે. એકમાં અંદર જોવાનું છે અને બીજામાં અંદરની અપેક્ષાએ બાહ્યને તોળવાનું છે. આ તુલના કરવાનો આ ખરે-ખરો પ્રસંગ છે અને એનો ખતો ઉપયોગ થાય તો ભાવના ભાવવાનું સાર્થક્ય છે.

પ્રથમ સર્વથી અગત્યની બાબત આ શરીર છે. એની ખાતર અનેક અગવડો સહેવામાં આવે છે, એને પોષણ આપવામાં આવે છે અને એનું જતન કરવામાં પૂરતું ધ્યાન આપવામાં આવે છે છતાં એ કોઈ પણ વખત સરખો જવાળ આપતું નથી. એને શરદી-ગરમી લાગતાં વાર લાગતી નથી અને જ્યારે એની ખૂબ સંભાળ લેવામાં આવે છે ત્યારે એ ઉલટું વધારે ત્રાસ આપતું જાય છે. એને ખવરાવવાની ચિંતા, એને ખવરાવેલું બહાર કાઢવાની ચિંતા, એને સાફ રાખવાની ચિંતા અને એને સરખાઈમાં રાખવાની ઉપાધિનો પાર નહીં. એ સર્વની નિત્યનોંધ રાખી હોય તો એનું લીસ્ટ ભારે જખડું થાય અને છતાં એ તો પરાયાની જેમ જ વર્તે છે. એનામાં શું ભર્યું છે એ વાત તો હવે પછી વિચારવાની છે (છઠ્ઠી ભાવનામાં), પણ જેવું છે તેવું એ પર જ છે અને પરાયાની જેમ જ તે પ્રાણી સાથે વર્તે છે. પરત્વ-અન્યત્વ એનાથી શરૂ થાય છે.

આ પ્રમાણે છતાં શરીરને પરાયું માનવાની વાત સમજવી બહુ મુશ્કેલ છે અને મુશ્કેલ છે માટે ખૂબ વિચારવા યોગ્ય છે. એના સંબંધમાં ઘણું લખાઈ ગયું છે. અત્યારે કોઈ છાપું હાથમાં લેશે. તેમાં ૭૫ ટકા જાહેર ખર્ચર દવાની હશે. સ્વર્ગ-માંથી કોઈ તે વાંચે તો મનુષ્યલોકમાં કોઈ વ્યાધિનો ઉપાય શોધવો હવે રહ્યો નહિ હોય તેવી તેમાં જાહેરાતો હોય છે અને છતાં આપણે શારીરિક બાબતમાં સુધર્યા છીએ એમ તો લાગતું જ નથી. આ સર્વ શરીરનો મોહ છે, અસ્થાને મૂકેલા વિશ્વાસનું પરિણામ છે અને પરભાવરમણતાનો પ્રતિધ્વનિ છે. શરીરને અંતે મૂકી જવું પડે છે એ તો સંદેહ વગરની વાત છે.

સગાંઓનો સ્નેહ એ પણ પરભાવમાં રમણતા છે એમાં કશો સંદેહ નથી. એ સગાંઓ પરભાવમાં સાથે આવતા નથી કે ત્યાં કોઈ પ્રકારની સહાય કરી શકતા નથી એ વાત તો આપણે વિગતથી જોઈ ગયા. સ્વાર્થ પૂરતો જ સ્નેહ છે. એના અનેક દષ્ટાન્તો નોંધાયલાં છે. તેનું સંક્ષિપ્ત અવલોકન કરી જોઈએ.

સુરિકાન્તા, એ સ્ત્રીના પ્રેમનું દષ્ટાન્ત પૂરું પાડે છે. એ પરદેશી રાજાની મહારાણી થાય. રાજા સાથે એણે ખૂબ વિલાસ કર્યો. રાણી વિષયાસક્ત હતી અને તે પૂરતો તેનો રાજા પર સ્નેહ હતો. એક વખત રાજાને કેશીગણધરનો મેળાપ થયો. તેમના ઉપદેશથી એની નાસ્તિકતા દૂર થઈ. એ ધર્મ સમજ્યો. દુનિયાની અસ્થિરતા તેના ધ્યાનમાં આવી. એ રાણી તરફ શિથિળ પ્રેમ-વાળો થયો. રાણીને એ ન ગમ્યું. એની ઇચ્છા તૃપ્ત ન થતાં એ પિંગળાની જેમ પરપુરુષ સાથે સહચાર કરવા લાગી. રાજાને લાયક લાગ્યો અને અંતે પ્રેમીના લેખાસમાં રાજાને વિષ દઈ, ગળે નખ મારી રાણીએ એના પ્રાણ લીધા. આ સ્ત્રીનો પ્રેમ !

બ્રહ્મદત્ત ચક્રવર્તીની માતા, વિધવાવસ્થામાં પરપુરુષ-
(દીર્ઘરાજ) લંપટ થઈ. પ્રથમાવસ્થામાં જે પુત્ર ગર્ભે આંચો
ત્યારે પોતે ચૈદ્ર સ્વપ્ન જોયાં હતાં તેવા ચક્રવર્તી થનાર પુત્રને
મારી નાખવા તે જ માતાએ લાખનું ઘર બનાવ્યું અને ત્યાં
પુત્રને સૂવા મોકલ્યો. માતાએ પોતે જ એ ઘરને આગ લગાડી.
એ ચક્રવર્તી થનાર પુત્ર એના મિત્ર પ્રધાનપુત્રની કુશળતાથી
જાણ્યો, પણ સ્વાર્થસંઘટન વખતે માતા પણ કેટલી હદ સુધી
જાય છે તે ખાસ વિચારવા જેવું છે.

કનકકેતુ રાજાને રાજ્યનો એટલો જ ધો લોભ હતો કે એ
પોતાના પુત્રોને કાણા, લુલા, પાંગળા, આંધળા અને બીજી
ખોડખાંપણવાળા કરી રાજ્યને અયોગ્ય કરતો હતો. નિયમ
પ્રમાણે એવા પુત્રને રાજ્ય મળતું નથી. પિતા કેટલી હદ સુધી
સ્વાર્થ વખતે પુત્ર સાથે પણ કૂર થાય છે તે આ દાખલામાં
વિચારવા જેવું છે.

પુત્રના સ્નેહમાં **કોણિકનું** દષ્ટાન્ત સુપ્રસિદ્ધ છે. એ શ્રેણિક
રાજાનો પુત્ર થાય. એનું નામ કૂણિક પણ કહેવાય છે. એણે
રાજ્યલોભે પિતાને કેદમાં પૂર્યા, પાંજરામાં નાખ્યા અને
રાજ્ય પોતાને તાબે કર્યું. એણે પાંજરામાં પણ પિતાને ચાખખા
મરાવ્યા. તે પુત્ર બાલક હતો ત્યારે તેનો અંગુઠો પાક્યો
હતો. પિતા પડેથી ખરડાયલા એ અંગુઠાને સ્નેહવશ થઈને
પોતાના મુખમાં રાખતા હતા. તે પુત્રે પિતાના સ્નેહનો બદલો
આપ્યો! ઇતિહાસમાં ઔરંગઝેબે એના પિતા શાહજહાનને
અને લાઈ દારાને કેદમાં નાખ્યાના દાખલા સારી રીતે જાણીતા
છે. સ્વાર્થ એ એવી જ ચીજ છે. સગા લાઈએને લડવાના
કેસો કોર્ટમાં ઘણા જાણીતા છે.

સ્નેહની સ્વાર્થપરતા કેટલી છે તે માટે બહુ દાખલાઓ આપવાની જરૂર પડે તેમ નથી. આપણા દરરોજના અનુભવનો તે વિષય છે. ભાઈઓ લડે ત્યારે એક બીજાના ગોળાના પાણી હરામ થાય છે. આ સંસારમાં તો સર્વ પ્રકારનાં દુષ્ટાન્તો મળી આવે છે, પણ એ સર્વમાંથી એક વાત બરાબર સિદ્ધ થાય છે કે આ દુનિયામાં બરા સ્નેહ જેવી એક પણ ચીજ નથી. જો બરો સ્નેહ હોય તો સ્નેહીના વગર જીવી શકાય નહિ, છતાં જેના વગર એક દિવસ ન જાય તેના વગર વર્ષો વહી જાય છે તે આપણે વારંવાર અનુભવીએ છીએ અને છતાં સ્નેહ પાછળ ઘસડાઈએ છીએ. આ સ્થિતિ વિચારશીલ દીર્ઘદૃષ્ટિની તો ન હોય.

પ્રેમ-સ્નેહ એ એવી ચીકટ વસ્તુ છે કે એક વાર એને અવકાશ આપ્યા પછી એમાં વિવેક, સભ્યતા કે મર્યાદાને સ્થાન રહેતું નથી. પછી આખા ગામમાં રૂપાળામાં રૂપાળો છોકરો શોધવા મોકલવામાં આવે તો ગામના કનૈયા કુંવરો પર નજર ઠરતી નથી, પણ પોતાના હળસી જેવા છોકરા તરફ જ આંખો ઠરે છે. આ સભ્યતાનો નમૂનો છે. સ્નેહ કેટલો પક્ષપાત કરાવે છે તે વિચારવાનું આ સ્થાન છે.

સત્રી, પુત્ર કે અન્ય સગાં પર સ્નેહ કેટલો વખત ટકે છે તેનો ખ્યાલ ઘરડા માણસને થાય છે. એનામાં સ્વાર્થ ન રહેતાં એનું જીવન ઘણીવાર બહુ આકર્ષ-અકાર્ષ થઈ પડે છે. એના દાખલા પણ નજરે જોયા છે. પરભવમાં એ સ્નેહીમાંનો કોઈ જરા પણ કામમાં આવતો નથી એ વાત તો બરાબર સ્પષ્ટ થઈ ગઈ છે.

પરવસ્તુઓના સ્નેહમાં ધન ઉપરની ગાંઠ સર્વથી આકરી છે. એના પાસમાં જુદી જુદી કક્ષાએ સર્વ આવી પડેલા છે. એની ચીકાશ એટલી આકરી છે કે એ મરતાં સુધી છૂટતી નથી. મરતી વખત પણ એમાં વાસના રહી જાય છે.

એમાં કાંઈ ધ્યેય પણ હોતું નથી. એમાં મર્યાદા રહેતી નથી. એમાં સગપણ-સ્નેહ-સંબંધ કાંઈ જોવામાં આવતું નથી. સ્ત્રીતેર વર્ષની વયના માણસોને પુત્ર-પુત્રી ન હોય તો પણ ધનની પાછળ ગાંડા થતાં આપણે નજરે જોયા છે. એ શેની ખાતર અજાણે અને ઉભાગરા કરતા હશે તેની કલ્પના કરવી મુશ્કેલ છે, પણ છતાં તેઓ તો પોતાની ધન પાછળની ચોકી, સાચા-જૂઠા કરવાની પદ્ધતિ અને અનેક ગોટાળા વૃદ્ધ વયે પણ કર્યા જ કરે છે. ધનનો મોહ અજળ છે અને પૃથક્કરણને માટે અશક્ય છે, ન સમજાય તેવો છે અને ઠેક સુધી હેરાન કરનાર છે, સમજ્યા છતાં પણ એ છૂટતો જ નથી.

ધન તો પર વસ્તુ છે એ સિદ્ધ કરવાની કાંઈ જરૂર નથી. એ શરીર જેટલું નજીક પણ નથી અને સગાં જેટલું સમીપ પણ નથી, પરંતુ એને કેટલાક વ્યવહારના અનુભવીઓ ‘અગ્નિ-આરમો પ્રાણુ’ કહે છે. પ્રાણીને પાંચ ઈન્દ્રિય, મન, વચન, કાયાના યોગો, શ્વાસોશ્વાસ ને આયુ એ દશ પ્રાણુ હોય છે, પણ ધન એ અગિયારમો પ્રાણુ બની જાય છે અને ઘણીવાર તો એનો ગ્રાહ એવો આકરો બને છે કે એ દશ પ્રાણુને મૂકાવે છે. મહાવિગ્રહ પછી વ્યાપારની અસ્તવ્યસ્ત સ્થિતિ થતાં, કેટલાએ વ્યાપારીને નુકશાન થતાં, શરીરે તારાજ થતાં જોયા છે, કેકને ગાંડા થઈ જતાં જોયા છે અને કેટલાઓને અંતે ઘસાઈને મરણ પામતા જોયા છે. ધનનો અપરંપાર મહિમા છે. એના પરની આસક્તિ પ્રાણીને કેટલી હદ સુધી લઈ જાય છે તે પર વધારે વિવેચનની લાગ્યે જ જરૂર હોય. પરભાવમાં રમણ કરવાની ટેવનું એ અનિવાર્ય પરિણામ છે.

ધન સિવાય અન્ય વસ્તુઓ પરનો પ્રેમ પણ ઓછો-

વધતો બદલો જરૂર આપે છે. આપણાં ફરનીચર પર આપણને કેટલો રાગ હોય છે ! નાતમાં જન્મવા ગયા હોઈએ અને એક કળશો ને બદલાઈ નય ત્યાં કેટલા ચીડાઈ જઈએ છીએ ! અને એક સારું આલ્પમ બનાવ્યું હોય તો કેટલાને બતાવીએ છીએ ! કોઈને પીકચરનો શોખ, કોઈને ઘડીયાળો પર મોહ, કોઈને કપડાં પર આદર, કોઈને ભેડાં પર આસક્તિ, આવાં અનેક નામો લઈ શકાય; પણ તે બીનજરૂરી છે. પાર્થિવ કોઈ પણ ચીજ પર આસક્તિ નિરર્થક છે, કચવાટ કરાવનાર છે અને અંતે સર્વને છોડવાની છે એમાં શક નથી. જેલમાં એક થાળી, જે વાટકા અને જે ઘોતર, જે બંદી અને એક ઓછાડ (ચાદર) તથા જે બેંકેટથી ચલાવી શકાય છે અને ઘેર કપાટ ભરીને કપડાં હોય અને પેટી ભરીને ઠામવાસણો હોય તો પણ ઓછાં પડે છે. આપણી જરૂરીઆત આપણે વધારીએ છીએ અને પછી નકામા મુંઝવણમાં પડી અંધારામાં ગોથાં ખાઈએ છીએ.

વિચારવાનું એ છે કે આ ચીજોમાંથી કોઈ સ્થાયી નથી, કોઈ આપણી નથી, આપણી સાથે આવવાની નથી, એને છોડતાં અંદરથી જીવાત્મા અમળાઈ જવાનો છે અને એને જ રાજીખુ-શીથી છોડતાં શાંતિની ધારા ચાલે તેમ છે, અખંડ વિનોદ થાય તેમ છે અને ફરજ બળવવાના ખ્યાલમાં મસ્તતા આવે તેમ છે.

આવી રીતે આપણે આત્મિક વિચાર કર્યો. પ્રથમ લાવનામાં સંસારની અનિત્યતા, પદાર્થોની અનિત્યતા આત્માની નજરે વિચારી, બીજી લાવનામાં આ પ્રાણીને—આત્માને કોઈનું શરણુ નથી એ જોયું, ત્રીજી લાવનામાં સંસારનું આખું ચિત્ર રજુ કર્યું, ચોથી લાવનામાં આત્મા એકલો જ છે, એકલો આબે છે અને એકલો જનારો છે એ વિચાર્યું અને આ

છેલ્લી પાંચમી ભાવનામાં આત્મા સિવાય સર્વ પદાર્થો અન્ય છે અને અન્ય હોઈ તેની ખાતર પડી મરવું એ અજ્ઞાન છે એ બતાવતાં ખાસ કરીને પોતાનું શરીર પણ અન્ય છે એ બાબત પર ભાર મૂક્યો. પ્રથમની પાંચ ભાવનાઓ આત્માને અંગે છે. હવે પછી આવનારી છઠ્ઠી ભાવના શરીરને અંગે છે, સાત આઠ, નવ એ ત્રણ ભાવના કર્મનો સંબંધ જુદા જુદા દષ્ટિ-બિન્દુથી ચર્ચનાર છે, દશમી ભાવના ધર્મની આવશ્યકતા સમજાવે છે, અગ્યારમી ભૌગોલિક છે અને બારમી સમ્યક્ત્વની દુર્લભતા બતાવનાર છે. એના વિભાગો નીચે પ્રમાણે પાડી શકાય.

૧ થી ૫ ભાવના. આત્મિક. આત્માનો સંબંધ બતાવનાર.

૬ ઠી ભાવના. શારીરિક. શરીરની અંદર શું છે તે બતાવનાર.

૭ થી ૯ ભાવના. કાર્મિક. કર્મનો સંબંધ બતાવનાર.

૧૦ થી ૧૨ ભાવના. પ્રકીર્ણ વિષયક. જુદા જુદા ધર્માદિ વિષય પ્રકટ કરનાર.

એટલે હવે અહીંથી આપણી લાઈન બદલાય છે. અંતે તો સર્વ ભાવનાનો આત્મા સાથે સંબંધ છે એ વાત સાચી છે, પણ આ પ્રથમની પાંચ ભાવનામાં આત્મા કેંદ્ર સ્થાને છે. એક આત્માને બરાબર જોળખ્યો તો સર્વ જોળખી લીધું એ વાત ધ્યાનમાં રાખવાની છે. આત્માને માટે આ સર્વ રમત છે, એને પ્રકટ કરવો અને એને એના મૂળ સ્વરૂપમાં લઈ આવવો એને માટે આ સર્વ ઉપદેશ છે અને એ સંબંધમાં કદાચ કોઈ વિચાર બેવડાયા હોય, કોઈ વાતનું પુનરાવર્તન થયું હોય તો તેને ક્ષાંતવ્ય ગણી આત્માને જોળખવો એ આપણું પ્રધાન કર્તવ્ય છે.

અનંતશક્તિનો ધણી, અનંતશુણ્યનો નાયક, ભૂતભાવી દષ્ટા

અને અનંત સુખમાં રમણ કરનાર એ આત્મા અત્યારે કંઈ સ્થિતિએ ઉતરી ગયો છે એ વિચાર કરતાં ખેદ થાય તેમ છે. એની ઉપાધિઓ પાર વગરની છે અને એની ગુંચવણો પણ મુંઝવે તેવી છે, છતાં એ સર્વની ઉપર આવવાનું તેનામાં વીર્ય છે અને તે પ્રકટ કરવા આ ભવમાં જે સામગ્રીઓ મળી છે તે વિપુળ છે. એનો લાભ ન લેવામાં આવે તો પાછું એનું એ જ ચક્રભ્રમણ ચાલુ રહેવાનું છે. એમાં જીવનની અસ્થિરતા આદિ વિચારી નાસીપાસ થઈ લમણે હાથ મૂકીને રડવાનું નથી; પણ કમ્ભર કસીને લડવાનું છે અને લડતાં માર્ગ મળી નાથ તેવું છે. વિકાસક્રમમાં મરદેવા જેવા સુસાધ્ય જીવો તો થોડા જ આવે, પણ કષ્ટસાધ્ય જીવોએ પણ ગભરાવાનું કાંઈ કારણ નથી. આપણો મોક્ષ આપણા હાથમાં છે અને તે માટે સીધો માર્ગ પકડી લેવાનો આ અવસર છે. પોતાનું હોય તે ઉપર ખૂબ ભાર મૂકવો, માનસિક ઉચ્ચ ઉડુચન કરવાં અને પરનો ત્યાગ કરવો. એટલું થાય તો રસ્તો હાથ લાગી જશે અને વધારે પ્રગતિ થાય તો બહુ સારી વાત છે, પણ તેમ ન જને તો સાચે રસ્તે અવાય તો પણ વિકાસક્રમના રસ્તા પર તો જરૂર આવી જવાશે.

આ ભાવનાઓ વિચારી સત્ય સ્વરૂપ સમજવાનું છે, આદરવાનું છે, ગતિમાં મૂકવાનું છે. એ વિચારી જરા પણ ગભરાઈ જવાનું કારણ નથી, એ વાત વારંવાર લક્ષ્ય પર લેવાની છે. આપણો મોક્ષ આપણે કરી શકીએ તેમ છે અને તે માટે જ આ વિચારણા છે. પરમાત્મા આ શાંતસુધાનું પાન એના સાચા આકારમાં કરવાની સર્વને સદ્બુદ્ધિ આપો.

ધૃતિ અન્યત્વ ભાવના. ૫.

ઉ. સકળચંદ્રજૂત અન્યત્વભાવના

(રાગ-કેદાર-ગોડી.)

ચેતના જાગી સહચારિણી, આજસ ગોદહું નાંખી નાંખી રે;
હૃદય ઘરે જ્ઞાન દિવો કરો, સુમતિ ઉઘાડી આંખી રે. ચે૦૧
એક શતા અધિક અઠાવના, મોહ રણિયા ઘરમાંહિ રે;
હું સદા તેણે વિંટવો રહું, તુજ ન ચિંતા કેસી નારી રે. ચે૦
જઈ? મુઝ તે અળગા કરે, તો રમું હું તુઝ સાથે રે,
તેહથી હું અળગો રહું, જો રહે તું મુઝ સાથે રે. ચે૦૩
મન વચન તનુ સવે ઇંદ્રિયા, જીવથી જૂજીઆ હોય રે;
અપર પરિવાર સખ જીવથી, તું સદા ચેતના જોય રે. ચે૦૪
તનુ વચન સવે ઇંદ્રિયા, જીવથી જૂજીઆ જોય રે;
જો રમે તું ઇંદ્રિયા ભાવના, તો તુઝ કેવળ હોય રે. ચે૦ ૫
સર્વ જગ જીવ શણ જૂજીઆ, કોઈ કુણનો નવિ હોય રે;
કર્મવશે સર્વ નિજ નિજતણે, કર્મથી નવિ તર્યો કોય રે. ચે૦
દેવ ગુરુ જીવ પણ જૂજીઆ, જૂજીઆ જગતના જીવ રે;
કર્મવશ સર્વ નિજ નિજતણે, ઉઘમ કરે નહીં કલીવર રે. ચે૦
સર્વ શુભ વસ્તુ મહિમા હરે, કલિયુગો દુષ્ટ ભૂપાળ રે;
તિમ દુકાલોપિ જનને હરે, અવરની આશ મન વાળ રે. ચે૦
ચિંત કરે આપ તું આપણી, મમ કર પારકી આશ રે;
આપણું આચર્યું અનુભવ્યું, વિચારી પરવસ્તુ ઉદાસ રે. ચે૦
કો કિણે જગ નવિ ઉદ્ધર્યો, ઉદ્ધરે આપણો જીવ રે;
ધન્ય જે ધર્મ આદર કરે, તે વસે ઇંદ્ર સમીવ રે. ચે૦ ૧૦
જૂજીવે જૂજીવા આતમા, દેહ ધન જનથકી ધ્યાન રે;
તે ગઈ^૩ દુઃખ નવિ ઉપજે, જેહને મને જિન જ્ઞાન રે. ચે૦ ૧૧

૧ યદિ. ૨ નપુંસક. ૩ તે જાય તો.

પ્રકરણ ૬ ઠું.

અશુચિ ભાવના.

શાર્દૂલવિક્રીડિતમ્—

સચ્છિદ્રો મદિરાઘટઃ પરિગલત્તલ્લેશસંગાશુચિઃ,
શુચ્યામૃદ્ય મૃદા બહિઃ સ બહુશો ધૌતોઽપિ ગજ્જોદકૈઃ ।
નાથત્તે શુચિતાં યથા તનુમૃતાં કાયો નિકાયો મહા—
બીમત્સાસ્થિપુરીષમૂત્રરજસાં નાયં તથા શુદ્ધ્યતિ ॥ ક ૧ ॥

મન્દાક્રાન્તા—

સ્નાયં સ્નાયં પુનરપિ પુનઃ સ્નાન્તિ શુદ્ધામિરદ્ધિ—
વારિંવારં વત મલતનું ચન્દનૈરર્ચયન્તે ।
મૂઢાત્માનો વયમપમલાઃ પ્રીતિમિત્યાશ્રયન્તે,
નો શુદ્ધ્યન્તે કથમવકરઃ શક્યતે શોદ્ધુમેવમ્ ॥ ख ૨ ॥

ક ૧ સચ્છિદ્રો નાના કાણાંવાળો. પરિગલત્ ગળતાં, ઢળતાં.
તલ્લેશ તેનાં અવયવો, ટીપાં. સંગાશુચિઃ સંબંધથી અપવિત્ર. શુચ્યા
પવિત્ર; સારી મૃદા આમૃદ્ય માટીવડે મર્દન કરીને. તનુમૃતાં માણસોનાં.
નિકાયઃ ઢગલો. પુરીષ વિષ્ણુ. રજસૂ રૂધિર, લોહી.

ख ૨ સ્નાયં સ્નાયં ન્હાઇને ન્હાઇને. મલતનું મળથી બરેલું
શરીર. અપમલા મેલ વગરનાં, પવિત્ર. અવકરઃ ઉકરડો. (ન્યાં આખા
મહોદ્ધાનો કચરો એકઠો થાય છે તે જગ્યા.) एवम् એ પ્રમાણે.

ક. ૧. કાણું પડેલો દાડનો ઘડો ગળતો હોય અને ચારે તરફ ઢળતા મદિરાનાં ટીપાંઓથી અપવિત્ર થયો હોય તેને બહારના લાગમાં સારી મજાની માટીથી મર્દન કરવામાં આવે અને ગંગાના પાણીથી અનેક વાર ઘોવામાં આવે પણ તે (ઘડો) જેમ પવિત્રપણું ધારણ કરતો નથી તે જ પ્રમાણે અતિ અજાણામણું હાડ, મળ, મુત્ર અને લોહીના ઢગલા જેવું આ મનુષ્યનું શરીર પવિત્ર થતું નથી.

જ. ૨. મૂઠ પ્રાણીઓ વારંવાર ન્હાઈ ન્હાઈને આ મળથી ભરેલા શરીરને ચોખ્ખા પાણીથી પણ સાફ કરે છે અને પછી એના ઉપર ચંદન-સુખડનાં વિલેપન કરે છે અને પછી પોતે બાણે મેલ વગરનાં થઈ ગયાં છે એમ મનમાં માની રાજી થાય છે; પણ તેઓ કદી શુદ્ધ થતાં નથી. ઉકરડાને તે કેવી રીતે શોધ્યો જાય? એને કેમ શુદ્ધ કરી શકાય?

શાર્દૂલવિક્રીડિતમ્

કર્પૂરાદિભિરર્ચિતોઽપિ લશુનો નો ગાહતે સૌરભં,
 નાજન્મોપકૃતોઽપિ હન્ત પિશુનઃ સૌજન્યમાલમ્બતે ।
 દેહોઽપ્યેષ તથા જહાતિ ન નૃણાં સ્વાભાવિકીં વિસ્રતાં,
 નાભ્યક્તોઽપિ વિભૂષિતોઽપિ બહુધા પુષ્ટોઽપિ વિશ્વસ્યતે ॥ગ ૩॥

ઉપેન્દ્રવજ્રા

યદીયસંસર્ગમવાપ્ય સઘો, ભવેચ્છુચીનામશુચિત્વમુચ્ચૈઃ ।
 અમેઘ્યયોનેર્વપુષોઽસ્ય શૌચ-સંકલ્પમોહોઽયમહો મહીયાન્ ।ઘ ૪।

સ્વાગતા

ઇત્યેવેત્ય શુચિવાદમતઘ્યં પથ્યમેવ જગદેકપવિત્રમ્ ।
 શ્રોધનં સકલદોષમલાનાં ધર્મમેવ હૃદયે નિદધીથાઃ ॥હ ૫॥

ગ ૩ કર્પૂરાદિ કર્પૂર વિગેરે. વિગેરેમાં બરાસ, કસ્તૂરી, અમર આદિ સુગંધી ચીજો. લશૂન લસણ, ઘણું દુર્ગંધી હોય છે. એ કંદમૂળ છે. ગાહતે વ્યાપ્ત થાય છે. ન આજન્મા ઉપકૃતો આખો જન્મ-આખો ભવ ઉપકાર કર્યો હોય તો પણ નહિ. પિશુનઃ ખળ, લુચ્યો માણસ. વિસ્રતા દુર્ગંધીપણું. અભ્યક્તો Besmear વિલેપન કરેલો (સુગંધી અત્તર તેલ વિગેરેથી) વિભૂષિત શણગારાયેલો. પુષ્ટ પોષેલો, ખાધ ખાધને જાડો બનાવેલો. વિશ્વસ્યતે વિશ્વાસ કરાય.

ઘ ૪ સઘઃ એકદમ. ઉચ્ચૈઃ ખૂબ. અમેઘ્યયોનેઃ યોનિ એટલે ઉત્પન્ન થવાનું સ્થાન. અપવિત્ર વસ્તુઓનું ઉત્પત્તિ સ્થાન. મહીયાન્ મોટો.

હ ૫ અવેત્ય સમજીને. અતઘ્ય અસત્ય, ખોટો. શુચિવાદ નોટ જુઓ. નહાવા વિગેરેથી પવિત્ર થવાય છે એવો ઉપદેશ. પથ્ય હિતકારક. નિદધીથાઃ તું ધારણ કર.

ગ. ૩. લસણને કર્પૂર બરાસ આદિ સુગંધી પદાર્થોની વાસ આપી હોય તો પણ તે સુગંધી થતું નથી. નાદાન હલકા માણસ ઉપર આખા જન્મ સુધી ઉપકારો કર્યા હોય તો પણ તેનામાં સન્નજનતા આવતી નથી. તે જ પ્રમાણે મનુષ્યોનો દેહ પણ એની સ્વાભાવિક દુર્ગંધીને છોડતો નથી. એ (દેહ) ને ગમે તેટલાં તેલો ચોળવામાં આવે, એના પર ગમે તેટલાં ઘરેણું ઘાલવામાં આવે અને એને ગમે તે પ્રકારે પુષ્ટ કરવામાં આવે તો પણ એનો ભરોંસો કરાય નહિ.

ઘ. ૪. જે શરીરનો સંબંધ થવાથી પવિત્ર વસ્તુઓ પણ તુરતજ મહા અપવિત્ર થઈ જાય છે અને જે શરીર અમેધ્યયોનિ-અપવિત્ર વસ્તુનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે તેના સંબંધમાં શૌચ (પવિત્રતા) ની કલ્પના કરવી એ પણ મોટો મોહ છે-મહાઅજ્ઞાન છે!

ઙ. ૫. આ પ્રમાણે સમજીને ‘શુચિવાદ’ અયથાર્થ છે અને સકળ દોષોને શોધનાર અને આખા જગતમાં માત્ર પવિત્ર ‘ધર્મ’ પ્રાણીને હિત કરનાર છે એમ સમજી એ ધર્મને તારા હૃદયમાં ધારણ કર.

गेयाष्टक*

भावय रे वपुरिदमतिमलिनं,
विनय विबोधय मानसनलिनम् ।
पावनमनुचिन्तय विश्रुमेकं,
परममहोमयमुदितविवेकम् ॥ भावय० ॥ १ ॥

दम्पतिरेतोरुधिरविवर्ते,
किं शुभमिह मलकश्मलगर्ते ।
अशमपि पिहितं स्रवति विरूपं,
को बहु मनुतेऽवस्करकूपम् ॥ भावय० ॥ २ ॥

भजति सचन्द्रं शुचिताम्बूलं,
कर्तुं मुखमारुतमनुकूलम् ।
तिष्ठति सुरभि कियन्तं कालं,
मुखमसुगन्धि जुगुप्सितलालम् ॥ भावय० ॥ ३ ॥

असुरभिगन्धवहोऽन्तरचारी,
आवरितुं शक्यो न विकारी ।
वपुरुपजिघ्रसि वारंवारं,
हसति बुधस्तव शौचाचारम् ॥ भावय० ॥ ४ ॥

૧. આ શરીર અતિ મેલવાળું—મલિન છે એમ હે ચેતન !
ભાવ—વિચાર. તારાં મનોમય કમળને ઉઘાડ અને સમજ.
ત્યાં જે સર્વવ્યાપી એક પ્રકાશવાન, વિબેકવાન, મહાપવિત્ર
(અંતર્યામી—આત્મતત્ત્વ) છે તેનો વિચાર કર, તેનું
ધ્યાન કર.
૨. સ્ત્રી—પુરૂષના વીર્ય અને શુક્રનાં ચક્રમાં પડેલા એ મળ અને
કચરાના ખાડામાં તે સારાં વાના શું હોય ? એને વારં-
વાર ખૂબ ઢાંકી દેવામાં આવે તો પણ તેમાંથી અત્યંત
ખરાબ બિલત્સ પદાર્થો ઝર્યા જ કરે છે ! કયો ડાહ્યો
માણસ કચરાથી ભરેલા કુવાને સારો ગણે ?
૩. મ્હોંમાંથી (સામાને) અનુકૂળ પવન બહાર નીકળે તેટલો
માટે એ સુંદર પાનમાં સુગંધી ખરાસ વિગેરે નાખીને
ખાય છે; પણ મુખડું પોતે સુગંધી રહિત છે અને કંટાળો
આપે તેવી લાગથી ભરેલું છે. તેનામાં પેલી કૃત્રિમ સુગંધી
કેટલો કાળ રહે ?
૪. તારા શરીરની અંદર વ્યાપી રહેલો વિકારવાળો દુર્ગંધી
પવન (ઉચ્છ્વાસ) ઢાંકી શકાય તેવો નથી (અન્ય પદાર્થથી મઢી શકાય તેવો નથી) અને તું તો તારાં શરીરને
વારંવાર સુંઘ્યાં કરે છે—ચાઘ્યા કરે છે. તારા શરીરને પવિત્ર
બનાવવાની આ તારી રીતિ જોઈને ડાહ્યા માણસ હસે છે.
તારી એ રીતિ તરફ મશ્કરી કરે છે.

દ્વાદશ નવ રન્ધ્રાણિ નિકામં,
 ગલદશુચીનિ ન યાન્તિ વિરામમ્ ।
 યત્ર વપુષિ તત્કલયસિ પૂતં,
 મન્યે તવ નૂતનમાકૂતમ્ ॥ ભાવય૦ ॥ ૫ ॥
 અશિતમ્ણપસ્કરસંસ્કૃતમન્નં,
 જગતિ જુગુપ્સાં જનયતિ હન્નમ્ ।
 પુંસવનં ધૈનવમપિ લીઢં,
 ભવતિ વિગર્હિતમતિ જનમીઢમ્ ॥ ભાવય૦ ॥ ૬ ॥
 કેવલમલમયપુદ્ગલનિચયે,
 અશુચીકૃતશુચિભોજનસિચયે ।
 વપુષિ વિચિન્તય પરમિહ સારં,
 શિવસાધનસામર્થ્યશુદારમ્ ॥ ભાવય૦ ॥ ૭ ॥
 યેન વિરાજિતમિદમતિપુણ્યં,
 તચ્ચિન્તય ચેતન નૈપુણ્યમ્ ।
 વિશદાગમમધિગમ્ય નિપાનં,
 વિરચય શાન્તસુધારસપાનમ્ ॥ ભાવય૦ ॥ ૮ ॥

*આ અષ્ટકનો રાગ બહુ સુંદર છે. સ્ત્રીઓ ગુલ્હલી ગાય છે ત્યારે
 ‘પાટે બેઠા રે સૂરીશ્વર ગચ્છરાયા.’ એ રાગને જરા ઢગડ આપ-
 વાથી આખું અષ્ટક સારી રીતે ગવાશે. ચારે પદો એક સરખા
 બોલવાના છે અને તેની આખરે ‘ભાવય રે વપુરિદ્ધમતિમલિનં’

૫. જે શરીરમાંથી બાર (સ્ત્રીનાં) અને નવ (પુરૂષનાં) દ્વારો આખો વખત અપવિત્ર વસ્તુઓને બહાર કાઢ્યાં જ કરે છે અને જરા વખત પણ વિરામ લેતાં નથી તે શરીરને તું પવિત્ર માને છે ! ખરેખર ! આ તો તારો તદ્દન નવો જ બુદ્ધો છે—અભિનવ તર્ક છે એમ મને લાગે છે.
૬. અનેક સુંદર ચીજોવડે સંસ્કાર પામીને તૈયાર કરેલું અન્ન ખાવાથી હ્રન્ન (વિષ્ટા) થઈને આ દુનિયામાં નકામી ગ્લાનિ કરે છે, દુર્ગંધા ઉપજાવે છે અને ગાયનું સુંદર દૂધ મૂત્રરૂપ થઈને અતિ નિંદાને પાત્ર બને છે.
૭. આ શરીર માત્ર મળથી ભરેલા અણુઓનો ઠગલો છે અને સુંદર રસદાર ભોજન અને સારાં કપડાંને અપવિત્ર બનાવનાર છે, પણ એ શરીરમાં અતિ વિશિષ્ટ સર્વ દુઃખ ક્ષયરૂપ ‘શિવ’—મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવાનું સામર્થ્ય છે અને તે તેનો પ્રધાનભાવ છે તેનો તું વિચાર કર, તેની પર્યાલોચના કર.
૮. આ (વા શરીર) ને મહાપુણ્યવાન તરીકે બીરાજમાન કરી શકાય તેવી નિપુણતા—કુશળતાનો તું વિચાર કર—તેનું તું ચિંતવન કર. મહાપવિત્ર આગમરૂપ જળાશયને પ્રાપ્ત કરીને તું શાન્તસુધારસનું પાન કર, એ ઓવારેથી પાણી પી તારી તરસને તું છીપાવ.

ને ઝોક આપવાનો છે ‘રે’ ઉપર જરા વધારે ભાર મૂકવાથી રાગ આવી જશે. પ્રતમાં ‘આસાવરી’ રાગ જણાવે છે. સાં દેશી ‘કાગા રે તનુ યુનિ યુનિ બવે’ જણાવેલ છે.

નોંદ.

૧. **ભાવય**-વિચાર, ચિંતવ (તું આસાર્થ). **વિવોધય**-ઉઘાડ, સમજ. **માનસનલિનં**-મનમયક્રમણ, હૃદયક્રમણ. **પાવનં** પવિત્ર. **વિમુ**-સર્વવ્યાપી. **ઍકં**-એક. **Individuality** જેને છે તેવો એક. **મહોમયં**-પ્રકાશવાન, તેજસ્વી. **ઉદિતવિવેકં**-જેનામાં સાચા-ખોટાનું જ્ઞાન જાગૃત થયું છે તેવો.
૨. **દમ્પતિ**-સ્ત્રીપુરૂષ. **રેતસૂ**-વીર્ય. **વિવર્ત**-ઉદ્ભવ. **કિં શુભં**-એમાં સાઈ શું હોય ? **કદમલ**-કચરો. **ગર્ત**-ખાડો. **વિરૂપં**-ખરાબ, ખિભત્સ. **વહુમનુતે**-મોટું, સાઈ માને. **અવસ્કર**-કચરો. **કૂપમ્**-પાણી વગરનો કચરો નાખવાનો કુવો.
૩. **સચન્દ્રં**-કપૂર જેવા સુગંધી દ્રવ્યો સાથે. **શુચિતાંબુલં**-પવિત્ર પાનપટ્ટી. **મુખમારુત**-મ્હોંના શ્વાસ. **જુગુપ્સિતલાલમ્**-જેની લાળ તદ્દન જુગુપ્સા ઉપજાવે તેવી છે તેવું (મુખ). **તિષ્ઠતિ**-ટકે, રહે.
૪. **ગન્ધવહો**-પવન. (એ હમેશાં ગંધને લઈ જનાર છે તેથી.) **અન્તર**-અંદર. **વિકારી**-સારાને વિરૂપ-ખરાબ કરનાર, ખગાડનાર. **ઉપજિઘ્રસિ**-ચાટે છે, સુંઘે છે. **શૌચાચારમ્**-શૌચનો આચાર. પવિત્ર કરવાની રીતિ. કેટલાક એ આચારને ધર્મ માને છે તેનો પારિભાષિક શબ્દ છે.
૫. **રન્ધ્રાણિ**-કાણાં, દારો (નોટ જુઓ). **નિકામં**-વારંવાર, અટક્યા વગર. **ગલત્**-ઝરતાં. **નૂતન**-નવો, અભિનવ. **આકૂતં**-અભિપ્રાય, બુદ્ધો.
૬. **અશિત**-ખાધેલું. **ઉપસ્કર**-સામગ્રી. (ઘી મસાલા આદિ) **સંસ્કૃત**-સંસ્કાર કરેલું, પકાવેલું. **હન્નમ્**-વિષ્ટા. **પુંસવનં**-દૂધ. **ધેનવં** ગાયનું. **લીઢં**-ચાટેલું, ખાધેલું. **મીઢં**-મૂત.
૭. **મલ** વિષ્ટા. **અશુચીકૃત**-જે પવિત્રને અપવિત્ર કરે તેવું. **સિચય**-સુંદર કપડાં. **ઉદારમ્**-શ્રેષ્ઠ.
૮. **વિરાજિતમ્**-ગોઠવ્યું, ચઢાવ્યું. **અતિપુણ્યં**-મહાપુણ્યશાળી, ઇષ્ટિત નૈપુણ્ય-હુશિયારી. **નિપાન**-જળાશય, ઓવારો.

(ક. ૧.) શરીર અને આત્મા બુદ્ધાં છે એ વાતનો વિચાર ખૂબ થઈ ગયો. એ બંનેનો ભિન્નભાવ હવે દર્શાવવાની જરૂર રહે તેમ નથી, છતાં કર્મ-જંજીરમાં પડી આ જીવ-આત્મા શરીરમાં એટલો ગુંથાઈ ગયો છે કે આત્મા અને શરીર બંને એક જ હોય એમ માની એ (આત્મા) શરીરને ખૂબ પંપાળે છે, એની આળપંપાળ હદ બહાર કરે છે અને એ જરા દુબળું પડે તો પોતે પણ દુબળો પડી જાય છે. જેલમાં દર પખવાડિયે તોલ લેવાય છે ત્યાં પણ એ એ-પાંચ રતલ ઓછો થાય તો અનેક પ્રકારની ફરિયાદ કરે છે અને વધારે દૂધ વિગેરે મેળવવા યત્ન કરે છે. એ શરીર ખાતર અનેક દવા ખાય છે અને ઘણીવાર તો જે વસ્તુને અડતાં પણ પાપ લાગે અને જેનાં નામો બોલતાં ઉલટી આવે એવી અતિ તુચ્છ હિંસાપ્રાપ્ય દવાઓ ખાય છે. કેટલાક લસ્મો-રસાયણો ખાય છે અને શરીરની ખાતર કૈં કૈં કરી મૂકે છે. એને હવા ખવરાવવા બહારગામ લઈ જાય છે અને એની ભક્તિ કરવામાં કાંઈ મળ્યા રાખતા નથી. એ ડોક્ટર પાસે જાય તો અનેક વાર છાતી તપાસાવે છે અને ઘણીવાર ઘેલા-ઘેલા પ્રશ્નો પૂછી ડોક્ટરને પણ કંટાળો આપે છે.

શરીર માટે એને લય પણ અંદરખાનેથી બહુ હોય છે. એ ઉપર ઉપરથી બેદરકારી બતાવે છે, પણ સાથે જાણે છે કે એ કાચની કાચા છે. એને ભાંગી જતાં વાર લાગતી નથી. માત્ર એ એક જ વાત ભૂલી જાય છે કે ‘કાચની કાચા રે છેટવ છારની.’ શરીર માટે આમાંની કેટલીક વાતો અનિત્ય, એકત્વ અને અન્યત્વ ભાવનામાં આવી ગઈ છે એટલે હાલ વધારે

વિચારણા છેવટના ઉપસંહાર પર રાખી એ શરીર પોતે કેવું છે તે પર વિચાર કરીએ. એ શરીરમાં શું ભરેલું છે ? એ સારા પદાર્થોને પણ કેવું ખરાબ રૂપાન્તર કરી આપે છે અને એની ગમે તેટલી શુશ્રૂષા કરવામાં આવે તો પણ એની નૈસર્ગિક અપવિત્રતા જઈ શકતી નથી એ મુદ્દા પર ખાસ ધ્યાન ખેંચવાનું છે. આ વિચારણા કરતાં શરીરમાં કઈ કઈ વસ્તુઓ છે તે વિચારી જવું. એમાં ખાસ કરીને માંસ, લોહી, હાડકાં, મેદ, વીર્ય, ચામડી આદિ ભરેલાં છે. એને નખ, ખાલ ઉગે છે એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી, અને એમાં એવી વસ્તુઓ ભરેલી છે કે જે ઉપર મહેલી ચામડી કાઢી નાખી હોય અથવા અંદરની કોથળીમાં ભરેલી ચીજોનું બહાર પ્રદર્શન કર્યું હોય તો આ પ્રાણી તેની સામું જુએ નહિ; એટલું જ નહિ પણ એ પ્રત્યેક ચીજ જોઈ એને સુગ ચઢે, ઉલટી આવે અને એ મુખમાંથી થુંકે. આવી ઘણા ઉપજાવે તેવી ચીજો શરીરમાં ભરેલી છે.

આ ભાવના શરીરને એના ખરા આકારમાં બતાવનાર-રજી કરનાર છે. તેમાં ન ગમે તેવી વાતો પણ આવશે, પણ વસ્તુસ્થિતિ બતાવવાની હોય ત્યાં સંકોચ કર્યો પાલવે નહિ. શરીરને જ્યાં સુધી સાચા આકારમાં સમજવામાં ન આવે ત્યાં સુધી એને પંખાજવામાં પ્રાણી પાછો પડે તેમ નથી, તેથી એને ખરા સ્વરૂપે ચીતરવાની ખાસ આવશ્યકતા છે.

આ ભાવના બીજી સર્વ ભાવનાથી જુદી પડી જાય છે. એ દેહાશ્રિત છે અને દેહને ચીતરનાર છે એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી. આત્માને અનિત્યતા બતાવતાં કે એકત્વ અગર અન્યત્વ ભાવ બતાવતાં જે વિચાર થાય તેમાં અધિકારી આત્મા છે

અને આ ભાવનામાં અધિકારી દેહ છે એ વાત ખાસ લક્ષ્યમાં રાખવી. હવે આપણે અંતઃકર્તા સાથે ચાલીએ.

એક માટીનો ઘડો હોય, તેમાં દારૂ ભર્યો હોય, તે ઘડામાં નાનાં-મોટાં કાણાં હોય અને એમાંથી દારૂ આગળ-પાછળ ઝમ્યા કરતો હોય. આવા ઘડાની કદપના કરો. હવે એ ઘડાને શુદ્ધ કરવો હોય-સાફ કરવો હોય તો કેમ થાય? એને બહાર માટી લગાડવામાં આવે પણ માટીના ઘડામાં તો નાનાં-મોટાં છિદ્રો પારવગરનાં હોય છે. આખો ઘડો જ છિદ્રવાળો (pours) હોય છે. એને બહાર માટી લગાડવામાં આવે અને અંદરનો ભાગ શુદ્ધ ગંગાજળથી સાફ કરવામાં આવે તો પણ દારૂનો ઘડો સાફ થાય ખરો?

એવી જ રીતે આ શરીરમાં અતિ બીભત્સ હાડ, વિષ્ટા, મૂત્ર અને લોહી ભરેલાં છે. તેને ગમે તેટલો પ્રયત્ન કરવામાં આવે તો પણ તે શુદ્ધ થઈ શકે નહિ. એને સાફ કરવા માટે બહારથી ગમે તેટલા પદાર્થો લગાડવામાં આવે અથવા અંદરથી સાફ કરવા રેચ લેવામાં આવે તો પણ એ એવા-એવા પદાર્થથી ભરેલ છે કે દારૂના ઘડાની પેઠે એને સાફ કરવાના-એને પવિત્ર બનાવવાના સર્વ પ્રયત્ન તદ્દન નકામા નીવડે છે. શરીરની અંદર કેટલાક પદાર્થો તો એવા ભરેલા છે કે જે બહાર નીકળી શકે તેમ પણ નથી. દારૂના ઘડામાંનો દારૂ તો કદાચ ફેંકી દઈ શકાય, પણ હાડકાં કે લોહી, ચરબી કે નસો કાંઈ દૂર કરી શકાય તેમ પણ નથી. આથી એ શરીરને પવિત્ર કરવાનું કાર્ય વધારે મુશ્કેલ બને છે. દારૂનો ઘડો સાફ થઈ શકતો નથી, પવિત્ર બનાવી શકાતો નથી; તો પછી આ

શરીરની અંદર તો સુંઘવી કે જોવી ન ગમે તેવી વસ્તુઓ ભરેલી છે તેને કંઈ રીતે શુચિ (પવિત્ર) બનાવી શકાય ?

શરીરમાં કંઈ કંઈ ધાતુઓ ભરેલી છે તેનો પૂરો વિચાર કરવાથી એને પવિત્ર બનાવવાના કાર્યની અશક્યતા ધ્યાન પર આવશે. મુંબઈની ગટરો સાફ કંઈ રીતે થઈ શકે ? અને સાફ કરવા માંડે ત્યાં તો બીજો કચરો પડતો જતો હોય ત્યાં સાફ થવાનો સવાલ ક્યાંથી આવે ? અને કચરામાંનો અમુક ભાગ જ્યારે કાઢી શકાય તેવું ન જ હોય ત્યારે તો પછી સાફ કરવાનો પ્રશ્ન ભારે અગવડમાં આવે છે. તાત્પર્ય એ છે કે—શારીરિક દૃષ્ટિએ આ શરીર શુદ્ધ થઈ શકે તેવું નથી.

(સ્વ. ૨.) ઉપર પ્રમાણે હકીકત હોવા છતાં આ પ્રાણી પોતાનાં શરીર સાથે કેવાં ચેડાં કાઢે છે તે ખરેખર જોવા જેવું છે. આ પ્રાણી વારંવાર ન્હાય છે. ચોખ્ખા પાણીથી વળી ફરી વાર ન્હાય છે. દિવસમાં એક વાર અથવા એકથી વધારે વખત સ્નાન કરે છે અને સ્નાન કરવા પવિત્ર પાણી—મીઠું જળ વાપરે છે. ખાઈ પાણી કે ગંદું પાણી એ શરીરને સાફ કરવામાં વાપરતો નથી. એને શરીરને સાફ કરવા માટે ખૂબ તજવીજ રાખવી પડે છે. વળી સ્નાન કરે ત્યારે નવયુગનો હોય તો સાંધુ વાપરે છે, પુરાણકાળમાં ખારો—ભુતડો વાપરતા હતા. કોઈ વખત એ માથાનાં બાલ સાફ કરવા કંકોડી વાપરે છે, શરીરે પીઠી ચોળી ન્હાય છે, કોઈ વખત કેસુડાના જળથી ન્હાય છે. આવી રીતે ન્હાવાના અનેક પ્રકારના પ્રયોગ કરીને શરીરને સાફ કરવા પ્રયત્ન કરે છે, છતાં એ આખો વખત તેના મનમાં ખાત્રી હોય છે કે આ શરીર મળથી ભરેલું છે.

મળ શબ્દમાં ખાસ કરીને વિષ્ટા અને ઉપચારથી મૂત્ર વિગેરે અનેક અપવિત્ર પદાર્થોનો સમાવેશ થાય છે. શરીરમાં પસીનો (પ્રસ્વેદ) એટલો થાય છે કે ઉન્હાળાના દિવસોમાં ન્હાયા પછી, એ ઘડી પછી, ન્હાયા ન ન્હાયા જેવું જ થઈ રહે છે.

વળી શરીરે સ્નાન કરીને પછી તેના ઉપર ચંદન લગાડવામાં આવે છે. અગાઉ શરીર ઉપર ચંદન લગાડવાનો રિવાજ હશે એમ જણાય છે. હાલ તો ન્હાયા પછી ખાલ સાફ કરવા માથામાં તેલ નાખવાનો રિવાજ જાણીતો છે. વળી તે પહેલાં ટુવાલથી શરીરને ખૂબ ઘસવામાં આવે છે. એટલે ઉપરનો કચરો નીકળી જાય અને લાગેલ પાણી સાફ થઈ જાય એ એમાં અપેક્ષા હોય છે.

આવી રીતે ન્હાઈ, ઘોઈ, સાફ થઈ, શરીર પર દેશાચાર પ્રમાણે અથવા વ્યક્તિગત પદ્ધતિ પ્રમાણે ઉપચાર દ્રવ્યો લગાડવામાં આવે છે અને પછી આ ભલો ભોળો પ્રાણી એમ માને છે કે આપણો મેલ દૂર થઈ ગયો અને પછી એને શરીર તરફ પ્રેમ થાય છે. પછી એ પોતાનું મુખડું કાચમાં જુએ છે અને કાચમાં જોતી વખતે જો અન્ય કોઈ એને જોતું નથી એમ એની ખાત્રી હોય તો તે મુખડાં સાથે એવાં ચેડાં કાઢે છે કે જરૂર હસવું આવે. ગમે તેવો ડાહ્યો માણસ કાચમાં જુએ અને કાંઈ ચાળા ન કરે એ બનવું મુશ્કેલ છે. એ જીભ બહાર કાઢશે, ભવાં રહડાવશે અને કૈંક નખરાં કરશે. આ સર્વ ખાલી ભ્રમ છે, ખોટો ઉન્માદ છે, મૂઠતાનું ખાલી પ્રદર્શન છે, મશ્કરી કરવા યોગ્ય બાળચેષ્ટા છે.

ન્યાં આખા મહોલ્લાનો કચરો નખાય તે જગ્યાને ઉક-

રડો ' કહે છે. એ ઉકરડો અભ્યાસ કરવા જેવી ચીજ છે. એમાં ટોપલા ભરીને કચરો પડ્યો જ જાય છે અને કચરો વિધ-વિધ વસ્તુઓનો બનેલો હોય છે. કોઈ એ ઉકરડાને સાફ કરવા માગે તો તેને ધોવાથી તે સાફ થતો નથી. એને તો હબ્બર સાબુએ ધુવે તો પણ તે ઉકરડો તે ઉકરડો જ રહેવાનો છે. એને સાફ કરતા જાઓ તો વધારે કચરો જ નીકળે. ઉકરડો ધોવાથી કે એના ઉપર સુગંધી દ્રવ્ય નાખવાથી એ કદી સાફ થઈ શકતો નથી. ઉકરડાને પવિત્ર કરવાનો રસ્તો પાણીથી સાફ કરવાનો નથી કે એના ઉપર સુગંધી દ્રવ્ય નાખવાનો નથી. એ જ રીતે શરીરને ગમે તેટલી વાર સાફ કરવામાં આવે કે એના ઉપર ગમે તેટલા સુગંધી દ્રવ્યો લગાડવામાં આવે, એને ચંદનથી લેપવામાં આવે કે એને બરાસ લગાડવામાં આવે, પણ કોલસાને લગાડેલ સાબુની જેમ એ સર્વ નિષ્ફળ પ્રયાસ છે. એ પ્રયાસમાં કાર્યસિદ્ધિ અશક્ય છે. એનામાં અંદર અને બહાર એટલો મળ ભરેલો છે કે એને સાફ કરવાની તજવીજ અજ્ઞાનતામૂળક છે અને એના તરફ પ્રીતિ કરનારને 'મૂઠ'ની સંજ્ઞા મળે છે.

(ગ ૩.) 'લસણુ' નામનું એક કંદ આવે છે. તેનામાં એટલી દુર્ગંધી હોય છે કે એ ખાધા પછી કલાકો સુધી એની વાસ શ્વાસદ્વારા પણ બહાર પડે છે. એ ખાનાર જાહેરમાં-સભ્યસમાજમાં કલાકો સુધી ભળી શકતો નથી. આવા લસણુને કપૂર સાથે રાખવામાં આવે કે એને બરાસમાં રાખવામાં આવે કે તેના પર કસ્તૂરી લગાડવામાં આવે પણ એની વાસ જતી નથી અને એ કસ્તૂરી, કપૂર, બરાસ કે એવા બીજા કોઈ પણ સુગંધી પદાર્થની વાસ લેતું નથી. સાધારણ વસ્તુ આવા

તીવ્ર સુગંધી પદાર્થોની વાસ ગ્રહણ કરે છે, પણ લસણ તો કદી સુગંધીથી વ્યાપ્ત થતું જ નથી. એ બીજા અનેક પદાર્થને ખગાડે ખરું પણ પોતાની તીવ્ર દુર્ગંધ કદી છોડતું નથી અને બીજા તીવ્ર સુગંધી દ્રવ્યની વાસ લેતું નથી. આ એક વાત યથા.

ખજ-હુઆ માણસ ઉપર ગમે તેટલો ઉપકાર કરવામાં આવે પણ તે સુજનતાને ધારણ કરતો નથી. ઘણા પ્રાણીઓ એટલા ઊતરી ગયેલા હોય છે કે એને ગમે તેટલો લાલ કરો, એની મુશ્કેલીમાં એને મદદ કરો, એને ખાવા-પીવાની સગવડ કરી આપો કે એને ધંધે વખગાડી આપો, પણ એ પોતાનું પોત પ્રકાશ્યા વગર રહેતા નથી. જીવતરનું દાન કર્યું હોય, આખરૂ જતી બચાવી હોય અને પૈસાની મદદ કરી હોય છતાં એ સર્વ ભૂલી જઈ અણીને વખતે ઉપકાર કરનાર ઉપર જ એ નૈસર્ગિક ખજ પુરૂષ આઘાત (અપકાર) જ કરે છે. ધવળશેઠને રાજદંડથી ઉગારનાર, દાણચોરીના ગુન્હામાંથી બચાવનાર અને એનાં અટકેલાં વહાણ તરાવી આપનાર શ્રીપાળનો અંતે એણે જીવ લેવા પણ પ્રયત્ન કર્યો. અન્યની લાગવગથી અમલના સ્થાન પ્રાપ્ત કરનાર ઉપરી અધિકારી ઉપકાર કરનારને કેવા બદલા આપે છે તેના દાખલા અબાણ્યા નથી. જે પ્રાણી સ્વભાવથી હલકો હોય છે તેના પર આખો જન્મ ઉપકાર કરવામાં આવે તો પણ તે સૌજન્ય બતાવતો નથી. પોતાને મદદ કરી ભણાવનાર સંસ્થાને વિસરી જનાર અને તેની અણુઘટતી ટીકા કરનારના અનેક દાખલા મોબુદ છે. મતલબ એ છે કે જેમ સજ્જન પોતાનો સ્વભાવ છોડતો નથી તેમ દુર્જન પણ પોતાનો સ્વભાવ છોડતો નથી.

એવી જ રીતે આ શરીર ઉપર ગમે તેટલા ઉપકાર કર-

વામાં આવે તો પણ તે પોતાની સ્વાભાવિક દુર્ગંધતા છોડે તેમ નથી. એને ગમે તેટલા સુગંધી દ્રવ્યોથી સુગંધિત કરવામાં આવે, એને ઘરેણાં અને ઝવેરાતથી શોભાવવામાં આવે કે એને ન ખાવા યોગ્ય પદાર્થો ખાઈને અથવા ઘૃતાદિ પદાર્થોનો ઉપયોગ કરીને પુષ્ટ કરવામાં આવે તો પણ એનામાં સ્વાભાવિક દુર્ગંધી એટલી બધી ભરી છે કે એ સર્વ વિલેપનો, અલંકારો અને યૌષ્ઠિક પદાર્થોની દરકાર ન કરતાં એ તો દુર્ગંધી જ રહે છે, પોતાની દુર્ગંધ કદી તજતું નથી.

શરીરની પુષ્ટિ માટે માણસે કેવા કેવા પદાર્થો ખાય છે અને કેટલી જાતના પ્રયત્નો કરે છે ! વસંતમાલતી, અબ્રક, લોહ આદિની વાત તો અન્ય સ્થાને કરી છે, પણ ન ખાવા યોગ્ય દવાઓ પણ શરીરપુષ્ટિ માટે અનેક મનુષ્યો લે છે. તે વખતે શરીરની આખર સ્થિતિ જરા પણ ધ્યાનમાં રહેતી નથી. એ ઉપરાંત એને શરીરપુષ્ટિ માટે નિરંતર ચિંતા રહ્યા કરે છે અને છતાં શરીરની વક્તા તો એ દરરોજ અનુભવે છે.

આવી જાતનું શરીર છે ! એમાં વાયુઓ પણ એવા પ્રકારનાં ભરેલાં છે કે એને ઓડકાર આવશે તો તેમાં પણ ખરાબ ગંધ આવશે અને અપાન વાયુ નીકળશે તો તેમાં તો દુર્ગંધ આવશે જ અને પરસેવો પણ ગંધવાળો થશે. એની આંખમાંથી ચીપડાં (પીઆં) નીકળશે તો તે પણ દુર્ગંધી જ હશે. નાકનો શ્લેષ્મ પણ દુર્ગંધી અને એના મળ-મૂત્ર સર્વ દુર્ગંધી નીકળશે. આવી રીતે સ્વાભાવિક દુર્ગંધી એનામાં એટલી બધી ભરેલી છે કે એના પર ગમે તેટલાં સંસ્કાર કરવામાં આવે પણ તે પોતાની દુર્ગંધ છોડે તેમ નથી, કારણ કે એ દુર્ગંધ

સ્વાભાવિક છે અને જેમ લસણ સુગંધી થતું નથી કે દુર્ગંધ કદી સંજ્જન થતો નથી તેવી એની સ્થિતિ છે.

(ઘ ૪.) જે વસ્તુ છ આને શેર મળતી હોય અને મીઠાઈ વેચનારની દુકાન શોભાવતી હોય તેને ઘેર લાવી ખાધા પછી તેની કિંમત શી થાય ? એના શેરના કોઈ છ આના તો ન જ આપે, પણ એને દૂર ફેંકાવાના પણ દામ આપવા પડે. દરેક મ્યુનિસિપાલિટી હલાલખોર કર લે છે તે સારા પદાર્થોને ખરાબ કર્યાનો ખદલો જ છે અને તે તેની કિંમત છે.

આ શરીર એવું છે કે એના સંબંધમાં ગમે તેવી પવિત્ર વસ્તુ આવે તે થોડા કલાકમાં અપવિત્ર બની જાય છે. બત્રીશ શાક અને તેત્રીશ ભોજન મળે પણ તે પેટમાં ગયા પછી શું બને છે ? દૂધપાક કે ઢોકળાં કે જેને જે ગમે તેવી ચીજ ખાય તેની ચાર-છ કલાક પછી શી દશા થાય છે ! એ સર્વ વસ્તુઓ અદર્શનીય, અસ્પર્શનીય અને અનીચ્છનીય બને છે.

એનું કારણ એ છે કે આ શરીર અમેધ્યયોનિ છે. યોનિ એટલે ઉત્પત્તિ સ્થાન. અમેધ્ય એટલે અપવિત્ર. એ શરીર અપવિત્ર વસ્તુઓનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે અને એનું આખું યંત્ર એવી જ રીતે ગોઠવાયલું છે કે એ ગમે તેવી પવિત્ર તેમજ સુંદર વસ્તુ હોય તેને પણ અપવિત્ર બનાવી દે. જેમ કાપડ બનાવવાનાં સાંચાકામમાંથી કાપડ બને તેમ અપવિત્ર વસ્તુ ઉત્પન્ન કરનાર સાંચાકામમાંથી અપવિત્ર વસ્તુઓ જ બનીને નીકળે. એમાં તમે દૂધ ભરો, ઘી ભરો, સાકરથી એને ગળ્યું કરો, પણ એ અમેધ્યયોનિ છે એટલે એ સરસ વસ્તુઓ પણ અતિ અપવિત્ર થઈ એમાંથી એવી જાતની થઈને બહાર પડશે કે

એના સામું જોવું પણ નહિ ગમે. એના સ્પર્શ માત્રથી સરસ વસ્તુ કેવી વિરૂપ થઈ જાય છે તેનું દષ્ટાંત દૂધ પૂરું પાડે છે. દૂધને પીધા પછી તુરત જ વમન થાય તો તે વખતે જે દૂધ બહાર નીકળશે તે ફેદા ફેદાવાળું અને સ્પર્શને નાલાયક બની જશે. દૂધ જેવા સુંદર પદાર્થને એક ક્ષણવાર શરીરનો સંબંધ થાય ત્યાં એ કેવું બની જાય છે? તે ખાસ વિચારવા જેવું છે.

આવા શરીરને માટે ‘શૌચ’નો સંકલ્પ કરવો એ મૂઢતા છે. એને નહવરાવવાથી કે એના પર સુગંધી દ્રવ્યો લગાડવાથી એ પવિત્ર થઈ જાય છે એમ માનવું એ તો સરિયામ અજ્ઞાન છે. એને ગમે તેટલું નહવરાવો અને ગમે તેટલી વાર એને પખાળો પણ એ તો ગટર સાફ થાય તો તે સાફ થઈ શકે. જ્યાં આખું વાતાવરણ જ અપવિત્ર હોય ત્યાં પવિત્રતાનો દાવો કરવો એ તો મહામોહ સિવાય બીજાનું કાર્ય ન હોય !

શૌચવાદ કોઈ મતવાળાને માન્ય પણ હોય છે. એ અન્ય સાધ્યની અપેક્ષા વગર અને તેટલી વખત નહાવામાં-સ્નાન કરવામાં જ પુણ્ય માને છે. આ અજ્ઞાન છે. કોઈ વિશિષ્ટ હેતુને અવલંબીને સ્નાન કરવાની બાબત જુદી છે, પણ માત્ર નહાવાથી શૌચધર્મ પળાય છે એ અજ્ઞતા છે. આંતરશૌચનો આખો પ્રશ્ન તદ્દન જુદા જ પ્રકારનો છે. એનો સમાવેશ દશ યતિ-ધર્મમાં છે. તેને અત્ર સ્થાન નથી. અત્ર તો બાહ્ય સ્થૂળ શૌચના પ્રશ્નનો આપણે વિચાર કરીએ છીએ એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી. કેટલીક વાર ઇંદ્રિયોની તૃપ્તિ માટે અને વિકારોની શાંતિ માટે આવા ખ્યાલો થાય છે તે મોહ-અજ્ઞાનજન્ય હોઈ નિરર્થક છે અને અંતે આત્માનો અધઃપાત કરાવનાર છે.

(જ. ૫) ઉપર જણાવેલી વાત સમજીને એટલું મનમાં ખરાખર વિચારી લેવું કે શૌચવાદ-સ્થૂળ શારીરિક પાવિત્ર્યનો ઉપદેશ યથાર્થ નથી. જે શરીર સ્થૂળ નજરે કદી પવિત્ર થઈ શકતું નથી તેને પવિત્ર કરવાના ઉપદેશદ્વારા એને વગર સાધ્યે ધાર્મિક સ્વરૂપ આપવાની માન્યતા કરાવવી એ અજ્ઞાન છે અને મોહજન્ય અવિવેક છે.

આ જગતમાં જો કોઈ ચીજ પવિત્ર હોય તો તે ધર્મ છે. એ આત્મધર્મ છે. આત્મસન્મુખતા એ કર્તવ્ય છે, કારણ કે એ સર્વ મળને શોધનાર છે. આ શરીરમાં અંતર્ગત રાગ-દ્વેષ જેવાં મહામોહો પેસી ગયાં છે. એ આત્માને અનેક પ્રકારે દૂષિત કરનારા છે અને ધર્મ એને શોધી શોધી-વીણી વીણી છૂટા પાડે છે અને એને એના ખરા આકારમાં સ્પષ્ટ રીતે બતાવી આપે છે. અનેક પ્રકારના દોષોને શોધનાર-અંતરથી શૌચ કરી આપનાર તો ધર્મ જ છે. સ્નાન કરવાથી કાંઈ શૌચ (પવિત્ર) થવાય તેમ નથી.

તેટલા માટે જો તારે અંદરથી પવિત્ર થવું હોય તો મળતું શોધન કરનાર ધર્મને તારા મનમાં ધારણ કર, તારા હૃદયમાં એને સ્થાન આપ, તારામાં જે મળે અંદર ધુસી જઈ તને હેરાન કરે છે તેને શોધી તે તને સાફ કરી આપશે. ગમે તેટલી વાર સ્નાન કરીશ એથી તો બાહ્ય મળ પણ જનાર નથી, પણ જો તારે તારા અંતરનો મળ કાઢવો હોય તો ધર્મને હૃદયમાં કેરી દે, એને અંદર ચોંટાડી દે અને એના ઉપર આધાર રાખ. તે તારું કર્મમાલિન્ય કાપી નાખશે અને તને મળ વગરનો કરશે. એ જગતમાં મહાપવિત્ર છે અને અંદ-

રના દોષોને શોધનાર છે. બાકી શૌચવાદ જેવા ભૂલાવો ખવરાવનારા ઉન્માદમાં પડી નકામો હેરાન થવાનું છોડી દે. અંતે એ ધર્મ તને ટેકો આપશે. એનું સ્વરૂપ દશમી ભાવનામાં વિચારવાનું છે તેથી અત્ર ધર્મપરત્વે નામનિર્દેશથી જ સંતોષ ધરીએ. એ અજબ વિભૂતિ છે.

અશુચિભાવના.

::

અષ્ટકપરિચય—

૧. બહુ સંક્ષેપમાં ગેયની ભાવના કરી જઈએ. એ અષ્ટક બહુ સુંદર ભાવથી ભરેલું છે. આ શરીરને અતિ મલિન તરીકે ચિંતવ. એને મલીન ગણવાનાં કારણો છે તેમાંનાં કેટલાંક નીચે પ્રમાણે છે.

- (૧) એ મળમાંથી ઉત્પન્ન થાય છે.
- (૨) એ ચારે તરફ રહેલા મળમાં ઉછરે છે.
- (૩) એનામાં મળમૂત્ર ભરેલાં છે.
- (૪) એના સર્વ ભાગો અતિ દુર્ગંધા ઉત્પન્ન કરાવનાર છે.
- (૫) એ પવિત્ર પદાર્થોને અપવિત્ર કરનાર છે.
- (૬) એના સંસર્ગ માત્રથી સુંદર પદાર્થો ફેંકવા યોગ્ય થાય છે.
- (૭) એની કોઈ પણ પ્રકારે શુદ્ધિ થવી શક્ય નથી.
- (૮) એમાંથી અનેક સ્થાનકેથી અપવિત્ર પદાર્થો વહ્યા કરે છે.
- (૯) એના ઉપરની ચામડી ઉતારી હોય તો અંદરનો ભાગ ખિભત્સ દેખાય છે.

વિગેરે કારણો જેનું વિવેચન આ ભાવનામાં થયું છે અને થશે તે ખ્યાલમાં રાખી, એને મલિન—અતિ મલિન તરીકે વિચાર.

અને છતાં તેનો કાંઈ લાભ લેવો હોય તો તારૂં મનરૂપ કેમળ ઉઘાડ અને તેની અંદર ઊંડો ઊતરીને જો. તું ઉપર ઉપરનો વિચાર છોડી દઈને અંદર ઊતર. તને ઘણું જાણવા-સમજવા જેવું ત્યાં મળશે.

આ તારા શરીરને પ્રેરનાર, મનકમળને વિકસાવનાર અંદર એક મહાપવિત્ર વિભૂતિ બેઠી છે. એ કેવી છે તેનો ખ્યાલ કર. એ પવિત્ર છે, એ વિભુ છે, એ એક છે, એ મહાતેજોમય છે અને એ જગતવિવેક છે. એ તું પોતે જ છે, પણ તું એવી ગડબડમાં પડી ગયેલ છે કે તારા પોતાના સ્વરૂપને તું ભૂલી ગયેલ છે. જો તે આ પ્રકારે છે:—

તારૂં અંતરાત્મસ્વરૂપ પ્રકાશે ત્યારે તું મહાપવિત્ર છે. તારામાં પરમાત્મદશા પ્રાપ્ત કરવાની સત્તા છે. માત્ર તારી પોતાની શક્તિનો ઉપયોગ કરવાથી તે પ્રાપ્ત છે, પરંતુ તું ખરેખર શુદ્ધ-નિર્મળ છે, મહાપવિત્ર છે અને તારામાં અનંત જ્ઞાન ભરેલું છે. અનંત જ્ઞાનથી તું સર્વ પદાર્થને જોઈ શકે તેટલી તારામાં શક્તિ છે. એ દૃષ્ટિએ તું સર્વવ્યાપી છે અને તેથી કરીને તું વિભુ છે. વિભુ એટલે સર્વવ્યાપી, જ્ઞાનદૃષ્ટિએ તું ખરેખર વિભુ છે. જ્ઞાન સર્વ જ્ઞેય વસ્તુને જાણી શકે છે અને તેથી તું સર્વત્ર જ્ઞાનની નજરે છો. તું પોતે એક છે. તારૂં અજિતત્વ ખરાબર સ્પષ્ટ છે. તારા અસંખ્ય પ્રદેશો છે તેને એક તરીકે બતાવનાર છે. જ્ઞાયક તરીકે તારા સર્વ અસંખ્ય પ્રદેશમાં તું ફરી વળેલ (પરિણત) છે. તારૂં વ્યક્તિત્વ સર્વદા સિદ્ધ છે.

વળી સર્વ વસ્તુનું તારે અંતરદર્શન થાય છે—તારે માટે

તે શક્ય છે તેથી તું મહાતેજોમય છે. એ કેવળદર્શન મહા-
પ્રકાશમય છે, તેજસ્વી છે, ઉજ્જવળ છે અને તને ભેદ-
જ્ઞાન શક્ય છે. તારામાં અત્યારે પણ તારૂં શું છે અને પર
શું છે ? તે વિચારવાની શક્તિ છે. એ વિવેક જ્યાં જાગે ત્યાં
ખરો રસ્તો પ્રાયઃ હાથ લાગી જાય છે. વર્તન પહેલાં વિવેક
થાય ત્યારે વર્તનમાં આનંદ આવે છે. આથી તું જાગૃતવિવેક છે.

આવાં આવાં અનેક રત્નો તારામાં ભરેલાં છે અને તું
તેથી તન્મય છે. તું તારા શરીરનો વિચાર કરે છે, પણ તે તો
મળથી ભરેલું છે અને મહાપ્રયત્ને પણ શુદ્ધ થઈ શકે તેવું
નથી. તું તેટલા માટે તારો પોતાનો જ વિચાર કર અને તું કેવો છે
તેની ચિંતવના કર. જે અંતે પોતાનું નથી, મહાદગાબાજ છે
અને હોય ત્યાં સુધી જે અનેક નકામી ઉપાધિઓ ઊભી કરે
છે તેનો વિચાર તું છોડી દે અને તારો વિચાર કર, તારો
પોતાનો વિચાર કર.

તું શરીરનો મોહ છોડી શકતો ન હોય તો તું નીચેની
હકીકત વિચાર અને તેટલું છતાં પણ તને શરીર પર મોહ
થાય તો તું જાણ; પણ જો તું જરા પણ વિવેકપૂર્વક વિચાર
કરીશ તો ખીન્નું પરિણામ નહિ આવે. જો તારા શરીર
સંબંધમાં નીચે પ્રમાણે વિચારો છે તે તપાસી જો, બરાબર ઊંડો
ઉતરજો અને પછી નિર્ણય કરજો.

૨. પ્રથમ તું તપાસ કરીને જોઈશ તો સમજાશે કે શરીરની
ઉત્પત્તિ જ એવી રીતે થાય છે કે એમાંથી તું કાંઈ સારી આશા
રાખ એ સર્વથા ફેાકટ જ છે. પુરૂષનું વીર્ય અને સ્ત્રીનું રૂધિર એ
બન્ને લેગાં થાય ત્યાં એ શરીરની ઉત્પત્તિ થાય છે. પછી એ

સ્થાનમાં-માતાનાં પેટમાં શું ભરેલું હોય છે તે તું જો. એના ઉત્પત્તિસ્થાનની ખાબુમાં મૂત્રાશય, આંતરડાં, માંસ, મેદ, વિષ્ટા, હાડકાં વિગેરે ભરેલાં હોય છે. આવું એનું ઉત્પત્તિસ્થાન છે અને ત્યાં એ લગલગ નવ માસ પર્યંત રહે છે. એની આસ-પાસ મળ હોય છે અને એ મળથી વિટાયેલ હોય છે. વળી એ શરીર પોતે મળ અને કચરાનો જ પિંડ છે. શરીરમાં મળનો તો પાર નથી. એમાં મૂત્ર, વિષ્ટા, શ્લેષ્મ, કફ, પિત્ત, પસીનો આદિ ભરેલાં છે એટલે એ મળનો તો ખાડો છે તેમજ કચરાનો પણ ખાડો છે; કારણ કે એ ખરાબ પુદ્ગળોનો સમૂહ છે. એમાં એ સિવાય બીજું કંઈ પણ નથી.

એવા ઉત્પત્તિસ્થાનવાળા અને એવા મળ-કચરાથી ભરેલા શરીરમાં તે સારી વાત શી હોય ? તેમાંથી તું કંઈ વસ્તુની અપેક્ષા રાખે છે ? જેનાં જેવાં મૂળ તેવી તેમાંથી ઉત્પત્તિ થાય છે. આકડો વાવીને આંગાની ઉત્પત્તિની આશા રાખવી એ કેવળ મૂઢતા છે. વીર્ય અને શુક્રમાં વિવર્ત થાય, તેમાંથી જે શરીર ઉપજે એમાં પ્રેમ ઉત્પન્ન કરે એવી શી ચીજ હોય ? અને કેમ હોઈ શકે ?

એને ગમે તેટલું ઢાંકવામાં આવે, એના ઉપર ગમે તેવાં લુગડાં કે ઘરેણાં પહેરાવવામાં આવે પણ એમાંથી અતિ ખીલત્સ વસ્તુ વારંવાર ઝર્યા કરે છે. કપાળ ઉપર દામણી બાંધી હોય કે હાથ બંગડીઓથી, વીંટીઓથી, ઝવેરાતથી ભરી દીધા હોય અને ગળામાં નવસર મોતીની કે લીલમની માળા પહેરી હોય અને ઉપર મૂલ્યવાન વસ્ત્રો પહેર્યા હોય તો પણ સુંઘવી કે જોવી ન ગમે તેવી વસ્તુઓ તે શરીરમાંથી ઝમ્યા જ કરે છે. હવે આવાને માટે તે દાખલો પણ શો આપવો ?

તું જો ! કોઈ કુવા કચરાના હોય છે. દેશમાં એને ખાળ-કુવા કહે છે. એમાં મળ અને મૂત્ર એકઠાં થાય છે. એ કુવાને સારો કોણુ માને ? જેની વાત કરતાં લવાં ચઢી આવે અને નજીક જતાં નાક આડો રૂમાલ રાખવો પડે તેને સારો કોણુ ગણે ? એની વાત પણ કોણુ વિચારે ? અને એના સંબંધમાં માનપૂર્વક વિચાર તો કોણુ જ કરે ?

આવો દેહ છે ! જેને માટે પ્રાણી કૈક કૈક કરી નાખે છે તે દેહ આવો છે, તેનાં મૂળ આવાં છે અને તેનાં પરિણામ આવાં છે. માત્ર એ બાબત તરફ આંખમીંચામણાં કરીને એ વાતને રાજીટાળી નાખવામાં આવે તો તો કાંઈ કહેવા જેવું નથી, બાકી એમાં એક પણ લલી વાત હોય એમ જણાતું નથી.

૩. પોતાની પાસે આવનારા પદાર્થોને શરીર કેવાં બનાવી દે છે તેનો એક દાખલો જુઓ. પોતાનું મુખ સુંદર લાગે અને અંદરનો પવન સુગંધી જણાય તેટલા માટે પ્રાણી પાન (તાંબૂલ) ખાય છે. પાનનાં બીડામાં તે એલચી, લવીંગ, બરાસ વિગેરે અનેક સુગંધી પદાર્થો નાખે છે અને પછી તે પાનને કાથા-ચુના સાથે ખાય છે. આવા માણસની પાસે નીકળે તો તેના મુખમાંથી સુગંધી નીકળતી જણાશે, પણ સવાલ એ છે કે એ સુગંધી કેટલો વખત ટકશે ? પાન ચવાઈ રહ્યું અને એક-બે પીચકારો મારી કે પાછું એ ભગવાન એના એ. આ સ્થિતિ શું બતાવે છે ? વાત એ છે કે મુખ પોતે અસુગંધી છે. અંદર જ્યારે પવન જાય છે ત્યારે તો તે શુદ્ધ હોય છે, પણ અંદરથી દુર્ગંધ (Carbon) નીકળે છે. બહાર નીકળતો પવન એ દુર્ગંધ લઈને નીકળે છે. અરે !

એની લાળ પણ કેવી હોય છે ! કોઈ એને (લાળને) અડી જાય કે એ કોઈ વસ્તુને અડી જાય તો તે વસ્તુ અલડાય છે. મનુષ્ય બનતા સુધી કોઈનું બોલેલું પાણી પીતો નથી, કોઈએ ગ્રાપેલ અન્ન ખાતો નથી, કારણ કે લાળમાં અનેક જાતના પુદ્ગલો ભરેલ હોય છે અને તે એપથી રોગોને પણ મોકલી આપે છે. એ લાળનો આકાર અને રંગ પણ સૂગ લાવે તેવા હોય છે. કોઈએ મોંમાં અણાવ્યું હોય તો તેની પાસે ઊભા રહેવું પણ ગમે નહિ એવી લાળ દિવસો સુધી નીકળે છે.

શરીરની આ સ્થિતિ છે ! એક મુખની વાત કરી ત્યાં આટલી ઘૂણા આવે છે તો એના પ્રત્યેક વિભાગની વાત કરવામાં આવે તો તો શું શું થાય ? વાત એ છે કે તાંબૂલવાળા મુખની સુગંધી પૂરી પાંચ-પંદર મિનિટ પણ ટકતી નથી અને અંતે અસહ્ય સ્થિતિ આવી જાય છે. બહારના ઉપચારથી કરેલ સારો દેખાવ તે કેટલો ટકે ?

૪. ખરી વાત એ છે કે શરીરમાં જે પવન જાય છે તે ત્યાં એવા પદાર્થોના સંબંધમાં આવે છે કે એ અસુગંધી થઈ જાય છે, વિકારવાળો થઈ જાય છે અને સુગંધી પદાર્થોને મુખમાં રાખીને એ દુર્ગંધને છૂપાવવાનો પ્રયત્ન કરવામાં આવે તે નિરર્થક થાય છે.

આવા તો અનેક નિષ્ફળ પ્રયત્ન પ્રાણી વારંવાર કરે છે. એ શરીરની અંદરની દુર્ગંધી છૂપાવવા માટે કૈક કૈક પ્રયત્ન કરે છે. એના ખોરાકમાં, એના સ્નાનમાં, એના પીણામાં, એના કપડાંમાં, એના ઘરેણામાં એ પ્રયત્ન વારંવાર દેખાય છે, પણ છતાં એ એક પણ પ્રયત્નમાં લાંબો વખત સફળ થતો નથી અને સફળ ન થવા છતાં એ નવા નવા પ્રયોગો કર્યા જ કરે છે.

અત્યારે તમે કોઈપણ ચિત્રવાળા છાપા વાંચશો તો તેમાં સૌંદર્યશાળી કેમ દેખાવું તેના અનેક પ્રયોગો જોશો. ત્યાં તમે જાહેર ખબરના થોકડા વાંચશો. એક બાલ કેમ સાફ રાખવા એને માટે સેંકડો વાતો જોશો. મુખ પર લગાડવાના પદ્ પાઉ-ડર, ક્રીમ એપ્લિકેશન સ્નો અને તેના ડાઘા દૂર કરવાની જાહેરાતોની હારની હાર જોશો. અંદરનો કચરો દૂર કરવાની પદ્ધતિ અને પ્રયોગો પર ઉલ્લેખ કરવામાં આવે તો પૃષ્ઠો ભરાય તેમ છે. આ સર્વ નિષ્કૃણ પ્રયત્ન છે, અયોગ્યને વધારે પડતી અપાતી અગત્ય છે અને સમજણ વગરની બાળચેષ્ટા છે. આ નવયુગની વાત પ્રસંગોપાત થઈ ગઈ, પણ જે વખતે આ મૂળ પુસ્તક લખાયું ત્યારે પણ શરીરનો મળ દૂર કરવાના નિષ્કૃણ પ્રયત્નો અનેક પ્રકારના થતા હતા. યુગે યુગે પદ્ધતિ ફરે છે, પણ મુદ્દો તો એકનો એક જ રહે છે.

આવા શરીરને તું વારંવાર ચાલ્યા કરે છે અને એને સુંઘ્યા કરે છે ! તારી આવી ચેષ્ટાઓ જોઈને સમજી-વિચારક માણસો મનમાં હસે છે. તેઓને એમ થાય છે કે આ માણસ આખો વખત શરીરને ઘસ્યા કરે છે અને પવિત્ર કે સુંદર બનાવવા મથે છે એ તે કાંઈ ડહાપણની વાત ગણાય કે ?

અનેક વાર ન્હાવાથી શૌચધર્મ પળાય છે એ માન્યતામાં વિચાર કરવો ઘટે છે. જે શરીર અપવિત્ર વસ્તુથી જ ભરેલું છે તેને બાહ્યશૌચ કરવાનો પ્રયત્ન નિષ્કૃણ છે. વિશિષ્ટ હેતુ-પૂર્વક સ્નાનાદિની વાતને અત્ર સ્થાન નથી, પણ માત્ર બાહ્ય-શુદ્ધિ (શૌચ) માં જ પર્યાવસાન સમજનાર શરીરનો ધર્મ સમજે, એની અંદરની વસ્તુઓને વિચારે, એ વસ્તુઓની

અપવિત્રતા ખ્યાલમાં લે અને એ વસ્તુ દૂર કરવા જતાં શરીર જેવું કાંઈ બાકી રહી શકે તેમ નથી એ વાત જો એક વાર લક્ષ્યમાં લે તો આ નકામા પ્રયત્નને બાબુએ મૂકી પોતાના પ્રયત્નો બીજે માર્ગે લગાડે. આ મહામૂલ્યે મળેલ જીવન મોંઘેરું છે, સાધ્ય સધાવી શકનાર છે, એને બહારથી પવિત્ર રાખવાના પ્રયાસમાં વેડફી નાખવા જેવું એ નથી. આ બાબત સ્પષ્ટ સમજવા આ સર્વ હકીકત વિચારવા જેવી છે.

૫. વળી એક બાબત ખાસ વિચારવા યોગ્ય છે. પુરૂષનાં નવઅંગોમાંથી આખો વખત શું નીકળે છે તે વિચારી જુઓ:—

૨ કાનમાંથી કચરો, કેટલાકને પણ નીકળ્યાં કરે છે.

૨ આંખોમાંથી જેટલી વાર પટપટાવીએ તેટલી વાર પાણી, કોઈવાર ચીપડા અને અનેક મળ નીકળ્યા કરે છે.

૨ નાકના દ્વારમાંથી સ્લેષ્મ (શેડા), ગુંગા વિગેરે નીકળ્યા કરે છે. નાક છીંકે ત્યારે ખાસ સંભાળ લેવી પડે છે.

૧ મુખમાંથી લાળ નીકળે છે. ઉપર તેનું વર્ણન થઈ ગયું છે. દુર્ગંધી પવન અને ઉલટી થાય ત્યારે કાચું અન્ન અને પીત્ત નીકળે છે.

૧ પુરૂષચિન્હમાંથી પેશાબ. એનું વર્ણન કરવાની જરૂર ન હોય.

૧ ગુદામાંથી વિષ્ટા. વર્ણન અશક્ય અને બીનજરૂરી છે.

આવી રીતે પુરૂષનાં સદરહુ નવ દ્વારોમાંથી અપવિત્ર પદાર્થો બહાર નીકળ્યા જ કરે છે અને તે કદી વિરામ પામતા નથી. એમાં અદ્વિરામ કે અર્ધવિરામ આવે, પણ પૂર્ણવિરામ કદી આવતું નથી. એ સર્વમાંથી જે પદાર્થો નીકળે છે તે સર્વ દુર્ગંધી, ખરાબ વર્ણ, રસ અને સ્પર્શવાળા જ હોય છે, ભારે કંટાળો આવે તેવા હોય છે અને દૂર નાસી જવું પડે એવા હોય છે

સ્ત્રી શરીરમાં ઉપરોક્ત નવ દ્વારોમાંથી એટલા જ ખરાબ પદાર્થો નીકળે છે. એ ઉપરાંત સ્ત્રીઓને બે સ્તનો અને યોનિ^૧ એ ત્રણ અંગોમાંથી પણ અપવિત્ર પદાર્થો નીકળે છે.

આવાં નવ અને બાર દ્વારો અનુક્રમે પુરૂષ અને સ્ત્રીનાં વહેતાં હોય એ શરીરને તું બે પવિત્ર માનતો હોય, ધારતો હોય, કલ્પતો હોય તો અમારે તો એ તારી માન્યતા, ધારણા કે કલ્પના માટે માત્ર એટલી જ ટીકા કરવી પડશે કે એ તારો વિચાર ખરેખર ‘નવો’ છે, અભિનવ છે અને વિચિત્ર છે. કોઈપણ નવો વિચાર બતાવે તેમાં અમારે વાંધો નથી, પણ સમજી માણસો એની કસોટી કરે તો જ આદ્ય થાય તેમ છે. તું કોઈ સમજી માણસને પૂછ કે ‘જે શરીરમાંથી આખો વખત નવ અથવા બાર દ્વારે મલિન પદાર્થો નીકળતાં હોય તેને તેઓ કદી ‘પવિત્ર’ ગણી શકશે ?’

અમને લાગે છે કે આ તારો નવો વિચાર ભૂલભરેલો છે, મોહજન્ય છે અને તને ફસાવનાર છે. જે શહેરની ગટરમાં કચરો ચાલ્યા કરતો હોય અને જેમાં નવો કચરો પડ્યા કરતો હોય તેને પવિત્ર કહેવા જેવી તારી આ વિચિત્રતા છે. કફ, મળ, મૂત્રના ભંડાર-રૂપ આ શરીરમાંથી એક પણ સારી ચીજ નીકળતી નથી. તેવા શરીરને તું પવિત્ર કહે તો પછી તારા એ નૂતન વિચારને વિવેકી પ્રાણી ‘દેવાનાં પ્રિય’ (મૂર્ખ-મૂઠ) ના અભિપ્રાય તરીકે લેખે છે, માટે તારો જે વિચાર જણાવ તે સમજી-વિચારીને જણાવ. આવા ખોટા બુદ્ધા બિડાવીને તારી કિંમત કરાવ નહિ.

૬. વળી તું વિચારીશ તો જણાશે કે તું ભોજન કરવા

૧ ત્યાં બે દ્વાર બુદ્ધા બુદ્ધા હોય છે તેથી ફરીને ગણેલ છે.

માટે કેટલી તૈયારી કરે છે. એક શાક બનાવવું હોય તો તેમાં ધાણા, જીરૂ, મીઠું, મરચાં, તેલ આદિ અનેક પદાર્થો નાખે છે. મીઠાઈ બનાવવી હોય તો મોટી ખટપટ કરી મૂકે છે. સાકરની ચાસણી, પદાર્થોની વિપુળતા અને તૈયાર કરવાનાં તથા ઉપર ચઢાવવાનાં અનેક સામાન લાવે છે. ઉપર વળી ઘી તથા બદામ, પીસ્તા, ચારોળી વિગેરે નાખે છે.

અનેક સામગ્રીઓથી તૈયાર કરેલું અન્ન ખાધા પછી પેટમાં બળ છે. ત્યાં ચાર કલાક બાદ એ સર્વતું શું થાય છે? એની વિષ્ટા થાય છે, તેને જોઈ તું થુકે છે, તેને કાઢવા પ્રયત્ન કરે છે અને તેના તરફ સૂગ લાવે છે. એક સુંદર થાળમાં અનેક સુંદર રસોઈની ચીજો, મીઠાઈઓ, શાકાદિ હોય તે પેટમાં ગયા પછી આ દશા પામે છે.

તેં ગાયનું દૂધ વાપર્યું હોય અને તેના ઉપર સાકરાદિના પ્રયોગ કર્યા હોય તેનું અતિ મૂત્ર થાય છે અને તેનો ક્ષેપ કરતાં પણ તારે વિવેક રાખવો પડે છે અને નહિ તો તારો દંડ થાય છે. ગાયના મૂત્રનો તો ઉપયોગ પણ થાય છે, પણ એના દૂધનો તેં ઉપયોગ કર્યો તો પછી તેનું જે મૂત્ર તારા શરીરમાં થાય છે તે તો અતિ નિંદનીય બને છે. તારા મૂત્રની કિંમત ગાયના મૂત્ર જેટલી પણ નથી એ ધ્યાનમાં રાખજે.

આ સર્વ દાખલા ઉપરથી તારા સમજવામાં આવ્યું હશે કે તારું શરીર તો સારામાં સારા પદાર્થોને ખરાબ કરનાર છે અને તારા શરીરમાંથી કચરો જ બહાર નીકળે છે. આવી શરીરની બાહ્ય સ્થિતિ છે. એ સારાને બગાડે છે, સુંદરને વિરૂપ કરે છે, સ્પૃશ્યને અસ્પૃશ્ય કરે છે, સંબંધમાં આવનારને વિકારી

જનાવે છે અને એ જે શરીર કહેવાય છે તેને તું પવિત્ર માને છે. તારે તારા વિચારને ફરી વાર તપાસી જવાની જરૂર છે અને એમ કરીને તારી વિચારણામાં વિવેકને સ્થાન આપવાની ખાસ જરૂર છે. હવે તું વગર લગામે ક્યાં સુધી ચાલ્યા કરીશ તેનો ખ્યાલ કર.

૭. આ શરીરને માટે નીચેની બાબતો વિચારી ને.

- (ક) એ પુદ્ગળનો સમૂહ છે.
- (ખ) એ મળથી ભરેલું છે.
- (ગ) એમાં માત્ર કચરો છે અને કોઈ સારી વસ્તુ નથી.
- (ઘ) એ સારા પદાર્થોને ખરાબ કરનાર છે.
- (ઙ) એ સુંદર કપડાંને દુર્ગંધી બનાવનાર છે.

આમાંની કોઈ પણ બાબતને માટે ખુલાસાની ખાસ જરૂર હવે રહેતી નથી. શરીર પુદ્ગળનો ઢગલો છે એમાં કાંઈ સંદેહ જેવું નથી. એની અંદરની સર્વ વસ્તુઓ સ્થૂળ છે એમાં કોઈ જાતની શંકાને સ્થાન નથી અને એ સારી વસ્તુને બગાડી મૂકે છે તે તો આપણે ઉપર જોઈ ગયા છીએ.

ત્યારે શું એ શરીરને ફેંકી દેવું? એનો ઉપયોગ કાંઈ કરવો કે એને ફંગોળી દેવું? એ વિચારવા જેવી વાત છે. કેટલાક એને મોજશોખનું સાધન માને છે, કેટલાક એનાથી ખાવાનો શોખ પૂરો કરે છે, કેટલાક એને સુગંધી લેવાનું સ્થાન માને છે, કેટલાક એનાથી સારાં રૂપો, સ્ત્રીઓ, ચિત્રો જોવામાં સાર્થક્ય માને છે, કેટલાક એમાંથી સારાં જ્ઞાન સાંભળવામાં લાભ માને છે, કોઈ એને ચુંબન કરવાનું અથવા તો

આલિંગન દેવાનું સાધન માને છે, કોઈ એને પુષ્ટ કરવામાં જીવન ધન્ય માને છે—આ સર્વ નકામું છે. જે પુદ્ગળનો ઢગલો હોય, જે મળથી ભરેલ હોય અને સારાં ખોરાક કે કપડાંને તુચ્છ બનાવનાર હોય, જે અંતે છોડી દેવાનું હોય તેને માટે આવાં લાડપાડ શોભે નહિ.

પણ તેનાથી એક કામ થાય તેમ છે. આ સર્વ ઉપાધિ છોડી હંમેશને માટે કલ્યાણ કરવું હોય તો તેની તૈયારી કરવાનું સામર્થ્ય ત્યાં છે અને તે મહાઉદ્ધાર કાર્ય છે, પરમ શ્રેષ્ઠ કાર્ય છે અને તે જો થાય તો તારા આ ચોરાશી લાખના ફેરા અને આ તારી રખડપટ્ટી દૂર થઈ શકે તેવું છે.

ત્યારે આ તો બહુ મજાની વાત થઈ. એને થોડું થોડું લાતું—પોતું આપી તેની દ્વારા જો શિવસાધન થઈ શકતું હોય તો તે કામ પાર પાડવા પ્રયત્ન કરવા જેવો છે. હંમેશની આ લમણાઝીક મટી જાય, નિરંતરનું સુખ થઈ જાય. એવો રસ્તો જો એનાથી થાય તો તે કરવાજોગ છે. ત્યારે આવા શરીરમાં અનેક અવગુણ છે પણ શિવસાધનનું સામર્થ્ય પણ તેનામાં છે એ વાત વિચારી, તેની ચિંતવના કર અને તારા સાચા ઉદ્ધારના માર્ગે લાગી જા.

૮. શરીર કેવું છે? શેનું બનેલું છે? તેમાં શું ભર્યું છે? અને તેનો કયાં સુધી વિશ્વાસ કરી શકાય તે તો તે જાણ્યું? પણ હવે કાંઈ એવી હુશિયારી કરી બતાવ કે જેથી આવા શરીરનો પણ તું પૂરતો લાભ લઈ શકે અને એ ઇચ્છનીય, પુણ્યશાળી અને અભીષ્ટ બને. અત્યારે જે શરીરનું વર્ણન કર્યું તેવું શરીર તો કોઈ મેળવવા ઇચ્છે નહિ. આ તો ઉઘાડી વાત છે.

પણ તારે તો શરીર સાથે પાનાં પડ્યાં છે, ત્યારે હવે કાંઈ એવું કર કે અત્યારે તને જે ખરાબ લાગે તેવું પ્રાપ્ત થયું છે તેમાંથી પણ તું લાલ મેળવી તેવા શરીરને પણ તું હુગંછનીયને બદલે શ્રેષ્ઠ બનાવી શકે. તારા હામથાં રસ્તો છે. તારામાં ખરી હુશિયારી હોય તો તું તેવો રસ્તો લઈ શકે તેમ છે. એ શરીરની અંદરની અપવિત્રતા તો તું દૂર કરી શકે તેમ નથી, પણ તારી પાસે એક બીજો કીમિયો છે તે અજમાવ. આ તારા શરીરને શિવસાધનમાં ભેડી દે, કારણ કે એની દ્વારા એ લાલ તું લઈ શકે તેટલું સામર્થ્ય તારી દ્વારા તેનામાં છે તે ઉપર ભ્રેયું તું ગણતરીબાજ સમજી પ્રાણી છે. તું વ્યાપારી છે તો તારે છેવટે ભાંગ્યાના વટાવ તો જરૂર કરવા ઘટે અને આ તો અણુધાર્યો લાલ છે. તારો વિકાસ તું એટલો બધો વધારી શકે તેમ છે કે તું એ શરીરથી પૂરતો લાલ મેળવી શકશે અને તું એવું કાર્ય કરી શકીશ કે ત્રિદિવેશ્વર જેવાં પણ તારા શરીરની-મનુષ્યલવની ઇચ્છા કરશે. આ દાખલો ખરેખર તારે બેસાડવા જેવો છે. નહિ તો પછી આવ્યો તેવો ચાલ્યો જઈશ અને અંતે એ શરીરને પૈસા ખર્ચીને બાળવું પડશે કે જમીનમાં દાટવું પડશે.

‘ એતન ચાર ગતિમે’ નિશ્ચે, મોક્ષદ્વાર એ કાયા રે;
કરત કામના સુરપણુ યાકી, જિસકું અનર્ગલમાયા રે. ’

આવી તારી કાયા છે, માટે ગભરાવાનું કારણ નથી; પણ તું મલકાઈ ન જતો. એ કાયાની કિંમત એટલા માટે જ છે કે એ મોક્ષદ્વાર છે, પણ જો તેને તું વેડપી નાખ તો નરકદ્વાર પણ એ જ છે. તારો વિકાસક્રમ સુધારવાનો આ અવસર છે, માટે નિપુણતા દાખવીને, સ્વસ્વરૂપ નિષ્પાદન કરીને એને તું અતિ પવિત્ર બનાવી દે.

પવિત્રતા પ્રાપ્ત કરવા માટે તને સુંદર જળાશય મળ્યું છે. તળાવે જઈને તરસ્યો આવે તે તો નિપુણ ન જ ગણાય. તને પવિત્ર આગમરૂપ જળાશય મળ્યું છે તેના કાંઠા ઉપર બેસીને તું કોણ છે ? તારું સ્થાન શું હોઈ શકે ? તું ક્યાં આવી ચઢ્યો છે ? અને શા માટે આ હેરાફેરા કરી રહ્યો છે ? તે સર્વ વિચાર. એ જળાશયમાં તારી સર્વ જિજ્ઞાસાને તૃપ્તિ મળે એટલું પાણી ભરેલું છે. તું વિનાસકેચે એ પાણીનું પાન કર, તારી જાતને ઓળખ અને તારું પોતાનું સ્થાન સમજી લઈને તે પ્રાપ્ત કરવાના માર્ગો શોધી લે. અને તારી ઘણા વખતની તૃષ્ણ છે તેને તું છીપાવી લે.

ખાસ કરીને એ જળાશયમાં શાંતમુધારસ ભરેલું છે તે અમૃતનું પેટ ભરી ભરીને પાન કરી લે. આવો અવસર ફરી ફરીને મળશે નહિ. માટે ‘અવસર પાય ન ચૂક ચિદાનંદ’ એ વાત ધ્યાનમાં રાખ. શાંતરસ-અમૃત્ય અમૃતનો દરીયો તને મળી ગયો છે તેનો તું બને તેટલો લાલ લે અને પેટ ભરી ભરીને એ રસને પી લે. આ તકનો લાલ લે. આવાં જળાશય જ્યાં ત્યાં મળતા નથી અને મળે ત્યારે ઓળખાતાં નથી. તેં અત્યારે જળાશય જોયું છે અને તારા પર દયા કરીને પાણી પાનાર પણ મળી ગયા છે તો હવે તેનો બને તેટલો લાલ લે.

આ લાવનામાં શરીરની સ્વૂળ રચનાની કિલ્લેખ બાબતુ બતાવવા સાથે આ કાયાને મોક્ષદ્વાર પણ બનાવી શકાય છે, એ વાત કરીને શરીરના બન્ને ઉપયોગ બતાવવામાં કર્તાએ બહુ કુશળતા બતાવી છે. તદ્દન સામાન્ય વસ્તુનો ઉપયોગ કરતાં આવડે તો નુકશાનમાંથી પણ લાલ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે અને

સાચી આવડત હોય તો દીર્ઘ લાભ પ્રાપ્ત કરી શકાય છે. આ 'શાંતવાહિતા'માં એ અમૃતનું પાન કરવાનું છે. પ્રથમ કડવો ઘુંટડો પાઇને વિવેકી મહાશયે કેવી યુક્તિથી શાંતસુધાનું પાન છેવટની દોઢ ગાથામાં કરાવ્યું છે તે ખાસ વિચારણીય છે. સુર એ અમૃતપાન જરૂર કરે.

x

x

x

મલ્લિકુંવરીનું ૩૫ અદ્ભુત હતું. એનાં ૩૫-લાવણ્યની વાતથી આકર્ષાઈ સાકેતપુર (કોશલદેશ)ના પ્રતિબુદ્ધ રાજાએ, ચંપાનગરી (અંગ)ના ચંદ્રચાલ રાજાએ, સાવશ્થી નગરી (કુણ્ડલદેશ)ના રૂપી રાજાએ, વાણારસીનગરી (કાશીદેશ)ના શંખ રાજાએ, હસ્તિનાપુર (કુરુદેશ)ના અદિનશત્રુ રાજાએ અને કંપિલપુર (પાંચાલદેશ)ના જિતશત્રુ રાજાએ એ કુંવરી સાથે લગ્ન કરવા માગણી મોકલી. વિદેહાધિપતિ કુંભરાજાએ પોતાની રાજધાની મિથિલામાં એ માગણીનો અસ્વીકાર કર્યો. છએ રાજાએ લડવા આવ્યા. લડાઈ ચાલવાની હતી ત્યારે અમોઘ વીર્યશાળી મલ્લિકુંવરીએ આધ્યાત્મિક માર્ગે લડાઈ જીતવા નક્કી કર્યું. એણે અશોકવાદીમાં પોતાના શરીરપ્રમાણ સુવર્ણની પુતળી બનાવી. તેના મધ્ય ભાગમાં પોલાણ રાખ્યું. જમ્યા પછી એક કોળીએ અનાજ તેમાં દરરોજ નાખવા લાગી. એ વાદીમાં પ્રવેશ કરવાના છ રસ્તા કરાવ્યા. છએ રાજાને બોલાવ્યા. જુદા જુદા બેસાડ્યા. દરેકને મલ્લિકુંવરીને મેળવવાની આશા હતી. વચ્ચે પ્રતિકૃતિ જેવી પુતળી બોધને રાજાએ છક થઈ ગયા. છએ રાજા છ સ્થાને બેઠા હતા. મલ્લિકુંવરીએ જાતે આવી પુતળીનું દ્વાર (ઉપરનું ઢાંકણ) ઉઘાડ્યું. ગંધથી મહેલ ભરાઈ ગયો. રાજાએ તો નાક પર રૂમાલ ધરવા મંડી ગયા. પછી યોગિની

દેવીએ સમજાવ્યું કે-‘હું જે ખાતી હતી તેનો માત્ર એક કોળીઓ દરરોજ આમાં નાખતી હતી. તેની આવી ગંધ છે અને આ શરીરમાં એ વસ્તુઓ જ ભરેલી છે. એના ઉપર તે મોહ ઘટે ? આ તો એક કવળનું પરિણામ છે અને હું તો ઘણા કવળો ખાઉં છું-વિગેરે.’ પછી પૂર્વભવની મિત્રતા યાદ કરી રાજાએ ચેત્યા. લડાઈ બંધ થઈ. અધ્યાત્મજ્ઞાન પ્રસર્યું. વિચારણા થઈ. રાજાએ રાજ્ય છોડી મલ્લિકુન્વરી પાસે દીક્ષિત થયા. સંસાર છોડી કૃતકૃત્ય થયા અને શરીરનો પૂરતો લાભ લીધો.

આ શરીર કેવા અપવિત્ર પદાર્થોથી ભરપૂર છે તે સંબંધી લેખકશ્રીએ ખૂબ લખ્યું છે. એના પર વિશેષ વિવેચનની અપેક્ષા નથી. એના સ્વભાવ દ્વારા અને એનાં વર્ણનો વાંચીને પણ જો પ્રાણીની આંખો ન ઉઘડે તો તો પછી નશીબની વાત છે.

એક-બે બાબત પર ખાસ ધ્યાન આપીએ. આ શરીર અપવિત્ર પદાર્થોથી ભરેલ છે એ વાત તો થઈ. એની ઉત્પત્તિ વિચારતાં જ ખેદ થાય તેવું છે. ગર્ભવાસમાં નવ માસ સુધી ચારે તરફ રહેલા મળની વચ્ચે બાંધે માથે લટકવું પડે છે એવું નિકૃષ્ઠ જેનું ઉત્પત્તિસ્થાન હોય ત્યાં સુગંધીની આશા રાખવી એ તો વેળુમાંથી તેલની અપેક્ષા રાખવા બરાબર છે. આવા શરીરની પુષ્ટિ કરવી એ સુજ્ઞને શોભે તેવી વાત નથી, પણ એ ઉપરાંત એક ઘણી ધ્યાન આપવા જેવી વાત છે. એ શરીરમાં લાખો વ્યાધિઓ ભરેલા છે. ચામડીના વ્યાધિઓ, પેટના વ્યાધિઓ, ગર્ભાશયના વ્યાધિઓ, આંતરડાના વ્યાધિઓ, છાતીના વ્યાધિઓ, હૃદયના વ્યાધિઓ, નાકના, ગળાના, મોંના, આંખના, કાનના, માથાના વિગેરે વ્યાધિઓનો પાર

નથી. એ પાતળું પડે તો ક્ષયરોગની ચિંતા થાય છે, એ બહુ ઘમ્ જાય તો પક્ષઘાત કે હૃદયના વ્યાધિની ચિંતા થાય છે, એને હાલતાંચાલતાં શરદી લાગી જાય છે, એને અનેક જાતના શસ્ત્રપ્રયોગો Operations કરાવવા પડે છે, એની અંદરની યંત્રવ્યવસ્થા એટલી ગુંચવણવાળી છે કે સેંકડો વ્યાધિઓનું એ ઘર છે અને એને અટકી જતાં, તરડાઈ જતાં અને ખલાસ થઈ જતાં વાર લાગતી નથી. કોઈ દમવાળાની પીડા જોઈ હોય તો ધમણ ચાલતી લાગે અને ઉધરસ ખાતાં કે બડખા પાડતા જોયા હોય તો ચીતરી ચઢે. આ વાત લાંબાવીએ તો ક્યાં અટકવું તે સૂઝે તેમ નથી. આવી રીતે અનેક વ્યાધિનું ઘર એ શરીર છે અને તેને માટે અનેક ગ્રંથો લખાયા છે જે વૈદકીય ગ્રંથો કહેવાય છે, કોઈ એને આયુર્વેદ પણ કહે છે. શરીરના વ્યાધિઓ પર ગ્રંથો, એનો અભ્યાસ, એનો ધંધો અને એ સંબંધી આટલી વિચારણાઓ !

ઉપરની ચામડી ન હોય તો આ શરીરની અંદર એક પણ વસ્તુ એવી નથી કે જેના ઉપર મોહ થાય. એના કયા વિલાગને ઉઘાડ્યો હોય તો પ્રાણી થુથુ ન કરે? એ જ એકલો પ્રશ્ન રહે છે અને છતાં મોહરાજાએ આને એવો તો દારૂ પાયો છે કે એ એને ચુંબનો ભરવા મંડી જાય છે ! એ એના સ્પર્શમાં સુખ માને છે. એના અભિવ્યંગમાં લીલા કરે છે. એ જ ઘડીએ જો ઉપરની ચામડી ખરી પડે તો આ ભાઈશ્રી ત્યાં એક મિનિટ પણ ઊભો રહે ખરો? અને એનું નામ જ કેફ, એ જ મોહની મદિરા, એ જ વિવેકબુદ્ધિનો નાશ ! કોઈ વખત માંદા માણસ પાસે જવાનું થાય અને તેને ઉધરસ આવતી હોય, પાસે બડખા નાખવાનું વાસણ પડ્યું હોય, આ

વખતે મનમાં શો વિચાર આવે છે ? હુર્ભાગ્યે એવા વખતના વિચારો કાયમ રહેતા નથી એટલે આ પ્રાણી પાછો ધધે વળગી જાય છે અને પોતાને જાણે એવા શરીર સાથે સંબંધ જ નથી એવી બેદરકારીમાં દોડ્યો જાય છે.

આખા શરીરની રચના જુઓ ! એની અંદર નાડીઓ, લોહીનું વહન, શિરાઓ વિગેરેનો વિચાર કરો. આંતરડાના મળનો ખ્યાલ કરો અને સારામાં સારા અન્ન, દૂધ અને પાણીની થતી અવદશા વિચારપૂર્વક ધ્યાન પર લો તો ઘણો મોડ ઓસરી જાય તેમ છે. શરીરના પ્રત્યેક ભાગનો આ દૃષ્ટિએ વિચાર કરવામાં આવે તો બહુ જાણવા જેવું મળે તેમ છે એમાં કશો સંદેહ નથી.

એક બીજી વાત. આપણાં કપડાં દરરોજ શા માટે ધોવા પડે છે ? શું એને બહારની રજ લાગે છે એટલા માટે જ ? ના. શરીરમાં સાડાત્રણ કરોડ દ્વાર (રોમરાજી) છે. તે પ્રત્યેકમાંથી દુર્ગંધ અને અપવિત્ર રજ-પરસેવો વિગેરે નીકળે છે. એ સારામાં સારાં કપડાંને પણ અપવિત્ર બનાવે છે. એવા શરીરની આસના-વાસના કરવી કેમ પાલવે ? અને એને ચાટવું તે વાત શોભા-રૂપદ ગણાય ખરી ! જે ખાધેલ ખોરાકને તુચ્છ બનાવે, વસ્ત્રોને મેલવાળાં બનાવે, લગાડેલ પદાર્થને દુર્ગંધવાળા બનાવે અને જરા પડે તો ખડી જાય, હાડકાં ભાંગે તો દિવસો સુધી પથારી કરાવે અને દરરોજ અનેક પ્રકારની ચાકરી માગે તેવા શરીરની સાથે કેમ કામ લેવું તે સમજણથી વિચાર કરવા જેવું છે.

આવી રીતે અનેક કારણે શરીર અપવિત્ર પદાર્થોથી ઉપ-જ્યું છે, અપવિત્ર પદાર્થો વચ્ચે વધ્યું છે, અપવિત્ર પદાર્થોથી

લરેલું છે અને સારામાં સારા પદાર્થોને ખરાબ કરનારું છે એ વાત વિચારી શરીરની અપવિત્રતા ધ્યાવવી.

પણ આપણો પનારો એની સાથે પડ્યો છે, તો એનાથી કાંઈ લાભ લેવાય તો લઈ લેવો એ આપણું કર્તવ્ય છે; માટે હવે લેખક મહાશય કહે છે તેમ માનસનલિન-હૃદયકમળને ઉઘાડો અને ત્યાં અભેદ મૂર્તિને સ્થાપી એને અપનાવો. એ એટલે તમે પોતે. શરીર તમારું નથી; તમે શરીર નથી. શરીર તમારી સાથે આવનાર નથી પણ ત્રણ કાળે તમે પોતે તો તમે જ રહેવાના છો. એનું એટલે તમારું પોતાનું કાંઈ સુધરે, કાંઈ માર્ગે ચઢવાનું થાય એવો રસ્તો કરો અને તે માટે અંતરથી સાચો વિચાર કરો. અત્યારસુધી ઉપર ઉપરથી તો ઘણી વાતો કરી છે અને કોઈવાર ચેતન ચેતન કરી સ્વને અને પરને ડગ્યા છે. એમાં કાંઈ વળે નહિ. આ માર્ગે કાંઈ જયવારો થાય નહિ. હવે તો હૃદયકમળને ઉઘાડી ત્યાં જે અત્યારે મોહરાજા પેસી ગયો છે તેનો આખો મંડપ તોડી પાડો અને ત્યાં વિભુ પવિત્ર મહોમય ચેતનરાજને બેસાડો. એ રીતે એ શરીરનો પૂરેપૂરો લાભ લો. જે પદ્ધતિએ મલ્લિકુંવરીએ અધ્યાત્મવાદની સ્થાપના કરી લડાઈ અટકાવી અને પરણવા આવનાર છ રાજાઓને પ્રતિબોધ્યા, અનેકનો સંહાર અટકાવ્યો તે રીતે આ અપવિત્ર વસ્તુના પોટલાને એના સાચા આકારમાં ઝોળખી ખૂબ આનંદ માણો અને જે કાયા અપવિત્ર-દુર્ગંધનીય પદાર્થોથી લરેલી છે અને જે તમને વારંવાર ચિંતા કરાવી વૈદ ડોક્ટરના ખીલ ભરાવે છે તેને જ મોક્ષદ્રાર બનાવો. આ મનુષ્યદેહ મોક્ષદ્રાર છે જ, પણ એને એ તરીકે અપનાવીએ તો, નહિ તો અનેક ભવ કર્યા છે તેમાં એકનો વધારો કરી

તણાઈ જવાશે. અને ક્યાં જવાનું થશે તે તો પ્રત્યેકે વિચારી લેવાનું છે. ત્યાં આ શરીર આવવાનું નથી એ પણ ચોક્કસ છે અને અહીં કરેલાં સારાં-ખરાખ કૃત્યો વિચારો કે ભાષાપ્રયોગો કાંઈ અહીં ને અહીં અટકી જાય એવી આશા રાખવી એ તો ફેકટ છે.

માટે કોઈ રીતે વિકાસ વધે, પ્રગતિ થાય, રસ્તો પ્રાપ્ત થાય તેવા માર્ગો આદરી, આ શરીરનો લાભ લ્યો. વિકાસક્રમનો એવો મહિમા છે કે એક વખત જો ગાડું રસ્તે ચઢી જાય તો પ્રત્યેક પગલે આગળ ધપાય છે અને તે રસ્તો પ્રાપ્ત કરવા જેટલું સામર્થ્ય, આવડત, અનુકૂળતાઓ, સગવડો એ સર્વ અત્ર લભ્ય છે. માલ્લકુંવરીના મિત્રો વિચારશીલ હતા, રાજા હતા; વળી ગયા લવમાં આત્મવિકાસ કરીને આવ્યા હતા. તેમણે શરીરનો ધમ સમજતાં સાચો રસ્તો જોયો અને જોવાની સાથે જ ચેતી ગયા. આનું નામ વિકાસક્રમની પ્રાપ્તિનો લાભ કહેવાય.

સનતકુમાર મહાન્ ચક્રવર્તી રાજા હતા. એને શરીર પર ખૂબ મોહ હતો. એનો ગર્વ પણ ખરો ! પણ જ્યારે એણે દેવતા પાસેથી શરીરમાં વિકારો થયેલા જાણ્યા ત્યારે એ રડવા ન બેઠો. એણે છ ખંડ પૃથ્વી છોડી દીધી. સંયમ લઈ આરાધના કરી. ઔષધ કરવા આવનાર દેવવૈદ્યો પાસે અંતરના વ્યાધિની વાત કહી પણ બહારના વ્યાધિની દરકાર ન કરી અને અંતે એક માસની સંલેખના કરી ત્રીજે દેવલોકે ગયા. આનું નામ તે વિકાસદશા કહેવાય ! કાંઈ શરીરનું અપવિત્રપણું વિચારી ગભરાઈ જવાનું નથી, સનતકુમાર જેવું સામર્થ્ય વાપરી રસ્તે ચઢી જવા માટે આ ભાવના છે. એના જેટલું બળ ન હોય તો જેટલો બને તેટલો વિકાસ તો સાધવો એ ખાસ જરૂરી ગણાય.

આવી રીતે શરીરની અશુચિ સંબંધી વિચાર કરવા સાથે એનાથી શિવસાધન પ્રાપ્ત થાય છે એ પણ ધ્યાનમાં રાખવું. એના મોહમાં ન પડી જવું, એની ખાતર પડી ન મરવું અને એનો ખનતો લાભ લેવો.

વિકાસક્રમ (Evolution) નો એક મુખ્ય નિયમ એ છે કે એને માર્ગે પડી જવાય તો કામ સુલભ થઈ જાય. અત્યારે તો અમદાવાદ જવું છે અને જી. આઈ. પી. ને માર્ગે ચાલ્યા જઈએ છીએ. એમાં માત્ર ગતિ થાય, પણ પ્રગતિ ન થાય. ધ્યાનમાં રાખવું કે સર્વ ગતિ એ કાંઈ પ્રગતિ નથી. વિચારપૂર્વક વિકાસનો માર્ગ હાથ કરવામાં આવે તો જરૂર પ્રગતિ થાય, તેથી વાત એ છે કે આ લવમાં શિવ સુધી પહોંચી ન શકાય, તો પણ એને રસ્તે તો ચઢી શકાય. અને વિકાસક્રમ સુતરો કરવો એ તો શરીરપ્રાપ્તિનો ખરો ઉપયોગ છે. એ માર્ગપ્રાપ્તિમાં તરતમતા તો ઘણી છે, પણ જેટલું આગળ વધાય તેટલું લાભકારક છે. છેવટે પાછા ન હઠાય તો પણ લાભમાં ગણવું.

માટે શરીરની ખોટી લાલનાપાલના ન કરવી, એની અશુચિ અને ક્ષણભંગુરતા, એમાં અવિશ્વાસ્ય તથા વ્યાધિ-અસ્તત્વ વિગેરે વિચારવાં અને એની સાથે જ એનો લાભ લેવાના પ્રસંગને જરાપણ જતા ન કરવા. અશુચિ વિચારણા હકીકતરૂપે તદ્દન સત્ય અને તથ્ય છે. એનો ઉદ્દેશ બાહ્યભાવમાં ગૃહિ એાછી કરાવી અંતરાત્મ દશામાં દાખલ થવાના સૂચવન-રૂપે છે. આ ભાવનાના આ બન્ને પ્રકાર વારંવાર ભાવવા. જળાશય મળ્યું છે, પાન કરતા આવડે તો પી લેવું. આવો અવસર ફરી-ફરીને મળશે નહિ, મળવો ઘણો મુશ્કેલ છે; માટે તેનો લાભ લેવો.

ઈતિ અશુચિભાવના. ૬

શ્રીસકળચંદ્ર ઉપાધ્યાયવિરચિત છઠ્ઠી અશુચિ ભાવના

(રાગ-કેદારી-ગોડી)

મંસ મળ મૂત્ર રૂધિરે ભર્યા, અશુચિ નરનારી દેહ રે;
વારૂણીકુંભપરે ભાવિયે, અંત દિયે જીવને છોડ રે. મં ૦૧
અશુભ બહુ રોગ કફનિતુ વહે, એ ભાષે ભક્ષ્ય અભક્ષ્ય રે;
દેહને જાણુ જોખમ ઘણા, દેહ બહુ જીવનો ભક્ષ્ય રે. મં ૦ ૨

ભાવાર્થ—હે આત્મા ! સર્વ સ્ત્રી-પુરૂષોના શરીરો માંસ, મળ, મૂત્ર અને રૂધિર જે લોહી તદ્દ્રૂપ અશુચિથી-અપવિત્ર પદાર્થોથી ભરેલા છે. તે દેહને મદિરાના ઘડા જેવો અપવિત્ર માન-સમજ. વળી એવો અપવિત્ર હોવા ઉપરાંત અંતે તે જીવને છોડ આપે છે અર્થાત્ તેનાથી જુદો પડી જાય છે. તેનું ગમે તેટલું લાલનપાલન કર્યા છતાં તે તો આયુસ્થિતિ પૂર્ણ થયે જીવને કહે છે કે-‘તું મને છોડીને ચાલ્યો જા.’ એવો એ કૃતક છે.

વળી તે દેહ અશુભ છે, બહુ પ્રકારના રોગોથી ભરેલો છે અને તેમાંથી કફ વિગેરે અશુચિ પદાર્થો નિરંતર વહ્યા જ કરે છે. એમ છતાં આ જીવ તે દેહને પ્રસન્ન કરવા ભક્ષ્ય અભક્ષ્ય-ખાવા યોગ્ય કે ન ખાવા યોગ્ય અનેક પદાર્થોનું ભક્ષણ કરે છે-તેમાં વિવેક જાળવતો નથી; પરંતુ તું સમજજે કે આ દેહને માથે અનેક પ્રકારના જોખમો રહેલા છે અને તે દેહ અનેક જીવોનું ભક્ષ્ય બનવાનો છે. ૧-૨

આશ્રવ ભાવના

પૂર્વપરિચય:—

અહીં જરા કમ ફેરવીને પ્રાથમિક વિવેચન કરવું આવશ્યક જણાય છે. પ્રથમની છ ભાવનામાં આપણે જીવ અને અજીવનો પોતાનો અને પરસ્પરનો સંબંધ વિચાર્યો. તેને અંગે અનિત્યતા અને અશુચિ ભાવનામાં લગલગ અજીવનો જીવના સંબંધી તરીકે વિચાર કર્યો. સંસારમાં જીવ અજીવનાં વિવર્તો જોયાં, જ્યારે અશરણુ, એકત્વ અને અન્યત્વમાં ચેતનાના આવિર્ભાવો વિચાર્યા અને એના પૃથક્ પૃથક્ ચિત્રો જુદાં જુદાં દૃષ્ટિર્જિદ્દુથી તપાસ્યા.

હવે પછીની ત્રણ ભાવનામાં આપણે કર્મના પ્રદેશમાં જઈએ છીએ. એ ભાવના ભાવતાં પહેલાં આપણે પ્રત્યેકનું સ્વરૂપ યથાસ્થાને વિચારીએ. હેતુઓને પ્રાપ્ત કરીને જીવથી જે કરાય તે ‘કર્મ’ કિરદ્દ જીવણ હેતુર્હિં જેણંતો મન્નણ કમ્મં॥ કર્મબંધનના હેતુઓને પ્રાપ્ત કરીને જીવ કર્મ બાંધે છે. એ પરિણામ છે, એના કારણ ‘હેતુ’ છે. એ હેતુ જ્યાં હોય ત્યાં આત્મા તેટલાં પૂરતાં કર્મો એકઠા કરે છે. એ કર્મ પરમાણુઓના સ્કંધરૂપ છે, તે આત્મા સાથે ચોંટી જાય છે. એ ચોંટે તે વખતે એની ચાર બાબતો મુકરર થાય છે. પ્રકૃતિ, સ્થિતિ, રસ અને પ્રદેશ: ‘પ્રકૃતિ’ એટલે એનો સ્વભાવ, એનું કાર્ય શું વિગેરે. ‘સ્થિતિ’ એટલે એ કેટલા વખત માટે છે. ‘રસ’ એટલે એનામાં ગાઢતા કેટલી છે અને ‘પ્રદેશ’ એટલે એ કર્મ કેટલી કર્મવર્ગણાનું— કર્મના પ્રદેશોનું બનેલ છે.

આવી રીતે જે કર્મબંધ થાય છે તે બંધહેતુઓથી થાય છે. એ બંધહેતુઓ એટલે કર્મબંધનનાં કારણો. એના મુખ્ય ચાર પ્રકાર છે: મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય અને યોગ.

મિથ્યાત્વ—એટલે વસ્તુઓનું વિપરીત દર્શન. શુદ્ધ દેવ-ગુરુ-ધર્મ ઉપર શ્રદ્ધાનનો અભાવ અને અન્ય તરફ આદર. સંશય, અભિનિવેશ અને વિપર્યય એ સર્વનો સમાવેશ મિથ્યાત્વમાં થાય છે. એ અજ્ઞાન છે અને વિવેક વગરના જ્ઞાનીને પણ શક્ય છે.

અવિરતિ—ત્યાગભાવ. દોષોથી પાછા હઠવાના નિશ્ચયનો અભાવ. પચ્ચખખાણુ રહિત દશા.

કષાય—ક્રોધ, માન, માયા, લોભ, હાસ્ય, રતિ, અરતિ, શોક, લય, દુઃખ, સ્ત્રીવેદ, પુત્રવેદ, નપુંસકવેદ.

યોગ—મન-વચન-કાયાનું પ્રવર્તન.

આના અનેક ભેદ-ઉપભેદ છે. એ કર્મબંધનના હેતુઓ છે.

હવે આપણે આશ્રવની વાત કરીએ. જે માર્ગોએ કર્મો આવે, કર્મનું આશ્રવણુ થાય તે રસ્તાઓને ‘આશ્રવ’ કહે છે. એક મોટા સરોવર-તળાવમાં પાણી આવવાનાં ગરનાળાંને આશ્રવ કહેવાય. એક મોટા મહેલમાં હવા આવવાના બારીબારણાં હોય તે આશ્રવ કહેવાય. એક પાણીનો અવાડો હોય અને તેમાં જે નળદ્વારા જળ આવે છે તે નળને આશ્રવ કહેવાય. એક કોઠારમાં અનાજ ભરાતું હોય અને બીજી બાજુ નીકળતું હોય એ ભરવાના માર્ગોને આશ્રવ કહેવાય. કર્મ આવવાના માર્ગોના નીચે પ્રમાણે વિભાગ પાડી શકાય છે. સંક્ષેપ વર્ણન જ અત્ર કરાય છે.

૧ ઇન્દ્રિય-એનાં પાંચ પ્રકાર છે. સ્પર્શન, શ્રુત્વા, નાસિકા, ચક્ષુ અને કર્ણ. આ ઇન્દ્રિયની રાગદ્રેષ યુક્ત પ્રવૃત્તિ-એ આશ્રવ છે. ઇન્દ્રિયોની પ્રવૃત્તિ રાગદ્રેષપૂર્વક હોય તો જ તે આશ્રવ થાય છે એ ખાસ ધ્યાનમાં રહે. એની પ્રવૃત્તિ રાગ-દ્રેષ વગરની હોય તો એ ગરનાળું બંધ થાય છે.

૨ કષાય-સંસારનો લાલ (વૃદ્ધિ) જેનાથી થાય તેવા ક્રોધ, માન, માયા અને લોભ. આ ચાર એના મુખ્ય ભેદ છે.

એની ગાઢતા પ્રમાણે એના વિભેદો પણ થાય છે અને તેમના પેટામાં હાસ્યાદિ નોકષાયોનો સમાવેશ થાય છે. કર્મનો રસ અને સ્થિતિ મુકરર કરવામાં આ કષાયો ખૂબ અગત્યનો ભાગ ભજવે છે.

૩ અવ્રત-અવિરતિપણું. એના પાંચ વિભાગ છે.

(ક) પ્રમાદથી થતો પ્રાણવધ તે પ્રાણાતિપાત.

(ખ) અસત્ય ભાષણ તે મૃષાવાદ.

(ગ) વગર દીધેલ વસ્તુ લેવી તે અદત્તાદાન.

(ઘ) નતીય સંબંધ. કામરાગથી સ્ત્રી-પુરૂષનો શરીર સંબંધ તે મૈથુન.

(ઙ) સ્વામીત્વસ્થાપન, પદાર્થો ઉપર મૂર્છાવૃત્તિ એ પરિગ્રહ.

આ પાંચને અંગે ઘણો વિસ્તાર છે અને તે સમજવાની જરૂર છે. અવિરતિને કારણે પ્રાણી અનેક પાપો સમજણ વગર વહોરી લે છે.

૪ યોગ—મન, વચન, કાયા. એની પ્રવૃત્તિ શુભ અથવા

અશુભ. એ પ્રવૃત્તિથી કર્મોત્તું આગમન થાય છે. જેવી પ્રવૃત્તિ તેવાં કર્મ. રસબંધ અને સ્થિતિબંધમાં કષાય સાથે આ યોગો પણ એટલા જ ઉપયોગી ભાવ ભજવે છે.

આવી રીતે ૫ ઇંદ્રિયો, ૪ કષાયો, ૫ અવિરતિઓ અને ૩ યોગ એમ ૧૭ ભેદ થયા. અને નીચે ૨૫ ક્રિયાઓ ખતાવીએ છીએ તે મળીને કર્મ આવવાનાં ૪૨ માર્ગો—રસ્તાઓ—ગરનાળાંઓ છે. એના ઉપવિભાગો તો પાર વગરના થાય અને વળી દરેકમાં તરતમતા પણ ઘણી હોય. હવે આપણે ૨૫ ક્રિયાઓને સમજી લઈએ.

૨૫ ક્રિયાઓ—(બહુ સૂક્ષ્મ દૃષ્ટિએ સમજવા યોગ્ય છે.)

૧. હૃદભાવ યુક્ત થઈ કામવાસના વિગેરે માટે પ્રયત્ન કરવો—શરીરને અયતનાપૂર્વક પ્રવર્તાવવું તે ‘ કાયિકી ક્રિયા. ’

૨. હિંસાના સાધનોને ગ્રહણ કરવાં—તલવાર, ખંડુક, ખોંખ, ટોરખીડો વિગેરે તૈયાર કરવાં, વાપરવાં અને એની યોજના કરવી તે ‘ અધિકરણિકી ક્રિયા. ’

૩. જે ક્રિયામાં દ્રેષ-ક્રોધને વિશેષ સ્થાન મળતું હોય તે ‘ પ્રાદોષિકી ક્રિયા. ’

૪. અન્યને હેરાન કરવાની—ત્રાસ આપવાની ક્રિયા તે ‘ પારિતાપનિકી ક્રિયા. ’

૫. જીવને મારી નાખવાની—તેના પ્રાણો જીવ કરવાની ક્રિયા તે ‘ પ્રાણાતિપાતિકી ક્રિયા. ’ મરણ એટલે પાંચ ઇંદ્રિય, મન, વચન, કાયબળ, આયુ અને શ્વાસોશ્વાસ—તેનો આત્માને

વિયોગ કરાવવો તે. આત્મા મરતો નથી પણ પ્રાણુથી જુદો પડે છે તે ધ્યાનમાં રાખવું.

૬. નાના-મોટા આરંભ કરવા, લાંગફેડ કરવી, છકાય જીવનો વધ થાય તેવી ઉત્પત્તિ કરવી-કરાવવી એ ‘આરંભિકી ક્રિયા.’

૭. ધનધાન્યાદિ પરિગ્રહ મેળવવો, રક્ષણ કરવું, તેના ઉપરની મૂર્છાને અંગે જે જે ક્રિયાઓ-આચરણો કરવામાં આવે તે ‘પારિગ્રહિકી ક્રિયા.’

૮. અન્યને ઠગવા માટે જે ક્રિયા કરવામાં આવે, જેમાં કપટ-માયાને મુખ્ય સ્થાન હોય તે ‘માયાપ્રત્યયિકી ક્રિયા.’

૯. મિથ્યાદર્શનમાં સવિશેષ સ્થિર થવાની ક્રિયા, કુદેવ, કુગુરૂ, કુધર્મમાં દૃઢ થાય તેવી ક્રિયા, સર્વ ધર્મ સરખા છે એવા અભિનિવેશ આદિથી જે ક્રિયા કરવામાં આવે તે ‘મિથ્યા-દર્શનપ્રત્યયિકી ક્રિયા.’

૧૦. અવિરતિને કારણે ત્યાગ-પરિત્યાગમાં કર્યા વગર ચલાવ્યા કરવાથી જે ક્રિયા લાગે, વિના કારણે દોષના લાગી થવાય, સંયમવિધાતક કર્મના ઉદયથી પાપવ્યાપારથી નિવૃત્ત ન થતાં જે ક્રિયા લાગે તે ‘અપ્રત્યાખ્યાનિકી ક્રિયા.’

૧૧. રાગપૂર્વક અશ્વ, સ્ત્રી કે અજીવ પદાર્થોને જોવા તે ‘દ્રષ્ટિકી ક્રિયા.’

૧૨. રાગપૂર્વક અન્ય વસ્તુનો સ્પર્શ કરવો, સ્ત્રીનો સ્પર્શ કરવો, બાળકના ગાલનો સ્પર્શ કરવો, ઘોડાને પંપાળવો વિગેરે ‘સ્પૃષ્ટિકી ક્રિયા.’

૧૩. જીવ અજીવ પર રાગ-દ્વેષ થાય અથવા અન્યનું ઐશ્વર્ય

જેમ અસૂચા થાય અથવા સ્વીકૃત અધિકરણને લઈને ક્રિયા થાય તે ‘પ્રાતિત્યકી ક્રિયા.’

૧૪. ‘સામંતોપનિપાતિકી’ ક્રિયાના જે અર્થ સંભવે છે.

સર્વ દિશાઓએથી આવનાર જનારને ઉપતાપન થાય તેવી ક્રિયા. દાખલા તરીકે બહેર રસ્તા પર મળમૂત્રાદિ કરવા, અથવા ઘી તેલનાં ભાજન ઉઘાડાં મૂકી દેવાં, તેમાં જીવો પડે તેથી દોષ લાગે. Public nuisance નો અહીં સમાવેશ થાય છે.

૧૫. પાપી પ્રવૃત્તિ માટે અનુમોદના આપવી, રાબના હુકમથી શસ્ત્ર ઘડાવવાં, તળાવો ખોદાવવાં એ ‘નૈસૃષ્ટિકી-અથવા નિસર્ગિકી ક્રિયા.’

૧૬. બીજાને કરવાનું કામ હોય તે ક્રોધ કે અભિમાનથી પોતાને હાથે કરવું, નોકરનું કામ કરવા લાગવું એ ‘સ્વ-હસ્તકી ક્રિયા.’

૧૭. જીવ અજીવને હુકમ કરી કાંઈ મંગાવવું અથવા તીર્થ-કરદેવની આજ્ઞાની વિરુદ્ધ પ્રરૂપણા કરવી તે ‘આજ્ઞાપનિકી અથવા આનયનિકી ક્રિયા.’

૧૮. જીવને વિદારવા અથવા અન્યનાં પાપને બહેરાત આપવી, અન્યની પૂજાનો નાશ કરવો તે ‘વિદારણિકી ક્રિયા.’

૧૯. ઉપયોગ રહિતપણું તે અનાલોગ. શૂન્યચિત્તે વસ્તુ લેવી મૂકવી, જોયા સાફ કર્યા વગરની જગ્યાએ શરીરને રાખવું તે ‘અનાલોગિકી ક્રિયા.’

૨૦. શાસ્ત્રમાં કહેલી વિધિનો અનાદર કરવો અથવા ધૂર્ત-

તાનો આશ્રય લઈ આલોક પરલોક વિરૂદ્ધ આચરણ કરવું તે
'અનવકાંક્ષાપ્રત્યયિકી ક્રિયા.'

૨૧. મન-વચન-કાયાના યોગોની સકષાય પ્રવૃત્તિ કરવી-
દ્રોહ, ઈર્ષ્યા, અભિમાન, મનોવ્યાપાર, હિંસાપ્રેરક જૂઠા વાગ્-
વ્યાપાર, ચાલવું દોડવું તે કાયવ્યાપાર-તેથી થતી ક્રિયા તે
'પ્રાયોગિકી ક્રિયા.'

૨૨. ઇન્દ્રિયોની પ્રવૃત્તિ એવા જોસપૂર્વક કરે કે જેથી
આઠે કર્મો એક સાથે તીવ્રપણે બંધાય તે 'સામુદાનિકી ક્રિયા.'

૨૩. માયા અને લોભથી પ્રેરાઈ રાગવચન બોલે, રાગની
વૃદ્ધિ કરે તે 'પ્રેમકી ક્રિયા.'

૨૪. ક્રોધ અને માનથી ગર્વવચન બોલી દ્વેષ ઉપજાવે તે
'દ્વેષકી ક્રિયા.'

૨૫. માત્ર કાયાના હલનચલન વિગેરે પ્રવૃત્તિથી જે ક્રિયા
લાગે તે 'ધરિયાપથિકી ક્રિયા.' આ ક્રિયા અપ્રમત્ત સાધુ
તથા કેવળીને પણ લાગે.

આ પ્રમાણે આશ્રવની હકીકતનો ખ્યાલ સ્પષ્ટ કરવા કહ્યું. એ
કર્મને લાવવાના ધોરી માર્ગો છે, મોટાં ગરનાળાં છે અને તે
દ્વારા શુભ તથા અશુભ બંને પ્રકારનાં કર્મો આવી, તેલ ચોળેલા
શરીર પર જેમ રજ લાગે છે તેમ તે કર્મો આત્મા સાથે
ચોંટી જાય છે. શુભ કર્મો પણ લોગવ્યા વગર ચાલતું નથી.
એના ઉદય-વિપાકને પુણ્ય કહેવામાં આવે છે. એ સોનાની બેડી
જેવાં છે પણ એનું સુવર્ણત્વ વિચારમાં રાખવાનું નથી, એનું
બેડીત્વ-શૃંખલાત્વ લક્ષ્યમાં રાખવા જેવું છે. પચીસે ક્રિયાઓનો

સૂક્ષ્મ નજરે વિચાર કરવામાં આવશે તો તે દરેકમાં મન-વચન-કાયાના યોગો અને કષાયો ખૂબ કામ કરતાં દેખાશે અને એક રીતે વિચારીએ તો એ નાનાં ગરનાળાંઓ અંતે યોગ અને કષાયના મોટાં ગરનાળામાં થઈને સરોવરમાં કર્મપ્રવાહની ભરતી કરે છે. આ આશ્રવોને ખૂબ સમજવાની જરૂર છે. એનેા ખાહ્ય અને અંતર વ્યાપાર ખરાબર ખ્યાલમાં લીધા વગર આ ભાવના ભાવી શકાય તેમ નથી. આ પ્રાણી આ આશ્રવમાં રાશ્યોમાશ્યો રહે છે અને એની પ્રત્યેક ક્રિયા પ્રાયઃ આશ્રવ-રૂપ થઈ જાય છે. તેનાથી કેવી રીતે ચેતવું તે એની ભાવના છે. અહીં તો આશ્રવ સમજવા પૂરતી હકીકત ઉપોદ્ધાતરૂપે લખી છે. એની ભાવના માટે લેખકશ્રી સાથે ચાલીએ અને સહજ વક્તવ્ય આ પ્રકરણની આખરે કરવા ઇચ્છા રાખી, હવે અંતકર્તા સાથે પૂર્વ પદ્ધતિએ આગળ વધીએ.

आश्रवभावना

॥ भुजंगप्रयातं ॥

यथा सर्वतो निर्झरैरापतद्भिः, प्रपूर्येत सद्यः पयोभिस्तटाकः ।
तथैवाश्रवैः कर्मभिः सम्भृतोऽङ्गी, भवेद्व्याकुलश्चञ्चलः पङ्क्ति-
॥ शार्दूलविक्रीडित ॥ लश्च ॥ क १ ॥

यावत्किञ्चिदिवानुभूय तरसा कर्मेह निर्जीर्यते,
तावच्चाश्रवशत्रवोऽनुसमयं सिञ्चन्ति भूयोऽपि तत् ।
हा कष्टं कथमाश्रवप्रतिभटाः शक्या निरोध्नुं मया,
संसारादतिभीषणान्मम हहा मुक्तिः कथं भाविनी ॥ ख २ ॥
॥ प्रहर्षणी ॥

मिथ्यात्वाविरतिकषाययोगसंज्ञा-
श्चत्वारः सुकृतिभिराश्रवाः प्रदिष्टाः ।
कर्माणि प्रतिसमयं स्फुटैरमीभि-
र्बध्नन्तो भ्रमवशतो भ्रमन्ति जीवाः ॥ ग ३ ॥
॥ रथोद्धता ॥

इन्द्रियाव्रतकषाययोगजाः पञ्च पञ्च चतुरन्वितास्त्रयः ।
पञ्चविंशतिरसत्क्रिया इति नेत्रवेदपरिसंख्ययाप्यमी ॥ घ ४ ॥
॥ इन्द्रवज्रा ॥

इत्याश्रवाणामधिगम्य तत्त्वं निश्चित्य सत्त्वं श्रुतिसन्निधानात् ।
एषां निरोधे विगलद्विरोधे सर्वात्मना द्राग्यतितव्यमात्मन् ॥ ड ५ ॥

* आ श्लोडना कष्टेषु शब्दानी नोट गेयाष्टक पछी आपेक्षी छे.

ક ૧. જેવી રીતે ચારે તરફથી આવતાં નિઝરણાઓ દ્વારા એક સરોવર પાણીથી તુરત ભરાઈ જાય છે તેમજ આ પ્રાણી આશ્રવોદ્વારા કર્મોથી ભરાઈ જાય છે અને પછી તે આકુળ-વ્યાકુળ થાય છે, અસ્થિર થાય છે અને મેલવાળો થાય છે.

ખ ૨. જ્યાં જેમ તેમ ઉતાવળ કરીને જરા જરા થોડાં કર્મોને લોગવીને અહીં એને છૂટા કરીએ છીએ ત્યાં તો આશ્રવરૂપ શત્રુઓ પ્રત્યેક સમયે બીજાં કર્મોથી ફરીવાર સીંચીને (મને) ભરી મૂકે છે. આ તો ભારે આપત્તિ થઈ ! મારે તે આ આશ્રવ શત્રુઓનો વિરોધ કેવી રીતે કરવો ? અને આ ભયં-કર સંસારમાંથી મારો છૂટકો-મારી મુક્તિ કઈ રીતે થવાની ?

ગ ૩. પ્રવર પુણ્યશાળી મહાપુરૂષોએ મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય અને યોગ નામના ચાર આશ્રવો કહ્યાં છે, ખતાવ્યા છે. એ સુપ્રસિદ્ધ આશ્રવોદ્વારા દરેક સમયે કર્મોને બાંધીને પ્રાણીઓ ખોટા ભૂલાવાને વશ થઈ (સંસારમાં) રખડે છે.

ઘ ૪. (એ આશ્રવો) ઇન્દ્રિય, અવ્રત, કષાય અને યોગ-માંથી ઉત્પન્ન થાય છે. એ પ્રત્યેકની સંખ્યા અનુક્રમે પાંચ, પાંચ, ચાર અને ત્રણ છે અને પચીસ અસત્ક્રિયા સાથે મેળવતાં એની કુલ સંખ્યા ખેંતાળીશની થાય છે.

ઙ ૫. એ પ્રમાણે આશ્રવોનું તત્ત્વ જાણીને અને શાસ્ત્રા-ભ્યાસથી સત્ત્વનો (શક્તિનો) નિરધાર કરીને હે આત્મન ! એમના (આશ્રવોના) વિરોધ વગરના નિરોધ માટે સર્વ પ્રકારનો ઉદ્યમ કરીને જલદી સખત પ્રયાસ કરવો.

गेयाष्टक❀

परिहरणीया रे, सुकृतिभिराश्रवा,

हृदि समतामवधाय ।

प्रभवन्त्येते रे, भृशमुत्च्छृङ्खला,

विभुगुणविभववधाय ॥ परि० ॥ १ ॥

कुगुरुनियुक्ता रे, कुमतिपरिप्लुताः,

शिवपुरपथमपहाय ।

प्रयतन्तेऽमी रे क्रियया दुष्टया,

प्रत्युत शिवचिरहाय ॥ परि० ॥ २ ॥

अविरतचित्ता रे, विषयवशीकृता,

विषहन्ते विततानि ।

इहपरलोके रे, कर्मविपाकजा-

न्यविरलदुःखशतानि ॥ परि० ॥ ३ ॥

करिञ्जखमधुपा रे, शलभमृगादयो,

विषयविनोदरसेन ।

हन्त लभन्ते रे, विविधा वेदना,

वत परिणतिविरसेन ॥ परि० ॥ ४ ॥

૧. પોતાનું શ્રેય ઇચ્છનાર સમજી પ્રાણીઓએ કર્મબંધનના હેતુભૂત આશ્રવોને, હૃદયમાં સમતા ધારણ કરીને, છોડી દેવા જોઈએ—તણ દેવા જોઈએ. એને જે મોકળા મૂકી દીધા હોય તો તે સર્વવ્યાપી શુણ્ણરૂપ મહાન્ વૈભવનો સારી રીતે—તદ્દન નાશ કરનારા થાય છે.
૨. (મિથ્યાત્વ) કુશુરોએ પ્રવર્તાવેલા—યોજેલા પ્રાણીઓ અથવા પોતાની કુમતિથી ચંચળ થયેલા પ્રાણીઓ મોક્ષનો સાચો માર્ગ છોડી દઈને અશુદ્ધ ક્રિયામાં પ્રવૃત્તિ કરે છે અને જીલટા મોક્ષનો વિરહ વધારનારા બને છે.
૩. (અવિરતિ) ત્યાગ તરફ જેનું ચિત્ત લાગેલું નથી તેવા (અવિરત) પ્રાણીઓ (ઇન્દ્રિયના) વિષયોને વશ પડીને આ લોકમાં અને પરલોકમાં કર્મના વિપાકથી ઉત્પન્ન થયેલા મહાન્ સેંકડો દુઃખો નિરંતર સહન કરે છે.
૪. (ઇન્દ્રિય) હાથી, માછલું, ભમરો, પતંગિયું અને હરણ વિગેરે વિષયવિલાસના પ્રેમને લીધે અહાહા ! અનેક પ્રકારની વેદનાઓ સહન કરે છે અને એ વિનોદરસ પરિણામે ભારે આકરો થઈ પડે છે.

* એનો મારૂ રાગ છે. ત્રીજી ભાવના એણી પરે ભાવીએ રે—એ રાગમાં જરા હેંકો ફેરવવો પડશે. ‘ ત્રીજી ભાવના રે ’ એમ બોલીએ તો આ અષ્ટકનો રાગ આવી જશે.

उदितकषाया रे, विषयवशीकृता,
यान्ति महानरकेषु ।

परिवर्तन्ते रे, नियतमनन्तशो,
जन्मजरामरणेषु ॥ परि० ॥ ५ ॥

मनसा वाचा रे, वपुषा चञ्चला,
दुर्जयदुरितभरेण ।

उपलिप्यन्ते रे, तत आश्रवज्जये,
यततां कृतमपरेण ॥ परि० ॥ ६ ॥

शुद्धा योगा रे, यदपि यतात्मनां,
स्रवन्ते शुभकर्माणि ।

काञ्चननिगडांस्तान्यपि जानीयात्,
हतनिर्वृतिशर्माणि ॥ परि० ॥ ७ ॥

मोदस्वैवं रे, साश्रवपाप्मनां,
रोधे धियमाधाय ।

शान्तसुधारसपानमनारतं,
विनय विधाय विधाय ॥ परि० ॥ ८ ॥

૫. (કષાય) જેનામાં કષાયોની જાગૃતિ થઈ જાય છે તેવા પ્રાણીઓ કોઈપણ વિષયને વશ પડી જઈને મહાનરકમાં જાય છે અને કોઈપણ જાતના અપવાદ વગર અનંત જન્મ-જરા-મરણમાં રખડપાટીએ ચઢે છે.

૬. (યોગ) મનથી, વાણીથી અને શરીરથી અપજ પ્રાણીઓ મહા આકરા પાપના ભારથી ભારે થઈને કર્મરૂપ કાઢવથી ચારે તરફ ખરડાઈ જાય છે. તેટલા માટે આશ્રવ ઉપર જ્ય મેળવવાનો પ્રયત્ન કર. બીજા કામથી સર્થુ.

૭. સંયમવાન વિશુદ્ધ આત્માઓના શુદ્ધ યોગો (મન-વચન-કાયા) સારાં (શુભ) કર્મોને સ્થાપે છે-મોકલી આપે છે તેને પણ સોનાની ઘેડીઓ જાણવી. એ શુભ કર્મો પણ મોક્ષના સુખનો પ્રતિબંધ કરે છે.

૮. હે વિનય ! આશ્રવરૂપ પાપાત્માનો રોધ કરવામાં બુદ્ધિને રોકીને અને વારંવાર અનેક વખત શાંતસુધારસનું પાન કરી કરીને (એ પ્રકારે) આનંદ પામ-લહેર કર.

પ્રારંભના પાંચ શ્લોકના કઠણ શબ્દના અર્થ

- ક ૧. સર્વતઃ સર્વ બાબુઓથી, દિશાવિદિશા આદિ. નિર્ઘર નિઝ-
રણાં. પર્વતમાંથી વહેતાં પાણી, ઘોઘો, નીકા વિગેરે સર્વ.
સમ્મૃત ભરાયેલો, બંધાયેલો. વ્યાકુલ (૧) પીડાથી મુંઝાયેલો
પ્રાણી (૨) પાણીથી સંક્ષુબ્ધ સરોવર. ચચ્ચલ (૧) અસ્થિર
પ્રાણી (૨) સરોવર પક્ષે હાલતું ચાલતું. પંકિલ (૧) કર્મ-
મળથી લેપાયેલો પ્રાણી (૨) કચરા કાદવવાળું સરોવર. આ
ત્રણે શબ્દો શ્લેષ છે. પ્રાણી અને સરોવર બન્નેને લાગુ પડે છે.
- છ ૨. કિચ્ચિદિવ કાંઇ કાંઇ જેવું. સહજ. તરસા ઉતાવળથી.
નિર્જીર્યિતે ભોગવીને દૂર કરાય છે. સમય કાળસૂક્ષ્મ વિભાગ.
નિરોધ્ધું સામા થવાને. મુક્તિ છૂટકારો-મોક્ષ. ભાવિની થવાની.
- ગ ૩. સુકૃતિ નશીબદાર, પુણ્યશાળી, ભાગ્યવાન. પ્રદિષ્ટાઃ કલ્પા,
બતાવ્યા. સ્ફુટ પ્રસિદ્ધ. ભ્રમ ભ્રાંતિ.
- ઘ ૪. અવ્રત અવિરતિ. અસત્ક્રિયા ૨૫ ક્રિયા (ઉપર જુઓ) નેત્ર
આંખ. બેની સંખ્યા. વેદ ચાર વેદ. ચારની સંખ્યા. સંખ્યા
ઉલટી લેવી. એટલે ૪૨ થશે.
- ઙ ૫. તત્ત્વં પરમાર્થ. સત્ત્વં સામર્થ્ય-શક્તિ. શ્રુતિ શાસ્ત્રાભ્યાસ.
વિગલત્ વિરોધે જે કાર્યમાં વિરોધ resistance ન રહે-
ગમી જાય તે રીતે. સર્વાત્મના સર્વ ઉદ્ધમે. સર્વ રીતે.

જેયાષ્ટકની નાટ—

૧. પરિહરणीया—તજ દેવા યોગ્ય. હેય વર્ગના. સુકૃતિ—નશીબદાર. પંડિત, સમજી. મૃશં—ખૂબ—સારી રીતે. ઉચ્છૃંચલા—ખેડી વગરના, છોડી દીધેલાં, છૂટા કરેલા. વિમુ સર્વવ્યાપી (જ્ઞાન—દર્શનાદિ). વધ—નાશ—વિનાશ.
૨. નિયુક્તા—યોગ્યલા—પ્રવર્તેલા. પરિપ્લુત—ચંચળ થયેલા. દુષ્ટયા—દોષવાળી—અશુદ્ધ. પ્રત્યુત—ઉલટા.
૩. અવિરત—વિરતિ—પચ્ચખખાણુ—ત્યાગમાં મન વગરના. પચ્ચખખાણુ વગરના. વિષહંતે—મહે છે, ખમે છે. વિતતાનિ—વિસ્તીર્ણ. વિપાક—પરિપાક, પરિણામ, પાકી જવું તે. અવિરલ—આંતરા વગર, નિરંતર. શતાનિ—સેંકડો, અનેક.
૪. ફિશ—માછલું. Fish. વેદના—દ્વિતીયાનું બહુવચન છે. પરિણતિ—વિરસેન—એ વિનોદ રસનું વિશેષણ છે. પરિણામે ભારે, આકરા પડી જાય તેવા.
૫. ઉદિત—જગૃત. માર્ગ આપેલ. વિષય—ક્રોધ ઇદ્રિયોના વિષય Subject matter. નિયતં—ચોક્કસ.
૬. ચચ્ચલ—ચપળ. દુરિતમર—પાપનો બોળો. ઉપલિપ્યતે—ચારે તરફ ખરડી નાખે છે. કૃતમપરેણ—ખીજ વાતથી સર્થ, ખીજી કામ રહેવા દે.
૭. યતાત્મનાં—જે પોતાના આત્માને યોજી રહેલ હોય તેને—સંયત પુરૂષને. સ્ત્રવંતે—Percolates. મોકલે. નિગડ—પગે બાંધેલી ખેડી. નિવૃત્તિ—મોક્ષ. હૃત—આનું વિશેષ્ય શુભકર્માણિ છે,
૮. મોદસ્વ—પ્રમોદ કર. આનંદ ભોગવ. મગ્ન કર. આશ્રવપાપ્મન્—આશ્રવરૂપ પાપાત્માઓ. આશ્રવો. ધિયં—બુદ્ધિને. વિધાય વિધાય—કરી કરીને—વારંવાર કરીને. અનારતં—આંતરા વગર (નૈરંતર્ય યોગના અર્થમાં).

(ક. ૧.) આશ્રવનું પૂર્વ પરિચયમાં આપણે સ્વરૂપ વિચાર્યું. એ કર્મને આવવાની પ્રનાલિકા છે, મોટા નળો છે, વિસ્તીર્ણુ ગરનાળાં છે. એક મોટા સરોવરની કદપના કરીએ: તાનસા જેવું અથવા બોળતળાવ જેવું સરોવર હોય, એની ચારે બાજુએ પર્વતો હોય, મોટો વરસાદ પડતો હોય અને ઢોળાવ એવી જાતનો હોય કે સર્વ જળ સરોવરમાં આવતું હોય. મારમાર વરસાદ પડતો હોય ત્યારે એ સરોવર થોડા વખતમાં ભરાઈ જાય એમાં કાંઈ નવાઈ નથી. કોઈવાર છલકાઈ પણ જાય.

એવી જ રીતે આશ્રવો—ઈન્દ્રિય, કષાય, અવિરતિ, યોગો અને અસત્ક્રિયાઓને કોઈ જાતના પ્રતિબંધ વગર મોકળા મૂક્યા હોય તો તે કર્મોથી પ્રાણીને ભરી દે છે. પ્રત્યેક આશ્રવ એવા ભયંકર છે કે એનું ગરનાળું ઉઘાડું મૂક્યું હોય તો ધડાધડ પાણીથી ભરચક્ર કરી મૂકે છે. એ ગરનાળાંને બારણું હોય છે અને તે બંધ કરી શકાય છે. તેની હકીકત આગળ આઠમી ભાવનામાં વિચારવાની છે. અત્ર તો એ ગરનાળાંને ખુલ્લાં મૂક્યાં હોય ત્યારે પ્રાણીની કેવી દશા કરે છે તે પ્રસ્તુત હકીકત છે. એને માટે ત્રણ વિશેષણો લેખકશ્રીએ બતાવ્યાં છે, તે ત્રણે ખૂબ વિચારવા જેવાં છે. એનાથી પ્રાણી વ્યાકુળ, ચંચળ અને પંકિલ થાય છે. આપણે તે વિચારીએ. એ શબ્દો શ્લેષ (દ્વિઅર્થી) હોઈ સરોવરને પણ લાગુ પડે છે તે ધ્યાનમાં રાખવું.

‘વ્યાકુલ’ કર્મો જ્યારે ખૂબ મોટી સંખ્યામાં આવી પડે છે ત્યારે પ્રાણી અત્યંત વિહ્વળ થઈ જાય છે, એ હાવરો-બાવરો બની જાય છે, કર્મના ભારથી ભારે થાય છે અને

આગામી પીડાની નજરે અત્યંત વિદ્વજ થાય છે એ એની આકુળતા છે. સરોવરમાં પાણી ભરાય ત્યારે તે પણ ખૂબ હાલતુંચાલતું કલ્લોલવાળું થઈ જાય છે. આશ્રવો પ્રાણી અને સરોવરને વ્યાકુળ બનાવે છે.

આશ્રવના જોરથી પ્રાણી ‘ચંચળ’ થાય છે. સ્થિરતાનો અભાવ એ ચંચળપણું છે અને આશ્રવો એને એક ઠેકાણે સ્થિર રહેવા દેતા નથી. ભવોલ્લવમાં ભ્રમણ કરાવનાર એ કર્મો અસ્થિરતાને ખાસ પોષે છે. નવા જળના આગમનથી સરોવર કેટલું ચંચળ થાય છે, તે તો આપણી દૃષ્ટિનો વિષય છે. પાણી હાલકલોલ થઈ જાય છે.

વળી આશ્રવોના જોરથી પાણી ‘પંકિલ’—મળવાળું થાય છે. કર્મ મેલ જ છે. એ શુદ્ધ સ્ફટિક આત્માને મેલો બનાવે છે અને એનું શુદ્ધ સ્વરૂપ બગાડી નાખે છે. સરોવરમાં નવું પાણી આવે ત્યારે રગડો થાય છે, ઘૂળ—માટી સાથે મળેલ પાણી સરોવરને કાઢવકચરાવાળું કરે છે. નવું પાણી રગડાવાળું જ આવે છે, એ અશાઠ માસમાં નળના પાણીના જોનારને સમજાવવું પડે તેવું નથી.

આવી રીતે આશ્રવોને મોકળા મૂકી દીધા હોય ત્યારે તે આ ચેતનને ચારે બાજુએથી ભરી મૂકી એની મૂળ સ્થિતિમાં મહાવિપર્યાસ કરી મૂકે છે. ખ્યાલમાં રાખવું કે કર્મ શુભ કે અશુભ ગમે તેવાં હોય તો પણ તે પૌદ્ગલિક છે અને આત્મા અરૂપી, નિરંજન, નિરાકાર એના મૂળ સ્વરૂપે છે. આશ્રવો આ પ્રકારે ચેતનજી ઉપર અસર કરે છે. સારાં કે ખરાબ સર્વ કર્મો ભોગવવાં જ પડે છે.

(૨.) આપણાં પ્રત્યેક કાર્યમાં કોઈ ને કોઈ અસ-
ક્રિયા લાગે છે, યોગો પ્રવૃત્તિ કર્યા જ કરે છે, કષાય-
નોકષાયની ધમાલ ચાલ્યા જ કરે છે અને અનેક બાબતમાં
અવિરતિપણું હોય જ છે.

આંખ મીચીને ઉઘાડીએ તેમાં અસંખ્ય સમય થાય છે.
પ્રકાશ (Light) એક સેકન્ડમાં ૧૮૦૦૦૦ માઈલ ચાલે છે.
વીજળી એક સેકન્ડમાં ૨૮૨૦૦૦ માઈલ ચાલે છે. પ્રત્યેક પ્રદેશ
પર તે પસાર થઈ જાય છે. એટલે સમય કેટલો નાનો હોઈ
શકે તે આ વિજ્ઞાનના યુગમાં સમજવું મુશ્કેલ નથી. એવા
પ્રત્યેક સમયે પ્રાણી જે ક્રિયા કરે છે તે અનુસાર તે શુભ
અથવા અશુભ કર્મ બાંધે છે.

પ્રાણીનો આખો વખત વિચારીએ. તેનું મન વિચાર કર્યા
કરે છે, મુખ ખોલ્યા કરે છે, શરીર કામ કર્યા કરે છે, કષાયો-
મનોવિકારો અંદરથી ઉછળ્યાં જ કરે છે. આવી રીતે એ
અનેક કારણે કર્મોને એકઠાં કર્યાં જ કરે છે અને તેને આત્મા
સાથે જોડ્યા જ કરે છે.

મોટી વિચારવા જેવી વાત છે. ગ્રંથકર્તા પોતે જ આ
મુશ્કેલી બતાવે છે. તેઓ કહે છે કે મહામુશીબતે કર્મનાં ફળનો
અનુભવ કરીને થોડાં કર્મો ખેરવી નાખું છું ત્યાં તો આશ્રવ
શત્રુઓ પ્રત્યેક સમયે આ પ્રાણીને કર્મથી સીંચી દે છે, એને
ભરી મૂકે છે. એક દાખલો લઈએ. કર્મના જોરથી પ્રાણીને
તાવ આવે, એ તાવ ભોગવે અને તેમ કરીને તાવ આવવાનાં
કર્મોને જીર્ણ કરીને (ભોગવીને) દૂર કરે, પણ એ દરમિયાન
તો અસંખ્ય સમયો થઈ જાય અને પ્રત્યેક સમયે શુભાશુભ

કર્મો બંધાયા જ કરે. ત્યારે આ તો જરા હળવા થવાનું બની આવે ત્યાં તો પાછું એક બીજી બાબતનું ગરનાળું ઉઘડી જાય છે. તળાવમાં આવક તો ચાલુ જ રહે છે. ઘણીખરી વખત જવક કરતાં આવક વધારે થાય છે. આ તો ભારે આપત્તિની વાત થઈ. સારાં-ખરાબ કર્મો તો વધ્યાં જ કરે છે અને આત્મા ભારે થતો જાય છે.

એમાં મોટી ગુચવણની વાત એ છે કે આ આશ્રવો-ગરનાળાંઓને કેવી રીતે બંધ કરવાં ? એ આશ્રવ શત્રુઓ સામે કઈ રીતે થવું ? અને આ પ્રમાણે ચાલે તો મુક્તિ કેવી રીતે થાય ? એક બાબત એથી ઘટાડો અદ્વય થાય અને નવી આવક ચાલુ રહે તો તેમાંથી છૂટકારો ક્યારે થાય ? અને આ આવક શી રીતે અટકે ?

આવી મોટી ગુચવણવાળો પ્રશ્ન છે અને એ એટલો આકરો છે કે એનો જવાબ આપતાં કોઈ પણ સંસારી જીવ મુંઝાઈ જાય તેમ છે. એશઆરામમાં જીવન ગાળનાર, ઉપરચોટીઆ ધર્માનુષ્ઠાન કરનાર, સંસારને વિલાસનું સ્થાન માનનાર, વ્યાપાર અને ધનને જિંદગીનો છેડો માનનાર, નાની દુનિયાની પ્રશંસામાં રાચી જનાર, આખો વખત ઉશ્કેરાયલી સ્થિતિમાં જીવન ગાળનાર, આત્માની સાથે બે-ચાર ઘડી વાત પણ ન કરનાર, બહિરાત્મભાવમાં રમણ કરનાર આપણામાંના ઘણાખરાને આ પ્રશ્નનો ઉત્તર આપવો મુશ્કેલ છે, મુંઝવી નાખે તેવો છે. આશ્રવોનાં દ્વારો ખુલ્લાં મૂક્યાં હોય તો તો કોઈ રીતે આરો આવે અને આ કર્મની ઝડપમાંથી મુક્તિ મળી શકે તેવું જણાતું નથી. આશ્રવો આ પ્રાણીની સાથે એવી રીતે લાગી ગયા છે કે એનું થાળું ભરાયા જ કરે છે.

આ ગુંચવણવાળા પ્રશ્નનો ઉત્તર શક્ય છે. આવતી બે લાવનામાં એનો જવાબ આપશું, પણ આશ્રવનો વિચાર કરતાં તો આ પ્રાણી મુંઝાઈ જાય તેમ છે. જ્યારે શુભ અશુભ સર્વ કર્મોનો નાશ થાય ત્યારે મુક્તિ-મોક્ષ થાય, પણ અહીં તો થોડાં દૂર કરીએ તેટલા વખતમાં તો પાછા ભરાતાં જઈએ છીએ. ટાંકી ખાલી કરવા માંડી તેની સાથે આવકનો નળ પણ ઉઘાડો હોય ત્યાં પત્તો ક્યાં ખાય ?

વસ્તુસ્વરૂપે આશ્રવોનો વિસ્તારથી વિચાર કરતાં પ્રાણીને મુંઝવી નાખે એવી સ્થિતિ દેખાય છે. ચેતન ! તું આમ ને આમ ક્યાં સુધી ચલાવ્યા કરીશ ? વેપારી નજરે તારે ત્યાં (કર્મની) આવક વધારે છે, નિકાશ ઓછો છે તો તારી પેઢી કર્મધનમાં તો માલદાર રહેવાની, પણ તું એમાંથી ઊંચો ક્યારે આવીશ ? તે માટે ખૂબ વિચાર.

(ગ ૩.) તું વિચાર કરી જો. મહાપુણ્યશાળી પુરૂષોએ કહ્યું છે કે મિથ્યાત્વ, અવિરતિ, કષાય અને યોગો આ ચાર આશ્રવો છે. તેમણે પોતાના સર્વગ્રાહી જ્ઞાનનો ઉપયોગ મૂકીને સમજાવ્યું છે કે એ ચારે મોટાં આવકના ચિલાઓ છે, પરદેશી માલ ઉતારવાનાં મોટા ડક્કાઓ છે, માલ ભરવાનાં મોટાં ગોડા-ઉનો છે, કર્મોને ખેંચી લાવવાનાં મહાન આકર્ષકો છે, નાણા જમે કરવાની મોટી બેંકો છે.

દરેક સમયે એ આશ્રવદ્વારા કર્મો ખાંધતાં પ્રાણીઓ ખોટા જામમાં પડીને સંસારમાં રખડ્યા કરે છે. એ વિચિત્ર વિચારણાને વશ થઈ મનને રખડાવ્યા કરે છે, ગમે તેવું બોલે છે, શરીરનો ઉપયોગ કામ કરવામાં કર્યા કરે છે અને તે જ પ્રકારે

મિથ્યાત્વને વશ પડી સાચા દેવ-શુદ્ધ-ધર્મને ઓળખતો નથી, ત્યાગ કરતો નથી અને ક્રોધ, માન, માયા, લોભમાં રમ્યા કરે છે.

કર્મબંધનના આ ચાર હેતુઓ છે. એના વિભાગો ૫૭ છે. એ અત્ર જરા ધ્યાનમાં લઈ લઈએ.

૫. મિથ્યાત્વ.

- (૧) અભિગ્રહિક. ખોટી વાતનો દુરાગ્રહ.
- (૨) અનભિગ્રહિક. અસત્યને સત્યની કોટિમાં મૂકવું તે (બધા ધર્મને સરખા ગણવા.)
- (૩) અભિનિવેશ. સાચા અર્થને ગોપવી કુચુક્તિની સ્થાપના.
- (૪) સાંશયિક. લાજલયથી જાણુકારને (Expert) ન પૂછતાં શંકાશીલ રહેવું.
- (૫) અણુભોગ. કેપ્રી માણુસની પેઠે સારાસારનું અજ્ઞાન.

૧૨ અવિરતિ.

૫ ઈંદ્રિયોના વિષયથી પાછા ન હઠવું.

૧ મનને બાહ્ય ભાવમાં રખડાવવું.

૬ છકાય-પૃથ્વ્યાદિ પાંચ તથા ત્રસકાય જીવોને રક્ષણ ન આપવું.

૨૫ કષાય.

ક્રોધ, માન, માયા, લોભ. તે દરેકના ચાર ચાર ભેદ છે.

પ્રત્યેક અનંતાનુબંધી યાવજીવ રહે, અપ્રત્યાજ્યાની એક વર્ષ રહે, પ્રત્યાજ્યાની ચાર માસ રહે, સંજવલન પંદર દિવસ રહે-એટલે ૧૬ કષાય.

હાસ્ય હસવું તે. રતિ-સુખમાં આસક્તિ. અરતિ-દુઃખમાં કંટાળો. શોક-દિલગીરી. ભય-ભીક. દુગંછા-અન્યની જુગુપ્સા. સ્ત્રીવેદ-પુરુષવેદ-ન.પુંસકવેદ એ ૯ નોકષાય.

૧૫ યોગ. મન-વચન-કાયાના યોગોના જુદા જુદા લેહો.

આ સત્તાવન બંધહેતુઓને લઇને પ્રાણી કર્મબંધ કરે છે અને સાચા માર્ગની પ્રાપ્તિને અભાવે જમમાં પડી જઇ સંસારમાં રખડ્યા કરે છે. અનાદિ કાળથી એને રખડવાની ટેવ પડી ગઇ છે અને હમેશાં સંસારમાં રખડ્યા કરે છે છતાં થાકતો નથી.

આ સત્તાવન બંધહેતુઓ ખાસ ધ્યાનમાં રાખવા યોગ્ય છે. કર્મબંધન થાય તે વખતે એના પ્રકૃતિ, સ્થિતિ, રસ અને પ્રદેશ પણ મુકરર થઇ જાય છે. એમાં રસ અને સ્થિતિને અંગે કષાય અને પ્રકૃતિ તથા પ્રદેશને અંગે યોગો મુખ્ય લાગ લગવે છે.

(ઘ ૪.) આશ્રવો પૈકી ઇંદ્રિયો પાંચ છે-સ્પર્શેન્દ્રિય વિગેરે. અગ્નિ પાંચ છે-પ્રાણાતિપાત, મૃષાવાદ, અદત્તાદાન, મૈથુન અને પરિગ્રહ. કષાય ચાર છે-ક્રોધ, માન, માયા, લોભ. યોગ ત્રણ છે-મન, વચન, કાયા અને ક્રિયાઓ પચીશ છે. એનું વર્ણન ઉપર સંક્ષેપથી થઇ ગયું છે.

એટલે આશ્રવનાં ૪૨ લેહ થયા.

નેત્ર એ બે (૨) અને વેદ એટલે ચાર (૪)ની સંખ્યા. સંજ્ઞાથી સંખ્યા બતાવવી હોય ત્યારે ઉલટો ક્રમ લેવો એટલે નેત્ર વેદ એમ સૂચવ્યું હોય ત્યારે બે અને ચાર એમ નહિ, પણ ચાર અને બે એટલે ૪૨ બેતાળીશ લેહ આશ્રવના થયા.

બંધહેતુઓ અને આશ્રવો એક રીતે એક જ છે. બંધ-

હેતુને લઈને પ્રાણી કર્મો બાંધે છે અને આશ્રવો કર્મ આવવાના માર્ગો છે છતાં બંધહેતુઓનો સંબંધ કર્મબંધ સાથે છે અને આશ્રવો ગરનાળાં છે એ વાત ધ્યાનમાં રાખવી. બન્ને તત્ત્વો જુદાં છે, પણ પરિણામે હેતુ એ જ માર્ગ થઈ જાય છે. બંધ વખતે એની કારણ તરીકે ગણના થાય છે અને આશ્રવ વખતે એની માર્ગમાં-ગરનાળામાં-પ્રનાલિકામાં ગણના થાય છે. દષ્ટિ-લેદ ન્યાયેક્ષિત છે, પણ વ્યવહાર રીતે તેનું પરિણામ આત્માને ભારે કરવામાં આવે છે એ ધ્યાનમાં રાખવું.

(૫.) આ આશ્રવોનું તત્ત્વ બરાબર સમજીને એનો ભાવ હૃદયમાં ઉતારવો. એને બરાબર ઓળખવા. એ હેય-ત્યાગ કરવા યોગ્યની કક્ષામાં આવે છે અને તેટલા માટે તેને ખૂબ સમજવા જેવા છે. એને સમજીને ગભરાઈ જવા જેવું નથી. એના ઉપર વિજય મેળવવાનું સામર્થ્ય ચેતનમાં છે તે જ્ઞાનીનાં પાસાં સેવીને સમજી લેવું. મનમાં નિશ્ચય કરવો કે એના ઉપર વિજય મેળવવાની શક્તિ તારામાં છે.

આવી રીતે આશ્રવ તત્ત્વને સમજીને સર્વ પ્રકારે એનો નિરોધ કરવાને પૂરતા જોસથી પ્રયાસ કરવો. તારામાં તે અનંત શક્તિ છે. એ આશ્રવોને જગાડનાર તું છે, પણ તેને દાણી દેવાની શક્તિ પણ તારામાં જ છે, માટે જરા પણ વિરોધની શુંયવળુ રાખ્યા વગર એના પર વિજય મેળવવા માટે પ્રયત્ન કર. અનંત શક્તિનો ધણી તું એની પાછળ પકીશ અને તેનો નિરોધ કરવાનો સાચો રસ્તો તને જડી આવશે તો તું રસ્તે આવી જઈશ. અને ઉપર તને મોક્ષ કેમ મળે? એવો પ્રશ્ન થયો હતો તેનો જવાબ પણ મળી જશે.

માટે ઊઠ, જાગૃત થા અને તારું લવિષ્ય સુધાર. એ સુધારું તારા હાથમાં છે, અને તારામાં એ મોટા આકરા દુશ્મનોને જીતવા જેટલું અપરંપાર બળ છે. તૈયાર થઈ જા, ખૂબ વિચાર, સમજ અને અત્યારની તકનો સારો ઉપયોગ કર. અત્યારે પ્રાપ્તકર્તવ્ય આશ્રવોને ઓળખવાનું છે. તે તું બરાબર વિચાર. કોઈ પણ શત્રુ પર વિજય મેળવવાની ચાવી એ છે કે એને સર્વાંગ ઓળખવા જોઈએ. એના ભેદ, ઉપભેદ, એના સહાયકો અને એનું બળ બરાબર સમજાય ત્યારે એની સામે થવાનું બળ પ્રાપ્ત કરવાની સંકલના કરી શકાય. આપણે તેને કાંઈક ઓળખ્યા હવે એનો વધારે પરિચય કરીએ.

ગેયાષ્ટક:—

પરિચય:—

૧. જે પ્રાણી સમજી હોય, દીર્ઘ વિચારવાન હોય, દક્ષ હોય, કુશળ હોય તેણે આશ્રવોને તજવા જોઈએ. સાત તત્ત્વોમાં કેટલાંક સ્ત્રેય (જાણવા લાયક) છે, કેટલાંક હેય (તજવા યોગ્ય) છે અને કેટલાંક ઉપાદેય (ગ્રહણ કરવા યોગ્ય) છે. પ્રથમ કક્ષામાં જીવ અને અજીવ આવે છે, હેય કક્ષામાં આશ્રવ અને બંધ તત્ત્વો આવે છે, ઉપાદેયમાં સંવર, નિર્જરા અને ચેક્ષ આવે છે. આપણે જેનો હાલ વિચાર કરીએ છીએ તે હેય છે. એ પ્રાણીને હેરાન-હેરાન કરી એને ભારે બનાવે છે માટે એને તજવાની જરૂર છે. સારા (શુભ કર્મના) આશ્રવો પણ તજવા યોગ્ય છે તે આગળ બતાવવામાં આવશે.

તેને તજવાનું કામ મનમાં સમતા ધારણ કરીને કરવાનું છે.

ખાલી ‘ તજે તજે ’ એમ ખૂંચે પાડવાથી કાંઈ વળે તેમ નથી. મનની સ્થિતિસ્થાપકતા રાખી, એનો ખરાખર અભ્યાસ કરી એને ઓળખવા ઘટે. મન અસ્થિર હોય તો એ કાંઈ સરખો વિચાર કરતું નથી અને ઉશ્કેરાયલી સ્થિતિમાં કરેલા વિચારો ટકતા નથી, માટે સર્વ સંયોગોમાં મનને સ્થિર રાખવું, એની અચળતા દૂર કરવી અને એને એકાગ્ર કરવું. એનો મુખ્ય ઉપાય મૈત્રી આદિ ભાવના છે તે અંથને અંતે વિચારવામાં આવશે.

જો એનો ભાગ-પરિહાર કરવામાં ન આવે, જો એને રોકવામાં ન આવે તો એ તારા પોતાના અપાર ગુણુવૈભવનો નાશ કરનાર થાય છે. આત્મામાં જ્ઞાન દર્શનની નજરે સર્વ-વ્યાપી શક્તિ છે. એ સર્વ જ્ઞેય વસ્તુભાવો અને અવસ્થાઓને જાણી દેખી શકે છે અને જે એનો સર્વવ્યાપી ગુણ છે તે એનો સાચો વૈભવ છે. અમૂલ્ય અને અપરિમિત છે અને એ એનો સાચો ખજાનો છે, એની સ્વમાલિકીની મિલકત છે.

આવા અમૂલ્ય વૈભવનો આશ્રવો નાશ કરે છે. આશ્રવોથી પ્રાણી કર્મથી ખરડાઈ જાય છે એટલે એનામાં જે અનંત જ્ઞાનની શક્તિ છે તેના ઉપર આવરણ આવી જાય છે. આશ્રવોને જો મોકળાં મૂક્યાં હોય, એના પરનો અંકુશ છોડી દીધો હોય, તો એ મોટા ખજાનાનો નાશ કરે છે, એને વેડપી નાખે છે. પ્રાણીને દીન, અજ્ઞ, અવાક અને મૂઠ ખનાવી દે છે; માટે આશ્રવોને તણ દેવા ઘટે. એ આશ્રવો બહોળતાએ કેવા છે તે જરા જોઈ લઈએ. વિગતથી વિભાગવાર તું તેને તપાસજે.

૨. પ્રથમ મિથ્યાત્વની વાત વિચારીએ. પ્રાણીને સાચો માર્ગ મળવો મુશ્કેલ છે. ઘણાખરા તો અનાદિ વાસનાથી

સંસારના રંગરાગમાં મોહી જાય છે. એવા પ્રાણીઓમાં વિચાર નથી, શ્રદ્ધા નથી, વિવેક નથી. એ અનભિગ્રહિક છે. વળી કેટલાકને સાચો ઉપદેશ ન મળે તેથી અથવા અશ્રદ્ધાથી જેમને ખોટો માર્ગ મળે છે તેઓ અભિગ્રહિક છે. પ્રથમમાં વિચાર નથા; ખીજામાં શુદ્ધ શ્રદ્ધા નથી. કોઈક વળી સાચું સમજે છતાં અભિનિવેશ કરી પોતાની માન્યતામાં ચુસ્ત રહે છે અને કસોટીમાંથી પસાર થવા સાફ ના પાડે છે.

શુદ્ધ દેવને ઓળખવા, અને એને ઓળખાવે એવા સુશુરો યોગ મેળવે એવા શુર સાચો ધર્મ બતાવે ત્યારે જ આ અજ્ઞાનદશા-મિથ્યાત્વ દૂર થાય છે. ત્યાં સુધી પ્રાણીઓ કુશુરના ઉપદેશથી અથવા પોતાની બુદ્ધિશક્તિ ઉપર ખોટો આધાર રાખી, આખી દુનિયાના ડહાપણના દાવા નીચે મોક્ષનો માર્ગ છોડી, પોતાના આત્માને કર્મભારથી ભારે કરનારી મિથ્યાક્રિયામાં પડી જાય છે અને ઉલટા આત્મકલ્યાણને દૂર કરે છે. ઘણા તો સાચું સમજતા જ નથી અને જ્યાં ત્યાં માથાં માર્યા કરે છે. ઘણા એ તરફ ખેદરકાર રહે છે અને ઘણા પોતાની રસવૃત્તિમાં એટલા આસક્ત બની જાય છે કે એને ‘ધર્મ’ હંબગ લાગે છે. કેટલાક તો સાંસારિક ક્રિયામાં નિમગ્ન થઈ ભારે થાય છે અને કેટલાક હિંસામાં ધર્મ માની નિરર્થક ક્રિયા કરે છે.

જ્યાં સુધી વસ્તુસ્વરૂપનો યથાસ્થિત બોધ ન થાય ત્યાં સુધી મોક્ષનો રસ્તો છોડીને પ્રાણી સંસારને માર્ગે આગળ વધે છે. યોગ્ય ક્રિયા ન કરનાર પણ સાધ્યને રસ્તેથી પાછો પાડે છે અને અયોગ્ય ક્રિયા કરનાર પણ એ માર્ગેથી દૂર લાગે છે. આ સ્થિતિમાં વસ્તુધર્મનું અજ્ઞાન રહે છે અને એવાં

મલીન કર્મો દૃઢપણે બંધાય છે કે એનો વિચાર કરતાં પણ ત્રાસ થાય. કર્મ સંબંધ અજ્ઞાન-મિથ્યાત્વ દશામાં સર્વથી વધારે થાય છે. કર્મબંધન હેતુમાં ‘મિથ્યાત્વ’ ને તેટલા જ માટે અગ્રસ્થાન આપવામાં આવ્યું છે. મિથ્યાત્વ કાં તો બુદ્ધિને ચાલવા જ દેતું નથી અથવા તેનો વિપર્યાસ કરી નાખે છે. જ્યાં પડળ જ ઉલટાં થઈ જાય ત્યાં પછી સાચું દર્શન જ ન થાય અને મોક્ષ યોગ્ય સાચા વર્તનને ત્યાં સ્થાન જ રહેતું નથી. કર્મબંધનો આ મહાન હેતુ મિથ્યાત્વ એના સર્વ પ્રકારોમાં ખાસ સમજવા યોગ્ય છે.

ક્રિયામાં અજ્ઞાન હોય છે ત્યારે તો તદ્દન નકામી અને પાછા પાડનારી ક્રિયાઓ થાય છે. એવી ક્રિયાઓને વિષક્રિયા અને ગરલક્રિયા કહે છે. વિષ તુરત મારે છે, ગરલ ધીમું ઝેર છે. એ ઉપરાંત કુચુર ખોટે રસ્તે ચઢાવી દે તો પણ હુષ્ટ ક્રિયા થાય છે. જ્યારે નિષ્કામ વૃત્તિએ આંતર-ભાવથી આત્મ-સાક્ષાત્કાર કરવા સાડે પ્રેમભાવપૂર્વક ‘અમૃતક્રિયા’ કરવામાં આવે ત્યારે જ આશ્રવો આવતાં અટકે છે. મયણાસુંદરી સાસુને સાંજે વાત કરે છે ત્યારે પણ એને પૂજામાં થયેલો આનંદ ઉભરાય છે. એવી આંતરભાવની ક્રિયા કરવા તરફ આદર રાખવો યોગ્ય છે. અહીં તો અજ્ઞાન-મિથ્યાત્વયોગે કુમતિની પ્રેરણાથી ગમે તેવી ક્રિયા કરવાથી શિવપુરનો રસ્તો છોડી ઉધે રસ્તે જવાય છે અને ગરનાળાં ઉઘાડાં રહે છે તેટલી વાત પર ધ્યાન ખેંચી ભાવના રજુ કરી છે.

૩. સમજણ-જ્ઞાનનું ફળ ત્યાગ છે. નાનસ્સ ફલં વિરદં ।
અને તે ત્યાગ પણ નિશ્ચયપૂર્વકનો હોવો જોઈએ. કરેલ

નિર્ણયનો ગમે તે ભોગે નિર્વાહ કરવો એ ત્યાગ છે. એનાથી ઉલટી દશા એ અવિરતિ. ત્યાગનો અભાવ. જ્યારે આ પ્રાણી પોતાની જાતને મોકળી મૂકી દે છે ત્યારપછી એને કોઈ જાતનો વિવેક રહેતો નથી. ગમે ત્યારે ગમે તે ખાવું, ગમે તે પીવું, ગમે ત્યાં રખડવું, ગમે તેવું બોલવું અને અવ્યવસ્થિત ચર્ચા કરવી એ સાધ્ય વગરનું જીવન છે. એવા જીવનને જેમ પવન લાગે તેમ તે દોરવાય છે.

વિષયને વશ પડેલો આ પ્રાણી કેવા ચાળા કરે છે તેનાં ચિત્રો ઘણાં અપાર્થ ગયાં. વાત એ છે કે એ જ્યારે એ માર્ગે એક વાર ચાલવા માંડે છે ત્યારપછી એને કાંઈ અંકુશ રહેતો નથી. એ સર્વનાં પરિણામો અંતે ભોગવવાં પડશે એ પણ એ ભૂલી જાય છે. એ તો ગાંડા હાથીની પેઠે ઝૂલ્યા જ કરે છે અને ભૂખ્યા જનાવરની પેઠે જ્યાં ત્યાં ત્રાપ મારે છે. આવાં પ્રાણીને કર્મબંધ પાર વગરનો થાય છે અને પછી એ કર્મો જ્યારે પરિપાક દશાને પામે છે ત્યારે એણે સેંકડો દુઃખો ખમવા તૈયાર રહેવું પડે છે.

આ ભવમાં જીવોને દુઃખો કેટલાં પ્રાપ્ત થાય છે તે આપણે જોઈએ છીએ. જીવાનીના અત્યાચારો ઘડપણને કેટલું વિરસ બનાવી દે છે અને દુરાચારીઓ જેનાં નામો પણ આ પુસ્તકમાં લખવાં ન થઈ તેવા ભયંકર વ્યાધિઓ ખમે છે તે પર ઉલ્લેખની જરૂર ન હોય. અને પરભવમાં આવા પ્રાણીઓ ક્યાંનાં ક્યાં તણાઈ જાય છે અને ત્યાં જે અપરંપાર દુઃખો પામે છે તે કલ્પનાતીત છે.

અહીં પ્રસંગોપાત પચ્ચખખાણુની—ત્યાગની એક વાત જરૂર સૂચવવા યોગ્ય છે. સાચા ઉપદેશની અસર તળે અથવા શાંત

એકાગ્રતામાં સારા નિશ્ચયો થાય તે વખતે સુંદર જીવન-ધોરણ મુકરર કરી નાખવું અને તેને ગમે તેટલી અગવડે કે ભોગે વળગી રહેવું એનું નામ ‘પચ્ચખ્યાણ’ કહેવાય છે.

સુંદર ક્ષણો જીવનમાં બહુ વાર સાંપડતી નથી. ખૂબ વિચાર કરી એવા પ્રસંગે જે ધોરણ નિર્ણિત થાય તેને વળગી રહેવાથી જીવન એકધાડું અને લાલપ્રદ થાય છે.

ત્યાગ ન કરવાને કારણે આ જીવ નકામો પાપસંચય પણ બહુ કરે છે. એને ઓસ્ટ્રેલીયાનાં ફળ કે અમેરિકાનાં શાકો અહીં મળવાનાં નથી, પણ સમજણપૂર્વક એનો ત્યાગ ન કરે ત્યાં સુધી એ તો ખુદલો રહે છે, વિના કારણે અપ્રાપ્યનો ત્યાગ કરતો નથી અને તેનાં પુણ્યથી વંચિત રહે છે. એ ઉપરાંત કેટલાક ત્યાગો તો એને ઐહિક લાલ કરનારા પણ હોય છે. એ પરવશપણે માંદો થાય ત્યારે ઘણું છોડી દે છે, પણ એવા જ ત્યાગ જો સમજણપૂર્વક સ્વેચ્છાથી થાય તો એથી એને ખૂબ લાલ મળે. સમજણનો ઉપયોગ ત્યાગમાં પરિપૂર્ણપણે થાય તો જ્ઞાન શોભે છે, નહિ તો એનો કાંઈ લાલ મળતો નથી.

માટે સમજી પ્રાણીએ અવિરતિ-અત્યાગદશામાં ન રહેતાં જેમ અને તેમ ત્યાગ કરવા નિશ્ચય કરવો ઘટે-પણ જો પાપ કર્મનાં ગરનાળાં ખુદલાં મૂકવાં હોય તો વિપાકદશા પ્રાપ્ત થાય ત્યારે પછી હાય-વોય કરવી ન ઘટે. પસંદગી કરવાનો અત્ર અવકાશ છે. સાથે એ પણ ધ્યાનમાં રહે કે ત્યાગમાં ઘસારો કદી પડવાનો નથી. આ શરીરને તો મોકળું મૂકવામાં આવે તો એ અનેક ઘસારાને તાબે થાય છે. ત્યાગની મજા શી છે એનો ખ્યાલ જેલ-જીવનમાં કાંઈક થાય છે. સ્વવશ હોય ત્યારે

આવી જ રીતે રહેવાતું હોય તો આ ચેતનની કેટલી પ્રગતિ થાય તે અન્ય પ્રસંગે વિચારવાની તક લેવાશે. વાત એ છે કે પરવશતાથી ત્યાગ થાય તે વિરતિની કક્ષામાં ન આવે. આપણે તો સમજણપૂર્વક ઘસારો ખાઈ ત્યાગની ખાતર ત્યાગ કરવો ઘટે અને પ્રાણાંત કળે એ નિયમ-નિશ્ચયથી પાછા હઠવું ન ઘટે.

અવિરતિનું દ્વાર ખુલ્લું મૂક્યું હોય તો પારવગરની આપત્તિ કરાવે તેવાં કર્મો આ પ્રાણી એકઠાં કરે છે અને તેમાં વધારો કરતો જાય છે.

૪. આશ્રવો-કર્મગ્રહણના માર્ગોનો એક મોટો વિભાગ ઈંદ્રિયોદ્વારા પ્રાપ્ત થાય છે. એ પણ ભારે વિષમ છે. આપણે ઈંદ્રિયોને તો એટલી મોકળી મૂકી દઈએ છીએ કે ‘એશઆરામ’ એ જ આ યુગનું સાધ્ય બનતું જોવામાં આવે છે. આપણું ફરનીચર પણ એવું જ થતું જાય છે. આપણા ખાવાનાં કોડ એવા જ, આપણી આંખોનો ઉપયોગ કટાક્ષ કરવામાં, રૂપ જોવામાં, નાટક સિનેમા જોવામાં, આપણા કાન ગાન સાંભળવામાં અને સ્પર્શની તો વાત જ શી કરવી ?

અનંત જ્ઞાનનો ઘણી ક્યાં રમી રહ્યો છે ! કેવા કીચડમાં એ ભરાઈ બેઠો છે ! એને શેમાંથી માની લીધેલું સુખ મળે છે !

હાથીને કેવી રીતે પકડે છે ? એક મોટો ખાડો બનાવવામાં આવે છે, તેને ઘાસથી ઢાંકવામાં આવે છે અને ઢાંકણ ઉપર હાથીને લોભાવવા માટે કાગળની હાથણી મૂકવામાં આવે છે. મસ્ત હાથી ગાંડો થઈ હાથણીનો સ્પર્શ કરવા જતાં ખાડામાં પડે છે. સ્પર્શસુખની લાલસામાં એને લાન રહેતું નથી તેથી બાકીની આખી જિંદગી પરાધીનતા વેઠે છે. સ્પર્શેન્દ્રિયને વશ પડવાનું આ પરિણામ !

લોહાના વાંકા કાંટાને છેડે મીઠી ગોળી બાંધી પાણીમાં નાંખે છે. માછલું તેને ખાવાને લોભે દોડી આવે છે. ખાવાનું મળે છે પણ ઢૂક ગળામાં પરોવાઈ જાય છે તેથી મરણ પામે છે. એક રસેન્દ્રિયને વશ પડવાનું આ પરિણામ !

કમળની ગંધથી આકર્ષાઈ ભ્રમર તેના પર બેસે છે. સાંજ થાય ત્યાં કમળ બંધ થઈ જાય છે. અંદર રહેલો ભ્રમર શુંગળાઈ મરે છે. નાસિકા-દ્રાણુને વશ પડી એ પ્રાણુ આપે છે !

દીવાની જ્યોતથી આકર્ષાઈ પતંગીયું દીવામાં પડે છે. દીવાની શગમાં બળી મરે છે અથવા તેલમાં ડૂબી મરે છે અને પ્રાણુ ખૂએ છે. ચક્ષુને વશ પડી પ્રાણુની આહૂતિ આપે છે.

સુંદર અવાજ સાંભળવા લલચાઈ આવેલું હરણ પારધીની જાળમાં ફસાઈ, પકડાઈ જાય છે અને કર્ણેન્દ્રિયને વશ પડી પ્રાણુ ગુમાવે છે.

આવી રીતે એક એક ઇન્દ્રિયને વશ પડીને જનાવરો તેમજ જીવડાઓ પ્રાણુ આપે છે. વિષય-વિનોદનો રસ પરિણામે કેવો આકરો પડી જાય છે તેના આ જ્વલંત દાખલાઓ છે. એની વેદનાઓનો ખ્યાલ તો આખી જિંદગી કેદમાં રહેવું પડે (હાથી પેઠે) કે ગળામાં ઢૂક ભીડાય (માછલા પેઠે) અગર હરણની જેમ ચીરાઈ જવાય ત્યારે આવે, પણ મનુષ્યોનો ઇન્દ્રિય પરનો રાગ અને એની તૃપ્તિનાં તુચ્છ સાધનોનો વિચાર કરીએ તો કંપ થઈ જાય તેમ છે. આ ઇન્દ્રિયોદ્વારા એટલાં બધાં કર્મો આવી પડે છે કે એનો સરવાળો ભારે મોટો થઈ જાય છે. આ મોટું ગરનાળું છે અને એને એના સાદા સ્વરૂપમાં, સાચા આકારમાં સમજવાની ખૂબ જરૂર છે. આપણને સગવડ ન પડે

ત્યારે આંખ આડા કાન કરી નાખીએ છીએ એ વાત આ વિશુદ્ધ વિચારણામાં ન ઘટે. અહીં તો ચોખ્ખો હિસાબ છે. એમએ તો ગરનાળાં ખુલ્લાં મૂકે અને હાથી વગેરેની પેઠે પરવશતા કે મરણ જેવાં દુઃખો સહન કરવા તૈયાર થાએ. અથવા એના પર નિયંત્રણ મૂકે. બન્ને વાત એક સાથે અશક્ય છે.

આ નોટ અહીં પૂરી કરી નવા શ્લોક પર લખવા જતો હતો ત્યાં ચિદાનંદજીનું '૪૧ સુ' પદ વાંચ્યું. ખૂબ રસથી એને મારી કોટડીમાં બેઠા બેઠા ગાયું. બહુ આનંદ થયો. પદ સુપ્રસિદ્ધ છે.

વિષયવાસના ત્યાગો ચેતન, સાચે મારગ લાગો રે. એ ટેક. તપ જપ સંજમ દાનાદિક સહુ, ગિણતી એક ન આવે રે; ઇન્દ્રિય સુખમે^૧ જ્યૈં લૈં એ મન, વક્ર^૨ તુરંગ જિમ ધાવે રે. વિ૦૧ એક એકકે કારણ ચેતન, બહુત બહુત દુઃખ પાવે રે; દેખો પ્રકટપણે જગદીશ્વર, ઇણવિધ^૩ ભાવ લખાવે રે. વિ૦૨ ૪મન્મથ વશ^૪ પમાતંગ જગતમે, પરવશતા દુઃખ પાવે રે; રસના વશ હોય^૫ જાખ મુરખ, જાળ પડ્યો પિછતાવે રે. વિ૦૩ ધ્રાણ સુવાસ કાજ સુન લમરા, સંપુટમાંહે બંધાવે રે; તે સરોજસંપુટ સંયુત કુન, કકરટીકે મુખ જાવે રે. વિ૦૪ ૩૫ મનોહર દેખ પતંગા, પડતા દીપમાં જાઈ રે; દેખો યાકુ^{૧૦} દુઃખકારનમે, નયન ભયે હૈ સહાઈ^{૧૧} રે. વિ૦૫ શ્રોત્રેન્દ્રિય આસક્ત^{૧૨} મરણલાં, ૧૩છિનમે^{૧૩} શીશ કટાવે રે; એક એક^{૧૪} આસક્ત જીવ એમ, નાનાવિધ દુઃખ પાવે રે. વિ૦૬

૧ જ્યાંસુધી. ૨ અવળી ચાલનો ઘોડો. ૩ સમજાવે. ૪ સ્પર્શેન્દ્રિય. ૫ હાથી. ૬ માછલું. ૭ નાક. ૮ ભીડાયલું કમળ. ૯ હાથીના. ૧૦ એને. ૧૧ મદદગાર. ૧૨ હરણ. ૧૩ ક્ષણમાં. ૧૪ ઇન્દ્રિય-અધ્યાહાર.

પંચ પ્રખળ વર્તે નિત્ય જાકું, તાકું કહા જ્યું કહીએ રે;
ચિદાનંદ એ વચન સુણીને, નિજ સ્વભાવમે રહીએ રે. વિ૮૭

લગલગ એ પદનો ભાવ ઉપર આવી ગયો છે, પણ પદ
ઘણું માર્મિક હોવાથી ખાસ ઉતારી લેવું યોગ્ય ધાર્યું છે.
એ ઇંદ્રિયોને સાચા આકારમાં દેખાડે છે.

૫. આટલેથી આશ્રવો પૂરા થતા નથી. હજી પણ બળ-
વાન આશ્રવોનો વિચાર કરવાનું બાકી છે. કષાયો તો કર્મની
ઉપર ભાત પાડે છે. ક્રોધના આવેશમાં, માનના ચઢાણ પર,
માયાની ગંદી વૃત્તિમાં, લોભના તાળામાં આ પ્રાણી ભારે કર્મો
બાંધે છે અને તેના ઉપર વજલેપ કરે છે. કષાયના ઉદયથી
દુનિયા પર મોટા સંહાર થયા છે, લોહીની નદીઓ ચાલી છે,
માયાને અંગે અનેક પાપો છુપી રીતે કરે છે અને લોભથી
રાતદિવસ દેશ-પરદેશ રખડે છે. તે પ્રત્યેકના લક્ષણો વિચારીએ.

ક્રોધ આત્મજ્ઞાનને અટકાવે છે, સંયમનો ઘાત કરનાર છે,
નરકનું દ્વાર છે, પાપનો પક્ષપાત કરનાર છે, ઉપશમનો વૈરી
છે. અહીં ચંડકોશીઆ સર્પનું દષ્ટાંત વિચારવું.

માનને પર્વત સાથે સરખાવવા યોગ્ય છે. એ નિર્મળ જ્ઞાનને
રોકે છે. વિનય, શ્રુત, તપ, શીલ અને ત્રિવર્ગને હણનાર છે,
વિવેકનો નાશ કરનાર છે. અહીં સ્થૂલભદ્રનું દષ્ટાંત વિચારવું.

માયા અતિ નીચ છે. ખોટો દેખાવ કરવાની વૃત્તિ દૂર
કરવી વધારે મુશ્કેલ છે. નિષ્કપટી થવાનો ઉપદેશ એકાંતે લગ-
વર્તે કહ્યો છે. અહીં કુસુમપુરે રહેલા બે સાધુનું દષ્ટાંત વિચારવું.

૧ જોરવાળી છુરી.

લોભ લયંકર દોષ છે, સર્વ ગુણનો નાશ કરનાર છે, વૃદ્ધિ પામતો લયંકર હુર્ણુ છે. છેડો ન આવે તેવો પાતકી દોષ છે. અહીં બ્રહ્મદત્ત, સુભૂમ ચક્રવર્તી આદિ પારવગરનાં દાખલા છે.

કષાયનો ઉદય થાય છે ત્યારે કોઈપણ હેતુ મનમાં રાખીને પ્રાણી ખૂળ ખરડાય છે અને પછી નારકીમાં જઈ પડે છે અને જન્મ-મરણના એવા મોટા ચક્કરમાં પડી જાય છે કે એ જલ્દી ઊંચે આવી શકતો નથી. આવો પ્રાણી જરૂર અનંત લવપરિપાટીમાં પડી જઈ ત્રાસ પામે છે, હેરાન થાય છે અને પોતાની પ્રગતિ ગુમાવી બેસે છે.

એવી જ રીતે હાસ્યાદિ નોકષાયો પણ સંસારમાં પ્રાણીને ખૂળ રખડાવે છે. કર્મબંધન વળતે જે રસ પડે છે તેમાં મુખ્ય ભાગ કષાયો લજવે છે. સમાન ક્રિયા કરનારની કર્મસંપત્તિમાં જે મોટો ભેદ પડે છે તેની ગાઢતા કષાયો પર આધાર રાખે છે. જેમ કષાયોનું જોર વધારે તેમ કર્મો વધારે ચીકણાં બંધાય છે. આ કષાયો આંતરરાજ્યમાં પ્રવર્તે છે અને એ પ્રત્યેક ખૂળ સમજવા જેવા છે. કષાય ઉપર સંસારનો એટલો બધો આધાર છે કે એનો અર્થ કષ એટલે સંસારનો આય એટલે લાભ એમ કરવામાં આવે છે. એ જેટલા વધારે તેટલો સંસાર લાંબો થાય છે. એને સમજવા માટે આંતરસૂષ્ટિમાં ઉતરવું પડે તેમ છે એ ધ્યાનમાં રહે.

૬. મન-વચન-કાયાના યોગો પણ આશ્રવો છે. મનના વ્યાપારથી, વાણીના પ્રયોગથી અને કાયાની પ્રવૃત્તિથી પ્રાણી કર્મો બાંધે છે અને તેથી તેઓ પણ ગરનાળાં છે. મન-વચન-કાયા જો ચંચળ હોય તો લયંકર પાપના ભારથી ચેતન ખરડાઈ જાય છે. શરીરની પ્રવૃત્તિ કેવી કેવી ક્રિયાઓ કરાવે

છે તેનું વર્ણન આગળ થઈ ગયું છે. વિચાર વગર, કારણ વગર બોલવાનું કામ કરનાર મહા ઉપાધિઓ વહોરી લે છે અને મન તો ખરેખર મર્કટ જ છે. એ તો જ્યાં ત્યાં દોડ્યા કરે છે. સામાયિકમાં બેઠા હોઈએ ત્યાં એ અમેરિકા દોડી જાય છે અને જેલમાં હોઈએ ત્યાં વિનાકારણ હાઈકોર્ટમાં આંટા મારે છે. એને ઠેકાણે લઈ આવવું વધારે મુશ્કેલ છે. આનંદધનજી જેવા યોગીઓ ક્રિયાદ કરે છે કે ‘મનહું કિમહી ન બાઝ હો કુચુજિન!’ અને પછી કહે છે કે ‘જેમ જેમ જતન કરીને રાખું, તેમ તેમ અળગું ભાજે.’ આવું મન છે અને એની સાથે-એની મારફત કામ લેવાનું છે.

આ પ્રમાણે હકીકત હોવાથી આશ્રવો પર વિજય મેળવવા પ્રયત્ન કર. કેઈ પણ પ્રકારે મિથ્યાત્વ હોય તો દૂર થાય તેમ કર, વિરતિ ભાવ આદર, ઈદ્રિયોનો સંયમ કર, કષાયો પર વિજય મેળવ, યોગોને કબજામાં લાવ, ગરનાળાં બંધ કર, નહિ તો વાત મારી જશે અને તું ખરેખર રખડી પડીશ. નકામી આળખાણ છોડી દે અને અનુભવજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર, એનો લાભ લે અને આશ્રવોને બરાબર ઓળખી લે.

૭. એક બાળત ગેરસમજુતી થાય તેવી છે તે પણ કહી દેવાની જરૂર છે. યોગોનો શુદ્ધ ઉપયોગ થાય તો તેથી શુભ કર્મોનો બંધ થાય છે. સારી ક્રિયા કરવાથી શુભ કર્મબંધ થાય છે અને તેથી સાતાવેદનીય, દેવગતિ, દીર્ઘ આયુષ્ય, સુંદર શરીરાદિ મળે છે, પણ વિશેષ ઊંડી નજરે જોતાં એ પણ બંધન છે. સોનાની બેડી પણ આખરે બેડી છે અને મોટા મહેલમાં કેદ રાખે તો પણ તે આખરે જેલ જ છે. એમાં કાંઈ રાચવા જેવું નથી.

વ્યવહાર નજરે પુણ્ય ઠીક છે પણ તે માત્ર પાપની અપેક્ષાએ જ તેમ ગણી શકાય. વસ્તુતઃ શુભકર્મો પણ ભોગવ્યાં વગર છૂટકારો થતો નથી અને કેટલીક વાર તેની ખાતર સંસારમાં અટકવું પડે છે. મોક્ષના અવ્યાખાધ સુખની નજરે એ પણ બંધન જ છે અને સમજીએ તો તેને પણ એ જ નજરે જુએ છે. એ નિર્વૃત્તિ (મોક્ષ) ના સુખની આડે આવનાર છે અને ઉચ્ચ ભૂમિકાએથી જોતાં એવાં સુખો પણ સત્ત્વ વગરના છે.

વાત એક જ છે કે ગમે તેમ કરીને અત્ર વર્ણવ્યાં છે તે સર્વ ગરનાળાં બંધ કરવાની જરૂર છે અને તેમાં વગર સંકેતે આગળ વધવાની આવશ્યકતા છે. આશ્રવો સારાં અને ખરાબ બંને પ્રકારના કર્મો લઈ આવે છે. આત્મપ્રગતિ ઇચ્છનારે કોઈપણ પ્રકારના કર્મોની ઇચ્છા કરવા જેવું નથી.

૮. એટલા માટે આશ્રવરૂપ પાપોનો રોધ કરવા નિશ્ચય કર અને શાંતસુધારણા વારંવાર પાન કરીને પ્રમોદ કર, મજા માણ. આશ્રવો તારે ન જોઈએ અને એ સર્વ ગરનાળાં પ્રયત્ન કરીને બંધ કરવાં જ જોઈએ અને તેમ કરીને વધારે થતો ભાર અટકાવવો જોઈએ. જો ગરનાળાં બંધ થશે તો આવક અટકી જશે. પછી તળાવમાં જેટલો કચરો છે તેટલાનો જ સવાલ રહેશે. તેના માર્ગો છે તે તું અન્યત્ર તુરતમાં જ જોઈશ. અત્યારે તો તું આશ્રવોને ઝોળખી લે અને ઝોળખીને એની આત્મા ઉપર જે ભયંકર અસર થાય છે તેને તું સમજી લે. બને તેટલો વખત એ આશ્રવોને સમજવામાં કાઢ અને એને ખરાબર ઝોળખી લે. શ્રી વિનયવિજય ઉપાધ્યાય પોતાના આત્માને વારંવાર સુધાપાન કરવા અને તેમાં આનંદ માનવા કહે છે તેવું જ તું

તારા ચેતનને સમજવી-સમજવીને કહે અને વારંવાર કહ્યા કરીશ તો એ ચેતનજી સમજતા થઈ જશે. ઉપર ઉપરની ભાવના ભાવનામાં કાંઈ વળશે નહિ. સેંથીએ સેંથીએ તેલ ઘાલે તેમ એને વારંવાર કહ્યા કરજે અને એમાં ખરે રસ લેજે, જીવનનો દહાવો મહાજીને અને ભવિષ્યના ઉત્કર્ષના પાયા રોપી દેજે.

*

*

*

કેવી રીતે આશ્રવ ભાવના ભાવવી ? ચેતનજીની સાથે નીચેની મતલબની વાતો કરવાથી એ ભાવના ભાવી શકાશે.

હે ચેતન ! તારે ખોટા અભિનિવેશ ક્યાં સુધી કરવા છે ? તું સાચા દેવ-ગુરુ-ધર્મને બરાબર ઓળખ. તારે કોઈ જાતની શંકાઓ હોય તો વગરસંકોચે સદ્ગુરુને પૂછ. સંશય ચલાવી લઈશ નહિ અને સંશયમાં ઘસડાઈ જઈશ નહિ. સોનાની પરીક્ષા કરજે, પણ પરીક્ષા કરીને સાચાને આદરજે. પરીક્ષામાંથી પાર ન ઉતરે તેવું સોનું તારે કામનું નથી. તાપથી, કષથી, છેદથી તું તપાસી જો અને પછી આદર. તું જરા વિચાર કર. તને અત્યારે સમજવાની શક્તિ મળી છે, સારા ક્ષેત્રમાં તારો જન્મ થયો છે, તને શરીરની સગવડ મળી છે, પૃથક્કરણ શક્તિ, ગ્રહણશક્તિ, સ્મરણશક્તિ પ્રાપ્ત થઈ છે તેનો તું ઉપયોગ કર. સત્યને શોધ અને શોધીને વગર સંકોચે તેમાં તન્મય થઈ જા. ડામાડોળપણમાં તે બહુ ખોટું છે. તું ખાસ કરીને વિચાર. તને આ સંસારમાં કોણ રખડાવે છે ? તારી જેવો આ મહા-બળવાન આત્મા આવી રીતે ઢંગધડા વગર રખડે અને પવન આવે તેમ ઘસડાઈ જાય અથવા ટેનીસના બોલની જેમ સામસામી બાબુએ ધકેલાય એ સ્થિતિ તને ગમે છે ? એ સ્થિતિ કરનાર કોણ ? તને ભારે કરનાર આશ્રવો છે તેને તું બરાબર ઓળખી

લે. કર્મોને ગ્રહણ કરીને એ તારામાં નકામો કચરો વધારે છે અને તને જ્યાં ત્યાં તરફડાવે છે. એને ખરાબર ઓળખી લે.

એક મિનિટમાં કરેલાં વર્તનો કર્મકૃણ લઈ આવે છે ત્યારે તે વરસો સુધી ભોગવવા પડે છે. પાંચ મીનિટ અત્યાચાર (Rape) કરનારને પાંચ વર્ષની સખ્ત મજુરી સાથે જેલ-યાત્રા થાય છે. દશ આનાની ચોરી કરનારને ત્રણ વર્ષની જેલ મળે છે. ગરનાળાં ઉઘાડાં મૂકવાનું આવું પરિણામ આવે છે. મન-વચન-કાયાના યોગો અને કષાયોની જેવી તરતમતા હોય છે તેવી રસાળતા કર્મની થાય છે. સારાં અને ખરાબ કર્મો કેટલીક વાર હજારોગણો, લાખોગણો ફલાસ્વાદ આપે છે.

આ રીતે વિચાર કરતાં હિંસા, અસત્ય, ચોરી, મૈથુન, પરિ-ગ્રહ ખૂબ કર્મોને લઈ આવે છે અને ચેતનને ભારે કરે છે. પ્રાણી હાલતાંચાલતાં જૂઠું ખાલે છે કે મૈથુનની ઈચ્છા કરે છે અને પરિગ્રહ એકઠો કરવામાં તો એને કદી સંતોષ થતો જ નથી. કષાયો, યોગો, અવિરતિભાવ અને ઇંદ્રિયોના વિષયોથી આ પ્રાણી ખૂબ રખડે છે. એને મનોવિકારોમાં ખૂબ મજા આવે છે. એ કષાયાધીન થાય છે ત્યારે એને કોઈ જાતનો અકુંશ રહી શકતો નથી અને હાસ્યાદિમાં પડી જાય છે ત્યારે પણ એ પોતાનું મહાન સ્થાન વિસરી જાય છે.

વસ્તુતઃ સર્વજ્ઞ-સર્વદર્શી થવાની તાકાત ધરાવનાર આ ચેતન કેવી બાબતોમાં રસ લે છે તે તો વિચારો. એના જેવા વિષયોમાં મજા લે એ તો શોભતી વાત પણ ન ગણાય. એ રીતે તો એના સર્વ આદર્શો ખલાસ થઈ જાય. એ કષાયમાં પડી જાય છે ત્યારે કેવો લાગે છે ? એ તો તપાસો.

એ ક્રોધમાં આવી જાય કે અભિમાનમાં આવી જાય કે શોક કે લયમાં પડી જાય ત્યારે એનો ફેટોગ્રાફ પાડ્યો હોય તો કેવો લાગે ? આ દશા પ્રગતિ ઇચ્છકની કદી ન હોય. સર્વ ભાવના અને આદર્શોને બાબુએ મૂકનાર આ આશ્રવોને બરાબર સમજવા જેવા છે પરંતુ સમજીને અટકવાનું નથી, સમજીને શું કરવાનું છે ? તે આવતી ભાવનામાં વિચારશું, પણ તે વિચારતાં પહેલાં આપણે કેવા વિભાવો સાથે કામ લેવાનું છે તેનો બરાબર જ્યાલ કરી લેવો.

પ્રત્યેક આશ્રવ મહાભયંકર છે. એને અવકાશ આપતાં એ સરોવરને ભરી નાખે છે. પચીશ ક્રિયાઓ પણ એટલી જ આકરી છે. એને એના બરા આકારમાં બરાબર ઓળખવાની ખાસ જરૂર છે, જેથી જેની સામે થવાનું હોય તેને યોગ્ય તૈયારી કરી શકાય. દુઃખ અને દુર્ગતિ આપનાર, સંસારમાં રખડાવનાર, સમતા અને શાંતિનો નાશ કરનાર, મહાસત્ત્વવંત ચેતનને લગભગ નિર્વીર્ય કરનાર આ આશ્રવો છે અને એને વશ પડનાર જ્ઞાની હોય તો જ્ઞાન ભૂલી જાય છે અને અજ્ઞાની હોય તો તદ્દન છેલ્લે પગડે બેસી જાય છે, સમજી હોય તો ગાંડો થઈ જાય છે અને હલકો હોય તો ભારે સદ્ભ થઈ જાય છે. ચેતનજીને ચેતવણી આપો કે આ આશ્રવોને ઓળખો અને વિગતવાર સમજો. એના અંગ, પ્રત્યંગ, વિભાગ, પેટાવિભાગ દરેકને વિચારો, એને બરાબર ઓળખશો એટલે રસ્તો સૂઝશે.

ધૃતિ આશ્રવ ભાવના. ૭

શ્રી સકળચંદ્ર ઉપાધ્યાયવિરચિત-
સાતમી આશ્રવ ભાવના.

(રાગ-મધુમાદ)

જગ શુભાશુભ જોણે કર્મતતિ મેળીએ,
શુભ અશુભાશ્રવ તે વખાણો;
જળધરો જેમ નદીવર સરોવર ભરે,
તિમ ભરે જીવ ખડુ કર્મ જાણો. જગ૦ ૧
મમ કર જીવ તું અશુભ કર્મશ્રવા,
વાસવા પણ સકર્મા ન છૂટે;
જોણે જગ દાનવર પુન્ય નાંવ આદર્યા,
તે કૃપણ નિર્ધના પેટ ફૂટે. જગ૦ ૨
મન વચન કાય વિષયા કષાયા તથા,
અવિરતિ અશુભ ધ્યાન પ્રમાદો;
મૂકી મિથ્યામતિ વર ઉપાસક યતિ,
જગ શુભાશ્રવચક્રી નો વિષાદો. જગ૦ ૩
રાચ મ જીવ તું કુકુંજ આડંબરે,
જળ વિના મેઘ જિમ ફોક ગાજે;
ધર્મના કાજ વિણ મ કર આરંભ તું,
તેણે તુઝ કર્મની ભીડ ભાંજે. જગ૦ ૪
તે અશુભ આશ્રવા રૂંધતાં જીવને,
સંવરો સંવરે કર્મજાલં;
નાવનાં છિદ્ર રૂંધ્યા યથા નીરને,
તેણે કરી જીત સંવર વિશાલં. જગ૦ ૫

પ્રકરણ આઠમું

પૂર્વ પરિચય.

સંવર ભાવના

આશ્રવ ભાવનામાં કર્મને આવવાના માર્ગો આપણે વિચાર્યા. કુદરતી રીતે આપણે ચારે તરફનાં ગરનાળાં જોઈ ગભરાઈ જઈએ એમ લાગ્યું. હવે ગરનાળાંનાં દ્વારો બંધ કેમ કરી શકાય તેને માટે ‘સંવર’ ભાવના કહે છે. આશ્રવો જે ખારણાં ઉઘાડા મૂકે છે તેને બંધ કરવા તે ‘સંવર’ કહેવાય છે. આશ્રવનિરોધ: સંવર: (તત્ત્વાથ) આશ્રવનો વિચાર કરતાં એને હેય-તજવા યોગ્ય તત્ત્વ ગણ્યું હતું. સંવરો સર્વ ઉપાદેય વિભાગમાં આવે છે. એ પ્રત્યેકનો વિચાર કરતાં મનમાં શાંતિ થતી જશે. જાણે આપણે મહાન સાધ્ય સાધવાના સાચા ખ્યાલમાં આપણી જવાબદારી સમજીને સ્વેત્કર્ષ સાધવા ત્યાગ કરી રહ્યા છીએ, અને બાહ્યભાવ તણ અંદર ઉતરી ગયા છીએ એવો ખ્યાલ આ આખી ભાવનામાં જરૂર આવશે. એમાં કોઈ સ્થાનકે ઘસારો બાહ્ય નજરે લાગશે તો તેમાં પણ દિવ્યતા, ભવ્યતા, સાધનસાપેક્ષત્વ જણાશે. એની વિચારણા કરતાં જાણે આપણે કોઈ ખરા મહાન કાર્ય સાધવા માટે અંતરનાદથી લાગી ગયા છીએ એવો ભવ્ય ખ્યાલ થશે. આ આખી ભાવના બહુ સુંદર હકીકત પૂરી પાડે તેવી છે તે આપણે જોશું. અહીં પૂર્વ પરિચયમાં સંવરોને ઓળખી લઈએ. પછી એક ચિત્રપટ રજૂ કરી પ્રત્યેક આશ્રવનું દ્વાર કયા સંવરથી બંધ થઈ શકે તેમ છે તેનો સમુચ્ચય ખ્યાલ કરશું.

નવા કર્મના રોકાણને—દ્રવ્ય સંવર કહેવાય છે અને સમિતિ વિગેરેથી શુદ્ધ ઉપયોગ થાય, તે દ્વારા ભાવકર્મોનું રોકાણ થાય અને આત્મપરિણામ જાગૃત થાય એ ભાવસંવર કહેવાય છે.

આશ્રવના ગરનાળાં બંધ કરનાર સંવરો છ પ્રકારના છે:-

૧. સમિતિ. ૨. ગુપ્તિ. ૩. યતિધર્મો. ૪. ભાવના. (અનુ-પ્રેક્ષા.) ૫. પરિષદજન્ય. ૬. ચારિત્ર.

આ પ્રત્યેકને વિસ્તારથી સમજવાની ખાસ જરૂર છે.

૧. સમિતિ. વિવેકયુક્ત પ્રવૃત્તિને સમિતિ કહેવામાં આવે છે. એમાં સત્ક્રિયાનું પ્રવર્તન હોય છે. સમ્યક્ પ્રકારની ચેષ્ટા એટલે સમિતિ. આમાં એક તો ક્રિયા પોતે નિર્દોષ હોવી જોઈએ અને બીજું તેમાં પ્રવર્તન વિવેકપૂર્વકનું હોવું જોઈએ. તેના પાંચ વિભાગ છે.

(૧) સાહાત્રણ હાથ આગળ જમીન જોઈ કોઈ જીવને કલેશ ન થાય તેમ સંભાળપૂર્વક ચાલવું તે ‘ઈર્યા સમિતિ’

(૨) સત્ય, પ્રિય, હિત, જરૂરી (મિત) અને તથ્ય વચન બોલવું અથવા નિરવદ્ય વચન બોલવું તે ‘ભાષા સમિતિ’ સાચું બોલો, પૂરેપૂરું સાચું બોલો અને સાચા સિવાય કાંઈ ન બોલો. એમાંના પ્રથમના બેને સમિતિમાં સ્થાન છે અને ત્રીજાને ગુપ્તિમાં સ્થાન છે.

(૩) જીવનને જરૂરી સાધનો-વસ્ત્રો, રહેવાનું સ્થાન, પાત્રો, વિગેરે દોષ વગરના શોધી લેવા તે ‘એષણા સમિતિ’

(૪) કોઈ પણ ચીજ લેતી વખતે અન્ય નાના જીવને પણ કલેશ ન થાય તેવી રીતે પુંજ પ્રમાણને લેવી અને મૂકવી તે ‘આદાનનિક્ષેપણા સમિતિ.’

(૫) મળ-મૂત્ર અને બીનજરૂરી ચીજોને નાખી દેતાં પહેલાં ભૂમિકા શુદ્ધ બેવી અને મળ-મૂત્રાદિ ઉપયોગપૂર્વક પરઠવવા તે ‘પારિષ્ઠાપનિકા સમિતિ.’

સમિતિમાં ક્રિયા કેમ કરવી તે વાતની મુખ્યતા છે એ ધ્યાનમાં રાખવું.

૨. ગુપ્તિ. મન-વચન-કાયાની પ્રવૃત્તિઓ આપણે બાળીએ છીએ. તેમાં અપ્રશસ્તનો નિરોધ કરવો અને પ્રશસ્તને આચરવી એ ગુપ્તિ કહેવાય છે. સમિતિમાં સમ્યક્ક્રિયાને મુખ્ય સ્થાન છે; ગુપ્તિમાં અપ્રશસ્તના નિરોધને મુખ્ય સ્થાન છે. એના ત્રણ પ્રકાર છે—

(૧) અપધ્યાનનો ત્યાગ કરવો, ધર્મધ્યાનમાં પ્રવૃત્તિ કરવી, અશુભ વિચારો પર વિજય મેળવવો અને શુભ સંકલ્પો કરવા એ ‘મનોગુપ્તિ.’

(૨) વિના કારણ બોલવું નહિ, મૌન ધારણ કરવું અને બોલવાની ખાસ જરૂર પડે ત્યારે ઉપયોગપૂર્વક જયણાથી બોલવું તે ‘વચનગુપ્તિ.’

(૩) શારીરિક કાર્ય કરવામાં વિવેક રાખવો, બને તેટલો શરીરનો સંકોચ કરવો અને કાયાને સ્થિર રાખવી એ ‘કાયગુપ્તિ.’

ગુપ્તિ પ્રવૃત્તિ નિવૃત્તિ બન્ને પ્રકારમાં છે, સમિતિ પ્રશસ્ત પ્રવૃત્તિને અંગે છે. મૌન રાખે તે ભાષાગુપ્તિ. લાલને કારણે વિચારીને બોલે, જરૂર હોય તેટલું જ બોલે, તેમાં ભાષાસમિતિ ને વચનગુપ્તિ બન્નેનો સમાવેશ થાય છે. સંયમી સાધુને

આ સમિતિ-શુષ્તિ સર્વદા માળવી જ જોઈએ. એનો ઉપયોગ કરે છે ત્યારે આશ્રવના દરવાજા ખંધ કરે છે.

૩. ધર્મો. યતિના-સાધુના દશ ધર્મો છે. તે નીચે પ્રમાણે છે:—

- (૧) ‘ ક્ષમા ’ ક્રોધ પર વિજય. ક્રોધનું કારણ મળે તો પણ શાંતિ રાખવી.
- (૨) ‘ માર્દવ ’ માનનો ત્યાગ. આઠ પ્રકારના મદ ન કરવા. જાતિ, કુળ, રૂપ, ઐશ્વર્ય, તપ, જ્ઞાન, લાભ અને બળ—એ આઠ પ્રકારના મદ છે. મિથ્યાભિમાનના ત્યાગનો સમાવેશ આમાં તથા આર્જવ એ બન્નેમાં થાય છે.
- (૩) ‘ આર્જવ ’ નિષ્કપટ વર્તન. દંભી દેખાવનો અભાવ. લુચ્ચાઈ, કાવાદાવા, મુત્સદ્દીગીરી, ખોટા બચાવ એ સર્વનો અભાવ. માયાનો ત્યાગ.
- (૪) ‘ મુક્તિ ’ લોભ પર વિજય. એમાં પૌદ્ગલિક વસ્તુઓ પર થતી આસક્તિ પર વિજય મેળવવાનો છે.
- (૫) ‘ તપ ’ વૃત્તિઓને કેળવવા માટે ઇચ્છાનો નિરોધ કરવો તે.
- (૬) ‘ સંયમ ’ પોતાના વિચાર, ઉચ્ચાર અને વર્તન પર અંકુશ. ત્રણેની એકતા. ૫ ઇન્દ્રિયદમન, ૪ કષાયવિજય, ૩ યોગરૂઢન અને ૫ પ્રાણાતિપાતાદિથી વિરતિ. એ રીતે એના સત્તર પ્રકાર છે.
- (૭) ‘ સત્ય ’ સત્ય વચન બોલવું. બોલવાના નિયમોનું પાલન કરવું.
- (૮) ‘ શૌચ ’ દોષ રહિત આહાર લેવો તે દ્રવ્યશૌચ અને

શુદ્ધ અધ્યવસાયની અભિવૃદ્ધિ તે ભાવશૌચ. એમાં અદત્તત્યાગભાવ છે.

- (૯) ‘ અર્કિચ્ચનત્વ ’ કોઈ વસ્તુ પર મૂર્છા કરી તેને પોતાની કરવી, પરિગ્રહ વધારવો, સંઘરવો, રક્ષવો, એનો ત્યાગ.
- (૧૦) ‘ બ્રહ્મચર્ય ’ સ્ત્રી-પુરૂષ સંબંધનો ત્યાગ. નવ વાદ સંયુક્ત બ્રહ્મચર્યનું પાલન, એ દશે ધર્મો સર્વેએ પાળવાના છે; સાધુએ વિશેષે પાળવાના છે.

૪ અનુભેક્ષા-ભાવના. (ચિંતવન)

ભાવના બાર છે. તે આ ગ્રંથનો વિષય પણ તે જ છે. ઉપોદ્ઘાતમાં તે સંબંધી વિસ્તારથી લખાઈ ગયેલ છે, તેથી અહીં નામ માત્ર લખી આગળ વધીએ.

- (૧) અનિત્ય. (૨) અશરણ. (૩) સંસાર. (૪) એકત્વ. (૫) અન્યત્વ. (૬) અશુચિ. (૭) આશ્રવ. (૮) સંવર. (૯) નિર્જરા. (૧૦) ધર્મ. (૧૧) લોકસ્વભાવ. (૧૨) બોધિદુર્લભતા.

૫ પરીપહ. સહન કરવાના પ્રસંગો. એ અનેક છે. એના મુખ્ય ભેદ ૨૨ છે તે ખૂબ સમજવા યોગ્ય છે.

- (૧) ‘ ક્ષુધા ’ ભૂખ. શાસ્ત્રમાં પિંડવિશુદ્ધિ બતાવી છે તેને ધ્યાનમાં રાખી વિશુદ્ધ આહાર મળે, ૪૨ દોષ રહિત મળે તો જ લે, નહિ તો ભૂખ સહન કરે.

- (૨) ‘ પિપાસા ’ તૃષ્ણા. સાધુપુરૂષ જીવ રહિત-પ્રાસુક અને એષણીય જળ જ લે. એના અભાવે ગમે તેટલી તૃષ્ણા લાગી હોય તે સહન કરે.

- (૩) ‘શીત’ ઠંડી. શિયાળામાં ગમે તેટલી ઠંડી લાગે તો પણ શાસ્ત્રમર્યાદાથી વધારે વસ્ત્ર ન રાખે. ઠંડીના પ્રહાર સહન કરે. અગ્નિવડે તાપે નહિ.
- (૪) ‘ઉષ્ણ’ ગરમી. ઉન્હાળામાં ગરમી લાગે તો પવન નાખે નહિ, વીંજણો ચલાવે નહિ, વીંજળીના પંખાનો ઉપયોગ કરે નહિ. ગરમી સહે. સ્નાન, વિલેપન કે છત્રીનો આશ્રય ન લે.
- (૫) ‘દંશ’ ડાંસ, મચ્છર, જૂ, માકડના પરિપહ થાય તો સમલાવે સહન કરે, મનમાં જરા પણ ખેદ ન કરે તેમજ તે જીવો પર દ્વેષ ન કરે.
- (૬) ‘અચેલક’ જીર્ણપ્રાય વસ્ત્રો શાસ્ત્રના ફરમાન મુજબ મૂર્છા લાવ રહિત રાખે, તેના ઉપર આસક્તિ ન રાખે, વધારે વસ્ત્રો મેળવવાની કે સંગ્રહવાની ઇચ્છા ન કરે.
- (૭) ‘અરતિ’ કંટાળો. સંયમ પાલન કરતાં અનેક પ્રસંગે કંટાળો ઉપજે તેવા બનાવો અને તેને વશ ન થાય. એ પ્રસંગે એ ધૈર્ય ધરે, યતિધર્મોને ધ્યાવે અને દશ-વૈકાલિકમાં બતાવેલ અઢાર વસ્તુનું ચિંતવન કરે. જરા પણ કંટાળો લાવે નહિ.
- (૮) ‘સ્ત્રી’ સ્ત્રીનાં અંગો પ્રેમથી જુએ નહિ, તેની પ્રાર્થના તરફ ધ્યાન આપે નહિ, કામબુદ્ધિ કરે નહિ. સાધ્વીએ આ હકીકત પુરૂષ માટે સમજવી.
- (૯) ‘ચર્યા’ વિહાર. અપ્રતિબદ્ધ વિહાર કરે, એક સ્થાને વધારે વખત રહે નહિ. રાગાદિ કારણે તુરત અન્યત્ર ચાલ્યા જાય. વિહારથી થાકે નહિ.

- (૧૦) ‘ નૈષેધિકી ’ (નિષદા) સ્થિર આસન કરી ધ્યાન કાર્યોત્સર્ગાદિ કરતા હોય ત્યારે ગમે તેવા ઉપદ્રવ થાય તો પણ આસનનો ત્યાગ ન કરે, લયથી ડરે નહિ, ગભરાઈ જાય નહિ અને અડોલપણું તજે નહિ.
- (૧૧) ‘ શય્યા ’ સૂવાની જગ્યા ઉંચી-નીચી હોય, હવા વગરની હોય, સુકોમળ ન હોય તો તેથી ઉદ્વેગ ન પામે, સૂવાની સર્વ અગવડો ખમે.
- (૧૨) ‘ આક્રોશ ’ કોઈ અપમાન કરે, ઉશ્કેરે, કડવાં વચન કહે એ સર્વ પ્રસંગે મનમાં ક્રોધ આણે નહિ. શાંતિ ધારણ કરે.
- (૧૩) ‘ વધ ’ કોઈ લાકડી વિગેરે મારે, ચાળખા મારે અને યાવત્ વધ કરવા સુધી જાય પણ એના પેટમાંથી પાણી હલે નહિ. શરીરના દુઃખને એ ગણે નહિ.
- (૧૪) ‘ યાચના ’ (લિક્ષા) સંયમનિર્વાહ માટે વસ્ત્ર કે વસતિ માગતાં મનમાં ખેદ પામે નહિ, પોતે કેમ લિખ માગે એવો ખ્યાલ પણ ન કરે. એનામાં દીનતા કે અભિમાન બન્ને ન હોય.
- (૧૫) ‘ અલાભ ’ જરૂરી વસ્તુ ન મળે, હોય છતાં આપે નહિ તો તેથી મુંઝાય નહિ. ઉદ્વેગ કે વિષાદ ન કરે. અલાભને એ સાચો તપ ગણે.
- (૧૬) ‘ રોગ ’ વ્યાધિ થઈ આવે તો જરાપણુ વ્યાકુળ ન થાય, કર્મનો દોષ વિચારી તેની પીડા શાંતિથી ખમે, હાયવોય કદી કરે નહિ.

- (૧૭) ‘ તૃણરૂપશી ’ શય્યા પર તરખલાં-તરણાં હોય કે તૃણ પર શય્યા કરી હોય તો તરણાંની અણીઓ વાગે તે સહે. મનમાં પણ કલેશ ન કરે.
- (૧૮) ‘ મળ ’ શરીર પર મેલ થાય તો પણ સ્નાન સંસ્કાર ઈચ્છે નહિ, કરે નહિ, મેલને સહન કરે.
- (૧૯) ‘ સત્કાર ’ કોઈ મોટા સામૈયા કરે કે પ્રધાન પુરૂષો પાસે આવે તેથી કુલાય નહિ, ન સત્કાર થાય તો તેથી વિષાદ પામે નહિ.
- (૨૦) ‘ પ્રજ્ઞા ’ અસાધારણ બુદ્ધિબળ હોય તો તેનો મદ ન કરે. મૂર્ખ, અદ્વપજ્ઞ હોય તો તેનો ખેદ ન કરે. જ્ઞાનને પચાવે, અજ્ઞાનને સહે. આવડતનો ઉદ્દેશ ન કરે, બીન-આવડતનો ખેદ ન ધરે.
- (૨૧) ‘ અજ્ઞાન ’ જ્ઞાનના અલાવે આત્માવમાન ન કરે. પ્રજ્ઞા-પરીષદ અન્ય પ્રશ્ન કરે ત્યારે થાય છે. અજ્ઞાન પરીષદ પોતાના અદ્વપજ્ઞાનથી થાય છે.
- (૨૨) ‘ સમ્યક્ત્વ ’ સૂક્ષ્મ વિચાર વાંચી-જાણી તેની અસદ-હણા ન કરે, અન્ય ધર્મની પ્રસિદ્ધિ જોઈ મૂઠદૃષ્ટિ ન થાય અને વિશિષ્ટ કર્મોને નજરે જોતાં જ્ઞાનને અલાવે ત્યાગને નિરર્થક ન ગણે.

દર્શનમોહનીયના ઉદયથી ૨૨ મો સમ્યક્ત્વ પરીષદ થાય છે.

જ્ઞાનાવરણીયથી ૨૦ મો પ્રજ્ઞા અને ૨૧ મો અજ્ઞાન પરીષદ થાય છે. અંતરાય કર્મના ઉદયથી ૧૫ મો અલાલ પરીષદ થાય છે.

ચારિત્રમોહનીય પૈકી ક્રોધમોહનીયથી ૧૨ મો આક્રોશ, અરતિ મોહનીયથી ૭ મો અરતિ, પુરૂષવેદના ઉદયથી ૮ મો સ્ત્રી,

ભયમોહનીયના ઉદયથી ૧૦ મો નૈષેધિકી, બુધુસામોહનીયના ઉદયથી ૬ ફો અચેલક, માનમોહનીયના ઉદયથી ૧૪ મો, યાચના, લોભમોહનીયના ઉદયથી ૧૬ મો સત્કાર-કુલ સાત.

વેદનીય કર્મના ઉદયથી બાકીના ૧૧ પરીષદ થાય છે. ક્ષુધા (૧), પિપાસા (૨), શીત (૩), ઉષ્ણ (૪), દંશ (૫), ચર્ચા (૬), શય્યા (૧૧), વધ (૧૩), રોગ (૧૬), તૃણસ્પર્શ (૧૭) અને મળ (૧૮).

એ સિવાયના બાકીનાં કર્મો સાથે પરીષદનો સંબંધ નથી.

નવ ગુણસ્થાનક સુધી ૨૨ પરીષદો સંલવે છે. દશમે ગુણ-સ્થાનકે દર્શનમોહનીય અને ચારિત્રમોહનીયના આઠ પરિષદો જાય, બાકીના ૧૪ રહે અને તેરમા આદમા ગુણસ્થાનકે ક્ષુધા, પિપાસા, શીત, ઉષ્ણ, દંશ, ચર્ચા, વધ, મલ, શય્યા, રોગ અને તૃણસ્પર્શ એ ૧૧ રહે. એ બાવીશ પૈકી શીત અને ઉષ્ણ સાથે સંલવે નહિ, ચર્ચા અને નિષિદ્યા સાથે સંલવે નહિ. ઉત્કૃષ્ટ ૨૦ નો ઉદય સમકાળે સંલવે.

એમાં સ્ત્રી, પ્રજા અને સત્કાર અનુકૂળ પરીષદો છે, બાકીના ૧૬ પરિષદો પ્રતિકૂળ છે.

૬ ચારિત્ર. આત્મદશામાં સ્થિર રહેવાનો પ્રયત્ન. એના પાંચ વિભાગ પરિણામની વિશુદ્ધિની વિશેષતા-અદ્વૃપતા બતાવે છે.

(૧) ‘ સામાયિક ચારિત્ર ’ સમપણાનો લાભ, સાવધ યોગનો ત્યાગ, નિરવધ યોગનું આસેવન. અમુક સમય માટે (ઇત્વરિક) અને જીવનપર્યંત (જીવજીવ) એ એ અને દેશવિરતિ-સર્વવિરતિરૂપ એ વિભાગો છે.

- (૨) અમુક શ્રુતનો અભ્યાસ કર્યા પછી પાકી (વડી) દીક્ષા આપવામાં આવે તે ‘છેદોપસ્થાપન’ ચારિત્ર. તેના પાણુ બે પ્રકાર છે.
- (૩) ‘પરિહારવિશુદ્ધિ’ નવ સાધુ ગચ્છમાંથી બહાર નીકળી આકરો તપ યથાવિધિ કરે તે. છઠ્ઠે સાતમે ગુણુઠાણુ હોય.
- (૪) ‘સૂક્ષ્મસંપરાય’ ક્રોધ, માન, માયા સર્વથા જાય, લોભનો અદ્ય અંશ રહે તે ચારિત્ર દશમે ગુણુઠાણુ હોય.
- (૫) ‘યથાખ્યાત’ કષાયો સર્વથા નાશ પામે ત્યારે એ વીતરાગ ચારિત્ર પ્રાપ્ત થાય છે. એ અચારમે-ગારમે-તેરમે અને ચૌદમે ગુણુસ્થાનકે હોય.

આ રીતે સમિતિના ૫, ગુપ્તિના ૩, યતિધર્મોના ૧૦, ભાવનાના ૧૨, પરીષદોના ૨૨ અને ચારિત્રના ૫ મળીને સંવરના ૫૭ પ્રકાર છે.

આ પ્રત્યેક પ્રકાર પર ખૂબ વિવેચન કરી શકાય તેમ છે. એનું વિસ્પષ્ટ વિવેચન શ્રી સિદ્ધર્ષિ ગણિએ કર્યું છે. ત્યાં વિવેક પર્વત ઉપર ચારિત્રરાજનો જે આખો પરિવાર વર્ણવી બતાવ્યો છે તે સંવર છે.

એની સમિતિ ગુપ્તિ કેવી સુંદર છે? એને પ્રવચનમાતા કહેવામાં આવે છે. એની ભાવના પૈકી પ્રત્યેક શાંતિનું વાતાવરણ ફેલાવે છે. એના યતિધર્મો અદ્ભુત છે, એના પરીષદો દુર્ગમ છે અને સર્વના શિખર ઉપર ચારિત્રરાજ બિરાજે છે. એક વખત બે ઘડીનું સામાયિક કરતા આનંદ થઈ જાય છે અને આખો દિવસ એની લહેજત મનમાંથી જતી નથી તો પછી

આખી જીંદગીના ચારિત્રનું શું કહેવું ? એ પ્રત્યેક સંવરમાં ખૂબી એ છે કે એ આશ્રવનાં ગરનાળાં બંધ કરે છે. પરિણામે સરોવરમાં નવું પાણી આવતું અટકે છે. આપણે સ્થિર માનસે સામાયિકમાં બેઠા હોઈએ અથવા એકાદ ભાવનામાં ચિત્તને પરોવ્યું હોય કે આવી પડતાં પરીષદો સામે વિજય મેળવવા આંતરવીર્ય સ્ફુરવાતા હોઈએ ત્યારે નવાં કર્મો કયે માર્ગે આવે ?

આ આખો ઉપાદેય વિભાગ ખૂબ મનન કરવા યોગ્ય છે. જેટલો વખત એની વિચારણા ચાલશે તેટલો વખત મનમાં અદ્ભુત શાંતિનો સાક્ષાત્કાર થશે અને અપૂર્વ અનુભવ જાગશે. આખો વખત ન બને તો જ્યારે બને ત્યારે અથવા કોઈ વાર પણ આ ચેતનજીએ ધ્યાવવા જેવો છે. એ વખતે જે નિરવધિ આનંદ થશે તેનો મહિમા વર્ણવી શકાય તેમ નથી. પ્રત્યેક આશ્રવ સામે કયા સંવરને મૂકી તેનું દ્વાર બંધ કરી શકાય તેમ છે તે આપણે ભાવનાને અંતે વિચારશું. આશ્રવોથી ગભરાવું નહિ પણ ઓળખીને શું કરવું તેનો જવાબ આ ભાવનામાં મળશે. એને શોધો.

સંવર ભાવના

સ્વાગતા

येन येन य इहाश्रवरोधः

सम्भवेन्नियतमौपयिकेन ।

आद्रियस्व विनयोद्यतचेता-

स्तत्तदान्तरदृशा परिभाव्य ॥ क १ ॥

સ્વાગતા

संयमेन विषयाविरतत्त्वे

दर्शनेन वितथाभिनिवेशम् ।

ध्यानमार्तમથ રૌદ્રમજસં

चेतसः स्थिरतया च निरुन्ध्याः ॥ ख २ ॥

શાલિની

क्रोधः क्षान्त्या मार्दवेनाभिमानं

हन्या मायामાર્જવેનોજ્વલેન ।

લોભં વારાંરાશિરૌદ્રં નિરુન્ધ્યાઃ

सन्तोषेण प्रांशुना सेतुनेव ॥ ग ३ ॥

ક. ૧ આનો અર્થ કરવામાં ત્વં અધ્યાહાર લેવું પડે તેમ છે. રોધઃ અટકાયત. અભાવ. નિયતં જરૂર. ઔપયિક ઉપાયભૂત. ઉપાયપણાને પ્રાપ્ત. વિનય નિવૃત્તિ. મોક્ષ અથવા હે વિનય-વિનેય-શિષ્ય. પરિભાવ્ય શોધીને, સમાલોચના કરીને.

સ. ૨ વિષય ધૃદ્રિય વિષયો. અવિરતત્વ અવિરતિપણું. પચ્ચખ્ખાણુ

ક ૧. નિવૃત્તિ મેળવવાને જેના મનમાં ઉદ્યમ જાગ્યો હોય અથવા જેની ચેતના તત્પર થઈ હોય તેવો પ્રાણી જે જે ઉપાયોનો ઉપયોગ કરીને અહીં આશ્રવોનો અટકાવ કરી શકે તેવું ચાક્રસ હોય તે સર્વની આંતરદષ્ટિએ બરાબર સમાલોચના કરીને (તે તે ઉપાયોનો બરાબર પ્રયોગ કરે તે વાસ્તવિક છે) તું (તેવા ઉપાયોને) આદર, તેનો પ્રયોગ કર.

અથવા હે વિનય ! જે જે ઉપાયોવડે આ સંસારમાં આશ્રવોનો જરૂર રોધ કરી શકાય અથવા તેવું સંભવતું હોય તેનો આંતરદષ્ટિથી વિચાર કરીને, ઉદ્યમી ચિત્તવાળો થઈને તે ઉપાયોને તું આદર.

ચ ૨. ઇન્દ્રિયના વિષયોને અને અવિરતિપણા (ત્યાગભાવ રહિતપણા) ને ‘ સંયમ ’ થી દબાવી દે, ખોટા આગ્રહ (મિથ્યા અભિનિવેશ) ને સમ્યક્ત્વે કરીને રોધી દે, અને આર્ત અને રોદ્ર ધ્યાનોને વારંવાર ચિત્તની સ્થિરતાથી રૂંધી દે-દાબી દે.

ગ ૩. ક્રોધને ક્ષમા-ક્ષાંતિથી રોધી દેવો; અભિમાનને નમ્રતા-મૃદુતાથી રોધી દેવું; માયાને અતિ નિર્મળ સરળ સ્વભાવ (આર્જવ) વડે રોધી દેવી અને પાણીના ભંડાર-સાગર જેવા ભયંકર લોભને ઘણી ઉંચી પાળવાળો જાણે બંધ જ ન હોય તેવા સંતોષવડે દાબી દેવો.

સ્વાગતા—

ગુપ્તિભિસ્તિસૃભિરેવમજય્યાન્

ત્રીન્ વિજિત્ય તરસાધમયોગાન્ ।

સાધુસંવરપથે પ્રયતેથા

લપ્સ્યસે હિતમનાહતમિદ્ધમ્ ॥ ઘ ૪ ॥

મંદાક્રાંતા—

एवं रुद्धेष्वमलहृदयैराश्रवेष्वाप्तवाक्य-

શ્રદ્ધાચશ્ચત્સિતપટપટુઃ સુપ્રતિષ્ઠાનશાલી ।

શુદ્ધૈર્યોગૈર્જવનપવનૈઃ પ્રેરિતો જીવપોતઃ

સ્રોતસ્તીર્ત્વા ભવજલનિધેર્યાતિ નિર્વાણપુર્યામ્ ॥ ઙ ૫ ॥

રહિતપણું. વિતથ અસત્ય. અજસ્રં સતત. નિરુન્ધ્યાઃ રોક. રૂંધી દે. સર્વત્ર યોજવાનું છે.

ગ. ૩ માર્દવ નમ્રતા. આર્જવ સરળતા. ઉજ્જ્વલ નિર્મળ, નિર્દોષ વારાંશિ દરિયો. પ્રાંશુના ઘણી ઉંચી. સમુન્નત. સેતુ બંધ.

ઘ. ૪ ગુપ્તિ મનોગુપ્તિ, વચનગુપ્તિ, કાયગુપ્તિ. અજય્ય બહુ મુશ્કેલીથી જીતી શકાય તેવા. તરસા શીઘ્ર. અધમ અપ્રશસ્ત. સાધુ સારા, સુંદર. હિતં મોક્ષસુખ. અનાહત સનાતન. ઇદ્ધ સ્વાભાવિક.

ઙ ૫ અમલ નિર્મળ. આપ્ત સર્વત્ર. ચશ્ચત્ શુદ્ધ પ્રકાશ, સુંદર, ચળકતો. સિતપટ સફેદ વસ્ત્ર, સઢ (વહાણુનો) સુપ્રતિષ્ઠાનશાલી વહાણુનો અધો ભાગ સારી રીતે ગોઠવાઈ ગયેલો. મુખ્યવસ્થિત. જવન વેગવાન જીવપોતઃ પ્રાણીરૂપ વહાણુ. નિર્વાણપુરી મોક્ષનગરી.

ઘ ૪. એવી જ રીતે દુઃખે કરીને મુશ્કેલીથી જીતી શકાય તેવા તારા મન-વચન-કાયાના અશુભ યોગોને ત્રણ ગુપ્તિઓવડે જલ્દી જીતી લઇને તું સુંદર સંવરના માર્ગમાં પ્રવૃત્ત થઇ જા બેથી કરીને તને અત્યંત શુદ્ધ સનાતન સ્વાભાવિક મોક્ષસુખ પ્રાપ્ત થઇ જાય.

ઙ ૫. આવી રીતે તદ્દન નિર્મળ હૃદયવડે આશ્રવોનાં દ્વારો રોકી દઇને પછી સારી રીતે સુંદર સ્થાન પામેલ આ જીવજ્ઞ વહાણ આપ્ત પુરૂષોનાં વાક્યોમાં શ્રદ્ધારૂપ અતિ ચળકાટ ભારતા સંકેત સઢથી સન્નદ્ધગદ્ધ થઇને શુદ્ધ યોગોરૂપી વેગવર્ધક પવનથી પ્રેરણા પામે છે અને આ સંસારસમુદ્રના પાણીને તરી જઇને નિર્વાણપુરીએ પહોંચી જાય છે.

गेयपद्याष्टक.

शृणु शिवसुखसाधनसदुपायम्,

शृणु शिवसुखसाधनसदुपायम् ।

ज्ञानादिकपावनरत्नत्रय-

परमाराधनमनपायम्

॥ शृणु० ॥ १ ॥

विषयविपाकमपाकुरु दूरं,

क्रोधं मानं सहमायम् ।

लोभं रिपुं च विजित्य सहेलं,

भज संयमगुणमकषायम्

॥ शृणु० ॥ २ ॥

उपशमरसमनुशीलय मनसा,

रोषदहनजलदग्रायम् ।

कलय विरागं धृतपरभागं,

हृदि विनयं नायं नायम्

॥ शृणु० ॥ ३ ॥

आर्त्तं रौद्रं ध्यानं मार्जय,

दह विकल्परचनानायम् ।

यदियमरुद्धा मानसवीथी,

तत्त्वविदः पन्था नायम्

॥ शृणु० ॥ ४ ॥

૧. શિવસુખ પ્રાપ્ત કરવાના સાધનનો સુંદર ઉપાય છે તેને તું સાંભળ. ચેતન ! મોક્ષસુખ પ્રાપ્ત કરવાના સાધનનો સફળ ઉપાય છે તેને તું બરાબર શ્રવણ કર. એ જ્ઞાન વિગેરે ત્રણ રત્નો (જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર) ની ઉત્કૃષ્ટ આરાધનારૂપ છે અને જરાપણ શંકા વગર ચોક્કસ ફળ આપનાર છે; માટે એ સદુપાયને સાંભળ, સાંભળ.
૨. વિષયોના વિકારોને દૂર કર, ક્રોધને દૂર કર, માનને મૂકી દે, માયાને છોડી દે અને લોભરૂપ શત્રુ ઉપર રમત માત્રમાં વિજય મેળવીને, કષાય રહિત થઈને સત્વર સંયમશુભને સેવ અને શિવસુખના સાધનને બરાબર શ્રવણગોચર કર.
૩. તારા મનથી ઉપશમ રસનું અનુશીલન કર. એને જમાવ. એ ક્રોધરૂપ અગ્નિને બૂઝાવવા માટે લગભગ મેઘાડંબર જેવો છે અને તારા મનમાં વિનય (મોક્ષ નયનભાવ) આણી આણીને પરમ ઉત્કર્ષ દશાને ધારણ કરનાર વિરાગ-વૈરાગ્યને બરાબર ઓળખી લે અને હે ચેતન ! આ શિવ-સુખના સાધન સાચા ઉપાયને બરાબર સમજીને સાંભળી લે.
૪. આર્ત અને રોદ્ધ ધ્યાનને વાળી-ઝુડીને સાફ કર. કલ્પનાની રચનાનું મોટું જાળું છે તેને બાળી નાખ, કારણ કે માનસિક દ્વારો ખુલ્લા રાખવાનો માર્ગ તત્ત્વવેત્તાઓનો ન હોય. આ શિવસુખના સાચા ઉપાયને તું બરાબર સમજી સાંભળી લે.

संयमयोगैरवहितमानस-

शुद्ध्या चरितार्थय कायम् ।

नानामतरुचिगहने भुवने,

निश्चिनु शुद्धपथं नायम्

॥ शृणु० ॥ ५ ॥

ब्रह्मव्रतमङ्गीकुरु विमलं,

बिभ्राणं गुणसमवायम् ।

उदितं गुरुवदनादुपदेशं,

संगृहाण शुचिमिव रायम्

॥ शृणु० ॥ ६ ॥

संयमवाङ्मयकुसुमरसैरति-

सुरभय निजमध्यवसायम् ।

चेतनमुपलक्ष्य कृतलक्षण-

ज्ञानचरणगुणपर्यायम्

॥ शृणु० ॥ ७ ॥

वदनमलंकुरु पावनरसनं,

जिनचरितं गायं गायम् ।

सविनय शान्तसुधारसमेनं,

चिरं नन्द पायं पायम्

॥ शृणु० ॥ ८ ॥

૫. સાવધાન માનસિકશુદ્ધિપૂર્વક સંયમયોગોવડે તારી કાયા (શરીર) ને સફળ કર. આ જગત અનેક પ્રકારના મત-મતાંતરોની શ્રદ્ધાઝ્ઞિથી ગીચ ભરેલું છે તેમાં તું નીતિયુક્ત શુદ્ધ માર્ગ હોય તેનો (તપાસ કરીને) નિશ્ચય કર.
૬. અનેક ગુણોનાં સ્થાનરૂપ પવિત્ર નિર્મળ બ્રહ્મચર્યને તું ધારણ કર અને અત્યંત પવિત્ર રત્નના નિધાનરૂપ ગુરુ-મહારાજના શ્રીમુખેથી બહાર પડેલ-નીકળેલ સુંદર ઉપ-દેશને તું ગ્રહણ કર અને આ શિવસુખ પ્રાપ્ત કરવાના સાચા ઉપાયને બરાબર સાંભળ.
૭. (સત્તર પ્રકારના) સંયમ અને વાઙ્મય (શાસ્ત્રો) રૂપ ક્ષુભેથી તારા પોતાના અધ્યવસાયોને (આંતરપરિણતિને) ખૂબ સુગંધિત કર. સુપ્રસિદ્ધ લક્ષણવાળા જ્ઞાન-ચારિત્રરૂપ ગુણો અને પર્યાયોવાળા ચેતન (જીવસ્વરૂપ) ને બરાબર ઓળખી લે અને આ મોક્ષસુખપ્રાપ્તિના સદુપાયને બરાબર સાંભળ.
૮. તીર્થંકર મહારાજના ચરિત્રનું વારંવાર ગાન કરી કરીને તારી જીભનો રસ લે અને મુખને પવિત્ર કર. અને હે ભાઈ ! વિનયપૂર્વક તું આ શાંત-અમૃત-રસનું વારંવાર પાન કરી કરીને દીર્ઘકાળ આનંદ કર-લહેર કર. આ પ્રમાણે શિવસુખ પ્રાપ્ત કરવાનાં સાધનોનો સુંદર ઉપાય છે તેને તું સાંભળ.

નોટ:—

રાગ. આ શાંત સુધારસની પાંચમી અન્યત્ર લાવનાના અષ્ટકનો જે લય છે તે જ લયમાં આ અષ્ટક પણ ગાઇ શકાશે. ‘ભલા સોરઠીઆ’ ને લગતો મારવાડપ્રસિદ્ધ રાગ છે.

- ૧ સદુપાયં સુંદર ઉપાય, અસરકારક ઉપાય. પાવન પવિત્ર. રત્નત્રય જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર. અનપાયમ્ અગવડ વગરનું, અપાય રહિત.
- ૨ અકવાય કષાય રહિત થઈને. અપાકુરુ દૂર કર. ભજ સેવ. સહેલું રમત માત્રમાં.
- ૩ ઉપશમ શાંતિ, ક્ષમા. અનુશીલય પાળ, અંગીકાર કર. જલદ પરસાદ. કલય સમજ. વિરાગં વૈરાગ્ય, રાગ રહિતપણું. ધૃત ધારણ ક્યું છે. પરમાગ પરમ ઉત્કર્ષ. વિનયં નિવૃત્તિ નયન. નાયં નાયં લાવી લાવીને.
- ૪ માર્જય સાફ કર (કચરા પેટે). અથવા મા અર્જય: મેળવ નહિ. ઉપાર્જન કર નહિ. નાયમ્ જાળ. અરુદ્ધા બંધ કર્યા વગરની, ઉઘાડી. (પોળના દરવાજા ઉઘાડા) તત્ત્વવિદ્ તત્ત્વજ્ઞ.
- ૫ સંયમયોગ ચરણકરણમાં પ્રવૃત્તિ (નોટ જુઓ) અવહિત સાવધાન Concentrated. ચરિતાર્થ ચરિતાર્થ કર. સફળ કર. નાના જુદા જુદા. ગહન ગીયોગીય. ભવને દુનિયામાં નિશ્ચિનું તું નિશ્ચય કર, નાયમ્ નીતિયુક્ત, લાભકારક.
- ૬ બ્રહ્મવ્રત બ્રહ્મચર્ય. સ્ત્રી-પુરુષ-સંયોગત્યાગ. (માનસિકાદિ સર્વ) સમવાય સમૂહ. ઉદિત કથિત, વિનિર્ગત. રાયમ્ રત્નનિધાન, ભંડાર.
- ૭ સંયમ ૧૭ પ્રકારે (નોટ જુઓ). વાઙ્મય શાસ્ત્રગ્રંથ. અધ્યવસાય આત્મપરિણતિ. ઉપલક્ષ્ય ઓળખ. કૃત પ્રસિદ્ધ. ગુણ સહભાવી ધર્મો. પર્યાય ક્રમભાવી ધર્મો.
- ૮ અલંકુરુ શોભાવ. પાવનરસનં જે કાર્યમાં રસના પાવન થાય છે તે, સવિનય વિનયયુક્ત (એવો તું) પાવં પાવં પી પીને.

સંવરભાવના:—

::

પરિચય:—

ક ૧. આશ્રવોની હકીકતથી ગભરાઈ જવાય તેવું છે. એ સર્વ દરવાજા ખુલ્લા રહે તો આ જીવનો આરો ક્યારે આવે તે વાત કાંઈ બંદબેસતી નથી. ત્યારે હવે કરવું શું? આશ્રવોનું ખેતર એટલું વિશાળ છે કે એનો કાંઈ પાર દેખાતો નથી અને આ તો મુંઝવી મારે એવી વાત છે. એટલે હવે રસ્તો કેવી રીતે કાઢવો?

તેથી ગ્રંથકર્તા કહે છે કે જે જે રસ્તે એ આશ્રવોનો અટકાવ થાય તે તે ઉપાયોને શોધી કાઢીને તેને અમલમાં મૂકી દેવા જોઈએ. આપણે જરા માંદા પડ્યા હોઈએ તો ડોક્ટરો કહે તેવા પ્રયોગો કરીએ છીએ, ડોક્ટર કહે કે શસ્ત્રપ્રયોગ (એપરેશન) કરાવવા મુંઝઈ કે મીરજ જાઓ તો ત્યાં જઈએ છીએ અને એવી શારીરિક કે બીજી કોઈ પણ અગવડ હોય તો તેને દૂર કરવાનો ઉપાય આપણે શોધીએ છીએ.

આપણે અગવડ દૂર કરવાના ઉપાયો શોધીએ છીએ એટલું જ નહિ પણ એને અંગે અંતરમાં ખૂબ વિચાર કરીએ છીએ, એ ઉપાયોને અજમાવવા ઉદ્ધમ કરીએ છીએ અને છેવટે કાંઈ નહિ તો અગવડ મટવાની માત્ર સંભાવના જ હોય તો પણ તે અજમાવવાનું ચૂકતા નથી. આપણે શરીર કે ધનને અંગે છેવટ તક (ચાન્સ) પણ લઈએ છીએ. એ જ મિસાલે આ આત્મ-તત્ત્વને ચારે બાજુએ ઘેરી બેઠેલા અને એનામાં વધારો કરનારા, એને ભારે કરનારા, એને રખડાવનારા આશ્રવોને આપણે જો બરાબર ઓળખ્યા હોય અને એ આત્માને હેરાન કરનારા છે એની આપણને બરાબર ખાતરી થઈ ગઈ હોય તો આપણે એના સંબંધમાં નિશ્ચિંત રહી ન જ શકીએ.

એ આશ્રવોને અટકાવવાના જે જે માર્ગો હોય તેને આપણે શોધીએ, જ્યાં એને રૂંધવાનો સંભવ હોય તેવા ઉપાયોને પણ શોધીએ, એ શોધનના કાર્યમાં ખૂબ આંતરદૃષ્ટિએ વિચારણા કરીએ અને એ ઉપાયોનો ઉપયોગ કરવામાં અંતરંગ જીવસાથી ઉદ્યોગ આદરી દઈએ. ચેતનજીને એ ઉપાયોનો આદર કરવાનો અત્ર આગ્રહપૂર્વક ઉપદેશ છે. ‘આશ્રવનો નિરોધ’ એ જ સંવર છે. જે ગરનાળાં ઉઘાડાં પડ્યાં છે તેની સામે બારણાં બંધ કરે તે ‘સંવર.’ જે રસ્તે કર્મોનો પ્રવાહ ધોધ-બંધ ચાલ્યો આવે છે તેની સામે બારણાં બંધ કરી દે તેવા માર્ગો તે ‘સંવર.’ પાણીનાં ગરનાળાં બંધ કરવા માટે જે બારણાં હોય છે તે લોઢાનાં અથવા મજબૂત લાકડાનાં હોય છે. કયા પ્રાણીને કયા માર્ગોથી એ દ્વાર પ્રાપ્ત થશે તે ચોક્કસ કહી શકાય નહિ, તેથી અનેક જાતિનાં દ્વારો આ પ્રકરણમાં બતાવશે, તેમાંથી જે અને જેટલાં દ્વારોનો-અનુકૂળ જણાય તે સર્વનો ઉપયોગ કરવો. એકાદ દ્વારથી સંતોષાર્થ જવાનું કારણ નથી. આકરા કેસમાં આપણે ઓકસીજનના સીલીંડરો લઈ આવીએ, ઈન્જેક્શનો મૂકીએ, માથે બરફ મૂકીએ, છાતી પર પોટીસો મૂકીએ અને બીજા અનેક પ્રયોગો એક સાથે કરીએ તેમ જેટલાં અને તેટલાં સંવરનાં દ્વારો સમજી, તેની ઉપયુક્તતા સમજી તેને આદરી લેવાની અને તેનો ઉતાવળે અમલ કરવાની જરૂર છે. આશ્રવો આકરા છે તેથી પ્રયોગ પણ આકરા કરવા પડશે, પણ રીતસર કામ લેવાશે તો કષ્ટસાધ્ય કેસ હશે તો અંતે યશ મળશે. આ દ્વારો આપણે તપાસીએ.

સ્વ ૨. હવે સંવરને કઈ કઈ બાબતમાં લાગુ પાડવા તેના થોડા દાખલાઓ આપે છે.

આશ્રવ ભાવનાનો વિચાર કરતાં આપણે અવિરતિ-ત્યાગ-ભાવના અભાવથી થતા આશ્રવો જોયા હતા. પ્રત્યાખ્યાન-પન્થજખાણની આવશ્યકતા કેટલી છે તે પર અગાઉ વિવેચન થઈ ગયું છે. અવિરતિનો ઉપાય સંયમ છે, ઘસારા વગર ચળકાટ કહી આવતો નથી અને સંયમ કર્યા વગર અવિરતિભાવનો ત્યાગ થતો નથી. સમજણપૂર્વક ત્યાગ કરવામાં આવે અને એ ત્યાગને ગમે તેટલી અગવડે પણ વળગી રહેવામાં આવે ત્યારે અવિરતિનું દ્વાર બંધ થાય છે. આ સંયમને આપણે ઓળખીએ.

સંયમ એટલે નિયમન-અકુંશ. એના ૧૭ પ્રકાર છે.

૫. સ્પર્શ, રસ, દ્રાણ, ચક્ષુ, શ્રોત્ર-એ પાંચ ઇન્દ્રિયોનો નિયંત્રક.

૫. પ્રાણાતિપાત, મૃષાવાદ, અદત્તાદાન, મૈથુન, પરિગ્રહ-એ પાંચ અવ્રતનો ત્યાગ.

૪. ક્રોધ, માન, માયા, લોભ-એ ચાર કષાયોનો વિન્ય.

૩. મન, વચન, કાયાના યોગોનું નિયમન. એ સત્તર પ્રકાર.

અથવા—

પૃથ્વી, અપ્, તેજસ્, વાયુ, વનસ્પતિ-એ પાંચ કાય સ્થાવર અને જે, ત્રણ, ચાર, પાંચ ઇન્દ્રિયોવાળા જીવના સંબંધમાં સંયમ-જે મળીને નવ પ્રકાર અને પ્રેક્ષ્યસંયમ (દૃશ્ય પદાર્થો વિષે સંયમ), ઉપેક્ષ્યસંયમ (ઉપેક્ષા કરવા યોગ્ય જાળતોમાં સંયમ), અપહૃત્યસંયમ (લેવા-મૂકવામાં સંયમ), પ્રમૃજ્યસંયમ (વસ્તુને પ્રમાર્જવાની જાળતમાં સંયમ), કાયસંયમ, વાદ્સંયમ, મનઃસંયમ અને ઉપકરણસંયમ (વસ્તુ પરિગ્રહના સંબંધમાં નિયમન) એ આઠ મળીને સત્તર પ્રકાર. સંયમમાં વિચાર, વાણી અને ક્રિયામાં

નિયમન-અંકુશની ખાખત મુખ્ય હોય છે. અવિરતિમાં જે દરવાજા ખુલ્લા હોય છે તે સંયમમાં બંધ થાય છે. વિષયોને અંગે અવિરતિભાવ હોય છે ત્યારે એના અભિલાષોને અંગે રાગ દ્વેષ એટલા થાય છે કે એ અનેક કર્મોને લઈ આવે છે.

આ ‘ સંયમ ’ થી ઈંદ્રિયના આશ્રવો પર સંવર થાય છે અને અવિરતિભાવ ઉપર પણ સંવર થાય છે. આ એક વાત થઈ.

ખોટા અભિનિવેશ. જ્યાં દેવત્વ ન હોય ત્યાં દેવત્વ માનવું, ગુરૂત્વ ન હોય ત્યાં ગુરૂત્વ અને ધર્મત્વ ન હોય ત્યાં ધર્મ-રોપ એ અભિનિવેશ છે. એનો વિશુદ્ધ શ્રદ્ધાન-સમ્યક્ત્વથી સંવર કરવો. શુદ્ધ દેવ-ગુરૂ-ધર્મની પરીક્ષા કરી-ઓળખી તેને આદરવા તે સમ્યક્ત્વ. એ મિથ્યાત્વભાવથી થતી મહા આકરી કર્મબંધની સ્થિતિ સામે સંવર મૂકે છે. કર્મોની સ્થિતિ કેટલી મોટી હોય છે અને મિથ્યાત્વનો નાશ થતાં તે કેટલી ટૂંકી થઈ જાય છે અને તેના અપૂર્વકરણાદિ થાય ત્યારે કેવી અદ્ય સ્થિતિ થાય છે તે ખૂબ વિસ્તારથી સમજવા જેવું છે. અહીં પ્રસ્તુત વાત એ છે કે કર્મનો મોટો પ્રવાહ સમ્યક્ત્વ અટકાવે છે તેથી એ સંવરને આદર. આ બીજી વાત થઈ.

આર્ત અને રૌદ્ર ધ્યાનની હકીકત આ ગ્રંથના ઉપોદ્ધાતમાં ગ્રંથકર્તાએ પાંચમી ગાથામાં આપી છે.

આ આર્ત અને રૌદ્રધ્યાનો મનોયોગના દુરૂપયોગથી થાય છે. મનરૂપ ઘોડા પર અંકુશ ન હોય ત્યારે મન જ્યાં ત્યાં રખડે છે, ખટપટ કરે છે, દોડા-દોડ કરે છે અને આગળ-પાછળની, વ્યાધિ વિગેરેની ચિંતાના જાળા ઊભા કરે છે.

મનની સ્થિરતાથી એ આર્ત-રૌદ્ર ધ્યાનો પર વિજય મેળ-

વવો. એ સ્થિરતા એટલે શું ? મનને નિશ્ચળ રાખવું—એકાચ રાખવું. એ વાત ઘણી મુશ્કેલ છે; એ વિષય રાજયોગનો છે. ઘર બળી જતું હોય તો તે ઘરની સામે બિલો બિલો બળી ન જાય, એકનો એક છોકરો ચાલ્યો જતો હોય તો તે રડવા-કુટવા મંડી ન જાય, પૈસા ગયા હોય તો દીન ન થઈ જાય, માંદો પડ્યો હોય તો એ હાથવોય ન કરે—સર્વ સંયોગોમાં મનને નિશ્ચળ રાખે, મનની દોડા-દોડી અટકાવી દે. ધ્યાનના પુસ્તકોમાં એના ઉપાયો બતાવ્યા છે તેવા પ્રયોગો કરવા. જે રસ્તે બને તે માર્ગે મનની સ્થિરતા રાખવી એ મહાન કાર્ય છે, મુશ્કેલ છે પણ બહુ જરૂરી છે. અને અંતે આપણી કરેલી ચિંતા શા કામની છે ? આપણે ચિંતા કરીએ કે ન કરીએ, પણ જે નિર્માણ હોય તે જરૂર થાય છે અથવા થઈ ગયું હોય છે, પરંતુ એવો તાત્વિક ભાવ રાખવો અને મનને સ્થિર રાખવું એ ખરેખરો સંવર ઉપાય છે, સિદ્ધ માર્ગ છે અને જરૂર આદરણીય છે. આ રીતે આર્ત-રૌદ્ર ધ્યાનદ્વારા જે મહાન કર્મભાર વધતો જાય છે તે અટકાવવાના ઉપાયનો પ્રયોગ આંતરદશાથી વિચારીને આદરવો.

ગ. ૩. ‘ક્રોધ’ નામનો આશ્રવ આપણે જાણ્યો છે. ક્રોધ કરવાનો પ્રસંગ આવે ત્યારે ‘ક્ષમા’ રાખવી. નોકર-ચાકર ઉપર કદી ગુસ્સે થવું નહિ, અન્યાય કરનાર ઉપર ગુસ્સો કરવો નહિ, સહનશીલતાને કેળવવી અને સર્વ વાત ગળી જતાં શીખવું. ક્રોધ એ ભુજંગ (સર્પ) છે, એને ઉતારનાર જાંશુલી મંત્ર ખંતિ-ક્ષમા છે એમ શ્રીમદ્દશોધિજયજી ક્રોધના સ્વાધ્યાયમાં કહે છે.

‘અભિમાન’ નામનો બીજો કષાય-આશ્રવ છે. આપણે તેને ઓળખ્યો છે. તેને માર્દવ-નમ્ર સ્વભાવે છતવો. આપણે ગમે

તેવા હોઈએ તો પણ આખરે આપણે કોણ ? આપણું સ્થાન શું ? ‘ વીરા મારા ગજથકી ઊતરો ’ એમ સુપ્રસિદ્ધ કથનનું રહસ્ય ખાસ ધ્યાનમાં લેવા લાયક છે. નમ્રતા તો મહાન સદ્ગુણ છે અને વિચારશીલને સહજ સુગ્રાહ્ય છે.

‘ માયા ’ નામનો આશ્રવ આપણે જોઈ ગયા છીએ. કપટ, દંભ, ગોટાળા એ આપણને ન શોભે. મનમાં કાંઈ હોય અને ઉપરથી કાંઈ બોલવું એ કેટલા ભવ માટે ! સરળતાથી એના પર વિજય મેળવવો. મન-વચન-કાયાની એકતા વગર ઘણી સત્ક્રિયા નિરર્થક થાય છે. અહીં ઘણું બેસી રહેવાનું નથી એટલું સ્પષ્ટ જણાય તો સરળતા આવી શકે તેમ છે.

‘ લોભ ’ આશ્રવ વધારે આકરો છે. એ ઘણા આકારમાં વ્યક્ત થાય છે અને સર્વ ગુણોનો નાશ કરે છે. સંતોષથી એના પર વિજય મળે છે, નહિતર તો આખી દુનિયાનું રાજ્ય મળે તો પણ ઓછું પડે છે. એ ભયંકર દુર્ગુણ અતિ મીઠો હોઈ પ્રાણીને ખૂબ કર્મોથી ભારે બનાવે છે. ધન કમાવા બેસે ત્યારે એને હેતુ કે સાધ્યનું ભાન રહેતું નથી અને આજનું સાધ્ય તે કાલનું શરૂ કરવાનું સ્થાન બને છે. સંતોષ થઈ જાય તો બધી તરબોલ મટી જાય છે.

આવી રીતે ચારે કષાયો જોએ મહાભયંકર છે અને જે પ્રાણી તરફ અનેક કર્મો આણી એને ભારે બનાવી મૂકે છે તેના પર વિજય મેળવવાની બહુ જરૂર છે. એના ચારે ઉપાયો તે ચાર યતિધર્મમાં ઉપર આવી ગયા છે. કર્મોના બંધ વખતે એ કષાય સ્થિતિબંધ અને રસબંધમાં ખાસ કાર્ય ભજવે છે તેથી એનાથી વધારે ચેતવાની ખાસ આવશ્યકતા છે. એના સંવર

ધર્મો ખરા ઉપાયભૂત છે, અમલમાં મૂકવા યોગ્ય છે અને આત્મવિકાસમાં બહુ સુંદર કાર્ય કરનાર છે.

ચ. ૪. મન-વચન-કાયાના યોગો આપણી પ્રવૃત્તિનો મુખ્ય ભાગ લગવે છે. મનથી વિચારીને વાણીથી અથવા શરીરથી અથવા બન્નેથી સર્વ પ્રવૃત્તિ થાય છે. આ યોગો પ્રશસ્ત અને અપ્રશસ્ત બે પ્રકારના છે. સંવરમાં મનોગુપ્તિ, વચોગુપ્તિ, કાયગુપ્તિ બતાવી છે. એનો અર્થ અપ્રશસ્ત યોગપ્રવૃત્તિ પર અંકુશ થાય છે. શુભ યોગોમાં અમુક હદ સુધી પ્રવૃત્તિ કરવાની આવશ્યકતા છે. ગુપ્તિ એટલે મનાદિને દાબી દેવાના નથી પણ એની અશુભ પ્રવૃત્તિઓ પર અંકુશ લાવવાનો છે. એ અપ્રશસ્ત મન-વચન-કાયાના યોગોને સદરહુ ત્રણ ગુપ્તિઓથી જીતવા એ સંવર છે.

મન-વચન-કાયાના અપ્રશસ્ત યોગોને ‘ અજ્યય ’ કહ્યા છે. એના પર વિજય મેળવવો ઘણું મુશ્કેલ છે, પણ વિજય મેળવ્યા વગર આશ્રવનાં મોટાં ગરનાળાં બંધ થાય તેમ નથી. મન જ્યાં ત્યાં દોડ્યા કરે તો તો પછી પાર કેમ આવે ? અને એવી જ રીતે વાણી પર સંયમ ન હોય તો આ પ્રાણી તો ગમે તેવું બોલ્યા જ કરે. એને પોતાની વિદ્રુત્તા બતાવવાની, ઠફા મશકરી કરવાની, અસત્ય-અસભ્ય બોલવાની અને પ્રણયનાં ગાનો ગાવાની એટલી ટેવો હોય છે કે એના પર અંકુશ ન હોય તો પોતાનું ભાષણ ચલાવ્યા જ કરે. અને શરીરની વાત શી કરવી ? પચીશે અસત્ક્રિયામાં એનો ભાગ મોટો છે. કર્મોનો મોટો જથ્થો એ ખેંચી લાવે છે. ખાસ કરીને મનોગુપ્તિ સર્વથી વધારે આકરી છે પણ તેટલી જ તે જરૂરી છે. આવી રીતે યોગો પર વિજય મેળવવો. આ મહાન યોગ છે. એનાં પ્રસંગો સાધનો

અને રસ્તાઓ શોધવા. યોગગ્રંથોમાં યમ, નિયમ, આસનાદિ માર્ગો બતાવ્યા છે તે ખૂબ સમજવા યોગ્ય છે. ‘મન સાધ્યું તેણે સધળું સાધ્યું’ એ સારી અને ખાસ જરૂરી વાત છે અને તેથી જ યોગોને અજ્યથ કહ્યા છે, એટલે કે એના પર જય મેળવવો મુશ્કેલ છે પણ સાથે જ ધ્યાનમાં રાખવું કે એ જય અશક્ય નથી.

આ સંવર માર્ગો પ્રવર્તન કરવાથી ઇષ્ટ મોક્ષસુખ જરૂર મળે તેમ છે માટે યોગો પર વિજય મેળવવો. આ સંવર માર્ગ મહા રાજયોગ હોઈ ખૂબ વિચારવા જેવો અને ભાવવા જેવો છે, ખરેખર જીવવા જેવો છે. એના વિકાસમાં જીવનયાત્રાની સફળતા સમાયેલી છે અને આશ્રવો સામે દ્વારો બંધ કરવાનું એ પ્રબળ સાધન છે માટે એમાં પ્રયત્ન જરૂર કરવો.

ક. પ. ટૂંકામાં વાત કરતાં ઉપર જણાવેલી રીત પ્રમાણે જ્યારે તદ્દન નિર્મળ હૃદયપૂર્વક આશ્રવોને રોકવામાં આવે ત્યારે એક ઘણું સુંદર અતિ વિશિષ્ટ પરિણામ નીપજવી શકાય છે અને તે ઇષ્ટ તથા પ્રાપ્તવ્ય છે. અહીં આ જીવને-આત્માને વહાણનું રૂપક આપી વાત ચલાવે છે.

પ્રથમ તો આશ્રવોના રોધનો અમલ હૃદયથી કરવાનો છે. એથી કર્મોનો બંધ અને મળની ઉત્પત્તિ અટકી જાય છે. મળનો વધારો ન થાય એ જ કાર્ય સંવરનું છે અને તે આશ્રવનો રોધ થયે પ્રાપ્તવ્ય છે.

વહાણને ઇષ્ટ સ્થાને પહોંચવા માટે ત્રણ વસ્તુની જરૂર છે. વહાણ પોતે દરિયાને યોગ્ય હોવું જોઈએ, એના સઠ બરાબર હોવા જોઈએ અને એને પવન બરાબર લાગવો જોઈએ. એમ થાય તો એ દરિયાના લયોને ઓળંગી ધારેલ બંદરે પહોંચે છે.

આ આત્મનૌકાને નિર્વાણપુરીએ-મોક્ષનગરીએ પહોંચાડવી છે. એને ઉપરની ત્રણે બાજતો બરાબર લાગુ પડે છે.

પ્રથમ તો એ સુપ્રતિષ્ઠાનશાળી હોવો જોઈએ. વહાણનો મધ્ય ભાગ બરાબર દરિયાને લાયક હોવો ઘટે. એ પ્રમાણે એણે સુંદર વ્રત ધૈર્યાદિ ગુણ કેળવી પોતાના વહાણને દરિયાની-સંસાર-સમુદ્રની મુસાફરીને યોગ્ય બનાવવું જોઈએ. આ પ્રથમ શરત થઈ.

બીજી વાત એ કે આપ્ત પુરૂષોનાં વાક્ય પર શ્રદ્ધા રાખવી જોઈએ. દરેક બાબતમાં કાંઈ પોતે પ્રયોગ કે ચર્ચા કરી શકતો નથી. આપ્તની આપ્તતા કસોટીથી કરી તેના વાક્યમાં શ્રદ્ધા રાખવી એ જ એને માટે માર્ગ છે. જેમનામાં રાગ-દ્વેષ ન હોય તે આપ્ત. તેમનાં વચનો શોધી તેમાં શ્રદ્ધા રાખવી. આ બરેબરે સઠ છે. આપ્તવાક્યાંતર્ગત અનેક બાબતો અત્ર પ્રસ્તુત થાય તે વિચારી લેવી. અત્ર તે લખવા માંડીએ તો ઘણું વધારો થઈ જાય. આવા સઠનો આશ્રય કર્યા વગર કદી લવસમુદ્રનો પાર પમાય તેમ નથી. એ આશા વ્યર્થ છે.

અને ત્રીજી વાત તે અનુકૂળ પવન છે. શુદ્ધ યોગો એ પવન છે. એમાંથી જ્યારે આ જીવને પોતાને પ્રેરણા મળે, એના મન-વચન-કાયાના યોગોમાં એકતા આવી જાય, એની અશુભ યોગ-પ્રવૃત્તિ અટકી જાય એટલે એનું વહાણ સડસડાટ આગળ વધવા લાગે છે.

આવી રીતે જીવવહાણ-આત્મજહાજ મજબૂત હોય, સઠ સુંદર દઢ હોય અને પવન અનુકૂળ વાય તો એ સપાટાખંધ લવસમુદ્રના જળને તરી જઈને નિર્વાણપુરીએ પહોંચા જાય છે. જો તારે લવસમુદ્રનો પાર પામવો હોય તો આશ્રવને

રોકવાનો અમલ હૃદયથી કરી તેનો રોધ કર, તારા વહાણને સન્નદ્વબદ્ધ કર, પાકા મજબૂત સઠ ચઢાવ અને સુંદર યોગના વાયુને બહલાવી વહાણને છોડી મૂક. નવો ભાર એ વહાણમાં લદાતો બંધ થઈ જશે અને વહાણનું સુકાન હાથમાં આવી જશે એટલે તારા ઇષ્ટ બંદરે જરૂર પહોંચી જઈશ. સર્વ આશ્રવનો રોધ કરનાર અને શુદ્ધ શ્રદ્ધા તથા શુભ યોગરૂપ સંવરવાળો આત્મા જરૂર મોક્ષગામી થાય છે.

ગેયાષ્ટક પરિચય— :: સંવર ભાવના—

૧. સંવરભાવના આપણે ભાવીએ. હે ચેતન ! આખો જ્ઞેન માર્ગ એ આત્મવિકાસનો માર્ગ છે. ચેતનને એ સર્વ દુઃખથી મુક્તિ અપાવી, નિરંતરને માટે એનામાં સ્થાયી વીતરાગભાવ પ્રગટ કરી, એના જન્મ-જરા-મરણનાં દુઃખોને દૂર કરે છે. એ અનંત સુખ પ્રાપ્ત કરવાનો સાચો ઉપાય તારે શોધવો છે ? શોધવો હોય તો એ ઉપાયોના સમૂહને તું બરાબર સાંભળી-સમજી લે. તને વારંવાર આગ્રહ કરીને કહેવામાં આવે છે કે એ સાચા ઉપાયોને તું સાંભળ, સાંભળ. જો પ્રથમ વાત તો એ છે કે સમ્યક્ જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર એ ત્રણે મળીને મોક્ષનું સાધન છે. આ ત્રણે સાધનો મહાપવિત્ર છે પણ એ ત્રણે એક સાથે હોવા જોઈએ. જ્ઞાનથી વસ્તુસ્વરૂપ સમજાય છે, દર્શનથી હેય-ઉપાદેયનો વિવેક થાય છે અને ચારિત્રથી આત્મસ્વરૂપમાં રમણતા થાય છે. એ સર્વ સાથે સમ્યક્ શબ્દ લાગેલ છે તે ધ્યાનમાં રાખવાનું છે. એ સાધનો અને સાધ્યની અંતે એકતા થઈ જાય છે. ક્રમિક વિકા-

સથી એ પ્રાપ્ય છે અને પછી મોક્ષમાં તો સ્વરૂપરમણતા અને સ્થિરતા છે. ત્યારપછી સંસારની રખડપટ્ટી મટી જાય છે.

આ જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્રરૂપ રત્નત્રય છે. તેનું ઉત્કૃષ્ટ આરાધન કરવું એ શિવસુખસાધનનો પરમ ઉપાય છે અને તે ઉપાય ચોક્કસ છે, શંકા વગરનો છે અને ક્ષણવિયોગથી રહિત છે.

તેથી સત્ય જ્ઞાન પ્રાપ્ત કરવા માટે અપેક્ષાઓ સમજી તેને આદર, હેય-ઉપાદેયનો સાચો વિભાગ કરી તજવા યોગ્યને તજ અને આદરવા યોગ્યને આદર તેમજ રાગદ્વેષ તજી યોગો પર વિજય મેળવી તારા ગુણમાં રમણ કર. આવું દોષ રહિત આરાધન કરવાથી તને હ્રમેશને માટે શિવસુખ પ્રાપ્ત થશે અને અત્યારની તારી સર્વ જાન્યોનો છેડો આવી જશે.

આ આખી ભાવનામાં શિવસુખ પ્રાપ્ત કરવાનું સાધ્ય લક્ષમાં રાખી પ્રથમ નવાં આવતાં કર્મોને રોકવાના માર્ગો બતાવ્યા છે. એટલું થાય એટલે નવી આવક બંધ થાય છે. પછી જૂની પડતર બાબતોનો (કર્મોનો) અને લાગેલા કચરાનો રસ્તો શો કરવો તે નિર્જરા ભાવનામાં બતાવવામાં આવશે. પ્રથમ આવકને તો બંધ કર, પછી જૂના હિસાબો ઉખેળી તેની પતાવટ કઈ રીતે કરવી તેના માર્ગો બતાવવાની તક લેવાશે.

અહીં જે ઉપાયો બતાવ્યા છે તે સિદ્ધ માર્ગો છે, શુભ પરિણામની બાબતમાં જરાપણ શંકા વગરના છે અને તને કાંઈ જાણ્યું છે તેથી તેને તું બરાબર વિચારી લેજે. તારે પ્રત્યેક બાબત સાંભળીને સમજી રાખવાની છે અને સાંભળ્યા સમજ્યા પછી એસી રહેવાનું નથી. માત્ર સાંભળવાથી વળે તેમ નથી, પણ સાચા ઉપાય બતાવ્યા હોય તેને આદરવાનું તારું કામ છે.

૨. પાંચે ઇંદ્રિયના વિષયોને તું દૂર કર. તને અનેક વખત જાણવું છે કે વિષયો બહુ આકરા છે અને મોહરાજના મોટા પુત્ર રાગના મંત્રી વિષયાલિલાષના એ પાંચ પુત્રો છે. એ જ્યાં સુધી હોય છે ત્યાંસુધી એક પણ વાતની એકાગ્રતા તારામાં થવા દેશે નહિ. એ તો જેમ અને તેમ જલ્દીથી તદ્દન દૂર કરવા યોગ્ય છે. એ વિલાવદશા છે, તારા પોતાના સ્વભાવથી તદ્દન વિરુદ્ધ છે અને તને સંસારમાં રખડાવનાર છે. એને તજવા માટે તૈયાર થઈ જા.

પછી ક્રોધ, માન, માયા, લોભરૂપ ચાર તારા મોટા દુશ્મનો છે તેના પર વિજય મેળવ. તારે જે સંયમ રાખતા શીખવું હોય તો આ કષાયો પર વિજય મેળવવાની પ્રથમ જરૂર છે. વાત-વાતમાં તું લાલપીળો થઈ જા કે તારી નાની વાતોને મોટાં રૂપકો આપી દે કે માયાકપટ કર કે મૂર્છા કર એમાં તને તારી જાત પર જરા પણ સંયમ લાગે છે ? તારા અંતરંગના એ આકરા દુશ્મનો છે, રાગ દ્રેષના મૂળ છે અને તને સંસારમાં રખડાવનાર છે.

એ કષાયો બહુ ગુપ્તપણે કામ કરે છે. ઘણીવાર સૂક્ષ્મ રૂપમાં હોય છે ત્યારે શોધ્યા પણ જડતા નથી અને તેના સંબંધમાં ઘણીવાર આપણે આપણી જાતને છેતરીએ છીએ. એ કષાયો પર વિજય મેળવવાની મુશ્કેલી તો છે, પણ મુશ્કેલી વગર શાસ્ત્રવત સુખ કાંઈ બળ્દરમાં પડ્યું નથી. સંભાળી-સંભાળીને એ શત્રુઓને શોધવા પડશે અને વીણી-વીણીને તે પર વિજય મેળવવો પડશે. અકષાયી થઈ સંયમગુણને બરાબર કેળવ, સેવ અને પછી મજા નેજે. ખૂબ હલકો-હળવો થઈ જઈશ એટલે મજા આવશે.

અહીં ‘ રમત માત્રમાં ’ (સહેલાઈથી) વિજય મેળવવાની વાત કરી છે તે કાંઈ તમારી નજર ચૂકાવવા નથી કરી. જ્યારે આ ચેતન એના ખરા સ્વરૂપે ઊઠી જોર કરે છે ત્યારે એને કષાયો પર વિજય કરવો એ રમત માત્ર છે. એ તો જ્યાંસુધી અટકી બેઠો છે ત્યાંસુધી જ બાપડો-બિચારો-પરવશ લાગે છે, બાકી એના અનંત વીર્ય પાસે કષાયો કાંઈ ગણતરીમાં નથી.

ચેતન ! આ સર્વ સાચા ઉપાયોને સાંભળ અને અકષાયી થઈ તારા સંયમગુણને કેળવ. એ છઠ્ઠો સંયમ નામનો યતિધર્મ છે, બીજી રીતે એ આખા સંવરના ક્ષેત્રને રોકી શકે છે અને ચેતનનો વિકાસ ખૂબ કરી શકે છે. આ શિવસાધન સાંભળ-સમજ.

૩. એ કષાયો પૈકી એકની વાત તને કરીએ અને તેના ઉપાયને બતાવીએ. બીજાઓનું સ્વરૂપ તું પછી વિચારી લેજે.

ક્રોધરૂપ અગ્નિને જૂઝાવવા માટે વરસાદ લાવવો પડે તેમ છે. વનમાં મોટો દાહ લાગ્યો હોય તો તે વરસાદથી જ અટકે, તેથી ક્રોધરૂપ અગ્નિને જૂઝાવવા માટે તું ઉપશમ રસનો વરસાદ વરસાવ. આખા શાસ્ત્રનો સાર આ એક શબ્દમાં આવી જાય છે. ઉપાધ્યાયજી ક્રોધના સ્વાધ્યાયમાં કહે છે કે ‘ ઉપશમ સાર છે પ્રવચને, સુજસ વચન એ પ્રમાણુ રે ’ ઉપશમ એટલે શાંતિ-ક્ષમા. એ વીરનું ભૂષણ છે. મનમાંથી ક્રોધ દૂર કરવો અને ગમે તેવા આકરા પ્રસંગમાં પણ સ્થિરતા રાખવી એ તો ભારે વાત છે. સમતા વગરની ક્રિયા સર્વ નિરર્થક છે એ વાત અનેક વાર આપણે જોઈ છે.

આ ઉપશમ ભાવ લાવવાનો છે તે દેખાવ માત્ર નહિ પણ ‘ મનસા ’ હૃદયપૂર્વક લાવવાનો છે. આ આંતરરાજ્યની

સૃષ્ટિમાં ઉપર ઉપરના દેખાવને સ્થાન જ નથી એ ધ્યાનમાં રાખવું. અંતઃકરણપૂર્વક ઉપશમલાવને ધારણ કર. ઉપશમમાં ક્રોધની ખાસ અને એકંદરે સર્વ કષાયોની શાંતિ થાય છે.

વળી હૃદયમાં વિનય લાવી લાવીને વિરાગને ધારણ કર. સાંસારિક સંબંધ પરથી રાગ જાય એટલે ઘણી ગુંચવણનો અંત આવી જાય છે. એ વિરાગને પરિણામે વિષયોમાંથી આસક્તિ ઓછી થઈ જાય છે અને છેવટે તદ્દન જાય છે. વિરાગ એટલે વરાગ્ય છે. એ થતાં સંસારમાં ખેંચી રાખનાર મહા આકર્ષક વિલાવનું જોર નષ્ટપ્રાય થઈ જાય છે.

આ ગાથામાં જે ઉપશમ અને વિરાગ બતાવ્યા છે તે સમ્યક્ત્વનાં લિંગો પૈકી બે છે. (શમ, સંવેગ, નિર્વેદ, આસ્તિક્ય અને અનુકંપા એ પાંચ લિંગ છે) અને સમ્યગ્દર્શનની પીછાન કરાવનાર છે. વિરાગને માટે ‘ નિર્વેદ ’ શબ્દ એ સમ્યક્ત્વના લિંગનાં નામોમાં યોજવામાં આવ્યો છે. આ વિરાગ અથવા નિર્વેદ ખરેખર પરમ ઉત્કર્ષ લાવને ધારણ કરનાર છે, કારણ કે એ આત્મવિકાસને સારી રીતે વધારી દે છે. કર્મોને આવવાનાં દ્વારો એ બંને સારી રીતે બંધ કરી દે છે.

૪. તું આખો વખત કેટલી કલ્પનાઓ કર્યા કરે છે. તારે ખાવાની ચિંતા, પહેરવાની ચિંતા, ભરણપોષણની ચિંતા, નોકરીની ચિંતા, પૈસા થઈ ગયા હોય તો જાળવવાની ચિંતા, ન મળ્યા હોય તો ગરીબ રહી ગયાની ચિંતા, રોગોની ચિંતા—એમ અનેક ચિંતાઓ—કલ્પનાઓ તારે માટે ઊભાં છે. તારી જાતને તપાસી જા. તને એક સ્થાનકે નિરાંતે જોડવાનું મળશે નહિ. ચારે તરફ ધમાલ, તોફાન, ગડબડ અને ગુંચવણ જણાશે.

એક ચિંતા પૂરી થશે ત્યાં અનેક નવી ઊભી થશે. તેમ જ હિંસા, અનૃત, ચોરી, પરસ્ત્રી અને ધનસંરક્ષણ નિમિત્ત દુધ્યાનો તને થયા જ કરે છે. આ ધ્યાનોને તું ન કર. એને અટકાવવાનો ઉપાય ઉપર પરિચય ગાથા સ્વમાં બતાવ્યો છે.

તારી માનસિક શેરી છે, પોળ છે, તેના દરવાજા ઉઘાડા પડ્યા છે તેનો તું ખ્યાલ કર. સમજી તત્ત્વજ્ઞાની પોતાની માનસ-પોળ ઉઘાડી મૂકે નહિ, એ તો એના દરવાજા બંધ કરે અને પાછો તપાસી પણ આવે કે દરવાજા ખરાબર બંધ થયા છે કે નહિ. ઉઘાડા દરવાજામાં તો ચોર તરત પેસી જાય, માટે સમજીતું કામ એ જ છે કે એણે માનસ-વીથીના દરવાજા બંધ કરવા. આશ્રવો ચોર છે, ઉઘાડા દરવાજા જોઈ જરૂર અંદર ઘુસી જાય તેવા છે અને તને ભારે બનાવે તેવા છે; માટે આ દરવાજાઓ બંધ કરી તારા અંદરના ઘરખાર અને વૈભવને ખરાબર જાળવી રાખ. તું સમજી હોઈશ તો આશ્રવના માર્ગો જરૂર બંધ કરીશ.

આ આખો મનોગુપ્તિનો વિષય છે. એમાં નકામા સંકલ્પોનો ત્યાગ ખાસ સૂચવ્યો છે, તે બહુ જ વિચારવા યોગ્ય છે.

૫. હવે તારી કાયાનો અત્યારે તું શું ઉપયોગ કરે છે તે વિચાર. આ શરીર મજબૂત કરવા કે નામા લખવા કે વેપાર-નોકરી કરવા માટે ન જ હોય એ તો સમજી શકાય તેવી વાત છે. સમજેલી વાતનો તું અમલ કરતો હો કે ન હો તે વાત બાળુ પર રાખ, પણ તારે જો એ શરીરને સફળ કરવું હોય તો એને છૂટું મૂકવાની વાત છોડી દે. એ શરીર કેવું છે તે તો તેં અનિત્ય ભાવનામાં જોયું છે અને એના સ્વ-

રૂપનો ખ્યાલ અશુચિ લાવનામાં તને આવ્યો છે, પણ હવે એનો ખરાબર લાભ લે.

તારા મનને ખરાબર એકાગ્ર કરી એની અત્યંત શુદ્ધિ-પૂર્વક તું સંયમયોગમાં પ્રવૃત્તિ કર. એક સ્થળે કહ્યું છે કે સંયમયોગૈરાત્મા નિરંતરં વ્યાપૃતઃ કાર્યઃ આત્માને સંયમયોગોમાં આખો વખત ઉઘમી રાખવો. વૈરાગ્યની વાતો કરે છે તે આજસુના મનોરથો નથી કે વૈરાગ પામી બેસી રહેવાનું નથી. આખો વખત આંતરા વગર સંયમયોગમાં આત્માને પરોવાયલો રાખવાનો છે અને તેને માટે શરીરને ખૂબ ઉઘમી રાખવું પડે તેમ છે.

અહીં પ્રસંગોપાત એક વાત કરવા જેવી છે. સાધુધર્મમાં આખો વખત એટલી ક્રિયા કરવાની હોય છે કે સવારના ચાર વાગ્યેથી શરૂ કરીને એને આવશ્યક, પડિલેહણ, ચૈત્યવંદન, દેવવંદનાદિ કરવાનાં હોય છે. એ ઉપરાંત ગોચરી વિગેરેમાં ખૂબ ઉપયોગ રાખવો પડે છે. એ સર્વમાં સાધ્ય સંયમનું છે પણ એને જરા પણ આજસમાં પડવા દેવાની વાત નથી. આ પ્રાણીને મોટો સવાલ જ સવારની સાંજ પાડવાનો છે. એ નવરો પડે તો અનેક તોફાનો કરે. કલેશો પણ નવરા માણસો જ કરે છે. ઉઘોગી શહેરમાં કુટુંબ-કલહ આ જ કારણે ઓછા દેખાય છે. મતલબ એ છે કે આ શરીરનો જો ખરો લાભ લેવો હોય તો તેની દ્વારા સંયમયોગની સિદ્ધિ કરવાની જરૂર છે. આવી રીતે શરીરનો જો ખરેખરો લાભ લેવાય તો આવતાં અનેક કર્મો અટકી જાય છે. આ સંવરને કાયગુપ્તિ કહેવામાં આવે છે. યાદ રાખવાનું છે કે એમાં સંયમયોગની પ્રવૃત્તિનો નિષેધ નથી, પણ સાંસારિક પ્રવૃત્તિઓ-સંસાર વધારનારી પ્રવૃત્તિઓ ઉપર જ અંકુશ મૂકવાનો છે.

અહીં જે ‘સંયમયોગ’ ની વાત કહી છે તેમાં ચરણસિત્તરી અને કરણસિત્તરીના સીત્તેર સીત્તેર ભેદનો સમાવેશ થાય છે. તેના વિવેચન માટે જુઓ અધ્યાત્મકદ્વપદ્મ પૃષ્ઠ ૩૬૬ થી પૃષ્ઠ ૩૬૯ સુધી. એ સર્વ ભેદો વિચારતાં આખો વખત શરીરને ઉપયોગમાં લેવાની અને ઉઘમી રાખવાની વાત આવી જશે અને એ જ શરીરની ચરિતાર્થતા છે એમ સમજવાની જરૂર છે.

એક બીજી ઘણી ઉપયોગી વાત તારે જરૂર નક્કી કરવાની છે. આ દુનિયામાં પારવગરના મતમતાંતરો છે. તારે અમુક જ મત આદરવો એમ કોઈ કહે તો તારે માની લેવાનું નથી, પણ એ સર્વમાં જે શુદ્ધ માર્ગ હોય, જેમાં આત્મવિકાસનું તત્ત્વ બરાબર બતાવ્યું હોય, જેમાં પરસ્પર વિરોધ ન હોય અને જેથી તારો આત્મસ્વભાવ બરાબર પ્રકટ થાય તેમ હોય એવો વિશુદ્ધ માર્ગ તું શોધી લે. પરીક્ષા કરવામાં તું જરાપણ નરમ પડીશ નહિ. અનેક રીતે એને ચકાસજે અને પછી સત્યનો સ્વીકાર કરજે. અનેક મત અને માર્ગોની ભૂલભૂલામણીમાં ભૂલો પડી ન જતો. સાચો ન્યાયમાર્ગ તને વિચારવાથી મળી શકે તેમ છે, પરીક્ષા કરવાથી પ્રાપ્ય છે અને તેમ કરવાની જરૂર એટલા માટે છે કે એક વખત સાચો માર્ગ તને મળી જશે તો પછી તારો સાધ્યને માર્ગે પ્રવાસ બરાબર થશે. બધા ધર્મો સારા છે એમ કહેવું એ પરીક્ષકોને ઘટમાન નથી અને પરીક્ષા કરવામાં જરા પણ વાંધો નથી. તું તપાસ કરી ન્યાયમાર્ગ ગ્રહણ કર. તારી પરીક્ષા ઉપર તારી પ્રગતિનો આધાર છે તેથી જો તારે આશ્રવોને બરાબર અટકાવવા હોય તો તારે શુદ્ધ પંથ શોધવો જ પડશે.

૬. અનેક ગુણોનો જ્યાં સમન્વય થાય છે તેવા બ્રહ્મચર્ય વ્રતને તું ધારણ કર. ગુણો અનેક છે, વ્રત-નિયમો અનેક છે તેમાંથી આ બ્રહ્મચર્યને ખાસ તારવી તે પર વિવેચન કરવાનું ખાસ કારણ છે તે પણ અહીંઆ વિચારવું ઘટે.

બ્રહ્મચર્ય-સ્ત્રી-સંસર્ગનો ત્યાગ. એનો મહિમા અદ્ભુત છે. શરીર આરોગ્ય માટે એની જરૂર છે. આત્મવિકાસમાં યોગ પર અંકુશની જરૂર છે. બ્રહ્મચર્ય વગર યોગ પર અંકુશ લગભગ અશક્ય છે. આત્મસાધક માટે બદ્ધકચ્છ હોવાની પરમ આવશ્યકતા છે. એનાથી શુદ્ધ જ્ઞાન પ્રાપ્ત થાય છે. જ્ઞાનથી વિવેક પ્રાપ્ત્ય છે અને વિવેકથી સદસત્ની વિવેચના થઈ શકે છે. બહુ સંભાળ રાખીને બ્રહ્મચર્યને સમજવાની-આદરવાની ખાસ આવશ્યકતા છે. એના વગર યોગમાં કે આત્મપ્રગતિમાં વધારો થવાની આશા નિરર્થક છે. એનો ખ્યાલ સ્ત્રીસંભોગ અથવા તેની અભિલાષા મનને કેટલું બધું લુપ્થ-અસ્થિર બનાવી મૂકે છે તેના અનુભવ ઉપરથી આવે તેમ છે. મોટા મોટા ઋષિ-મુનિઓ પણ એ સંબંધમાં બેઠરકાર થઈ જાય તો મહાપાત પામે છે. એ બ્રહ્મવ્રતની નવે વાડો પણ ખૂબ ધ્યાનમાં રાખવા જેવી છે. એ શિયળ ક્ષેત્રની રક્ષા કરનાર છે. સંસારમાં રખડવાનું પ્રબળ સાધન એના સંબંધમાં નિરપેક્ષ રહેવાથી પ્રાપ્ત થાય છે. આત્મપ્રગતિ ધ્વંસનાર માટે બ્રહ્મચર્ય અનિવાર્ય છે.

જો અનેક કર્મોને આવવાનો માર્ગ બંધ કરવો હોય તો બ્રહ્મચર્ય આત્મવિકાસની બારાક્ષરી છે એમ સમજવું. ઘર એ ઘર નથી, સ્ત્રી એ ઘર છે. પુરૂષની દૃષ્ટિએ સ્ત્રી એ સંસાર છે. સ્ત્રીની દૃષ્ટિએ પુરૂષ એ સંસાર છે. સર્વથા સંયમ ગ્રહણ

કરવો તે અત્યુત્તમ વાત છે પરંતુ તે ન બને તો સંસારમાં રહીને પણ બ્રહ્મચર્ય પાળવાથી ઘણો સંવર થઈ શકે છે.

બ્રહ્મચર્યમાં કામ-ઈચ્છા, કામ-કલ્પના, કામવિષયક મનો-રથો, હસ્તક્રિયા, સૃષ્ટિવિરુદ્ધ કૃત્યાદિ સર્વનો સમાવેશ થઈ જાય છે તે ધ્યાનમાં રાખવું. માનસિક ભોગ પણ બ્રહ્મચારીને ન ઘટે. મનદ્વારા આ બાબતને અંગે બહુ કર્મ બંધાય છે તેથી ખાસ ધ્યાન ખેંચવાની જરૂરીઆત ધારવામાં આવી છે.

આ સંવરના વિષયમાં ગુરૂ મહારાજ જે ઉપદેશ આપે તે પવિત્ર નિધાનની જેમ સંઘરી લે. સંવરના અનેક વિભાગોમાં તારી પોતાની બુદ્ધિ કામ કરી ન શકે. ગુરૂમહારાજ પાસે સંપ્રદાય જ્ઞાનનો અને અનુભવનો ભંડાર હોય છે. તેઓ તને સુંદર રસ્તાઓ બતાવશે અને તે દ્વારા તારાં અનેક આશ્રવદ્વારો બંધ થઈ જશે. સંવરને અંગે આ અતિ મહત્વની બાબતમાં ધ્યાન ખેંચીને શ્રીવિનયવિનયજી ઉપાધ્યાયે બહુ જરૂરી સૂચના કરી છે.

૭. અંતે સર્વ વાતનો આધાર તારી પરિણતિ ઉપર છે. એ પરિણતિ જેટલી નિર્મળ થશે તેટલો આત્મવિકાસ થશે એને ખૂબ સુંદર કરવા માટે તારે સંયમયોગોમાં યતન કરવાનો છે અને આગમ-શાસ્ત્રગ્રંથોનો વારંવાર અભ્યાસ કરવાનો છે. સંયમના સત્તર પ્રકાર આપણે ઉપર જોઈ ગયા છીએ. ચરણ-સિત્તરી તેમજ કરણસિત્તરીના પ્રકારો પણ એટલા જ ધ્યાન આપવા યોગ્ય છે. એમાં પ્રવૃત્તિ કરવાથી અધ્યવસાય ખૂબ નિર્મળ થશે. એને ઓળખાવનાર શાસ્ત્રગ્રંથો છે. સંયમનું ઉત્પાદન, વર્ધન, પાલન અને ફલપ્રાપ્તિ એ સર્વ તદ્વિષયક ગ્રંથોમાં છે. જ્ઞાન વગર સંયમને ઓળખવો મુશ્કેલ છે અને માત્ર જ્ઞાનથી કાંઈ વિકાસ

શક્ય નથી. જ્ઞાન-ક્રિયા બન્નેની એક સાથે આવશ્યકતા છે. પરિણતિની નિર્મળતા ઉપર આશ્રવના નિરોધનો ખાસ આધાર છે અને એ જ સંવર છે. અધ્યવસાયોને જેમ અને તેમ નિર્મળ કરવાની અત્યંત આવશ્યકતા એટલા માટે છે કે છેવટે કર્મબંધનો કુલ આધાર અધ્યવસાય ઉપર નિર્ભર રહે છે.

હવે છેવટે તારા પોતાના સ્વરૂપને ઓળખ. તારા જે સહભાવી ધર્મો છે તે ‘ગુણ’ કહેવાય છે. તારામાં અનંત જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર-ઉપયોગ અને વીર્ય આદિ અનેક ગુણો છે. એ નિરંતર સાથે રહેનાર છે અને વારંવાર ફરનારા રૂપો તે પર્યાયો છે. જીવ પંચેન્દ્રિય થાય, મનુષ્ય થાય, ઔદારિક કે વૈક્રિય શરીરવાળો થાય, સુસ્વર યુક્ત થાય, સારા રૂપવાળો-દેખાવડો થાય એ વિગેરે પરિવર્તન પામનારા ધર્મો ‘પર્યાયો’ કહેવાય છે. ગુણ નિરંતર સાથે રહે છે, પર્યાયો ફરતા જાય છે. બોધસ્વભાવ જ્ઞાન છે. પરભાવ-નિવૃત્તિસ્વભાવ એ ચારિત્ર છે. આત્માને-ચેતનને બરાબર ઓળખવો, એના મૂળ ગુણો સમજવા, એના વિભાવો અને પર્યાયોને પારખી લેવા, એના ઉપયોગલક્ષણને સમજવું અને એની કર્મ પર સામ્રાજ્ય મેળવવાની સત્તાગત શક્તિને સમજવી એ જીવનની ધન્ય ભાવના છે, પરમ કર્તવ્ય છે, ઈષ્ટ ફળ આપનાર સિદ્ધયોગ છે. આ ચેતનને તું બરાબર ઓળખ.

ચેતનને તું ઓળખીશ એટલે તારી જાતને તું ઓળખીશ. તું કોણ છે અને ક્યાં આવી ભરાણો છે તે બરાબર સમજ. તારે આશ્રવદ્વારો બંધ કરી સંવર કરવો હોય તો તારી જાતને ઓળખ અને એના બરા સ્વરૂપમાં એને બહાર લાવ.

૮. તીર્થંકરમહારાજે તારે માટે સદુપદેશ ભરી-ભરીને

અનેક ગ્રંથો, શિષ્ય, પ્રશિષ્યદ્વારા પ્રકટ કરીને મહાન ઉપકાર કર્યો છે. તેનાથી તું તારી જાતને ઓળખતો થયો છે. તારો ઉદ્ધાર તારા હાથમાં છે એ તને સમજાયું છે અને આ સર્વ ક્ષામાણી ત્યજવા યોગ્ય છે એ વાત તેમણે તારે ગળે ઊતારી છે. એમનાં લબ્ધ આદર્શચરિત્રોનું તું વારંવાર ગાન કર. એનાથી તારી જીભનો દહાવો લે.

આ શાંતરસને વારંવાર પી-પીને ખૂબ મજા મહાણુ. અત્યારે તને ખરો અવસર મળ્યો છે તેનો સારી રીતે લાભ લે અને મહાન અભ્યંતર રાજ્યમાં પ્રવેશ કર. શિવસુખસાધનના આ પરમ ઉપાયોને તું વારંવાર સાંભળ અને તેનો સદુપયોગ પ્રેમથી, હૃદયથી, આનંદથી કર.

x

x

x

સંવર ભાવના ભાવતાં ખૂબ લહેર થાય તેમ છે. ગ્રંથકર્તાએ સંવરને અંગે નીચેના વિષયો પર ધ્યાન ખેંચ્યું છે:—

અમૃતપણા પર જય કરવો—સંયમવડે.

મિથ્યા અભિનિવેશ પર જય કરવો—સમ્યગ્દર્શનવડે.

આર્ત્તરૌદ્ર ધ્યાન પર જય કરવો—ચિત્તની સ્થિરતાવડે.

ક્રોધ પર વિજય મેળવવો—ક્ષમા—ક્ષાંતિવડે.

અભિમાન પર વિજય મેળવવો—માર્દવ—નમ્રતાવડે.

માયા પર વિજય મેળવવો—આર્જવ—સરળતાવડે.

લોભ પર વિજય મેળવવો—સંતોષવડે.

મન—વચન—કાયાના અધમ યોગ પર વિજય મેળવવો—ત્રણ ગુણિવડે.

સંવરનો પંથ મોક્ષપ્રાપ્તિનો સદુપાય છે. ઉપાયો નીચે પ્રમાણે છે:—

જ્ઞાન-દર્શન-ચારિત્ર એ રત્નત્રયની પરમ આરાધના કરવી.
વિષયના વિકારોને દૂર કરવા.

અકષાયી ભાવ ધારણ કરવો.

ઉપશમ રસનું અનુશીલન કરવું.

સંસાર પર વિરાગ-વૈરાગ્ય ધારણ કરવો.

કોઈપણ પ્રકારના સંકલ્પ-વિકલ્પો ન કરવા.

માનસિક ભ્રમણાનો વિરોધ કરવો.

સંયમયોગોમાં નિરંતર પ્રવૃત્તિ કરવી.

કાયાનો-શરીરનો બને તેટલો સારા કાર્યમાં લાભ લેવો.

વિવિધ પંથોમાંથી સત્ય માર્ગ શોધીને સ્વીકારવો.

બ્રહ્મચર્ય વ્રતને સર્વાંશે આદરવું.

ગુરુમહારાજ પાસેથી સદુપદેશ ગ્રહણ કરવો.

અધ્યવસાયની નિર્મળતા સંયમથી અને આગમના જ્ઞાનથી કરવી.

ચેતનના ગુણ તથા પર્યાયને બરાબર ઓળખવા.

તીર્થંકર મહારાજના ચરિત્રના જ્ઞાન ગાવાં.

આ મુખ્ય મુદ્દાઓ તરફ લેખકશ્રીએ ધ્યાન ખેંચ્યું છે અને ભાવનાનો રસ જમાવ્યો છે. આપણે તેનો સમુચ્ચયે ખ્યાલ કરી જઈએ.

આશ્રવેનાં ગરનાળાં ઈદ્રિય, કષાય, અવ્રત, યોગો અને પચીશ ક્રિયાઓરૂપ છે.

તેને અટકાવવાનાં દ્વારો સમિતિ, ગુપ્તિ, યતિધર્મો, ભાવના, ચારિત્ર અને પરીષદો છે.

ઈદ્રિયો પર વિજય મેળવવા માટે યતિધર્મ પૈકી સંયમનો ખાસ ઉપયોગ છે અને ગુપ્તિનો તથા પરીષદોનો પણ ઉપયોગ કરી શકાય છે.

કષાય પર વિજય મેળવવા માટે મનોગુપ્તિનો ઉપયોગ અને ભાવનાઓનો ઉપયોગ છે તથા યતિધર્મોનો પણ એમાં તેટલો જ ઉપયોગી ભાગ છે.

અવિરતિના વિજય માટે યતિધર્મો અને ચારિત્ર આવશ્યક છે. તેના પેટામાં બાવીશ પરીષદોને ખાસ સ્થાન છે.

યોગો પર વિજય મેળવવા માટે સમિતિ-ગુપ્તિને મુખ્ય સ્થાન છે અને યતિધર્મો તથા ચારિત્રને આનુષંગિક તરીકે એટલું જ ઉપયોગી સ્થાન છે.

મિથ્યાત્વ કર્મબંધમાં જે ભાગ ભજવે છે તેનું નિવારણ ચારિત્ર, યતિધર્મો અને અંતર્ગત પરીષદોથી શક્ય છે.

આ આખા વિશાળ ક્ષેત્રમાં ફરવા માટે બાર ભાવનાને મુખ્ય સ્થાન એવી રીતે પ્રાપ્ત થાય છે કે એના પ્રકારની અનુપ્રેક્ષા વગર ખરી વસ્તુસ્થિતિ કદી પ્રાપ્ત થઈ શકતી નથી.

બાકી એકંદરે જોઈએ તો પ્રત્યેક આશ્રવને બંધ કરવા માટે સંવરમાંથી ઘણાખરાનો જુદી જુદી રીતે ઉપયોગ કરવો જરૂરી છે. એ વગર આપણી સ્થિતિ ખરેખરી સુધરી શકે તેમ નથી.

એક બાબુએ કર્મની આવક જોઈને ગભરાઈ જવાય તેવું છે, પણ બીજી બાબુએ એની સામે લશ્કર પણ એવું જ જબરૂં તૈયાર કરી શકાય તેમ છે. આશ્રવના ૪૨ લેદ છે તો સંવરના ૫૭ છે. સાંસારિક જીવોને જેમ પૈસા, સ્ત્રી, પુત્ર અને વ્યાપારની લાલસા લાગે છે તેવી જ તીવ્રતાથી જો એને યતિધર્મો કે ચારિત્ર વિગેરે સંવરો તરફ લગની લાગે તો મોહરાજાનું જોર તૂટી જાય તેમ છે અને પ્રાણી કર્મોના આવતા પ્રવાહ સામે પાળ બાંધી શકે છે. સાંસારિક કાર્યોમાં જે ઉદ્વેગ, મુંઝવણ અને આંતરવિકાર છે તેનું અસ્તિત્વ સંવરના એક પણ વિભાગમાં દેખાશે નહિ. સામાયિક લઈને બેઠા હોઈએ ત્યારે જે શાંતિનો અનુભવ થાય છે, ચારિત્ર પાળનારને જે આંતર-રાજ્ય મળે છે અથવા લાવના લાવતી વખતે મન જે આધિદૈવિક સુખ અનુભવે છે તે સંસારમાં મળવું અશક્ય છે. એ આખી દશા જ અનોખી છે, એની લબ્ય કદપના પણ વચનાતીત છે.

સદ્લાવનાશાળી શ્રાવક વિચાર કરે કે—‘મારો ક્યારે ઉદય થશે અને હું આ સંસારની સર્વ ઉપાધિ છોડી સર્વસ્વનો ત્યાગ કરી આત્મારામમાં ક્યારે રમણુ કરીશ ?’ આવી લાવના લાવે, અંતરથી એના પર પ્રેમ રાખે અને એ આદર્શ પહોંચવા અંતરથી ઇચ્છા રાખે. એને નિર્જન સ્થાનમાં ધ્યાન કરવાના કોડ થાય, એ આત્માના અમરત્વને ચિંતવે, એ ચારિત્રની આરાધ્યતા વિચારે અને એની તીવ્ર લાવના કર્મનો છેદ કરી મોક્ષ પ્રાપ્ત કરવાની હોય. એને સંસારના રંગડા-ઝગડામાં કદી આનંદ આવે જ નહિ. એનામાં અપૂર્વ શાંતિ હોય અને આવેશને પ્રસંગે એના પેટમાંથી પાણી પણ હાલે નહિ.

ચતિધર્મની વાત તો શી કરવી ? એના નામથી પણ આનંદ થાય તેમ છે. માત્ર ક્ષમા, માર્દવ, આર્જવ અને સંતોષ એ નામોમાં જ એવો ચમત્કાર છે કે એનામાં અખંડ શાંતિ હોય એ પ્રત્યક્ષ દેખાય તેવી વાત છે. એની અંતર્ગત જે ચારિત્ર છે તે પરમ આનંદનું સ્થાન છે અને સમિતિ ગુપ્તિની વાત તો આત્માને શાંત કરી દે તેવી છે. એક એક સંવરની ભાવના કરતાં મનમાં જે અનિર્વાચ્ય આનંદ થાય છે તે ખરેખર અનુભવવા યોગ્ય છે.

પરીષદોની વાત ખાસ સમજવા જેવી છે. એમાં અનુકૂળ અને પ્રતિકૂળ પરીષદો જ્યારે સ્વવશપણે આનંદથી અનુભવીએ છીએ ત્યારે કેવો આનંદ થાય છે ? કકડીને ભૂખ લાગી હોય છતાં નિરવધ આહાર પ્રેમપૂર્વક મળે તો જ લેવાય અને નહિ તો અંદરની શાંતિથી ચલાવી લેવાય એવો ત્યાગભાવ આવે ત્યારે શી મણા રહે ? શ્રી વીરપરમાત્માને પાર વગરના ઉપસર્ગો થયા. એની વિગત વાચતાં પણ રોમાંચ ખડા થાય છે. શૂળપાણિ અને સંગમદેવે ઉપસર્ગો કર્યા અને પ્રભુના કાનમાં ખીલા ઠોકાણા પણ એની શાંતિ તો બુઝ્યો ! છ માસ ઉપસર્ગો કરી સંગમ દેવતા ગયો ત્યારે પ્રભુની આંખમાં પાણી આવી ગયા, પણ તે ઉપસર્ગના દુઃખથી નહિ કિન્તુ એ સંગમ પોતાના આત્માનું કેટલું અહિત કરી ગયો એ જાતની ઉત્તમ કંટાળાબુદ્ધિથી !

આ તો ભૂતદયાનું અપ્રતિમ દૃષ્ટાંત છે. ચંડકોશિયાનો ઉપદ્રવ પણ એવો જ ભયંકર હતો. ગમે તેવા ઉપસર્ગ થાય, લાલચો થાય કે પ્રાણાંત કષ્ટ આવે પણ લીધેલ નિયમથી ચલિત ન જ થવાય એવી દૃઢતા પ્રાપ્ત થાય તો મોક્ષ હાથમાં જ છે.

સંવરની આખી ભાવનામાં ત્યાગભાવને મુખ્ય સ્થાન છે. એમાં જે વસ્તુ કે સંગ્રહને ખોટી માન્યતાથી પોતાના માન્યા

છે તેનો ત્યાગ કરવાના જુદા જુદા રસ્તા બતાવ્યા છે. મનનો આખો ઝોક ફેરવવો પડે તેમ છે, પણ વિચારણાને પરિણામે એને ફેરવ્યા પછી ખૂબ આનંદ આવે તેમ છે. એ આનંદનો સાચો ખ્યાલ સાંસારિક પ્રાણીને આવવો મુશ્કેલ છે. લાલ-અલાલમાં મનને એક સરખું રાખવું, શત્રુ-મિત્રને એક કક્ષામાં મૂકવા, નિંદા-સ્તુતિ કરનાર ઉપર જરાપણ રોષ કે તોષનો અંશ અંદરથી પણ થવા દેવો નહિ. એ સર્વ સામાન્ય જનપ્રવાહથી એટલી ઉચ્ચ ભૂમિકા છે કે કદાચ થોડો વખત એ ભૂમિકાએ પહોંચવામાં મુશ્કેલી જણાશે; પણ વધારે વિચાર-ણાએ એ ખાસ પ્રાપ્તિ લાગશે. પ્રયત્ને એ સાધ્ય છે-શક્ય છે. ત્યાં પહોંચનાર આપણા જેવા જ આત્માઓ હતા એ વાત ખાસ લક્ષમાં રહેવી જોઈએ.

વિશેષ વિચારણા માટે સંવરના એ વિભાગ કરવામાં આવ્યા છે: ‘દ્રવ્યસંવર’ અને ‘લાવસંવર.’ કર્મગ્રહણ કરવાનો જેથી વિચ્છેદ થાય તેને દ્રવ્યસંવર કહેવામાં આવે છે. સંસાર નિમિત્ત ક્રિયાથી વિરતિ-અભાવ થાય તેને લાવસંવર કહેવામાં આવે છે. ખૂબ વિચારવા જેવું છે. કર્મને આવતાં અટકાવવા માટે આપણે આટલો બધો વિચાર કર્યો તે સર્વ દ્રવ્ય-સંવર છે. મતલબ સમિતિ, ગુપ્તિ, પરીષદો કે યતિધર્મો એ સર્વ દ્રવ્યસંવર છે. એથી કર્મ આવતાં અટકે છે. લાવસંવર તો સંસાર વધારનાર ક્રિયાથી જ બરાબર અટકી જવાય તે છે. મતલબ લાવસંવર કરનાર તો સંસાર સંબંધી ક્રિયાનો જ ત્યાગ કરી દે છે. જો ખરેખરો પ્રસાદ પ્રાપ્ત કરવો હોય અને સાધ્યે પહોંચવું હોય તો આ સંસાર નિમિત્ત ક્રિયાઓથી વિરતિલાવ પ્રાપ્ત કર્યા વગર છૂટકો જ નથી.

પ્રાણીના-ચેતનના વિકાસમાં સંવરને અતિમહત્ત્વનું સ્થાન છે. એમાં માનસિક ઘણાં દ્વારો ખંધ કરવાનાં હોય છે અને તેની ચાવીઓ ત્યાંથી જ મળી શકે તેમ છે. ચાહ્યા આવતાં કર્મોને અટકાવવાના એ સિદ્ધ ઉપાયો છે. પોતાને કંઈ જાતનાં કર્મો સાથે વધારે સંબંધ છે અને કયા ઉપાયો વધારે ઉપયોગી નીવડી શકશે એ પ્રત્યેક વ્યક્તિએ શોધી લેવાનું છે, પણ એ સર્વમાં ત્યાગભાવ, સંસાર પર વિરાગ, ઉપશમભાવનો આદર, અકષાયી વૃત્તિ, આશ્રવના માર્ગો પર વિજય અને શુદ્ધ દેવ-ગુરુ-ધર્મનું શ્રદ્ધાન અથવા સમ્યક્ત્વ એ તો સાર્વત્રિક હોવા ઘટે. ચર્ચા નાની નાની વિગતોમાં શક્ય છે, પણ મૂળ મુદ્દાઓ તો સર્વને બરાબર લાગુ પડે તેમ છે. સંસાર પર સાચો હૃદયનો નિર્વેદ આવે અને હૃદયપૂર્વક ત્યાગભાવ પર પ્રીતિ થાય તો આશ્રવો ગમે તેવા જબરા હોય અને મોહરાજ ગમે તેવો બળવાન હોય તો પણ આખરે એને ખાંધી શકાય તેમ છે. સંવરના પ્રત્યેક માર્ગ પર અનુપ્રેક્ષા કરવાથી આવતાં કર્મોને તો અટકાવી શકાય છે. હવે પ્રથમના લાગેલાં કર્મોનો ભાર પણ આકરો તો છે તેનો રસ્તો શો કરવો તે પણ તુરતમાં વિચારવામાં આવશે. હાલ તો વારંવાર વિચાર કરીને ઉઘાડા દરવાજાઓને ખંધ કરી ચેતનજીને ભારે થતો અટકાવ અને અત્ર વર્ણવેલા આદર્શ ઉપાયોને ખૂબ લાવી લાવીને-વિચારી વિચારીને અજમાવ. વ્યવહારની ઉક્તિ છે કે ‘પપ્પા પાપ ન કીજીએ, તો પુણ્ય કીધું સો વાર.’ બીજું કાંઈ ન બને તો પણ નવાં કર્મ વધારીએ નહિ તો પણ રસ્તો સરળ થાય તેમ છે, ભાર ઓછો થાય તેમ છે અને સાધ્યનું સામીપ્ય થાય તેમ છે.

શ્રી જયસોમમુનિવિરચિત સંવરભાવના.

[ઉ૦ સકળચંદ્ર મહારાજે સંવરભાવનાનો સાતમી ભાવનાને ગાથામાં જ સમાવેશ કરી દીધેલો હોવાથી સ્થાનશૂન્ય ન રહેવા માટે શ્રી જયસોમમુનિની કરેલો સંવરભાવના મૂકી છે.]

દુહા.

શુભ માનસ માનસ કરી, ધ્યાન અમૃત રસ રેલી;
નવદલ શ્રી નવકાર પદ, કરી કમલાસન કેલી. ૧
પાતક પંક પખાળીને, કરી સંવરની પાળ;
પરમહંસ પદવી લજે, છાડી સકળ જંજળ. ૨

(ઉલૂની દેશી.)

આઠમી સંવર ભાવના જી, ધરી ચિત્તશુ' એક તાર;
સમિતિ ગુપ્તિ સુધી ધરો જી, આપોઆપ વિચાર.
સલૂણા ! શાંતિ સુધારસ ચાખ.—એ આંકણી.
વિરસ વિષય ફળ ફૂલડે જી, અટતો મન આલ રાખ. સ૦ ૧
લાલ અલાલે સુખ દુઃખે જી, જીવિત મરણ સમાન;
શત્રુ મિત્ર સમ ભાવતો જી, માન અને અપમાન. સ૦ ૨
કદી એ પરિગ્રહ છાંડશુ' જી, લેશુ' સંયમ ભાર;
શ્રાવક ચિતે હું કદા જી, કરીશ સંચારો સાર. સ૦ ૩
સાધુ આશંસા ધમ કરે જી, સૂત્ર ભણીશ ગુરૂ પાસ;
એકલમદ્વ પ્રતિમા રહી જી, કરીશ સંલેખણ ખાસ. સ૦ ૪
સર્વ જીવ હિત ચિંતવો જી, વયર મ કર જગ મિત્ત;
સત્ય વચન મુખ ભાખીએ જી, પરિહર પરનું વિત્ત. સ૦ ૫
કામકટક ભેદણ ભણી જી, ધર તું શીલ સનાહ;
નવવિધ પરિગ્રહ મૂકતાં જી, લહીએ સુખ અથાહ. સ૦ ૬
દેવ મણુઅ ઉપસર્ગશુ' જી, નિશ્ચલ હોય સધીર;
ખાવીશ પરીસહ જીતીએ જી, જિમ જીત્યા શ્રીવીર. સ૦ ૭

પ્રકરણ નવમું

નિર્જરા ભાવના:— : : પૂર્વ પરિચય:—

આત્માની સાથે જે કર્મોના થર લાગેલા હોય તેનું શું કરવું ? કર્મોના ત્રણ પ્રકાર વેદાંતમાં બતાવ્યા છે. ક્રિયમાણુ, સંચિત અને પ્રારબ્ધ. કર્મનો બંધ થાય—બંધાતાં કર્મો તે ક્રિયમાણુ. એના માર્ગો આપણે આશ્રવ ભાવનામાં જોઈ ગયા અને એની સામેનો અટકાવ આપણે આઠમી સંવર ભાવનામાં જોઈ ગયા. જે કર્મો ઉદયમાં આવે એટલે જે પરિપાક દશાને પામે તે પ્રારબ્ધ. ઉદયમાં આવે તેને ભોગવી લેવા, પણ જેમ જમીનમાં બી વાળ્યું હોય તેને ઉગતાં વખત લાગે એવી રીતે કેટલાંએ કર્મો અંદર પડ્યા રહે તેને સંચિત કર્મ કહેવામાં આવે છે. જૈન-પરિભાષામાં એને ‘સત્તાગત’ કર્મો કહે છે. એનો સમય ન આવે ત્યાંસુધી એ અંદર પડ્યા રહે છે. આ કર્મોનો નાશ નિર્જરાદ્વારા થાય છે.

નિર્જરા એટલે કર્મોનું સાડવું (ખંખેરવું). જેમ વસ્ત્રને ખંખેરવાથી તેમાં રહેલ પાણી તેમજ કચરો ખરી પડે છે તેમ સત્તામાં પડેલાં કર્મોને ઉઠીરણાદ્વારા ખેંચી લાવી, તેને નિરસ બનાવી દૂર કરવા એનું નામ નિર્જરા કહેવાય છે. એમાં આત્મા સાથે લાગેલા કર્મોનું સાટન થાય છે, નિર્જરા દ્વારા એ તદ્દન પાતળા પડી જઈ ચીકાશ ગુમાવી આત્માપરથી ખરી પડે છે.

નિર્જરા બે પ્રકારની છે: ‘અકામા’ અને ‘સકામા.’

ઇચ્છાશક્તિના ઉપયોગથી ઈરાદાપૂર્વક કર્મનો જેથી ક્ષય થાય તેને સકામા અથવા સકામ નિર્જરા કહેવામાં આવે છે. આગળ જે તપના ભેદો કહેવામાં આવશે તેથી જે કર્મો ખરી પડે તે સકામની કક્ષામાં આવે છે. આપણે ઈરાદાપૂર્વક ત્યાગ કરીએ, સમજીને વસ્તુના લાભ સુલભ હોય છતાં મન-વચન-કાયાના યોગ પર અંકુશ રાખીએ તેથી સકામ નિર્જરા થાય છે. દરરોજ નિયમ ધારીએ અથવા ત્યાગબુદ્ધિએ ખાનપાનની વસ્તુ તથા વસ્ત્રાદિનો ત્યાગ કરીએ ત્યારે સકામ નિર્જરા થાય છે, એથી ઊલટું સમજ્યા વગર-ઇચ્છા વગર સહન કરીએ ત્યારે અકામનિર્જરા થાય છે. ઘોડાને ખાવાનું ન મળે કે વનસ્પતિનું છેદન-ભેદન થાય ત્યારે તે જીવાત્માઓ કાંઈ ત્યાગવૃત્તિએ મનપર અંકુશ રાખતા નથી કે ભૂખ-તરસની પીડા કે છેદન-ભેદનનો ત્રાસ જાણીજૂઝીને સહન કરતા નથી. તેમને જે કર્મક્ષય થાય તે અકામનિર્જરા કહેવાય છે.

અહીં જે ‘કામ’ શબ્દ છે તે ક્રિયા પાછળ રહેલા આશય-પરત્વે છે, સમજપૂર્વકના અર્થમાં એ શબ્દ વપરાયો છે એ ધ્યાનમાં રાખવું. આપણી પાસે વસ્તુનો સદ્ભાવ હોય છતાં તે વસ્તુને ત્યાગભાવે છોડવાની અહીં વાત છે. કોઈ કાર્ય ક્ષણની અપેક્ષાએ કરવું કે નિર્મમત્વ ભાવે કરવું એની તેમાં વાત નથી, પણ કામ શબ્દ ક્રિયા કઈ રીતે થઈ છે ? સમજ-પૂર્વક થઈ છે કે માત્ર સહજે થઈ ગઈ છે એ હકીકત પર ધ્યાન આપવાનું છે. આ કારણે સકામનિર્જરા પ્રયત્નજન્ય છે, અકામનિર્જરા તો માત્ર આગાંતુક હોઈ સહેજે બની આવે છે. સમ્યગ્ જ્ઞાનસહિત વિવેકપૂર્વક કરેલ ક્રિયાને ઊચ્ચ સ્થાન પ્રાપ્તવ્ય હોય જ એ વાત અત્ર સમજવાની છે.

નિર્જરા અનેક કારણોથી થાય છે. સંવરના પ્રત્યેક માર્ગમાં પણ તે જ કારણોનો સદ્ભાવ હોય છે, પણ જ્યારે તપના પ્રકારે વિચારવામાં આવશે ત્યારે જણાશે કે એ સંવરોનો તપમાં સમાવેશ થઈ જાય છે. કર્મ અટકાવનાર તરીકે જે સંવરોનું પાછળ વિવેચન કર્યું તે જ સંવરોનો સંચિત કર્મો દૂર કરવામાં ઉપયોગ થાય છે અને ત્યારે તેનો બાહ્ય-અભ્યંતર તપમાં સમાવેશ થાય છે અને તે અપેક્ષાથી તે નિર્જરામાં સમાઈ જાય છે. આ વાત તપના પ્રકારોમાં ખૂબ વિચાર કરતાં જણાઈ આવશે. નિર્જરા તપથી સિદ્ધ થાય છે. જૈનશાસ્ત્રમાં અહિંસા, સંયમ અને તપનો મહિમા સર્વોત્કૃષ્ટ બતાવ્યો છે. ધર્મ ઉત્કૃષ્ટ મંગળ છે અને તે અહિંસા, સંયમ અને તપની ત્રિપુટીરૂપ છે. આ વાત આપણે હમણાં જ જોશું. નિર્જરા કરનાર તપને આપણે વિચારીએ.

તપના બે મુખ્ય વિભાગો છે : બાહ્ય અને અભ્યંતર. બાહ્ય તપ બાહ્ય પદાર્થોની અપેક્ષા રાખે છે. માનસિકતપને અભ્યંતરતપ કહેવામાં આવે છે. બાહ્યતપ અભ્યંતર તપને ખૂબ અવકાશ અને પોષણ આપે છે તેથી તેનું મહત્ત્વ તો છે જ, પણ અભ્યંતરતપની વિશિષ્ટતા સ્પષ્ટ છે. એ તપના ભેદો વિચારતાં અને તેનું સૂક્ષ્મ નજરે પૃથક્કરણ કરતાં એમાં સર્વ ધાર્મિક નિયમોનો સારી રીતે સંપૂર્ણ પ્રસાર થતો દેખાઈ આવશે.

પ્રથમ આપણે બાહ્ય તપોનો વિચાર કરીએ. એના છ વિભાગ છે તે નીચે પ્રમાણે છે:—

૧ અનશન—અશન એટલે ખાવું તે. અનશન એટલે ન ખાવું તે. અમુક વખત માટે ખાવાનો ત્યાગ તે ‘ધૃત્વર’
૨૯

અને મરણ સુધી ન ખાવું તે ‘ યાવત્કથિક. ’ યાવત્કથિકમાં નિહારિમ વિભાગમાં ફરવા-હરવાનો પ્રતિબંધ નથી. અનિહારિ-મમાં જ્યાં અનશન કર્યું હોય ત્યાં જ રહેવાનું થાય છે.

૨ ઊણોદરિકા—હુધાના પ્રમાણ કરતાં ઓછો આહાર કરવો. આમાં અનશનની ન્યૂનતા થાય છે. આમાં ઉપકરણની ન્યૂનતાનો પણ સમાવેશ થઈ જાય છે.

૩ વૃત્તિસંક્ષેપ—વૃત્તિ એટલે આજીવિકા. એને અંગે દ્રવ્યથી, ક્ષેત્રથી, કાળથી, ભાવથી મર્યાદા કરવી. નિયમ ને અભિ-ગ્રહોનો આમાં સમાવેશ થાય છે.

૪ રસત્યાગ—દૂધ, દહીં, ઘી, ગોળ, તેલ ને મીઠાઈ વિગેરે પૌષ્ટિક વસ્તુનો અંશથી કે સર્વથી ત્યાગ કરવો તે વિગયત્યાગ. આયંબિલાદિ તપનો અહીં સમાવેશ થાય છે.

૫ કાયકલેશ—આસન કરીને, સ્થિર રહીને, ઠંડીમાં કે તાપમાં બેસીને શરીરને કષ્ટ આપવું, કસવું, કાયોત્સર્ગ કરવો તે.

૬ સંદ્વીનતા—અંગોપાંગને સંવરવા, એકાંત સ્થાનમાં બેસવું. તે ચાર પ્રકારે થાય છે. ઇન્દ્રિયસંદ્વીનતા, કષાયસંદ્વી-નતા, યોગસંદ્વીનતા, વિવિક્તચર્યાસંદ્વીનતા (એકાંત વસતિમાં રહેવું તે.)

બાહ્યતપને લોકો જાણી શકે છે. એ બાહ્ય શરીરને તપાવે છે તેથી બાહ્યતપ કહેવાય છે. હવે આપણે અભ્યંતરતપ વિચારીએ. તેના છ પ્રકાર છે:—

૧ પ્રાયશ્ચિત્ત—પોતે જે વ્રત-પચ્ચખખાણ લીધું હોય તેમાં સ્ખલના થઈ જાય ત્યારે તે તે અપરાધની શુદ્ધિ કરવી-ગુરૂ પાસે આલોચના કરવી તે. એના દશ પ્રકાર છે:—

- (ક) કરેલ અપરાધનું ગુરુ સમક્ષ કથન તે ‘આલોચન.’
- (ખ) કોઈપણ દોષ વિષે મિથ્યાદુષ્ટ દેવો તે ‘પ્રતિક્રમણ.’
- (ગ) આલોચન અને પ્રતિક્રમણ બન્ને કરવા તે ‘મિશ્ર.’
- (ઘ) અશુદ્ધ અન્ન પાણીનો ત્યાગ કરવો તે ‘વિવેક.’
- (ઙ) શરીર અને વચનના વ્યાપારો તથા દેવો તે ‘કાયોત્સર્ગ.’
- (ચ) દોષ લાગવાથી પ્રાયશ્ચિત્ત નિમિત્તે નીવી, ઉપવાસ આદિ કરવા તે ‘તપ.’
- (છ) દોષ પ્રમાણે દીક્ષાપર્યાય ઘટાડે અને આકરા તપ કરવા પડે તે ‘છેદ.’
- (જ) ભયંકર પાપ થયું હોય તો ફરી દીક્ષા લેવી પડે તે ‘મૂળ.’
- (ઝ) જીવઘાતાદિ થઈ જાય તો તપ કરી ફરી દીક્ષા લેવી પડે તે ‘અનવસ્થાપ્ય.’
- (ઞ) કોઈ મહાપાપ થઈ જાય તો આચાર્યને બાર વર્ષ જુદા રહી શાસનની પ્રભાવના કરી ફરી દીક્ષા લેવી પડે તે ‘પારાંચિત.’

૨ વિનય—ગુણવંતની ભક્તિ કરવી તે. ગુણની દૃષ્ટિએ એના સાત વિભાગ થાય છે. એમાં આશાતના દૂર કરવાની બાબત પણ સાથે જ આવે છે.

- (ક) ‘જ્ઞાન’ જ્ઞાનના સાહિત્ય તેમજ જ્ઞાની પુરૂષોના સંબંધમાં ભક્તિ, બહુમાન, ભાવના, ગ્રહણ અને અભ્યાસ.
- (ખ) ‘દર્શન’ શુશ્રૂષા અને અનાશાતના અધિકગુણીની સેવા-ભક્તિ કરવી, સન્માન આપવું, આસન આપવું, પ્રણામ કરવા. આ સર્વ શુશ્રૂષામાં આવે છે. અને અનાશાતનામાં વડીલ આદિનું બહુમાન કરવું અને તેમના વાસ્તવિક ગુણો વર્ણવીને એમની કીર્તિ વધારવી તે આવે છે.

- (ગ) ‘ચારિત્ર’ સામાયિકાદિ ચારિત્ર સમજવું એનો પ્રયોગ કરવો, આદરવું.
- (ઘ-ઙ-ચ) ‘ત્રણ યોગ’ મન-વચન-કાયાના યોગને આચાર્યાદિ વડિલની ભક્તિરૂપ શુભ પ્રવૃત્તિમાં જોડવા.
- (છ) ‘લોકોપચાર’ ગુરૂ આદિ શ્રેષ્ઠની પાસે વસવું, આરાધ્યની ઇચ્છાએ પ્રવર્તવું, ઉપકારનો પ્રત્યુપકાર કરવો, માંદાની સેવા કરવી, અવસરોચિત કાર્ય કરવું, સદ્ગુણીને યોગ્ય માન આપવું.

૩ વૈયાવચ્ચ—જરૂરી સાધનો પૂરાં પાડી ગુરૂ વિગેરેની શુદ્ધૂષા કરવી તે. વિનય માનસિક છે, વૈયાવચ્ચ શારીરિક છે. (૧) આચાર્ય (૨) ઉપાધ્યાય (૩) તપસ્વી (૪) ગ્લાન-રોગી (૫) શૈક્ષ-તાળ દીક્ષા લેનાર (૬) સાધર્મી-સમાનધર્મી-સમાન કુળવાળા (૭) સમાન ગુણવાળા. (૮) સમાન સંઘ સમુદાયવાળા (૯) સાધુ (૧૦) સમનોજ્ઞ-જ્ઞાનાદિ ગુણે સમાન. એ દશની વૈયાવચ્ચ કરવી.

૪ સ્વાધ્યાય—અભ્યાસ. એના પાંચ પ્રકાર છે.

- (ક) ‘વાચના’ ભણવું કે ભણાવવું. મૂળ અને અર્થ.
- (ખ) ‘પૃચ્છના’ સમજવા માટે, સ્પષ્ટ કરવા માટે, શંકા સમાધાન માટે પૂછવું તે.
- (ગ) ‘અનુપ્રેક્ષા’ મૂળ કે અર્થની વારંવાર વિચારણા કરવી તે.
- (ઘ) ‘પરાવર્તન’ શીખેલ મૂળ કે અર્થનું શુદ્ધિપૂર્વક પુનરાવર્તન કરવું.
- (ઙ) ‘ધર્મકથન’ અભ્યાસ કરેલી બાબત અન્યને સમજાવવી.

૫ ધ્યાન—આ સમજવા માટે ચાર પ્રકારના ધ્યાન સમજવા

જોઈએ. પ્રથમના બે દુઃખાન છે, પછીના બે સદુઃખાન છે. એકા-
ગ્રતાથી એક વિષયમાં મનને સ્થાપન કરવું તે ધ્યાન કહેવાય છે.

(૬) આર્તધ્યાન—એ દુઃખ(આર્તિ)માંથી ઉદ્ધલવે છે એના
ચાર પેટા વિભાગો છે. દુઃખ થવાનાં એ ચારે કારણો છે:—

(૧) અનિષ્ટસંયોગ—ન ગમે તેવા સંબંધી કે તેવી
વસ્તુઓનો સંબંધ થાય ત્યારે પીડા થવી અને
તે ક્યારે જાય તે માટે ચિંતા કરવી.

(૨) ઇષ્ટવિયોગ—વહાલી સ્ત્રી, પ્રેમાળ પુત્ર આદિનો
વિયોગ. તે વખતે થતો શોક, ગ્લાનિ, આકંઠ વિગેરે.

(૩) રોગચિંતા—વ્યાધિ થાય ત્યારે તેની ચિંતા.
વ્યાધિ દૂર કરવામાં સર્વ ધ્યાન દેવું અને હાથવેચ
કરવી. એમાં મનની વ્યથાનો પણ સમાવેશ છે.

(૪) નિદાન—ભવિષ્યના કાર્યક્રમો. ગોઠવણો. ધમાધમો.

(ખ) રૌદ્રધ્યાન—આ ધ્યાન દ્રેષથી જન્મે છે. એમાં રૌદ્ર
ચિત્ત થાય છે. તેના પ્રકાર ચાર છે:—

(૧) હિંસાનુબંધી—જીવોના વધ-બંધનની વિચારણા.

(૨) અનૃતાનુબંધી—અસત્ય વચન. છળ. તેને નિભા-
વવા માટે ગોટાળા કરવા.

(૩) ચૌર્યાનુબંધી—અન્યનું દ્રવ્ય, તેની ચીજો પડાવી
લેવાની ઇચ્છા.

(૪) સંરક્ષણાનુબંધી—વસ્તુને જાળવી રાખવી, ચોરી
કરવી વિગેરે.

(ગ) ધર્મધ્યાન—તેના ચાર પ્રકાર છે:—

- (૧) આજ્ઞાવિચય—તીર્થંકરની આજ્ઞા શોધવી; તેને સ્વીકારવી અને તેને માટે ખૂબ ચિંતવન કરવું તે.
- (૨) અપાયવિચય—આશ્રવોને દુઃખરૂપ જાણી તેનો વિચાર કરવો અને તેમાંથી છૂટવાના રસ્તા શોધવા.
- (૩) વિપાકવિચય—કર્મો કેવાં કેવાં ફળ આપે છે તેની વિચારણા અને સુખ-દુઃખ વચ્ચે સમાન ભાવ. કર્મની વિચારણા ને પરિણામ.

(૪) સંસ્થાનવિચય—લોકસ્વરૂપની વિચારણા.

(ઘ) શુક્લધ્યાન—એના ચાર પ્રકાર છે:—

- (૧) પૃથક્ત્વવિતર્કસવિચાર—આમાં દરેક પદાર્થનું પૃથક્ત્વ (Analysis) કરે, વિતર્ક એટલે શ્રુતજ્ઞાન. એ દ્રવ્યશુણ્ણપર્યાયને વિચારે, ઉત્પાદ-વ્યય-ધ્રુવતાને વિચારે અને એ રીતે દ્રવ્યથી પર્યાયાદિ પર જાય. આ ભેદ જ્ઞાન છે.
- (૨) એકત્વવિતર્કનિર્વિચાર—આ અભેદપ્રધાન ધ્યાન છે. આ ધ્યાનમાં મન-વચન-કાયા પૈકીના એક જ યોગનું અવલંબન હોય છે.
- (૩) સૂક્ષ્મક્રિયાપ્રતિપાતી—અહીં સૂક્ષ્મ શરીર-યોગનો આશ્રય હોય છે. અહીં શ્વાસોશ્વાસની સૂક્ષ્મક્રિયા જ રહે છે.
- (૪) વ્યુચ્છિન્નક્રિયાઅપ્રતિપાતિ—શ્વાસોશ્વાસ પણ અટકી જાય અને તુરત મોક્ષ થાય તે.

છેલ્લા બે પ્રકાર કેવળીને જ હોય છે. આમાં પ્રથમના

એ-આર્ત્ત અને રૌદ્ર ત્યાજ્ય છે તે ધ્યાનમાં રાખવું. ધર્મ તથા શુકલની ભાવના નિર્જરા કરે છે તે અત્ર વક્તવ્ય છે.

૬ ઉત્સર્ગ—કાઉત્સર્ગ. ઉત્સર્ગ એટલે ત્યાગ. બાહ્ય અને અભ્યંતર સર્વ વસ્તુઓનો ત્યાગ. બાહ્યમાં ગણુનો ત્યાગ, શરીરનો ત્યાગ, ઉપધિત્યાગ અને અશુદ્ધ ભાતપાણીનો ત્યાગ અને અભ્યંતરમાં કષાય, મિથ્યાત્વ, સંસારનો ત્યાગ.

આ રીતે છ પ્રકારનો અભ્યંતર તપ છે.

આ બાહ્ય અભ્યંતર તપથી આત્મા સાથે લાગેલાં કર્મો દૂર થઈ જાય છે. સામાન્ય રીતે તપમાં માત્ર ઉપવાસ, આયં-બિલાદિને સમજવામાં આવે છે, એનો મહિમા પણ ઘણો મોટો છે, પણ તપ શબ્દ ઘણા વિશાળ અર્થમાં વપરાયેલ છે એ વાત ખૂબ સમજવા યોગ્ય છે. જો અભ્યંતર તપને પૃથક્કરણ કરીને વિસ્તારથી સમજવામાં આવે તો તેમાં સંવરના લગભગ સર્વ પ્રકારોનો સમાવેશ થાય છે. ત્યાગની શરૂઆત અને તેનું પર્યવસાન તપમાં જ આવે છે અને દશવૈકલિક સૂત્રની પ્રથમ ગાથામાં ‘ધર્મભોમંગલમુષ્ણિકું’ એટલે કે ધર્મ ઉત્કૃષ્ટ મંગળ કહ્યું છે તેની સાથે જ ધર્મના ત્રણ પ્રકાર બતાવ્યા છે: અહિંસા, સંજમ અને તપ. આ મુદ્દા પર વિવેચન આગળ કરવાનું રાખી અત્ર તો એક જ વાત કરવાની છે કે તપ એ આત્મધર્મ છે, આત્માના વિકાસ માટે અતિ ઉપયોગી તત્ત્વ છે અને એની વિચારણામાં બાહ્ય અને અભ્યંતર બન્ને પ્રકારને ખૂબ ધ્યાનમાં રાખવાના છે. તેમાં પણ બાહ્ય કરતાં અભ્યંતરતપની જરૂર વિશેષતા છે, છતાં બાહ્ય તપો અભ્યંતર માટે પ્રબળ નિમિત્ત કારણો છે. આટલો પરિચય નિર્જરાનો કરી આપણે ભાવનામાં પ્રવેશ કરીએ. ખૂબ આનંદથી આ ભાવના આત્મવિકાસ માટે ભાવવા યોગ્ય છે.

પ્રકરણ ૯ મું

નિર્જરા ભાવના.

इन्द्रवज्रा

यन्निर्जरा द्वादशधा निरुक्ता, तद् द्वादशानां तपसां विभेदात् ।
हेतुप्रभेदादिह कार्यभेदः, स्वातन्त्र्यतस्त्वेकविधैव सा स्यात् ॥क

अनुष्टुप्

કાષ્ઠોપલાદિરૂપાણાં, નિદાનાનાં વિભેદતઃ ।
વહ્નિર્યથૈકરૂપોઽપિ, પૃથગ્રૂપો વિવક્ષ્યતે ॥ સ્વ ૨ ॥
નિર્જરાપિ દ્વાદશધા, તપોભેદૈસ્તથોદિતા ।
કર્મનિર્જરણાત્મા તુ, સૈકરૂપૈવ વસ્તુતઃ ॥ ગ ૩ ॥

उपेन्द्रवज्रा

निकाचितानामपि कर्मणां यद्, गरीयसां भूधरदुर्धराणाम् ।
विभेदने वज्रमिवातितीव्रं, नमोऽस्तु तस्मै तपसेऽद्भुताय ॥घ ४॥

- ક ૧ નિરુક્તા કહી. અતાવી. દ્વાદશ યાર. (પૂર્વ પરિચય જુઓ)
હેતુ કારણ. કારણત્વ. વિશેષ. પ્રભેદ પૃથક્ હોવાને કારણે.
કાર્યભેદ ભિન્નતા. સ્વાતંત્ર્યતઃ પોતે, બનેતે, વિશેષ રહિતપણે.
- સ્વ ૨ ઉપલ પથ્થર. ચક્રમક. એને લોઢા સાથે ઘસવાથી અગ્નિ થાય
છે. નિદાન ઉત્પાદક કારણ. વિવક્ષ્યતે વર્ણવવામાં આવે છે.
- ગ ૩ ઉદિતા કહેવામાં આવી છે. નિર્જરણ દેશથી કર્મનું ક્ષયણ.
આત્મા ૩૫. વસ્તુતઃ વસ્તુસ્વરૂપે, પરમાર્થ દૃષ્ટિએ.
- ઘ ૪ નિકાચિત ગાઢ, આકરાં, ચીકણાં, ચીકટપણે વગગી રહેલાં.
ગરિયસાં બહુ મોટા, મોટા શિખરવાળા. ઊંચા. ભૂધર પર્વત.
દુર્ધર વિકટ. Irresistible. વિભેદન (૧) ચૂરે કરવે
(પર્વતપક્ષે). (૨) કાપી નાખવું, ખેરવી નાખવું. (કર્મપક્ષે).

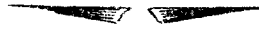
- ક ૧. નિર્જરાને બાર પ્રકારની કહેવામાં આવી છે તે બાર પ્રકારના તપના ભેદોને લઈને છે. કારણમાં વિશિષ્ટતા હોવાથી અહીં ભિન્નતા દેખાય છે, પણુ સ્વતંત્ર નજરે જોઈએ (કારણોની અપેક્ષા ધ્યાનમાં લીધા સિવાય) તો તે નિર્જરા એક જ પ્રકારની છે.
- ખ ૨. જેવી રીતે અગ્નિ એક જ પ્રકારનો છે છતાં તેને ઉત્પન્ન કરનાર લાકડા, ચક્રમક (પથ્થર) વિગેરેનો જુદો જુદો પ્રકાર હોવાને કારણે તે (અગ્નિ) ની જુદા જુદા પ્રકારે વિવક્ષા (વિવેચન) કરવામાં આવે છે.
- ગ ૩. તેવી જ રીતે તપના બાર પ્રકાર હોવાથી નિર્જરાને પણુ બાર પ્રકારની કહેવામાં આવી છે, બાકી કર્મનો અંશથી નાશ કરવાની દૃષ્ટિથી તેને જોઈએ તો વસ્તુ-સ્વરૂપે તે માત્ર એક જ પ્રકારની છે.
- ઘ ૪. ભારે મોટા ઉત્તંગ શિખરવાળા વિકટ પર્વતોને તોડવાને જેમ ઇંદ્રનું વજ્ર અતિ તીવ્રપણે કામ આપે છે તેમ અત્યંત ચીકણાં (નિકાચિત) કર્મોને કાપી નાખવાને માટે જે તપ અતિ તીક્ષ્ણ બારીકાઈથી કામ આપે છે તે અદ્ભુત તપશુણને નમસ્કાર હો !

उपजाति

કિમુચ્યતે સત્તપસઃ પ્રભાવઃ, કઠોરકર્માર્જિતકિલ્બિષોઽપિ ।
 દૃઢપ્રહારીવ નિહત્ય પાપં, યતોઽપવર્ગં લભતેઽચિરેણ ॥ ૬૫ ॥
 યથા સુવર્ણસ્ય શુચિસ્વરૂપં, દીપ્તઃ કૃશાનુઃ પ્રકટીકરોતિ ।
 તથાત્મનઃ કર્મરજો નિહત્ય, જ્યોતિસ્તપસ્તદ્વિશદીકરોતિ ॥ ૬૬ ॥

स्रग्धरा

બાહ્યેનામ્યન્તરેણ પ્રથિતવહુભિદા જીયતે યેન શત્રુ-
 શ્રેણી બાહ્યાન્તરજ્ઞા ભરતનૃપતિવદ્ભાવલબ્ધદ્રઢિમ્ના ।
 યસ્માત્પ્રાદુર્ભવેયુઃ પ્રકટિતવિભવા લબ્ધયઃ સિદ્ધયશ્ચ,
 વન્દે સ્વર્ગાપવર્ગાર્પણપદુસતતં તત્તપો વિશ્વવન્દ્યમ્ ॥ ૬૭ ॥

૬ ૫ કિમુચ્યતે શું કહેવું? સત્તપ સમીચીન તપ, સમ્યક્ તપ.
 પ્રભાવ મહિમા, સામર્થ્ય, મહિમા. કઠોર મહાનીય, અતિ-
 ભયંકર. કિલ્બિષ પાપ. દૃઢપ્રહારી નામ છે. હકીકત માટે
 નોટ જુઓ. અચિરેણ થોડા વખતમાં. અપવર્ગ અપ-નષ્ટ રાગાદિ
 વર્ગ. મોક્ષ.

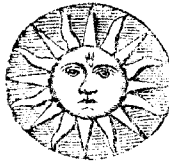
૬ ૬ શુચિ પવિત્ર, મૂળભૂત, જાતવાન. દીપ્તઃ સળગાવેલો, પ્રકટાવેલો.
 કૃશાનુ અગ્નિ, નિહત્ય દૂર કરીને, નાશ કરીને. વિશદઃ શુદ્ધ.

૬ ૭ પ્રથિત બતાવેલા, પ્રાપ્ત થતા. વહુભિદા જેના અનેક ભેદ છે.
 બાહ્ય બહારના દુશ્મનો, વૈરીઓ. અન્તરંગા અંદરના શત્રુઓ.
 રાગ-દ્વેષાદિ, દ્રઢિમ્ના દઢતા. અર્પણ પ્રાપણ. પદુ સામર્થ્યયુક્ત.

ક પ. સમીચીન તપના પ્રભાવ (માહાત્મ્ય) ની તે વાત શી કરવી ? દૃઢપ્રહારીની પેઠે કોઈ પ્રાણીએ અત્યંત ભયંકર-મહાપાપી કામો કરીને અત્યંત પાપ એકઠું કર્યું હોય તેવો જીવ પણ એ પાપનો નાશ કરીને થોડા વખતમાં મોક્ષને પ્રાપ્ત થાય છે.

ચ ૬. જેવી રીતે પ્રકટાવેલો અગ્નિ સોનાનું નિર્મળ સ્વરૂપ પ્રકટ કરે છે. તેવી રીતે ‘ તપ ’ આત્માની કર્મરૂપી રજ (કચરા) ને દૂર કરીને તેના (આત્માના) શુદ્ધ સ્વરૂપ (ચૈતન્ય) ને દીપ્તિવંત બનાવે છે.

છ ૭. જે તપના બાહ્ય અને આભ્યંતર અનેક પ્રકારો બતાવવામાં આવ્યા છે, જે તપ બાહ્ય અને અંતરંગ શત્રુઓની શ્રેણીઓને ભરત ચક્રવર્તીની પેઠે ભાવના-પૂર્વક પ્રાપ્ત કરેલી દૃઢતાથી જીતી લે છે અને જેનાથી લોકો જોઈ શકે તેવા વૈભવો, લબ્ધિઓ અને સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે તેવો સ્વર્ગ અને મોક્ષને અપાવવાને-મેળવી આપવાને સમર્થ ‘ તપ ’ આખી દુનિયાને પૂજ્ય છે. હું તેને વંદન કરું છું.

ગેયાષ્ટક

(ધ્રુવપદં)

વિભાવય વિનય તપોમહિમાનં ।

બહુભવસશ્ચિતદુષ્કૃતમમુના,
લભતે લઘુ લઘિમાનમ્ ।

વિભાવય વિનય તપોમહિમાનં ॥ ૧ ॥

યાતિ ઘનાપિ ઘનાઘનપટલી,
સ્વરપવનેન વિરામમ્ ।

ભજતિ તથા તપસા દુરિતાલી,
ક્ષણભઙ્ગુરપરિણામમ્ ॥ વિ૦ ॥ ૨ ॥

વાઙ્છિતમાકર્ષતિ દૂરાદપિ,
રિપુમપિ વ્રજતિ વયસ્યમ્ ।

તપ્ત્વમશ્રય નિર્મલભાવા-
દાગમપરમરહસ્યમ્ ॥ વિ૦ ॥ ૩ ॥

અનશનમૂનોદરતાં,
વૃત્તિહ્રાસં રસપરિહારમ્ ।

ભજ સાંલીન્યં કાયક્લેશં,
તપ્ત્વમશ્રય નિર્મલભાવા-
દાગમપરમરહસ્યમ્ ॥ વિ૦ ॥ ૪ ॥

રાગ પાંચમી અન્યત્વ ભાવનાના ગેય અષ્ટકનો જે લય છે તેમાં
જ આ અષ્ટક પણ ગાઇ શકાય છે. મસ્ત રાગ છે અને ઠેકા સાથે
ગાવા યોગ્ય છે.

૧. હે વિનય ! તું તપના મહિમાને સારી રીતે લાવ. એનાથી (તપથી) અનેક ભવોમાં એકદુઃ કરેલું પાપ એકદમ અત્યંત ઓછું થઈ જાય છે અને અદ્વલવને ધારણ કરે છે.
૨. આકરો મેઘાડંબર ગમે તેટલો નિખિડ દેખાતો હોય તે પણ જેમ આકરા જોરદાર પવનથી વિંખાઈ જઈ નાશ પામી જાય છે તેવી રીતે પાપોની શ્રેણી હોય તે પણ તપસ્યા-વડે તદ્દન વિનાશની સ્થિતિએ પહોંચી જાય છે.
૩. તપ કોઈ વસ્તુ દૂર હોય તો ત્યાંથી પણ તેને ખેંચીને નજીક લાવે છે; તપ દુશ્મનને પણ મિત્ર બનાવે છે; તપ જૈન શ્રુત-સિદ્ધાન્તનું પરમ રહસ્ય-સારરૂપ છે. એ તપને નિર્માળ લાવથી આચર-સ્વીકાર અને એ રીતે હે વિનય ! તપના મહિમાને લાવ.
૪. (૧) અનશન, (૨) ઊણોદરિકા, (૩) વૃત્તિસંક્ષેપ, (૪) રસત્યાગ, (૫) સંતીનતા અને (૬) કાયકલેશ એ વિશાળ બાહ્યતપો છે.

प्रायश्चित्तं वैयावृत्त्यं,
 स्वाध्यायं विनयं च ।
 कायोत्सर्गं शुभध्यानं,
 आभ्यन्तरमिदमं च ॥ वि० ॥ ५ ॥

शमयति तापं गमयति पापं,
 रमयति मानसहंसम् ।
 हरति विमोहं दूरारोहं,
 तप इति विगताशंकम् ॥ वि० ॥ ६ ॥

संयमकमलाकार्मणमुज्ज्वल—
 शिवसुखसत्यंकारम् ।
 चिन्तितचिन्तामणिमाराधय,
 तप इह वारंवारम् ॥ वि० ॥ ७ ॥

कर्मगदौषधमिदमिदमस्य च,
 जिनपतिमतमनुपानम् ।
 विनय समाचर सौख्यनिधानं,
 शान्तसुधारसपानम् ॥ वि० ॥ ८ ॥

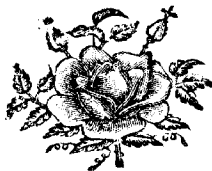

પ. (૧) પ્રાયશ્ચિત્ત, (૨) વૈયાવચ્ચ, (૩) સ્વાધ્યાય, (૪) વિનય, (૫) કાર્યોત્સર્ગ અને (૬) શુભ ધ્યાન-આ આભ્યંતરતપ છે.

૬. કોઈ પણ પ્રકારના કૃળની ઇચ્છા વગર કરેલું તપ હોય તો તે તપને શમાવે છે, પાપનો વિનાશ કરે છે, મન-હંસને કીડા કરાવે છે અને દુઃખે કરીને જીતી શકાય તેવા આકરા મોહને પણ હરી લે છે. હે વિનય ! તપના મહિમાને સારી રીતે ભાવ.

૭. તપ સંયમ-લક્ષ્મીનું સાચું વશીકરણ છે, નિર્મળ મોક્ષ-સુખનો કોલ છે, ઇચ્છિત પૂરનાર ચિંતામણિરત્ન છે. એ તપને વારંવાર આરાધ-એનું સારી રીતે આચરણ કર.

૮. એ તપ કર્મોદ્ધૃપ વ્યાધિઓનું ઔષધ છે અને જિનપતિનો મત એ ઔષધને લગતું અનુપાન છે. હે વિનય ! સર્વ સુખોના લંડારૂપ આ શાંતસુધારસનું પાન તું કર.

નોંધ:—

૧. વિભાવય સારી રીતે ભાવ, વિચાર-પથમાં આણુ. દુષ્કૃત પાપનો ભાર. લઘુ જલ્દી, એકદમ. લઘિમાનં અલ્પભાવ, અસત્વ.

૨. ઘના નિખિડ, આકરી. ઘનાઘન વાદળ. પટલી મંડળી. સ્વર કર્કશ, આકર્ષે. પરિણામ સ્વભાવ.

૩. વાચ્છિત ઇષ્ટ, ઇચ્છિત વ્રજતિ પ્રાપ્ત કરે છે. નિર્મલ મેલ વગરના આશાપાસ વગરના. આગમ જિન પ્રવચન.

૪. ઝનોદરતાં જિનઉદરતા, ઉદર એટલે પેટ, જિન-ઝોથું, ઊણું. સાંલીન્યં સંવરણુ. ઉદાર વિશાળ, સુપ્રસિદ્ધ.

૫. આ પ્રત્યેક શબ્દનો અર્થ અને તે પર વિવેચન પૂર્વ પરિચયમાં થઇ ગયું છે તે જુઓ.

૬. શમયતિ ઠંડો પાડી દે છે, શમાવે છે. ગમયતિ નાશ પામે છે. રમયતિ ક્રીડા કરાવે છે. માનસહંસમ્ મનરૂપ હંસને. દુરારોહ જેના ઉપર વિજય મેળવવો મુશ્કેલ પડે તેવો unsurmountable આશંસા ધચ્છા, કળાકાંક્ષા.

૭. સંયમ ઇન્દ્રિય મનનો રોધ. કમલા લક્ષ્મી. કાર્મણ કામણુ, વશીકરણુ. સત્યંકાર વેપાર કરતી વખત-સોદો કરતાં હાથો ઠોકવો-કાલ આપવો તે.

૮. ગદ વ્યાધિ, રોગ. અનુપાન ઝોસડની સાથે આરોગ્યવર્ધક વસ્તુ મેળવવી તે. સમાચર આચર.

નિર્જરા ભાવના:—

::

પરિચય:—

ક. ૧. આશ્રવ અને સંવર તત્ત્વનો જો બરાબર ખ્યાલ આવ્યો હોય તો નિર્જરા તત્ત્વમાં બહુ વિવેચનની જરૂર નહિ રહે. એનો મુખ્ય આશય પૂર્વ પરિચયમાં જણાવી દીધો છે. આત્માની સાથે લાગેલાં કર્મોને દૂર કરવામાં મહા આકરો પ્રયાસ કરવો પડે તેમ છે. નવાં આવતાં કર્મોને અટકાવવા જેમ અતિ ઉપયોગી બાબત છે તેટલી જ મહત્ત્વની બાબત અગાઉનાં કર્મોને ખપાવવા તેને લગતી છે અને એ કર્મોનો રાશિ પણ સાધારણ રીતે બહુ મોટો હોય છે. દરેક સમયે સાત કર્મ બંધાય છે અને ઉદયમાં આઠ કર્મ હોય છે, પરંતુ ઉદય કરતાં બંધ વધારે થતો હોવાથી જમે પાસું ઘણું મોટું થાય છે. તેનો જો બારોબાર રસ્તો ન થાય તો ભાર એછો કેમ થાય ? આ ગુંચવણુવાળા સવાલનો નિકાલ હવે વિચાર કરીને લાવવાનો છે અને તેની યોગ્ય વિચારણા એ આ નવમી ભાવના છે. કર્મોનો બંધ આત્મા સાથે થાય છે તે વખતે તેની સ્થિતિ પણ મુકરર થાય છે. એ સ્થિતિ એટલે ઉદયકાળ. કર્મવિપાક-ફળ ઉદયમાં ક્યારે આવશે તેનો નિર્ણય સ્થિતિ-બંધ કરે છે. એ સમય પ્રાપ્ત થવા પહેલાં કર્મ પડ્યું રહે, કાંઈ પણ ફળ ન આપે તે વચગાળેના સમયને ‘અબાધાકાળ’ કહેવામાં આવે છે.

આવી રીતે અનેક કર્મો આત્માને લાગી રહેલા હોય છે. એને ઉદયકાળ પહેલાં ઉદિરણા કરીને ખેંચી લાવી, ઉદય સન્મુખ

કરી પ્રદેશ ઉદયવડે એને ખેરવી નાખવા એ નિર્જરા કહેવાય છે. કર્મને નિર્જરવા એટલે એની શક્તિ મંદ પાડી દેવી અથવા એને ખેરવી નાખવા. એને ‘પરિશાટન’ પણ કહેવામાં આવે છે. નિર્જરા બે પ્રકારનું કાર્ય કરે છે. એ કર્મની સ્થિતિ ઓછી કરે છે અને કર્મનો રસ મંદ કરી નાખે છે. મહા આકરાં કર્મ હોય એને નિર્જરા તદ્દન નિર્માલ્ય જેવાં કરી નાખે છે. આ રીતે સ્થિતિબંધ અને રસબંધ ઉપર નિર્જરાની મોટી અસર છે.

કેટલાંક કર્મોને વિપાકમાં ભોગવ્યા સિવાય પ્રદેશોદયથી ખેરવી નાખે છે. આ રીતે આત્માને હુળવો કરવાનું કાર્ય નિર્જરા કરે છે. સંચિત કર્મોના ક્ષયને નિર્જરા કહેવામાં આવે છે અને સર્વ કર્મોનો સર્વથા નાશ થાય તેને મોક્ષ-અપવર્ગ કહેવામાં આવે છે.

આ નિર્જરા તપથી થાય છે. ઘસારા વગર ચળકાટ થતો નથી અને મોક્ષ મેળવવું એ બાળકનો ખેલ નથી. ત્યાગ વગર, સંયમ વગર, ઇન્દ્રિયદમન વગર, નિઃસ્પૃહ વૃત્તિ વગર, નિરાકાંક્ષા વગર, સન્નિબળતાવ વગર આત્મા અનાદિ કાળના પરિચયો છોડી દે એ આશા વ્યર્થ છે. એને સંસાર સ્વભાવ થઈ ગયો છે; ચિર પરિચયથી વિભાવ એ સ્વભાવ થઈ ગયો છે. એમાંથી છૂટવા માટે દેહ ઉપર અસાધારણ અકુશ અને મન ઉપર સંયમ અનિવાર્ય છે.

બાહ્ય અને અભ્યંતર તપની ગોઠવણ એવી સુઘટ્ટ રીતે કરવામાં આવી છે કે એમાં દેહ, વાણી અને મન એ ત્રણે યોગ પર અસાધારણ કાળૂ આવી જાય. તપ એટલો વિશાળ શબ્દ છે કે એમાં સંવરના સર્વ પ્રકારો આવી જાય છે અને તે ઉપરાંત દેહ, વાણી અને મન પર સંયમ કરવાના અનેક વિધાનોનો પણ

એમાં સમાવેશ થાય છે. આ નિર્જરાને બાર પ્રકારની કહેવામાં આવી છે તે તપના બાર ભેદને લઈને છે. છ બાહ્ય અને છ અભ્યંતર તપ મળીને બાર પ્રકાર થાય છે જેનું વિવેચન પૂર્વ પરિચયમાં થઈ ગયું છે. આ જે પ્રકારે પાડવામાં આવ્યા છે તે કારણને લઈને છે. કોઈ પ્રાણીને અનશનથી લાલ થાય તો તેની નિર્જરા અનશન-દ્વારા થઈ કહેવાય. એમાં સકામ અને અકામ બન્નેનો સમાવેશ થાય છે. બાહ્ય તપમાં એ બન્નેને અવકાશ છે. અભ્યંતર તપથી તો સકામ નિર્જરાનો જ સંભવ છે.

વસ્તુતઃ જોઈએ તો નિર્જરા એક જ પ્રકારની છે, દેશથી કર્મનો ક્ષય તે નિર્જરા કહેવાય છે. હેતુ ભેદથી એના બાર ભેદ થાય છે. નિર્જરાને કયા દૃષ્ટિબિન્દુથી જોવામાં આવે છે તે ઉપર આધાર રહે છે.

સ્વ. ૨ જેવી રીતે અગ્નિ તો એક જ છે પણ તેને પ્રકટાવનાર વસ્તુના ભેદથી અગ્નિના ભેદ પાડવામાં આવે છે. જેમકે લાકડાથી અગ્નિ ઉત્પન્ન કર્યો હોય તો તેને આપણે કાષ્ઠાગ્નિ કહીએ, ચક્રમકના પથ્થરને લોઢા સાથે ઘસી અગ્નિ પાડ્યો હોય તો તેને આપણે પાષાણુઅગ્નિ અથવા ઉપલાગ્નિ કહીએ, તેવી જ રીતે ઘાસને સળગાવ્યું હોય તો તેને તૃણાગ્નિ કહીએ, છાણું સળગાવ્યાં હોય તો તેને ગોમયઅગ્નિ કહીએ, કોલસાનો અગ્નિ, ગેસનો અગ્નિ વિગેરે અનેક અનેક નામો આપીએ; પણ એ પ્રત્યેક અગ્નિનો સ્વભાવ તો ગરમ કરવાનો, બાળવાનો, પ્રકાશ કરવાનો છે તે જ રહેવાનો છે. નિદાન કારણ-ઉત્પાદન કારણના ભેદને લઈને આપણે અગ્નિના જુદાં જુદાં નામો આપીએ છીએ.

ગ. ૩ તેવી રીતે તપના જુદા જુદા પ્રકાર હોવાથી નિર્જરાના

બાર પ્રકાર કહેવામાં આવ્યા છે. જેટલા તપના ભેદ તેટલા નિર્જરાના ભેદ ગણ્યા છે. વસ્તુતઃ માત્ર કર્મનું પરિશાટન એટલે દેશથી કર્મના ક્ષયની નજરે જોઈએ તો નિર્જરાનો એક જ પ્રકાર છે.

આ કારણમાં કાર્યનો આરોપ કરીને પાડેલ ભેદ છે; વસ્તુતઃ પરિણામ એક જ છે.

ઘ. ૪ આ પ્રાણી જ્યારે કર્મ બાંધવા માંડે છે ત્યારે તે એમ જ સમજે છે કે એને કદી મરવું નથી કે એ કદી વૃદ્ધ થનાર નથી અને બાંધેલા કર્મ ભોગવવા પડવાના નથી. એના ધંધાના ગોટાળા જોયા હોય તો એના મનડાનાં આમલાં-એનો પાર પમાશે નહિ. એને સ્ત્રી સંબંધી ઝગડામાં જોયો હોય તો ખટપટ અને કાવાદાવામાં એટલો ઊતરી જશે કે એ ખૂન કરવા સુધી ઊતરી જતો માલૂમ પડશે. રાજદ્વારી ખટપટો તો મનને એટલી હદ સુધી ઉતારી નાખે છે કે રાતદિવસ એની ઉંઘ પણ ઉડી જાય છે. કર્મબંધમાં અંતરંગ સ્થિતિ ઉપર ઘણો આધાર છે. મનમાં ક્રોધ, માન, માયા, લોભ વિગેરે જેટલે અંશે વર્તતા હોય છે તેટલે અંશે તેની ગાઢતા વધતી જાય છે. એટલી જ અસર હાસ્ય, રતિ, અરતિ, શોક, લય અને દુઃખાંધા કરે છે અને વેદોદ્ધય તો કેવું કાર્ય કરે છે તે જોવા માટે કોઈપણ ઇતિહાસ કે નવલકથા બસ છે. જર, જમીન અને જોડને લઈને અનેક ઝગડા થાય છે તે તો જાણીતી વાત છે, પણ અત્ર પ્રસ્તુત વાત એ છે કે એ પ્રસંગે મોહનીયકર્મના કોઈ પણ પ્રકારની-કષાય, નોકષાય કે વેદની જેટલી તીવ્રતા હોય છે તેના પ્રમાણમાં કર્મબંધ થાય છે.

કેટલીકવાર પ્રાણી એવાં આકરાં વેર બાંધે છે કે એનો

કેટલા ય કાળ સુધી નિકાલ જ ન આવે. એને આપેમાર્યાના વેર-ઝેર કહેવાય છે. મરતાં સુધી પણ એ વેર શમતા નથી. પ્રાણી એમાં વધારે ને વધારે મલીનતા વધારતો જ જાય છે અને તેવા તુચ્છ મનોવિકારોમાં કોઈવાર માનની કલ્પનાથી, કોઈવાર પોતાની જાતિના અભિમાનથી, કોઈવાર દેશદ્વાજને નામે, કોઈવાર પોતાના સ્વમાનને નામે એ ઝૂરે છે, ઝગડે છે અને માર મારે છે કે ખાય છે; પણ એ આખો વખત એનું મન એટલું સંકલિત રહે છે કે એને બીજું કામ સૂઝતું નથી. આ સંકલિત વૃત્તિથી જે કર્મો બંધાય છે તે ‘નિકાચિત’ કર્મ કહેવાય છે. તીવ્ર કષાયને વશ થઈને બાંધેલાં કર્મોને આ પ્રકારમાં મૂકવામાં આવે છે. આકરા ક્રોધ, માન, માયા, લોભ વિગેરે મનમાં વર્તતા હોય ત્યારે આવાં નિકાચિત કર્મો બંધાય છે.

ઘણી વખત પ્રાણી કર્મ બાંધે છે ત્યારે એવો આકરો બંધ કરે છે કે હીરની દોરીની ગાંઠ ઉપર તેલનું ટીપું મૂકીએ તો પછી તે ગાંઠ કોઈ રીતે ન છૂટે એવી તેની સ્થિતિ કરી મૂકે છે. આવાં નિકાચિત કર્મો જ્યારે વિપાક ઉદયમાં આવે છે ત્યારે જે દુઃખાનુભવ થાય છે તે અકથ્ય છે. શરીરની વ્યાધિ, ધનનો નાશ, ગરીબાઈના સંકટો, નજીકના સ્ત્રી પુત્રાદિનાં મરણ કે વિયોગ, ઘરમાં સર્વત્ર અસંતોષ, કીર્તિને બદલે અપમાન વિગેરે અનેક ઉપાધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે અને જીવન શાંત, આનંદી, સ્થિર હોવાને બદલે બોભરૂપ, ત્રાસરૂપ, ખેદમય થઈ જાય છે. હીરની ગાંઠ છૂટવી જ મુશ્કેલ છે, પણ તે ઉપર તેલનું ટીપું મૂક્યું એટલે તો છૂટવાનો સવાલ જ રહેતો નથી. નિકાચિત કર્મોની ગાંઠ એવી હોય છે.

એવા પ્રકારના નિકાચિત કર્મોનો જ્યારે વિપાક થાય ત્યારે મહા ત્રાસ થાય છે તેવાં કર્મો-જેને મોટાં શિખરવાળાં પર્વત સાથે સરખાવી શકાય તેને કાપી નાખવાનો-ફૂર કરવાનો માર્ગ એક જ છે. જેમ પર્વતને ઇંદ્રનું વજ્ર કાપી નાખે છે એવી પુરાણોમાં વાત છે તેની સાથે આ સરખાવવા યોગ્ય છે. અન્ય શાસ્ત્રમાં વાત એમ છે કે પર્વતોને અસલ પાંખો હતી. તેઓ ઊડી શકતા હતા. એથી મનુષ્ય, પશુ, પક્ષીને ખૂબ ત્રાસ થતો હતો. તેની ઇંદ્ર પાસે ફરિયાદ ગઈ. એણે વજ્ર મૂક્યું. વજ્ર એક હાથ લાંબું હોય છે પણ તેની શક્તિ ઘણી જબરી હોય છે. એણે પર્વતોની પાંખો કાપી નાખી. મોટા દુર્ધર પર્વતો જેનાં શિખરો ગગનચુંબી હોય છે તેની પાંખોને આવું નાનકડું વજ્ર કાપી નાખે એ જેવી આશ્ચર્યની વાત છે તેવી જ નવાઈની વાત તપની છે. એ આટલો નાનો હોવા છતાં મહા તીવ્ર વિપાક આપનાર નિકાચિત કર્મોને કાપી નાખે છે. સાધારણ રીતે કર્મમાં ઉપક્રમ, ઉપશમન, ઉદ્વર્તન, અપવર્તન, સંક્રમણ થાય છે એ ઘણો અગત્યનો વિષય છે પણ બહુ વિશાળ છે. ક્રમપયડી વિગેરે ગ્રંથોથી તે બાણી લેવો. એ નિકાચિત કર્મો તો ઉપક્રમ વિગેરે માટે પણ અયોગ્ય હોય છે અને તીવ્ર વિપાક આપવાને તૈયાર હોય છે.

એવાં કર્મોને કાપી નાખવા માટે વજ્ર જેવું કાર્ય કરનાર તપ-ગુણને નમસ્કાર થાઓ. તપના લેહોને ખૂબ વિચારીએ, એના ગૌરવનો સાક્ષાત્કાર કરીએ, એના ધ્યાન વૈયાવચ્ચ વિગેરે લેહોનો અનુભવ કરીએ, એમાં રહેલ સેવાલાવ, આકાંક્ષારહિતત્વ અને આત્મવિકાસને જીવનમાં પ્રગટાવીએ ત્યારે તેની અદ્ભુતતા જ્યે અને જ્યે એટલે મન એને નમે. જો આત્મવિકાસના ડંકા જોરથી વગાડવા હોય તો આ અદ્ભુત તપને નમો. નમો એટલે શું

એ જણાવવાની ભાગ્યે જ જરૂર હોય. નમીને માત્ર નમો તપસે કે ઓમ હ્રી નમો તપસે એવો ઉચ્ચાર કે જાપ કરવાથી ખરો આત્મવિકાસ થઈ જાય એવી ભ્રમણામાં પડવાનું નથી. ડંકા વગાડવા એટલે તદ્દપ જીવન કરી દેવું. એ તપને નમસ્કાર.

જુ. ૫ તપનો મહિમા વર્ણવી શકાય તેમ નથી. તેને માટે જેટલું વર્ણન કરીએ તેટલું ઓછું છે. અતિ ભયંકર કર્મો કરીને પાપ એકઠું કર્યું હોય તેને પણ એ તપ દૂર કરીને મોક્ષ અપાવે છે. મતલબ દેશથી કર્મક્ષય (નિર્જરા) થતાં આખરે એ તપ સર્વ કર્મક્ષય કરી મોક્ષ આપે છે.

બાળહત્યા, સ્ત્રીહત્યા, ગૌહત્યા અને વ્રતી (મુનિ) હત્યા એ ચાર મહાહત્યા કહેવાય છે. એમાંની એક પણ હત્યા પ્રાણીને જરૂર નરકે લઈ જવા યોગ્ય કર્મો એકઠાં કરી આપે છે. આવી હત્યા કરતી વખતે કેટલાં કિલક્ટ પરિણામ મનનાં થતાં હશે તે કલ્પવું મુશ્કેલ નથી. નાનું બાળક, સ્ત્રી કે ગાય (જનાવર સર્વ) અને અશસ્ત્રધારી મુનિ બચાવનાં સાધન વગરનાં હોય છે. ચારે ઘણુંખરું બચાવની શક્તિ ધરાવનાર પણ હોતા નથી. એમનો ઘાત કરવો એ તીવ્ર દુષ્ટ અધ્યવસાય વગર બને નહિ. એ પ્રસંગે સ્થિતિ અને રસનો આકરો કર્મબંધ જરૂર થાય છે.

તપ એ એક જ વસ્તુ છે કે જે આવી રીતે બાંધેલ ભયંકર વિપાક આપનાર કર્મોને દૂર કરે છે. એવા ભયંકર કાર્યોનું પ્રાયશ્ચિત્ત તપ કરી આપે છે અને તે માટે તે અસાધારણ કામ કરે છે. આયંબિલ ઉપવાસાદિ બાહ્ય તપો અને ધ્યાન પ્રાયશ્ચિત્તાદિ અભ્યંતર તપો એવાં કર્મોને કાપી શકે છે.

‘ દૃઢપ્રહારી ’ મહાભયંકર ઘાત કરનાર હતો. એના નામ પ્રમાણે એ કારમો ઘા કરનાર હતો. એણે ઉક્ત ચાર પ્રકારની હત્યાઓ કરી હતી, પણ પછી એને શ્રી વીરપરમાત્માનો યોગ થઈ ગયો, એને બોધ થયો અને ઉપદેશની અસર ખરાબર લાગી. જે નગરમાં એણે હિંસાઓ કરી ત્રાસ વર્તાવ્યો હતો તેને દરવાજે જ ઊભા રહીને એણે ધ્યાન આદર્યું, કાઉસગ્ગ કરી આત્મારામને જગાડ્યો, ખાવા-પીવાનો ત્યાગ કર્યો. નગરના લોકો તો વૈરથી ઉશ્કેરાયલા હતા. તેઓ એના પૂર્વના દુરાચારો બૂલ્યા નહોતા. કેટલાક એને ન સહન થાય તેવા વચનના પ્રહારો કરવા લાગ્યા. કેટલાક એને લાકડીથી, હાથથી, પથ્થરથી મારવા લાગી ગયા; પણ એનું ચિત્ત ડગ્યું નહિ. છ માસ સુધી એણે સર્વ ઉપદ્રવો, વચનો અને માર સહન કર્યાં. એણે એ જ સ્થાને રહી સર્વ પાપોનું પ્રાયશ્ચિત્ત કર્યું, આત્મારામને જગાડ્યો અને કોઈના ઉપર સંકલ્પથી પણ દ્રેષ કે ક્રોધ ન કર્યો. અંતે ચેતનરામને ધ્યાવતાં કર્મોને બાળી એ જ સ્થાનકે એણે કૈવલ્યજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું. આ નિર્જરા કહેવાય. આ તપનો પ્રભાવ છે. એમાં બાહ્ય અને અભ્યંતર તપનો સુંદર સહયોગ છે તે લક્ષમાં રાખવું.

સમ્યક્પ્રકારે તપ કરવામાં આવે, ક્રોધરૂપ અજીર્ણ વગર તપ કરવામાં આવે, કોઈ જાતના આશીર્વાદ વગર તપ કરવામાં આવે ત્યારે અતિ નીચ આચરણોને લીધે એકઠાં કરેલ કર્મોના પણ આવી રીતે પ્રથમ અદ્યપભાવ થાય છે અને તેના ઉપર દૃઢતા રાખી ચીવટથી વળગી રહેવામાં આવે તો અંતે તે સર્વ કર્મોનો આત્યંતિક અભાવ પ્રાપ્ત કરી અપવર્ગ-મોક્ષ અપાવી શકે છે. યાદ રાખવાનું છે કે દૃઢપ્રહારીનું તપ માત્ર છ માસનું હતું.

એટલા થોડા વખતમાં પણ તપ આવું કાર્ય કરે છે તેથી અગ્નિ-રેણુ-થોડા વખતમાં એ કુર્મોનો નાશ કરી અપવર્ગ અપાવે છે એમ વાત કરી છે.

ચ ૬ એ કેવી રીતે થાય ? એવો પ્રશ્ન સ્વાભાવિક છે. સોનું ખાણમાંથી નીકળે ત્યારે તદ્દન માટી જેવું હોય છે. એના ઉપર અનેક જાતનો કચરો વળી ગયેલો હોય છે, પણ તેને ભઠ્ઠીમાં અગ્નિ ચેતાવી તેમાં મૂકવામાં આવે ત્યારે તેનો સર્વ કચરો બળી જાય છે અને સોનું સો ટચનું થઈને બહાર પડે છે.

તપ અગ્નિજેવો છે. આત્માને ગમે તેટલાં કર્મો લાગેલાં હોય, પણ જો તેના પર તપનો પ્રયોગ કરવામાં આવે તો એ કર્મમળને દૂર કરવાની ક્રિયા કરે છે અને આત્માની જ્યોતિ પ્રકટાવે છે.

કર્મનું સ્વરૂપ આપણે જો સમજ્યા હોઈએ તો આ ક્રિયા કેમ થતી હશે એનો ખ્યાલ આવવો મુશ્કેલ નથી. જ્યારે પ્રાણી તપ કરે, જ્યારે એના મન, વચન, કાયાના યોગો અંકુશમાં આવી જાય અથવા આવતા જાય, જ્યારે એ વિનય વૈયાવચ્ચમાં ફરજના ખ્યાલથી સેવાભાવે જોડાઈ જાય, જ્યારે એ ધ્યાન-ધારાએ ચઢી જાય, જ્યારે એ કાર્યોત્સર્ગમાં સ્થિર થઈ જાય ત્યારે કર્મોને શોધી બાળી મૂકતો જાય છે અને એના ઉપર જે મળ લાગેલો હોય છે તે ધીમે ધીમે ઓછો થતો જાય છે. અગ્નિ-સુવર્ણનો સંયોગ બરાબર વિચારવામાં આવશે તો તપ અને ચેતનનો કર્મમળને અંગે સંબંધ અને પ્રક્રિયા બરાબર ખ્યાલમાં આવી જશે.

હ ૭. તપને અંગે ભાવ-શુદ્ધ માનસિક પરિણામને ખૂબ

અગત્યનું સ્થાન છે. તપને સારામાં સારા આકારમાં આવવાનું કારણ ભાવ-આંતર પરિણામ ઉપર રહે છે. અને ભાવની સાથે દઢતાને બહુ ગાઢ સંબંધ છે. ખૂબ ભૂખ લાગી હોય, ઉપવાસ કર્યો હોય, સામે ખાવાની વસ્તુઓ પડી હોય તે વખતે દઢતા રાખવી એ મુશ્કેલ છે. એથી પણ વધારે મુશ્કેલી ધ્યાન કે કાઉન્સિલિંગમાં ઉપસર્ગાદિ પ્રસંગે સ્થિરતા રાખવામાં છે. એવે પ્રસંગે અંતરથી દઢતા રહે ત્યારે ખરો તપ થાય છે અને એ તપ અત્ર કહેવામાં આવનાર પરિણામ નીપજાવી શકે છે.

ભરત ચક્રવર્તી જેવા છ ખંડના સ્વામી ! એણે રાજ્યપ્રાપ્તિ માટે લોહીની નદીઓ ચલાવી. છ ખંડ તાણે કર્યા, પણ તે પુત્ર ઋષભદેવના હતા. એને કદી પણ છ ખંડના રાજ્ય સાથે તાદાત્મ્યભાવ થયેલો જ નહિ. એનું આખું જીવન સાક્ષીભાવનું અનુપમ દૃષ્ટાન્ત પૂરું પાડે છે. ચક્રવર્તન ઉત્પન્ન થયું તેની વધામણી અને પિતાને કેવળજ્ઞાનની પ્રાપ્તિની વધામણી બન્ને સમાચાર સાથે આવ્યા ત્યારે એણે પિતા પાસે જવાનો વિચાર કર્યો. એ નિર્ણય જે મહાનુભાવ કરે તે સાક્ષીભાવ સમજી શકે. આપણને પાંચ પચીસ રૂપિયાની પ્રાપ્તિ થતી હોય તો ધર્મને વિસરી જઈએ છીએ. આ વિશિષ્ટતા જે વ્યક્તિમાં હતી તે છ ખંડ સાધ્યા પછી એક વખત આરિસાલુવનમાં બેઠા હતા ત્યાં આંગળીમાંથી એક વીંટી નીકળી ગઈ. આંગળી અડવી લાગી. આટલા નાના બનાવથી એ ધ્યાનધારાએ ચઢ્યા અને ધ્યાન એ કેવું કાર્ય કરે છે તેનો દાખલો પૂરો પાડ્યો. પાંચમી અન્યત્ર ભાવના ભાવતાં ગૃહસ્થ-પણામાં એણે તીવ્ર નિકાચિત કર્મોને કાપી નાખ્યાં અને આરિસાલુવનમાં જ કેવળજ્ઞાન પ્રાપ્ત કર્યું. ભાવનાનું આ અનુપમ દૃષ્ટાન્ત છે, ભાવ-આંતરમાનસિક પરિણામ-કંઈ હદ સુધી વિકાસ

વધારે છે તેનું એ આદર્શ ચિત્ર છે, ધ્યાનતપાગ્નિનો મહિમા બતાવનાર એ અતિ વિશિષ્ટ દાખલો છે.

તપના પ્રભાવથી અનેક લબ્ધિ તથા સિદ્ધિઓ પ્રાપ્ત થાય છે. આ બન્ને અચિંત્ય શક્તિઓ છે. રૂપમાં નાના મોટા થવાની, અદૃશ્ય થવાની વિગેરે અનેક પ્રકારની શક્તિઓને ‘લબ્ધિ’ કહેવામાં આવે છે. રોગ ને ઉપદ્રવના વિનાશ વિગેરેને કરનાર ‘સિદ્ધિઓ’ છે. સામાન્ય જ્ઞાનથી એનો ખુલાસો ન થાય. તપના અચિંત્ય પ્રભાવથી અંદર અનેક શક્તિઓ પ્રાપ્ત થાય છે, આત્મામાં અનંત શક્તિઓ છે. આત્મિક શક્તિનો વિકાસ અનેક રીતે જોઈ કે કદપી શકાય છે. આ શક્તિ પ્રકટ કરનાર તપ છે.

(લબ્ધિ સિદ્ધિનો ઉપયોગ યોગી કે તપસ્વી અસાધારણ કારણ વગર કરે નહિ. એનો ઉપયોગ ‘પ્રમાદજન્ય’ છે. અને યોગદૃષ્ટિએ ‘પ્રમાદો હિ મૃત્યુઃ’ એટલે તેટલા પૂરતું યોગની નજરે મરણ-પાત છે. આપણો અગત્યનો વિષય અત્ર અપ્રસ્તુત છે. અહીં વાત એ છે કે અચિંત્ય આત્મશક્તિઓ તપથી પ્રાપ્ત થાય છે.)

તપનો ખરો પ્રભાવ તો કેઈ તપસ્વી મુનિની બાબુમાં જવાનું થાય ત્યારે તેના વાતાવરણમાં જે શાંતિ જોવામાં આવે ત્યાં થાય તેમ છે. સમ્યક્ તપ કરનાર પોતે તો પવિત્ર, શાંત તથા દાંત હોય, પણ એનું વાતાવરણ પણ અકદમ્ય શાંતિમય હોય છે.

આવો બાહ્ય અને અભ્યંતર તપ જો લાવનાપૂર્વક દૃઢતાથી આહરવામાં આવે તો તે બાહ્ય અને અભ્યંતર શત્રુ પર વિજય.

મેળવે છે. બાહ્ય શત્રુ તો દુનિયાદારીના હોય છે અને તે પર વિજય મેળવવો તે તો સામાન્ય વાત છે, પણ અંદરના શત્રુ મોહરાગના લશ્કરીઓ પર વિજય મળે તો ભારે વાત થાય. તપ એ સર્વ કરે છે. લઙ્ઘિસિદ્ધિ પણ પ્રાપ્ત કરી આપે છે અને સ્વર્ગ કે મોક્ષ પણ અપાવે છે. આવો તપ ખરેખર વિશ્વવંદ છે.

ધર્મની શરૂઆત દાનધર્મથી થાય છે અને સર્વત્યાગમાં તે પર્યાવસાન પામે છે. સર્વત્યાગમાં છેવટે એને શરીર ઉપર પણ મમત્વ રહેતો નથી અને આગળ દાખલા કહેવામાં આવશે એવી નિઃસ્પૃહ વૃત્તિ એ જમાવે છે. આવા વિશ્વવંદ તપને નમસ્કાર કરું છું.

નિર્જરા ભાવના:— :: ગેયાષ્ટક પરિચય

૧. વિનય ! તારે જો સાધ્યે પહોંચવાની ચોક્કસ મરજી હોય તો તું તપના મહિમાનું ખૂબ ચિન્તવન કર. તપનો મહિમા તારે શા માટે ગાવો તેનાં કારણો આ અષ્ટકમાં અનેક બતાવ્યાં છે તે વિચારવા પહેલાં તને એક વાત કહેવાની છે તે પુનરાવર્તનને ભોગે ફરી વાર કહેવાની જરૂર છે. તપમાં આપણે જે ઉપવાસ, અનશન, વૃત્તિસંક્લેપ કરીએ છીએ એની કારણરૂપે જરૂર આવશ્યકતા છે, પણ જ્યાં જ્યાં તપની વિશિષ્ટતા બતાવી હોય ત્યાં ત્યાં અભ્યંતર તપને પ્રાધાન્ય આપવું અને ઉક્ત બાહ્ય તપોને નિમિત્ત કારણ તરીકે સાથે રાખવાં. શ્રીમદ્ધર્મશોધિજય ઉપાધ્યાય જ્ઞાનસાર-તપાષ્ટક (૩૧મા) માં કહે છે કે—જ્ઞાનમેવ બુધાઃ પ્રાદુઃ, કર્મણાં તપનાત્તપઃ । તદાભ્યન્તરમેવેષ્ટં, બાહ્યં તદુપબંધકમ્ ॥

તત્ત્વજ્ઞાનીઓ કર્મને બાળનાર હોવાથી જ્ઞાનને જ તપ કહે છે અને તે અભ્યંતર તપ છે. બાહ્ય તપ તેને વધારનાર છે. આ વાત ખૂબ સમજવા જેવી છે. અભ્યંતર તપ જ્ઞાનમય છે અને એની મુખ્યતા સદૈવ આંતરચક્ષુ સન્મુખ રાખવાની છે. વસ્તુતઃ ઉપાધ્યાયજીના કહેવાનો આશય એ જ છે કે જ્ઞાન એ જ તપ છે. બાહ્ય તપ અભ્યંતર તપને જરૂર પોષણ આપે છે, પણ જ્ઞાનાત્મક તપની વિશિષ્ટતા છે. તત્ત્વગ્રંથોનો અભ્યાસ કરવો, એની ચર્ચા કરવી, એનું પુનરાવર્તન કરવું, સદસદ્વિવેકબુદ્ધિને ખૂબ ખીલવવી, સમજણપૂર્વક વડીલોનો વિનય કરવો, વૃદ્ધ, ગ્લાન, તપસ્વી, દીન, દુઃખીની સેવા કરવી, સદ્ધ્યાન કરવું એ સર્વ અભ્યંતર તપ છે. અભ્યંતર તપના જે પ્રકારો પૂર્વ પરિચયમાં બતાવ્યા છે તેમાં ખૂબ વધારો શક્ય છે. મતલબ વિવેકપૂર્વક આ અભ્યંતર તપને ખીલવ્યો હોય અને તેને જ્ઞાન સાથે જોડી દીધો હોય તો તે કર્મ નિર્જરાનું કામ કરે છે. આ હુકીકતથી બાહ્ય તપની કિંમત જરાપણ ઘટાડવાની નથી, પણ અભ્યંતર તપને અને ખાસ કરીને જ્ઞાનને એવું યોગ્ય સ્થાન આપવાની અગત્ય સમજવાની છે. તપનો મહિમા ભાવીને, તેને મુદ્દાસર સમજીને તે આદરવાનાં કારણો હવે વિચારીએ.

પ્રથમ કારણ એ છે કે અનેક ભવોમાં એકઠાં કરેલાં અનિષ્ટ કર્મોના સમૂહને એ મોળાં પાડા દે છે અથવા હળવાં કરી દે છે. મહાઆરંભ મહાપરિશ્રદ્ધ વિગેરેથી અથવા મોહનીય કર્મના જોરથી, કષાયોની પરિણતિથી આ પ્રાણીએ અનેક દુષ્કૃતો-પાપો એકઠાં કરેલાં હોય છે અને એનો સરવાળો પ્રાયઃ ઘણો મોટો હોય છે. એ કર્મોને એ નિઃસત્ત્વ કરી નાખે

છે અને એ લાલ કાંઈ જેવો તેવો નથી. આ દેશથી થતી કર્મની પરિશાટના તપનો મહાન્ લાલ છે.

તપથી કર્મો અદ્ય થઈ જાય છે, એની ચીકાશ ઊડી જાય છે અને એ તદ્દન પાતળાં પડી જાય છે એટલે કે એ તદ્દન રસકસ વગરનાં થઈ જાય છે એ પ્રથમ મુદ્દો છે. એનો એક દાખલો લઈએ. આપણી પાસે એક આંકણી (ફલર) પડેલ છે. એના પર કાળો રંગ છે. આપણે તે રંગને દૂર કરવો છે. તેના ઉપર કાગળ ઘસીએ તો કદાચ તેનો રંગ તદ્દન ન જાય તો એછો થતાં થતાં નહિવત્ થઈ જાય. એવી કર્મની સ્થિતિ તપ કરી મૂકે છે. એ ખરી ન પડે તો પડું પડું થઈ જાય અને એની અંદર જે તીવ્ર રસઘટ્ટતા હોય છે તે અતિ અદ્ય થઈ જાય છે.

૨ હવે બીજી વાત તપનો મહિમા ભાવવાને અંગે કહે છે. આકાશમાં સખ્ત વાદળાં ચઢી આવ્યાં છે, આકાશ ચારે તરફ એક રસ થઈ ગયું છે, વાદળાંથી ભરચક થઈ ગયું છે અને જાણે વરસાદથી પૃથ્વીને જળમય કરી દેશે એવો દેખાવ થઈ ગયો હોય છે ત્યાં જળરપવનનો સપાટો આવે છે અને તેના ભેરથી વાદળાં વીખરાઈ જાય છે અને વરસાદ આવતો અટકી જાય છે. ‘ખર’ પવન એટલે ખૂબ ગતિમાન પવન સમજવો. સુરીઆ (પશ્ચિમ ઉત્તરના) પવનથી વરસાદ આવે છે અને ખર અથવા ભૂખર પવનથી વાદળાં વીખેરાઈ જાય છે એવી લોકમાન્યતા છે. ચોમાસામાં આ દેખાવ અનેક વાર અનુભવાય છે. એવી જ રીતે પાપની શ્રેણી આત્મા સાથે લાગેલી હોય અને ઉદયકાળની રાહ જોઈને બેઠી હોય તેની સામે જો તપ આવે તો તે વાદળની સામે પવન જેવું કામ કરે છે અને આખી

દુરિત-પાપની શ્રેણીને ક્ષણભંગુર કરી નાખે છે. ક્ષણભંગુર થાય છે એટલે વિનશનશીલ બને છે, પરિણામે એ તદ્દન ખલાસ થઈ જાય છે. તપ જો યથાવિધિ કરવામાં આવ્યો હોય, એટલે કે સદ્જ્ઞાનપૂર્વક સમજીને, અંતરના ભાવથી, પૂર્ણ વીર્યોદ્ધાસપૂર્વક તપની આચરણ કરવામાં આવી હોય તો એ કર્મોને ક્ષણભંગુર બનાવી દે છે. અનેક કર્મોને એ વિપાક ઉદયમાં લાવ્યા વગર પ્રદેશોદયથી જ બારોબાર ખલાસ કરી દે છે. તપનો આ બીજો મોટો લાભ સમજવો. કર્મને નિર્માદ્ય કરે એ પ્રથમ લાભ અને કર્મને ક્ષણભંગુર કરી નાખે તે બીજો લાભ. આ બન્ને મોટા લાભો આત્મિક દૃષ્ટિએ બરાબર ચિન્તવવા યોગ્ય છે.

૩ તપના બીજા પણ અનેક લાભો છે. જે મનોવાંછિત દૂર હોય તેને તે ખેંચીને નજીક લાવે છે. આ હકીકતનો વ્યવહાર અર્થ એવો પણ થાય કે જે વસ્તુ-ધન, સ્ત્રી-પુત્ર-પ્રતિષ્ઠા આદિ ઇષ્ટ હોય તેને તપ દૂરથી નજીક લાવે છે અને તે વાત શક્ય જણાય છે, પણ તેવા સાંસારિક ઉપયોગ માટે તપનો ઉપયોગ અઘટિત છે. એ તો જે કદા ન થવું જોઈએ તે થવાની વાત થઈ. ત્યાગને બદલે સંસાર તરફ ઘસડાવાનો એ માર્ગ છે. આપણે જે મહાન્ ત્યાગની ભાવના કરીએ છીએ તેમાં આવા વ્યવહાર ઇષ્ટ ફળની વિચારણાને અવકાશ નથી. એ તો આપત્તિમાં આવી પડેલ તેના નિવારણ માટે અકૂમ કરે છે એવું સાંભળીએ છીએ તેના જેવી વાત થઈ. એ વાતની સાથે નિર્જરાને માર્ગે ચઢનારને દેવાદેવા ન હોય. તેવા પરિણામની શક્યતા સંગ્રામી ઊડાપોહને અત્ર સ્થાન નથી. એવા અજ્ઞાન તપ-સાંસારિક ફળાપેક્ષ્યા કરેલાં તપને નિર્જરા ભાવનાને અંગે બાદ કરી આપણે વિશુદ્ધ વિચારણાને અંગે જોઈએ

તો સ્વર્ગ, મોક્ષ આદિ વાંછિત ફળને તપ નજીક ખેંચા લાવે છે એ વાત કરવાની છે. નિરાશીલાવે તપ કરનાર કાંઈ માગતો નથી, પણ આત્મસાધક કર્મવિહારણ એની નજીક આકર્ષાઈને આવે છે એમ અત્ર કહેવાનો આશય છે. તપની કાર્યશક્તિ દર્શાવનાર આ ત્રીજું કારણ છે.

તપના આગંતુક લાભ તરીકે શત્રુ હોય તે પણ મિત્ર બની જાય છે. ચંડકૌશિક જેવો ભયંકર સર્પ પણ ભગવાન શ્રી મહાવીરસ્વામીને વશ થઈ ગયો એ એનું જ્વલાંત દષ્ટાન્ત છે. માર-માર કરતો દુશ્મન ઉઘાડી તરવારે સામેથી ધસી આવતો હોય તો ખરા તપસ્વી પાસે તરવાર મૂકી એના પગમાં પડી પગ ચાંપવા બેસી જાય છે. તપનો પ્રભાવ એવો છે કે એની સામે શત્રુતા કદી ટકી શકતી નથી, નભી શકતી નથી, રહી શકતી નથી અને અંતે જીવવાઈ શકાતી નથી. પાતંજલ યોગસૂત્રમાં કહ્યું છે કે—તત્ર ચલુ અહિંસાપ્રતિષ્ઠાયાં તત્સંનિઘૌ વૈરત્યાગઃ એટલે એક પ્રાણીમાં અહિંસા બરાબર સિદ્ધ થઈ ગઈ હોય—જામી ગઈ હોય તો તેની આજીવનમાં જાતિવૈરનો ત્યાગ થઈ જાય છે, એવા અહિંસક મહાપુરુષોને તો કોઈ વૈરો હોતું નથી, પણ કોઈ પ્રાણી એની ઉગ્રતા સહન કરી વૈર ધારણ કરતો હોય તે પણ એની નજીક આવે ત્યારે પોતાનું વૈર ભૂલી જાય છે અને જે મારવા આવ્યા હોય તે પ્રાર્થના કરવા બેસી જાય છે. આ તપનો વિશિષ્ટ મહિમા છે. પ્રાણીઓ પરસ્પરના જાતિવૈર પણ તેની પાસે તણ દે છે.

આવાં ચાર કારણોને લઈને તપનો આશ્રય કર. તપના હજી બીજા અનેક લાભો આગળ જણાવવાના છે તે વિચારી,

એવા પ્રકારના તપનો તું આશ્રય કર એટલે તપને તું કર. એ તપ આગમનું પરમ રહસ્ય છે. તીર્થંકર મહારાજે પોતે જાતે એનો ઉપયોગ કરી પોતાના દૃષ્ટાન્તથી બતાવી આપ્યું છે કે તપ એ શાસ્ત્રનું રહસ્ય છે. અહિંસા, સંયમ અને તપ એ ત્રણ ધર્મનો સાર છે, ઉત્કૃષ્ટ મંગળ છે અને પ્રાણીને મોક્ષે પહોંચાડનાર છે. શ્રી વીરપરમાત્માએ બાહ્ય અને અભ્યંતર તપને ખૂબ અપનાવ્યા છે અને ત્યાગધર્મની શરૂઆત તપથી થાય છે એ પોતાના ચરિત્રથી સ્પષ્ટ કર્યું છે.

આગમ ગ્રંથોના રહસ્યભૂત આ તપને નિર્મળ ભાવથી કરવાનો છે એટલે કે એને કરવામાં કોઈ જાતની ઈચ્છા-આશા રાખવાની નથી. આ ભવમાં ધન, સ્ત્રી, પુત્ર કે કીર્તિની પ્રાપ્તિ કે પરલોકમાં દેવ, દેવેન્દ્ર, ચક્રવર્તી કે અન્ય પદ-પ્રાપ્તિની ઈચ્છાથી તપ કર્યો હોય તો તેને નિર્મળ ભાવનો તપ કહેવાતો નથી.

તપના લાભો હજી વધારે ગણાવવામાં આવશે. દરમ્યાન તપના ભેદો રજી કરી તેનું પ્રતિપાદન કરવાની આ તક ગ્રંથ-કર્તા હાથ ધરે છે.

૪. તપના મુખ્ય બે ભેદ : બાહ્ય અને અભ્યંતર. બાહ્ય તપને બાહ્ય એટલા માટે કહેવામાં આવે છે કે એ આપણા ચક્ષુથી જોઈ શકાય છે. એના છ પ્રકાર પૂર્વપરિચયમાં બતાવ્યા છે તે છે. તેનું સંક્ષેપ સ્વરૂપ નીચે બતાવ્યું છે.

(૧) અનશન—માં અશન, પાન, ખાદીમ, સ્વાદીમ ભોજનનો ત્યાગ. એમાં એક ઉપવાસથી માંડીને છ માસ સુધીના ઉપવાસનો સમાવેશ થાય છે.

- (૨) ઊનોદર—ખત્રીશ કોળીઆ પૂરા ભરેલાને પેટ ભરીને આવતું ગણવામાં આવે છે. કોળીઓ એટલે કુકડીનાં ઈંડાં પ્રમાણુ આહાર. એકથી એકત્રીશ કવળ આહાર કરવો એ ઊનોદરતા. (સ્ત્રીને ૨૮ કવળનો આહાર ગણાય છે.)
- (૩) વૃત્તિહાસ—વૃત્તિ એટલે આજીવિકા—ભોગોપભોગની વસ્તુનો સંક્ષેપ—ઓછી કરવી—ઘટાડવી તે.
- (૪) રસપરિહાર—વિગયનો ત્યાગ. એકથી માંડીને છએ વિગયનો ત્યાગ કરવો તે.
- (૫) સંલીનતા—શરીરનાં અંગોને કારણુ વગર હલાવવાં નહિ. તેનું સંવરણુ કરવું તે.
- (૬) કાયકલેશ—વાળનો લોચ. આસનાદિનો યોગ. શરીરસ્થૈર્ય. આ સર્વ બાહ્ય તપ કહેવાય છે. એ પૈકી ‘ ઉદાર ’ બાહ્ય તપ હોય એટલે જેમાં કોઈ જાતની આશંસા ન હોય તે સમ્યક્તપ કહેવાય છે.

પ. અભ્યંતર તપ છ પ્રકારનાં છે. પ્રાયશ્ચિત્ત, વૈયાવચ્ચ, સ્વાધ્યાય, વિનય, કાયોત્સર્ગ, શુભ ધ્યાન. આ છનું વિસ્તારથી વર્ણુન પ્રત્યેકના ભેદોપભેદ સાથે પૂર્વવિવેચનમાં થઈ ગયું છે. આ અભ્યંતર તપ જ્ઞાનમય હોય છે. એને વધારનાર બાહ્યતપ છે. કર્મની નિર્જરા કરવામાં અભ્યંતર તપને પ્રધાન સ્થાન છે. આ તપ કરતાં એને કંટાળો આવતો નથી, એનાં શરીરને અગવડ પડશે કે પડી છે એમ લાગતું જ નથી, એ સેવાધર્મ સદ્જ્ઞાનપૂર્વકનો હોઈ એથી કદી એને તોષ થતો નથી, એની વધારે સેવા કરવાની અને કષ્ટ સહન કરવાની ભાવના વૃદ્ધિ પામતી જ રહે છે. એને ઉપેયની મધુરતા છે

એટલે ઉપાયો કરીને જે ચીજ એને પ્રાપ્ત કરવી છે તેમાં એનો અંતરનો રસ છે. શ્રીમદ્દશોવિજયજી કહે છે કે દિનપ્રતિદિન એના આનંદમાં વૃદ્ધિ જ થયા કરે છે અને એ ખૂબ લહેરમાં હોય છે. વીર્યોદ્ધાસ વધતો જાય, કર્મ ઝેર ઝેર થતાં જાય અને આત્મવિકાસ થતો જાય એ જ્ઞાનની બલિહારી છે, સેવાભાવની પરિસીમા છે અને ત્યાગનો નિર્ભર આનંદ છે.

૬. કેાઈપણ પ્રકારની આકાંક્ષા, અપેક્ષા કે ક્ષણની ઇચ્છા વગર કરેલ તપ ઉપર ગણાવેલા ચાર લાભો ઉપરાંત નીચેના વિશેષ લાભો કરે છે:—એ પ્રાણીના તાપને શમાવી દે છે. આપણો સંસારનો ઉકળાટ જોવો હોય તો એ પ્રાણીને ઊભા જ રાખે છે. એની ગરમી એટલી તીવ્ર હોય છે કે જેમ વીજળીનો પ્રવાહ (સ્વીચ) બંધ કર્યા પછી પણ કેટલોયે વખત પાંખો ચાલ્યા કરે છે, એમ મનની ઘંટી ચાલ્યા કરે છે. એને અનુભવે—ધ્યાન આપે તો જ આ તાપને પ્રાણી ઓળખી શકે. આવા તાપને તપ શમાવી દે છે. અહીં ધ્યાનમાં રાખવાની વાત એ છે કે તપસ્વી તે જ કહેવાય કે જેનો તાપ શમતો હોય. તપ સાથે ક્રોધને વશ પડી જતા હોય તે તપસ્વી ન કહેવાય. તપનું અણર્જુ ક્રોધ છે. તપનો એને જરા પણ ખરો લાભ થયો નથી એમ સમજવાનું છે. તપનું મુખ્ય ક્ષણ શાંતિનું સામ્રાજ્ય છે અને બાહ્યતપથી શરીર પર અને અભ્યંતરતપથી શરીર, વાચા અને મન પર એટલો સંયમ આવી જવો જોઈએ કે એની પાસે ઉકળાટ, ઉશ્કેરણી, મીઠાસ, કડવાશ, તુચ્છ ભાષાપ્રયોગ કે માનસિક તુચ્છ વિચારણા સંભવે જ નહિ. જ્ઞાની તપસ્વીની આ મહાન્ સામ્રાજ્ય લક્ષ્મી છે. તપનો આ મહિમા ખૂબ વિચારવા—ધ્યાનવા—ભાવવા યોગ્ય છે. ગજસુકુમાળને તેના સાસરા સોમિલે માથા ઉપર ખેરના અંગારાની ભઠ્ઠી કરી

ત્યારે ઉકળી જવાનો-તાપ કરવાનો પ્રસંગ હતો છતાં ત્યાં શમનું રાજ્ય હતું અને શાંતિની ફેરો ઉડતી હતી. એનું ચિત્ત જરા ઊંચું-નીચું પણ ન થયું. જ્ઞાની તપસ્વીની એ દશા હોય.

તપ પાપનો નાશ કરે છે. અગાઉ જે પાપો ખાંધેલાં હોય તેનો વિનાશ કરે છે. આનો અર્થ નિર્જરા એમ જ સમજવાનો છે. આ પણ તપનો લાભ છે.

વળી માનસ-હંસને શુદ્ધ આત્મસ્વરૂપ કમળવનમાં રમાડે છે, કીડા કરાવે છે. મન જ્યાં ત્યાં રખડતું હોય છે એ પ્રાણીનો દરરોજનો અનુભવ છે. તપસ્વીની જરૂરીઆતો એટલી મર્યાદિત થઈ જાય છે કે એનું મન અસ્તવ્યસ્તપણે ન રખડતાં આત્મસ્વરૂપમાં લીન થઈ જાય છે. આ શુદ્ધ ધ્યાનની લાવના છે. દુર્ધ્યાનનાં કારણ તપ કરનારને માટે દૂર થઈ જાય છે અથવા અલપ થઈ જાય છે. એનું મન આત્મારામમાં રમણુ કરે છે. એની લાવના-વિચારણામાં એજસુ દેખાય છે અને એને આત્મભાન વધારે વધારે થતું જાય છે. ત્યાગમૂર્તિમાં આત્મરમણુતા હોય એ સહજ બાબત છે. માનસરોવરના હંસો ઉકરડામાં કદી ચારો ચરતા નથી એ ધ્યાનમાં રહે. એના મનની ઉદ્દાત્તતા જ એટલી લવ્ય હોય છે કે એનાં રમણુ જ જુદાં-અનોખાં હોય. સામાન્ય રીતે મોહરાજા દુર્ધર્ષ છે. એના પર વિજય મેળવવો વધારે આકરો છે. આવા આકરા મોહ ઉપર તપ સામ્રાજ્ય મેળવે છે. મહા આકરા મોહનીય કર્મને એ દૂર ફેંકી દે છે. સર્વ કર્મમાં સાર્વભૌમ સ્થાન ભોગવનાર મોહનીય કર્મને જીતવાનો સ્પષ્ટ માર્ગ તપ છે. જ્યાં દેહ અને મન પર કાબૂ આવતો ગયો ત્યાં મોહરાય ટકી શકતો નથી. આ તપનો મહાન લાભ છે.

અહીં તપના બીજા ચાર વધારે લાભો બતાવ્યા: એ તાપને શમાવે છે, પાપનો વિનાશ કરે છે, મનને આત્મારામમાં રમણુ કરાવે છે અને મોહરાજાને બાળી મૂકે છે. આ ચારે લાભો મેળવવાની શરત એ છે કે તપ કરતી વખતે કોઈ પણ પ્રકારની અભિલાષા ન હોવી જોઈએ. રાજ્ય, ઋદ્ધિ, પુત્ર, સંતતિ, કીર્તિ, ધન આદિ કારણે અથવા પરલવમાં લાભ મેળવવા માટે તપ કર્યો હોય તો તે આ કોટિમાં આવતો નથી. ચેતન ! આવા તપના મહિમાને ભાવ.

૭. તપનો મહિમા ગાવા-એની ભાવનાને સ્પષ્ટ કરવા માટે ત્રણ બાબતો અલંકારિક ભાષામાં કહે છે. ખૂબ વિચારવા જેવી એ બાબતો છે. એનો બરાબર ખ્યાલ કરો.

‘તપ સંયમ લક્ષ્મીનું વશીકરણ છે.’ ઇન્દ્રિય અને મન પર કાબૂ આવે તેને સંયમ કહેવાય છે. એ સાચી લક્ષ્મી છે. એ જેનાં ઘરમાં હોય તેને માંગલિકમાળા વિસ્તરે છે. કોઈ સ્ત્રી વશ થતી ન હોય તો તેને વશ કરવાના ઉપાયને વશીકરણ કહે છે. પૂર્વ કાળમાં સ્ત્રીને વશ કરવા દ્વારા ધાગા કરવામાં આવતા, માદળીઆ મંત્રાવતા, લીંબુના પ્રયોગ થતા વિગેરે સર્વ વશીકરણ કહેવાય. સંયમલક્ષ્મીને વશ કરવા તપ વશીકરણ મંત્રનું કામ કરે છે. મતલબ તપથી સાચો સંયમ સિદ્ધ થાય છે.

‘તપ ઉજ્જવળ મોક્ષસુખનું ખડાનું છે.’ જ્યારે કોઈ સોદો કરવો હોય ત્યારે તે પાકો કરવા નાની રકમ આપવાની હોય છે તેને સત્યકાર (ખડાનું) કહેવામાં આવે છે. મોચીને જોડાનું માપ આપી ચાર, આઠ આના ખડાનાના આપવામાં આવે છે અથવા સ્થાવર મિલકત ખરીદવાનો સોદો કરતી વખત ખરીદનાર સોદાની રકમનો દશમે

ભાગ લગભગ Earnest money જ્ઞાના તરીકે આપે છે તે સોદા પૂરો કરવાની તેની વૃત્તિ બતાવે છે. મોક્ષનો સોદા કરવાનો હાથો ઠોકનાર આ તપ છે. થયેલા સોદાનો નિર્વાહ કરવાની તેમાં શક્યતા પ્રાપ્ત થાય છે. અને આ તો મોક્ષસુખના સોદા છે એ ધ્યાનમાં રહે. ‘તપ ઇચ્છિત પૂરનાર ચિંતામણિ રત્ન છે.’ ચિંતામણિ રત્ન ચિંતવેલ-ઇચ્છેલ વસ્તુને પૂરી પાડે છે. એ દેવાધિષ્ઠિત હોય છે. લબ્ધિ-સિદ્ધિ તો એને સાધારણ વાત છે, પણ અનેક ઇષ્ટનો યોગ અને પરમ ધ્યેયનો યોગ મેળવી આપનાર એ ચિંતામણિ રત્ન છે.

આવા તપની વારંવાર આરાધના કર. આરાધના એટલે પાલના. પાલના એટલે ક્રિયામાણુ અવસ્થામાં પ્રાકૃત્ય. મતલબ તપ કર. બાહ્યાભ્યંતર તપ કર. તેનો આશ્રય સ્વીકાર અને તેમાં પરમ કર્તવ્યતા વ્યવહારરૂપે સ્વીકાર.

૮. કર્મરૂપ વ્યાધિનું ઔષધ તપ છે. વ્યાધિ દૂર કરવા જેમ ઔષધ લેવામાં આવે છે તેમ કર્મરૂપ વ્યાધિનો ઉપાય તપ છે. તપથી વ્યાધિનો નાશ થાય છે, એની અસર નરમ પડે છે અને એનાથી શરીરને નિરોગીપણું પ્રાપ્ત થાય છે. કર્મવ્યાધિનું ઔષધ તપ છે. ઔષધ કંઈ ચીજ સાથે લેવું તેને ‘અનુપાન’ કહેવામાં આવે છે. અહીં જે અનુપાન બતાવવામાં આવ્યું છે તે મહા ઉપકારી જિનપતિને સંમત છે અને તે અનુપાન પણ તપ જ છે. વ્યાધિનું ઔષધ પણ તપ અને અનુપાન પણ તપ. તપના પ્રકાર અનેક હોવાથી અનેક અનુપાન તરીકે સ્વીકારી લેવા. દાખલા તરીકે ઔષધમાં અંતરંગ (અભ્યંતર) તપમાંથી ધ્યાન કે કાર્યોત્સર્ગ લીધો હોય તો અનુપાન તરીકે ઉપવાસાદિ બાહ્ય તપને લેવો.

આ હકીકતની વિશિષ્ટ મહત્તા બતાવવા માટે કહે છે કે એ તપને અંગે જે અનુપાન છે તે જિનપતિને સંમત છે. મનુષ્યને પરમાત્મા થવાનો માર્ગ બતાવનાર અને તે માર્ગ પોતે સ્વીકારનાર શ્રી જિનપતિ જેવી મહાન્ વિભૂતિ જે વીતરાગ હોઈ સાર્વત્રિક પૂજ્ય છે તેના આધારથી અને તેમની સંમતિથી જે હકીકત આવે તે સર્વમાન્ય બને, તેથી તપની પુષ્ટિમાં આ મહાન્ આધાર બતાવ્યો છે.

સર્વ સુખના ભંડાર તુલ્ય શાંતસુધારસનું પાન તું કર. હે વિનય ! શાંતસુધારસનું પાન કરવા દ્વારા સુખની મોટી તીજેરી તને મળે છે. આ તપને તું આદર. તપનો આવો મહિમા તું ભાવ, વારંવાર ભાવ, નિરંતર ભાવ, ભાવવાનો ચાહુ અભ્યાસ કર અને બાહ્ય-તપનું નિમિત્ત લઈને અભ્યંતર તપમાં નિમગ્ન થઈ જા.

x

x

x

નિર્જરા ભાવનાનાં દૃષ્ટાન્તોનો પાર નથી. સર્વથી મહા આકર્ષક દૃષ્ટાન્ત શ્રી વીરપરમાત્માનું છે. તેઓશ્રીનું આત્મ-સાધન અને મનોબળ તથા ઉપસર્ગ સહન કરવાની શક્તિ વિચારતાં અમાપ ભક્તિભાવ ઉત્પન્ન થયા વિના રહેતો નથી. સાડાબાર વર્ષમાં પ્રમાદકાળ નામનો (અહોરાત્ર જેટલો) બાકી આખો વખત અપ્રમત્ત અવસ્થામાં ગયો. જેનો આત્મા સદૈવ જાગતો હોય તેને અલેદ્ય કર્મો પણ અંતે શુ કરી શકે ?

ગજસુકુમાળને માથા પર તેનો સસરો સોમીલ ખેરના અંગારા ભરે ત્યારે તેનું એક ‘ રંવાડું ’ પણ ફરકે નહિ અને ચેતન ધ્યાનધારાથી ખસે નહિ કે સાસરા પર ક્રોધ લાવે નહિ એ નિર્જરાનો અદ્ભુત દાખલો પૂરો પાડે છે. અનેક કર્મોનો ચૂરો આવા ધીર-વીર પુરૂષો જ કરી શકે.

મેતાર્યમુનિ સોનીને ત્યાં વહોરવા જાય છે. તેના સોનાનાં જવ કૌચપક્ષી ચરી જાય છે. મુનિ જાણે પણ બોલે નહિ. પક્ષીને ગચાવવા મહાઆકરી પીડા ખમે છે. લીલી વાધર તેના માથે વીંટાળવામાં આવી અને મુનિને તડકામાં ઊભા રાખવામાં આવ્યા. વાધર સુકાતાં મુનિની નસો તૂટવા લાગી, પણ મુનિ ચળ્યા નહિ. કર્મોનો એક સાથે ચૂરો કરી અંતકૃત કેવળી થઈ અજરામર સ્થાને પહોંચ્યા.

ખંધકમુનિની ચામડી ઉતારવાનો રાજા હુકમ કરે છે ત્યારે એને પોતાની પીડાનો વિચાર આવતો નથી, પણ ચામડી ઉતારનારને અગવડ ન પડે તેમ ઊભા રહેવા સવાલ કરે છે. શમ-શાંતિની આ પરાકાષ્ઠા કહેવાય ! અને આવા ધીરોદાત્ત મહાનુવીરો કર્મોને તડતડ કાપી નાખે એમાં નવાઈ નથી.

ધન્નાજેવો મોટો સુખી શેઠીઓ અને શાળિભદ્રજેવા સુખી વૈભારગિરિ પર જઈને શિલા પર અનશન કરે અને ધ્યાનની ધારાએ ચઢે ત્યારે ગમે તેવાં કર્મો હોય તો તે શરમાઈને નાસી જાય એમાં આશ્ચર્ય શું ? એ વાત આ લાવનાને મજબૂત કરે છે. આવાં તો અનેક દૃષ્ટાંત છે, એને વિચારતાં રસ્તો સૂઝી જાય તેમ છે.

પરવશપણે આ પ્રાણી ભૂખ, તરસ, વિયોગ સહન કરે છે, અપમાનો ખમે છે, નોકરી કરે છે, હુકમો ઊઠાવે છે, ઉબગરા કરે છે, ટાઢ તડકા ખમે છે, હજારો માઇલની મુસાફરીઓ કરે છે અને અનેક પ્રકારની યાતનાઓ ખમે છે, પણ એમાં આશય અહિક-દુન્યવી અને સાધ્ય સંસારવૃદ્ધિનું હોઈ એનું કાંઈ વળતું નથી, વળતું નથી એટલે કે એની આત્મપ્રગતિ

જરા પણ થતી નથી. દુનિયાદારીનો સહજ લાલ મળે તેની કાંઈ ગણતરી નથી કારણ કે એ અદ્વકાળનો છે.

આ આખી નિર્જરા લાવનામાં કર્મને જરાખર ઓળખવાનાં છે. એની ચીકાશ અને એની ક્ષણવાસિનો સમય થાય ત્યારે થતી એની પરાધીન દશા વિચારવામાં આવે તો કોઈ રીતે એનો નિકાલ લાવવાનું મન જરૂર થાય તેમ છે. ઘણાખરા પ્રાણીઓ આવે તેમ ચલાવ્યા કરે છે અને કર્મો ઉદયમાં આવે ત્યારે મુંઝાય છે, રહવા બેસે છે અથવા દુર્ધ્યાન કરે છે; પણ એમ કરવાથી કાંઈ કર્મ ઓછાં થતાં નથી, ઊલટાં એ રીતે તો કર્મ વધે છે. સમતાથી કર્મ ભોગવાય નહિ તો સરવાળે ભાર વધતો જ જાય છે, કેમકે નવાં વધારે બંધાય છે. ત્યારે એમાં સરવાળે રળવાનું કાંઈ રહેતું નથી.

એકંદરે વિચાર કરતાં ‘ત્યાગ’ વગર બીજો માર્ગ રહેતો નથી, સૂઝે તેમ નથી અને તે સિવાય પત્તો ખાય તેમ નથી.

ત્યાગની શરૂઆત ‘દાન’ ધર્મથી થાય છે. ત્યાગ અને દાન પર્યાયવાચી શબ્દો છે. સાંસારિક પ્રાણીએ ત્યાગ કેળવવા માટે દાનથી શરૂઆત કરવી. એ રીતે એને ધનસંપત્તિ પર વિરાગ થાય અને પછી વિરતિભાવ આદરે. સર્વત્યાગ બને તો જરૂર કરે, ન બને તો તેની લાવના રાખે અને દરમ્યાન ઉત્તમ વ્યવહાર, સત્ય પાલન, અણુહક્કનું ધન નહિ લેવાનો નિશ્ચય, ઉદાર આશય, નિર્દોષ વૃત્તિ, સરળતા, શાંતિ, નમ્રતા, દયાળુતા, ધીરજ, ક્ષમા, ઔદાર્ય, કામવાસના ઉપર સંયમ, સ્વદારાસંતોષ, વ્યાપારમાં પ્રમાણિકતા, માનત્યાગ, ધન-સંગ્રહની મર્યાદા, નિર્વર્થક કથાઓનો ત્યાગ, સમલાવની લાવના,

બ્રહ્મચર્ય, સત્ય વચન આદિ સદાચારોની સેવના કરે, ગુણ ઉપર રાગ ધરે, ગુણીને પૂજે, માનનો કદી આશ્રય ન કરે, ઠઠા-મશ્કરીનો ત્યાગ કરે, અભય અદ્વેષ અને અખેદને કેળવે અને ગુણનો દેખાવ ન કરતાં ગુણી થવાની તીવ્ર ઇચ્છા રાખે અને તે માટે બનતો અમલ કરે. આવી રીતે રસ્તે ચઢી ગયા પછી તપના અનેક પ્રકારો તે વિચારે. તપ કરવામાં એ શરીરને હાનિ ન ધારે. તપ એ ધર્મનો પાયો છે એમ સમજે. એને માટે એ દરરોજ નિયમ ધારે, વૃત્તિનો સંક્ષેપ કરે, જમવા બેસે તો અનેકમાંથી થોડી વસ્તુઓ જ લે અને અભક્ષ્ય અનંતકાયને અડે પણ નહિ. એ પેટ ભરીને ખાય નહિ, ઇરાદાપૂર્વક ઊણો રહે, રસનો ત્યાગ કરે, શરીર-નિર્વાહ માટે જ ખાય, ખાવા માટે જીવે નહિ, જીવવા માટે જરૂર હોય તેટલું-શરીર ધારણ કરવા પૂરતું અન્ન ગ્રહણ કરે અને શરીરની નકામી આળખાંપાળ ન કરે. એને નાટક ચેટક ગમે નહિ, એ પાપોપદેશ આપે નહિ, ગપ્પાંસપ્પાં મારે નહિ અને બને તેટલાં બાહ્ય તપ કરે. એને એકાસણું ઉપવાસાદિ કરતાં આનંદ આવે. એને ખાવાનું ઉપાધિરૂપ લાગે.

આ રીતે શરીરને કેળવવાની સાથે મનમાં એને જ્ઞાન પર અગાધ રુચિ હોય. એ ક્ષયોપશમ પ્રમાણે જાણે, વસ્તુના હાર્દમાં ઉતરે, વૈયાવચ્ચ વિનયમાં તત્પર રહે, સેવાભાવે માંદાની માવજત કરે, વૃદ્ધની સેવા કરે, થયેલ પાપની આલોચના કરે અને જેટલો સમય મળે તેમાં સ્વાધ્યાય કરે. બાકીના વખતમાં સદ્ધ્યાનની ભાવના કરે, કાર્યોત્સર્ગ કરે. આ રીતે મન-વચન-કાર્યાના યોગો ઉપર અંકુશ મેળવે અને આત્મપ્રગતિ કરતો એ આગળ વધે જાય. એમાં એને કોઈ વખત કર્મના ઉદયથી અશાંતા થાય તો એ મુંઝાય નહિ, એ પરિહાસમાં રાજી

રહે, પ્રતિકૂળ પરીઘટો ખમે અને અનુકૂળ પરિઘટોમાં સપડાય નહિ. એને સમિતિ ગુપ્તિમાં રસ પડે અને ભાવનાઓ નિરંતર ભાવ્યા કરે, ચેતનરામને અજવાળે અને યતિધર્મોની સતત ઉપાસનામાં ઉદ્યુક્ત રહે. એની સમતા જોઈને એની પાસેથી ખસવું ન ગમે અને એ કોઈને પોતાનાં કે પારકાં ગણે નહિ.

ઉપાધ્યાયજીએ એક વાત કહી છે તે નરમ પડવા માટે નથી પણ લાક્ષણિક પદ્ધતિએ ધ્યાન ખેંચવા કહી છે. તેઓશ્રી કહે છે કે તદેવ હિ તપઃ કાર્યં, દુર્ધ્યાનં યત્ર નો ભવેત્ । યેન યોગા ન હીયન્તે, ક્ષીયન્તે નેન્દ્રિયાણિ ચ ॥ એટલે તે જ તપ કરવો કે જેમાં દુર્ધ્યાન ન થાય, યોગો નરમ ન પડે અને ઇન્દ્રિયો ક્ષય ન પામે. આ સૂચના જ્ઞાનીને લક્ષ્ય રાખવા માટે કરી છે. આટલી વાત ધ્યાનમાં રાખી અભ્યંતર તપ તરફ ધ્યાન સવિશેષ રાખવું અને તેના કારણ (ઉપજાંહક-વધારનાર) તરીકે બાહ્ય તપનો આદર કરી કર્મોનો નાશ કરવા દૃઢ નિશ્ચય કરવો. એના પરિણામે મંગળમાળા વિસ્તરે છે. દેવા વિ તં નમસંતિ એવા તપ કરનારને દેવો પણ નમે છે, તપ કરનાર દેવોને નમાવવા તપ ન કરે પણ તપનું એ સહજ પરિણામ છે. આત્માને ઉજ્જવળ કરનાર, તાપને દૂર કરનાર, પાપને શમાવનાર આ ભાવનાને ખૂબ ભાવવી અને ભાવીને તેનો અમલ કરવો.

ધૃતિ નવમી નિર્જરા ભાવના.

ઉ. સકળચંદ્રની કરેલી સજ્જાય અપૂર્ણ જણાવાથી
 શ્રી જયસોમ મુનિની કરેલી સજ્જાય આપી છે.
 નવમી નિર્જરા ભાવનાની સજ્જાય

દુહા.

દઢપ્રહારી દઢ ધ્યાન ધરી, ગુણુનિધિ ગજસુકુમાળ;
 મેતારજ મદનબ્રમે, સુકોશલ સુકુમાલ. ૧
 ઇમ અનેક મુનિવર તર્યા, ઉપશમ સંવર ભાવ;
 કઠિન કર્મ સવિ નિર્જર્યા, તેણે નિર્જર પ્રસ્તાવ. ૨

ઠાળ નવમી.

(રાગ ગોડી-મન ભમરા રે-એ દેશી.)

નવમી નિર્જર ભાવના, ચિત્ત ચેતો રે,
 આદરે વ્રત પચ્ચખખાણુ, ચતુર ચિત્ત ચેતો રે;
 પાપ આલોચો ગુર કુન્હે, ચિં ધરિયે વિનય સુગ્ગળ. ચં ૧
 જૈયાવચ્ચ બહુવિધ કરો, ચિં દુર્બળ બાળ ગિલાન; ચં
 આચારજ વાચક તણો, ચિં શિષ્ય સાધર્મિક જાણ. ચં ૨
 તપસી કુલ ગણુ સંધના, ચિં ચિવિર પ્રવર્તક વૃદ્ધ; ચં
 ચૈત્ય ભક્તિ બહુ નિર્જરા, ચિં દશમે અંગ પ્રસિદ્ધ. ચં ૩
 ઉભય ટંક આવશ્યક કરો, ચિં સુંદર કરી સજ્જાય; ચં
 પોસહ સામાયિક કરો, ચિં નિત્ય પ્રત્યે નિયમ નભાય. ચં ૪
 કર્મસૂદન કનકાવળી, ચિં સિંહનિકીડિત દોય; ચં
 શ્રી ગુણુરયણુ સર્વંતસર, ચિં સાધુ પડિમ દશદોય. ચં ૫
 શ્રુત આરાધન સાચવો, ચિં યોગ વહન ઉપધાન; ચં
 શુકલ ધ્યાન સૂધું ધરો, ચિં શ્રી આંબિલવર્દ્ધમાન. ચં ૬
 ચૌદ સહસ્ર અણુગારમાં, ચિં ધન ધનો અણુગાર; ચં
 સ્વયંમુખ વીર પ્રશંસીઓ, ચિં અંધક મેલકુમાર. ચં ૭

શ્રી ભાવનગર જૈન ધર્મ પ્રસારક સભામાં પોતાની છપાવેલી
અને બીજી સંસ્થાઓ વિગેરેની છપાવેલી અનેક બુકો
મળે છે તેમાંથી મુખ્ય મુખ્યની

બહેર ખબર.

શ્રી સિદ્ધર્ષિગણિવિરચિતા

શ્રી ઉપમિતિભવપ્રપંચા કથા

ભાષાંતર

આ ગ્રંથ અજોડ છે. એની જોડમાં મૂકીએ તેવો કોઈ ગ્રંથ
જૈન સાહિત્યમાં નથી. એમાં કથાનુયોગની સાથે એવી અસર-
કારક ભાષામાં ઉપદેશ સમાવ્યો છે કે તેનું વર્ણન કરતાં પાર
આવે તેમ નથી. એ આખા ગ્રંથનું ભાષાંતર ભાઈ મોતીચંદ
ગિરધરલાલ સોલીસિટરે ઘણી સરલ ગુજરાતી ભાષામાં કરેલું છે.
તે આખો ગ્રંથ સભાએ ત્રણ વિભાગમાં છપાવ્યો છે. તેની બે ત્રણ
આવૃત્તિઓ થઈ છે. દરેક બુકમાં સાતસો ઉપરાંત આઠ પેજ
કેમી પૃષ્ઠો છે. કુલ પૃષ્ઠ ૨૧૦૦ ઉપરાંત છે. ત્રણ ભાગની કિંમત
નીચે પ્રમાણે રાખી છે.

વિભાગ પહેલો પ્રસ્તાવ ૧-૨-૩ કિં. રૂ. ૩-૦-૦

વિભાગ બીજો પ્રસ્તાવ ૪-૫ કિં. રૂ. ૩-૦-૦

વિભાગ ત્રીજો પ્રસ્તાવ ૬-૭-૮ કિં. રૂ. ૩-૮-૦

ત્રણે ભાગ ભેગા મંગાવનાર પાસેથી રૂ. ૮-૦-૦. પોસ્ટેજ
દોઢ રૂપીઆ ઉપરાંત થાય તેમ છે તેથી રેલ્વે પાર્સલથી મંગાવવા
યોગ્ય છે. બહુ સુંદર પાકી બંધાવેલ છે.

આચાર્ય શ્રી મુનિસુન્દરસુરિવિરચિત

શ્રી અધ્યાત્મકલ્પદ્રુમ ભાષાંતર

આ ભાષાંતર પણ ભાઈ મોતીચંદ ગિરધરલાલે કરેલું છે. તેની ત્રણ આવૃત્તિઓ થઈ છે. તેની અંદર જુદા જુદા ૧૬ અધિકાર છે, અધ્યાત્મ માટે અપૂર્વ ગ્રંથ છે. વાંચતાં અવશ્ય વૈરાગ્ય ઉત્પન્ન કરે એવો અપૂર્વ છે. ભાષાંતર ઘણું સુંદર ને સરલ કરવામાં આવ્યું છે. વાંચતાં રસ ઉપજે તેમ છે. કિંમત રૂા. ૨-૮-૦ પોસ્ટેજ આઠ આના.

વાંચો, વિચારો ને ખાત્રીકરો.

શ્રીમાન્ યશોવિજયજી ઉપાધ્યાયકૃત અધ્યાત્મસાર ભાષાંતર

આ ગ્રંથ ઉપર પંન્યાસજી શ્રીગંભીરવિજયજીએ ઘણી સરલ ટીકા રચી છે. આ ગ્રંથનું ટીકા સાથે ભાષાંતર કરાવીને શેઠ નરોત્તમદાસ ભાણુજીની આર્થિક સહાયથી આ સભાએ છપાવીને બહાર પાડેલ છે.

અધ્યાત્મરસિક બંધુઓને ખાસ વાંચવા લાયક છે.

કિંમત રૂા. ૨-૦-૦ પોસ્ટે જ સાત આના.

ખાસ વાંચો ને લાભ લ્યો.

ઉત્તમ વાંચન વાંચવા ઇચ્છનાર માટે જ આવી જુકો ઉપયોગી છે.

કળિકાળસર્વજ્ઞ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યવિરચિત શ્રી ત્રિષષ્ટિ શલાકા પુરૂષ ચરિત્ર ભાષાંતર

આ કથાનુયોગમાં પ્રથમ પદ ધરાવનાર અપૂર્વ ગ્રંથના દશ પર્વ (વિભાગ) છે. તેમાં ૨૪ તીર્થંકર, ૧૨ ચક્રવર્તી, ૯ વાસુદેવ, ૯ બળદેવ ને ૯ પ્રતિવાસુદેવ મળી કુલ ૬૩ મહાપુરૂષોના ચરિત્રો સમાવેલા છે. પ્રાસંગિક બીજા અનેક ઉત્તમ પુરૂષોના ચરિત્રો છે. એ મૂળ ગ્રંથ ૩૫૦૦૦ શ્લોક પ્રમાણુ છે. તે મૂળ પણ સભાએ છપાવેલ તે અત્યારે અલભ્ય છે. તેનું ભાષાંતર નીચે પ્રમાણેના પાંચ વિભાગમાં છપાવેલ છે.

૧ વિભાગ ૧ લો-પર્વ પહેલું, બીજું-શ્રી ઋષભદેવ ને ભરત ચક્રવર્તીનું તથા અજિતનાથ ને સગરચક્રીનું ચરિત્ર. કિં. રૂ. ૩-૪-૦

૨ વિભાગ ૨ જો-પર્વ ૩-૪-૫-૬-શ્રીસંભવનાથજીથી મુનિસુવત-સ્વામી સુધીના ૧૮ તીર્થંકરોના, ત્રીજાથી આઠમા સુધીના છ ચક્રવર્તીના ને પહેલાથી સાતમા સુધીના સાત સાત વાસુદેવ, બળદેવ ને પ્રતિવાસુદેવના-કુલ ૪૫ મહાપુરૂષોના ચરિત્રોનો સંગ્રહ. કિં. રૂ. ૩-૪-૦

૩ વિભાગ ૩ જો. પર્વ સાતમું. જૈન રામાયણુ. આઠમા વાસુદેવ બળદેવ ને પ્રતિવાસુદેવ ઉપરાંત ૨૧ મા શ્રી નમિનાથજીનું ને નવમા દશમા ચક્રી હરિષેણુ ને જયનું ચરિત્ર. કિં. રૂ. ૧-૮-૦

૪ વિભાગ ૪ થો, પર્વ ૮-૯. ૨૨ મા ને ૨૩ મા તીર્થંકર, ૧૧ મા ને ૧૨ મા ચક્રવર્તી ને નવમા વાસુદેવાદિ ત્રિપુટીના મળી સાત મહાપુરૂષોના ચરિત્રો. (આ વિભાગ મળતો નથી.)

૫ વિભાગ ૫ મો. શ્રી મહાવીરસ્વામી ચરિત્ર. આમાં પ્રસંગોપાત અનેક ઉત્તમ પુરૂષોના ચરિત્રો છે. કિં. રૂ. ૨-૮-૦

મળી શકતા ૪ વિભાગ સાથે લેનારના કુલ રૂ. ૧૦૧ ને બદલે રૂ. ૯) લેવામાં આવશે. મંગાવવાનું તો રેલ્વેમાં જ રાખવું.

શ્રી વિજયલક્ષ્મીસૂરિવિરચિત શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ ભાષાંતર.

આ ગ્રંથમાં સ્થંભ ૨૪ છે. દરેક સ્થંભમાં વ્યાખ્યાન ૧૫-૧૫ છે. એકંદર વર્ષના દિવસ પ્રમાણુ ૩૬૦ વ્યાખ્યાનો છે. દરેક વ્યાખ્યાનમાં એકેક કથા છે. જ્ઞાનપાંચમીથી માંડીને દરેક પર્વોની કથાઓના વ્યાખ્યાનો છે. આ ગ્રંથનું ભાષાંતર અમે પાંચ ભાગમાં છપાવેલું છે. પહેલા ભાગમાં ૪ અને પછીના ચારે ભાગમાં પાંચ પાંચ સ્થંભો મળી ૨૪ સ્થંભો છે. તેમાંનો ત્રીજો ભાગ (સ્થંભ ૧૦ થી ૧૪ નો) હાલ મળતો નથી પરંતુ દરેક વ્યાખ્યાન જુદા જુદા હોવાથી સંબંધ ત્રુટે તેમ નથી. આ વિભાગોની કિંમત રૂ. ૨૦-૨-૨૦-૨૦ મળી કુલ રૂ. ૮૦ રાખેલ છે. ચારે ભાગ સાથે લેનારના રૂ. ૮ લેવાય છે.

એ બુકો પણ રેલવે મારફત જ મંગાવવા લાયક છે. આ પણ અપૂર્વ ગ્રંથ છે. આવો ૩૬૦ વ્યાખ્યાનવાળો અને અનેક બાળતોના સામાવેશવાળો બીજો કોઈ પણ ગ્રંથ લભ્ય નથી. કથારસિકે જરૂર વાંચવા લાયક છે.

શ્રી ઉપદેશપ્રાસાદ ગ્રંથ. મૂળ.

વિભાગ ૪ થો. સ્થંભ ૧૬ થી ૨૪ (પ્રતાકાર)

આ ગ્રંથ મૂળ પણ ચાર વિભાગે આપો સભાએ છપાવેલો હતો પરંતુ તેના ત્રણ વિભાગ મળતા નથી. માત્ર ચોથો વિભાગ જ મળે છે. કિંમત રૂ. ૪-૦-૦ પોસ્ટેજ સાત આના.

સંસ્કૃતના અભ્યાસીએ ખાસ વાંચવા લાયક છે.

